Florin Chirculescu

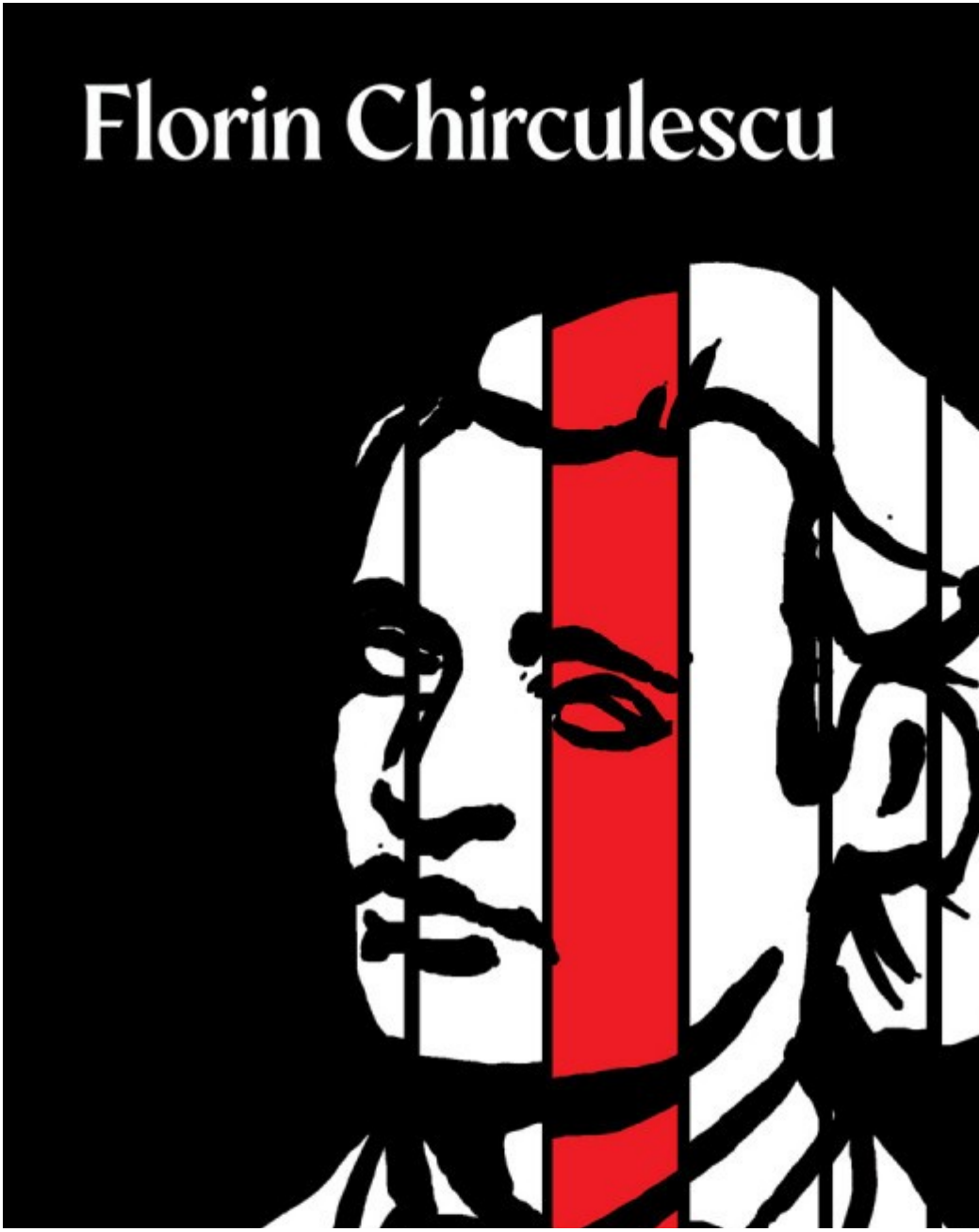

Florin Chirculescu

Solomonarul

Editura Nemira

2022

Copertă: Adnan VASILE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Eli BĂDICĂ

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CHIRCULESCU, FLORIN

Solomonarul / Florin Chirculescu. - Bucureşti : Editura Nemira, 2022

ISBN print 978-606-43-1438-3

ISBN epub 978-606-43-1464-2

821.135.1

Florin Chirculescu

SOLOMONARUL

© Nemira, 2022

Orice reproducere, totală sau parţială,

a acestei lucrări, închirierea acestei cărţi

fără acordul scris al editorului sunt strict interzise

şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Florin Chirculescu (de profesie chirurg toracic) s-a născut la Bucureşti în 1960. A debutat cu proză scurtă în anul 1993, în revista SF *JSF*. A câştigat Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995, dupa care Marele Premiu al Editurii Nemira din 1997 pentru romanul *Să mă tai cu tăişul bisturiului tău, scrise Josephine*, tipărit la aceeaşi editură. De-a lungul anilor, au urmat alte distincţii. A colaborat cu varii ziare şi reviste, unde a publicat nuvele şi povestiri, şi a fost redactor-şef al revistei *Nautilus*. Cu pseudonimul Sebastian A. Corn a semnat volumele*: 2484 Quirinal Ave* (Nemira, 1996), *Să mă tai cu tăişul bisturiului tău, scrise Josephine* (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Babylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Diasfera, 2006), câştigător al Premiului Vladimir Colin în 2006, *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Skipper de interzonă* (Millenium, 2012), *Ne vom întoarce în Muribecca* (Nemira, 2014), *Iovik* (Millenium, 2014), *Eucronoza şi alte nuvele* (Millenium, 2017). *Greva păcătoşilor*

sau apocrifa unui evreu este prima operă de ficţiune pe care a semnat-o cu numele său real. Romanul a fost nominalizat în 2018 la Premiile Observator Cultural, Premiile Radio România Cultural şi Premiul Naţional de Proză Ziarul de Iaşi. În 2022, publică *Solomonarul*, un roman despre un altfel de Eminescu, prins într-o revoluţie fără început şi sfârşit.

„Sunt moartea, distrugătoarea de lumi.”
(*Bhagavad Gita*)

„Şi numai la Lubianka a înţeles că la Salamanca ar fi fost mult mai aproape de scumpa lui Neva...”
(Aleksandr Soljeniţîn, *Arhipelagul Gulag*)

1. MAX. SINAIA. SFÂRŞIT DE MAI

Max Murgescu, zis Macu, un grăsan scund şi cu capul mare, a condus toată noaptea: grăbit să ajungă la vila lui W, grădinarul de odinioară al lui Carol I, nu s-a oprit de la Berlin la Sinaia decât de câteva ori. Pe vremuri, vila cu pricina avea păpuşi la ferestre şi era dosită în pădure; azi, lângă ea e Taverna Boului, cârciuma unui jurnalist dubios, iar păpuşile au dispărut de la geam.

Max era în liceu când a fost prima oară la vilă. Cu acea ocazie, gazdele, doi bătrânei, l-au introdus în clubul lor ilegal de teozofie şi i-au împărtăşit o istorie stranie despre Emin, poetul naţional, care fusese văzut, pasămite, în Buenos Aires, la cinci ani după decesul oficial: se îngrăşase, avea barbă de *lumbersexual* şi obişnuia să danseze *milonga* cu Estrellita Wexler, o evreică originară din Fălticeni. Bătrâneii nu i-au relatat episodul de florile mărului, ştiau că Max era obsedat de poet. Aceeaşi obsesie îl aduce şi azi la Sinaia, deşi e preşedinte de bancă, ambasador al Ugandei la UNESCO şi posesor al unui CV şocant; de pildă, la doar douăzeci şi şase de ani, analiza bursele mondiale pentru Cabinetul 2 RSR – fusese, deci, intimul Elenei Ceauşescu, o feministă cu arţag.

Ajuns în dreptul reşedinţei de vară a ambasadorului american, Max face stânga pe Calea Codrului. Fură o privire la tatuajul înscris pe

coapsa Galei, tovarăşa lui de pat: „Atunci când team atins prima dată/ Mia fost frică să nu fac ceva rău/ Nu ştiam exact ce se întâmplă/ Dar la sufletul meu nu ia luat timp/ Pentru că el din prima clipă tea iubit mai mult ca pe el”. Mesajul nu e pentru Max, Gala a vrut să-l şteargă când s-au cuplat, dar el n-a lăsat-o, căci acele rânduri i-o alungau din minte pe Sossa, dragostea lui stupidă şi *embarassante*.

... şi să mă cac pe ţara asta de cretini! îşi zice Max, strecurându-se printre maşinile parcate mitocăneşte la Taverna Boului. Fereşte doi maidanezi, trage pe dreapta şi opreşte CD-ul cu The National. „Sleep well, beast” se stinge, gata, nu se mai aude nimic. Aici, la capătul Căii Codrului, e mereu linişte.

În maşină e cald, s-a stricat climatizarea pe drum. Gala îşi ridică poalele rochiţei de vară şi-şi face vânt între coapse. E solidă ca un husar, chipul îi e lătăreţ (femeile zic că aduce cu un pisoar) şi are un ochi de sticlă, originalul fiindu-i scos de o sudaneză la Roma. N-o cheamă Gala, aşa a numit-o Max când a restaurat-o cap-coadă; fusese cât pe-aci să-i schimbe şi ochiul de sticlă cu unul *hi-tech*, dar ce-ar mai fi rămas din fiara lui Fisnik-albanezul? Acel ochi sterp îi amintea non-stop că o săltase dintr-un beci sângeros, făcându-l să înghită în sec.

„Să ştii că şi eu am suflet,” se enervează ea brusc, „sunt proastă, da-nţeleg! De la Berlin încoa’ doar muzică d-asta asculţi!”

Max îi priveşte coapsele muncitoreşti, sânii ca bidoanele, gâtul gros, plin de sudoare. „Te rog,” zice, „îmi cad ochii-n gură de oboseală”.

„Mă laşi? Eşti cu mintea la *aia*, crezi că nu ştiu?”

„*Aia* îmi sapă groapa.”

Cei doi ies din maşină, trântesc portierele. Răcoare, Bucegi etc. Telecabina cârâie ca un greiere metalic pe deasupra pădurii. Din vale se ridică *adhan*-ul unui muezzin: poftim, trenul cu refugiaţi văzut la Predeal, acum o jumătate de oră, a tras în gara Sinaia – să fi fost optzeci-nouăzeci de tone de oameni vrac, carne de tun pentru liberali-progresişti, îi evaluase Max.

Dracul să-i pieptene, se gândeşte, şi o ia spre vila lui W, scoasă recent la vânzare – o clădire cu ziduri groase, grinzi masive din lemn şi obloane zdravene, verzi, pe tipar nemţesc. Nu e cine ştie ce casă, dar corporatiştii se înghesuie s-o cumpere, căci are povestea ei: W a fost peisagistul Împăratului Maximilian, a proiectat grădinile suspendate ale Palatului Chapultepec din Ciudad de Mexico, a irigat Parcul

Alameda din acelaşi oraş, a aclimatizat arbori-de-cauciuc în Provincia Tiapas, numai că, ghinion: revoluţia lui Juárez l-a obligat să dea bir cu fugiţii în Europa. Ajuns în Münsterul natal, n-a ieşit din casă o lună, mulţumind Domnului că scăpase cu viaţă, după care, într-o bună zi, a compus un imn religios, „Căminul mi-e Ierusalim, curtea mi-e Eden”, şi dus a fost, pe malul Adriaticii, la Triest, unde s-a îngrijit de serele Palatului Miramar. Peste un an, stabilindu-se în România, a luat-o de la capăt cu proiectele de amploare: a amenajat parcul Peleşului, a înfiinţat Grădina Botanică din Bucureşti, a modernizat Cişmigiul, şi a lăsat doi urmaşi de ispravă: fiul lui a întemeiat Facultatea de Horticultură de la Şosea, iar unul dintre nepoţi a murit pe frontul de Est de gangrenă gazoasă. În anii ’50, profesorul de horticultură a vrut să se pună bine cu comuniştii şi a dăruit Academiei parterul vilei, dar partidul tot şi-a bătut joc de el, deşi zeci, dacă nu sute de utecişti făceau practică în casa lui, învăţând după ierbarele, insectarele şi planşele fostului grădinar. Acestea nu-şi pierduseră prospeţimea nici după un veac, iar parterul, o încăpere cu animale împăiate şi plante în boluri de sticlă, cu genţiane presate ce-şi pierduseră aroma îmbătătoare, cu flori-de-colţ, prevestindu-i pe vânătorii-de-munte din Wehrmacht, cu anemone alpine zburlite, punk, cu păsări suspendate de plafon şi cu gâze cărora le lipsea doar bâzâitul liniştitor, parterul, deci, era o *Wunderkammer* ce expunea o lume străină românului standard. Să mai zicem că Max ţine minte şi acum harta Ecuatoriei, rătăcită printre exponate, care parcă i-ar fi prezis c-o să aibă o linie de *ferry* pe Lacul Albert, al cărei profit îl va împărţi *fifty-fifty* cu premierul Ugandei?

Mă rog, ţine minte şi altele, cum ar fi că aici, la vilă, un teozof, pe nume Vuia, se lăuda că avea un film în care tânărul Ronald Reagan era regulat pe la spate de o negresă, la Hollywood. Vuia mai zicea că, la ora filmării, viitorul preşedinte american semnase o cerere de intrare în Partidul Comunist (filiala California), şi că Sid Kristol, şeful mafiei evreieşti din LA, era în posesia ei, ceea ce, ciudat sau nu, avea legături cu politica de secol XIX a Habsburgilor, deci şi cu W, omul Vienei. Auzind povestea, Max se gândise că iar erau băgaţi la înaintare evreii, dar îşi înghiţise limba, fiindcă şi Vuia era evreu. De atunci, îşi tot înghite limba, căci preşedinţii de ţări şi de bănci nu mai sunt urmăriţi doar de servicii şi de mafioţi, azi avem Google, Facebook, Telegram şi VK, sprijinite de Departamentul de Stat, Pentagon, Kremlin şi Gazprom.

Max intră în curtea vilei lui W. Îl strâng pantofii, abia i-a luat. Nervos, îşi zice că-i secetă, c-o să fie un an prost pentru agricultură. „Ţi-a trecut?” o întreabă pe Gala – ce-i drept, cam răstit. „Cum să-mi treacă? Asculţi muzica *de-o* asculta proasta aia!” „Te rog, mi-a ajuns Anca” încearcă el să scape de tărăboi, dar Gala nu se lasă: „Anca nu te iartă! E fiică-ta, dar e bara-bara cu *tânpita* aia de ziaristă!”

Buzele Galei. Tremurul sânilor ei când scuipă cuvintele şi, neîndoios, curul, bun de beatificat. E o *violent babushka*, dar are dreptate: fiica lui Max e prietena jurnalistei care a intrat cu cizmele în viaţa lui Max. „Tu n-ascultai muzică d-asta,” reia Gala, „tu nu zâmbeai ca fraierul la volan! Afurisita te calcă-n picioare, şi tu... Ce *fel* de om eşti? De ce te-ai dat pe lângă ea?” Huiduma se smuceşte când Max îi cuprinde umerii, ochiul de sticlă i se roteşte în orbită. „Doar mă fuţi: desfă, Galo, picioarele!” ridică ea vocea. Lăcrimează din ochiul sănătos şi Max nu-şi dă seama: e sinceră? joacă teatru? Ea îi dă înainte: „De ce-ai vorbit cu pacostea *aia* de ziaristă, dacă-ţi sapă groapa? De ce-a trebuit să mergem la Berlin?”

„N-am mai văzut-o pe Anca de doi ani, de-aia am mers la Berlin.”

„Păi, da, o ţii în facultate şi ea nici nu-ţi răspunde la telefon! Te-a făcut hoţ de faţă cu nemernica aia şi, când i-ai zis că din bani furaţi face şcoală, ea ţi-a zis că-i singurul lucru bun *de l-ai făcut* în viaţă.” Soarele amiezii luceşte în puful de pe obrazul Galei. Mamifer, se gândeşte Macu, lupoaică de Roma, cum s-ar zice. „De ce-ai întrebat-o p-*aia* ce muzică ascultă?” o ţine Gala pe-a ei. „De ce?”

„Ascult The National”, îi răspunsese Louise ieri. Era la Berlin, la un *rooftop party*, avea o insignă pe care scria *Je suis Hrant Dink* şi-şi începea revoluţia vorbind cu Max doar cât să n-o pună pe Anca, prietena ei, în situaţie delicată. În fond, el trăia ca un grec şi te îndatora ca un Rothschild – cum să-l înghiţi? Ca să nu fie prea viperă însă, l-a întrebat: „Dar dumneavoastră ce muzică ascultaţi?”

„Mie îmi place Frank Zappa”, a minţit el.

Trăgea de timp: i se părea c-o mai văzuse cândva pe Louise, dar nu ţinea minte unde. Apoi a primit un e-mail şi a plecat la Sinaia, lăsând-o baltă pe tânăra jurnalistă.

2. LOUISE. AZILUL. O ZI DE VARĂ

E dimineaţă. Louise stă în pat, ascultă Frank Zappa. N-are chef de nimic, a dormit prost, şi acum, poftim, s-a trezit cu fi-su' în camera de azil. Frumos ar fi să-i zică ceva, dar ea se zgâieşte la el în tăcere: Andrei îi apare ca o umbră în cadrul uşii, seamănă cu un iezuit care face autostopul.

Dacă a venit Andrei, e miercuri, îşi spune Louise.

„Bună, mamă. Nu coborâm?" face el.

„Bună. Mă mai gândesc."

Louise nu vrea să iasă în curte, dar, dacă îl ia pe nu în braţe, Andrei o s-o bată la cap c-o ia dracul dacă nu face mişcare. Pe de altă parte, de ce să nu iasă cu el? Îngrijitoarea i-a schimbat pamperşii şi Andrei n-o să se prindă că, din cauza ameţelilor, Louise amână mersul la WC şi mai scapă urină pe ea.

„Hai să mergem", se hotărăşte ea într-un târziu. „Cum e p-afară?"

E cald. Bătrâna se dă la marginea patului, bucuroasă că n-o mai ajută ochii: nu-şi vede genunchii diformi, ca două buzdugane. Pe vremuri, lui Max îi plăcuseră genunchii ei, îi privea pe furiş. Aşa îl cunoscuse: cu ochii la genunchii ei, la o petrecere pe acoperişul unui zgârie-nori din Potsdamer Platz, când Max îi lăsase pe cap *şi* o nelinişte de care Louise nu scăpase nici azi.

„Cine cântă?" o întreabă Andrei.

„Unul, Frank Zappa. Opreşti CD-ul, te rog?"

Andrei râde – biata de ea mai crede în CD-uri! Ar putea să-i spună: de mult nu mai sunt CD-uri, mamă, dar o lasă în ale ei.

Cei doi coboară în curte. Louise ghiceşte o întindere verde: gazonul. Mai e în faţă ceva înalt, voluminos, foşnitor (un cireş, poate), iar chestia albă de care se loveşte trebuie să fie o bancă. Andrei o ajută să se aşeze. Louise ar fi vrut să mai asculte Frank Zappa cinci-zece minute, chiar dacă nu era piesa care o bântuia de atâta timp, fără să ştie când şi unde a auzit-o.

Dinspre sala de mese vine miros de omletă cu brânză, felul ei preferat. Poate să ceară o porţie şi aici, în grădină, dar s-ar face de râs, căci dimineaţă refuzase micul dejun.

„Eşti drăguţ să-mi aduci o cafea?” îl roagă ea pe Andrei.

Normal, normal – fiul dă fuga, aduce cafea. „Auzi,” începe el, chicotind, „află că iar m-a căutat ăla la telefon.”

„Care ăla?” joacă ea teatru. „Ăla care vrea să-ţi pun o cameră video ca să te vadă.” „Şi tu ce i-ai zis?” „Că n-ai chef de el.” „L-ai înregistrat, cum ţi-am spus?” Andrei râde: „Prietenii mei se plictisesc când se duc la părinţi; eu, însă... Ei, l-am înregistrat, cum să nu?” „Adică,” face ea, „dacă n-ar fi idiotul ăla, te-aş plictisi!” Şi Andrei: „Of, mamă, de ce iei tu tot personal?” La care ea: „Pune-mi înregistrarea, te rog”.

O ascultă, bucurându-se că e bătrână, că reacţionează prea puţin, prea lent, prea târziu. Individul se interesa ce mai face Louise, cum ar putea să discute cu ea etc. „Măcar o cameră pe noptieră să-i pui, dacă nu mă lasă să vin s-o văd *face to face*”, se ruga individul de Andrei, la sfârşitul înregistrării.

Louise se preface că ascultă o mierlă pitită în cireş. „Ce fiţe pe tine,” se hlizeşte Andrei, „cine-i tipul?” „A naibii să fiu dacă ştiu!” minte ea pe nerăsuflate. Schimbă vorba, întreabă ce mai e prin Bucureşti. Andrei îi povesteşte, deşi maică-sa nu mai ştie pe nimeni: sunt alţi politicieni, alte joburi, alte firme şi, mai ales, alte războaie, cu deliruri în loc de morţi, neuroleptice în loc de tranşee, aziluri în loc de gropi comune. Chiar şi căminul în care se descompune Louise e un efect secundar al lumii noi: îl ţine un ONG din Vilnius, cu angajate tunisience de religie mozaică, care plătesc taxe în ceea ce a fost Taiwan.

„*Taxe*?” pufneşte Louise. „Vrei să spui că din pensia mea trăiesc nişte birocraţi din Taiwan?”

„Taiwanul nu mai e Taiwan, de ce te faci că nu ştii?”

„Asta e numai mâna *gauleiterilor* din Silicon Valley!” izbucneşte ea. „Au început cu tranzacţii cu date personale şi uite unde-au ajuns! Ne calcă pe cap!”

Mda. Louise visase în tinereţe la „abolirea motivată istoric a sexului şi a naţiunilor”. Scrisese un eseu pe tema asta, tradus în nu-ştiu-câte limbi, intitulat *Teritorialism & geocriticism*, îi mixase pe Marcuse, van Mises şi Derrida, îi asezonase cu idei acceleraţioniste, bazate pe zicala evreiască, „cu cât mai rău, cu atât mai bine”, şi îl aclamase pe Donald Trump, răul necesar ce îmbrâncea capitalismul în hău, asta ca să nu spunem că, pentru viaţa de zi cu zi, propusese ca părinţii să nu le mai dea nume copiilor, ca să-i scape de blestemul identităţii – noroc că

abandonase ideea şi că pe Andrei îl chema totuşi Andrei. Lumea n-a ţinut cont de ea, bineînţeles, iar din societatea pe care o imaginase Louise, o reţea coagulată de informaţii ce alergau liber printre inşi cu sexualitate migratorie, rămăsese o cameră de azil şi un dispozitiv de intimitate pentru senioare. În rest, omenirea trăsese apa.

Andrei se uită la ceas. Maică-sa îi simte plictiseala: „Hai, du-mă sus", zice, dar, când să se ridice, se pomeneşte cu doi tipi lângă ea. Sunt jurnalişti, îi interesează un subiect acoperit cândva de Louise; nu, nimic serios, o asigură ei, scopul lor e, să spunem aşa, academic: vor să-i pună câteva întrebări despre Max Murgescu, zis Macu, pe care doamna Louise Baghiu l-a investigat cu decenii în urmă.

3. SINAIA. MAX CITEŞTE UN RAPORT

Max înjurase ca un birjar la graniţa austro-ungară: după o săptămână în Occident, uitase de PET-urile, ambalajele şi tampoanele menstruale din rigolele Răsăritului; în plus, de cum intri în ţara gulaşului, dreptele se curbează, geometria se tulbură, natura îşi reintră în drepturi, cu bunele şi relele ei. Gala dăduse vina pe Louise şi pe Anca pentru dracii lui, dar n-avea de unde să ştie că, pe lângă jegul din jur (curve deşelate, burtoşi care râgâie etc.), Max primea veşti îngrijorătoare din Bucureşti: „Nu te întoarce," îl sfătuia Sache, mâna lui dreaptă, vărul Galei, „*i nostri amici* îţi dau adăpost, mi-au promis!"

„Ba mă-ntorc," a zis Max, punându-şi „Heavenfaced" cu The National.

Acum, Max bate la uşa vilei lui W – ciudat, deasupra intrării e un basorelief ce reprezintă un hipopotam. Îi deschide o tipă la vreo cincizeci de ani: e rotunjoară, are ochi alunecoşi, nu poartă sutien. În adolescenţă, îi scosese din minţi pe stăpânii casei, cei doi bătrânei, fiindcă se regula excesiv şi se uita cu silă la teozofi. Printre aceştia, Ana, mătuşa lui Max, care-şi căuta soţul mort în texte tibetane, şi ambasadorul american, care-şi proteja camarazii de club la adăpostul imunităţii diplomatice. Odată, americanul îl scosese din ghearele partidului pe Pârşu, criticul, după o prelegere ţinută la Ateneu apropo de trupul astral (o erezie pentru comunişti), reflectat în muzica lui Bach şi a lui Stravinski. Cu toate astea, nu primise în schimb, după cum voise, filmul cu preşedintele Reagan pus pe brânci într-o vilă din Hollywood.

„Silvana?" zâmbeşte Macu.

Femeia îşi ascunde cu greu uluiala: Max e *mai* scund decât în tinereţe, capul îi e mai mare şi a devenit un obez, iar iubita lui, Doamne fereşte, zici că-i un buldog uriaş. Oare cum naiba fac sex?

Silvana îi invită înăuntru. În hol e un tânăr solid, cu ochi sclipitori – gonflabilul ei, pesemne. Văzându-l, Max simte o amorţeală în perineu, dar e distras de dangătul clopotelor ce se ridică din vale, acoperind glasul muezzinului din gară.

Şi Silvana, râzând: „Iar îi *trollează* popa Ticu pe arăbeţi. Ia foc când îi vede! Cum aţi zburat?" face ea voioasă, conducându-i pe Gala şi Max în bucătărie.

„N-am zburat, am venit cu maşina."

„De la Berlin? Într-*o* zi?" se miră ea.

Şi Max, zâmbind: „Nu te gândi că m-am grăbit, ca să-mi pui sula-n coaste."

„Ei, ce glumă e asta? Ne ştim de mult, ce Dumnezeu..." Silvana ar mai zice ceva, remarca lui Max a deranjat-o, dar trece la subiect: „În fine, ideea e că vând casă, mobilă, cărţi, tot... Ei, şi când m-am apucat să fac ordine, ce să vezi? Am găsit o scrisoare şi un bilet de la bunicul pentru dumneavoastră."

Odinioară, bucătăria mirosea a ochiuri şi a pastramă; acum are o aromă de dezinfectant, iar un linoleum IKEA a luat locul gresiei-pişcot interbelice. Max simte un iz de usturoi. „E de la Taverna Boului," îi explică Silvana, văzându-l cum adulmecă, „fac cea mai bună ciorbă de burtă de pe Valea Prahovei".

Max se uită la ceas. Ora e aiurea pentru ciorbă, dar nu comentează.

Şi Silvana: „Vreţi un suc proaspăt de mere? Azi l-am făcut."

„Cum să nu, cum să nu", zice Max. „Pot să văd scrisoarea?"

„Bineînţeles." Silvana se duce la frigider, scoate sucul, îl toarnă în pahare, tacticoasă – mda, întinde pelteaua. „Ştiţi," îl ia pe departe pe Max, „vreau să mă car în State. Nu-i uşor pentru o femeie de vârsta mea, dar în România nu mai e de trăit."

„Corect", aprobă gonflabilul.

Al naibii sexos! se gândeşte Max, însă nu zice decât: „Bun, vrei să pleci şi ai nevoie de bani. Cât ceri pe scrisoare?"

„Nu mi-e clar”, zice Silvana, furând o privire spre Gala. „Are *multe* pagini.”

„Şi cam cât vrei pe o pagină?”

„Uitaţi,” se moşmondeşte Silvana, „Pârşu mi-a zis că scrisoarea are peste o sută de ani. Cică şi lui îi e greu s-o evalueze, căci conţinutul ei e... cum a spus? Tulburător? Da, aşa a spus, *tulburător*.”

„Păi, să-l credem, chit că-i un nesuferit. Fă-mi totuşi un preţ.”

„Două mii de euro mi se par numai buni... Ştiţi, vor şi alţii scrisoarea.”

„Pot s-o văd?”

Silvana o scoate din sân. „Două mii de euro nu-s cam mulţi?” se bagă Gala. „Doamnă, documentul e vechi”, intervine gonflabilul. Auzindu-l, Max simte o tensiune în scrot, însă depăşeşte momentul: „Cine mai vrea scrisoarea?” întreabă.

Un cunoscut de-al lui Pârşu, un activist anti gaze de şist, unul Bismut. Ce chestie, se gândeşte Max – nu trecuse decât o zi de când îl cunoscuse pe Bismut. Era la Berlin, la petrecerea de pe zgârie-nori, şi o ţinea pe Louise de mână, norocosul. Boul avea cur mişto, dar Gala era cu trei clase deasupra.

„Şi de ce nu i-ai vândut lui scrisoarea?” face Max.

„Fiindcă Pârşu nu-l place. Cică activist-activist, dar prea zâmbeşte ca un popă pus pe rele. Adevărul e că Bismut mi se pare cam gay.”

„Nu e gay”, îşi drege Max glasul.

„Cu atât mai rău”, face Silvana. „Oricum, Pârşu zice că *s-ar merita* să-i vând lui Bismut scrisoarea, căci nu s-ar prinde dacă ar fi *fake*”. Max izbucneşte în râs: „Face Pârşu bancuri d-astea?” „Păi, da”, râde Silvana. „Mai bine o iau eu,” stabileşte Max, „dar vreau s-o citesc înainte. Nici mort n-aş cumpăra un *fake*.”

„Vă rog, simţiţi-vă ca acasă!” ridică Silvana din umeri. „Nu vreţi să v-arăt parterul?” îi zâmbeşte Galei. „Am lăsat pe loc planşele lui W; agentul imobiliar le iubeşte, cică-s mai marfă decât orice pictură. Sunt utilitare, sunt *vintage*... O să iau bani cu ghiotura pe ele.”

Max ridică sprânceana: nu mai auzise de mult vorba asta, *cu ghiotura*, care o să se ducă dracului, căci Silvana o să plece în State, unde-o să spună *huge, plenty* şi *tons of*.

Silvana, Gala şi gonflabilul coboară în *Wunderkammer*. Rămas singur, Macu se gândeşte la Louise, dar de simţit, nu simte nimic; adevărul e că nu mai are douăzeci de ani, poate că nu mai are *cum* să simtă. Mă rog, despătureşte scrisoarea şi dă peste bileţelul scris de bunicul Silvanei: „Lui Max, din partea unui bătrân prieten. Amin, Aum, Emin!” Max pune bileţelul de-o parte şi se uită peste misivă. Ce chestie, începe cu un preambul, semnat de însuşi W.

„Textul de mai jos mi-a fost oferit de Garoflid, care l-a sustras de la Majoresku de acasă, la o întâlnire a Junimii. Din ce zice Garoflid, Majoresku l-a plătit cu bani grei (o mie trei sute de franci), crezând că îi e destinat lui Rosetti, *der berüchtigte Frosch*, după cum îl numeşte Emin, când îl acuză de comunism. Eu am senzaţia, însă, că pe zgârcitul de Majoresku îl interesează mai mult felul în care *arată* hârtiile, care par tipărite şi alta nu.

Aşadar, am copiat textul şi i-am poruncit lui Garoflid să-l ducă înapoi la Majoresku acasă, căci nu vreau ca junimiştii să-şi dea seama că am acces la secretele lor, mai ales acum, când Emin înnebuneşte conform planului stabilit cu Peter, când *Societatea Carpaţii* e pe cale de a fi interzisă, şi când Galli, directorul de la *L’Indépendence Roumaine*, e la doi paşi de exil, pentru motivul stupid că nu e român împământenit. Ce-i drept, Galli a făcut o greşeală, a publicat discursul deplasat al lui Grădişteanu (n-a făcut-o niciun alt gazetar), discurs prin care i-a cerut regelui să *recupereze* Transilvania, Banatul şi Bucovina de la Austro-Ungaria, comparându-le cu «nestematele lipsă din Coroana României». Regele e convins că discursul l-a iritat pe Bismarck şi că de-aceea a ameninţat Bucureştiul cu suspendarea relaţiilor diplomatice, ba chiar cu războiul. Junimiştii s-au înspăimântat şi, ca să-l îmbuneze pe neamţ, au decis să-l expulzeze pe Galli şi să interzică *Societatea Carpaţii*, căci şi ea pretinde nestematele teritoriale cu pricina. Aşadar, Emin a ales un moment prost ca să «înnebunească», dar vina e a mea, căci n-am mai vorbit cu el de mult.

Aminteam mai sus de aspectul uluitor al înscrisului. La prima vedere, pare tipărit, însă Regele zice că, probabil, avem de-a face cu un text scos dintr-o *maşină de scris*, precum cele văzute de Majestatea-Sa în campania din Schleswig-Holstein. Am aflat că în Bucureşti sunt două asemenea mecanisme, unul la legaţia Germaniei, iar celălalt la Templul Coral de pe Sfânta Vineri, dar, după ce am făcut rost de documente scoase din cele două maşini, m-am lămurit că nu ele sunt sursa înscrisului. Cum-necum, am copiat primul rând al documentului pe o altă coală, prin *transparenţă*, ca să păstrez aspectul exact al

literelor şi să-l pot analiza pe îndelete. În altă ordine de idei, n-am văzut nicicând o asemenea hârtie: e albă ca spuma laptelui, netedă precum sticla, textura ei aducând cu mătasea, numai că e mai rigidă cumva. Regele zice că nici la Cancelarie, la Berlin, n-a văzut aşa ceva, iar eu, nedorind să pierd vreo dovadă, am tăiat nişte fâşii înguste din partea de jos a colilor, le-am pus bine, şi l-am informat pe Peter de existenţa lor.

Cine a scris acest text? La cine trebuia să ajungă? Oare temerile lui Peter B. şi Emin au o bază reală? Cum-necum, povestea asta îmi dă senzaţia unei primejdii iminente, nu ştiu de ce."

Terminând de citit preambulul, Max scoate din plic fâşiile de hârtie tăiate de W. Are senzaţia că-s prea dure, aduc oarecum cu plasticul, aşa că le bagă în buzunar (şi el vrea să le studieze) şi se apucă să citească scrisoarea, care trimite la un Emin radical diferit faţă de cel care ne-a fost băgat pe gât.

Lumea crede că poetul a fost înalt, slab, zăpăcit, deşi a fost scund (un metru şaizeci şi şase), voinic şi plin de testosteron, adică *păros*. Mai mult, juca fotbal şi înota excelent, uluindu-şi amicii cu giumbuşlucurile făcute în apele Târnavei, în timpul şederii sale la Blaj, când a picat bacul. Lumea mai crede că Emin a fost buimăcit de Micle şi că de la ea i s-a tras, pe căi incontrolabil-venerice, moartea, dar, să fim cinstiţi, noi nu ştim cine pe cine a buimăcit mai tare, căci nici Micle n-a scăpat teafără din relaţia lor. Ce-ar mai fi de spus? Că poetului îi plăcea ciorba de găină, că era mare cafegiu (cafeaua făcută de el omora şi-un cal), că fuma ca un turc, că turba când discuta politică şi că, deşi critica ultraliberalismul american, era *workaholic*: scria, corecta şi lucra la rotativă, fiind capabil să scoată de unul singur un număr de ziar. Se tundea la Cosmănescu, pe strada Episcopiei, într-o frizerie care există şi azi, vizavi de restaurantul La Mama, se îmbrăca atent, purta cravate cu fundă, şi, când se vedea cu Micle, se prostea punând pe cap un joben. Pe de altă parte, nu era OK să-l vizitezi acasă, căci a locuit doar în încăperi mizerabile.

Revenind la scrisoare, primul lucru care-i trece lui Max prin cap e că aduce cu *un raport*, deşi textul începe abrupt, fără formulă de adresare:

„... iată-mă în Bucureşti, un oraş înapoiat, cu o arhitectură mai degrabă rurală, cu bătături în curţi şi grădini lăsate pârloagă. În centru sunt câteva palate finisate ca naiba, de parcă mistria şi nivela cu bulă (ei îi spun poloboc) nu şi-ar avea locul *aici*, în timp ce străzile

şerpuiesc şi nu au trotuare pe care să mergi omeneşte. Referitor la apă, veştile sunt cumplite: Dâmboviţa e mocirloasă şi miroase infect, ceea ce nu-i împiedică pe mahalagii să se îmbăieze goi puşcă, la doi paşi de mănăstirile din oraş. Într-un cuvânt, urbea e lăsată la voia întâmplării. Birjele şi autotractatele, în schimb, sunt nou-nouţe, denotând adevăratul interes al bucureştenilor, şi anume cel de a-şi impresiona semenii. Trupeşte vorbind, în afara faptului că sunt discret burtoşi şi cam scurţi în picioare (zici c-au crescut printre baclavale), localnicii n-arată rău – femeile, mai ales, sunt frumoase, aparţin genului voluptuos (sâni, cambrură etc.), dar păcătuiesc prin aceea că umblă cu nasul pe sus.

Un lucru bizar: cerul acestui oraş pare mai coborât decât în alte dăţi când am fost *aici*. Impresia mea e că o împuşcătură l-ar găuri; nu ştiu cum altfel să descriu criza de spaţiu pe care o resimt, în special la ora amurgului, cu atât mai mult cu cât apusurile bucureştene au un *quelque chose* lânced şi dureros. La fel de aiurea e şi senzaţia că în Bucureşti *e mai multă lume* decât de obicei; aglomeraţia e teribilă, vânzoleala e aproape lichidă, oamenii viermuiesc – ce văd azi nu aduce nici pe departe cu *ceea ce ştiam*. Iniţial, am dat vina pe şantierele nou apărute: astfel, în locul Hanului Constantin-Vodă, se construieşte o Gară Centrală, în timp ce la Şerban Vodă se lucrează la Palatul Băncii Naţionale, asta ca să nu spun de nebunia inginerească de dincolo de Arsenal, unde se face un port ce va lega Capitala de Dunăre. Aşadar, am crezut că Bucureştiul s-a umplut de muncitori (li se spune deja proletari), numai că cei ce se preumblă pe străzi nu lucrează cu braţele; din contră, sunt doamne, domni, domnişoare – ei colcăie acum în urbea care, cu alte ocazii, îmi lăsa impresia unui sat uriaş, părăsit pe trei sferturi.

Revenind la oile noastre, sunt sigur că *sieur* Emin pregăteşte ceva. V-am trimis discursul lui Grădişteanu, ţinut la Iaşi – ei bine, poetul *nu l-a lăudat*, deşi mă aşteptam s-o facă, poziţia poetului din ultima vreme fiind vădit antigermană şi antiaustriacă. Adevărul e că toată presa a tăcut, mai puţin *L'Indépendence Roumaine*, care, făcând publică opinia lui Grădişteanu, a pus Austria într-o situaţie imposibilă, Imperiul neavând cum să închidă ochii la cererea de retrocedare a Transilvaniei, Banatului şi a Bucovinei. Prin urmare, Viena a făcut scandal, Berlinul aşijderea, iar Emin abia atunci a prins glas, făcând pe oripilatul şi, culmea, atacându-l pe Grădişteanu («De aşa ceva avem nevoie acum, când criza politică ne ia pe sus?»). Cu toate astea, oamenii mei m-au informat că, înainte de discurs, Emin a citit la

Junimea poezia *Doina* («De la Nistru pân-la Tisa/ Tot românul plânsu-mi-sa»), o capodoperă naţionalistă, se zice, care i-a ridicat în picioare pe cei de faţă, şi care, probabil, l-a stârnit şi pe bietul Grădişteanu. Acesta din urmă a fost obligat să facă sluj la Viena după discursul nefericit, fiind adus în faţa ministrului de externe de însuşi Carp, ambasadorul itinerant al României în lumea de limbă germană. Cu acea ocazie, Grădişteanu a pretins că nestematele lipsă din coroana lui Carol nu erau decât o metaforă nevinovată («Românul e născut poet, iar eu am fost un dobitoc, Excelenţă!», a zis el ca un câine bătut).

Ulterior, *sieur* Emin *a mers pe burtă*, căci, după cum v-am scris, el elaborează un plan de invazie a Ardealului, împreună cu cei de la *Societatea Carpaţii*. În linii mari, au adoptat strategia lui Axente Sever, şi anume concentrarea trupelor pe Olt, pentru a izbi pe linia Vârciorova-Caransebeş, deschizând calea pentru o ofensivă spre Arad. Din documentele *Societăţii* (am liste de prezenţă şi procese verbale) reiese că Emin e gata să lupte *fizic*, dorinţa lui fiind menţionată, textual, în notele informative trimise la Viena. De altfel, Împăratul şi-a pus apostila pe respectivele note (*Gesehen!*), fără să ştie că printre cei ce i-au pus, vezi Doamne, gând rău e *şi* viitorul poet naţional al românilor, care, acum când scriu, e încă necunoscut maselor largi ale conaţionalilor săi.

Din păcate, lucrurile scapă de sub control *şi* în ce priveşte interesul nostru pentru Emin. Ieri, am descins la el acasă – am intrat fără grijă, căci oamenii mei nu-l scapă din ochi. Poetul era la o văduvă (o hiperponderală, fiică de pictor, care s-a pomenit cu poezii dedicate în ziare), iar poliţistul pe care-l plătesc mi-a garantat că va sta mult la ea, legătura lor fiind extrem de energică: „Fute bine poetul, fute!” spune Baroane mereu. Cât timp Emin a petrecut cu iubita, m-am uitat prin hârtiile lui şi m-am îngrozit: am găsit câteva variante ale poeziei *La Steaua*, care, în alte secvenţe, a fost imaginată mult mai târziu. Având în vedere substratul ştiinţific al versurilor cu pricina (relativism, viteza luminii etc.), indiferent de faptul că acestea sunt, sau nu, un plagiat după Gottfried Keller, precum şi asocierea cu un set de formule (calcul diferenţial, am impresia), dar şi cu observaţia „cubul e finit, iar sfera infinită”, m-au făcut să realizez că suntem în criză de timp, acesta fiind motivul pentru care vă scriu înainte de termen.

În consecinţă, m-am dus la Predeal cu Alecu de Macédoine, cu scopul de a-l instrumenta. Alecu, un liberal (şi el e poet, căci ăsta e blestemul acestei ţări), a fost trimis de şefii lui în întâmpinarea contelui Bánnfy,

un mare *coureur de jupons*, şi, totodată, emisarul secret al Vienei. Alecu e un pezevenghi (poartă *pince-nez* şi mustăcioară *à la* Hercule Poirot), iar planul liberalilor e cretin: vor să-i ofere contelui un ţap ispăşitor, şi anume Emin, în speranţa că, vânzându-i un gazetar, îl vor convinge pe Bánnfy să aibă încredere în Premier. Lăsând la o parte idioţenia acestei maşinaţiuni, subliniez că asocierea cu Bánnfy nu ne-ar fi de folos, domnia-sa fiind extrem de imprevizibil. Să nu anticipez însă.

Odată ajunşi la Predeal, Alecu a intrat în poşta din gară şi i-a trimis lui Carada o telegramă: „am scăpat de kristol din cernăuţi stop nu mai aducem galiţience stop avem în schimb zece podărese bucureştene alese pe sprânceană stop excelenţa-voastră i-a convins pe seniori să vie la chef?” Dictând telegrama, Alecu îmi făcea cu ochiul, asigurându-mă că podăresele erau verificate de Leibuş Han, doctorul de femei, şi că, prin urmare, puteam să merg şi eu, fără teamă, la petrecerea organizată pentru nesătulul de Bánnfy.

Când să ieşim de la poştă, lui Alecu i s-a pus pata pe un cerşetor care zăcea pe peron: „Ne faci Ţara de râs, târtane! Ce-o să zică Măria-sa, contele, când te-o vedea?” Telegrafistul a sărit şi el la nenorocit, numai că ăla nu s-a pierdut cu firea şi i-a suflat lui Alecu, rânjind: „Bă! Vezi că Emin o să vă tragă pe sfoară! Voi o să-l credeţi mort şi-ngropat, dar el (ha-haaa!), o să fie în Africa!” Pe Alecu l-au apucat pandaliile: „Ce Africa, dobitocule? Tu cu cine crezi că vorbeşti? Te bag în mă-ta!” Telegrafistul a luat şi el foc: „Vreţi să-l ia mama dracului pe *mbou'* ăsta? Ziceţi, şi-i trag nişte pălmi!”

Am tăcut mâlc, căci am realizat cine era cerşetorul, şi, când i-am văzut şi toporişca de la brâu, am întors privirea, nădăjduind să nu fiu recunoscut.

„Nu ne mai facem bine, Excelenţă”, mi-a zis Alecu vesel, crezând că înjurăturile au fost de ajuns ca să-l pună cu botul pe labe pe solomonar.

După câteva minute a sosit trenul. Ceferiştii au ieşit din coşmelii, şeful de gară a fluierat ca un bulgar, câinii au prins să schelălăie, iar cocoşii din curţi au înnebunit într-un fel pe care nu l-am văzut niciodată *aici şi acum*. Garnitura era maiestuoasă, se târa ca o cireadă de bivoli sătui înşirată pe şine; vagoanele luceau, la ferestre erau glastre cu trandafiri şi femei coafate ca nişte regine; totul era de o frumuseţe ce m-a uimit, căci nu eram pregătit să dau peste asemenea minunăţii.

Cât despre Alecu, m-a întrebat, făcându-se mic: „Păi, cu oameni care fac trenuri d-astea, să ne punem noi, românii?”

Locomotiva a fornăit, aburii s-au învârtejat pe peron, ceferiştii s-au aranjat în poziţie de drepţi şi şi-au încheiat nasturii. „Măcar în asemenea clipe să ne asemuim cu imperialii”, a zis Alecu, adăugând ca un prost: „Of, ce limbă precară avem! E bună doar pentru Emin, lui îi ajunge româna, dar noi, ceilalţi, ce ne *facem*? Spre deosebire de el, ne-am dat doctoratele în Europa, am studiat ca *vitele* şi-am văzut pe sub ce furci caudine ne târâm, când folosim vorbe prea puţintele la trup pentru marile idei ale umanităţii... Ah, limba română nu ne mai încape, dar cum să priceapă Emin asemenea grozăvie?”

„Mie mi se pare un bun gazetar”, am răspuns, dar Alecu se uita deja în altă parte, dovedind că românii nu vor să se audă decât pe ei.

Călătorii au prins să coboare. Printre ei, un lungan spilcuit, cu guler înalt şi mănuşi din piele de căprioară, care căra o raniţă ce nu se asorta cu restul ţinutei. Deîndată ce l-a zărit pe Alecu, a venit aţă la el, luându-l ca din oală, căci nu aducea cu Bánnfy, acesta fiind, după cum ştim, un grăsan roşu la faţă.

„*Bonsoir, monsieur*”, a zis străinul.

„*Bonsoir, Votre Altesse! Vous êtes... ah... le comte de Bánnfy?*”

„*Jamais de la vie,* mă numesc W şi nu sunt conte.”

Afirmaţia m-a şocat, căci îl ştiam pe W din vizitele anterioare, iar cel din faţa mea avea altă înfăţişare. Câtă vreme am reflectat la această nepotrivire, din vagon au coborât doi valeţi cu bagaje, iar Alecu, fâstâcit, i-a întins mâna lui W: „Sunt Alexandre de Macédoine,” s-a prezentat, „trebuia să ne întâlnim?”

„*Natürlich*”, i-a răspuns lunganul. „Sinaia nu e departe, nu-i aşa?”

„Vreţi să mergeţi la Sinaia?” a făcut Alecu, buimac. „Dar eu... cum să zic... mă rog, aşteptam pe altcineva... În sfârşit, nu mergeţi la Bucureşti?”

Lunganul s-a aplecat, şoptindu-i: „Ce să fac la Bucureşti? Misiunea mea e să vă transmit că Alteţa-Sa, contele Bánnfy, nu e în acest tren. Dânsul e în Orient Express, domnule, dânsul se duce în Capitală prin Vârciorova.”

Alecu s-a îmbujorat: fiind român, are senzaţia că e bătaia de joc a tuturor; nu l-a ţinut mult însă, şi asta tot pentru că e român. În clipa

aia, am simţit că încremenesc, căci l-am zărit în tren pe însuşi Peter B. L-am salutat, el mi-a răspuns, iar din felul în care m-a privit W, mi-am dat seama că ştia şi el cine sunt, senzaţie ce mi-a fost întărită de graba cu care acelaşi W ne-a anunţat c-o s-o ia pe jos, peste munte (!), spre Sinaia – vă amintiţi, însă, că W e puţin nebun.

„Pe jos? Noaptea?" s-a îngrozit Alecu. „Dumnezeule, Bucegii sunt plini de urşi!"

„Doar n-or fi urşii mai periculoşi decât revoluţionarii lui Benito Juárez", i-a râs W în nas. „*Herr* Alecu," a reluat el, „mai e un motiv pentru care ne-am întâlnit. Fiţi bun, rogu-vă, şi anunţaţi-l pe Firfirică, Premierul, că pe contele Bánnfy îl însoţeşte monseniorul Paoli, trimisul Vaticanului."

Alecu a luat foc: „Ah, Emin e de vină pentru mizeria asta," a strigat, „el a agitat apele!" W l-a potolit; în opinia lui, Emin nu scrisese decât nişte articole, ori presa, se ştie, e o supapă *pour le chagrin des sans-cullotes*. „Dar v-a atacat, domnule, v-a atacat," s-a ambalat Alecu, „s-a opus ideilor europene! Întâi s-a luat de evrei, apoi de austrieci, de unguri, de catolici, de nemţi... Nu-i place nimeni, domnule, e un *reacţionar*! A scris, şi asta s-o ştiţi de la mine, un poet simbolist, a scris că Habsburgii ori izbutesc să propage catolicismul în România, şi atunci şi-au atins scopul de a ne dezromâniza, ori întâmpină o rezistenţă hotărâtă, şi atunci înstrăinează ţara de regele ei, care e *neamţ*. Nu-mi spuneţi că n-aţi auzit de campania deşănţată a lui Emin contra Vaticanului!"

„Aceste aspecte mă depăşesc", a tresărit W. „Rămas bun, *mein Herr*, şi nu uitaţi: Bucureştii trebuie să se pregătească de *încă* un oaspete."

Când să plece, i-a ieşit în cale solomonarul, iar W, uimitor, i-a întins mâna. „M-am temut că nu vă mai prind. Pe unde o luăm?" l-a întrebat. Şi solomonarul: „Ştiu o potecă. Aveţi felinare?" Valeţii aveau, aşa că cei patru au luat-o din loc, lăsându-l paf pe Alecu.

Aşadar, călătoria la Predeal n-a adus date noi despre Emin; voi afla mai multe, însă, la petrecerea menţionată de Alecu în telegramă. Planul meu e ca Alecu, din ura pe care i-o poartă viitorului poet naţional, să-l facă să vină la chef neinvitat – e greu să vă explic de ce Alecu, procedând astfel, e convins că-l face praf pe Emin: aşa ceva nu înţelegi decât dacă trăieşti ani de zile printre români. E cert, totuşi, că apariţia poetului la petrecere va fi catastrofică pentru imaginea lui, deja erodată de poziţia radicală pe care a adoptat-o în editorialele sale din *Timpul*. În ce mă priveşte, interesul meu e să-l pun pe Emin faţă în

faţă cu Bànnfy, ca să văd ce-şi spun. Cred că poetul n-o să mă recunoască, căci am avut grijă acum treisprezece ani, când ne-am văzut ultima oară, să nu schimb decât câteva fraze cu el.

În final, voi trece în revistă cuvintele auzite doar *aici*. Iată câteva: wolfram, ciutură-ciuture, anconă-ancone, paradit-paradiţi, lucs-lucşi, trujbă-trujbe, pigmeu-pigmei. Menţionez că toate aceste cuvinte au echivalent în alte limbi şi că niciunul nu denumeşte ceva specific acestui fir. Veţi găsi mai multe exemple în anexa pe care v-o trimit, în speranţa că le veţi cataloga cât mai rapid.

P.S.: În ce-l priveşte pe *sieur* Max, vă asigur că nu constituie încă o problemă."

4. UN ROLLS ROYCE APARE LA MOMENTUL NEPOTRIVIT. UN FURT

„Au un pigmeu împăiat!" strigă Gala, urcând în fugă din *Wunderkammer*.

„Un om? Împăiat?" se scutură Max, împăturind în grabă scrisoarea.

„Ce om, n-auzi că-i pigmeu?" face Gala.

Max nu-şi aminteşte de pigmeu. Silvana îi spune că bunicului ei nu i se păruse potrivit să-l expună, dar lucrurile s-au schimbat între timp: azi, o piesă ca asta valorează greutatea ei în aur. „Piesă?" exclamă Max. „E mort demult", îl consolează Silvana, după care întreabă: „V-aţi hotărât? Cumpăraţi scrisoarea?"

„Nu e ce credeam", face Max, deşi misiva l-a pus pe jar.

„Şi n-o cumpăraţi?" îi cade faţa Silvanei.

„Ba da, dar speram că e altceva. Bunicul tău mi-a vorbit mult despre o scrisoare în care e consemnată o discuţie a lui W cu Emin."

„O caut, şi dac-o găsesc..." promite Silvana vag, grăbindu-se să ia banii.

Max bagă scrisoarea în buzunar, se duce cu Gala la maşină. La revedere, la revedere. S-a lăsat întunericul. Dinspre Bucegi coboară o boare rece. Pe o străduţă, mai jos, două faruri luminează casa din care legionarii l-au săltat pe Iorga ca să-l ucidă. Max e luat pe sus de un gând: de unde şi până unde i-a venit Louisei ideea că vom avea un

război civil? Felul în care şi-a amintit ce i-a zis ea la Berlin îi dă o senzaţie de *déjà vu*, dar îşi dă seama că e mai mult de atât – aerul e mai dens, luminile mai adânci, iar orologiul Peleşului, bătând ora opt, stârneşte un ecou înfundat, ca şi cum în Sinaia s-ar fi înstăpânit subit iarna.

Zgribulit, Max intră în maşină. O ia din loc, pune „The system only dreams in total darkness" cu The National, numai că nu scapă de înstrăinarea ce l-a cuprins. Noroc cu Gala, care, maimuţărindu-l, îl aduce cu picioarele pe pământ: „I-ai ţinut partea lui Bismut ca să-mi arăţi că n-ai treabă cu ziarista: Bismut nu e gay, Bismut e serios!" se mâţâie ea, vorbind pe nas. *Oare Sossa la fel m-ar toca*? se întreabă Max, în timp ce Gala nu-l slăbeşte: „Şi-ai mai dat şi două mii de euro pe scrisoare! De ce?" Dar Max: „Mă laşi? Scot banii ăştia din trei-patru articole!"

Nu minte: tariful lui e de cinci sute de euro pe material, fie că scrie despre relaţia dintre Putin şi saudiţi, ca să arate de ce creşte preţul petrolului, fie că face o paralelă între inflaţia din Imperiul Roman, după ce Caracalla a crescut soldele, cu devalorizarea leilor româneşti, discret generată de pensiile speciale ale ofiţerilor din servicii, care cresc an de an, la pachet cu numărul ofiţerilor. Nu-l citesc mulţi, dar, când publică, Max e sunat de la BNR, semn că cei de acolo ştiu că el i-a scris doctoratul lui Fănică, *gubernatorul*, în tinereţea lor socialistă.

Max iese din Calea Codrului, o ia spre DN1. Când trece pe lângă restaurantul Furnica, îl sună Teo Canta. Moşul e agitat: „Macule, a dispărut *caietul*, fir-ar al dracului!"

„Cum adică, a dispărut?"

„Adică a fost furat. Hai încoa'."

Max n-are chef, zice că e rupt de oboseală şi că, oricum, nu se poate concentra – procurorii îl înnebunesc, îi iau declaraţii săptămânal, cică până şi la Berlin, când s-a dus, le-a cerut voie să plece. „Las' c-avem noi grijă de procurori", promite Canta. „Şi pân-acum ce-aţi făcut?" se aprinde Max. Dar Canta: „Macule, e şi Ristache aici, şi Ruşinaru... S-a furat *caietul*, pricepe."

„Dă-te, bă, în pula meaaa! Hai odat'!" se aude Ristache în telefon. „Nu vrei s-o faci pe jurnalista care ţi-a tras-o? Hai, că e băgată şi ea pe fir."

„De când îmi porţi tu de grijă, Ristache?"

„Bă, lasă prostiile, vino! Tâmpita vrea război civil, nu te-ai prins?"

Ieşirea lui Ristache pică la fix: „Noapte bună. Ne vedem mâine”, face Macu pe ofuscatul, dar se gândeşte: război civil, război civil – ce naiba au toţi cu războiul civil?

Când intră pe DN1, îl sună Sache: „Şefu’, e naşpa: vor *ăştia* să te salte! Ieri era linişte, dar, după ce ai trecut graniţa, au înnebunit toţi. Canta nu te-a sunat?”

„Ba da, şi i-am zis că mă duc să mă culc.” Dar Sache: „O fi bine să te culci, şefu’?” „Uite c-o s-o fac,” i-o taie Macu.

Trece pe lângă MEFIN, o fabrică pe care Max a băgat-o în faliment, ca s-o cumpere ieftin. Acum, are pus sechestru pe hale şi utilaje, n-are chef să se uite la ele. Deodată, îl depăşeşte o limuzină care saltă ca la rafting peste gropile de pe DN1. „Un Rolls Royce, un Rolls Royce!” strigă Gala. La care Max, în sinea lui: *parcă apărea mai târziu Rolls Royce-ul ăsta, parcă trebuia să-l văd în retrovizoare*, îşi aminteşte, fără să-şi dea seama de unde şi până unde ţine minte aşa ceva.

Ajunşi acasă, Max şi Gala se bagă direct în pat, nu se spală, nu se pupă, nimic. Deşi îi cad ochii în gură de oboseală, Max nu adoarme: când şi când geme fără să vrea, ca şi cum cineva l-ar lua în antrepriză, gata să pună stăpânire pe el. În cele din urmă, îl cuprinde somnul, visează că e îndrăgostit – e un vis tâmpit, habar n-are pe cine iubeşte, dar ar dori ca împricinata să fie Louise, nu de alta, dar vrea să i-o tragă Sossei măcar acum, după atâţia ani. E o dragoste grea, bătăile inimii îl gâtuiesc, ba-l ia chiar şi spaima, căci n-are chef să iubească din nou. Dacă necunoscuta îl refuză, sau dacă-l acceptă şi-l lasă mai târziu baltă, când el (aşa i se pare) trăieşte o dragoste *full*, nu doar jind şi bucurie, ci şi gelozie mixată cu un dor sfâşietor. Inima lui de obez tresaltă, trupul i se clatină ca la cutremur, groaza îl zăpăceşte, numai că, odată trezit, realizează că l-au luat palpitaţiile: pfuai, iar trebuie să se ducă la cardiolog! Caută numărul de telefon al doctorului, îl găseşte şi, brusc, realizează că mobilul pare mai greu, mai lucios.

Merge la baie, aprinde lumina, se uită în oglindă, atinge pereţii, dă drumul la apă. Se duce în sufragerie, deschide televizorul şi, simţind că tot nu e de ajuns, iese pe terasă. Rupe o frunză de iederă, se lasă scăldat de lumina lunii, se întoarce în casă, intră în birou, deschide sertarul cu fund dublu. Scrisorile primite demult, cele din care credea că făcea parte şi scrisoarea cumpărată de la Silvana, dispăruseră.

Îl sună pe Sache: „Să vezi că am deranjat ceva la Berlin”, îi zice. „Dă-o dracu’ de oră şi hai să mă iei. Mergem la Canta.”

5. AZILUL. LOUISE ADUCE VORBA DESPRE EMIN

Cei doi jurnalişti se foiesc prin camera de azil. Pe de o parte, Louisei i se pare că-i aştepta; pe de alta, parcă nu trebuiau să vină. Ei sunt nemulţumiţi de ce văd: comentează, verifică uşa, clanţa, ciocănesc pereţii.

„Care-i treaba?” se încruntă Louise. „Azilul e foarte OK.”

„Fereastra nu e sigură. E prea joasă”, observă jurnalistul mai tânăr şi scoate capul pe geam, de parcă ar vrea să scape de mirosul de bătrâneţe din cameră.

La care Louise: „Abia ajung la fereastră, darămite s-o sar”.

Cei doi râd politicos, dar îi atrag atenţia că asemenea aşezăminte trebuie să ia în calcul şi defenestrările: un accident ar duce la un dezastru PR, taie ei firul în patru. Totodată, îi preocupă liniştea din clădire, aglomeraţia potolită de pe culoare, bătrânii târând papucii, fără să se uite unii la alţii, personalul cu zâmbete îngheţate, care-i îndrumă pe clienţi în şoaptă, ca pe retarzi. De regulă, clienţii nu se opun, însă acum, unul face gât: vrea acasă. „Of, tată, aici e curat, e frumos, ce nu-ţi place?” se opune fiică-sa. „Am zis că vreau acasă!” strigă bătrânul, un amărât căruia nu-i lipseşte decât fardul de pompe funebre ca să fie un om întreg.

„Nu vă plac azilurile”, îşi dă seama Louise.

„Ba da, ba da – cum să nu?” se apără cei doi într-un glas.

„Vă plac pe dracu’. Am scris despre aziluri când eram ca voi. Mi se păreau un *exit* super tare, dar azi n-aş mai scrie la fel. Ca jurnalist, nu poţi să ai aceleaşi convingeri mai mult de trei-patru ani.”

Cei doi râd. Louise îi priveşte bănuitor şi, în câteva clipe, râsul lor se stinge jenant. Ca să depăşească momentul, jurnalistul tânăr scoate reportofonul.

„Ştii să-l foloseşti?” face Louise.

Tânărul zâmbeşte: „Păi, îl pornesc şi gata”.

Şi Louise: „Tu n-ai aflat până acum că reportofonul n-ajunge? Mă rog, ce vrei să-ţi spun despre Max?”

„Păi, pentru început, când l-aţi văzut ultima oară?” întreabă tânărul, roşu la faţă.

„Eu, una, aş fi luat-o altfel”, pufneşte Louise. „S-au întâmplat atunci chestii mai importante decât ultima mea întâlnire cu Max.”

„Şi noi de unde să ştim ce a fost important? Luminaţi-ne. În fond, dumneavoastră aţi declanşat revoluţia.”

„Auzi? Vezi că nu suport periuţa!”

„Vreţi să spuneţi că nu dumneavoastră aţi declanşat revoluţia?”

„Ei, mama se preface mereu că nu e cine e”, se bagă Andrei, înghiţind în sec.

Şi cine naiba sunt? se întreabă ea. *Mă piş în pamperşi, le caut nod în papură îngrijitoarelor fiindcă-s evreice, chit că-s filosemită – asta sunt azi*. „Pentru cine lucraţi?” îi întreabă deodată pe jurnalişti. Ei îi dau un nume, ea spune că n-a auzit niciodată de el, după care îi înghesuie: „V-aţi păstrat cetăţenia?” Ei zic că nu, cum s-o păstreze? „Ei, eu mi-am păstrat-o”, se hlizeşte ea. „Bizar,” constată jurnalistul tânăr, „din ce-mi amintesc, aţi scris că a fi român e un viciu”.

„N-ai priceput nimic!” face Louise, privindu-i mâinile. Poziţia lor îi spune ceva, nu-i e clar ce, dar îi spune; cât despre picioare, nu e sigură dacă tânărul *trebuia* să le ţină întinse sau să le îndoaie sub scaun. Totodată, parcă acum se auzea toaca bisericii din sat; cu toate astea, liniştea e deplină. *Şi eu care credeam c-am scăpat*! se gândeşte ea. Brusc, zice că i s-a făcut sete. Andrei şi cei doi se reped după apă, dar Louise cheamă îngrijitoarea. N-o înghite, dar vrea să se enerveze, are chef să-i împungă mai tare pe jurnalişti.

Primeşte apa, o bea pe îndelete, întreabă: „Auziţi? De ce vă interesează Max?”

„Păi, e un subiect... cum să zic... puternic”, zice tânărul cu reportofonul.

„Serios? Au fost inşi mai tari decât el. Bismut, de pildă.”

„Ştim cine e Bismut. Ne-am documentat, ştim c-aţi fost parteneri.”

„Află că nu era cine ştie ce la pat”, se strâmbă Louise.

Andrei şi jurnalistul în vârstă se albesc, iar cel cu reportofonul se grăbeşte să spună: „Ne interesează Max pentru că a fost exponentul răului”.

„Poftim?”

„Păi, nu l-aţi caracterizat dumneavoastră aşa?”

„Dragul meu, eu nu fac metafore cretine.”

„Dar nu asta era ideea?”

Louise trage pătura sub bărbie. Se prinde însă că-şi dezveleşte picioarele, aşa că le vâră la adăpost, de frică să nu i se vadă monturile. Şi cel cu reportofonul: „Aţi fost prietenă cu Anca Murgescu, fiica mai mare a lui Max, nu-i aşa?”

„O, am fost cele mai bune prietene; atât de bune, c-am făcut-o să mi-l toarne pe ta-su,’ ca să-i arăt lui Bismut cu ce jurnalistă tare se culcă. Poftim subiect, tinere!” I se face silă că i s-a adresat cu *tinere*, dar insul o merită – ce caută aici, după atâta timp? „Nu-i suportam pe banksteri,” reia Louise, „iar Max era bankster. *Şi* Bismut era bankster, dar, na, eu nu vedeam chestia asta fiiindcă aveam câteodată orgasme cu el. În plus, Bismut nu fura, spre deosebire de Max. Pe de altă parte, Max era înfiorător de deştept, aşa că formularea ta c-a fost exponentul răului simplifică lucrurile. Mă urmăreşti?”

„Vă urmăresc”, face jurnalistul, încurcat. „Ne-am prins că Max a fost isteţ, am văzut că le-a scăpat tuturor printre degete.”

„Ei, n-ar fi scăpat dacă mă culcam *şi* cu el.”

„Mamă!” exclamă Andrei.

Louise se uită în tavan. Nu ştie nici azi ce s-a întâmplat cu adevărat: Bismut l-a terminat pe Max sau Max l-a terminat pe Bismut? Care din ei a declanşat revoluţia? Au trecut enşpe ani de atunci, ea n-a aflat mai nimic şi acum e bătrână, vârsta i-a arătat locul în haită. Totuşi, chiar şi aşa, rablagită, artritică şi cu ochii varză, se prinde că mâinile jurnalistului tânăr arată *altfel* decât trebuiau să arate.

„Max,” reia ea, „ştia o grămadă de lucruri. Aţi auzit că era expert în Emin?”

„Emin, poetul?” face cel cu reportofonul.

„Păi, cine?”

„Max îi ştia poeziile, sau…”

„Ce poezii, domnule? Max ştia cine *a fost* Emin.”

„Şi la ce-i folosea?” se bagă jurnalistul în vârstă. „Emin a fost un poet mediocru… Şi incorect politic!” ridică el degetul.

„Nu v-aţi făcut temele”, dă Louise ochii peste cap. „Vreţi să aflaţi cine a fost Max? Aflaţi întâi cine a fost Emin! Emin a dus campanii anticorupţie, a fost laburist şi s-a băgat în nişte chestii de care n-aţi auzit, fiindcă n-am avut *eu* chef să le scriu. Oricum, când le-am aflat, era prea târziu, nu mai era nimic de făcut. Voi nu v-aţi prins câte găuri a avut ancheta mea despre Max?”

„Găuri? E o investigaţie bec!” zice cel cu reportofonul.

„Naivilor”, oftează Louise, răsfirându-şi pe pernă coama deasă, căruntă. E singurul *asset* trupesc care i-a rămas, dar până şi ea îi simte mirosul stătut. Cât despre jurnalişti, să aibă cumva legătură cu cine a început să-i dea ghes la Berlin?

6. BERLIN. O AGAPĂ IDEOLOGICĂ

Barul Die Böse Buben e la doi paşi de Friedrichstrasse Bahnhof, pe o stradă mărginită de case utilitare, fără copaci, tufe sau flori, cu carosabil pietruit şi ziduri tencuite sărăcăcios – pe scurt, o machetă prusacă, adormită 24/7. În bar însă, haosul te ia pe sus: aglomeraţie, zarvă, mese negeluite, veselă ciobită, tacâmuri desperecheate; pe pereţi sunt lipite cărţi pătate de sosuri, pe tavan, un graffito cu Budha, pe duşumea scrie JESUSCHRIST TONANS.

Împins de la spate de chiote şi fluierături, Bismut urcă pe scenă. Cât timp face probe de microfon, chelnerii îl încadrează între două postere alb-negru: unul cu Kurt Cobain sărind în mulţime, altul cu Matt Berninger făcând duş în smoking. De afară vine aer fierbinte, clienţii transpiră angro, barul nu are climatizare. Încet-încet, se face linişte, iar Bismut începe cu glas mai degrabă şoptit:

„Va veni o zi când toţi vor afla că politicii sunt expiraţi. Cât să mai plătim pătura lor superpusă, coruptă, incontinentă financiar? Ţie” îl ia pe un tânăr, „ţi-au rezolvat politicii vreodată ceva?” Din bar se ridică voci furioase: politicii nu fac nimic, au agenda lor, votul e un *flaps*. „Şi-atunci, de ce să-i plătim?” capătă Bismut aplomb. „Ei spun că societatea e-n criză – OK, şi ce soluţii ne dau? Bat câmpii cu ideologii

prăfuite, habar n-au să numere, la management sunt clei; ei nu ştiu decât să se cramponeze de partidele lor... Ne vând o democraţie *fake*, n-au nicio legătură cu societatea, dar, ce să vezi, am apărut noi şi i-am luat pe sus; noi vrem *know-how* şi corectitudine, noi vrem proceduri, nu rotaţia unor cadre incompetente", ridică el vocea, cu ochii la un soviet ce-i traduce spusele unui refugiat musulman. „Vorbesc de schimbare, da? Vorbesc despre curăţenie omenească, despre *revoluţia* noastră blândă, care o să-i ia din oală pe politici, pe *raptori*, pe hoţi! Cum, se întreabă ei, molaticii ăştia cu caş la gură vor să schimbe regula jocului? Ce-i cu visele astea prosteşti? Hai să-i cumpărăm, hai să-i ducem cu vorba, că-s doar nişte pacifişti prăpădiţi... Ce uită ei e că nici lui Gandhi nu i-au închis gura – nici cu biciul, nici cu banii! Chiar, Gandhi vi se pare OK?" Auditoriul aplaudă, şi Bismut reia: „Dar de un Iisus ateu, ce părere aveţi? Bun, bun," zâmbeşte el larg, potolind ovaţiile, „ştiam că gândim la fel, dar voiam să fiu sigur că sunteţi gata să vă puneţi pielea pe băţ! Ia spuneţi: ce rost au naţiunile, când oamenii au *aceleaşi* nevoi? Ce rost au *ţările*, când mărfurile n-au naţionalitate şi când vămile se deschid? Dar guvernele – ce rost au?" „Niciunul, niciunul", urlă auditoriul. Iar Bismut, simţind că-i are în mână: „Politicii vor teritorii mari, incontrolabile, ca să pescuiască în ape tulburi, dar lumea, ştiţi bine, are nevoie de arealuri mici, care se pot autoregla! Politicii vor birocraţie, noi vrem inovaţie, politicii vor dividende, noi vrem redistribuirea profitului, politicii seacă natura, noi o îmbogăţim! Banii trebuie să ajungă la firul ierbii; uite de ce *scriu* pe Facebook, pe Twitter, ba chiar şi pe VK: la naiba cu politicii, toată puterea în mâinile cetăţenilor! A fi liber înseamnă profit pentru toţi, aşa că hai să inventăm nişte autorităţi în care să fim *acţionari*, hai să inventăm nişte teritorii restrânse, pe care *noi* să le administrăm! Vreţi preşedinţi, senatori şi miniştri? Nici gând, voi vreţi ca specia lor blestemată să dispară pentru totdeauna! Spuneţi-le oamenilor că tot ce e uriaş se năruie, daţi de ştire că va veni o zi când politicii vor fi totuna cu noi, strigaţi din toate puterile că nu mai e mult şi că monstrul va muri negreşit! Monstrul va muri, monstrul va muri!"

Auditoriul se aştepta la un discurs mai lung, aşa că trec câteva clipe bune până ca cei din bar să izbucnească în urale, timp în care Bismut se duce la masă, aparent jenat de efuziuni. „Monstrul va mu-ri, monstrul va mu-ri!" scandează tinerii, pe când chelnerii dau fuga pe scenă cu boxe şi staţii, locul vorbitorului fiind luat de Trubadurii din Nürnberg, trupa de rock medieval a lui Ephraïm Münster.

„Super,” îl bate Doru pe Bismut pe umăr, „ăsta *da* discurs de Calea Dreaptă!”

Doru Vuia e fondatorul Căii Drepte: începuse cu un site anticomunist şi ajunsese, sprijinit de taică-său, la ditamai organizaţia care participase (fără succes) la alegerile locale de anul trecut. Bismut e o achiziţie recentă, sau poate Calea Dreaptă e achiziţia lui, cine ştie, căci, odată lansat, făcuse furori, dând foc activismului politic pe *social media*.

Lângă Bismut, la masă, e Slav, culturnicul bucureştean: e slăbănog, îi cade părul în ochi, poartă papion şi ţine capul într-o parte, saturat parcă de obligaţii, după cum îi place să spună.

„Felicitări,” îi întinde mâna lui Bismut, „unii vor zice că propui utopii, dar e singura variantă *validă*. Dă-le naibii de guverne, mai bun un consiliu de administraţie! Stânga n-o să accepte nicicând aşa ceva”.

Slav a venit la Berlin special ca să-l vadă pe Bismut şi e încântat: omul e tânăr, se înroşeşte când i se aduc laude şi, spre deosebire de pseudosocialiştii burtoşi, e înalt, palid şi reţinut. Totodată, are buze cărnoase şi bărbie proeminentă, sugerând pasiuni lumeşti, impresie atenuată de ochii cu colţuri lăsate discret şi de costumul sobru, de protestant pătruns de etica muncii. N-aduce nici cu pletoşii din 1968, nici cu hipsterii cu jeanşi rupţi, nu-i plac nici El Che, nici Cohn-Bendit, deci e *comme il faut*, adică de dreapta. Şi mai e ceva: deşi bine clădit, Bismut e sec, rece, non-hormonal. Nimeni n-o zice, dar toţi se întreabă ce fel de relaţie e între el şi Louise, căci ea *e* hipsteriţă, are rucsac, şapcă, şosete progresiste şi bluze lălâi, ca şi cum ţi-ar zice: sunt indisponibilă, marş! (după cum menţiona consulul francez într-un raport, „*Louise Baghiu a un air français, un peu trop tire-au flanc, dirais-je; parfois, elle semble tout à fait prête pour être (ah, la, la!) defroquée*...” scria el, ştiind că şeful lui, fost colonel de paraşutişti, degusta acest gen de aluzii).

Louise e şi ea la masă: „Ce părere ai de speech?” o întreabă pe Anca, fiica lui Max. Anca nu răspunde, priveşte în gol. „Hei, ce-i cu tine?” o ia Louise.

„Nu-i bai, îmi trece.”

„Las-o, nu-i e uşor” face Bismut.

„Şi de ce, mă rog, să nu-i fie uşor? A făcut fix ce trebuie.”

„Oi fi făcut ce trebuie,” mormăie Anca, „dar când mă gândesc din ce bani trăiesc, îmi vine să dau naibii masterul.”

„Te-ai ţăcănit? Dai naibii masterul, da? Păi, atunci, dă naibii şi *bieiul*, şi bacul! Trăieşti din banii *lui* de când te-ai născut, doar n-o să te omori!”

„Mi-e ciudă că tocmai mie mi se întâmplă aşa ceva.”

Slav se abţine cu greu să nu râdă: îi e silă de clişee, dar tinerii sunt mulţi, au energie, pot zdruncina regimul de la Bucureşti, aşa că le înghite banalităţile. „Fii liniştită, faci o treabă excelentă”, o împacă pe Anca. „Chimir mi-a zis de tine – îl ştii, nu? Are un ONG care le dă de lucru homeleşilor.”

„Normal că-l ştiu – ne-am cunoscut într-o tabără ecologistă. A fost şi în ONG-ul meu, le ajutam pe puştoaicele care făceau sex comercial în Ferentari.”

„Ah, chestiile astea,” simte Slav nevoia să ofteze, „n-o să fie rezolvate de niciun politic. Dobitocii nu găsesc soluţii nici dac-ar vrea. Alaltăieri am vorbit cu Crăcănata de la CroTV. Are un ONG pentru cei cu SIDA şi spunea că...”

„Şi Crăcănata a fost în ONG-ul meu”, i-o taie Anca. „Băi, mă simt ca dracu’,” revine ea la ce o macină, „mor de ruşine”.

„Cui nu-i e ruşine, nu există”, bagă Doru un slogan. „Eu ce să zic? Tata a fost general de Secu şi-acum, uite, ţine Calea Dreaptă în spate.”

„Ei, domnul Vuia e un caz special”, observă Bismut.

Şi Anca: „Voi ştiţi că sor-mea mă judecă? Îmi reproşează că mă iau de tata”.

„Miha e mică”, o ia Louise de mână. „Dă-i timp să vadă cine e tatăl vostru. Crezi că n-o s-o pună şi pe ea în situaţii naşpa, cum a făcut azi cu tine?”

Max apăruse la *roofparty* neinvitat. Anca a crezut că e pus pe harţă, dar el a întrebat-o, potolit, de ce nu-i mai răspunde la telefon. Momentul era prost, căci cânta un *no name*, Bob Dylan, iar maestrul de ceremonii îl dăduse încet şi lumea auzea tot ce spunea Max: cică se apucase de grădinărit şi-şi permisese s-o deranjeze pe fiică-sa fiindcă voia să-i ofere seminţe de crin albastru, floarea ei preferată. S-a prefăcut că nu găseşte seminţele şi, fără să-i pese că cei din jur se uitau la el, i-a amintit cum a învăţat-o să înoate („Ce picioruşe aveai!”), cum o ducea la lecţiile de pian, cum o plimba prin parc: tertipuri de tată îndurerat, na. Dylan, pe scenă, se plângea că „*the times are a’changing*”, chefliii se chiorau la Max, iar Anca s-a prins

(noroc cu activismul) că trebuie să contraatace: „Din ce bani ai făcut grădina, tată?” l-a luat. „Hei, pentru grădinărit nu e nevoie de bani, ci de muncă fizică”, a râs el. Dar ea: „Cât costă o sămânță de crin albastru, tată?” Dylan zbiera: „*senators, congressmen, don’t stand in the doorway*”, iar Max, crezând că punctează, a zis că seminţele costau mai puţin decât întreţinerea ei la Universitate. Şi Anca, în aplauzele prietenilor: „Tu nu vezi că te faci de râs? Ăsta e singurul lucru bun pe care l-ai făcut în viaţă cu banii!”

„Hai să plecăm”, s-a înnegurat Gala. „De ce? Mă simt perfect”, a replicat el, după care, zâmbind, s-a dus la Louise. „În sfârşit, ne vedem” i-a spus în loc de salut. Ea era frântă (venise de la Copenhaga, unde investigase contrabanda europeană cu freon), şi i-a răspuns fără menajamente: „Puteam să ne vedem înainte să public articolul, dar m-aţi refuzat”. „Iertaţi-mă,” a replicat Max, „degeaba ne-am fi văzut: l-aţi fi publicat oricum”. „Şi-atunci, de ce vă cereţi scuze?” „Din bun simţ”, i-a dat el peste nas. Louise a pufnit, drept care Max a întrebat-o dacă bunul simţ e desuet în anii corectitudinii politice, ea spunându-i că hoţia e hoţie, indiferent de corectitudine politică sau de bun simţ. Discuţia s-a încins, îi urmăreau chiar şi cei ce nu pricepeau o iotă, adică delegaţii Sovietelor şi ai Crucilor Întreţesute, veniţi la acea *trêve de Dieu* convocată de Bismut pe acoperişul zgârie-norilor din Potsdamer Platz. Bref, Max îi reproşa Louisei că articolul nu l-a convins, şi asta nu pentru că era el la mijloc, ci pentru că ea lansase *nişte* interpretări nesusţinute de fapte, care l-au silit să dea piept cu prejudecăţile sistemului judiciar din România.

„Păi, ăsta-i jurnalism sau propagandă?” i-a bătut obrazul.

„Am opinii, nu-s computer”, a răbufnit Louise, adăugând că ziaristul e avocatul din oficiu al celor tăcuţi: cum să nu scrie în numele lor? Cum să nu dezvăluie relaţiile de putere ce subminează societatea? Max nu-şi dă seama ce mizerii declanşează simpla lui semnătură? Nu realizează că acţiunile găştii lui pot declanşa până şi un *război civil*? Nervoasă, era gata să-i spună că moare de plăcere când prinde în laţ hahalere ca el, dar a lăsat-o pe altă dată.

„Vă rog, lăsaţi-mă cu lozincile”, s-a strâmbat Max. „Voi, jurnaliştii, nu v-aţi prins că nu mai controlaţi *narativul*?”

Bismut a dat să se bage, dar Louise i-a făcut semn să tacă şi i-a întors-o lui Max: „Dar dumneavoastră nu v-aţi prins că s-au schimbat vremurile?”

„Ba bine că nu – mi-e foarte clar că trăiesc în Analistan!”

Tinerii au ciulit urechile, iar Max, ca să-i enerveze, a tradus din engleză în franceză discursul lui Enoch Powell, *Rivers of Blood*, despre dezastrul imigrării în masă. Discursul fusese ţinut în 1968, în Parlamentul britanic, dar era valabil şi azi, pretindea Max, fiindcă UE sprijinea o imigraţie deşănţată. „Ce, nu ştiţi franceza?” a citit el perplexitatea în ochii celor din jur şi a scandat discursul în germană, *à la* Hitler. Chelnerii au adoptat reflex poziţia de drepţi, tinerii i-au strigat lui Max că e un fascist împuţit, însă el i-a trimis la politica *basic* („Enoch Powell e conservator, nu nazist!”), lucru cu atât mai necesar cu cât, din ce se vedea, românii de faţă credeau că li se cuvin fotoliile puterii de la Bucureşti, cele ce moşteneau dulceaţa şi moliciunea divanurilor fanariote.

Profitând de uluiala petrecăreţilor („*Who the fuck is Enoch Powell*?” au gugălit ei), Max a întrebat-o pe Louise ce trupă cântă (îi luaseră unii locul lui Bob Dylan). Ea i-a zis că se numeau The National, el a observat că-s zgomotoşi, ea l-a întrebat atunci ce muzică îi place, iar el a minţit-o, spunând că-i place Frank Zappa, naiba ştie de ce. „Dacă tot îl apreciaţi pe Hrant Dink,” a făcut semn spre insigna Louisei, „poate o să analizaţi cum se distribuie banii în societate, căci ăsta-i adevăratul *bullying* de azi. Sau dumneavoastră vă luaţi salariul vânzând la tarabe?”

Bucuros că a lăsat-o cu gura căscată, a rugat-o pe Anca să-l mai sune, după care, primind un email, a plecat, arătându-i Galei panorama ce li se aşternea la picioare: Tiergarten, Memorialul Holocaustului şi cicatricea ce brăzda Berlinul în zigzag. „Parte din locurile astea le-a văzut şi Emin”, a spus el, aiurea, privind la gunoierii ce debarasau rămăşiţele luptelor de stradă din ziua precedentă: maşini arse, baricade din tomberoane, copaci doborâţi, bannere pe care scria *Babylon, erwache!* A luat-o spre lift cu hangarul ăla cu ţâţe, Doru a şoptit: „Frate, tipa asta are buca cât Reichstagul”, iar Louise s-a trezit că-şi zice că parcă trebuia să-l fi întâlnit pe un *alt* Max, nu pe cel cu care tocmai vorbise.

Acum, la bar, Doru aduce vorba despre Gala. E gata să facă un banc tâmpit (Max o fi activ sau pasiv în cuplu?), dar nu spune decât: „Băi, Anca, lasă-l încolo pe taică-tău, că nu mai are carburant! Louise l-a făcut pilaf în articol, uită-l, gata!”

„Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, dar mie mi-e ciudă de înnebunesc.”

„Te înţeleg”, se bagă Slav. „Tata a fost ilegalist, i-a adus în ţară pe ruşi. Mă crezi că n-aveam curaj să deschid gura în ’90? Noroc că m-am adunat: am condamnat comunismul, l-am analizat pe tata, pe tovarăşii lui... Nu-i uşor să-i critici pe ai tăi, dar, ce vrei, asta ne e crucea.”

„Ştii tu cum mi-e mie...” dă Anca ochii peste cap.

„Hei, eşti de-ale noastre, nu mai pune la suflet”, face Bismut.

„Aşa e,” zice un grăsan, „cât timp eşti cu noi, speli mizeriile lui taică-tău!”

„De ce-a trebuit să spui asta?” se răsteşte Louise la grăsan.

„Ai turnat gaz pe foc, deşteptule”, spune şi Doru.

Grăsanul nu e om de înţeles, îi dă înainte: „Vreţi să ziceţi că Max nu e un ticălos? Ne-a provocat! Ce-a căutat la *roofparty*?”

„Chiar, ce-a căutat la cheful *nostru*?” sar tinerii. „Îşi imaginează că-i e permis orice,” zice unul, „se poartă de parcă lumea întreagă ar fi a lui,” zice altul, şi, gata, izbucnesc toţi: puterea corupe, toleranţă zero, Max şi ai lui au dus ţara de râpă, fir-ar ai dracu’ de derbedei! Auzindu-i, lui Slav i se face pielea de găină: sunt taman buni de carne de tun, dar trebuie puşi pe direcţia bună, le trebuie... le trebuie un reper moral.

„De-aţi şti cât v-am aşteptat”, ridică el halba. „Noroc, băieţi!”

„Hei, vedeţi că suntem şi fete”, strigă una de la celălalt capăt al barului.

Şi grăsanul, ambalat: „Se dă o ţară coruptă, Rrromânia! Cum o conducem? Tu ştii?” se uită la unul. „Dar tu?” se întoarce la altul. „Unde vrei s-ajungi?” îl ia Louise. „Lasă-l, e democraţie”, face Slav. „Democraţie, corect,” se frichineşte grăsanul, „întrebarea e: cum o punem în practică? Ce facem ca să nu se mai fure, că *asta* ne termină?” Simţind că ochii tuturor se aţintesc asupra lui, grăsanul reia: „Politicii trebuie să *se dea în gât* unii pe alţii, asta e concurenţa reală, nu alegerile lor de rahat! Până nu se toarnă unii pe alţii la procurori, nu *stăvilim* corupţia!” Tinerii îl aclamă, ridică halbele, tropăie. Şi grăsanul: „Max a furat ca la drumul mare, dar tu eşti de-ale noastre, Anca! Speli ruşinea lui zi de zi – eu cred în tine!”

„Corect, e de-a noastră”, strigă lumea. Să se dea în gât, nemernicii, să facem o lege ca să se dea politicii în gât între ei, să se *hienizeze* unii

pe alţii! Anca de ce nu ţine cont că Max e ta-su'? Ea de ce e *cinstită*? De ce nu fac toţi ca ea?

„Încetaţi!" îi ţintuieşte Louise cu privirea.

Grăsanul cască ochii. Rumoarea scade, Slav dă din cap, Bismut pune un deget pe buze: orice cuvânt e de prisos.

„Energie avem," o dă Slav pe glumă, „cu organizarea stăm rău".

„Fiţi serios", surâde Bismut. „Dacă respectăm procedurile, Calea Dreaptă o să meargă ceas, ca un *business*. Am putea să revitalizăm şi partidul, ce ziceţi?" îl scotoceşte pe Slav din priviri.

„Ei, mai vedem," evită Slav răspunsul direct.

La care Doru, făcând cu ochiul: „Băi, mi-e sete, mai au ăştia bere?"

Ephraïm Münster şi trupa bagă din răsputeri: n-au voce, dar fac tot posibilul. Clienţii chiuie, beau bere *draught*, vorbesc tare, în timp ce cântăreţii lansează triluri de soprane scandalizate: gheişa-căpcăună a făcut prozeliţi. Într-un separeu, doi bărbaţi se sorb din ochi. De pe mese se ridică miros de potol subversiv: ravioli şi ciolan pe varză; doar Anca, traversând o perioadă vegană, ciuguleşte nişte bame băloase în sos tomat. Tinerii trec la altele, speră ca articolul Louisei despre contrabanda cu freon să-i dea în faptă pe ruşi; în fond, Moscova e canonul răului, nu? Louise se prinde că ceilalţi se aşteaptă ca ea să le cânte în strună, dar tace, căci contrabandiştii erau nemţi şi danezi.

Bun, ia să facă un pipi. Se duce la WC şi, în lipsă de altceva, mintea îi zboară la Max, care, stând cu ochii în bugetul de stat, îşi trimitea prietenii oriunde era rost de supt bani: în minerit, petrol, energie, în construcţii, IT şi transporturi, în administraţii locale şi de partid; s-au întins în asemenea hal, că acum păşeşti pe asfaltul făcut de Max şi de prietenii lui, mănânci fructe produse de Max şi de prietenii lui, stropite cu aspersoare făcute de Max şi de prietenii lui, copiii tăi învaţă în băncile făcute de Max şi de prietenii lui, la spital eşti tratat cu medicamente importate de Max şi de prietenii lui, bei apa lui Max, respiri aerul lui Max, te îngropi în cimitirele lui Max şi ale prietenilor lui. Ceea ce nu-i e clar Louisei e de ce naiba are senzaţia că banii sunt mai mulţi decât trebuie – apar din nimic şi trebuie că vin la pachet cu mari datorii, altfel nu s-ar lăuda şmecherii că dacă n-ai datorii nu eşti viu. Asta e şi vorba lui Max, nu e interviu în care să n-o spună, mustăcind, gen proştilor, habar n-aveţi de nimic... *Mda, cum de-a ajuns unul ca el (deştept, citit etc.) să fure în halul ăsta?* se întreabă Louise. *Pe de altă*

parte, la ce bun să fii bogat, dacă n-ai linişte? Ce faci cu banii când te înşfacă legea, mai întâi cu bună ziua şi vă rugăm, iar apoi sugrumându-te, după cum meriţi, într-un cor de zvonuri şi comentarii de presă. În altă ordine de idei, când faci bani fără număr, n-ai timp să-i cheltui, şi-atunci, de ce să mai fii bogat? Ce-i drept, Louise nu ştie cum e să te dea banii afară din casă – familia ei a fost pricopsită, corect, dar asta a fost cu mult înainte ca ea să se nască. Una peste alta, îi e greu să-l priceapă pe Max, cum la fel de greu îi e să înţeleagă şi de ce şi-a permis s-o privească *în felul ăla* la petrecere: *păi, el nu se uită în oglindă, nu se prinde că...? Uf, gândesc ofensiv*, îşi zice Louise, neputându-se împiedica să nu-i pară bine (totuşi!) c-a făcut-o geloasă pe Gala.

Se ridică, se şterge, se întreabă dacă nu-s camere de luat vederi în WC şi, de-a naibii, face pe exhibiţionista: luaţi de-aici! *Tâmpito*, o umflă râsul, clipă în care aude glasuri din stradă. Sunt într-o limbă guturală; nu e ceva european, dar nici arab/turcesc. Se ridică pe vârfuri, se uită pe geam, dar nu vede decât un cerşetor tolănit pe trotuar. Brusc, i se pare c-o strigă cineva: „Hai, românco, vino cu noi!" înţelege ea limba necunoscută. *Am băut doar bere şi nu-s fumată*, îşi zice, în timp ce cerşetorul o priveşte cu ochi zâmbăreţi, lucitori. *Dacă râde de mine, fiindcă mă zgâiesc la el dintr-o toaletă?* se gândeşte Louise. Cu toate astea, deschide fereastra şi scoate capul afară, căci vocile se aud tot mai tare.

Nu, cu excepţia cerşetorului, nu e nimeni pe stradă. „*Du bist nicht alleine*", nu eşti singură, citeşte Louise pe buzele milogului şi se grăbeşte să închidă geamul: gata, se face linişte, doar apa susură în WC.

Ce chestie, sigur că da, nu sunt singură, râde Louise strâmb. Se duce la chiuvetă, se spală îndelung şi, uitându-se în oglindă, încremeneşte. Clipeşte de câteva ori, se uită ţintă la chipul reflectat, însă nu se schimbă nimic, *detaliul* e încă acolo sau, mai bine zis, detaliul *lipseşte*. Îşi pune ochelarii, se gândeşte că e oglinda aiurea, dar nu, oglinda e OK. *Parcă m-aş fi născut aşa, sunt eu, dar nu-s eu*, îşi zice, clătinând capul neliniştit-iritată – cu toate astea, imaginea din oglindă rămâne la fel. *Şi-acum, ce mă fac?* se întreabă, clipă în care aude o cheie răsucită în broască. Cineva zgâlţâie uşa, se asigură că e închisă cum trebuie.

„Sunt aici!" se repede Louise la clanţă. O apasă, dar uşa, poftim, se deschide fără probleme. Pe hol, nici ţipenie. *Vreau aer*, se gândeşte şi,

grăbită, o ia spre ieşire, simţind că mesele, zidurile, sticlele, afişele de pe pereţi, parcă toate o iscodesc. Şi clienţii o privesc *altfel*, aşa că măreşte pasul, dar nici în stradă, printre cei ieşiţi la fumat, nu scapă de impresia că e scrutată, ca şi cum felinarele, tomberoanele, ba chiar şi sirenele locomotivelor din Friedrichstrasse Bahnhof, n-ar avea loc de ea. *Şi-acum, ce mă fac?* se întreabă iar. *Să-mi trag un selfie? Mai bine nu, fiindcă o să mă mint, o să-mi dau explicaţii; mai bine bag un joint, mai bine uit ce s-a întâmplat la WC*. Bine, ar putea să-şi facă totuşi un *selfie*, să i-l trimită maică-sii, dar mama i-ar spune sau să se ducă la doctor, sau s-ar speria, fiindcă a început să dea rateuri, săraca; ar mai putea să i-l trimită lui Ion, frate-său, dar nici asta n-ar fi practic, Ion fiind paratrăsnetul ei, voluntarul care mânca bătaie de la părinţi pentru prostiile ei, drept care sau i-ar zice ceea ce ar simţi că Louise vrea să audă, sau nu i-ar da niciun răspuns clar, ca să n-o tulbure, dar asta doar după ce ar descoase-o până i-ar scoate peri albi. *Băi, sunt moartă de oboseală*, îşi spune ea, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine, numai că mintea îi e tot mai înceţoşată, iar ochii par să înregistreze imagini în reluare – *să vezi că-şi face cineva loc în mine*, are Louise un gând idiot. Brusc, îl vede pe cerşetor pe strada alăturată. „*Du bist nicht alleine!*” strigă la el. Milogul îi face semn că a auzit-o, fără să se uite la ea.

Louise se întoarce în bar. Între timp, sosise ambasadorul României: un obez cu burtoi de bondar şi părul cănit. „*Oh, mademoiselle Louise*”, se înclină el. „*Bonsoir, Votre Excellence*”, se prosteşte ea, schiţând o reverenţă stângace. „Articolul tău despre Max...” începe el, dar Louise îi face semn că Anca e în spatele lui. Ambasadorul umflă fălcile, ca un puşti prins cu ocaua mică, deşi Anca n-a auzit nimic: netulburată, continua discuţia cu grăsanul despre delaţiune şi politici – îi atrăseseră pe mai toţi în conversaţie.

„Ei,” se bagă ambasadorul în vorbă, „ideile astea trebuie cântărite atent”.

Şi grăsanul: „De ce? Ni le asumăm, ca ea”, o arată pe Anca.

„Treaba e,” se bagă prietena grăsanului, „că anumite drepturi sunt excesive”.

„Doar nu vreţi să dăm de-azvârlita cu ele”, se oripilează ambasadorul.

„Eu fac ştiinţe politice la *Humboldtiana*,” se sumeţeşte amica grăsanului, „şi ştiu că drepturile cetăţeanului slujesc un sistem

opresiv, venit la pachet cu corupţie şi concentrare de capital! Ce părere aveţi de rata cezarienelor din România?”

Ambasadorul cască ochii: la *debriefare* i se spusese că gruparea tinerilor e de dreapta, numai că ce încasa acum aducea a discurs de stânga. „Mi-e greu să vă urmăresc”, zice el neutru, într-un târziu.

„Mă mir”, face amica grăsanului. „Dacă nu v-aş cunoaşte, aş spune că sunteţi de-ai *lor*!”

„Dumnezeule,” exclamă ambasadorul, „n-am vrut să vă supăr”.

Şi amica grăsanului, nepricepând ironia: „Deocamdată suntem OK. În fine, uitaţi cum e cu cezarienele: în România, se fac prea multe din cauza şpăgilor date la ginecolog, iar în Germania, din cauza tarifelor uriaşe, pe care le încasează *sistemul*. Ei, cine plăteşte oalele sparte? Vă zic eu: femeia! I se încalcă dreptul la naştere naturală, pentru că nişte hrăpăreţi sunt disperaţi să se îmbogăţească”.

Pe Anca o doare în cot de cezariene, se apleacă la urechea Louisei: „Îţi dai seama că tata mi-a stricat feng shui-ul? A făcut circ fix când cântau The National! E adevărat că au fost plătiţi de conglomeratul din Köln la care a lucrat Bismut?”

Louise n-apucă să răspundă: e prinsă între amica grăsanului, care doreşte ca mamele să *nu* nască cu medicii care le-au urmărit, ci cu cine se nimereşte (vrea să propună o lege în acest sens), şi fiica lui Max, care, excitată de potenţa celor din Köln, îl întreabă pe Bismut despre afacerile lor de la Londra, Stockholm, Sidney. Louise se tot bagă în faţa ei, încercând să-şi dea seama dacă Anca remarcă bizareria ce-i sărise în ochi la WC, dar Anca nu vede nimic, trece la alta, zice că necazul cu taică-său i se trage de la păcatele bunicii, rostogolite biblic până în viaţa ei: „L-a lăsat pe bunicul şi s-a încurcat cu un mahăr de la Consiliul Culturii Socialiste, care a făcut-o şefă la Trustul Carpaţi. A fost nomenclaturistă, ca tatăl lui Slav, dar, cât e de bătrână, ţine cu noi”.

„Înseamnă că nu mai vorbeşte cu Max”, observă Louise.

„Cum să vorbească cu el? S-au certat! De fapt, nu s-au înţeles niciodată... Bunica e prima care mi-a zis că tata... uf... că umblă cu cioara vopsită. Din familie, doar *sor-mea* mai ţine cu el: pur şi simplu nu vrea să creadă că tata face mizerii. Cum să facă mizerii cineva care-l ştie pe Emin pe dinafară, asta ne întreabă”.

„Apropo,” zice ambasadorul, „ştiţi că Emin a locuit după colţ?”

„Cum să nu,” face Anca, „a stat pe Albrechtstrasse, la *Nummer sechs*”.

„Ei,” zâmbeşte ambasadorul, „unii zic c-a stat la *Nummer acht*, la hotel *Albrechtshof*. Pe hotel însă e doar o plăcuţă cu Martin Luther King, care a dormit acolo o noapte. Nouă, în schimb, nu ne pasă de Emin şi n-am pus nicio plăcuţă”.

„Şi de ce să fi pus, Excelenţă?” pufneşte Slav. „Emin a fost un ratat”.

Încinşi de bere, tinerii se apucă să facă mişto de poet: un scribălău de lumea a treia, „un ugandez al poeziei”, după cum proclamă grăsanul. Anca ar zice că nu e aşa, dar, având bube-n cap din cauza lui taică-său, tace. Treptat, larma cuprinde barul, doar ambasadorul îndulceşte atmosfera: „Vă rog,” mustăceşte, „eu reprezint statul român. Sunt obligat să susţin poziţia guvernului apropo de Emin”.

„Haida-de,” zice grăsanul, „parcă n-am şti că ţineţi cu noi, strada”.

„Care stradă? Nu chefuim la Die Böse Buben?” glumeşte ambasadorul, însă Slav nu se lasă: „Eu n-am treabă cu Guvernul, pot s-o zic p-aia dreaptă: Emin e supraevaluat! Macedonski, ei, da, ăla *poet*, ăla *european*, dar lumea îl urăşte, fiindc-a dat de pământ cu Emin într-o epigramă nefericită. Suntem praf, ne leagă de Europa doar geografia, de vină sunt toţi Eminii, de la Nistru pân’la Tisa, dracu să-i ia pe ei şi pe exegeţii lor!”

Anca înghite în sec, iar Louise, simţindu-se călcată pe coadă, nu găseşte altă ieşire decât să spună că, bun sau rău, străbunica ei se lăuda că se înrudea cu Emin. „Serios?” se miră Slav. „Dap!” face Louise, admiţând totuşi că străbunică-sa le cam înflorea: „De pildă, zicea că o mătuşă de-ale ei a fost soţia guvernatorului Ecuatoriei, la – fiţi atenţi! – la Gondokoro”.

„Gon-do-koro,” scandează Doru, „zici că-i un *shooter* japonez.”

„Ba e un oraş pe Nil,” face Louise cu ochiul.

„Şi a fost strămătuşă-ta guvernatoare acolo?”

„Normal,” râde Louise. Tinerii lansează un „Ooooh!” prelungit.

„Nu mi-ai povestit niciodată chestia asta”, zâmbeşte Bismut.

Şi ambasadorul, serios: „Cum o chema pe strămătuşa ta?”

„Florica Sass. Cică era verişoara iubitei lui Emin din adolescenţă. Soţul ei a căutat izvoarele Nilului, iar Florica a bătut Africa cu el.”

„O Florică în Africa... Asta-i curată dacopatie”, se strâmbă Slav.

„Nu fiţi invidios”, îl ameninţă ambasadorul în joacă. „Florica Sass a existat, a fost măritată cu un englez. Ea şi soţul ei au fost primii europeni care au văzut Lacul Albert”, adaugă el privind lung la Louise, numai că ea avea să-şi dea seama mult mai târziu că ochii lui exprimau îngrijorare.

„Ce voiam să spun cu dacopatia,” dă Slav înapoi, „e că din elucubraţii se trage aşa-zisa valoare a lui Emin. Să fim serioşi, a fost un versificator de duzină.”

„Asta,” şopteşte Bismut, „ar trebui s-o discutăm doar între noi”.

Slav ridică sprânceana: „Cum adică? Nu trebuie să fim transparenţi?”

„Înainte de toate, să punem pe picioare societatea... *necesară*. Doar după aceea o să ne permitem să fim transparenţi.”

„Mă uimiţi,” face Slav, „vreţi să dosim subiectul Emin, dar vorbiţi în gura mare despre *anularea* ţărilor”.

„Eu, unul, n-am auzit nimic”, zâmbeşte ambasadorul din colţul gurii.

Dar Bismut: „Să nu ne ascundem după deget. Avem nevoie de oameni care să nu ţină cont de prejudecăţi stupide, cum sunt naţiunile.”

„Şi Emin tot o prejudecată e”, nu se lasă Slav.

„Fără îndoială, dar n-are relevanţă în acest moment”, zice Bismut.

„Şi dacă acel domn,” intervine ambasadorul, uitându-se la grăsan, „vrea să punem bâta pe lume pentru că aşa e relevant în acest moment?”

„Exageraţi, Excelenţă.”

„Credeţi? L-am întrebat: cum adică, *să punem bâta pe lume*, iar dânsul mi-a zis că s-a referit la judecarea faptelor de corupţie. Eu i-am spus că asta nu înseamnă a pune bâta, ci a aplica legea, dar dânsul mi-a reproşat că-s prea *soft*.”

„Şi vi se pare că n-are motive să fie supărat?”

„Toţi suntem supăraţi, dar de-aci până la ce-am auzit... Prietena aceluiaşi domn vrea ca mamele să nu nască cu doctorii pe care şi-i doresc, ci cu cine se nimereşte. Asta cum vi se pare?”

„Ce vreţi să spuneţi, domn’ ambasador?” se froasează grăsanul.

La care Bismut: „Te rog! Excelenţa-Sa e invitatul nostru de onoare.”

„Invitat-invitat – dar nu vezi că se ia de noi?”

„Cine se iubeşte se *tachineşte*, aşa c-o să mă iau şi mai tare de voi,” le face ambasadorul cu ochiul. „Am auzit că membrii Căii Drepte care calcă pe bec, apropo de corectitudinea politică, găsesc pe net formulare ca să-şi ceară scuze... public”.

„Şi ce-i rău în asta? Oamenii mint. E bine ca angajamentele lor să fie înscrise negru pe alb, ca să le vedem toţi.”

„Vă imaginaţi că minciunile o să dispară din cauza unor angajamente? În sfârşit... Pe urmă, mai e şi lista ruşinii, pe care aţi pus-o pe net: X a cumpărat un teren de un milion de euro, Y a furat nu-ştiu-ce... Am căutat detalii, dar n-am găsit nimic pe portalul justiţiei; în schimb, am dat peste sute de comentarii care-i condamnau pe X şi pe Y, parte din ele fiind preluate de presă cu surle şi trâmbiţe. Scuzaţi-mă că întreb, ce fel de societate vă doriţi?”

„Una corectă”, face Louise.

„Cu delatori?” se miră ambasadorul.

„Cu orice, dar să fie OK!” se bagă Slav. „De treizeci de ani o aştept.”

„O fi bine ca frica să ia locul corupţiei?” îi iscodeşte ambasadorul.

„Aşa ceva n-o să se întâmple niciodată”, zice Bismut sigur pe el. „Asta e invenţia duşmanilor noştri.”

„Aşa o fi, dar de ideea de ţară v-aţi luat! Cum adică, să anulaţi ţările?”

„Pur şi simplu! Ţările sunt ghetto-uri, doar politicii trag folos din ele! Ne înşeală, ne fură – cât să-i mai suportăm?”

„De-asta v-aţi aliat cu Sovieţii şi Crucile Întreţesute? Mediul diplomatic s-a şocat aflând că aţi invitat extremişti la *roofparty*.”

„Păi, cum altfel să-i conving să înceteze violenţele? În plus, le-am împărtăşit o idee la care ţin mult, iar ei, spre marea mea bucurie, au fost de acord. Vă e familiar conceptul de alegeri dinamice?”

„Alegeri dinamice?” se îndreaptă ambasadorul de spate.

„Exact. Nu zicem noi că democraţia e un miraj? Că-i chemăm pe oamenii la urne... ca să ce? Ca să le dea altora puterea! Întrebarea e: cum procedăm când aleşii ne mint? Cum îi *plesnim*, dacă nu-şi respectă mandatul?”

„Eu întreb altceva”, face Slav. „De ce un analfabet are aceeaşi putere de vot ca un doctor în ştiinţe?”

„Poftim?” cască ochii ambasadorul.

„Ei, nu-mi spuneţi că v-ar deranja un vot cenzitar bazat pe valoarea IQ-ului.”

„Sper că glumiţi.”

„Nici gând! Sunt fanul Constituţiei din întâi *vendèmiair*e”, se dă mare Slav, trăgând cu ochiul la tineri. Oh, i-a impresionat, îl privesc nu-ştiu-cum, Slav simte că, încet-încet îşi face loc în sufletul lor. „Ca să votezi,” reia el, „trebuie măcar să ştii să citeşti, să ai un job, să plăteşti taxe...”

„Corect, aşa e, aşa e!” strigă lumea.

„Hai să lăsăm filozofia, vă rog,” le-o taie Bismut, strângând din buze, „eu vreau să rezolv ceva practic: ce facem cu lichelele de teapa lui Max? Pentru ei am imaginat alegerile dinamice. Escrocii vor părăsi Parlamentul fără multă vorbă: cine fură, zboară pe loc, cine nu votează proiecte de interes public, dispare! Să plece, domnule,” îi scapără lui ochii, „să le lase locul celor de bună credinţă, pe care îi vom vota *online*, ori de câte ori va fi necesar.”

Ambasadorul soarbe o gură de bere. „E adevărat,” zice, „că aveţi o listă neagră cu... ah, aceste lichele?”

„Şi dumneavoastră aveţi una. Să nu ne păcălim: toţi ştim tot despre toţi, la fel de bine cum toţi ştim că votăm răul mai mic. Din patru în patru ani, asta păţim.”

La care grăsanul: „Mă credeţi că habar n-am avut pe cine să pun ştampila la prezidenţiale? Candidau doi proşti! Şi hoţi, pe deasupra.”

Ambasadorul nu-l bagă în seamă: „Deci aveţi o listă neagră”, îi spune lui Bismut.

Şi acesta, ridicând din umeri: „E un instrument de lucru ca oricare altul”.

„Mda”, face ambasadorul. „Mulţi îşi pun speranţe în dumneavoastră, dar nimeni nu e dispus să încaseze... mari *zgâlţâieli*.”

„Şi ce vreţi să fac? Să le pun pumnul în gură oamenilor?” îmbrăţişează Bismut barul din priviri.

Ambasadorul pufneşte în râs: „Ştiţi ceva? Mai bine am vorbi despre Emin”.

„Ah, nici eu nu-l plac”, admite Bismut. „Poezii infantile, idei inacceptabile... Insul reprezintă un trecut defect... Oricum, ciudată obsesia lui Max pentru el. De unde i se trage?” o întreabă pe Anca.

„Nu poeziile îl interesează pe tata, ci viaţa lui. Cică Emin... Ei, tata pretinde că Emin s-a băgat în tot soiul de lucruri necurate.”

„Cum ar fi fofoloanca Veronicăi”, se frichineşte Doru. „Mai dă-l naibii, Anca, Emin a fost un nenorocit de antisemit, un Vadim Tudor.”

„Nu ştiu cine a fost Vadim Tudor,” zice fiica lui Max, „dar dacă Emin a fost antisemit, atunci tata... ce chestie... of, e aiurea...”

Louise schimbă vorba: „Crezi c-aş putea să vorbesc cu bunica ta?”

„De ce nu? Nu muşcă”, face Anca râzând.

După câteva minute, dând vina pe oboseală, Louise se retrage, dar, în loc s-o ia spre hotel, se plimbă pe străzi. Nu înţelege de ce îşi *aminteşte* că a avut un semn mărunt în frunte, cu atât mai mult cu cât nimeni n-a observat că a dispărut.

7. UN RAPORT (I)

„... pe gazetarul ucis îl chema Chupka, avea cetăţenie franceză, se născuse în Algeria şi lucra pentru nişte freelanceri din Copenhaga – el este cel ce îl investiga pe *sieur* Max. După asasinat, fişele lui au fost preluate de Louise. Faima ei (anchetă la Cernobîl, traversarea Balcanilor alături de refugiaţi etc.) ar fi îndrituit pe oricine să-i paseze cazul, dar eu nu cred în coincidenţe şi am făcut cercetări. Aşa am aflat că, la o oră după crimă, freelancerii i-au trimis lui *sieur* Vuia, şeful Căii Drepte, fişele lui Chupka. Mare parte dintre ele se bazau pe turnătoriile unui angajat al lui Max, şi anume *sieur* Igel, care nu-i vindea informaţii doar lui Chupka, ci şi lui *sieur* Ruşinaru, preşedintele unei firme îndatorate la Banca Tranzit, al cărei CEO e Max. (În context, menţionez că Ruşinaru e în cărţi pentru postul de viceguvernator BNR.)

Acestea fiind spuse, e momentul să fac câteva precizări legate de Louise: tânăra e mai înaltă decât ştiam şi aparţine unui tipar antropometric pe care localnicii nu-l preţuiesc. Gustul public de *aici*

încurajează anorexia feminină, în timp ce Louise e, indubitabil, o făptură estrogenică, caracteristici apreciate cândva, dar care au fost date uitării. Şi felul ei de a fi e defazat de la normă, căci schimbă idei, deşi obiceiul *de azi* e să-ţi convingi interlocutorul de parcă ai fi *agitprop*. De altfel, baza ei comunicaţională a rămas cuvântul, tânăra recurgând rar la emojiuri, poze şi râsete goale. În ceea ce priveşte ancheta, travaliul ei s-a concretizat într-un articol pe baza căruia Parchetul i-a deschis un dosar penal lui Max, acuzându-l de acordarea unor credite ilegale. Cu toate astea, procurorii n-o înghit pe Louise, căci ea nu le «dă tot ce are», ceea ce mă încurcă, căci, dacă de la procurori aş afla câte ceva, de la Louise îmi e imposibil. În ceea ce-l priveşte pe Max, s-a ascuns într-o mahala, după cum face mereu, dar nu-mi dau seama dacă acest lucru ne e util, căci atmosfera se tensionează pe zi ce trece. Ca niciodată, *aici* au înflorit tot soiul de grupări extravagante, de la susţinătorii unui capitalism deşănţat, până la partizanii unui colectivism abject, trecând printr-o masă de anarhişti care cred în solipsism social. Indiferent de ideologii însă, oamenii comunică *exhaustiv* (le-o permite tehnologia) în ciuda lexicului care, suferind o derivă majoră, transformă lumea într-un CyberTurnBabel. Totodată, au apărut sumedenie de cuvinte noi, neauzite până acum: «cept-cepturi, codalb-codalbi, hozer-hozerb, pagnos-pagnos, muon-muoni, mamut-mamuţi, carlui-carluib», precum şi multe altele (vedeţi anexa). Lăsând considerentele lingvistice la o parte, vă atrag atenţia că publicul e învrăjbit şi că se consumă în dezbateri cumplite, asociate cu riscuri în ceea ce priveşte stabilitatea acestui fir.

Aşadar, îl voi monitoriza pe Emin, cu atât mai mult cu cât a început să schimbe zilnic mesaje cu Peter B. În plus, am aflat că trecutul lui Peter e diferit faţă de cel pe care îl ştiam. Astfel, nu doar că strămoşii lui au fost protestanţi năbădăioşi, din cei ce au proclamat comuna din Münster abolind proprietatea privată, instituind poligamia obligatorie şi pretinzând că oraşul (atenţie!) este Noul Sion, dar, totodată, străbunicul lui a organizat festivităţile de la nunta lui Leopold al II-lea, utilizând miraje şi efecte de *trompe l'oeil* atât de înşelătoare, încât invitaţii au crezut că se uită la corăbii reale navigând pe Ocean, deşi spectacolul avea loc la Palatul Hofburg. Mai mult, un alt străbunic de-ai lui a codificat cum să sune clopotele din Saxonia a veselie, a dezastru şi a pericol iminent, ceea ce ne arată că Peter, pe lângă că a înfiinţat blestemata de Hansă, provine *acum* dintr-o familie cu tradiţii periculoase. Şi, ca şi cum toate astea n-ar fi de ajuns, Baroane a surprins un schimb de cuvinte bulversant între Peter şi Emin: «Am rămas evreu în adâncul meu, dar nu caricaturizez eroismul», se pare

că ar fi zis Peter. «Cred în tot ce e sacru,» a continuat, «Isaac, Iov şi Iisus n-au fost personaje de operetă, n-o să le neg nobleţea nicicând». «Şi-atunci, de ce nu recunoşti că eşti evreu?» l-a întrebat poetul. «Pentru că azi împărtăşesc un vis cu colegii din Hansă, dar dacă mâine se va porni un pogrom, mulţi mă vor trăda. Câteodată, nu-s sigur nici de tine – şi nu-mi spune că nu crezi în ce scrii!»

Conversaţia lor m-a dat peste cap. Nicicând nu m-am gândit că Peter ar putea fi evreu, situaţie în care amiciţia lui cu Emin va induce reverberaţii în toată secvenţa de acum. Prin urmare, voi restrânge la minimum interacţiunea cu poetul; n-am cum să suspend întâlnirea cu el de la serata Frederikăi, aceasta fiind inevitabilă (o menţionează *toate* scrisorile), dar Emin trebuie să aibă cât mai puţine prilejuri de a mă vedea, căci, pe lângă că-l voi întâlni la cheful bucureştean despre care v-am scris, o voi face şi cu alte ocazii, relaţia noastră în acest fir necesitând interacţiuni repetate.

Am lăsat la sfârşit datele generale. Deşi Bucureştiul a rămas disfuncţional, nivelul de viaţă e mai ridicat. Aerul e plăcut, chiar dacă temperaturile sunt mai ridicate decât cele ştiute. Spre deosebire de ultima oară când am fost *aici*, n-am simţit mirosuri la fel de urâte, iar cerul e la o înălţime potrivită. Apa e bună, numai că materialele de construcţie, indiscutabil, sunt mai *poroase* decât data trecută.

P.S.: Dacă reuşesc să împiedic întâlnirea lui Max cu tovarăşii lui încă două-trei zile (el e în ascunzătoare, după cum am scris), se deschide posibilitatea să-i blochez acţiunile viitoare.”

8. ASCUNZĂTOAREA. O IDEE DE CONTRAATAC

Max s-a ascuns în mahalaua Dudeşti, printre cuţitari, *dealeri* şi hoţi. Nu îi e frică, e obişnuit de mic cu tartorii de cartier: ei l-au învăţat ce-i de făcut cu o fată, cum să spargă cauciucuri, cum să scape necaftit, drept care, când ăia îl strigau: „Vino-ncoa’, bă, Manetă”, el se executa. Tot de la ei a învăţat să aibă mereu un plan de bătaie: de-aia s-a refugiat în coşmelia dărăpănată pe care n-o ştie nici Gala. Când treaba se împute, dă-te la fund. Cât timp respiri, i-o tragi oricui.

E noapte. Max trece nume într-o reţea în funcţie de cine ascultă de cine. Nu e o treabă uşoară. În primul rând, sunt mulţi inşi de luat în considerare, în al doilea, Max trebuie să fie obiectiv, căci nu o dată i s-a întâmplat ca unii duşmani să i se pară simpatici, iar pe unii prieteni

să-i vadă aşa cum erau, ceea ce-l făcea să-i urască preţ de o oră sau două. Cum-necum, e în criză de timp, iar în minte îi răsună un vers, îl bântuie de când s-a întors de la Berlin: „a început anul-fiară, îmi dă roată Sabatul”; l-a citit într-o carte despre *pănimaişii* trimişi la muncă forţată, şi e semn că trebuie să-i dea zor cu reţeaua.

Ultima oară când a făcut o reţea, Parlamentul dezbătea nişte redevenţe, iar el a găsit câţiva senatori care, deşi din partide adverse, au dat peste cap planul Guvernului. Credinţa lui e că o ameninţare bine plasată face prăpăd, căci oamenii nu-s atât de *complecşi* pe cât par; de fapt, sunt binari: da/nu, alb/negru, zero/unu. Înfricoşează-i şi ei sar la bătaie sau fug, înfometează-i şi ei se răscoală sau se umilesc.

Când era copil, Max a văzut nişte furnici umblând pe perete: nu mergeau de-a dreptul, ci şerpuiau şi, deşi ici-colo dădeau nas în nas, de parcă-şi vorbeau pe fugă, îşi reluau marşul pe *aceleaşi* trasee întortocheate. Puştiul le-a trasat cu creionul şi a aşteptat tradiţionala bătaie din partea mamei, dar bătaia n-a mai venit, căci pe mamă o durea în cot de perete, ea pregătindu-se de divorţ. Pe undeva, el bănuise că va scăpa şi, de atunci, se întreabă de ce oamenii sunt ca furnicile: încâlciţi, însă calculabili – într-atât de calculabili încât, în zilele noastre, pentru Max e o joacă să evalueze intenţii de vot, să destrame coaliţii, să facă *lobbying* etc. Unii cred că foloseşte cine ştie ce formule sociologice, dar adevărul e că, după ce schiţează reţeaua cu nume şi obedienţe, el *vede situaţii*: uneori simte un miros, alteori aude un murmur sau simte că-l mănâncă genunchiul, după care vede că *cineva* din reţea prinde viaţă, declanşând întâmplări care, ca un făcut, au loc şi în realitate. Canta, patronul lui spiritual, crede că Max face mişto când dă vina pe intuiţie; pentru Canta, intuiţia e legată de artă, de desfătare, n-are treabă cu aspectele practice de care se ocupă cei doi.

Acum, Max nu simte mirosuri, n-aude nimic, iar cei din tabel nu prind viaţă. Mototoleşte coala, ia alta, schiţează reţeaua, pune în ea şefi de partide, de ONG-uri, de servicii, adaugă ambasadori, afacerişti, bancheri, influenceri şi, vai, ajunge iarăşi la Bismut, Louise şi Anca. Prezenţa fiicei lui îl înnebuneşte, nu-şi dă seama dacă Bismut nu-i dă prin ea un semnal sau dacă nu cumva îl ameninţă.

Rupe hârtia din nou.

„Of, Macule,” îl luase Canta de dimineaţă, „cum de nu-ţi vin idei?”

„Mai luaţi-mi un procuror-doi din spinare şi-o să-mi vină. Măcar scăpaţi-mă de Gaftoi, că prea e pornit. Zici că nici n-am fi fost colegi, dobitocul!”

„Las’ că şi tu ai plusat. Te-ai întins prea mult.”

„Şi-am făcut-o singur?” s-a enervat Macu. Iar apoi: „Bismut e de-ai noştri?”

„Şi dacă ar fi, ce?”

„Păi, una e să fie de-ai noştri şi alta-i dacă-i de capul lui. Nu pricep de ce s-a aliat cu Parchetul, deşi amicii lui din Köln susţin Crucile Întreţesute, care sunt ţinta Parchetului.”

„Macule, Bismut s-a aliat cu Parchetul ca să ia certificat de bună purtare, dar asta nu înseamnă că ăia din Köln sunt pe mână cu procurorii noştri. Kölnul e cu Berlinul, în timp ce Parchetul e cu Washingtonul, care Washington nu se are bine azi cu Berlinul – nu sută la sută, în orice caz. Pe scurt, nu ştiu ce joc face Bismut, dar nu *asta* contează acum.”

„Poate că joacă cu ruşii”, se bagă Ristache, şchiopul.

„Dar mai lăsaţi-mă, domne’, cu Bismut!” izbucneşte Canta. „E pe pastile, e depresiv! Mie să-mi spuneţi pe cine *izbim*, că n-am chef să mă trezesc cu periferii autonome, ca-n Occident. De-asta eşti aici, Macule – sau tu vrei revoluţie?”

În Dudeşti e răcoare. Max se uită pe geam: în mahala sunt bălţi, case şui şi beţivi, iar în oraş e ca naiba – anarhiştii din *squaturi* se iubesc cu imigranţii din Orientul Apropiat, imigranţii se pupă cu Sovieţii, BOR se ia în braţe cu Crucile Întreţesute. Colac peste pupăză, caietul lui Emin şi colecţia de scrisori a lui Max au dispărut. Cine le-a furat? De ce acum? Dacă ia în considerare conţinutul caietului, adică interesul nemţesc văzut prin ochii lui Emin, Max ar da vina pe Bismut, cu condiţia ca acesta să-şi fi păstrat obedienţa germană. Ce te faci însă, dac-a înclinat către Washington sau dacă, poftim, n-are obedienţe?

Ce prostie, toţi au obedienţe, numai că, de la Euromaidan încoace, obedienţele sunt greu de reconstituit, de parcă o ciumă informativă ar fi gripat lumea. Ce înseamnă asta? Că se schimbă alianţele? Ce se reîmpart fiefurile de pe Pământ? Poate că se pregăteşte o zguduială – oare de cât de sus?

Max îşi pune The National. În ultimii zece ani a trăit de fapt treizeci: bancă, politică, şedinţe cu Canta, obsesia cu Emin, chefuri. Trecea de la una la alta ca şi cum deschidea uşi: dimineaţa cumpăra terenuri lângă Canalul Dunăre-Marea Neagră, la prânz urzea cu Şalăul-Fritz ca să-l dea jos pe preşedinte, seara afla că Emin, la douăzeci de ani după moarte, a fost legat de tânăra industrie newyorkeză de film, a doua zi vindea terenurile cumpărate ieri, fiindcă avea un *business* cu cei ce construiau Autostrada Soarelui. În seara asta, însă, ca niciodată, i-ar prinde bine să lase agitaţia deoparte şi să se lase ameţit de Louise, căci mintea îi sfârâie când îl năuceşte o femeie. Păcat că viaţa nu se rezumă la sex, căci Max *desţeleneşte* muierile, ceea ce ar trebui să-i ajungă unui faun chel şi obez, numai că pentru el amorul e un desfrâu practic, creierul lui prinde aripi când îşi pierde controlul: învrăjbeşte lumea, spulberă concurenţa, îşi bagă duşmanii în comă – cât de ironic ar fi s-o termine pe Louise, dacă va reuşi să se îndrăgostească de ea, după cum simte c-ar fi posibil? Pe de altă parte, doar puţin mai mult dac-ar *plăcea-o*, poate ar prinde viaţă tabelul.

În casa alăturată, un cuplu se regulează: el muge, ea strigă măscări. Patul lor bocăne, creierul lui Macu ia foc, hăulitul mârlancei îl face să tragă linii pe hârtie, crănţănitul saltelei îi arată cum să-i lege pe Bismut şi pe primarul din Köln de un şef de servicii român, dar nu, nu obţine nimic. Of, are *nevoie* de Louise, chiar dacă i se pare că e cam saşie, că ochelarii ei *à la* Fidel Castro o preschimbă în sufragetă, că e ipocrită când stă picior peste picior, fiindcă *nu i se văd gambele, coapsele, curul*, şi că articolul ei despre el l-a forţat să se refugieze în Dudeşti.

Brusc, simte un iz amărui. Mintea i se limpezeşte, ţinta capătă formă: Bismut, mucenicul de transnaţională, oengistul zâmbitor, corpocratul caritǎţii... *Vrea revoluţie? Revoluţie îi dau*! se gândeşte Max, şi sună la Sache, rugându-l să afle cine e medicul de familie al lui Bismut.

„Asta-i tot? Aflu într-o oră, şefu'."

„OK... ţine aproape, că-ţi dau loc în faţă la *show*."

„Hi, hi, hi", chicoteşte Sache. „Ţi-a zis Ristache ce-a ieşit la analiza hârtiei din scrisoarea *de la Silvana*?" „Nu." „Mă mir, c-a căutat de i-au sărit ochii. Doar o firmă face hârtie d-asta, dar n-a scos-o pe piaţă – e firma lui Casamonica, *nostro amico*, îţi vine să crezi? Bine, ştii că-i place luxul... E rafinat, şefu', chiar matale o spui..."

„Normal! Nu el mi-a făcut-o cadou pe vară-ta?"

Închide telefonul. Uită de Casamonica, uită de documentul lui W, dă mai tare The National. Matt şi Desnerii lansează „The Day I die” peste mahala, iar Max se apucă să schiţeze organizaţia cu care o să-l trăsnească pe Bismut.

9. AZILUL. DIN NOU DESPRE EMIN

Zappa e dat la maximum, solo-ul de chitară din „Yo Mamma” umple camera de azil. Cei doi jurnalişti au venit iar. *Mă încolţesc*, se gândeşte Louise, dar de vorbit vorbeşte ca şi cum totul ar fi OK. „... unii au crezut,” spune ea, „c-a fost o legătură între dispariţia lui Max şi răzmeriţa noastră”.

„Răzmeriţă?” se miră tânărul. „Toţi o numesc revoluţie.”

„Ei, revoluţie... A fost o răzmeriţă, iar eu nici până azi n-am aflat dacă n-a declanşat-o Max. Tu când crezi c-a început *totul*?”

„Păi, după funeraliile ultimului rege, nu?”

„Of, vreau la fereastră”, se supără Louise, jurnaliştii nu-şi dau seama de ce. „Mda, e la fel de cald ca-n vara aia nenorocită”, mai zice.

„Cald? Am citit c-a plouat mai tot timpul.”

„Am zis că vreau la fereastră!” Reporterii dau s-o ajute, dar Louise îi goneşte. Se duce la geam, se aşază pe taburet, se preface că nu-şi găseşte locul, doar-doar şi-ar da seama dac-a scăpat urină. Nu, n-a scăpat niciun strop, dar tot pune picior peste picior ca să sigileze mirosul din pamperşi. „Toţi cred,” reia ea, „c-a fost revoluţie şi c-a început după funeraliile regelui, numai că doamna Murgescu mi-a zis că mizeria a început într-o vară, la mare, când Max era puşti... Proast-am fost! Nu m-am prins că la funeralii Max doar şi-a pierdut urma”.

Ce vrea să zică? se miră reporterii. Din camera alăturată se aud gemete, icnete. Louise nu le bagă în seamă. „Max are două fete,” continuă ea, „le-a iubit mult, dar cea mare, Anca, l-a urât aşa cum şi el a urât-o pe maică-sa.”

„Cum să-ţi urăşti părinţii?” tresare jurnalistul tânăr.

Louise tace. Se uită pe fereastră: nu vede bine, aşa că scoate fiola egipteană de care i-a făcut rost îngrijitoarea şi şi-o injectează în *portocath* sub ochii căscaţi ai jurnaliştilor. „Voi ştiţi,” întreabă ea, „că şi eu mi-am urât părinţii?”

„Nu pot să cred!” zice reporterul în vârstă.

„Tu când ai vorbit ultima oară cu ai tăi?”

El nu răspunde: zgomotele de alături sunt tot mai puternice, patul se hâţână, se aud gemete, bocănituri ritmice. Cei doi se uită unul la altul, dar Louisei nu-i pasă: „Deci? Când ai vorbit ultima oară cu ai tăi?”

Cică acum câteva luni, la o zi de naştere – jurnalistul în vârstă are o aplicaţie care-l anunţă când sunt aniversările părinţilor, ca să nu uite de ele. „Concurenţa e serioasă, muncesc de-mi sar capacele”, se explică el ridicând glasul, ca să acopere gălăgia de alături: hâţa-hâţa, şoapte, icnete întretăiate.

„Nu te gândi la prostii,” face Louise, „moare vecinul şi personalul îl resuscită”. Reporterii înghit în sec. „Oare scapă?” întreabă cel tânăr. Şi Louise: „Ştiu eu? Trage să moară de-o săptămână”.

Zgomotul de alături încetează, în cameră nu se mai aude decât Zappa: cântă pe nas. „Nu puneţi la suflet,” face Louise, „suntem bătrâni şi, cei mai mulţi, nu ne permitem să intrăm în Enclavă. Ce ziceam? Ah, că Max şi-a iubit fetele... Ei, a avut el *chef* să-i dea o lecţie de istorie Mihăi, fiica cea mică, şi a ieşit din vizuină: a luat-o împreună cu cea mai bună prietenă a ei, au cumpărat pizza şi au aşteptat catafalcul regal la Teatrul Naţional. Era lume ca la bâlci, iar Max credea că Miha o să simtă ce e aia să fii român, fiindc-aşa simţise şi el când regele a venit prima oară la Bucureşti: s-a dus să-l vadă din curiozitate şi, după două ore, era regalist. Pe atunci locuia la bloc – nu ştiu cum poţi fi regalist când stai la bloc, dovadă că nici Max n-a rezistat: în câteva luni i-a trecut, dar şi-a închipuit că patriotismul era ceea ce l-a făcut să tresalte văzând muncitori, artişti, doctori, lumpeni şi ingineri tăvălindu-se pe limuzina regală. «Nu ne părăsiţi, maiestate, sunteţi regele nostru» se tânguia mulţimea. Nicicând n-au fost în Bucureşti atâtea smiorcăieli, iar Max, ca un fraier, le-a considerat semn de solidaritate naţională”.

„Sunteţi sigură c-a fost aşa? Asta n-aţi scris nicăieri.”

„V-am zis că reportofonul n-ajunge!” ridică tonul Louise. Se uită pe geam: oh, fiolele egiptene sunt marfă, n-au trecut decât cinci minute, iar ea deja întrezăreşte salcâmii din faţa ferestrei, iarba ce-şi pierde verdele de iunie şi un căţel ce suflă cu limba scoasă, năucit de caniculă. „Max,” reia Louise, „le-a dus pe fete la ceremonie, dar ele, nimic: nu tu patriotism, nu tu solidaritate... El şi-a zis însă că ceva-ceva tot o să le rămână în suflet şi a acceptat chicotelile lor.”

„Scuzaţi-mă,” o întrerupe cel cu reportofonul, „de unde ştiţi toate astea?”

„Tu-ţi divulgi sursele?”

„Păi, sursele...” începe el, dar jurnalistul mai vârstnic îi trage un cot.

„Ce-i cu sursele?” face Louise. „Nu le mai protejaţi?”

„Normal că le protejăm”, o asigură cel ce a dat cu cotul.

Louise îl priveşte lung. „Eh,” reia precaut, „Max s-a prefăcut că nu vede că fetişcanele râd de el şi, când un trecător i-a spus verde-n faţă că regele a vândut ţara ruşilor (Stalin îl decorase şi-i oferise un ceas), a pretins că n-a auzit bine şi a replicat c-aşa e, că Mihai a fost un mare patriot, că doar el îi putea aduce pe români laolaltă. «Ce aiurit!» au şoptit fetele, iar Max le-a zâmbit prosteşte, dându-şi seama că le plictisea tot ce vedeau. *Să vezi că se şterge din lume ideea de stat* s-a gândit, fiindcă ăsta era el, un alarmist cum n-aţi mai văzut. Nu şi-a revenit decât când pe bulevard au ieşit Sutanele Negre, gaşca nou-apărută pe piaţă. Mărşăluiau în anterie, încinşi cu centuri, bocănind milităreşte, ca şi cum bezna ieşise la defilare. Odată ajunşi la Turnul Colţei, s-au luat de jandarmi...”

„Turnul Colţei?” face cel cu reportofonul.

„Da, vizavi de Palatul Suţu – de ce întrebi?”

„Ei, colegul se bagă în seamă”, o dă celălalt pe glumă.

„Şi tu-l cenzurezi”, îi zice Louise, printre dinţi. Nu-l place: e slab, palid, cu mustăcioară de frizer, pe când cel cu reportofonul e tânăr, are plete încâlcite şi o priveşte cu ochi jucăuşi. Păcat că n-are încredere nici în el, căci îşi *aminteşte cumva* discuţia de azi, de parcă cineva i-ar trolla mintea. „Sutanele Negre,” reia ea, „nu erau regalişti, dar erau puşi pe harţă. «Vă e frică de popor? Vă e frică de noi?» răcneau. La care Max: «Hai că se-mpute treaba,» le-a grăbit pe fete, fiindcă ştia ce-o să iasă. În fond, el pusese totul la cale”.

„Ce vreţi să spuneţi?”

„Că Sutanele Negre au fost invenţia lui. Ştiţi a ce mirosea Max atunci?”

Cel cu reportofonul îşi drege glasul: „Cum adică a ce mirosea?”

Şi mustăcioară, dându-se aproape de ea: „Chiar aşa, a ce mirosea?”

„A canal.”

„Şi credeţi că asta avea legătură cu dispariţia lui?”

„Normal... În fine, spuneam că *nu* atunci a început nebunia, ci mai demult şi că dispărând, Max n-a făcut altceva decât... hai să zicem că s-a luat după Emin.”

„Ah, laburistul acela despre care ne-aţi spus data trecută”, râde mustăcioară.

„De ce-ţi baţi joc? Ştii că laburistul *acela* a umplut ditamai caietul cu însemnări diplomatice când a lucrat la legaţia României de la Berlin?”

„Doamnă, zău, pierd şirul”, se amuză mustăcioară.

„Voi aţi ales subiectul! Eu v-am zis: ca să-l pricepeţi pe Max, aflaţi întâi ce e cu Emin. O fi fost el poet, dar la Berlin a avut acces la corespondenţa secretă, a lucrat cu cifrul; la un moment dat a fost trimis la Königsberg, să sustragă nişte acte privitoare la politica Prusiei în Est... Vă mai povestesc sau vă documentaţi? Mă rog, de pe net n-o să aflaţi mare brânză despre teroristul Emin, chestie care-l obseda pe Max, *but it’s up to you*.”

Mustăcioară se întinde, închide reportofonul. „Ştiţi,” zice, „tema noastră e simplă: ne interesează un bancher corupt, punct”.

Cei doi se ridică, vor să plece. *Aşa, deci*, îşi spune Louise. Ar trebui să tacă, dar nu se abţine: „Vedeţi că şefii voştri o să vă trimită înapoi. Sunaţi înainte – la vârsta mea am nevoie de o zi ca să devin comestibilă”.

La care tânărul: „Şi totuşi, când a început... *răzmeriţa*?”

„Erika Murgescu, mama lui Max, pretindea că începuse de ani de zile. Restul ţi-l spun când te întorci.”

10. BUCUREŞTI. O SURPRIZĂ LEGATĂ DE MAX

Seismic vorbind, Erika Murgescu locuieşte în cel mai sigur bloc din oraş: Shell Oil se apucase să construiască un zgârie-nori pe Maria Rosetti, colţ cu Vasile Conta, dar şi-a luat tălpăşiţa, lăsând în urmă o clădire neterminată, cu ziduri potrivite pentru ditamai turnul, nu pentru un zar cu patru etaje. Intrând în bloc, Louise are senzaţia că pătrunde într-un Empire State Building avortat, cu lifturi Art Déco ce

miros a piele tăbăcită şi a lemn vechi. Ajunsă la uşa Erikăi, bate cu inima îndoită (dacă mama lui Max o să-i facă o scenă?), numai că bătrâna îi deschide zâmbind. Are un apartament cu trei camere, mobilă cu intarsii de fildeş şi o grădină interioară cu palmieri pitici, străbătută de un fir de apă subţire, susurând printre muşchi. Greu de înţeles cum de reuşeşte Erika să întreţină toată botanica aia, dar Louise nu întreabă nimic: nu vrea să stabilească punţi emoţionale cu ea.

Erika are cam optzeci de ani, cap rotund, păr creţ, gambe ca două putini şi buze negroide. Nici când surâde nu lasă senzaţia că a meritat un divorţ răsunător, dar o fi avut alte înzestrări: o geometrie genitală aparte, un glas nu-ştiu-cum... Cert e că s-a cuplat în anii ’70 cu un fin culturnic: deputat în Marea Adunare Naţională, omul scria teatru proletcultist, traducea Shakespeare şi-l susţinea pe Andrei Şerban, regizorul avangardist pe care conducerea de partid nu ştia cum să-l ia.

În ciuda aspectului sudic, Erika e pe jumătate săsoaică, dar nemţi ca ea găseşti şi în *Kleindeutschland*: o peninsulă de ADN mediteraneean înfiptă în marea ariană. Mama Erikăi, o tipă îngrozitor de citită, mai negricioasă decât fiică-sa, făcuse bani ca *ghost-writer* în anii ’50, scriind doctorate pentru cei mai buni fii ai patriei, activiştii. Lucra repede, pe *mindframe* nemţesc, iar faima ei a ajuns la centru, dat fiind că opera ei nesemnată ridica nivelul ştiinţific al membrilor PCR. Cu alte cuvinte, bunica lui Max a fost un *asset* de stat, comunismul făcându-şi loc prin ea în fortul tradiţional al burgheziei – intelectualitatea. Ulterior, ea şi mahărul cultural au propulsat-o pe Erika într-o antrepriză de top, Trustul Carpaţi, unde mama lui Max a trasat linii şi a trecut cote în planurile vaste ale Casei Republicii (vorbim de kilometri pătraţi de calc), actual Palat al Parlamentului, mai bine cunoscut sub numele de Fosa Septică. Reputaţia însă, şi-a dobândit-o dând jos casele de patrimoniu din cartierul Uranus.

„Vreţi un ştrudel?” o întreabă pe Louise. „Eu l-am făcut.”

Louise acceptă, o să-l mănânce chiar dacă-i de cauciuc. Se uită pe geam: nu merg semafoarele, e *traffic jam* pe Maria Rosetti. Se aşază amândouă la masă, sparg gheaţa. Erika dă impresia că n-o costă să trăiască singură (culturnicul e oale şi ulcele demult) şi că n-a tulburat-o ancheta în care Louise a dat de pământ cu Max. De altfel, subliniază că e de dreapta (liberală spre libertariană) şi că iese la proteste seară de seară, Calea Dreaptă fiind „dovada că românii nu s-au tâmpit de tot”. Nu-l înghite pe Garfield-vomit, îl ştie pe Bismut (minte, nu-l ştie)

şi e apropiată de Slav şi de Pârşu, care o vizitează fără s-o anunţe în prealabil; discută împreună angelologie, Balcani şi morală istorică.

„De-aia nu mă înghite Max”, conchide ea. „El are idei politice năstruşnice.”

„Idei politice?” se miră Louise. I se păruse că Max e tehnocrat. Dar Erika: „E fi-*miu*', cum să n-aibă idei politice?” „Cum ar fi?” „Cum ar fi că războiul e igienic; el crede că războiul ne scapă de gunoiul social acumulat în timp de pace. Asta, mai înţeleg, dar ce te faci când un antreprenor ca el vorbeşte de rata maximă de ocupaţie a forţei de muncă?” „Poftim?” „Are o teorie tâmpită, cică lumea n-o să mai aibă de ce să lucreze. Zice că roboţii există de ani de zile, că Amazon distribuie comenzi cu drona, că localurile se transformă în autoserviri hi-tech: la ce să mai ai angajaţi? E convins că mulţi lucrători vor rămâne fără job şi că patronii, deşi ar putea să-i dea afară pe absolut toţi, n-o fac de frică: dacă se pomenesc pe străzi cu un miliard de inşi fără ocupaţie? Nu ştiu cum de i-a dat asta prin cap, o fi având nostalgia proletariatului, habar n-am, dar vorbeşte (ţineţi-vă bine!) despre un venit minim garantat pentru cei ce vor tăia frunză la câini... Ce ziceţi de asta?”

Louise înghite în sec: şi Calea Dreaptă dezbate subiectul, numai că ei vor să-i elibereze pe angajaţi de convingerile idioate legate de stabilitatea joburilor; n-are cum să recunoască aşa ceva, însă, şi sare la Sovieţi şi la Cruci Întreţesute, care-s tot mai greu de ţinut în frâu. La care bătrâna: „Că România e praf, nu mă mir; Europa în schimb mă uimeşte: unde e autoritatea? Rahatul a început cu *laissez-faire*-ul din şcoli”. Erika se montează, adaugă că libertinajul din învăţământ duce la tembelism, drept care Louise simte nevoia s-o potolească, zicând că nici mama ei nu pricepe ce se întâmplă în educaţie. Şi Erika, răsuflând uşurată: „Pe vremea mea şi-a mamei dumneavoastră nu era aşa. Noroc c-aţi apărut voi, Calea Dreaptă! Merg pe mâna voastră sută la sută, mai ales c-am auzit că Slav şi Pârşu vi s-au alăturat. Sper să porniţi, ah, o mare răscoală... Nu, nu-mi promite nimic, vreau fapte”.

Şi dispare în bucătărie, face cafea. Din stradă se aud claxoane. S-a lăsat seara, însă aerul e fierbinte. Louise observă cu glas tare că zidurile blocului sunt „teribil de groase”, iar Erika recunoaşte c-a scăpat de-o grijă: n-o atinge eterna teamă de cutremur a bucureştenilor.

„Cum de-a ajuns Max să fie... hm... *pasionat* de Emin?” întreabă Louise, după prima gură de cafea. Erika se pleoşteşte: „Ei, l-a luat ceva pe sus... Apropo, credeţi că va fi arestat?” dă glas unei îngrijorări.

„Nu ştiu ce au de gând procurorii”, răspunde Louise cam prea repede.

Erika se prinde că tânăra ştie mai multe, dar schimbă vorba: „Ultima oară când am vorbit cu Max, m-am luat de Obama: ce-ţi mai face negrişorul, l-am întrebat”. „Şi?” mimează Louise interesul, ca să-şi mascheze sila, căci îl place pe Obama. Iar Erika, dându-şi seama c-a dat cu bâta-n baltă: „Şi el m-a întrebat de frigida de Merkel. De-atunci, nu-mi mai dă telefon, dar nici eu nu-l mai sun”. Louise îşi drege glasul, iar Erika se prinde că mai bine revine la Emin. Din felul în care vorbeşte, îi dă Louisei senzaţia că *vrea să ascundă ceva*, deşi subiectul e anodin, şi anume că Max, la cincisprezece ani, s-a potcovit cu poetul naţional după ce o colegă, una Sossa, l-a dus la o slujbă de Înviere.

„Tolomacul se îndrăgostise! Nemernica de Sossa, deşi ortodoxă, făcea pe catolica, fiindcă Occidentul era catolic, plus că la ei, în biserici, se cântă la orgă, în timp ce la noi, popii cântă pe nas. În fine, Max a mers cu Sossa la Înviere, la papistaşi, şi s-a întors nebun după Emin. Până atunci, fusese doar curios,” face Erika ochii mici, semnalând că idila cu *le poète national* era mai veche, „dar Sossa era *moartă* după bardul de la Ipoteşti şi l-a tras după ea. Mă credeţi că n-a trecut mult şi fraierul de fi-miu’ ne-a uluit cu ce a aflat despre poet? L-a scos din minţi până şi pe socrul meu”.

Erika se opreşte brusc, de parc-ar fi scăpat ceva ce nu trebuia. Dă cafeaua peste cap, o întreabă pe Louise dacă mai vrea una, dar Louise o întreabă cum de l-a scos Macu din minţi pe socrul ei.

„N-are importanţă”, zice Erika, însă Louise îşi dă seama că are, şi că, mai mult, Erika *doreşte* ca Louise să-şi dea seama că are importanţă, numai că nu vrea să spună de ce. „Eu cred,” reia bătrâna, „că *toate* excesele lui Max au legătură cu obsesia lui”. Ei, nici chiar aşa, zic ochii Louisei, dar Erika insistă: „Chestia cu Emin era veche şi-l irita şi pe *socră-miu* – să zic Dumnezeu să-l ierte?” o dă ea pe glumă. Şi Louise, râzând strâmb: „De ce nu?” Erika râde: „Eh, Dumnezeu să-l ierte... Mă rog, ştiţi c-a fost ţărănist?”

„Ţărănist? Cine?”

„Cum, cine? Socrul! Max credea că politica se transmite genetic şi s-a băgat şi el la ţărănişti, dar ăia l-au dat afară în şuturi. Îl turnase cineva c-a făcut şcoala de la Grădiştea... Inteligenţia securistă, ştiţi...”

Louise zice că n-a auzit de Grădiştea şi că Securitatea e ceva vag pentru ea; cu alte cuvinte, nu-i e clar cât şi dacă ne costă. Vuia, tatăl lui Doru, a fost securist, însă e OK, în timp ce pe ea o calcă pe nervi Garfield, Cocârţ şi restul ticăloşilor de la putere. Noroc că *establishment*-ul e-n agonie, mai spune, şi că mediul online o să-i ia locul: graţie reţelelor sociale şi aplicaţiilor, democraţia e din nou agora.

Dar Erika: „Doar Garfield şi Cocârţ vă displac? Cu Sovieţii ce facem? Cu Martirii Apusului şi cu Crucile Întreţesute cum rezolvăm?”

Louise scapă de răspuns, căci de afară se aude un scrâşnet de table urmat de claxoane, vociferări, zgomot de portiere trântite. „Chiar mă întrebam: scăpăm azi fără accident?” face Erika, repezindu-se la fereastră. Pe Maria Rosetti, îmbrânceli, zbierete. Bătrâna face un gest de lehamite şi deschide televizorul: „Acoperă gălăgia, de-aia-l păstrez. Urăsc Bucureştiul”.

Zapează şi, negăsind nimic, profită de lipsa de emoţie a momentului ca să se laude c-a învăţat să prepare cafea de la un evreu bătrân.

„Şi totuşi,” reia Louise, „de când e Max preocupat de Emin?”

„De la şase ani.” Erika aprinde o ţigară, dă drumul mai tare la apa ce curge în grădina interioară. „Eram la Mangalia. Atunci a început povestea pentru care-l investigaţi *dumneavoastră* şi Parchetul.”

Sângele apă nu se face, îşi zice Louise, ducând ceaşca la gură – n-are chef ca bătrâna s-o vadă îmbujorându-se. Dar Erika, surâzând: „Hei, n-o iau personal. Sunt hoaşcă bătrână”. Şi Louise, prefăcându-se că nu-i pasă: „Max nu era prea mic atunci, la Mangalia?”

„Mic-mic, dar... A trăit o chestie bizară. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-l pe Radu, că ştie mai mult. Cu mine, Macu n-a prea vorbit.”

„Radu de la noi, de la Calea Dreaptă?” se miră Louise.

„El, el, nu v-a povestit? A fost prietenul cel mai bun al lui Macu, douăj’ de ani au fost nedespărţiţi. Pe urmă însă...”

Prietenul cel mai bun, ah, îi cade Louisei faţa, trăgând cu ochiul la TV: s-a terminat o etapă din Turul Italiei, Fausto Masnada a câştigat la Gran Sasso. Zici că e un cavaler în armură de poliuretan, scoate aburi pe nas şi pe gură.

„Am impresia că vă e silă de mine”, zice Erika brusc. Louise dă din cap: „N-am nimic cu nimeni”, spune, însă Erika e circumspectă: „Asta o să vedem. Auziţi, aţi văzut-o la Berlin pe curva lui Macu?”

Louise se miră: de unde ştie Erika de întâlnirea de la *roofparty*? „Am sursele mele,” face bătrâna, „întrebarea e: ce mai face curva?” Louise nu crede că e *curvă* şi e surprinsă că o femeie vorbeşte *aşa* despre altă femeie, ăsta-i un meme masculin. Erika strâmbă din nas: ştie ea cine-i Gala, derbedoaica a *făcut* Italia, Max a luat-o din stradă. „Freud are dreptate,” găseşte bătrâna o explicaţie, „fi-miu’ s-a cuplat cu ea fiindcă zdrahoanca are picioare groase, ca mine. Nenorocita! La fizic semănăm, dar în rest e făcută grămadă. Ce zicea proasta?”

„Mai mult a tăcut, dar nu mi s-a părut proastă.”

„De unde ştiţi că nu-i proastă, dac-a tăcut?”

„După cum mă iscodea.”

„Păi, ce să înveţi la italieni? Să tragi cu ochiul, atât! Fraierul de Macu... Mereu îi cad cu tronc tâmpitele cu picioare groase! Cică şi Sossa avea picioare groase, dar ea era fată de general, era vecină cu Doru, îl ştiţi, şi el e la Calea Dreaptă. Tatăl ei şi domnul Vuia, tatăl lui Doru, au fost colegi, dar şi-au spălat păcatele, ca mine, de altfel. Auziţi, cum mai e Doru, că nu l-am văzut demult.”

„E sclipitor”, lasă Louise de la ea, tuflită.

„Sclipitor? Şi-atunci de ce a adus un comunist ca să vă cânte la Berlin?”

„Ce comunist?”

„Bob Dylan, cum ce comunist? Nu v-a cântat Bob Dylan la petrecere?”

„N-am auzit niciodată de el.”

„Păi, nimeni n-a auzit. Las’ că-i rog pe Pârşu şi Slav să-l descoasă pe Doru: ce i-a venit să-l aducă p-*ăla*?”

„Nu cred c-a fost deliberat”, îl apără Louise pe Doru. Erika o aprobă: „Sunt convinsă că n-a ştiut pe cine invită! Dacă nu-l gugălea Slav pe *acest* Dylan, nici eu n-aş fi aflat că e comunist. Ştiţi că lui Slav îi place *cacaua* cu lapte? Lui îi place *cacaua*, lui Pârşu îi plac ştrudelele... Când se-apucă ei doi de discuţii, nu-i mai opreşti. Spre deosebire de fi-miu’, ei ştiu *câte* parale face Emin... Vă daţi seama că Popa Chibici nu e de acord cu ei? Mă dezamăgeşte din ce în ce, popa Chibici, îl ştiţi?”

Louise nu-l ştie, dar a auzit de el, ca mai toţi. Zâmbind, Erika zice că-l cunoaşte bine, cică-s apropiaţi, numai că-n ultima vreme popa e prea tranşant: s-a transformat într-un homofob radical.

„Păi, e preot ortodox, nu?” îi găseşte Louise circumstanţe atenuante.

„În primul rând e om de cultură,” se răscoală Erika. „Îl bagă-n cofă pe Pârşu când se apucă de filozofie, dar uite c-a devenit homofob, ceea ce nu e permis, pur şi simplu nu e permis! Iar Max, fir-ar să fie, seamănă cu el.”

„Max?! E homofob?!”

„Vai, nu, drăguţă, mă refeream la pasiunea pentru Emin – din punctul ăsta de vedere, fi-miu’ e leit popa Chibici. Of, nu m-a moştenit, a luat mai mult de la dobitocul de ta-su’”, zice Erika plină de draci şi închide televizorul. „Vă place Ravel?” se răsteşte. Tresărind, Louise face semn că da, iar Erika pune *Preludiu la după-amiaza unui faun*, bufnind şi trăsnind, de parc-ar dori să facă bucăţi CD-playerul. „Tatăl lui Max a fost un cretin!” spune la un moment dat. „Ştiţi că s-a dus la şcoală în picioarele goale până-ntr-a opta? N-avea bani nici de pantofi, tembelul.” *Şi-atunci de ce te-ai măritat cu el şi i-ai făcut şi copil?* se gândeşte Louise, dar nu zice decât: „Bine că noi două suntem de aceeaşi parte a baricadei”.

Erika o priveşte lung, surâzând: „Mă bucur că v-aţi dat seama de asta. Mai fac o cafea? Hai că am multe de povestit. Nu vreţi să aflaţi *cine* e fiul meu?”

11. MANGALIA. O TURĂ LA CAI. APARE SOLOMONARUL

Erika se ridică de pe cearşaf, se uită peste trupurile întinse la plajă. Macu nu e nicăieri. Pfuai, lipsesc şi ceilalţi copii: Radu, gemenii Canta, Ana, Iovik.

„Unde-o fi animalul ăla mic?”

„S-o fi dus la leagăne”, face *madame* Canta.

Nu, nu-i acolo, zici c-a intrat în pământ.

De fapt, Macu e pitit în spatele chioşcului cu articole de plajă, trage slipul pe el. Nu *suportă* nudismul: doar puradeii stau dezbrăcaţi, dar el are şase ani; în plus, nu suportă bancurile proaste ale mătuşii – „Oh, ce ciucurel,” face ea când îi vede puţa, „oh, ce-o să vină fetele după

tine”; mereu îl smotoceşte şi-l gâdilă, enervându-i pe toţi cu obiceiul ei idiot. Odată, l-a luat de ouţe şi a exclamat: „Ei, aşa da!”

Mda, uite-o şi pe mătuşă: e-n apă, se joacă în valuri. E frumoasă, dar ce-o fi având de-l chiţăie aşa? În sfârşit, dă-o-ncolo, acum Max are alte probleme: Erika e agitată, pesemne că i-a simţit lipsa. Cam prea devreme, se îngrijorează puştanul.

Nu e timp de pierdut: îmbracă tricoul, încalţă sandalele şi-şi numără banii, are fix cincisprezece lei. Mai aşteaptă puţin şi, profitând că nişte elevi urcă scările spre faleză, se amestecă printre ei. Odată ajuns sus, îi vede pe taică-său şi pe ceilalţi babalâci la bere, la Cazino. *De ce beau bere mereu? E amară şi-ţi vine înapoi, zice mătuşa*. Mă rog, grijuliu să nu fie descoperit, Macu o ia spre cinematograf cu elevii. Învăţătoarea are glas de vrăbiuţă şi vorbeşte despre Emin, iar un tocilar îi cântă în strună. Macu a auzit de Emin, bunicul i-a povestit mult despre el, dar dă-l *naibii* de poet, puştiul trebuie să fie cu ochii-n patru! Inima-i bate repede, abia respiră, o ţine aşa până trece de cofetărie. De-acum, babalâcii nu mai au cum să-l vadă.

„Ha, ha, ha – plec în staţiuni!” îşi dă el frâu liber, ţopăind ca ştrengarii.

Se duce în staţia de autobuz de lângă toneta cu şuberec. Din tonetă se aud versuri la radio: „Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie...” Actorul are zvâc, zici că-i Roxana, colega de grădiniţă a lui Macu, care recita de parcă o trăgea cineva de păr. Mama ei lăcrima auzind-o, dar Erika pufnea: „Aşa mică şi umblă cu cioara vopsită, ipocrita!” Erika nu i-a spus lui Macu ce înseamnă *ipocrită*, însă el aşa o strigă de atunci pe Roxana: „Ipocrito!” Îşi aminteşte uşor cuvintele complicate, îi vin în minte fără să-şi bată capul.

„Bre,” strigă unul în şlapi la vânzătorul de şuberec, „pune Radio Vacanţa, nu-l auzi p-ăsta că se cacă pe dumnealui?”

„... ca pe Marte-n glorii, să orbească-l face, când cu lampa zboară...”

Dar vânzătorul: „Nu pun nicio Radio Vacanţa, că-ncepe «Floarea din Grădină» – hop, hop, hop!” joacă el în scaun, pocnind din degete.

„’i-al dracu’ cu muzica ta populară,” îl ia ăla-n şlapi, „cine mai ascultă azi muzică populară?”

„Io cu mă-taaa! Zi-i să nu-mi mai lase ruj pe coaieee, hop, hop, hop!”

Lumea râde, Max nu pricepe de ce: ruj, coaie – cum adică? I se pare că prinde poanta doar când crainica anunţă c-au ascultat versuri de

Emin; Max auzise cândva, la cei mari, ceva cu nişte femei pe care bărbaţii dădeau cu frişcă, chestie ce-i aduce aminte de mătuşă-sa şi de chiţăielile ei, numai că nu înţelege unde *duc* asemenea lucruri. O fi vreun joc, căci altfel n-ar râde lumea, n-ar face toţi cu ochiul şi n-ar zice Erika: „Vorbiţi, domne, cu perdea, c-ascultă copiii!” Şi, ca şi cum asta nu l-ar fi buimăcit suficient, pe puşti îl ia pe sus *şi* faptul că la radio s-au *dat* versuri de Emin la cinci minute după ce învăţătoarea cu glas de vrăbiuţă a vorbit despre el. „Ce coincidenţă”, îşi aminteşte Macu un cuvânt auzit la cei mari.

Mda, uite autobuzul: scârţâie, opreşte, deschide uşile. Macu sare în el.

„Un’ te duci, bă?” îl ia taxatorul.

Macu ştie că în staţiunea Saturn e un manej, căci Mangalia e plină de afişe cu turişti străini ce călăresc pe malul unui lac luminos, cum e totul în socialism. Pe Macu l-au mirat mutrele călăreţilor de pe afişe, care, deşi vesele, erau tâmpe. El n-a călărit niciodată, dar e sigur că s-ar bucura de cai, în niciun caz nu i-ar atârna picioarele ca nişte cârpe, după cum a văzut la acei călăreţi plictisiţi, veniţi de peste mări şi ţări, din ce se aude.

„Mă duc la Saturn, domnule”, răspunde puştiul politicos.

Dar taxatorul: „Ce mă domneşti, bă? Dă-mi cinci lei! Hai, *brusc*!”

Parcă biletul nu costă atât, îşi zice Macu, dar cum să te pui cu un om mare? Şi apoi, părinţii l-au învăţat că doar mitocanii se ceartă în public – în familie, mai treacă-meargă, până şi ai lui urlă când maică-sa se întoarce acasă noaptea târziu, dar în autobuz, cu necunoscuţi de faţă...

Macu numără cinci lei alegând monede de cincisprezece şi douăzeci şi cinci de bani. La care taxatorul: „Ce, bă? Îţi baţi joc de mine? Ce-i *bisericuţa* asta?”

Puştiul îngheaţă: „Aţi zis că biletul e cinci lei. Sunt cinci lei, pe cuvânt!”

Taxatorul pufneşte şi-i dă peste mână. Monedele se răspândesc pe culoar, Macu se înroşeşte ca racul; nu ştie de ce râde taxatorul, habar n-are de ce îşi dau coate călătorii. *Am făcut vreo prostie?* îl cuprinde ruşinea.

Şi taxatorul: „Ce-mi dai, bă, mărunt? Dă-mi hârtia aia de cinci lei!”

„Am păstrat-o special pentru cai”, face puştiul, ca şi cum s-ar scuza.

„Mă cac pe caii tăi”, îl ia taxatorul. „Dă-mi hârtia de *cinci*, c-altfel te dau jos!”

Deodată, un domn cu păr alb strigă la taxator: „Nu ţi-e ruşine obrazului! După ce că-i iei trei lei în plus, îţi şi baţi joc de el!”

„Hopaaa”, face taxatorul. „Ia-ţi maşină mică dacă nu-ţi convine, tataie!”

Călătorii hohotesc, iar taxatorul o ia printre scaune, vânzându-şi biletele. Dar bătrânul: „Mai zi o dată ce-ai zis!” îl înfruntă pe taxator.

Auzindu-l, şoferul opreşte: „Ce-i, bă, te-ai sculat cu faţa la cearşaf? Dă-te jos, că nu mai conduc! Io am responsabilitate, bă, io nu pot să conduc ditamai hărăbaia dacă mă *inervez*! Vrei să-i omor?” se uită la pasageri. Ăia tabără pe bătrân: „Ce-i, tataie? Ţi s-a făcut de cucui?”

„Dă-i, domne, drumu’,” strigă unul la şofer, „că p-ăsta bătrân îl dăm *noi* jos, dacă mai face gât!”

Max ar sări în ajutorul bătrânului, dar îi e frică. *Ce-am făcut?* se întreabă. Vrea să înceteze scandalul, dă să strângă banii de pe culoar, numai că-l ia la trei o slăbănoagă: „Un’ te duci, mă, în chiloţi? Bagabontule! Dacă-ţi trag o urechealã, îţi scot plimbarea din cap! Ştie, mă, ai tăi, unde eşti?” întreabă ea, făcându-i pe pasageri să-şi dea coate.

În clipa aia, bătrânul vede un agent de circulaţie şi bate cu palma în geam. Iar şoferul: „Ce-i, moşule? Îl chemi pe Pandelică? Am rupt gâtu’ la sute de beri cu el, las’ că vezi tu!” Zicând asta, deschide uşa şi i se plânge agentului: „Uite, bă, Pandelică, ce face turiştii...”

Dar agentul, zbierând: „S’trăiţi *toaş’* colonel! Ordin!”

Încremenesc toţi, iar Macu se sperie şi mai şi: dacă copiii n-au voie să meargă singuri cu autobuzul? Dac-o să-l trimită colonelul la şcoala de corecţie?

Până una-alta, colonelul îi zice agentului ce s-a întâmplat, îl pune să ia datele taxatorului, şi apoi porunceşte: „*Di*-sea-*ră*, vreau raportul tău la *mine* pe birou!” „’nţeles, să trăiţi!” răcneşte Pandelică. Nu înţelege ce caută tov colonel în autobuz, dar asta e, o să scrie raportul, taxatorul a îmbulinat-o. Aruncă un ochi la şofer, se zgâieşte la călători, ăia se uită care încotro.

„Mergeţi sănătos, *toaş’* colonel, s’trăiţi!” strigă agentul.

„Şi-acum," reia colonelul, cu glas tunător, „să ne continuăm drumul! Băieţelul vrea la Saturn, 'nţeles? Biletul nu costă decât doi lei, puiule".

Taxatorul se apleacă după bani, dar Macu-i zice că nu-i nevoie, că-i ia el, aşa că se târăsc amândoi pe jos. „M-am încurcat," zice taxatorul, „tov colonel are dreptate, biletul costă doar doi lei, dar mi s-a părut că..."

„Taci, dracu', odat'," zbiară colonelul, „că *dau* cu tine de pământ!"

Macu răsuflă uşurat: a scăpat de şcoala de corecţie. Se aşază pe un scaun şi se gândeşte la Radu. Îi pare rău că nu l-a luat şi pe el, dar nu mai are ce face, nu poate decât să se uite pe geam. Afară e un fel de ceaţă albicioasă, aşa e *pe caniculă*. Macu are chef să audă marea, însă n-are cum, căci autobuzul e zgomotos. Îi place mult marea, numai că se şi teme de ea, căci Erika i-a povestit că-n apele ei trăiesc nişte peşti uriaşi, numiţi delfini, de care lui îi e groază, chit că n-a văzut niciunul vreodată. Ieri, de pildă, n-a intrat în apă fiindcă i s-a părut că ghiceşte în valuri nişte delfini ce-l pândeau, iar mătuşa, ca să-l împace, l-a luat în braţe şi l-a pupat, făcând-o pe Erika să dea ochii peste cap, lui Macu nefiindu-i clar de ce: fiindcă se speriase el, ca netotul, sau pentru că mătuşa îl ciugulea în felul ăla al ei?

Bun, ajunge în Saturn. Coborând, trage cu ochiul la slăbănoaga care a vrut să-l urecheze: călcâiele îi sunt crăpate şi are varice. *Varicele sunt scârboase, dar carapacele ţestoaselor sunt şi mai şi*, se gândeşte Macu.

Autobuzul pleacă, colonelul îi face cu mâna, iar Macu îşi dă seama că nu i-a mulţumit. Fuge după autobuz, strigă, cine ştie, poate îl aude colonelul sau poate că-i citeşte pe buze, c-aşa fac poliţiştii din filme. Autobuzul însă e prea departe.

Numai prostii am făcut, îşi spune Macu, numărând banii. Mai are unşpe' lei, să vezi c-a pierdut o monedă în autobuz. *Atâta pagubă, totul e să găsesc herghelia,* îşi zice, şi-o ia pe o alee umbrită de plopi. Miroase a mare, iar chestia asta, zice mătuşa, face bine la plămâni.

„Bună ziua, nu vă supăraţi, unde-s caii?" îl întreabă Macu pe un vânzător de îngheţată. Omul e sictirit de căldură şi-i face un semn vag, trimiţându-l de-a lungul şoselei: „Uite: caii e-n spate la cabinele alea un' se schimbă lumea".

Macu îşi dă seama că vânzătorul e analfabet (în fond, aşa îi gratula maică-sa pe mai toţi, atrăgându-i lui fi-su' atenţia că lumea e tâmpită),

dar mulţumeşte frumos. *Poate că dac-aş fi cumpărat îngheţată, vânzătorul n-ar fi fost atât de morocănos*, îşi zice, pornind spre cabinele de schimb.

E zăpuşeală. O minge ajunge lângă Macu, iar el îi trage un şut spre aschilabicul care a scăpat-o din mâini. „Mulţumesc!” zice ăla. „Cu plăcere” face Macu şi-o ia de-a lungul plajei. Mintea i se duce la Erika: *de ce nu mai vine devreme acasă?* Noaptea, în pat, aşteptând-o, se întreabă mereu dacă n-a păţit ceva. Mama se întoarce bine mersi, dar el tot se sperie – e prăpăstios, aşa-s toţi ai lui. De frică, a învăţat să recunoască sunetul maşinii lor dintre zeci de motoare: hârâie ca un bondar toropit când Erika parchează pe alee. Întâi, farurile luminează tavanul din dormitor, apoi motorul se opreşte, luminile se sting, iar Macu adoarme, cu condiţia ca ai lui să nu se certe, căci dacă se ceartă, nu mai doarme nimeni pe scară. Peste ani şi ani, Macu o să fie insomniac din pricina asta.

Acum, mergând pe lângă plajă, se preface atras de trupurile răstignite la soare, vede mii de pulpe, burţi, nasuri acoperite cu frunze de vişin şi cu apărători de plastic, dar ăsta e un subterfugiu, căci vrea să se lase *surprins* de caii peste care o să dea uite-aşa, ca din senin. Se şi imaginează cum, odată trecut de cabinele de schimb, o să-i vadă pe armăsarii ăia înalţi, păscând liniştit, privindu-l cu ochi ce clipesc rar, plini de drăgălăşenie. O să se plimbe printre ei, o să-i bată pe crupe, iar apoi o să-l caute pe şeful hergheliei, ca să-i plătească biletul şi să călărească. După aia o să se întoarcă la Mangalia şi-o să-i zică lui tati că a călărit, iar tati o să-l lase la plajă în slip, nu în puţa goală, fiindcă o să-şi dea seama că Macu s-a făcut băiat mare.

Ei, şi vorbindu-şi aşa, trece de cabine şi zăreşte caii.

Sunt într-un ţarc. Nişte copii îi călăresc, învârtindu-se în cerc, în timp ce nişte îngrijitori în cizme de cauciuc ţin caii de dârlogi. Macu însă o să călărească singur, nu ca *proştii* ăştia. Ei de ce nu călăresc singuri? De ce nu ies din ţarc? De ce nu *galopează*? Hm, şi dacă nu e voie să galopezi? Dacă cei care galopează ajung la şcoala de corecţie?

Ei, şi? Macu o să întrebe: „E voie la galop?” De fapt, mai bine nu întreabă nimic; mai bine îi dă bătaie şi se duce pe malul mării, c-acolo are chef să galopeze. Aşa ceva e mult prea frumos, cum să ceri voie s-o faci?

O ia spre ţarc pe aleea ce şerpuieşte prin păpuriş şi, deodată, aude un glas: „Pst, Macule...” În stuf e un bătrân georsăit, cu barbă încâlcită, în

pufoaică – în ciuda căldurii, are o căciulă de blană pe cap. „Macule, *dă* şi mie un leu!” zice.

De unde mă ştie? cască Macu ochii. E gata să se strângă de *ouţe*, ca atunci când vede pisici negre, paralitici şi sluţi. Dar arătarea, chicotind: „Nu-s nici pisică, nici paralitic, nici slut. Îmi dai, mă, un leu?”

Îmi citeşte gândurile! îngheaţă Macu. Nu ştie ce să facă, fiindcă, unu, n-are bani de aruncat, şi doi, i se pare că moşul e piază-rea. „Tata le dă întotdeauna bani nevoiaşilor”, găseşte el o formulă de care e mândru, numai că moşneagul pufneşte în râs: „Nevoiaş, auzi tu!”

Abia atunci observă Macu toporaşul de la brâul arătării: „Ce faceţi cu ăla?” Şi arătarea: „Sparg gheaţa, că-s solomonar. Vezi că s-au speriat Erika şi Nelu”, mai zice. Macu înghite în sec: „Îi ştiţi pe-ai mei?” La care solomonarul: „Păi cum? Îs speriaţi şi-o să se sperie şi mai şi după ce-o să înceapă ploaia. Într-un ceas o să se pornească un potop cum n-ai văzut. Zi, îmi dai leul ăla?” „Poate vine tata şi vă dă el.” Macu e speriat, căci arătarea parc-ar avea ochii lui, nasul lui, *fruntea lui după ce va fi îmbătrânit*. „Nu-ţi vine să crezi, ’ai?” face solomonarul. Şi apoi: „Dacă nu-mi dai un leu, măcar vii cu mine?” „Unde?” „În lumea mea cea greşită.” „Ce lume greşită?” îl ia pe Macu cu frig. „Of, nu vii... Bine, vezi că ţi-a scris omul ăla, scrisorile te aşteaptă sub pat. Credeai c-am bătut drumul degeaba? Află că într-o bună zi o să vezi nişte *nepotriviri*; ai grijă ce faci pân-atunci, că te mai caut când o să fii copt. Şi-acum, ia-te de ouţe, nu fi prost!”

Visez, îşi zice Macu, şi, auzind un nechezat, dă fuga la ţarc şi-şi pune mânuţele tremurânde pe balustradă. Strânge bara din răsputeri şi soarbe caii din ochi. *De unde ştie moşul cum mă cheamă? Cum de a auzit de-ai mei? De ce seamănă cu mine? Ce lume greşită?* Sunt prea multe întrebări şi, ca să scape de ele, îşi zice că pe solomonar l-au trimis ai lui ca să-i bage minţile-n cap. E mâna lui tati şi-a lui mami, e doar mâna lor, îi vine inima la loc.

Trec câteva minute. Ciudat, călăreţii vorbesc în germană. Sunt blonzi şi călăresc cu gurile căscate, de parc-ar avea polipi, c-aşa spune Iovik: „Nu mai sta, Macule, cu gura căscată, ce, ai polipi?” Cu polipi sau nu, nemţii călăresc, iar puştiul se holbează la ei: *ce naiba, sunt singurul român de pe-aici?* se întreabă. Când şi când, caii fornăie, iar puştiul, stârnit, îşi ia inima-n dinţi şi se duce la domnul responsabil cu caii: tocmai primise o bancnotă pe şest şi-o vârâse în buzunar. Macu ştie ce e asta, dar se face că nu vede nimic, fiindcă nu-i frumos să arăţi că te-ai prins; în schimb, pune mâinile-n şold şi priveşte în sus la îngrijitor.

„Bună ziua, domnule, vreau şi eu un bilet pentru cai.”

Omul îl cântăreşte: *ia, un românaş*, îşi zice, *îi ştii după tunsoare şi slip*.

„Ai tu bani de călărie, ciutane?”

Macu nu ştie ce înseamnă *ciutane*, dar i se pare că îngrijitorul vorbeşte frumos şi prinde curaj: „Am unşpe’ lei, domnule, şi-aş vrea să-nchiriez un cal”.

Îngrijitorul îşi îndreaptă umerii: „Eu te-am întrebat dac-ai *bani*”.

Replica n-are sens, căci Macu i-a zis că are bani, numai că, pricepe el, poate că unşpe’ lei n-ajung... *Să vezi c-am venit degeaba, să vezi c-am păţit ce-am păţit în autobuz pentru nimic, nimic, nimic!*

Îi dau lacrimile, numai că nici asta nu se face în public, aşa că se întoarce cu spatele. „Băi, ciutane,” îl ia îngrijitorul, „nu te mai cocoli, bidiviii se ţin cu bani *mulţi*. Nutreţ, curăţat, ţesălat: toate astea costă o grămadă de bani, iar tu n-ai, că eşti mic”. Macu însă n-are cum să lase să plutească o asemenea bănuială asupra lui (cum adică, să n-aibă bani?), şi răspunde pufnind: „Are tata la bani...”

O zice ca şi cum n-ar fi decât o chestiune de timp ca să vină tati cu banii şi el să încalece. Nu e băgat însă în seamă, aşa că-i vin în minte gânduri năstruşnice – le-a avut şi în autobuz, le-a avut şi cu alte ocazii, sunt gânduri rele: *poate* să le facă rău tuturor, e atât de uşor să-i facă o poză îngrijitorului când bagă bancnota în buzunar şi s-o dea *ştie el cui*; e atât de uşor să i se plângă maică-sii că taxatorul şi-a bătut joc de el în autobuz pentru că ştie ce-i poate Erikăi pielea. Până şi nemţilor le poate arăta cine e: dacă dă foc la stuf?, dacă aruncă în ţarc o conservă cu carbid, cum i-a văzut pe golanii de la bloc? El *e-n stare* de aşa ceva, răzbunările sunt simple, şi tocmai de-aia nu pricepe de ce nu-şi face dreptate pe loc. *Totul e să nu-ţi pese*, îşi zice.

În cele din urmă, o ia spre şosea, cu pumnişorii proptiţi în şold, ca un boiernaş. Ajuns în staţia de autobuz uită de răzbunare: acum trebuie să găsească o minciună, că doar n-o să spună c-a fost la Saturn, când nici măcar nu a călărit.

Să-i fi mers prost din cauză că nu l-a luat pe Radu cu el, prietenul lui cel mai bun?

12. SCRISORILE. BUNICUL LUI MAX

Erika l-a închis pe Macu în cameră – noroc că încăperea e întunecoasă, căci soarele l-a zăpăcit pe puştan când a hoinărit: arde, e buimac, îi zvâcneşte capul.

În curte s-a întins masa. Aerul nu mai fierbe, a plouat de a rupt. Se mănâncă ciorbă, lingurile forfotesc în farfurii şi Max se bucură că e pus la popreală: nu *suportă* verdeaţa din ciorbă, seamănă cu mătasea-broaştei. Una peste alta, nu doar c-a sărit prânzul, dar a scăpat şi de un toc de bătaie, căci Erika nu-l cârpeşte de faţă cu străinii. Ce-i drept, i-a pus bunicul o vorbă bună, ca de obicei.

Plictisit, puştiul se uită la *Răpirea din Serai* de pe perete, un exemplar rar, după cum s-a lăudat gazda. „Cum adică, rar?" s-au mirat ai lui. Omul a spus că în carpetele normale, tâlharii fugeau spre dreapta, în timp ce în carpeta lui fugeau spre *stânga*, şi că de-aia dăduse o tonă de bani pe ea. Odată gazda plecată, Ana, fina mătuşei care-l jughineşte pe Max, a râs: „Mă, dar prost e găzdoiul nostru!" le-a zis verilor ei, gemenii Canta.

„Ăştia-s mici, nu înţeleg", a comentat Macu sfătos.

Ana a râs şi mai şi: „Şi tu cum eşti, mă, pişpirică?"

Acum, Ana, gemenii Canta, Iovik, Radu înghit ciorba în silă şi-l invidiază pe Macu. Totuşi, el recunoaşte că-i mai fain în curte: stai sub bolta de viţă în care se coc ciorchinii grăsani, vorbeşti cu lumea şi, dacă ai chef, te uiţi la rândurile de roşii şi de mărar. Cândva, mirosul legumelor neculese îi va spune lui Macu ceva, dar acum îi arată doar c-a scăpat de scârboasa aia de ciorbă.

Se termină prânzul, se intră în camere, copiii se bagă în pat. E ora somnului de după-amiază. Erika nu vorbeşte cu Macu, îi pune în faţă o coală pe care a scris cu creion chimic: „Somn două ore. Te înveleşti până la brâu. Nu dormi cu pernă, că-ţi strici coloana!" A naibii! De-aia l-a dat la franceză? Ca să înveţe el să citească şi ea să-i transmită ordine în scris?

Macu se execută. Adulţii se întorc în curte, vorbesc în şoaptă, aprind ţigări – fumează până şi popa Chibici, profită că nu e în sutană, ci în haine civile.

După somn, copiii sunt îmbrăcaţi frumos, fiindcă părinţii vor să tragă o tură prin staţiunile de la nord de Mangalia. Macu rămâne acasă, n-a

scăpat de detenţie. De altfel, Erika îi scrie pe coală: „Nu părăseşti camera, clar?”

Clar. Max se uită în curte. Adulţii se fandosesc: „Să mergem, copii, nu uitaţi jerseurile, că seara trage pe malul mării”, se îndeamnă unii pe alţii, făcându-l pe puşti să se întrebe ce naiba se *întâmplă* cu ei în concediu. În sfârşit, pleacă. O vreme, Max numără scoicile culese pe plajă, apoi se joacă cu o minge făcută din şosete, după care îl cuprind gânduri neliniştitoare: dacă taică-său l-ar fi prins pe când se ducea la cai, ar mai fi fost pedepsit?, dacă n-ar fi fost pedepsit, ai lui s-ar fi dus tot în staţiuni?, iar dacă părinţii s-ar fi dus în altă parte, pe dig, să zicem, se vor fi schimbat, oare, întâmplările de deseară? Chiar, oare ce-o să fie *altfel* deseară, fiindcă Max a văzut caii la care visa?

Zgomot pe verandă: sunt vecinii, doi austrieci, soţ şi soţie. Bărbatul muşcă cu sete dintr-un măr şi azvârle cotorul în răsadurile cu roşii – poftim, şi ei fac gunoi, deşi Erika zice că doar românii sunt nesimţiţi. Bărbatul se prinde c-a fost văzut şi dispare în cameră. După o vreme, iese din curte cu nevastă-sa. Sunt veseli; şi ei se bucură că s-a răcorit.

Mor de plictis, se gândeşte Macu şi, brusc, îşi aminteşte: solomonarul, solomonarul, cum de-am uitat?

Se bagă sub pat. Arătarea n-a minţit: Macu găseşte un pachet. Îl trage afară, se miră de grosimea lui, scoate scrisorile, le deschide pe rând. Ce chestie, unele-s scrise cu litere pe care Macu nu le-a văzut nicicând; n-aduc nici cu rusa, nici cu semnele chinezeşti, iar sub anumite cuvinte sunt desene atât de mărunte, încât e nevoie de lupă ca să le vezi. Şi colile sunt ciudate, primele par vechi, iar cele din urmă par a fi fost scrise ieri, cât despre caligrafie, e cu brizbrizuri; în plus, fiecare scrisoare se încheie cu o hartă desenată de mână. Uluit, Max îşi dă seama că doar pe hârtiile din urmă apar câteva cuvinte pe care le înţelege, numai că sunt scrise greşit: de pildă, *revoliuţiie* şi *dimension*, după care apare unul încurcat, *autotractee*, şi, în fine, unul clar, şi anume *motan*, urmat după două rânduri de o ciudăţenie: *cameleopard*. Ultimul paragraf e cel mai clar:

„Hafsi, copil al meu inolv! Iată k-ai primit iar scrisorile. Nuţcu nostru me asihură ke ziua e fastă, fiindcă ai auzit şi vei mai auzi azi de mine. Ştiu ke acum nu sag mare lucru, dar fii liniştit, căci vei afla de ce-ţi scribt din Charlottenburh, la scurt timp după ce am hozat cu Peter B., Benz şi ceuxlud. Urum n-a început înka braha, semnele fiind ke tot în fista ta va începe. Nu se va întâmpla mura iute, aşa k-ai timp să sag ce ne leahă şi să-mi răspunzi, după coum ai făcut de atâtea ori. Bine-ar fi

ka ceux auftl brandar Junker să nu-ţi fure scrisorile şi de astă dată; ka de obicei, vor să ne zădărnicească lucrarea preskimbând mici detalii, dar tu ţine minte ke vashil nu se pierde, doar se amână. Gaio cumpătarea, Max, da?”

La finele paragrafului, o hartă: pare a fi un oraş, dar Macu e prea mic ca să-şi dea seama la ce se uită, cu atât mai mult cu cât nu pricepe decât un înscris minuscul, sub ceea ce pare a fi un palat: *Chloßar vi Charlottenburh*.

Rămâne cu gura căscată. *Cine mi-a scris?* se întreabă. *Am scris şi eu vreo scrisoare ca asta?* Parcurge încă o dată ultima misivă, stăruind asupra desenelor abia ghicite de sub cuvinte. Sub *hafsi* e un soare la răsărit, sub *copil* e un bebeluş, sub *inolv* sunt două trupuri îmbrăţişate, sub *iată* e un ochi, sub *ziua* e un soare în înaltul cerului, sub *scrisori* apare un vraf de plicuri... Revine la primele coli, se uită la litere, la hărţi, dar tot nu pricepe nimic. Desenele mărunte apar abia pe la jumătatea corespondenţei, unele par trasate cu tuş, altele par tipărite.

S-a întunecat. Max aprinde lumina, dar, când să ia din nou la mână hârtiile, aude gălăgie. S-a întors trupa, cu austrieci cu tot, s-or fi întâlnit în staţiuni. Erika bagă capul în cameră, se uită la puşti fără o vorbă. El pune scrisorile la spate şi face pe prostul: „Bună seara, mamă!” Maică-sa trânteşte uşa şi pleacă; pentru ea, nu s-a schimbat nimic, deşi totul, *absolut totul*, după cum zice Ana, e altfel.

Ce zi! îşi spune Macu, ascunzând scrisorile în valiză, printre chiloţi şi maiouri. Se duce la geam. Cei mari au aprins un bec chior, stau sub bolta de viţă. *Oh, iarăşi bere* – se bea cot la cot cu austriecii, se râde, se fumează, se conversează în trei limbi. Copiii ies pe stradă. E noapte, n-au cum să se joace, dar vor să se sperie unii pe alţii: un mangaliot zice c-a auzit de o carte în care e vorba de război, păsări cu cioc de fier, foc nuclear, cică lumea o să se facă bucăţi, o să dispară ca şi cum n-ar fi existat niciun om, niciodată. Înspăimântaţi, gemenii Canta tac, Ana e dusă pe gânduri, dar nici Max nu e mai breaz, căci e beznă, vorbele atârnă mai greu, plus că el trăieşte deja o păţanie inexplicabilă. Doar Radu n-are chef de joaca de-a *sperie-mă ca să te sperii* şi se uită la Max cu reproş: nu-i vine să creadă că prietenul lui cel mai bun a plecat la cai fără el. Încet-încet, se apropie discuţia care o să-l schimbe pe Max: cinci, patru, trei, doi, unu, şi gata, Teo Canta întreabă ce-ar fi fost dacă nemţii ar fi câştigat al Doilea Război Mondial.

Ciudat, austriecii nu regretă că neamul lor a pierdut, zicând că aici, în Est, lumea nu ştie chiar tot despre poporul german.

„Ba ştim, noi am fi devenit *Untermenschen*”, face Erika pe deşteapta.

Tatăl lui Macu se enervează: „Care *noi*? Tu eşti săsoaică, ai fi scăpat”.

„Săsoaică?! Nu te uiţi la mine?”

„Erika arată a grecoaică”, observă doamna Vuia, făcând cu ochiul.

„Ei, şi? Nemţii *ei* ar fi scos-o basma curată”, nu se lasă tatăl lui Macu.

Erika se înfurie, tatăl lui Max ridică vocea, iar puştiului i se face inima cât un purice: dacă se iau la ceartă? Scandalurile lor sunt de pomină, până şi copiii din bloc îl întreabă ce naiba se întâmplă la ei acasă, divorţează ai lui sau ce?

Discuţia se înfierbântă: „Dacă nu intra Hitler în Iugoslavia,” face Canta, „nemţii câştigau o lună şi ocupau Moscova. Alta ar fi fost situaţia acum.”

„Asta e o răutate”, se supără austriacul.

„Mai încet,” se sperie soţia lui Canta, „că ne arestează *ăştia*”.

„Cin’ să ne aresteze?” se hlizeşte Vuia. „Nu-s *eu* aici?”

Dar popa Chibici: „Fiţi serioşi, nu mai e o problemă să vorbeşti liber. Nu suntem în URSS”. La care tatăl lui Max: „URSS, da... Ideea e că dacă nemţii ocupau Moscova, luau legionarii puterea şi dracul ne lua!”

„Ei, asta-i acum,” pufneşte Canta, „ce ţi-ar fi făcut, domne’, legionarii?”

„Ar fi fost rău cu ei”, se bagă fratele lui Canta, tatăl gemenilor. „Dacă puneau mâna pe ţară, *rămâneam* ceferist, ca tata.”

„Ete, na”, îl ia Canta. „Crezi că nu mai făceai facultate? Şi legionarii erau din popor, şi ei îi urau pe burjui, numai că erau naţionalişti. Ştiţi că,” schimbă el vorba, „Zelea şi-a tras ideologia de la Emin?”

Iar Emin? se întreabă Macu, amintindu-şi că în scrisoare scria: „ai auzit şi vei mai auzi azi de mine”*.* Între timp, popa Chibici sărise la Canta: „Ce-are, domne’, Emin cu Zelea? A fost el, poetul, arţăgos, dar ce treabă a avut cu legionarii?”

„*Wer ist Emin?*” întreabă austriaca. (E mai frumoasă ca mătuşa, simte Macu un ghimpe în inimă.)

„*Er ist unseren Nationaldichter*, e un Goethe, un Hölderlin!” face Canta.

„Hölderlin?” se miră austriaca. „De Goethe am auzit, dar de Hölderlin...”

„Cum să n-auzi de Hölderlin?” se înverzeşte soţul ei.

„*Was willst du, Ich habe auf Hölderlin nicht gehört!*” i-o întoarce femeia.

„Hölderlin e un poet romantic, *meine Liebe*”, intervine Erika. „Emin a fost şi el un romantic – ultimul din Europa, se zice.”

„Când ai fost romantic cu mine ultima oară, Helmuth?” se mâţâie austriaca. Helmuth îi umple paharul cu bere: „Uite-acum! *Prosit*!”

Clac-clac: mesenii se înveselesc, însă tatăl lui Max, negru la faţă, revine la poetul naţional: „Somnoroase bătrânele, în biserici se adună, vin jandarmii, bat la ele, noapte bună – ia mai lasă-mă cu aiuritul tău de ultim romantic!”, îi zice Erikăi, de parcă i-ar plăti o poliţă.

Vuia pufneşte în râs şi-l bate pe spate pe tatăl lui Max, însă Canta le-o taie: „Eu v-aş ruga să lăsaţi mişţoul! Ce vă tot luaţi de Emin? Cum adică, *aiurit*, care *aiurit*? Ce ştiţi voi despre jurnalistul Emin? Dar despre contrabandistul Emin? Le-a dus românilor din Bucovina cărţi interzise pe sub nasul grănicerilor, asta a făcut *aiuritul*!” Canta e nervos, iar popa Chibici îl susţine: şi Biserica Ortodoxă îi datorează lui Emin o şarjă editorială anticatolică, semn că poetul avea interese mai vaste decât crede lumea de rând.

Dar austriaca, şocată: „A criticat catolicismul?”

„Ei, nu cu catolicii avea ce avea, ci cu Habsburgii.”

„*Ach*,” tresare Helmuth, „adică nu ne plăcea pe noi?”

„Făcea politică, nu se lua de cetăţeni”, dă popa Chibici din mână.

„Ştiu eu?” rămâne Helmuth pe gânduri. „Ce a avut cu Habsburgii? Nu era poet? La noi nu s-a auzit de poeţi care să se ia de conducători.”

„La noi s-a auzit”, râde Canta. „Emin s-a luat şi de regele nostru.”

„Ce răutăcios” face Helmuth. „Eu ştiu că poeţii sunt blânzi, scriu despre flori, dragoste, căprioare...”

„N-a fost, domne’, răutăcios”, aprinde popa Chibici o ţigară. Nevastă-sa îi trage un cot, nu care cumva să-i jignească pe străini, dar e prea

târziu, Helmuth întreba deja, suspicios: „Ce fel de poet e *dieser Emin*, dacă s-a băgat în politică?” „*Genau*,” se încinge şi nevastă-sa, „de ce să se ia de catolicism? *Bitte*, Helmuth, dă-mi o bere, că m-a luat cu călduri!”

Dar Canta: „Emin n-a fost un simplu poet. Oricum,” dă el să destindă atmosfera, „n-a fost genul care să trăiască într-un turn de fildeş, *Hölderlinturm*, că tot aţi vorbit de poeţi, unde să-l ţină pe casă şi masă un prăpădit de *cizmar*!”

„*Herr* Canta,” se îndreaptă Helmuth de spinare, „ce-aveţi cu cizmarii?”

„Mai bine ar fi atent,” zice Erika, „e riscant să vorbeşti despre cizmari”.

„*Wie so*?” tresare Helmuth. „Tata a fost cizmar. Ce probleme au cizmarii?”

Dar Vuia: „N-o luaţi personal. Şi şeful ţării noastre a fost cizmar, la asta s-a referit Erika, dar a sărit niţeluş calul... Nu mai avem închisori politice, ne-am democratizat, credeţi-mă. Chibici are dreptate, putem să vorbim liber”.

„*Und noch*, ce are *Herr* Canta cu cizmarii?”

„Nimic,” zice Canta, „ei rezolvă micile încurcături ale vieţii: flecuri tocite, tălpi dezlipite – ce, preşedintele Truman n-a lucrat într-un magazin de pantofi? Cu toate astea, a fost om serios, uite, a declanşat şi Războiul Rece”.

„Teo!” face nevasta lui Canta. „Ai înnebunit?”

„Teo e prietenul meu”, o liniştește Vuia. „Eu n-am reţinut decât că Emin a fost naţionalist. Aşa e şi conducerea ţării noastre – e cineva de altă părere?”

„Nuuu, nuuu”, răspund românii, râzând pe întrecute. Numai Helmuth e bănuitor: „Naţionalist, *ach*...”

Dar bunicul lui Macu: „Naţionalist pe dracu’!” De obicei nu se bagă, aşa că se lasă un moment de tăcere. Max e uluit, căci bunicul nu vorbeşte *urât*, numai c-acum rostise cuvintele de parcă-l plesnise pe Canta, căci la el se uita.

„Genule, nu mă lua din nou cu *Împărat şi Proletar*!” face Canta.

„Ce *Împărat*? Ce *Proletar*? Ziceai că Emin a fost naţionalist – ei bine, nu e adevărat! De câte ori să-ţi spun?”

„Şi-atunci, de ce-a fost interzis, când ne dădeam *internaţionalişti*?”

„Spune-le asta camarazilor mei de batalion şi n-o să te creadă niciunul. Eu vorbesc din văzute, Teo, din văzute! Parcă n-ai şti...”

Cum adică, din văzute? Ce batalion? Ce vrea să zică bunicul? Bătrânul dă să schimbe vorba, dar mesenii se ambalează, chiar şi austriecii, care nu pricep mare lucru, numai că-i excită ideea c-ar putea auzi o poveste de război. Bunicul e agitat, se ridică să plece, însă bărbaţii nu-l lasă. Femeile intervin, ţin cu el, dar, în cele din urmă, Helmuth tranşează situaţia: „*Bitte*, *Herr* Genu, ne-aţi pus pe jar, nu ne lăsaţi aşa”.

Şi bunicul, cedând: „Ei, s-a întâmplat o tărăşenie când i-am bătut pe ungurii lui Béla Kun”.

„Béla Kohn, te rog”, îl corectează Canta.

„*Mein Gott,*” râde Helmuth, „sunteţi şi antisemit?”

„Asta pot să înţeleg,” zâmbeşte austriaca, „numai anticatolic să nu fie.”

Dar bunicul: „Kun, Kohn, ce contează? Unii l-au văzut atunci pe Emin”.

„Deci înnebunesc!” face Canta, „Genule, Emin era mort de treij’ de ani!”

„O fi fost, dar noi l-am văzut viu. Ţi-am mai zis, însă tu nu vrei să crezi.”

„Vă rugăm, *Herr* Genu, noi nu ştim povestea”, insistă Helmuth. „Suntem numai ochi şi urechi.”

Bunicul se mai codeşte niţel, dar îi dă drumul: „Eram în 1919. Noi luaserăm Ardealul, ungurii voiau să ne spulbere, numai că generalul Moşoiu nu-i ataca, de frică să nu ne pice ruşii în spate. Ei, şi într-o noapte ne pomenim cu un emisar venit de la Mahno, anarhistul, şeful Armatei Negre din Ucraina. După un timp, auzim că emisarul e însuşi Emin, că-l recunoscuseră învăţătorii, de care armata era plină pe atunci. La început am râs, căci Emin era mort demult, dar, la miezul nopţii, aghiotantul lui Moşoiu a venit să-l caute pe pictorul din plutonul nostru. Când l-am întrebat ce se întâmplă, ne-a zis că nu ne priveşte şi l-a dus pe pictor la Cartierul General. Când s-a întors, pictorul ne-a zis că mai bine chemau un *fotograf*, căci un pictor putea să picteze *orice*, cin’ să-l verifice? «Dar ce-a trebuit să pictezi?» l-am întrebat. N-a vrut să spună, că se legase cu jurământ şi, ca să scape de noi, ne-a zis că

emisarul venise însoţit de un negru şi c-a adus veşti bune: Mahno dăduse de pământ cu bolşevicii, nu mai aveau ei chef să ne atace. În zori, Moşoiu a ordonat să ne năpustim peste comunişti, în Ungaria. Îi batem, ne luăm după ei prin pustă şi, când să intrăm în Budapesta, odată-l vedem pe trimisul lui Mahno c-o ia înainte, strigând: «Te salut, Vienă mică! Credeai că nu mă întorc?» Comandantul de pluton a încremenit: «Bă, băieţi, ne-a zis, al dracu' să fiu dacă ăsta nu e Emin, numai că-i mai *obez*.» «Taci din gură!» a ordonat aghiotantul lui Moşoiu, dar, spre seară, toţi discutau că omul cu pricina era poetul. Unii întrebau: de ce umblă cu Mahno, un socialist? Alţii ştiau însă că Emin mai umblase cu de-ăştia în ultimii ani de viaţă – anii ăia de care ştiam noi, adică. Ca dovadă, după ce-am luat Budapesta, a venit o doamnă la Cartierul General, una Cornelia Emilian, care fuma ca şerpoaica şi care-l ştia pe Emin, că-l ajutase cu bani când a fost bolnav. Şi ea era socialistă, iar şoferul lui Moşoiu ne-a zis că l-a luat pe Emin, cu negru cu tot, şi i-a dus în Ucraina. Asta e povestea," încheie bunicul, „faceţi ce ştiţi cu ea".

Helmuth îi deschide o bere: „Înţeleg," zice, „că *ihre Nationaldichter* murise şi că n-avea cum să apară în acele zile. Interesant, interesant..."

Bunicul mulţumeşte pentru bere şi adaugă: „S-a făcut şi un raport, dar prea puţini l-au văzut. În plus, aghiotantul lui Moşoiu a recunoscut în cerc restrâns că trimisul *părea* să fi fost Emin. Ei, ce voiam eu să spun e că un naţionalist n-ar fi umblat nici cu un anarhist ca Mahno, nici cu socialista de *madame* Emilian".

Dar Canta: „Povestea e frumoasă, dar e doar o poveste, Genule".

Bunicul bea o gură de bere şi se ridică, pretextând că nu se simte bine şi că vrea să se culce. Se duce în dormitor, se aşază lângă Max şi-i face cu ochiul, semn că n-are nimic. Dar puştiul, încruntat: „Nu te-au crezut".

„Ei, şi? Ţie ţi-a plăcut."

Cum să nu? Îi plac poveştile lui, până şi pe-asta cu Emin ar vrea s-o mai audă o dată. Bunicul îi zice că ştie şi alte păţanii cu el, iar Max, încins de mister, scoate la iveală scrisorile găsite sub pat. „Pune-le la mata în valiză," îl roagă pe bunic, „să nu mă prindă mama". Genu se schimbă la faţă, dar n-apucă să răspundă, căci în curte s-a făcut gălăgie: se vorbeşte tare, lumea se agită, din casele din jur se aud televizoare date la maximum... „Dumnezeule, nu!" ţipă doamna Vuia.

Bunicul fuge afară, copiii din stradă simt că ceva e-n neregulă şi îngheaţă toţi – doar Iovik desenează cu creta pe trotuar, neatins de nimic. *Ce naiba*? face Macu şi, pentru că Genu a lăsat uşa deschisă, se repede în bucătăria de vară, la televizor.

Pe post vorbea un pletos în blugi (ciudat pentru Televiziunea Română), spunea că e gata să-şi dea viaţa dacă o putere străină invada ţara. Macu îngheaţă: *Războiul, războiul!* îşi zice. Nimeni nu pronunţa cuvântul, dar acesta plutea în aer, îl simţeau şi copiii opriţi din joacă. După câteva clipe, dubiile au dispărut: crainicul anunţa cu glas grav că tancurile sovietice intraseră în Cehoslovacia.

Concediul s-a întrerupt. Vuia a sărit în maşină în pantaloni scurţi şi-n şlapi, lăsându-şi nepotul şi nevasta (n-avea copil încă) să vină la Bucureşti cu ceilalţi. N-a trecut mult şi Radu, nepotul lui Vuia, i-a reproşat lui Macu: „Ai văzut dacă nu m-ai luat cu tine la cai? Acum, uite, începe războiul. Io te luam cu mine! Io-s prietenul tău cel mai bun şi-o să-ţi spun tot, mereu, mereu, mereu!” i-a zis el, ca în filme.

Max n-a avut ce face, şi, ca să-l împace, i-a spus de solomonar, dându-şi seama, uimit, că de astă dată primise mai multe scrisori decât *ultima oară*.

13. SEDIUL CĂII DREPTE. VUIA, MULT MAI BĂTRÂN

Cufundată în gânduri, Louise iese din blocul Erikăi: când era mică, străbunica i-a spus o poveste despre Emin, care poveste pare să fi fost continuată de Erika azi. Ei şi? Louise e pe strada Vasile Conta, $8 \times 7 = 56$, $(a + b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$, Bucureştiul e la 44° 25’ latitudine nordică şi 26°6’ longitudine estică, are 2 milioane de locuitori, maşina lui Bismut (uite-o, nu e departe) are 90 hp şi 1800 cmc, iar în rest, lumea scârţâie: poftim, dinspre Magheru răzbat chiote şi sloganuri, semn că se protestează la greu – nu e nevoie de lucruri mai încurcate de atât.

Louise măreşte pasul. Neatentă, e gata să dea peste un cerşetor trântit pe trotuar: parc-ar fi cel de la Berlin, numai că cel de aici aduce cu o babă. *Nu te uita la el/ea, mergi la maşina de 1800 cmc*, îşi zice Louise, ziua are 24 de ore, blocul Erikăi e din beton armat, *mergi înainte, nu te gândi, nu te gândi* – există explicaţii pentru orice, totul încape în numere şi formule.

„Nu-mi dai şi mie un leu?” se roagă de ea cerşetorul.

E bărbat, totuşi, se prinde Louise, intrând în maşină. Trage cu urechea la zarva de afară: pe Magheru demonstrează refugiaţii din Orientul Apropiat, se plâng că raţiile de la guvern sunt *haram*, că angajatele firmei de catering nu poartă *hijab*, că imamul trimis de autorităţi îi spionează cu neruşinare. *Asta-i tot, nimic altceva*, îşi repetă Louise. *Ba nu, mai e Max Murgescu şi cu asta, basta, e suficient*.

Luând-o din loc, Bismut comentează protestul: nefiindu-i clar cum să se poziţioneze, n-a scos Calea Dreaptă în stradă; cu toate astea, cei din *squaturile* anarhiste n-au ţinut cont de el şi au ieşit să facă scandal. „Trebuia să fiu mai agresiv, cred", îi spune Bismut Louisei, animat de dubii. Ea nu ştie ce să-i răspundă, căci prigoana refugiaţilor e un bun cal de bătaie, numai că ăştia de pe Magheru sparg vitrine, dau foc la anvelope, în timp ce ei, Calea Dreaptă, sunt pacifişti.

Cei doi se îndreaptă spre Grădina Icoanei. E tare cald şi cerul e gri. Imaginea cerşetorului îi mai dă ghes Louisei preţ de câteva clipe, înainte să se dizolve, cu tot cu povestea Erikăi, în faţadele străzii Jean-Louis Calderon.

„M-am luat pe Facebook de Garfield", chicoteşte Bismut la un moment dat. Şi Louise: „N-am văzut nimic, am vorbit cu mama lui Max". „Păcat! A fost *frumos*," se laudă el, „am atacat Guvernul pe chestiunea LGBT, au curs tone de sânge online... Postacii lui Garfield au sărit la bătaie, dar i-am *făcut* de nu s-au văzut. Ne-am ales cu jde' mii de *like*-uri, plus sute de simpatizanţi noi, din ce zice Doru".

„Fii atent cu Doru, că nu e ca noi, nu-i suportă pe musulmani... Şi încă ceva: el, Radu şi Vuia se cunosc *bine* cu Macu."

„Păi, ne-au zis – n-au zis că-l cunosc de mic?"

„Au zis că-l *cunosc*, nu c-au fost prieteni la cataramă. Ştii că-şi făceau concediile împreună?" Bismut tace. Şi Louise: „Deci aşa, i-ai tras-o lui Garfield".

„Da, porcul are postaci noi. Ăştia scriu altfel, sunt bine plătiţi. Mă rog, tot nu fac faţă."

„Una e să scrii pe bani, alta e s-o faci din convingere."

„Corect", râde Bismut şi face stânga pe strada Columb.

Sediul Căii Drepte e într-o casă veche cu coloane groase şi ferestre adânc îngropate în ziduri. La etaj e o loggia umbrită de un ulm, în curte sunt trandafiri căţărători şi o magnolie, în spate e un havuz cu

fason persan, ascuns de tufe de *Buxus* pitic, iar pe peluza de lângă intrare se lăfăie o plantă târâtoare – un *heirag* arctic, cu frunze roşii şi bobiţe violete ce miros a lăcrămioare de mai. Doar întâmplarea face ca vizavi de sediu să se afle Banca Tranzit, al cărei *boss* e Max, drept care Calea Dreaptă trimite fotoreporteri în Parcul Ioanid, ca să ţină clădirea sub observaţie. Vin nume sonore acolo: Anderco, liberalul, Oli-Papainoage, partenerul de afaceri al lui Max, ba chiar şi Ruşinaru, actual candidat la postul de viceguvernator BNR şi, totodată, fiul unui ex-director de bancă sub comunişti.

Doru îi întâmpină pe Louise şi pe Bismut. Într-un colţ, Radu vorbeşte la telefon păşind rar, apăsat, pătruns de importanţa conversaţiei; văzându-i pe cei doi, le face cu ochiul – *Doamne, se îngraşă pe zi ce trece*, îşi spune Louise. La capătul holului e biroul lui Vuia, şeful Căii Drepte: om hârşit, în etate, şi-a păstrat legăturile de dinainte de ’89, motiv pentru care pune nume cu CV-uri cu tot pe chipurile vizitatorilor Băncii Tranzit. Uşile biroului său sunt date de perete, ceea ce nu se întâmplă prea des, iar moşul, văzând-o pe Louise, îi iese în cale şi-o sărută părinteşte pe frunte, în timp ce lui Bismut îi întinde mâna distant.

Nimeni nu ştie cum să-l ia pe bătrân: pe Doru îl ignoră, deşi îi e fiu, şi e mai apropiat de Radu, care-i e doar nepot. Circulă şi un zvon pe tema asta, ceva semi incestuos (cumnat + cumnată), însă gura lumii e rea. Despre Vuia se spune că a făcut bani vânzând carne de vită bazelor NATO din Europa şi că în anii ’90 a făcut o afirmaţie intrată în folclorul urban: „Ceauşescu n-ar fi fost împuşcat dacă le-ar fi dat românilor mâncare şi căldură”. Alegaţia a avut loc la un cocktail organizat de braţul logistic al Pactului Nord-Atlantic (NSPA) şi a fost bine primită de participanţi. Nimeni nu-i aminteşte lui Vuia episodul cu pricina, care, într-un fel, îl sustrage pe Ceauşescu demonizării, punându-i în cârcă doar un set de decizii greşite, concepţie cu care Vuia *nu mai e azi de acord.* Mă rog, din banii obţinuţi vânzând carne de vită, omul a pus pe picioare o sumedenie de afaceri şi a sprijinit Calea Dreaptă, un *outlet* de presă acuzat că promovează „un curent de gândire străin de Ţară”: o găselniţă neo feudală, zic detractorii, bazată pe imperialism sexual şi capitalism de supraveghere. Răuvoitorii susţin că dacă Vuia le spune jurnaliştilor săi să sară, ei întreabă doar „cât de sus?” ; cu alte cuvinte, Calea Dreaptă e o Pravda de sorginte occidentală, care proslăveşte o democraţie valabilă pentru oligarhi, publicul larg fiind doar o masă de şerbi cărora li se bagă pe gât sintagme *pentagoneze*, gen „iniţiativă public-privată”, adică profit pentru bogătaşi pe bani guvernamentali.

Prin urmare, pentru a termina cu cei de la Calea Dreaptă, opozanţii propun oase rupte, sânge curgând pe străzi, ba chiar şi război.

Cum-necum, Vuia s-a folosit de PR, ca să atragă pe site un *anumit* tip de tineri. Aceştia plătesc accesul la dosarele de corupţie dezbătute pe site, şpăgile fiind o porcărie, normal, dar şi un subiect generator de profit. Totodată, Vuia a avut grijă ca aleşii, inşi cu venituri peste medie, să fie siguri că doar ei sunt acceptaţi în acel club select, dat fiind că sunt unicii arbitri ai interesului general. Acestor inşi li se spune *zeloţi*, nume care îi încântă, căci îi scoate din minţi pe opozanţi. Ca să se poziţioneze, ei se şi înţolesc ca nişte zeloţi: neasortat, cu bulendre desperecheate, uneori discret jerpeliţi, alteori neîncheiaţi la şireturi, sugerând apartenenţa la un precariat din care n-au făcut şi n-o să facă parte nicicând – sunt nişte *clochards trendy*, atât. În schimb, Vuia, Bismut şi Radu se îmbracă normal: bătrânul are costume cafenii, *British*, care îl fac să pară mai ciufut decât este, Radu poartă haine italieneşti, pe care le calcă singur, iar Bismut umblă în uniforma noului *Sturmabteilung*: Gucci sau Hugo Boss.

Când Louise şi Bismut au intrat în sediu, lumea se pregătea de plecare, se terminase programul, mai toţi ieşeau din birouri. Doar Radu, care terminase bla-bla-ul la telefon, stătea nemişcat. De la o vreme, Radu e cam prea gânditor, remarcă Louise.

„Cum a fost cu Erika?” o întreabă Vuia.

„Pfuai, cât a vorbit! Vă daţi seama că-l lua pe Max la demolări, în cartierul Uranus, ca să-l înveţe *să se urce cu picioarele pe subalterni*? Cică-l pregătea pentru viaţă: şefii trebuie ştiuţi de frică, Erika mi-a spus chestia asta de nu ştiu câte ori. O însoţea unul Relu, iar ăla...”

„Relu era şoferul ei, un munte de om. Ţi-a povestit Erika despre el?”

„Ei, mi-a povestit multe,” face Louise, simţind că lui Vuia nu-i convine că a vorbit fără martori cu bătrâna, „mi-a povestit cum urla la angajaţi, cum băga Relu frica în ei, cum se ruşina Max... «Îl vezi p-ăsta?» l-a întrebat odată pe fi-su’, apropo de un inginer. «I-am spus să dea jos strada Sfinţii Apostoli, dar el a lăsat şase case întregi, fiindcă-s monumente istorice; ei bine, o să-l trăsnesc, căci *noi* facem istoria, nu monumentele lui!» «Totul e să nu deveniţi *voi* istorie», i-a dat Max peste nas. Erika şi-a dres glasul, l-a dus după colţ şi, jap, jap, două palme. «Cum să devin istorie,» i-a spus, «sunt maică-ta, fac un Bucureşti nou», dar Max i-a replicat că face un Phenian, nu un Bucureşti. Jap, jap, i-a mai tras ea două palme: «Eşti ca idiotul de tac-

tu'» i-a zis, «ce Phenian?» Şi Max: «Tata l-a dus pe Ceauşescu la Londra, nu la Phenian, aşa că nu *el* e idiot!» La care Erika: jap, jap! Când s-au întors, Relu era crizat: observase că acoperişul maşinii era înfundat şi-şi înjura schimbul, futu-l, băga-l-aş... Locatarii din casele rămase în picioare văzuseră că Erika îl pălmuise pe Max şi acum se chiorau la inginerul care, salvându-le locuinţele, o încasa stând drepţi, ca-n armată. «Voi la ce vă uitaţi?» a urlat Relu şi a tras un pumn în capotă, îndreptând-o pe loc. Geamurile s-au închis, Erika a şters pe jos cu ăla care lăsase casele întregi, dar ce să vezi? Omul avea pile şi a scăpat cu tot cu casele de pe Sfinţii Apostoli."

„Of, Louise," dă Vuia ochii peste cap, „nu-mi spune că-ţi place taica Freud! Crezi că Max s-a apucat de *tâlharii* fiindcă l-a pălmuit Erika pe strada Sfinţii Apostoli?"

„Ei," se fâstâceşte ea, „m-am gândit că Erika joacă teatru... E mama lui Max, poate c-a vrut să..."

„... să te aburească?" îi ia Radu vorba din gură.

„Păi, da... Dac-a vrut să mă manipuleze?" face Louise şi, simţind că pe Radu îl deranjează unde duce discuţia (prieteni vechi, de...), trece la chestii hazlii şi anume la furiile lui Max, care-şi ieşea din pepeni după ce se lovea de mese şi scaune şi le izbea de parc-ar fi vrut *să capete viaţă* şi să simtă durerea. Radu şi Vuia se uită unul la altul, posomorâţi.

„Altceva n-ai mai prins?" o ia Vuia. „O impresie, oricât de bizară."

Bizar e că Max crede ce credem şi noi, se gândeşte Louise, el îi zice rată de ocupare a populaţiei, iar noi impas prin excesul forţei de muncă; el e paranoic, se teme de mulţimi, însă noi ştim că problema celor lipsiţi de ocupaţie e plictisul pe care va trebui să-l ţinem în frâu cu canabis, cu *gaming*, cu casnici trimişi să se bronzeze la capătul lumii, în *show*-uri TV. Orice, numai să nu-i exploatăm, orice, numai să nu se revolte...

Cum să-i spună însă lui Vuia aşa ceva? Moşul ar crede că bate câmpii.

„Cel mai ciudat," răspunde Louise într-un târziu, „e că şi Erika mi-a vorbit de Emin".

„Iar balivernele astea?" pufneşte Doru.

„Baliverne-nebaliverne, toţi cei cu care vorbesc despre Max zic că e obsedat de Emin. Nu te uita la mine aşa, vreau să pricep care-i treaba”.

„Eu vreau să pricep de ce n-am ieşit azi pe Magheru, cu ăia din *squaturi*.”

„Apropo, avem o problemă”, se bagă Bismut. „Se comentează pe Facebook că suntem de stânga, fiindcă ne-am aliat cu anarhiştii din *squaturi.*”

„De ce schimbi subiectul?” sare Doru ca ars. „Tu şi Louise o daţi cotită mereu!”

„Am spus doar că oamenii îşi pun întrebări.”

„Scoate-i în stradă şi-o să le răspunzi! Ce ne tot iei cu dreapta şi stânga? N-ai spus tu, cu guriţa ta, că dreapta şi stânga nu mai există?”

Plin de draci, Doru se apucă să-şi frece palmele cu dezinfectant. Bismut se montează şi el, iar Vuia, simţind că situaţia scapă de sub control, îi cheamă la el în birou. „Hai şi voi”, îi invită pe Louise şi pe Radu. *Acum să te ţii*, îşi zice Louise, când bătrânul închide uşa în urma lor.

Biroul lui Vuia nu seamănă cu celelalte din sediu. Pe jos e un covor de Tabriz, reprezentând o vânătoare de lei; pe un perete e o pânză de mătase neagră, acoperită cu primele versuri din Şah-Namé, caligrafiate cu auriu; într-un colţ e macheta *Porţii lui Xerxes* (zisă şi a Tuturor Naţiunilor), din Persepolis, iar la fereastră e o masă de lucru, din lemn de nuc, dincolo de care se află un divan. Mai sunt câteva vaze din bronz şi un samovar, plus sumedenie de taburete joase şi perne-tambur din piele, teribil de incomode, dar Vuia detestă vorbăria, cu el trebuie să fii scurt.

Doru e pornit, zice că el, unul, nu se bagă peste alegerile dinamice, dar vrea ca Bismut, în schimb, să scoată din nou lumea în stradă, cu atât mai mult cu cât mediul online e al Căii Drepte, care dispune (nu-i aşa?) de întreg armamentul PR necesar. Mai e nevoie doar de o scânteie, trebuie doar ca Louise să publice *tot* ce a aflat despre Max, şi nemulţumiţii vor da buzna de partea lor.

„Te rog, lasă-mă cu *armamentul*”, face Bismut. „Noi vindem idei.”

„Ba vindem ţinte, şi Max e ţinta perfectă.”

„Ar fi ţinta perfectă, dac-aş pricepe de ce e atât de interesat de Emin”, i-o taie Louise. „Prea mulţi leagă chestia asta de nu-ş’ ce consideraţii politice.”

„Ai dreptate, Louise,” îi ia Vuia pe toţi prin surprindere, „de-aia ţi-am arătat ieri ce ţi-am arătat”. Ea tace, căci e vorba de un email în care Max îi scria Ancăi să nu uite ce i-a zis despre Emin, în cazul în care el, Max, dispare. „Şi eu vreau să aflu tot despre Max,” reia Vuia, „aşa că, *please*, ajută un om bătrân”.

„Ce naiba, tată,” zice Doru, „noi vrem să terminăm cu porcii de socialişti! Spune-i Louisei să publice odată ancheta, că nu concurează la Pulitzer”.

Dar Vuia: „Drăguţa mea, stoarce tot ce poţi din ce ţi-am povestit, da?”

Doru se înfurie: de ce o ia părtaşă numai pe ea? Are senzaţia că e dat la o parte, vrea să-i atragă pe Radu şi Bismut de partea lui: întreabă ce e cu secretele astea, zice că ei şi-au luat un angajament faţă de zeloţi, că scopul lor politic e clar, că se simte *ca un cur* ş.a.m.d.

Louise nu-l bagă în seamă, se simte prinsă în laţ. Of, a vrut *ea* să înţeleagă care e treaba cu Max, a vrut *ea* să priceapă cum e cu dobitocia aia masculină, cu vorbe lansate într-o doară, semn că tu porunceşti, tu pedepseşti, tu dai premii. Acum, uite, trebuie să-şi tragă de limbă prietena, fiindcă n-a plecat din biroul lui Vuia, trântind uşa, după ce a aflat că era vorba de un email hăcuit.

„Ştii că-i investigaţia vieţii tale, nu?” o zădăre bătrânul.

Louise citeşte invidia în ochii lui Doru, dar, pe de altă parte, mai are puţin şi isprăveşte ancheta care l-a băgat pe Chupka în pământ. În fond, ce mare lucru s-o faci pe Anca să vorbească? La urma urmelor, nu-l înghite pe taică-său, iar Louise o înţelege perfect, căci nici ea nu l-a înghiţit pe al ei.

„OK, mă ocup”, îi spune lui Vuia.

Şi bătrânul, zâmbind: „Hai, că poate-ţi mai speli din păcate. Ai uitat să ne spui sau ai ţinut pentru tine ce ţi-a povestit Erika despre Canta? Ţi-a zis, nu, că şi el umblă cu limba scoasă, ca să vadă ce-l leagă pe Max de Emin?”

14. IAŞI. VIENA. EMIN DĂ CURS UNEI PROPUNERI

Întreabă orice român cine e Emin şi-o să-ţi spună că e poetul naţional. Totul a început cu o campanie de PR iniţiată de Negruzzi, preluată de profesori, critici, actori, revărsată apoi în milioane de extemporale şi teze de bac, pentru ca, în final, să fie transformată în mit de statuile din pieţe şi de bancnotele emise de BNR.

Negruzzi a declanşat acţiunea printr-un discurs ţinut la tribuna Camerei, solicitând o curatelă pentru poet. Pe atunci, Emin era la ospiciul Mărcuţa şi cheltuia bani publici fără acte-n regulă: neavând asigurare de sănătate, era exilat în patria asistaţilor social, printre edentaţi şi mămăligari. Curatela a fost aprobată *după* decesul lui, astfel că ultimele zile ale poetului nu l-au împovărat pe plătitorul de taxe, care şi-a băut berea nestingherit, în timp ce socialiştii îi fructificau boala: iată ce e capitalul, clamau, iată cum bogătaşii lasă un geniu să piară în mizerie.

Se zice că Emin a murit de PGP, o complicaţie tardivă a sifilisului, pe care nici măcar tratamentul de ultimă oră (trituratul de spirochete, prescris de Koch) n-a putut să-l ţină în frâu, făcându-l pe Benz, inventatorul autotractatelor şi amic bun cu poetul, să provoace un tărăboi de pomină la spitalul *Charité* din Berlin, acuzându-l pe Koch de şarlatanie. Şarlatania, însă, era atât a lui Koch, cât şi a lui Benz, cei doi jucând o piesă regizată în cele mai mici amănunte, căci Emin nu doar că n-a avut sifilis, dar nici n-a murit la data trecută în actele de stare civilă.

Bottom-line, nu ştim când a murit poetul, dar noi nu-i cunoaştem nici anul naşterii (1849 sau 1850?), cât despre originea lui, nici atât. A fost român, adică cioban? A fost albanez, deci traficant? A fost rus (vodcă), suedez (sardine), armean (cafea), turc (Emin înseamnă „justiţie” în turceşte), tătar (biftec) sau polonez (vodcă)? Louise îi spunea maică-sii, care pretindea că între o strămoaşă de-ale lor şi Emin a existat *une liaison dangereuse*, că „românii numai evreu nu l-au găsit pe poet”, deşi nasul lui lătăreţ şi gura cărnoasă sugerau o tipologie semitică consacrată în legendele urbane. „Fii serioasă,” făcea mama, „evreii noştri sunt galiţieni, blonzi sau roşcaţi, pe când Emin avea părul negru ca pana corbului. Şi încă ceva: ochii tăi visători sunt bucăţică ruptă din el, iar evreul, să ştii, nu visează, evreul stă cu mintea la bani.” „O fi fost sefard, căci sefarzii-s bruneţi şi filozofează”, obiecta Louise. „Ei, sefard,” zicea mama, „venea pe jos desculţ la Liteni – ce sefard?”

Evreu n-a avut *cum* să fie, căci a fost antisemit, zic unii. Ba n-a fost, zic alţii, scoţând la iveală articolele în care Emin lăuda poporul ales, amintind totodată de numeroşii lui prieteni evrei. Unul dintre aceştia, Moşe Gaster, primul folclorist român, profesor universitar la Bucureşti, haham al Congregaţiei Evreieşti Hispano-Portugheze din Anglia şi coleg cu Einstein la Institutul Iudaic din Vilnius, Moşe Gaster, deci, l-a *acuzat* pe Emin de antisemitism, drept care raportul poetului cu chestiunea evreiască nu e lămurit, cu atât mai mult cu cât alt evreu, violonistul Dessner, din Fălticeni, se ducea des la Bellu ca să-i cânte lui Emin muzică lăutărească „la cap”, după cum se spune în mahalale.

Tatăl lui Emin a fost căminar – ANAF-ul, i-am spune azi. Era puternic ca un taur, iar poetul, deşi avea platfus, i-a moştenit forţa fizică, ceea ce contrastează cu felul în care ni-l imaginăm. Percepţia noastră greşită se datorează blestemului fotografic de la Praga, care ne prezintă un tânăr visător, în ciuda faptului că Emin venea de la o şedinţă de *shopping* când a fost pozat: căutase un aparat de faradizare cu specificaţii tehnice amănunţite, ca să i-l cumpere lui frate-său, un medic pe cale să devină faimos la Berlin. Aşadar, viitorul poet era la curent cu gadgeturile anilor săi, chiar dacă nu prea îi plăcuse la şcoală. În fond, el a fost dromoman: a fugit de acasă cu o trupă de teatru şi a ajuns să fie hamal în port, la Giurgiu, unde unchiul lui Caragiale, Iorgu, l-a găsit citind Schiller printre *buşelii* de grâu pe care, altminteri, îi căra în spinare.

A fi dromoman în România acelor ani era o dovadă de înverşunare, căci drumuri n-aveam. Se ştie că Unirea Principatelor, venită la pachet cu şedinţe parlamentare desfăşurate la Bucureşti, îi lăsa pe aleşii moldoveni la cheremul stihiilor: o ploaie mai aprigă îi împiedica să vină la corpul legiuitor, dat fiind că trăsurile nu puteau să străbată drumul dizolvat de precipitaţii ce lega Iaşii de Bucureşti. Mai mult, nici poduri n-aveam, românul fiind învăţat de mic să forţeze râurile prin vaduri care, în condiţii de potop, deveneau impracticabile. Astfel, strămoşii ieşeni ai neghiobilor care populează azi Fosa Septică erau obligaţi să se ducă la Cernăuţi, să ia trenul spre Pesta, de acolo să se îmbarce spre Giurgiu, iar în final să se urce într-un poştalion ce-i aducea în Capitală.

„Mă mir,” îi zicea Benz lui Emin, „că cele mai grase comenzi de autotractate vin de la boierii din ţara ta. Cum e posibil s-arunci cu banii, când n-ai pe *unde* conduce?” Emin îi spunea că boierii sunt o strânsură de bătuţi în cap, care *mânau* trăsurile lui Benz prin mirişti ca să-i sperie pe ţărani, la care Benz comenta c-o să investească în

proiectele lui Radetzky – acesta înălţa baloane cu heliu şi aer cald, pe care piloţii le puteau duce unde pofteau. „Boierii voştri mai bine şi-ar lua dirijabile, *astea*-s de folos când n-ai drumuri!”

Cu toate astea, poetului nu-i păsa de lipsa căilor de comunicaţie. Era antrenat: mama Louisei spunea că pentru el erau mai nimic cei patruzeci de kilometri dus-întors dintre Ipoteşti şi Liteni, parcurşi la fiecare două-trei zile („fiind băiet, păduri cutreieram”), ca să se bucure de aleasa inimii. Împricinata („din el ieşi o tânără crăiasă”) era însăşi strămoaşa Louisei, iar din întâlnirile ei cu Emin, consumate între două alergături, rezultase un copil, cu toate că femeia („îngerul blând cu trupul ei cel alb deplin”) era măritată cu un tânăr din neamul Haidamacilor. Bineînţeles că soţul nu era la curent cu situaţia, fapt banal într-o căsnicie, dar un mare noroc pentru literatura română, căci a permis supravieţuirea fizică a lui Emin (Haidamac era de două ori cât poetul).

„Şi zici că Emin venea *desculţ* la întâlniri?” întreba Louise. „Normal” zicea mama. La care Louise: „Şi străbunica nu se oripila? Cum să te pupi cu un tip plin de noroi pe picioare?” Şi mama: „Crezi că ea era mai brează? Haidamac o fi fost el bogat, dar era răzeş. În plus, pe atunci lumea umbla desculţă”. „Sper totuşi,” se încrunta Louise, „că străbunica îl punea să se spele înainte să... hm... Adică, na, zi şi tu, ce făceau cu picioarele alea mânjite de glod când se... în focul pasiunii, vreau să spun?” „Of, draga mea, răzeşii n-aveau apă curentă.”

În concluzie, Emin s-a şcolit pe apucate şi a vagabondat. Să nu-i bagatelizăm educaţia, totuşi: învăţământul austriac l-a dedulcit cu *debate*-ul embrionar al epocii, potcovindu-l cu naţionalismul ce înflorea în provinciile Imperiului. Nu-i mai puţin adevărat că românii nu prea săreau la gât, ei fiind un neam mai degrabă contemplativ, animat de arguţii obsesive lansate la mişto, în cursul unor bairamuri interminabile. Dac-aş avea încă o mână, unde-ar fi bine să-mi crească? – iată genul de subiect pe care românul l-ar dezbate oricând. Spre deosebire de conaţionalii săi, Emin era un revoltat; mai mult, spiritul conspirativ n-avea cum să nu-l atragă, căci ce tânăr din acele vremuri nu şi-ar fi dat viaţa pentru o cauză nobilă? Pentru ei, cauzele înălţătoare nu erau subiect de flecăreală de club (iarbă, *dragging*, *one night stand*), iar viaţa nu făcea multe parale, aşa că Emin a căpătat un *mindset* ilegalist, care nu l-a părăsit niciodată, dovada fiind că la Viena a participat la întruniri de taină unde, zic martorii, se purta ca un uneltitor înnăscut. Ciudat, însă: întâlnirile cu pricina n-aveau legătură cu naţionalismul, ci cu un anume fel de utopism, ceea ce-i face pe unii

să susţină că Emin deviase de la ideile tinereţii şi că excesele pe care le profera demonstrau „incapacitatea de a accepta prigoana celor slabi”, semn că ceea ce-l îmboldea nu era sentimentul naţional, ci cel social. În altă ordine de idei, nu greşim dacă ne raliem opiniei tuturor analiştilor, cum că cel vinovat pentru românismul iniţial al lui Emin a fost Aron Pumnul, un patriot *înrăit* – azi i-am spune activist pentru drepturile minorităţilor.

Pumnul a absolvit Institutul Teologic de la Viena, patronat de iezuiţi. Indiscutabil, greco-catolicismul a fost pepiniera unioniştilor români, iar Pumnul, deprins cu clandestinitatea iezuită (cifruri, amăgiri, manipulări), s-a folosit de ea din răsputeri la 1848, lăsându-i-o moştenire lui Emin, care, la şaisprezece ani, a avut o ieşire exaltată de românism la vederea Blajului: „Te salut, Romă mică!” a răcnit el din adâncul bojocilor. Aşadar, să fie naţionalistul Emin urmaşul ideologic al iezuitului românofil Aron Pumnul? S-a diluat ulterior naţionalismul lui în altă formă de activism, despre care a scris zeci de pagini în caietul său rătăcit?

Odată ajuns la Viena, în 1869, Emin a trimis trei articole la ziarul *Federaţiunea* din Pesta. Articolele *sună* straniu pentru un dromoman fără bac: argumentate exhaustiv (NYT, BBC, în perioada lor de glorie), au un *parti-pris* anti maghiar vehement, amintind de retorica de la *The Storm Trooper*, drept care Parchetul Ungar a deschis un dosar penal pe numele lui Varro, pseudonimul lui Emin, cu atât mai mult cu cât informaţiile arătau că poetul promova un plan de invazie al Ardealului. Planul cu pricina convenea de minune sultanului, care avea la Bucureşti un agent, Stephen Lakeman, *aka* Mazar Paşa, a cărui misiune era de a bloca avansul Austro-Ungariei spre Gurile Dunării şi de a ţine în şah Imperiul Ţarist.

Lakeman luptase în Algeria, supraveghease pentru *handlerii* săi englezi revoluţia din 1848 de la Paris şi luptase cu neamul xhosa în Africa de Sud, ocazie cu care modificase uniforma britanică – din roşie o făcuse kaki, pentru camuflaj, ceea ce i-a adus titlul de baronet şi postul de ataşat militar la Stanbul, calitate în care a inspectat forturile Gallipoli şi Varna. Impresia pe care le-a lăsat-o turcilor a fost într-atât de bună, încât l-au făcut paşă, i-au dat un nume nou, în speţă Mazar, şi l-au trimis la Bucureşti ca guvernator. Aici, Mazar a luat-o de nevastă pe Bujoreanca, văduva colonelului Filipescu, mutându-se în casa acesteia de lângă Biserica Ienei, situată pe unde e azi aripa nouă a Facultăţii de Arhitectură. Pe timpul mandatului său de guvernator, a avut loc Războiul Crimeei şi, la îndemnul Londrei, Mazar a stabilit

legături cu liberalii români, bănuindu-i, stupid, de loialitate. *En conséquence*, s-a împrietenit cu Ion Brătianu, zis Firfirică (absolviseră acelaşi liceu, *Louis le Grand*, din Paris), cu care a urzit în casa Bujorencei, casă pe care Emin avea s-o numească, peste ani şi ani, Curtea lui Mazar Paşa. Acolo, în salonul ei uriaş, Lakeman a înfiinţat PNL-ul în 1875.

Emin l-a intersectat pentru prima oară pe Mazar la Iaşi, cu câteva luni înainte să publice în *Federaţiunea*, dar a fost o intersecţie atât de subtilă, încât cei doi aproape că nu s-au băgat în seamă. De altfel, la întrebările *handlerilor*, care se interesau de autorul articolelor, Mazar n-a putut să-l descrie; ce-i drept, îl întâlnise într-o situaţie confuză, căci anarhistul Kascei venise la Iaşi cu gând să se strecoare clandestin în Rusia. Ohrana răscolea Moldova pe urmele lui, dar Kascei avea sprijinul lui Bakunin şi-al lui Radetzky, cel cu dirijabilele, viitorul tovarăş al lui Emin, planul lor fiind ca, sub pretextul unei demonstraţii aeriene, să-l urce pe Kascei într-un aerostat şi să-l trimită în ascuns peste Nistru.

Din conspiraţie făceau parte şi nişte moldoveni. Printre ei, Haidamac, despre care Mazar ştia că are legături cu utopiştii din vest. Deşi *handlerii* i-ar fi spintecat pe toţi utopiştii, aveau nevoie de Kascei în Rusia, căci un terorist instabil psihic în preajma ţarului era aur curat. De altfel, Mazar venise la Iaşi ca să-l sprijine, aşa că în seara de dinaintea demonstraţiei aeriene a luat cina cu Radetzky la Bolta Rece, unde l-a cunoscut pe Haidamac, venit cu familia. La masa alăturată era căminarul cu tot neamul, gata să plece la Viena. Acesta se ştia cu Haidamac, care, voind s-arate că e om de vază (cina cu un englez şi se bătea pe spate cu un conte austriac), a făcut prezentările: căminarul Emin – Mazar Paşa, căminarul Emin – *Graf* Radetzky. Mesele s-au unit şi junele Emin s-a pomenit lângă Mazar, neştiind că-n câţiva ani acesta avea să-i fie cal de bătaie gazetăresc. Mă rog, nici dac-ar fi ştiut nu l-ar fi interesat, căci nevasta lui Haidamac, gravidă în luna a şasea (era la a doua sarcină), stătea în faţa lui, iar viitorul poet se prefăcea atras de discuţii, când, de fapt, ar fi fugit cu femeia în lume, după ce amorul *de salvare* cu actriţa Eufrosina Popescu dăduse greş. Nici Elenei, nevasta lui Haidamac, nu-i cădea bine revederea căci, bisericoasă fiind, credea că Domnul o încearcă, scoţându-i-l în cale pe cel cu care se iubise în picioarele goale în Codrul Voronei, la doi paşi de Liteni.

„De ce nu mănânci, Mihăiţă?” îl împungea căminarul pe fi-su’. „Nu vezi că eşti străveziu?” El, unul, nu mai prididea cu înfulecatul: sărmăluţe, ficăţei, sturion afumat, ciorbă de prepeliţă acrită cu borş, ceea ce-l

făcea să i se plângă Celui de Sus că nu i-a dat trei guri, ca să îmbuce mai cu folos. „Nu, zău, Mihăiţă, ce-i cu tine? Nu ţi-i foame? Sau oi fi bolund?”

„Am o aprindere la stomac”, a zis Emin, privind în farfurie, de frică să nu se îmbujoreze dacă se uita la Elena.

„Păi, dacă te supără maţul,” l-a luat taică-său, „ce fumezi atât?”

Dar Mazar Paşa, uns cu toate alifiile: „Aţi încercat vreodată trabucele de Honduras, *sir*?”

Emin a recunoscut că nu – cum erau? Atât aştepta Mazar: i-a oferit un trabuc. Oh, ce aromă, ziceai că America Centrală se plăsmuia în aerul Boltei Reci, printre negustorii şi boierii care schimbau vremurile fără să-şi dea seama ce li se întâmplă.

„E excelent, *sir*, vă mulţumesc”, s-a înclinat Emin curtenitor.

„Aveţi un aer algerian, domnule”, a continuat Mazar.

„Algerian?” s-a mirat tânărul.

Iar căminarul, încruntat: „Cum adică, algerian?”

„Fiul dumneavoastră,” a reluat Mazar cu vioiciune, „îmi aminteşte de emirul Benzema, un zuav din munţii Djurjura. Ştiţi, am luptat în Algeria în 1847. Abia ieşisem din şcoala de ofiţeri de la Sandhurst, îmi plăcea aventura şi mă înrolasem în Legiunea Străină.”

Oh, ah! Discuţia a luat-o pe panta asta, dar pe Emin îl durea în cot, chinul lui fiind să nu încrucişeze ochii cu Elena. *Ce-o fi făcând copilul meu?* se întreba. *De crescut, creşte în casa lui Haidamac, ca un pui de cuc, dar ce* face*? O fi început să vorbească?* Of, degeaba se încurcase cu Eufrosina, căci simpla vedere a Elenei şi gândul c-avea un copil cu ea îl făcea să-şi pună sumedenie de întrebări: de câte ori se îndrăgosteşte un om?, dacă te îndrăgosteşti o dată, te poţi îndrăgosti încă o dată şi, dacă da, te puteai reîndrăgosti de cea pe care o iubiseşi înainte?, pe de altă parte, puteai să ai doar *senzaţia* că te-ai îndrăgostit, fiindcă iubirea dinainte hiberna?

Neavând răspunsuri, Emin a aprins o ţigară, prefăcându-se atras de povestea lui Kascei. Radetzky vorbea tare, fără să-i pese că anumiţi muşterii îi sorbeau vorbele. De altfel, şi Emin avea senzaţia că cineva era cu ochii pe el, iar asta nu de ieri, de alaltăieri, numai că, momentan, a pus-o pe seama discuţiei zgomotoase din local: Kascei în sus, Kascei în jos, regii şi împăraţii erau tolomaci *in corpore*, Kascei şi

ai lui au adus lumea la răscruce şi tot aşa. Cei de faţă ştiau că anarhistul *era* la Iaşi; de fapt, ştiau şi *unde* trăsese, numai că nu-l vindea nimeni, cu toţi banii oferiţi de Ohrană, căci Kascei nu doar că voia să le pună beţe-n roate *pănimaişilor*, dar nu-i înghiţea (aha!) nici pe *nemernicii* de evrei.

„Să-l auziţi ce zice de ei", s-a pornit Haidamac la un moment dat. „Cică de când i-a adus Domnul pe lume i-a însemnat cu zgârcenia fără seamăn cu care dăm piept azi! Bani, bani, bani! Ştiinţa de carte, cu care-i laudă liberalii, evreii o folosesc doar ca să facă bani, spune Kascei! Tu ai pământ, jidanul n-are nimic, dar el se umple de bani! Tu vinzi, jidanul n-are ce vinde, dar tot el face bani! De-aia te cumpără, de-aia, din stăpân, ajungi sluga lui!" Opiniile lui Kascei, expuse la lucrările Internaţionalei I, fac valuri şi azi. Unii pretind că omul nu era antisemit şi că ieşirile lui se datorau conflictului ideologic care îl opunea lui Marx, dar alţii susţin că un adevărat revoluţionar n-ar fi proferat asemenea păreri, indiferent de emoţiile ce-l mânau, adăugând că distinsul Kascei nu era doar antisemit, ci şi antifeminist, deci, conchid ei, „nu era un adevărat anarhist". În fine, alţi cercetători atrag atenţia că secolul XIX era antisemit în general şi că însuşi Marx susţinuse atari opinii, rare, ce-i drept, când ataca marele capital, dus pe umeri de numeroşi evrei. O poziţie aparte au cei ce ţin de *Critical Theory*, care, în zilele noastre, îi acuză atât pe Kascei, cât şi pe Marx de inconsistenţe morale, considerând că ambianţa istorică nu constituie o circumstanţă atenuantă.

„Aşa e, aşa e, Kascei are dreptate!" au luat foc muşterii, amintindu-şi ba de un ovrei care îi cămătărea, ba de altul care le îmbăta ţăranii, de nu mai munceau, ba de un al treilea, care-l prinsese la înghesuială pe nu-ştiu-cine şi-i suflase averea.

„Şi să mai ştiţi ceva!" s-a montat Haidamac. „Kascei mi-a *demonstrat*, cu creionul în mână, că jidanul e un exploatator ordinar, un parazit care-i face pe ceilalţi să robotească pentru el!"

„Aşa e, domne', aşa e! Cine-a văzut ovrei să muncească?"

„Şi ne mai şi urăsc, pe noi, pe creştini!"

„Păi, da, se cred neamul ales, grijania lor de tăiaţi împrejur..."

Şi dă-i, muşteriilor li s-au aprins ochii, dând vina pe *pănimaişi*, căci de la ei se trăgea necazul: Ţarul voise să-i bage pe ovrei la oaste, iar ăia fugiseră în Moldova cu zecile de mii. Curgeau ţoalele de pe ei şi-acum îşi făceau conace, li se lipeau burţile de spinări şi-acum erau graşi şi

frumoşi. Păi, cine făcea speculă? Cine lua în arendă? Şi, mai ales, cine le vindea boierilor, *domnule*, brăţări, colane, cercei? Jidanii! Nu mai putea să-ţi placă nicio muiere fără să nu le dai lor tribut! Blestem, blestem, mai buni erau turcii, cu ei, măcar, n-ajungeai datornic pe viaţă...

„Ehei," şi-a rostogolit Haidamac ochii, „las' că nu-i iartă Kascei! Are el grijă nu doar de Ţar, ci şi de poporul ales!" „Să-i mănânce fripţi, căca-m-aş pe ei!" „Da, să-i belească!" „Cât le mai suportăm fonfăitul?" „Eu, unul," a zis un plăvan aşezat într-un colţ, „m-aş pune cu barosul pe ei! Aţi auzit ce-a făcut Schechter?"

Şi a povestit cum Schechter violase o copilă şi-o omorâse, umplând trei ploşti cu sânge de-al ei, pentru lucrările lor jidăneşti. *Animalul* fusese prins, dar scăpase basma curată, căci ai lui îi plătiseră cu bani grei pe juzii din Huşi. Auzindu-l, muşterii s-au pus pe ameninţări, c-o să facă şi-o să dreagă, chiar pe loc, dacă-şi puneau mintea, căci casele ovreilor erau la doi paşi. Doar un ins mititel, străveziu, tăcea şi, profitând de hărmălaie, s-a strecurat pe lângă perete, nebăgat de nimeni în seamă, cu excepţia lui Emin. Era Kristol, cel care ţinea scriptele primăriei din Fălticeni. Când să iasă, l-a ochit şi Elena, care strângea din dinţi, în timp ce în jur se zbiera, de ziceai că gata, începe pogromul.

„Nu-mi place," i-a şoptit ea lui Emin, dar, înainte ca el să-i răspundă, Mazar s-a băgat între ei: „Nu-l plângeţi pe Kristol!" Şi apoi, celorlalţi: „Schechter o fi filmat episodul cu copila?" „Filmat? Cum? Ce-i aia?" „O găselniţă franţuzească: poze mişcătoare. Au ei, evreii, o bandă de sceleraţi, Reţeaua Galiţiană, fac poze şi filme cu... pricepeţi... bărbaţi cu femei, femei cu femei, bărbaţi cu copii, bărbaţi între ei sau cu animale... Se vând şi la noi, la Londra."

„Ptiu!" a scuipat în sân căminarul.

„Nu mă mir," s-a înroşit Radetzky, „la Pesta ne-au terminat cu pornografia".

„De, dacă le dai nas", a zis Haidamac, gânditor. „Deci aşa, Kristol trăieşte din măscări..."

„Nu-i de capul lui," i-a stârnit Mazar şi mai şi, „v-am zis că au o reţea. Şi, credeţi-mă, nu fac doar poze şi filme! Răpesc femei sau le cumpără, le suie-n tren şi, ţuşti!, la Viena, Triest, New York, Buenos Aires..."

„Şi de ce nu-i beleşte, domnule, nimeni?” a tunat căminarul. „Credeam că Poliţia Imperială e mai înfiptă!”

„Înfiptă?” a pufnit Mazar. „E mână-n mână cu ei! Borfetul galiţienilor intră în alcovurile miniştrilor şi ambasadorilor, ba chiar şi-al revoluţionarilor, al lui Kascei inclusiv! Trag cu urechea, le zic peştilor ce-au auzit şi peştii, ţup!, la Poliţie. Trag cu urechea la oricine, domnilor, la bogaţi, la săraci, ba chiar şi la voi, când vorbiţi despre libertate. Nu mai poate omul cinstit să se bucure de nimic...”

„Măi, Mihăiţă,” s-a schimbat căminarul la faţă, „o fi bine să mergi la Viena? I-auzi ce nenorociri pe acolo...”

„Nu-mi plac jidoavcele”, a răspuns Emin, plin de el.

„Puteai măcar să le spui evreice”, i-a reproşat Elena tăios.

Dar Haidamac: „Ei, asta-i acum, doar nu vrei să le sufle şi-n cur!”

„Doamnă,” a luat-o Emin pe Elena, „de Jacob Brafman aţi auzit?”

„Nu mă interesează”, i-a replicat ea scăpărând din ochi.

„Păcat, căci e un evreu care i-a dat în vileag pe-ai lui. Nu le-a mai suportat măgăriile, pricepeţi?”

„Poate că acest Brafman nici nu există”, nu s-a lăsat Elena.

„Iertaţi-mă,” s-a băgat Lakeman, „Brafman e un evreu din Minsk, dar a trecut la noi, la creştini... Mă rog, a trecut la voi, la ortodocşi, a scris cărţi în care ne-a arătat cum lucrează ovreii. Ştiţi ce e Kahalul, doamnă?”

„Ar trebui?”

„Păi, ne-ar ajuta în discuţie. Kahalul e adunarea prin care jidanii dintr-un anumit sat, să zicem, îşi reglementează problemele. Ei pretind că rolul Kahalului e religios, dar nu e adevărat, Kahalul dirijează întreaga viaţă a comunităţii.”

„Din ce am citit,” pufneşte Elena, „de la 1830 nu mai există Kahaluri”.

„Fiindcă nu mai e nevoie de ele. S-au reunit sub o conducere unică, *l’Alliance Israélite Universelle*, prezidată de domnul Crémieux, de la Paris.”

„Şi e ăsta un motiv să ne punem cu barosul pe ei?”

„Of, of, of,” zâmbeşte Haidamac, îngăduitor, „uite de ce femeia n-are ce căuta în politică! Sunt situaţii când e nevoie de acţiuni hotărâte: să tai în carne vie, pricepeţi, în carne *vie*! Bietele femei n-au cum să priceapă aşa ceva”.

Elena a înghiţit în sec şi Emin a tăcut; cum s-o mai contrazică pe fosta iubită, când Mazar părea c-o pălmuieşte, explicându-i cu ce se ocupa Marele Kahal al lui Crémieux: sperjur, nepotisme, corupţie, totul ca să conducă lumea, după cum Brafman, acel *converso*, dezvăluise scriind negru pe alb. „...fiindcă evreii, domnilor, se ajută între ei ca niciun alt neam.” Clienţii din Bolta Rece i-au dat dreptate, strigând pe întrecute, doar Elena a izbucnit: „Şi-aţi vrea să fie ca noi, ca românii, care ne rupem unii altora picioarele, pe unde apucăm?”

„Eleno, eu te rog să taci!” a bătut Haidamac cu pumnul în masă. „Ascultă-mă cât îţi vorbesc cu frumosul.”

„Tac, dar află că am dreptate!”

Ce femeie, s-a gândit Mazar. Păcat că nu putea să dea pe faţă tot ce ştia, că sigur l-ar fi stricat pe răzeş cu nevastă-sa. În fond, Haidamac se îmbogăţise pe lângă Kristol, erau tovarăşi, făceau afaceri împreună; te pomeneşti că el i-o arătase lui Schechter pe copila violată. Mazar avea însă nevoie de Haidamac şi, dând peste cap paharul, a zis din suflet: „Ah, că bine-i aici, la voi! La Londra n-ai cum să vorbeşti aşa!”

„Şi de ce, mă rog?” l-a luat Haidamac.

„Păi, nu v-am spus că evreii au o putere teribilă? Am fi închişi pentru asemenea vorbe.”

„Ce prostie!” s-a înfuriat Haidamac. „Ce se întâmplă, domne’, cu lumea? Ai voştri îi urăsc pe jidani, dar tac. Ăia, la Berlin, i-am văzut cu ochii mei, îi urăsc, dar şi ei tac. Am o verişoară la Paris, îmi zice că şi franţujii le-ar face bucata, numai că, ce să vezi, şi ei tac! De ce, domnilor, de ce?”

„Fiindcă n-au un Kascei!” a tunat căminarul. „Şi vouă, nu doar rusnacilor,” a aţintit el degetul spre Mazar, „şi vouă v-ar trebui un Kascei!”

„Mai bine-l lăsăm Ţarului, să se descurce cu el!” a făcut englezoiul spăşit, amintindu-le comesenilor de dâra de morţi lăsată de Kascei în numele libertăţii.

„Fir-ar a dracu’ de libertate! Fir-ar ale *dracului* de vremuri tâmpite!” a izbucnit căminarul şi discuţia s-a întors la nebunul de rus.

Încins de vin sau încercând să nu dea bănuieli că ochii-i fug spre Elena (of, viitorul poet ştia că ea n-o să-l ierte nicicând pentru vorbele spuse despre evrei), Emin a ajuns să fie încântat de Kascei; doar cu bombele lui cu mitralii nu se împăca, deşi, întrebat de Radetzky, a admis că, în caz de forţă majoră, cetăţenii erau *obligaţi* să-şi arunce guvernanţii în aer. Ideea îl însufleţea, i se părea că eroismul revine în lume, nu mai era doar subiect de teatru: *Troienele* şi *Macbeth* se reîntorceau printre oameni, slavă Domnului că zărghitul de Kascei se luase de piept cu tiranii!

Cu toate astea, calvarul cu femeia iubită nu-i dădea pace, căci Kascei locuia la însuşi fratele lui Haidamac, un negustor de cereale, care le vindea *handlerilor* lui Mazar zeci de tone de grâu şi porumb. Poetul a dat în clocot aflând că anarhistul intrase în vorbă cu Elena şi că, mai ales, îi spusese că toate palatele din jur puteau fi *ale ei*. Pentru asta, ea nu trebuia decât să citească micuţa lui cărţulie, *Predica Revoluţionarului*, în care era analizată ştiinţific lupta cu duşmanul: în numele dreptăţii orice era legitim, dă-i dracu’ de morţi şi răniţi! În plus, mai scria acolo că, pentru unul precum Kascei, exilul era o mândrie, iar statul la ocnă, titlu nobiliar.

Furios, Emin a bătut din picior: „Şi domnia-ta ce-ai zis când l-ai auzit?” l-a înghesuit pe Haidamac. Elena a tresărit, dar bărbat-so’ a râs: „Kascei o fi el straşnic, dar e un pitic şi-o să-şi ia tălpăşiţa”, a hohotit el, urmat de ceilalţi.

A doua zi s-au dus în tribuna din Copou, de unde lansa Radetzky baloanele – căminarul şi ai lui aveau bilete în faţă. Lumea era îmbrăcată de parcă venea domnitorul, femeile îşi scoseseră potăile la plimbare, pe stradă se vorbea în două-trei limbi. Toţi erau cu ochii la nenorocitele alea de aerostate şi la ţapinarii tirolezi ce le propulsau prin forţa picioarelor, căci Radetzky inventase un mecanism din pedale şi curele, care învârtea nişte elice ca cele desenate de Arhimede. Cât despre ţapinari, erau mai dihai decât Haidamac, aveau coapse şi buci de parc-ar fi fost cai frizieni.

Toată lumea era fericită, doar *pănimaişii* erau cu nervii la pământ: dădeau peste trecători, scotoceau, fără să-l găsească pe piticul de Kascei. După un timp s-au potolit, dar, văzând că din Tătăraşi s-au ridicat două aerostate de care nu ştiau, s-au gândit că cine ştie ce viclenie făcuse Radetzky şi au pornit călări în urmărirea aparatelor

propulsate de tirolezii ăia cu copane de bivoli. Lumea aclama, neştiind pe cine să încurajeze mai mult: pe zburători sau pe cuirasierii ce stârneau praful, galopând peste coline şi lunci.

Proştii! Kascei nu luase niciun aerostat: Mazar şi Radetzky profitaseră de *show* ca să-l urce într-o căruţă mânată de un ţigan. Acesta l-a strecurat în Rusia târâş-grăpiş, pe pământ, ca pe şerpi, dar Kascei, fiind un adevărat revoluţionar, s-a lăudat că a fost primul om care s-a dus pe calea aerului ca să ia viaţa unui monarh.

„Cât despre Emin, a mai văzut-o pe Elena după patru ani," a zis mama Louisei, „numai că ea nu i-a arătat copilul. Kascei o dăduse peste cap".

„Nu-mi spune că s-a îndrăgostit şi de el", a râs Louise.

„Nu, doar a zăpăcit-o. I-a găsit circumstanţe atenuante pentru antisemitism, a început să fumeze pe stradă, s-a făcut sufragetă..."

„Uau! Şi Emin ce-a zis când n-a putut să-şi vadă copilul?"

„L-a durut în cot – era bărbat, ce vrei?"

Asta era o minciună sfruntată, dar cum să-ţi contrazici mama?

Revenind în Copou, Kascei n-a fost singurul care a profitat de spectacol: în timp ce Emin se holba la aerostate, s-a pomenit cu boierul Carp lângă el. Îl ştia de la Cernăuţi, unde obişnuia să-l viziteze pe Pumnul, şi se văzuseră şi cu alte ocazii, la care Carp a făcut deîndată aluzie. „N-am nevoie de explicaţii," i-a tăiat-o Emin, „vă aşteptam". Boierul a ţinut-o pe-a lui, i-a reamintit că *Herr* Majoresku îi pusese o vorbă bună şi că „viitorul îl aştepta cu braţele deschise". „Ce-am de făcut?" l-a luat viitorul poet, înţepat. La care Carp: „Să-mi scrii cât mai des după ce ajungi la Viena, căci Hansa aceea, de care ţi-am zis, vrea să ne spulbere. Sper că eşti la fel de hotărât ca atunci când ne-am cunoscut".

„De asta să nu vă-ndoiţi!" a zis Emin. Iar Carp: „Şi eu, şi *Herr* Majoresku avem încredere-n tine. Ceilalţi, mai puţin: ei cred că un visător ca domnia-ta n-o să facă faţă intereselor noastre sfinte. Încă poţi da înapoi, să ştii".

Emin a clătinat din cap: cum să dea înapoi? Simţea româneşte, va merge până-n pânzele albe. Şi Carp: „Aşa să-ţi ajute Domnul!" După care, dându-i un bilet: „Citeşte-l, ţine minte numele scrise pe el şi rupe-l în faţa mea". Emin l-a citit, dar de rupt, nu l-a rupt: a răsucit o ţigară din el şi a dat să se îndepărteze mimând plictiseala, după cum

credea că fac complotiştii hârşiţi. Iar Carp: „Fii atent la Mazar! Dintre toţi, el trebuie ţinut în cea mai mare neştiinţă”.

„E doar un englez”, s-a strâmbat Emin şi a plecat trăgând din ţigară.

N-a mers prea departe: sub schela de lemn a tribunei a dat peste un cerşetor: „Măi, Emin, ţi-au venit scrisorile! Îmi dai un franc că ţi le-am adus?” Tânărul a crezut că i-a scris Elena şi i-a dat cerşetorului nu unul, ci trei franci. Abia atunci i-a văzut barda mică de la brâu: „Parc-ai fi solomonar”, i-a zis. „Păi, asta sunt”, a recunoscut ăla. „Of, nu gândi rău despre mine: scrisorile nu-s de la cine crezi dumneata. Dacă n-ai chef, nu le deschide.”

„Cine, Doamne iartă-mă, să-mi scrie, dacă nu Elena?”

La care solomonarul, făcând buzele pungă: „Cineva dintr-o lume greşită.”

„Hm,” a pufnit Emin, despăturind prima scrisoare din pachetul ăla teribil de gros. După câteva clipe, căsca ochii: nu pricepea nimic. A dat foaie după foaie şi doar în ultimul paragraf al ultimei scrisori a înţeles câte ceva, numai că nu-şi dădea seama când să fi scris *el* scrisorile cu pricina şi-n ce fel o făcuse, căci habar n-avea slovele alea, unde mai pui că nu ştia nici *cine* era femeia care-i scria, nici ce revoluţie începuse şi unde, după cum nu-i dădea prin minte nici *cui* îi fuseseră furate scrisorile de ajunsese acea necunoscută să-i scrie, rugându-l să facă în aşa fel încât să fie trimise înapoi celui de la care au fost sustrase – un bărbat pe nume Max, care se pricepea să vadă... *nepotriviri*. Ah, şi încă ceva: la sfârşitul fiecărei scrisori era o hartă desenată de mână.

L-a luat ameţeala. Zgomotele sunau altfel, mirosul Iaşilor părea mai prăfos şi nici cerul nu se arăta ca acum câteva clipe: era mai palid, mai coborât, de parcă o maree nevăzută îl apăsa spre pământ. „Ia stai aşa,” i-a zis Emin solomonarului, numai că acesta se mistuise.

Din acea zi, Emin a început să viseze într-un fel nemaivăzut. Se băga în pat dar, în loc să adoarmă, era bântuit de Elena: îşi închipuia cum se întâlnesc, cum îşi vorbesc, cum reacţionau cei din jur dându-şi seama că cei doi se iubesc; ce mai încoace şi-ncolo, imaginaţia îl ţinea treaz şi nu mai punea geană pe geană. Tot drumul până la Praga a fost asaltat de asemenea transe, ajungând să umble buimac, nedormit; pe cealaltă parte, viziunile i se îmbogăţeau, căpătau coerenţă, umplându-l de lungoarea plăcută a familiarului, de parc-ar fi încălţat nişte pantofi purtaţi îndelung. De-acum, pătrundea pe

tărâmuri bizare, cunoştea oameni noi, făcea planuri cu ei, unde mai pui că, de câteva ori, i s-a părut c-o vede pe tânăra despre care citise în scrisori.

Odată ajuns la Viena, din Elena rămăsese un fundal, dragostea nu mai era decât călăuza spre acele meleaguri halucinante, iar Emin, de frică să nu înnebunească, şi-a zis că un poet asta face, zugrăveşte lumi noi, şi că salvarea lui era să devină poet cu adevărat; în fond, avea antecedente. Într-o noapte, l-a întâlnit *acolo* pe solomonar, clipă din care transele au căpătat consistenţă: zidurile din viziuni puteau fi atinse, drumurile puteau fi parcurse, uşile puteau fi deschise, apa putea fi băută, ba, mai mult, a văzut lucruri de neînchipuit, maşini zburătoare mai grele decât aerul, autotractate rotunjite, ca nişte amfore, mecanisme prin care vorbeai la mari depărtări. Părea că nu mai are scăpare, căci curând a întâlnit o mulţime de inşi îmbrăcaţi simplu, sărăcăcios, deşi banii îi dădeau afară din case, care îşi imaginau lumi noi, iar în final, şoc: s-a văzut pe sine întrupat în statui, fotografii, tablouri. Nemaiputând tolera acea viaţă paralelă, a dat să-i vorbească solomonarului, dar ăla i-a spus: „Nu acum, nu acum”, şi i-a întors spatele. Neînţelegând ce şi cum, viitorul poet s-a izbit dinadins cu fruntea de zidul unei case din vis. S-a trezit imediat, realizând că transa îl agitase în asemenea hal, încât căzuse din pat şi se lovise de podea.

Între timp, Emin prinsese pulsul Vienei şi, cu excepţia nopţilor nedormite, trăia ca orice student căruia i-au pus pilă Majoresku şi Carp. Nu-i uitase. Ca s-o zicem pe-a dreaptă, el nu plecase *doar* ca să înveţe, ci şi pentru că i se încredinţase o misiune a cărei povară îl apăsa de când părăsise Iaşii: cineva – o tânără care îi făcuse ochi dulci în tren – o luase pe urmele sale. Înaltă, subţire, cam prea machiată şi cu rochie şic, avea un glas grav, promiţător. Dragostea-i una, aventura, alta, aşa că Emin a intrat în vorbă cu ea, deşi femeia era însoţită de un bărbat.

„Ce faci?” l-a luat soră-sa, Harieta, în şoaptă. „Nu vezi că-i o uşuratică?”

„Ce ştii tu ce treburi am eu?” i-a replicat Emin.

Surâsuri, bătut din gene, chicoteli: până la Praga, tinerii se sorbeau din ochi. Căminarul pufnea, se foia, se răstea („Vin-aici!”), dar Emin îşi continua asaltul, scoţându-i pe-ai lui din minţi.

Pe tânără o chema Matilda. Era numai zâmbet şi şerpuială, iar la Praga, înainte să coboare din tren, şi-a dat întâlnire cu viitorul poet în Piaţa Venceslas. Căminarul a exclamat: „Degeaba l-ai auzit pe englezul ăla la Bolta Rece! Poate iei vreo boală lumească, tâmpitule!”. „Las’ că are cine să aibă grijă de mine”, a făcut Emin şi, sub ochii uimiţi ai familiei, a intrat în primul oficiu poştal, prefăcându-se că trimite o telegramă. Cui? N-a vrut să spună, făcea pe misteriosul.

A doua zi după ce s-a trezit, când a tras draperiile ca să facă lumină în cameră, l-a zărit în stradă pe însoţitorul Matildei: vorbea cu recepţionerul hotelului la care trăseseră. Recepţionerul îi arăta fereastra dindărătul căreia iscodea Emin, iar bărbatul din tren scria de zor într-un carneţel, ca după dictare. Cât despre Matilda, se învârtea pe trotuar, cu ochii la trecători.

Aşa, deci, s-a gândit Emin, hotărând să-i trimită o telegramă *reală* lui Carp. Ieşind cu ai lui la cumpărături, a intrat în prima poştă şi a scris la Iaşi că i se pare că e urmărit. Nu exagera, căci la prânz, ducându-se să facă poze cu familia, s-a pomenit cu Matilda în cale. Căminarul a icnit, Harieta a zis: „Curva dracului!”, dar Emin le-a şoptit liniştit: „Nu vă temeţi, mă descurc”. *Deci asta e viaţa conspirativă*, se bucura el, ca un prost, simţind mâncărici în tot trupul.

Seara a aşteptat în holul hotelului, reuşind să pună mâna pe telegrama lui Carp chiar când îi era înmânată recepţionerului. Acesta l-a privit cu ochi micşoraţi, a lăsat pe altcineva în locul lui şi a şters-o. Emin a fost tentat s-o ia după el, dar a preferat să vadă ce i-a scris Carp.

Boierul se interesa dacă urmăritorul era scund, gras, şchiop şi dacă avea un accent turcesc. Oh, nici pomeneală: cel ce-i luase urma era slab şi avea o atitudine impertinentă; părea mai degrabă evreu. Cât despre Matilda, nu era brunetă, după cum bănuia Carp; avea părul roşu ca focul şi era plină de pistrui, ca o galiţiancă pursânge. În final, boierul scria că dacă Emin se simţea ameninţat trebuia să ia legătura cu pan Rotislav, cel ce ţinea berăria Trei Raci de lângă Piaţa Pulberăriei.

De cum s-a înnoptat, Emin s-a dus la poşta din gară. I-a scris lui Carp şi s-a prefăcut că pleacă, numai că s-a ascuns în spatele unui mărfar. N-a trecut mult şi însoţitorul Matildei a dat buzna în oficiu. *Dacă intru acum peste el*, s-a gândit Emin entuziast, *vor trimite pe altcineva după mine, aşa că mai bine încerc să văd cine e omul ăsta*. N-a avut noroc:

insul a ieşit de la poştă, a luat-o pe străduţe, a intrat într-un depozit abandonat şi şi-a pierdut urma.

Emin a luat o caleaşcă şi a dat fuga în Piaţa Pulberăriei. Berăria Trei Raci se afla la capătul unui gang întunecos, iar pan Rotislav, un scundac spân, cu ochi mici, era la tejghea. „Când pleci la Viena?" l-a întrebat pe viitorul poet. Emin i-a zis că peste trei zile. „E prea din scurt ca să aflu ce vrei", a clătinat spânul din cap, adăugând c-o să-l pună la curent după ce va fi ajuns în Austria.

În dimineaţa următoare, Emin i-a scris iarăşi lui Carp, care i-a răspuns că nu trebuie să-şi facă probleme, căci el, unul, *se aştepta la aşa ceva*. Totodată, i-a recomandat să se vadă cu Matilda. Viitorul poet l-a ascultat, dar întâlnirea a fost benignă: nu s-a lăsat decât cu nişte săruturi pe fugă şi cu promisiunea că se vor revedea, căci tânăra (ca să vezi!) avea la Viena o mătuşă care ţinea o croitorie vizavi de Catedrala Sfântul Ştefan. Revenind la Carp, boierul sublinia că planul pus la cale la Iaşi nu se schimba, aşa că, ajuns la Viena, Emin i-a călcat pragul unui oarecare Popovici. Acesta îl sprijinise pe Carol I când călătorise incognito spre Bucureşti, găzduindu-l la el acasă, pe Fleischmarktstrasse. Banii de drum şi paza viitorului monarh fuseseră asigurate de alt complotist, pe nume Dumba, un bancher aromân putred de bogat.

Pe atunci, Viena era un şantier. Printre altele, se ridica Turnul lui Olbrich-Tatăl, o construcţie din şine şi arcbutanţi din oţel, de forma unei colivii prelungi, giganteşti. Turnul susţinea grădini suspendate la patruzeci, optzeci şi o sută douăzeci de metri înălţime şi, la fel ca în cazul Teatrului Nou, alcătuirea sa putea fi văzută de sus până jos: conducte din bronz, ornamente din *hydrargir* turnat în ţevi întortocheate din sticlă, pompe, motoare cu aburi şi nişte platforme mobile, numite escalatoare. Aflat la doi paşi de Palatul Hofburg, Turnul era ambiţia Austriei de a-l pălmui pe Otto von Bismarck: ne-ai refuzat *Grossdeutschland*, ei bine, iată de ce suntem în stare.

Într-o zi, plimbându-se pe Ring, Emin a dat nas în nas cu Radetzky, cel cu baloanele. „*Herr* Emin, ştiam c-o să ne revedem," l-a luat contele vesel, invitându-l în Turn, pe şantier, unde nu urcau decât Olbrich, inginerii şi muncitorii lui. Emin l-a urmat, ajungând pe cea mai înaltă terasă: o placă din oţel cenuşiu, de pe care se vedea întreaga Capitală a Imperiului Dualist. „Crezi că nişte oameni capabili să înalţe aşa ceva pot fi înfrânţi cu una, cu două?" l-a întrebat contele. Circumspect, Emin a răspuns că Imperiul a pierdut deja Schleswig-Holstein, de parcă

ce-ar fi înţeles el era că Austria voia să înceapă un nou război cu Germania. Radetzky a râs de *malentendu* şi l-a chemat pe Olbrich-Tatăl; i-a reprodus replica poetului, Olbrich a râs şi el, după care, aflând că Emin era amicul lui Popovici şi al lui Carp, i-a spus că trebuie să-l cunoască pe Dumba, bancherul, făcându-l pe poet să se întrebe dacă nu cumva Radetzky şi Olbrich o puseseră pe Matilda pe urmele lui.

Pe seară, viitorul poet i-a scris o epistolă lungă lui Carp. La început, a avut un ton frivol: „Boierule, află de la mine că vienezii sunt tare urâţi! Cine a zis că muierile lor sunt arătoase? N-am văzut decât iepe şleampete şi brânzeturi verzi ambulante – parcă-s stricate din naştere... Cât despre bărbaţi, sunt slăbănogi, palizi, chei şi cad din picioare! Să mai zic că toată lumea de aici e neîngrijită? Nu le pasă cum arată, se îmbracă ca nişte coţcari, arată cu naiba, îţi jur! Şi-atunci, să mă mir că-s cel mai chipeş bărbat din Viena? Pederaştii îmi fac cu ochiul, femeile se înroşesc când mă văd, atât de urâţi sunt cei de pe stradă.” În a doua parte, însă, a trecut la chestiuni serioase: ce era cu Matilda? dar cu Radetzky şi Olbrich?

Răspunzându-i, Carp l-a asigurat (după ce i-a scris să-şi bage minţile-n cap) că singurii în care se putea încrede erau Dumba şi Popovici; în rest, nu băga mâna-n foc pentru nimeni, cu atât mai mult cu cât Haidamac, o jucărie în mâna lui Kristol, umpluse laşiul cu zvonul că Emin era omul lui Carp. Totodată, îl anunţa că pan Rotislav aflase cine era însoţitorul Matildei: îl chema Petrusz Lansky, se mutase din Grodno la Cernăuţi şi, cât timp stătuse la Praga, îi trimisese trei telegrame lui Kristol. În ce o privea pe Matilda, era din Odessa, dar, la vârsta de doisprezece ani, se mutase şi ea la Cernăuţi. „Nu te teme, am ac de cojocul lor, iar asupra ta o să veghez, după cum ţi-am promis,” îşi încheia boierul mesajul.

Peste o săptămână, Emin era invitat la Frederika Bognar, actriţa. Viitorul poet naţional intrase în lumea bună a Vienei, lucru menţionat în caietul lui rătăcit, cu o satisfacţie oarecum *snobbish*.

15. SERATA

Apartamentul Frederikăi e la primul etaj al unui *blockhaus* de forma literei U, aflat la câteva minute de mers de Parcul Belvedere. Intrarea se face printr-o poartă de stejar ce dă într-un gang, din care porneşte o scară în spirală ce duce la Frederika acasă. În antreu te întâmpină un

curmal pitic, *des chinoiseries* şi trei manechine ce-o întruchipează pe Ofelia în variantele jucate de actriţă la Viena, Budapesta şi Berlin. Salonul din faţă, cu mobilier Biedermaier, tablouri de Makart şi Aivazovski, priveşte spre stradă, iar sala de muzică, biroul şi dormitorul, situate în spate, dau spre curtea interioară a clădirii, în care un inginer japonez a amenajat o grădină măruntă. Înainte să fie cumpărat de Frederika, apartamentul aparţinuse unui general – acesta achiziţionase pe un preţ de nimic un lot de puşti date la casare şi folosise paturile dure, din lemn de nuc, în loc de parchet. Din pricina asta, interiorul are un aspect oarecum marţial.

În seara despre care vorbim, grădina japonezului era de nevăzut, fiind îngropată în nămeţii celei mai năprasnice ierni care lovise Viena în ultimii ani. Totuşi, vremea rea n-a ţinut lumea bună în casă: bancheri, scriitori, liberali de tip nou, muzicieni şi savanţi au venit la agapă. Momentan, conversează cu toţii în salon, încălzindu-se în jurul căminului.

Printre invitaţi şi Emin. N-are stare, umblă de colo-colo. Amuzată, Frederika îl întreabă la un moment dat: „Cum de-ai reuşit, *meine lieber*, să-ţi faci duşmani atât de crunţi? Kálnoki, procurorul, te caută disperat... *Unser Freund hat eine so schöne Denkerstirne*," îi ia ea martori pe invitaţi, „dar mintea nu-i stă la poeme: scrie eseuri politice, ca un saltimbanc. Ce ţi-a venit să te iei de maghiari?"

„Îmi... îmi cer scuze", se bâlbâie Emin, făcând-o pe Frederika să pufnească în râs. Iar el: „Of, niciodată nu-mi dau seama când glumeşti..."

„Iar eu niciodată nu-mi dau seama de ce vii la mine: mă placi sau îţi amintesc de iubita ta? Cum o cheamă *deja* pe actriţa care ţi-a sucit minţile?"

„Te rog", se înroşeşte Emin.

„Aha, deci o mai iubeşti! Cum o cheamă?" se întoarce Frederika la generalul Wolff.

„Eufrosina, dar se aude că alta e aleasa gândurilor lui."

„Doamne, *câte* femei vrea să nenorocească? Pe cine iubeşte, de fapt?"

Wolff pune un deget pe buze: „Mă tem că nu pot să-ţi spun".

Lui Emin îi vine să intre în pământ, simte că invitaţii sunt ochi şi urechi la discuţie. Noroc că o pală de viscol zgâlţâie geamurile şi lumea trece

la altele: de mult n-a mai fost o iarnă ca asta! Pe Ring sunt troiene cât omul de înalte, zăpada ajunge la primul cat, trenurile nu mai circulă de o săptămână. Doar copiii sunt fericiţi, se dau pe gheţuş pe Dunărea Veche.

Şi Frederika, privind drăgălaş la Emin: „Urgia vine din pustă şi-ar trebui să-ţi amintească cât de cumpliţi suntem noi, maghiarii. Aşa e, *Herr* General?”

„Eu, ca român,” spune Wolff îndrăzneţ, „cred că-i doar gura de voi”.

„Răutăciosule,” îl ameninţă Frederika cu degetul. „Pentru ce-ai zis, fă-mi o favoare: spune-mi, rogu-te, ce înseamnă Eufrosina?”

„Cea prietenoasă,” răspunde Wolff.

„Să fie un nume frumos suficient ca să-ţi ia minţile?” comentează actriţa. „Oricât de dureroasă ar fi dragostea, e nepotrivit ca bărbaţii să fugă în braţele altor femei ca să scape de dezastrele inimii. O femeie, da, are acest drept”, stabileşte ea, dar, văzând că Emin se face roşu ca racul, sare din fotoliu şi-l îmbrăţişează: „*Oh, du, böse bube, du bist ein albern!*”

„Numai prostuţ nu e”, se bagă lunganul de Junker. Pân-acum stătuse de vorbă cu Brahms şi cu Heissler, dirijorul; cel dintâi îl făcuse arşice pe Chopin pentru sonatele sale zaharisite, pentru ca apoi să se laude c-a adormit în timp ce Liszt *izbea* clapele unui pian. Lipsit de tact, Junker a zis că muzica era ca politica: dacă azi o făceau nişte inşi şovăielnici, mâine o s-o facă cei ce dau cu pumnul în masă, drept care cineva l-a întrebat: „Vreţi să spuneţi că Liszt e tiran?”

Junker e un *Freiherr* din Danzig; înalt şi subţire, ştie opt limbi; a fost prieten cu Marx, până să vadă că amărâtul n-avea simţ practic. Bietul Marx! Perfidul Albion îl nenorocea: conservatorii dădeau duminici libere, interziceau lucrul copiilor în mine, scurtau ziua de muncă... „Porcii îmi fură revoluţia!” se înfuria el, iar când Junker îi zicea că are cine să facă revoluţii, căci Ţarul n-o să dea nicicând asemenea legi, filozoful răspundea că revoluţia rusă e imposibilă, căci mujicii nu ştiu decât să se roage şi să dea foc. Văzând că Marx face doar teorie, Junker a căutat prietenia lui Peter B., a cărui viziune politico-industrială avea avantajul că putea fi evaluată prin calcule, numai că asta l-a stricat cu Frederika şi tovarăşii ei, care nu-l aveau pe Peter la inimă, după cum nu-i aveau nici pe ceilalţi din Hansă. Wolff zicea că-i desparte ceva profund: Hansa nu voia o republică egalitară, ci un

Reich infinit, la fel ca încuiatul de Bismarck – cu alte cuvinte, Junker era *tolerat* în salon.

„Emin nu e prostuţ” repetă el în vreme ce aprinde o ţigară. „Dar cum e?” îl ia Frederika. Şi Junker: „E trecut prin multe şi nu vorbesc doar de dragoste”. „Mă cunoaşteţi?” se miră Emin. „Nu, dar mi-au fost traduse articolele dumneavoastră şi am înţeles de ce vă caută Kálnoki. Acest procuror e o hienă, a trimis oameni şi pe urmele mele... Aveţi curaj, domnule.”

„Fiţi serios, am pus cap la cap nişte lucruri şi am scris despre ele, atât.”

„Păi, asta l-a înfuriat pe Kálnoki. Ficţiune diplomatică, Frederika, aşa a scris acest domn despre ţara ta! Popor guvernat de o coterie, stări excepţionale solicitate în mod scandalos, inşi ce mistifică unde nu pot contesta...”

„Noroc că prefectul din Pesta mi-e prieten!” clipeşte Frederika des. „E un dulce. Ştie pe unde umblă poetul nostru, dar îl duce cu vorba pe Kálnoki.”

Junker pufneşte în râs: „Păi, nu cred că-i e greu! Domnia-sa şi Kálnoki se cunosc bine, se uită nopţile împreună la filme de Cernăuţi”.

Câţiva bărbaţi îşi dreg vocea, alţii râd pe înfundate; femeile, în schimb, se înroşesc. „Nu mi se pare cea mai potrivită remarcă”, observă Frederika.

„Aţi atins un subiect delicat”, spune şi Wolff. „Vi se pare că merită?”

„De ce nu?” face Junker. „Mă doare inima când aud de sclavie. Dumneavoastră ce părere aveţi?” îl ia pe Emin.

„Despre ce?”

„Cum, despre ce? Despre banda ticăloşilor de galiţieni, care fac comerţ cu copile. Le amăgesc că le fac actriţe, iar după aceea, numai teatru nu fac.”

Parcă i-ar da lui Emin una în cap: teatru, actriţe – cum să nu i-o aducă în minte pe Eufrosina? Nenorocirea e că de la Eufrosina la Elena e doar un pas. *Am pierdut-o, am pierdut-o de tot*, îşi spune Emin şi strânge din dinţi.

„*Mein Herr*,” îl ia Frederika pe Junker, „fiţi atent cu tânărul nostru poet, se aprinde uşor.” Generalul Wolff (de fapt îl cheamă Lupu şi e din

Zarand) intervine râzând: „Zici că-i rus!” se uită el la Emin. „Rus, chiar aşa,” face actriţa, „doar un rus s-ar folosi de mine ca să uite de o oarecare Eufrosina.” „Eufrosinei i-am scris poezii cândva, ţie ţi le scriu acum,” intră Emin în jocul ei. „Iată-te şi diplomat, *du, böse bube*! Ne păcăleşti pe toţi cu aerul tău blând. Ah, ştiţi că domnul poet sare la bătaie?” îl dă ea în vileag. „Ia uitaţi ce cucui are în frunte! Şi-a apărat două vecine, pe una o cunosc, e croitoreasă la teatru. *Unser Freund* e un Don Juan,” mai zice actriţa înainte să schimbe vorba: „Hei, noi nu jucăm nimic în seara asta?”

Junker, care voia să discute politică, se strâmbă şi se duce cu ceilalţi în salonul de muzică, transformat ad-hoc în sală de joc; e la fel de ciufut ca Brahms, care ar fi preferat să se contrazică cu Heissler pe probleme de contrapunct. Emin profită de forfotă şi-o întreabă pe Frederika: „De ce-ai adus vorba despre Eufrosina?” „Fiindcă-ţi place să-i auzi numele,” i-o trânteşte actriţa. Şi apoi: „Nesuferit om, Junker! Apropo, ai schimbat gazda, după cum te-am rugat?”

„M-am mutat, dar mi se pare o prostie”. La care Wolff: „Prostie? Crezi că Garibaldi procedează altfel?” „Nu-l înghit pe Garibaldi”, se încruntă Emin. „Nu-ţi cer să-l înghiţi,” i-o întoarce Frederika, „ci să fii precaut ca el”. „Degeaba sunt precaut, cineva e mereu pe urmele mele! Dacă e şi aici, la serată?” „Dacă e aici, o să-l aflăm – n-am aflat-o şi pe Matilda?” „Matilda! Carp mi-a scris că amărâta îl acoperea pe cel care mă iscodeşte cu adevărat, iar de acel om nu ştim nimic!” pufneşte Emin, plecând în sala de joc.

Nu mai găseşte loc la mese. Se grăbeşte să intre în vorbă cu Brahms, doar-doar l-ar împiedica să se aşeze la pian: poetul înnebuneşte când aude muzică clasică, are impresia că-n loc să muşte o fleică, roade un os. N-are noroc, căci la pian vine o năsoasă, târând după ea un violoncelist, şi încep: bang, scârţ, miau! „Iar Schubert?” se holbează Brahms. Heissler îi strecoară lui Emin la ureche: „Azi nu-i intri în voie, are hemoroizi”, îl scuză pe compozitor, după care-şi aminteşte că fostul domnitor, Cuza, refugiat la Viena, i-a făcut onoarea să asiste la un concert.

„Parc-a slăbit”, remarcă dirijorul.

Şi Emin: „Aşa mi s-a părut şi mie, când i-am urat de Crăciun”.

„*Wer ist Cuza*?” se bagă Brahms.

„Un fel de ex-rege român”, face Heissler. „Prea a slăbit, zău aşa!”

„O fi bolnav?” se interesează Frederika.

Privirile se întorc către Junker. Se vede pe chipul lui că ştie mai multe, dar el aduce vorba despre mizeria de la Versailles: după ce l-a înfrânt pe Napoleon III, Bismarck a proclamat naşterea Imperiului German în Salonul Oglinzilor, umilindu-i pe broscoii de franţuji. Invitaţii se încing, unii zic că Bismarck, lăsând Viena pe dinafară, a făcut o Germanie şchioapă, pe când alţii dau ca sigur că Garibaldi a pornit cu voluntarii contra Prusiei şi c-o să-i arate el Cancelarului. Cei în vârstă râd pe înfundate: „*Mein Gott, aber wer ist Garibaldi*?” În fundal, pianista şi violoncelistul se dau de ceasul morţii să cânte; ea e o scorpie, se uită la tovarăşul ei pândindu-i greşelile: scârţ, scââârţ! „Adevărul e că Schubert e un idiot”, îi spune Emin lui Brahms, lăsându-l cu gura căscată.

Iar Wolff, trăgându-l pe Emin deoparte: „Cum merge cu banii?”

„Merge, dar sper că n-a aflat nimeni ce pocinog am păţit.”

„N-avea grijă. Nu se ştie nimic.”

„Mi-ar crăpa obrazul dacă ne-ar vorbi ăştia de rău.”

„Lasă prostiile. Aniversăm Putna cu orice preţ, da?”

Măcar de-ar aniversa-o, după ce trezorierul ardelean furase banii anul trecut, lăsând jubileul în aer. Rămas lefter, Emin dăduse vina pe războiul franco-prusac că, vezi Doamne, de-aia s-a *amânat* sărbătoarea, dar studenţii i-au zis: „Anul jubiliar a trecut, ce mai sărbătorim? Patru sute şi *un an* de la înfiinţarea Putnei?” Iar Emin: „Prea uşor ne lăsăm păgubaşi, de-aia ne înghit toţi!” Wolff, care fusese de faţă, îi ţinuse partea; de altfel, zice şi-acum că festivitatea trebuie să aibă loc, căci românii sunt la coada Imperiului; restul popoarelor *se mişcă*, slovacii, cehii, croaţii s-au vârât pe sub pielea liberalilor vienezi şi e vorba ca funcţionarii nemţi de la Brno să înveţe slovaca, iar cei din Zagreb, croata, „ceea ce nu-i cazul cu româna, despre care nu se spune nimic”, constată Wolff afanisit.

„Iar vă certaţi?” îi ia Frederika. „Mai bine îmi chemam colegele de la *Burgtheater*, s-avem parte de o serată omenească, nu de un *männerbund* idiot.”

„Of, Frederika”, se înmoaie Wolff, „ştii bine în ce situaţie suntem”.

„Serios? În ce situaţie sunteţi, mă rog?”

„Suntem un popor mic”, începe Wolff în şoaptă.

Frederika îl opreşte: „Mic? Mai degrabă neghiob! Uite, aici, la Viena, trăieşte un domn care crede că strămunii erau drepţi şi frumoşi, că zeul lor, Wotan, era falnic, că nu întorcea niciodată obrazul... Dacă vreţi, vi-l prezint, şi vă învaţă să fiţi un mare popor.”

„Avem şi noi unul,” pufneşte Emin, „îl ridică în slăvi pe Zamolxis. Şi al vostru, şi al nostru umblă după cai verzi pe pereţi.”

„Sunt doi ticăloşi,” observă actriţa, „dar îşi cunosc bine lecţia. Oamenii de rând vor poveşti; decât să le ţii dizertaţii, mai bine încântă-i!”

„Să înţeleg că şi tu vrei să-i ducem de nas?”

Frederika îl priveşte dintr-o parte: „Auzi? Tu de ce-i asculţi pe Popovici şi pe Carp?”

„Cum, de ce? Vreau o ţară liberă.”

„Şi crezi că oamenii de rând ar şti ce să facă cu ea? Ei au nevoie de Wotan, de Zamolxis, de Dumnezeu... De ce nu ne-am folosi de credinţa lor?”

„Ca să nu minţim,” face Emin pe naivul, ca să-şi mascheze nemulţumirea.

„Să nu minţim, ah,” mormăie Frederika. Strânge din buze. „Am impresia,” reia ea, „că te-ai văzut din nou cu cerşetorul acela... Cum i-ai spus?”

„Solomonar”, pune Emin ochii în pământ.

„*Du, böse bube,* din cauza lui nu mai crezi în noi? Ce-ţi zice? Vrea şi el un Sion, ca Hansa? Atunci, ia-l de mână şi mergeţi la Peter B., că el visează la pământuri virgine. Of, *Herr* General, ai idee cine e acest solomonar?”

„Am încercat să aflu, dar zici că-i picat din cer, nu se ştie nimic.”

„Eu am vorbit cu doctorul Ratz despre el. Dânsul crede că avem de-a face cu un impostor care amăgeşte lumea cu egalitarisme lipsite de sens! Hei, ce faci?” se miră actriţa, văzând că Emin, schimbat deodată la faţă, se pregăteşte să plece. „Nu rămâi la proiecţie? Am două filme noi, unul cu tigri siberieni şi altul cu schimbarea gărzii la Sankt Petersburg.”

„Îl aşteptam pe Popovici, dar dacă n-a apărut...” inventează Emin un motiv.

„Când îţi spun că vii la mine din pricina Eufrosinei, faci pe neprihănitul”, îl ameninţă actriţa cu degetul, în glumă, după care adaugă: „Să ştii că nu mai vreau s-aud de solomonar! De când l-ai cunoscut, eşti alt om. O să-i scriu şi lui Carp”.

„Carp!” izbucneşte Emin. „El m-a acoperit în faţa lui Kálnoki sau von Theiss, că asta am înţeles din ce i-ai spus lui Junker.”

„Şi dacă te-a acoperit von Theiss, care e problema?”

„O fi Junker un mizerabil, dar apropo de von Theiss, are dreptate. E vârât până-n gât în povestea cu filme porcoase, nu-mi spune că n-ai auzit.”

„*Meine liebe*,” şopteşte Frederika, „eu am colege care au *jucat* în asemenea filme. Vorbesc de cele norocoase, căci tovarăşele lor au intrat în pământ!”

„Şi-atunci, de ce nu dăm pe faţă porcăriile evreilor din Cernăuţi?”

„Fiindcă vrem să-i emancipăm şi pe ei. Nu ţi se pare cinstit?”

„Ce să emancipăm la ei?” turbează Emin, pe când Wolff, disperat, îi face semn să tacă. „Evreii ne conduc: au bănci, căi ferate, uzine... Dictează până şi-n artă: ştii c-au pus preţ pe fiecare cuvânt publicat? Ştii?”

„Şi ai tu un arbitru mai bun decât banii? Sau vrei să fim ca ţăranii despre care scrii cu atâta patos, pe care-i lauzi că-şi iau casa în spate, ca să fugă de năvălitori? Noi ne luptăm ca să le oferim oamenilor demnitate, ce-i aia să fugă?”

„Şi evreii fug,” ia foc Emin, „îşi iau averea în boccele şi duşi sunt.”

„Îţi dai seama că n-ai logică, nu?” îi scapără Frederikăi ochii. „Dragă Wolff, fă ceva cu prietenul nostru. Presimt c-o să aibă probleme”.

„Mai bine să am probleme decât să ajung ca ei,” zice Emin şi face semn spre nişte bărbaţi ce-şi dau coate în colţul salonului, împărtăşindu-şi obscenităţi. „Nu i-ai auzit? De la tine se duc direct pe Mohrengasse, la fetele evreilor galiţieni. Mâine o să se ştie peste tot ce s-a vorbit aici, peştii lor o să vândă informaţiile cui plăteşte mai bine.”

„Poftim,” îşi plesneşte palmele Frederika, „vorbeşte ca un antisemit!”

„E artist,” râde Wolff mânzeşte, „o fi făcut vreo pasiune pentru Wagner”.

„Te rog, Wagner e un circar”, i-o taie Emin.

Cei doi pleacă. Deîndată ce ies din apartament, Wolff tabără pe poet: „Ce te-a apucat? Nu ştii că Frederika a fost *intimă* cu von Theiss?” „Tocmai că ştiu şi mai ştiu că multe copile de-ale noastre putrezesc în bordelurile lui.” „Doar nu crezi că prietena noastră are legătură cu asta!” „Nu, dar să nu-mi ţină lecţii”, spune Emin, luând-o pe scări, clipă în care dă nas în nas cu Popovici.

„Scuze, am întârziat”, face acesta, suflând greu, după care, nici una, nici două, întreabă de banii pentru Putna, adăugând că, dacă n-ajung, el şi Dumba o să pună diferenţa din buzunar. „Jubileul trebuie să aibă loc neapărat, înţelegeţi?” „Fac tot ce pot”, se apără Emin. Dar Popovici, privindu-l pe Wolff: „Se-ncinge treaba, domnule general! Avem nevoie de aliaţi din afară”. „Să n-aud!” se înfoaie Emin. „Nu se poate altfel,” îl contrează Popovici, „nu reuşim fără ajutor străin. Pân-acum ne-am jucat cu mortăciunile de la Stanbul, dar de-aci înainte... Crede-mă, ştiu ce zic, până şi conul Carp îmi dă dreptate, iar el e un român mai al naibii ca noi toţi.”

Emin ar mai zice ceva, dar Wolff n-are chef de scandal şi, grăbindu-se să-şi ia rămas bun de la Popovici, îl târăşte pe poet în stradă. Viforniţa s-a înteţit, vârtejuri de fulgi izbesc felinarele. Doi cai trag o sanie împotmolită în nămeţi şi nechează speriaţi, îndemnaţi de un vizitiu negru, uriaş, cu joben.

„Ce naiba se întâmplă cu tine?” îl ia Wolff pe Emin. „Zici că te-ai stricat la cap.”

„Sunt bine, fii liniştit.”

„Serios? Şi cu solomonarul ăla ce e?”

„Te rog, nu mă lua ca Frederika.”

„N-am vrut să zic de faţă cu ea, dar află că şi Carp întreabă de solomonar.”

„Să-ntrebe, dacă pofteşte, dar să facă bine să priceapă că eu nu-s ca cei ce l-au dat jos pe Cuza.”

„Iar tu să faci bine să pricepi că fără Carp erai în temniţă, la Pesta.”

„Vrei să spui că şi Carp a fost intim cu von Theiss?”

Wolff oftează: „Nu fi copil”. La care Emin: „Mă, mă înnebuniţi! Nu ştiu cum dracu’ faceţi, dar am senzaţia că ne afundaţi într-un hău. Scăpăm

de turci? Dăm de rusnaci! Scăpăm de rusnaci? Dăm de austrieci! Cât s-o mai ducem aşa, Lupule?”

Wolff nu-i răspunde, se uită la ceas: pfuai, s-a făcut zece. Auzindu-l, Emin dă ochii peste cap şi spune că la ora asta trebuia să fi ajuns deja la pictorul Müllner, c-aşa promisese.

„La Müllner?” se încruntă Wolff. „Cu ăsta ce treburi ai?”

„Mă crezi că vorbim despre artă? În plus, într-un gang, lângă atelierul lui, îl văd pe solomonar când şi când.”

„Vezi că Müllner e prietenul lui Radetzky, omul Hansei!” Emin se face că plouă, dar Wolff nu se lasă: „Şi zi aşa, solomonarul îi dă târcoale lui Müllner!”

„Păi, da, poate-mi zice el cu cine vrea Popovici să ne aliem. Iar dacă nu-mi spune el, poate-mi zice Radetzky, fiindcă voi sunteţi prea suspicioşi. Ce Dumnezeu, aţi uitat că Radetzky m-a dus la Dumba? Aţi uitat că Müllner i-a făcut portretul lui Carp?”

„Nu te juca cu focul, că nu ştii chiar tot! Vezi c-aici nu suntem la Iaşi!”

„Ce ştii tu ce ştiu eu, înalt-prea-înstelatule?” râde Emin.

Şi Wolff, oftând: „Ba, câte ceva ştiu şi eu. Crezi că n-am aflat că o cauţi pe o oarecare Louise? Cine e? Are legătură cu solomonarul? Sau e doar o galiţiancă, precum Matilda?”

Emin îi face cu ochiul, îl pupă pe amândoi obraji şi dispare în viscol, fredonând: *„*Sieg-fried♪, Sieeeg-fried♫, *über a-a-alles...” Băi, ăştia-s cu ochii pe mine*, îşi spune pe drum; *ce-ar fi s-o invit la plimbare pe cucoana nou venită în târg? Cum o cheamă? Micle, Micle o cheamă şi e mai frumoasă decât Eufrosina. Să ies cu ea, că poate mă scapă de glumele nesărate ale Frederikăi şi de aluziile lui Wolff la Louise; cu puţin noroc, poate mă scapă şi de Elena!*

E tot mai frig. Viscolul s-a înăsprit şi mai şi. Vârându-şi capul între umeri, Emin măreşte pasul. Nu trece mult şi, intrând pe ulicioara ce duce la Müllner, încremeneşte: sania văzută la Frederika acasă trăsese lângă atelierul pictorului, iar vizitiul negru vorbea cu solomonarul.

16. LOUISE EVOCĂ O ÎNTÂLNIRE CU FIICA LUI MAX

E cald. Din crângul de lângă azil se aude o drujbă. Intrând în camera Louisei, jurnaliştii o găsesc cu telefonul fix la ureche: „De ce nu vorbeşti?” întreba. Pesemne că nu a primit răspuns, căci a trântit receptorul în furcă.

„Ce muzică”, exclamă jurnalistul tânăr în loc de salut.

Clac: „Purple Haze” cu Hendrix se întrerupe. Drujba din crâng tace şi ea. „Ce vânt vă aduce?” se prosteşte Louise.

„Am aflat lucruri noi”, zice mustăcioară. „Anii ăia, când cu *răzmeriţa* dumeavoastră, au fost mai încurcaţi decât ni s-a părut la prima vedere.”

Şi ea: „Hai să vorbim în grădină. Au pus o canapea nouă sub cireş.”

Coboară toţi trei. Louise calcă mai bine, vede mai clar şi nu mai miroase a bătrâneţe, s-a duşat în draci după ce jurnaliştii i-au zis că trec pe la ea. Afară e o boare plăcută. Probabil că-n curte sunt crini, căci li se simte parfumul îmbătător. De zărit, Louise nu-i poate zări, deşi fiolele egiptene i-au ascuţit privirea, dar o să-şi mai ia o cutie: ţine morţiş să vadă ce culoare au crinii.

„Ştiţi, am impresia că nu doar Max a făcut mizerii atunci,” reia mustăcioară.

„Max a fost putred,” spune Louise, „dar n-a fost de vină *chiar* pentru tot. Era haos; atâta haos, că ne temeam c-o să înceapă războiul.” „Păi, n-a început?” se miră tânărul. „*Aş zice* că nu. Străbunica mea a prins trei războaie, dar ea vorbea de invazii, lagăre, bombardamente.”

Cei doi nu pricep: s-a tras, s-au pus bombe, s-au ciocnit trupe, dezastrul a cuprins pieţele – ce naiba, ăla n-a fost război?

„În fine,” lasă mustăcioară de la el, „ce-a fost a fost. Ce am vrea noi să ne spuneţi e de ce a început... hm... *răzmeriţa*.”

„Păi, nimeni nu mai credea în nimeni. Partidele voiau bani, sindicatele erau la remorca partidelor, naţionaliştii te bubuiau dacă erai globalist, LGBT-ul te rupea dacă erai naţionalist, tradiţionaliştii te trăsneau dacă erai LGBT, neutrii o încasau de la toţi. Max spunea că nu mai fusese aşa din comunism, cică doar atunci se vorbea la TV o limbă şi pe stradă alta. Auzindu-l, săream ca arsă: *voi* aţi fost laşi, compromisurile *voastre* ne-au adus aici... Vara aia a fost fierbinte, în iulie au căzut

primele frunze – asta v-o zic ca să ştiţi de ce ne întâlneam noaptea pe răcoare la Turnul Litvak, în Piaţa Unirii. Ne strângeam tot mai mulţi, dar ce să vezi? şi noi ne mâncam între noi! Unii ziceau că-s de dreapta şi-i acuzau de comunism pe cei ce se bătuseră cu comuniştii, alţii ziceau că-s de stânga, dar se făceau că nu văd că banksterii bagă bani în proteste, alţii ziceau că stânga şi dreapta nu mai au sens, căci tehnologia anulase *lupta de clasă*. Totuşi, după ce Bismut a zis într-o noapte: «Va veni o zi când nu vom mai face politică, ci referendumuri», piaţa i-a răspuns într-un glas: «Monstrul va muri, monstrul va muri!» Ei, din clipa aia, ne-am unit...”

„... şi i-aţi zăpăcit pe toţi”, o întrerupe tânărul, amuzat.

„... inclusiv pe noi”, îi ia Louise vorba din gură. „Vă daţi seama c-am inventat o valută pentru zeloţi? *Notgeld* am numit-o”.

„Păi, *notgeld* se foloseşte şi acum în Enclavă. E o monedă foarte OK.”

„Mda, cât se poate de OK, eu am avut ideea să facem *notgeld* şi Enclava îmi dă azi cu flit. În sfârşit, atunci am răsturnat totul cu fundul în sus.”

„Şi vă pare rău?”

„Referendumurile nu ne-au făcut fericiţi şi am rămas pe cap cu dihonia; vă daţi seama că până şi animalele aveau draci? Ştiţi că în Bucureşti se luptau zilnic pescăruşii cu ciorile?”

Cei doi cred că Louise face o glumă, dar, văzându-i chipul inert, îşi zic c-aşa o fi fost. Jurnalistul tânăr întreabă apoi despre începutul *răzmeriţei*: ce rol a avut Max în declanşarea ei? Din ce aflase el, reieşea că la Calea Dreaptă se vorbise mult despre un email pe care Max l-a trimis fiicei sale.

„De unde ai aflat de email?” tresare Louise.

Tânărul face cu ochiul: „Am *spart* contul lui Max şi am găsit un mesaj pe care i l-a trimis unui tip pe nume Canta. Max îi scria că aţi convins-o pe Anca să vă dezvăluie ceva, la care el făcuse aluzie într-un email anterior. Aşa e?”

„Aşa e”, face Louise. Se preface că i-a intrat ceva în ochi, aşteptând întrebarea următoare, care o s-o muşte din carne vie, dar jurnaliştii sunt sau blânzi, sau idioţi, căci vor doar să afle dacă dezvăluirea Ancăi a fost de ajutor Căii Drepte.

„Bineînţeles că ne-a ajutat," răsuflă Louise uşurată. „Max voia să ne-o tragă, noi nu ştiam cum, dar amicii lui Bismut din Köln ne-au sfătuit să creştem presiunea în mediul online şi în presă, *înainte* de a afla ce plănuia Max. Doru a reluat legătura cu hackerii lui ruşi, Radu a vorbit cu banksterii cu care lucrase, iar Vuia şi-a sunat vechii colegi, chiar şi pe Canta, care i-a reproşat că s-a luat prea tare de Max. I-a zis că Max făcuse şi chestii OK, c-avea relaţii suspuse, printre alţii cu Kruger, Nobelul pentru economie, cu care se contrase la CNN, dar şi cu Cocârţ, preşedintele, cu care se îmbătase la Haga, unde acelaşi Max discutase cu seniorul X în spatele uşilor închise."

„Un tâmpit acest Canta," rânjeşte mustăcioară. „Cine era seniorul X?"

„Finanţistul Casei Regale Olandeze. Lumea îngheţa când auzea de el."

„Ei, şi? Până la urmă aţi câştigat, cu tot cu X."

„Oare? În sfârşit, la ora aia nu ştiam clar *ce* o să facem, Max era doar pretextul ca să-i radicalizăm pe ai noştri." Louise se uită la cei doi, se întreabă dac-a scăpat de întrebarea jenantă. Poate că nu, căci tânărul zâmbeşte ironic. „Şi ziceţi că Max," reia ea, „i-a scris lui Canta despre emailul trimis Ancăi?"

„I-a scris. Vă miră?"

„Mă mir că n-am aflat că i-a scris. Eram zi şi noapte cu ochii pe el, voiam să-l termin, căci... ei, credeam că Max întruchipează «puterea malefică a autorităţilor de a manipula o lume care se credea liberă», citează ea pe nerăsuflate dintr-un program, ceva, numai c-o face cam sarcastic.

Tânărul ridică sprânceana: „Vreţi să spuneţi că Max nu era aşa?"

„Vreau să spun că n-ai cum să nu te murdăreşti dacă vrei puterea."

„Puterea corupe," face mustăcioară cu ochiul. Dar Louise: „N-ai înţeles: te umpli de rahat doar dac-o *vrei*". „OK," zâmbesc cei doi, „*dorinţa* corupe".

„Exact," spune ea şi revine la firul discuţiei: „Max făcea parte dintr-un grup pus pe picioare de securişti ca să facă trecerea la capitalism. Noi aveam ochi şi urechi în grupul cu pricina: un procuror, unul Gaftoi, care juca la două capete, deşi făcea parte din grup de când luase fiinţă, în anii '80, la şcoala Securităţii de la Grădiştea. Gaftoi era un *măgar*: ne vărsa tuturor informaţii pe jumătate, noi aflam doar în linii mari ce făcea gaşca lui Max, lucru valabil şi pentru gaşca lui, apropo

de noi. Cum-necum, Gaftoi ne-a zis în ce fel voia Max să ne tamponeze, drept care i-am pus microfoane acasă. Ideea a fost a mea”.

„Era legal?” se hlizeşte tânărul.

Dar Louise: „Ştiţi cum e să se ia de tine colegii?” Cei doi clatină din cap. „Mă vorbeau pe la spate, ziceau că nu public *tot*, fiindcă mi-era frică să nu mor ca Chupka. Eu n-aveam grija asta – când eşti tânăr, spargi tot, ştiţi cum se spune, eu voiam să aflu cât mai mult despre Max, de-aia am insistat să stăm cu urechea pe el. Aşa am aflat că Gala avea probleme. O suna un tip şi-o băga în sperieţi, fiindcă ea nu-i spunea unde s-a ascuns Max. De ştiut, nu ştia nimic, amărâta, căci l-ar fi turnat, bag mâna în foc.” Louise face o pauză. *Mai bine zic tot*, se gândeşte, *fiindcă ăştia* sigur *ştiu care-i treaba cu emailul trimis Ancăi*. „Eh, la un moment dat,” reia ea, „cineva ne-a debranşat microfoanele. Fără scandal, fără poliţie, fără nimic – nici până acum n-am aflat cine a fost. În cazul ăsta, nu-mi rămânea decât să merg la Berlin, la *prietena mea*, ca s-o fac să mi-l toarne pe taică-său. Ştiu, am fost o nenorocită, însă protestele se înteţeau, refugiaţii, potoliţi până mai deunăzi, se radicalizau şi, după cum ne avertizase Gaftoi, Max organiza o mişcare ortodoxă, Sutanele Negre, v-am zis de ea. Ei, când au auzit de Sutane, ăia din Köln s-au îngrozit, căci şi ei aveau probleme cu Crucile Întreţesute, bisericoşii lor”.

„Erau atât de importanţi cei din Köln?” întreabă tânărul.

„Mai important decât ei,” râde Louise, „a fost netul. Aveam cel mai rapid net din lume, de-aia a început iureşul aici, nu altundeva. Nu ne spălam pe dinţi, ne căcam în şanţ, dar eram *conectaţi* şi am devenit ceva ce Max n-a înţeles niciodată. Funcţionam ca un roi, dar el credea că suntem fumaţi... Mă rog, ziceam c-am plecat la Berlin. Ieşind din aeroport, am luat baclavale de la un turc şi, pac, la Anca! Cât pe-aci să n-ajung, căci Crucile se băteau cu Sovieţii, se dusese naibii armistiţiul semnat la *roofparty*. Am scăpat cu greu din încăierare şi, când mi-a deschis Anca, să-mi dau palme: se îngrăşase ca naiba şi eu îi aduceam baclavale! N-am comentat, normal, după cum n-am comentat nici că umbla goală puşcă, cu capul înfăşurat într-un prosop alb, care contrasta cu bronzul ei de mall. Pusese *Portico Quartet*, că ştia că-mi plac, m-a pupat, a pus prăjiturile în frigider, iar lângă ele, la rece, prosopul. Frigiderul era plin de prosoape; de altfel, a scos altul, înfăşându-l pe cap în locul celui dinainte. «Mor de cald», mi-a zis şi m-a întrebat de cafea. Auzise de bârfele legate de mine şi mi-a spus că

mă înţelege: «În fond, *why should you put your life on the line*? Cine te muşcă de cur, să se pună în pielea ta! Îţi dai seama că Chupka a fost înjunghiat în faţă? Cum naiba să înjunghii un om în faţă?» I-am zis că n-am o problemă cu asta: dacă e să mori de cuţit, că-l iei în piept sau în faţă, tot aia. Ea m-a privit lung, şi-a făcut vânt cu prosopul, dar transpirase rău, aşa c-a dat fuga la frigider, a îndesat prosopul lângă baclavale, a luat altul şi m-a întrebat: «Prăjiturile astea îmi fac cu ochiul, nu vrei şi tu?» N-am vrut, mi se răsculase stomacul văzând prosoapele asudate, puse la rece. Şi ea, înfulecând dintr-o baclava: «Deci nu ţi-e frică. De ce m-au minţit colegii?» Ar fi trebuit s-o întreb cine au fost ăia, dar am preferat să nu pierd timpul. «Mi-e mai frică,» am zis, «să nu dispară taică-tău definitiv. Vuia a pus mâna pe un email din care reiese că…»

Parc-am apăsat-o pe buton: a luat-o prin cameră şi a ţinut un discurs: m-a asigurat că e de-a noastră, că vrea o *lume nouă* în care să nu se fure, să nu se ucidă, dar în rest să fie totul permis, cu condiţia să se respecte suveranitatea persoanei şi dreptul de a fi uitat de motoarele de căutare, ce mai, doar *Fuck Google* n-a zis. Respira repede, avea ochii umezi şi, când şi când, spunea că moare de cald. Încăperea dospea ca-n etuvă, pe geam se zărea soarele reflectat pe sfera Turnului de Televiziune, desenând faimoasa cruce strălucitoare, iar Anca s-a enervat şi mai şi: „Soare împuţit, iar o să fac herpes! Ştii că faci Alzheimer de la herpes? Ah, tata”, a revenit, trântindu-mi un fel de revistă a presei: cum Max a falimentat întreprinderi ca să le ia moca, cum a speculat ilegal la bursa pe care tot el a înfiinţat-o, cum a folosit banii unora fără să le ceară permisiunea, cum i-a şpăguit pe Cocârţ şi pe Garfield în campaniile electorale, cum a ajuns ambasadorul Kampalei la UNESCO, cum din cauza lui n-aveam şcoli şi spitale, cum din cauza geneticii lui de rahat, ea, Anca, era scundă şi grasă, cum nemernicul n-o mai băga în seamă pe maică-sa, cum o *futea* pe mamuta din Ferentari… «Gala e din Pantelimon, nu din Ferentari», i-am atras atenţia. «Să fie şi din Manhattan, e o ţoapă şi-o cheamă Asineta!» mi-a zis. Iar apoi: «Vreau să fumez!»

A aprins o ţigară. Fierbea aerul din apartament, dar noi nu ştiam că era ultima zi însorită din an: aveau să urmeze luni de ploi abundente, care au pus pe butuci Europa. «Of, tata!» a reluat Anca. «Tu ştii cum se laudă? Ştii?» Şi mi-a zis cum a făcut Max primii bani: era puşti, avea meditator la mate, dar, neavând nevoie de el, îl trimitea acasă şi împărţeau amândoi banii de meditaţii. «*Win-win*, se bucura tata de escrocherie, *win-win*,» s-a răstit Anca la mine. «Ţii minte cum făcea pe

tristul, la *roofparty*? I-po-criii-tul! Ştii că, după ce a plecat, şi-a cumpărat pantofi *Bärschuhe* de o mie de euro? Eritreea moare de foame şi el îşi cumpără *Bärschuhe*, îţi dai seama ce varză e-n capul lui? Şi să-ţi mai spun ceva: ştii că tata crede că e ca noi? Crede că dacă e politicos şi susţine sexul consensual, e totuna cu noi! Păi, noi de politeţuri avem nevoie, când schimbăm lumea? Pe de altă parte... uf, nu-l scuz, dar Canta l-a manevrat, *el* l-a zădărât apropo de banii rătăciţi la revoluţie, ba chiar şi despre...» Brusc s-a oprit, a strivit ţigara în scrumieră, s-a dus la frigider, a schimbat prosopul şi, clamând că vrea să scape de ruşinea de-a avea un tată ca Max, mi-a destăinuit ce scria în email. Parcă mi-a tras un pumn: cum să spun aşa ceva la Calea Dreaptă, când Doru oricum zicea că umblu după potcoave de cai morţi? Ce mai tura-vura, cică Max îi scrisese despre *coincidenţe*."

„Poftim?!" cască jurnaliştii ochii.

„Co-in-ci-denţe! Ca să priceapă unde a dispărut Max, Anca trebuia să ţină cont de coincidenţele ce-l legau de Emin. Asta i-a scris în email."

„Ce-i prostia asta?" sare mustăcioară de-un cot. „Fiţi *matură*!" Dar Louise: „Dacă nu vă place, ieşiţi". „Vă rog, vă rog, nu vă supăraţi," se bagă tânărul, „aşa e colegul, şi la redacţie ne scoate din minţi. Ce-aş vrea eu să aflu e dacă aţi avut senzaţia că aceste coincidenţe... cum să zic... *lucrau*?"

Louise ridică din umeri. „Data viitoare, ţine-ţi colegul în frâu! Ce pot să-ţi zic e c-am aflat de coincidenţe trăind una eu însămi: de la fereastra Ancăi vedeam vechea clădire a legaţiei României, unde Emin a lucrat ca secretar. Mă rog, Max se referea în email la canalele de sub oraş – cică nenorocitele alea erau *coincidenţa* care-l lega de poet. Ciudat cuvânt a ales!"

„Aha," fac cei doi într-un glas. „Anca a procedat corect!" exclamă tânărul, recuperându-şi eul distinct. „S-a comportat lăudabil", admite şi mustăcioară, după care se reped *amândoi* să întrebe ce legătură au coincidenţele cu banii furaţi, cu lobby-ul ilegal, cu firma de *ferry* de pe Lacul Albert ş.a.m.d.

„Eu v-am zis", spune Louise, „că banii sunt doar o faţetă a problemei. Pe de altă parte, nu cred că veniţi aici doar ca să aflaţi cum a declanşat Macu răzmeriţa".

„Cinstit să fiu," spune tânărul, înflorind într-un zâmbet, „eram curios dacă v-aţi dus la Canta după ce v-aţi întors de la Berlin".

„Bineînţeles că m-am dus. Dacă-s coincidenţe, coincidenţe să fie: în fond, şi Vuia îi ceruse ajutorul lui Canta.”

17. UN RAPORT (II)

„... deşi Bucureştiul e plin de camere de supraveghere, Poliţia nu l-a găsit pe asasinul lui Chupka. Crima a avut loc pe Lipscani: ucigaşul, ieşit din spatele unei tonete în care se vând crenvurşti, l-a înjunghiat pe gazetar în *faţă* de câteva ori, a lăsat arma la locul faptei (un cuţit Solingen, furat de la IKEA Băneasa) şi a fugit, fiind surprins de o cameră pe strada Şelari, de o alta pe Chei, după care a dispărut. De vină nu e magia, ci un contract de mentenanţă expirat, camerele înregistrând cum dă Dumnezeu, ca să reproduc o vorbă frecventă *aici*. Pe de altă parte, deşi Poliţia are programe de recunoaştere facială, făptaşul n-a fost identificat, căci purta glugă. Comisarul de caz consideră că asasinul e profesionist şi că n-a fost vorba de o crimă pasională, după cum susţin vecinii lui Chupka, care dau vina pe certurile zilnice dintre gazetar şi iubitul lui.

Ca să aflu mai multe, am sunat la freelancerii danezi, şefii lui Chupka. Ei mi-au zis că nu discută decât cu Poliţia, numai că, atunci când comisarul s-a dus la Copenhaga, nu doar că le-a găsit biroul închis, dar nici n-a reuşit să-i mai contacteze vreodată. Plin de draci, a luat-o pe urma articolelor lui Chupka, dar, ghinion, niciunul din foştii patroni nu-l văzuse pe jurnalist *face to face*, Chupka obişnuind să lucreze pe baza unor contracte de colaborare, garantate de calitatea materialelor furnizate (excelente, se zice). După zile întregi de căutare, comisarul a dat peste câteva poze în care gazetarul dansa la chermeza unor ziarişti francezi; din păcate, nu i-au fost de folos, căci ziariştii cu pricina nu şi-au amintit nici de Chupka, nici de fotografii, nici de chermeză.

Ulterior, comisarul s-a întâlnit cu Louise în Parcul Tei. Ea îi ştia pe danezi şi i-a sunat imediat, dar nu i s-a răspuns, fapt care a deranjat-o vizibil. În cursul discuţiei, comisarul s-a interesat dacă informaţiile lui Chupka despre *sieur* Max sunt fiabile. «Sunt beton», a admis Louise, adăugând că depăşeau din multe puncte de vedere, unele aparent absurde, cazul pe care ea îl făcuse public. «Trebuie să mai fac *research* înainte să scot tot materialul», a mai zis, iar la întrebarea lui, „Cum adică, puncte de vedere absurde?», ea i-a arătat fişele care certificau interesul lui Max pentru Emin şi Peter B., «un tip care a dorit

să întemeieze o ţară de la zero». «Glumiţi», i-a spus comisarul. «Nicidecum», a zis ea.

Odată discuţia ajunsă aici, poliţistul s-a interesat de integritatea mentală a lui Max, la care Louise i-a răspuns că nici integritatea ei mentală nu era strălucită, din moment ce avea impresia că Chupka a surprins ceva relevant. La întrebarea comisarului, «Pe ce vă bazaţi?», tânăra a spus că nu se pronunţă, căci n-are dovezi. Comisarul a întrebat-o atunci dacă *sieur* Vuia îi împărtăşeşte opinia apropo de relevanţa fişelor respective, dat fiind că a preluat, peste capul ei, ancheta de la freelancerii pe care-i cunoştea *ea*. Louise n-a apucat să răspundă, căci poliţistul a adăugat, lăsând-o mască: «Realizaţi, sper, că Chupka pare să nu existe».

La fel cred şi eu şi iată de ce: am o adresă eliberată de Primăria din Oran, Algeria, din care rezultă că la ei nu s-a născut *niciun Chupka*, deşi în CV-ul lui scrie că a văzut lumina zilei la maternitatea El Feth din oraş. Dacă la asta asociez faptul că foştii lui şefi, freelancerii, şi-au pierdut urma, putem conchide că Chupka e o invenţie, că nişte indivizi i-au creat o biografie factice şi că danezii le sunt complici. Părerea mea e că ancheta despre Max a fost pusă în cârca aşa-zisului jurnalist cu scopul de a-i pasa Louisei informaţii obţinute pe alte căi, iar ea să le *albească* prin semnătură. Menţionez că tânăra e oripilată de escrocherii (e activistă) şi că a reacţionat dur după ce aşa-zisul ei coleg de breaslă a fost ucis, cu atât mai mult cu cât investiga acte de corupţie. Unii zic că Louise s-a ambalat excesiv în articolul despre Max, încălcând deontologia profesională, numai că *azi şi aici* toţi fac excese, reflectând nebunia ce a cuprins lumea: controversele dau în insulte, luptele de stradă se înmulţesc, înţelepţii taie punţile ce-i leagă de semenii lor. *Sieur* Bismut, de pildă, iubitul Louisei, e socotit un astfel de înţelept; la prima vedere, pare om liniştit: îl preocupă zăcămintele poluante de gaze de şist, dar, ori de câte ori ţine un discurs, îşi excită susţinătorii în asemenea hal, încât aceştia pleacă pe străzi, gata să spulbere tot. Ca să-i înţelegeţi influenţa, e suficient să arăt că a condus o acţiune de strângere a gunoaielor în zona Portului Bucureşti, la care au participat mai bine de zece mii de inşi. Aşadar, îl voi supune şi pe el observaţiei, mai ales că faptele lui interferează deja cu intenţiile noastre.

Din nefericire, asta nu e tot. Zilele trecute, am aflat că binecunoscutele deliruri cu ochii deschişi ale lui Emin au survenit *mai devreme decât sunt amintite în scrisori*. Pictorul Müllner m-a avertizat că transele îl conduc pe poet la idei îngrijorătoare, cea mai şocantă

fiind pretenţia de a crea o cosmogonie, asta când nu afirmă (atenţie!) că va scrie un poem apropo de mitologia conexă cu apariţia unei ţări din nimic. Acest delir (Müllner afirmă că Emin are senzaţia de «dumnezeire prin scris») este semn că nu mai e mult şi acţiunile poetului vor intra în coliziune cu interesele noastre. Prin urmare, mă aştept la asocierea lui prematură cu Peter, drept care voi încerca să le întârzii întovărăşirea, instrumentându-l pe *sieur* Carp.

În final, datele generale. 1) S-au pornit nişte ploi cum n-am trăit în niciun fir precedent. Localnicii dezbat situaţia în fel şi chip, numai că nu văd pădurea din pricina copacilor, după cum se spune *aici*. 2) Referitor la cuvintele nou apărute, lexicul se umflă de la zi la zi. Iată nişte exemple: «brandar» (familie), «sasso» (a înţelege), «gutapercă» (o substanţă plastică, extrasă din latex), «libelulă» (goil), «braha» (ceartă), «fluviu» (nadra), «cal» (preh), pe lângă multe altele. Deriva lexicală nu pare a fi spontană, senzaţia mea fiind că aduce cu experienţa trăită la Roma, atunci când i-am scos-o în faţă pe Gala lui Max. Mă întreb dacă nu cumva se acţionează deliberat în acest sens, pentru a contra ajustările, ceea ce mă determină să vă solicit mai multă libertate de mişcare.”

18. SEX. ROMA-DELEA VECHE. O NUNTĂ ŢIGĂNEASCĂ

„... îs cai de furat,” spune Gala, „îi trec Dunărea la bulgari”.

Max a parcat pe mal, între sălcii. Plouă de rupe. Nişte tipi trec râul cu barca, trag după ei şapte-opt cai, care înoată de zor. Gala strânge din ochi şi se arcuieşte cât e de mare: îi place când Macu o munceşte *aşa*. „Să ştii că n-am zis nimic,” spune, „a dracu’ să fiu dac-am zis ceva. Pămpălăul credea că mă sperie şi că gata, pică fufa la pat... Of, Macule, vreau să-i faci!”

El tace, se uită la Dunăre, se preface că asta e tot. Nici ea nu se uită la el, ai impresia că se bucură de priveliştea fluviului bătut de ploaia torenţială. Totuşi, mâinile nu le stau locului. Pe vremuri, Macu lăsase baltă multe fete mişto. Le găsea cusururi: ba că le jucau călcâiele în pantofi, ba că li se vedeau gingiile când râdeau, ba că erau din şeptelul de Vama Veche; la barosane ca Gala nici nu se uita. Şi-acum, poftim, îi face matahalei ce-i face.

„Cum îl cheamă pe pămpălău?” o întreabă. Ea răspunde cu voce întretăiată. Şi Macu: „Nu-l ştiu. Las’ că-l pun pe Sache să întrebe de el”.

Gala înghite în sec. Macu se face că nu-şi dă seama, se uită la caii ce trec Dunărea, se întreabă ce-i cu potopul ăsta care nu se mai termină. Brusc, îşi aminteşte de Sossa: se gândeşte la cea de acum treizeci de ani, nu la cea de acum. „De ce te-ai oprit?” face Gala. „Nu m-am oprit.” Şi ea, mişcându-se în gol: „Ţi s-a înnegrit părul.” Da, aşa i se pare şi lui, plus că, de când cu tărăboiul, se simte mai în puteri, i-au trecut şi durerile de genunchi. „Dacă n-ai... uh... asculta muzica *ăleia*,” geme Gala, „parc-am fi la început... Mai bine nu ne-ntorceam... c-aveam linişte...” Suflă repede, dar nici Macu nu e mai breaz: mormăie, i se împăienjeneşte privirea, spune: „Canta... spune la fel.” „Canta... are nevoie de tine... Vrea să-l scapi de Gaftoi... de procurori... Să-i ia dracu’!... Of... să vezi că se prinde Sache.”

Normal că se prinde, dar îi place că are şef tare, îl laudă la prieteni, le zice cum o dă pe Gala cu cracii-n sus şi cum face ea ca ursoaica: e vară-sa, e bucuros pentru ea, a avut viaţă grea, săraca. Acum, Sache e într-o maşină la cincizeci de metri în spate, scanează lunca Dunării. Max i-a lăsat telefonul, n-are chef de vreun apel idiot, vrea să se bucure de tremurul Galei, vrea s-o audă, s-o miroasă, să-i citească pe coapsă: „Atunci când team atins prima dată...”

Sache, eşti pavăza mea, îi trece lui Macu prin minte stupid.

Sache a fost şoferul Ceauşescăi, de-acolo îl ştia Max. După decembrie ’89, l-au *dat* la circulaţie, să dirijeze traficul, să amendeze, să tragă pe nas gaz de eşapament. După câteva luni, Sache le-a arătat noilor săi colegi cum se face în RO cu maşinile furate din Vest: în ce ateliere se şterg seriile motoarelor, în ce birouri se contrafac actele, cine cui dă şi cât. Şefii l-au ridicat în slăvi şi după aceea l-au *zburat*, iar Sache s-a cărat în Italia, la un şef nou, pâinea lui Dumnezeu, care făcea legea la Roma. De-acolo l-a cules Max, sunt ani de zile de-atunci, l-a luat la pachet cu *gingishana* de Gala, pacheboata cu deplasament megatonic.

„Mia fost frică să nu fac ceva rău”, citeşte Max pe coapsa ei. O fi Gala antrenată şi i-o fi plăcând ce-i face Max, dar nu mai rezistă, tremură, zvârle din cap, trage cu ochiul la şliţul lui desfăcut: „Hai *pe normal*,” îl roagă. Dar el: „Nu-i voie”, îi atrage atenţia, amintindu-şi că Gala a smuls cândva valvele din mâinile unui ginecolog, încordându-se *jos*.

„Ce bărbat fericit!”, l-a invidiat doctorul ăla pe Max, făcându-l să se umfle în pene.

Max auzise de Gala dinainte ca ea să se nască, că-i spusese obeza de soră-sa, curva de cartier, că mă-sa e iarăşi gravidă. El n-avea acces la grasomegă şi, chiar de-ar fi avut, nu-i dădea prin cap că o balurdă l-ar putea interesa altfel decât în fantasmele lui, în care, vai, *nu* de sex era vorba deşi, în cele din urmă, s-a ajuns şi aici, cu amândouă surorile, într-un arc întins peste timp, după cum se spune.

Tatăl lor era lipovean şi lucra la un depozit de ţevi pe Lacul Pantelimon. Fugise din Jurilovca, că-l prinseseră că fura peşte la ecluză – o deschidea un pic, cât să ţâşnească apa, iar şuvoiul revărsa chintale de somotei şi şalăi în lotcă. Ajuns la Bucureşti, îşi făcuse o coşmelie pe strada Debutului, dincolo de ruinele de azi ale Uzinei 23 August; avea chiar şi o *banya* cu aburi într-una dintre camere, başca un război de ţesut, la care nevastă-sa făcea preşuri, vândute apoi prin vecini. Macu se întrebase mereu cum de Gala şi ai ei, uriaşi cu toţii, încăpeau în căsuţa aia puchinoasă, în care n-aveau cum să intre dacă nu se îndoiau de la mijloc.

Pe strada Debutului, numai cafturi şi buzunare la burtă. Ca s-ajungi acolo, treceai de betoniera de la capătul troleibuzului 92, lăsai în urmă ultimele blocuri ale oraşului, traversai calea ferată şi te afundai într-un smârc presărat cu vişini sălbatici. Casa lipoveanului se vedea de departe: din curtea lui, dintre oţetari şi salcâmi, se iţea o cupolă din fier-beton cu diametrul de şapte-opt metri, care aducea cu un radiotelescop. Pe atunci, bucureştenii se căzneau să prindă televiziunea bulgară, ridicau peste tot antene, doar-doar ar vedea ceva la TV, iar lipoveanul credea că, înălţând o structură ce semăna cu radarul văzut în armată, o să-i prindă nu doar pe bulgari, ci şi pe sârbi, ruşi şi italieni. Vecinii s-au dus la inaugurare, dar pe ecran n-au apărut decât nişte pureci pârâitori, aşa că s-au pus pe băut şi-au trântit pe foc, lângă antenă, nişte gâşte şmanglite din satul Pantelimon. La prima ploaie, antena a căzut într-o rână, iar tatăl Galei a zis: „Măcar acum ţine umbră casei”.

După ani şi ani, Macu a găsit-o pe Gala la Roma: fugise de la Londra, care o îngrozise cu iureşul ei. Muncise în paralel în mai multe aziluri pentru o agenţie de tip *gig economy*, Waikiki Ltd, îngrijea muribunzi şi paralizaţi, folosind contractori independenţi („partenerii patronatului” îi numeau), pe care-i lăudau că-şi iau soarta în mâini, cucerind umăr la umăr cu firma *hospice*-urile din City, Kensington şi Tower Hamlets,

până în Havering. Gala era obişnuită cu greul, căci taică-său o „închiriase” unor şmecheri în adolescenţă, deci se descurca, punea *osul*; s-a trezit totuşi că, fugind de la un aşezământ la altul, într-un oraş cu reclame stroboscopice, care arăta la fel peste tot, trebuia să se ia după *soare* ca să găsească drumul înapoi la studioul ei de cinci metri pătraţi, fără WC, unde mai pui că nu umbla decât cu autobuzul, de frică să nu se piardă în metrou. Fiind blondă cu ochi albaştri, îi irita pe patronii nigerieni (aveau şuste cu NHS-ul) care, londonezi vechi, o considerau o venetică: mai devreme sau mai târziu, ziceau ei, rudele clienţilor o să se prindă că „*this white cunt*” e din rasa lor şi că e „*a Christian bitch*” pe deasupra; dacă nenorocita le lua caimacul? De Crăciun, dispecerul a *făcut*-o: Gala avea o entorsă, dar el a pus-o să-şi scoată gipsul şi să muncească, filozofia la Waikiki Ltd fiind că Gala nu era angajată, ci antreprenoare, ceea ce, i-a atras nigerianul atenţia, implica spirit de sacrificiu, responsabilitate, dorinţă de profit. Aşadar, Gala a lucrat cu glugă de Santa Claus pe cap, ascultând „Let it snow” cu Dean Martin în toate azilurile unde-a spălat bătrâni şi a frecat podele de sărbători. A doua zi, durerile au zăpăcit-o, s-a dus la doctor; ăla a obligat-o să-şi pună gipsul la loc, iar ea i-a plătit consultaţia din buzunar. Fiind propria ei patroană, nu-şi achita dările pentru sănătate, normal.

Odată scos gipsul, a şters-o la Roma: n-a mai dat peste rasişti, dar a pus gheara pe ea fiul lui Casamonica, care i-a oferit un fel de job pe nesimţit de mulţi bani, numai că ea a locuit mereu într-un mic *compound*, alături de douăj’ de români înghesuiţi ca sardelele. Printre ei, Sache. El avea camera cea mai mare şi nu muncea, fiind prieten cu bătrânul Casamonica; pleca de-acasă doar când îl lua un BMW alb – care dracu’ ştie unde-l ducea, căci Sache nu spunea nimic nimănui. Într-o seară, BMW-ul a venit, dar nu l-a luat: şoferul, tânărul Casamonica, a azvârlit un sac pe acoperişul *compound*-ului, iar Sache şi Gala l-au acoperit cu o folie de plastic. Au venit carabinierii, dar pe casă nu s-au urcat, fiindcă Sache a ieşit să fumeze cu ei. Unul a văzut-o pe Gala şi a întrebat cine-i huiduma, numai că Sache i-a strecurat ceva la ureche şi ăla a zis: „*Va bene*”.

După şase luni şi-a făcut apariţia Max, iar un bancher din Calabria, don Simone pe numele lui, i-a oferit o noapte de neuitat. Don Simone nu doar că-l ştia *bine* pe Max, dar îi şi împărtăşea pasiunea pentru *descensus ad inferos*, căci l-a însoţit atât la evenimentul la care voiau să-şi dea foc simţurilor, cât şi la nunta ce-l preceda, căci totul, ca un făcut, se desfăşura în acelaşi loc: la localul lui Fisnik-albanezul. Sache

i-a zis lui Max că e nebun, Casamonica l-a sunat pe don Simone şi i-a spus că face o prostie, dar cei doi n-au ţinut cont de ei. „*Sei due tori*”, s-a enervat Casamonica, „*fai quello che voi*”, le-a mai zis, dar l-a pus pe Sache să nu-i piardă din ochi.

Sache era fotograful nunţii; cel ce-i făcuse lipeala era un român de etnie romă, care o ardea la Palatul Chigi, în birourile ce răspundeau de minorităţi. Îl chema Cântăbine pe bună dreptate: violinist trecut prin Conservator, sărea de la jazz la lăutăreşti fluierând. El îl pusese pe Sache în contact cu ţiganii, la un club care mirosea a canalizare, ţinut de albanezii lui Fisnik.

Vine ziua nunţii, pleacă ei cu maşina la şatră; pe drum, fac un pipi lângă un apeduct antic. Sache şi Cântăbine profită de moment şi le spun lui Max şi lui don Simone că încă pot da înapoi. „Nici nu ne gândim”, zic cei doi într-un glas. Sache îi pune atunci trepiedul în braţe lui Max şi-l întreabă pe don Simone: „Le ai cu computerul?” Deşi în vârstă, don Simone spune că da, cu ochi licărind. „În cazul ăsta, o să fiţi ajutoarele mele”, le-a zis Sache, îmboldindu-i în maşină.

Şatra se afla într-o parcare împrejmuită cu garduri înalte de sârmă. Ţiganii n-aveau voie să le sară, căci dincolo erau curţile unor gospodari care-i reclamaseră că le fură ţapii grăsani ca să-i vândă în pieţele bio din Roma. Parchează Sache, îi pune pe Max şi pe don Simone să-i care trepiedul, laptopul, camerele şi, uite-aşa, intră în şatră. Cheful se încinsese, fumul focului de tabără se ridica precum ciuperca unei mini-bombe atomice. Sache şi Cântăbine erau agitaţi, dar Macu şi don Simone râdeau – trăseseră pe drum dintr-o *beastie* şi nu le păsa de nimic.

„Care eşti, bă?” îi întâmpină un pălărios cu sabie la brâu; ziceai că-i Zorro, numai c-avea burtă. „Ce-i, bre, nu mă ştii?” îl ia Cântăbine. „Şi dacă te ştiu, ce? Te-ntreb ce vrea pula mea!” Cântăbine se enervează: „Lasă vrăjeala!” Dar Zorro: „Ce-i, buric, ai mâncat de pe jos?” Şi către Sache, Macu şi don Simone: „Domnii cameramani, hai la poze, c-am venit cu fraţii dîn Bari! Pă pizdulice ăsta dă un’ l-aţi scos?” se uită la Max.

„E ajutorul meu”, face Sache. Şi Zorro: „N-ai bani, de iei d-ăştia cu doi la leu?” Se strâmbă, se duce spre un foculeţ care arde mai hacana şi răcneşte: „Băăăh, Sache! Ăştia-i fraţii mei, vikingii dă la Strehaiaaa! Vrem poze! Poze, poze, poze!”

Râzând în hohote, Macu şi don Simone montează trepiedul. Vikingii de la Strehaia îl privesc scârbiţi: să vezi că boul de Cântăbine a adus cameramani dilii! Sache încearcă să-i aranjeze în cadru, trage două-trei fotografii, numai că vikingii se frichinesc ca viezurii şi nu iese nimic.

„Staţi, mă, la un loc!” urlă Cântăbine. „Ce strigi, bă?” îl ia Zorro. Dar Cântăbine: „Staţi dracu’, să termin odată, că n-am venit pentru voi! Am treabă cu tânărul *cluplu*”. „Tânărul *ce*?” Dar un viking: „*Cluplu*, bă, *cluplu*!” Şi Zorro: „Morţii mă-tii, crezi că nu ştiu?”

Iese o îmbrânceală, flutură nişte cuţite; Max şi don Simone încremenesc, dar ţiganii se joacă. Cântăbine strigă la ei: „Bă, io am treabă cu naşul, cu bulibaşii, nu cu papagalii de voi!” „*Bă* să-i spui *la* mă-ta,” îl repede Zorro, „că noi s’tem verii lu’ naşu, s’tem verii lu’ Vică-Sabie dîn Bari!”

„Dacă-s din Bari,” şopteşte don Simone, „avem noroc. Mă am bine cu don Anselmo”. Şi Macu, râzând: „Ete, na!”

„Tu, ăla mic, ce rânjeşti fasolea?” se dă Zorro la Macu. „Fă poze, fă poze! Noi s’tem vikingii dă la Strehaiaaaa!”

Le fac poze, scapă de ei, se duc la cortul central. Mirii stau muţi la masă şi socrii se ceartă pe bani. „Păi, astea-s ţâţe?” o arată socrul mare pe noră, „Câţi plozi creşte ea, mă, cu sfrijiturile ei?” Socrul mic ia foc, cică muierile lui sunt lăptoase, că nu mai dă niciun euro, bătuseră palma, ce paştele mă-sii! Se bagă şi mirele (dacă are cinşpe’ ani), spune că-i place fata şi-aşa, fără ţâţe, dar ta-su’ îi *fute* o scatoalcă: „Prostule! Ce vorbeşti ne’ntrebat? Te iei după fătălăii d-aci? Voi ce vă holbaţi?” îi vede în sfârşit pe pozari.

„Am venit cu cameramanii”, face Cântăbine şi râde ca un idiot.

„Da’ câţi ai adus, vere? Nu-ţi dau niciun euro-n plus!”

„Da’ ce, ţi-am cerut eu ceva?”

„Băăă,” mugeşte socrul mic, „ieşiţi afară! Nu vedeţi că mă cert?” Iar socrul mare, ca să nu se lase mai prejos: „Are dreptate, şi io mă cert!” Mireasa (are doişpe’- treişpe’ ani) începe să plângă: „Da’ mi-aţi promis că mă-nsooor!”, zice, moment în care mă-sa intervine cu schepsis: „Să iasă domnii cameramani, c-avem de *disputare*, na!”

„Nu iese nimeni!” tună naşul, ridicându-se de pe un scaun de pescuit. „Vreau poze!” se răsteşte la Sache. „Probleme, *boss*?” se năpustesc în

cort vikingii. Au săbiile scoase şi-şi rostogolesc ochii. „Hopaaa”, face don Simone încântat. „Tu ce cârâi, bă?” îl ia Zorro. Dar Vică-Sabie: „Mucles, Zorro, că-ţi dau maţele la peştii dîn acvariu!” Şi apoi, lui Max: „Bă, zgâmboi, ştii să faci poze?” „Ştiu, şefu’!” pleacă Macu ochii, ca pe vremea când i se spunea Manetă şi-i dădeau golanii băscuţe. „Ia să văd,” spune Vică, „da’ dacă nu-mi place, te belesc de la *ginocchio* în jos!” „Hei, eu sunt cameramanu’,” se bagă Sache speriat, „ăsta-i doar căcănarul meu”.

Vică-Sabie se încruntă. „Păi, fă-mi poze, ce stai? Le văd pe loc, da?”

Sache se conformează, Max şi don Simone intră-n viteză, în treij’ de secunde scot pozele pe *display*. „Ce dracu’ m-aţi făcut, bă, cu burtă?” se scârbeşte Vică. „Alooo, voi s’teţi gabori, cumva?” beleşte el ochii la Max şi la don Simone.

„Ce gabori?” sare Cântăbine ca ars. „Îs cameramani, în pula mea!”

„Las-că-i văd io ce cameramani e!” se sumeţeşte Vică. „Faceţi poze, da’ fără burtă! Nu vedeţi ce brand am?” îşi încordează el braţul.

„Nu te mişca!” prinde Sache momentul. Îi trage câteva cadre, îi îmbrânceşte pe Max şi pe don Simone, se repede la laptop: fotoşopează, bagă culori, scapă de 75% din burta naşului. „Vezi, bă, că ştii?” se bucură Vică-Sabie: „Auziţi?” îi ia pe socri, „hai să-i dăm drumu’, că mor de foame! Tu,” îl ia pe socrul mic, „mai bagă cinci mii ca să fie bine!”

„Frate Vică, dă-o-ncolo,” se smiorcăie ăla, „ne-am înţeles o dată...”

„Uite că *mai te înţelegi* o dată”, face Vică-Sabie şi strigă la lăutari: „Băgaţi, băăă, băgaţi! Tu nu cânţi ceva?” se uită la Cântăbine.

„Nu-ţi place ţie, bă, ce cânt eu. Vrei un Jean-Luc Ponty?”

„Ei, să-mi bag pulaaa!” se repede Vică la Cântăbine. Macu îngheaţă, don Simone pune mâna pe telefon, dar Vică se opreşte la un centimetru de Cântăbine, rânjind: „Noroc că te ştiu de mic, futu-te-n *arípă*!”

Şi dă-i muzică. La ţambal e un chior, vioristul are doi metri, saxofonistul umflă obrajii de parcă-s ditamai bucile de hotentotă, chitaristul scoate limba de-un cot. Afară plouă, în cort se porneşte jocul: vikingii de la Strehaia ţopăie, scot şişurile, urlă ca vierii înjunghiaţi, vor poze, multe poze. „Da’ lăsaţi-mă, bă, să-i pozez *şi* pe miri!” se înfurie Sache. „Ba fă-ne nouă,” răcnesc vikingii, „că plecăm

la Bari, mânca-ţ-aşşş’! Pe cârlani îi vezi şi mâine, le faci şi film dacă vrei!”

„Băăă,” zbiară şi Vică, „făceţi poze la toată lumea, că vă ia mama dracului! Hai, căcănarii, zburdaţi, zburdaţi, că vă dau la rechini!”

Căcănarii, Max şi don Simone, se duc de colo-colo, pun genunchiul jos, se apleacă – aşa cred ei că se fac pozele de artă, dar ce să le ceri? Pe lângă faptul că trăseseră din *beastie* pe drum, băuseră şi zaibăr ţigănesc. Sache nu mai pridideşte, trag toţi de el, că-l ştiau din cluburi, îl filmase şi pe Copilu’ Minune când venise la Roma, era faimos în toate taberele de rulote din Peninsulă.

Bun, vine momentul dezvelirii fetei, iar Vică-Sabie şi vikingii îi trimit pe Sache şi pe căcănari în rulota socrului mic, împreună cu mirii. Max înlemneşte şi-l întreabă pe Sache: „Doar ăştia nu vor să...” „Vezi-ţi de treabă,” zice Cântăbine, „nu fac ei d-astea. Vor să pozăm rochiile şi cadourile. Dup-aia, jup, la nuntă!” „Păi, acum unde suntem?” Şi Cântăbine: „Bă, da’ prost eşti! Nunta începe după ce-şi dă fata jos vălul! Ce, credeai că rămânem în şatra asta de căcat? Mergem la Fisnik-albanezul, pretenaru’ lu’ Vică-Sabie”.

Se duc în rulota socrului mic. Soacra mare o ia după ei, se uită la ţoalele miresei, le alege cu soacra mică, iar căcănarii o pozează pe puştoaică probând tot soiul de rufe. După aceea mamele o smăcuiesc, dar ei nu-i pasă: a pornit plasma, se uită la *Tom şi Jerry* şi râde din răsputeri. La un moment dat, se bese.

„Pfuai, avem noroc!” chiuie soacra mare.

Sache face poze, zici că mitraliază. „Să iasă şi asta”, îi arată puştoaica plasma. „E-n cadru”, o linişteşte Sache, numai că fata vrea să se vadă secvenţa cu câinele cel solid, care-l face afiş pe motan cu un pumn.

„A ieşit şi schelălăitu’ la pisică?” întreabă ea.

„Cum dreac’ să nu iasă?” zâmbeşte Sache ca un idiot.

„Şi-acu’, marş afară!” strigă soacra mare. „Intră fi-miu pe *enteres*!”

Rămâne doar fata în rulotă. Băiatul intră fercheş nevoie mare. În cort începuseră geamparalele, jucau ţiganii de ziceai că-s pescăruşi, se răsuceau şi dădeau cu petarde de parcă trăgea antiaeriana. Până şi ţapii vecinilor se strânseseră la gard, se uitau la paranghelie, rumegând ca o şleahtă de proşti.

„Pfuai, ce muzică!” se bucură don Simone, dând din cur, numai că nu-l duce spinarea – deh, e cam bătrâior. „Nu te mai chiorî la femei,” îl face atent Cântăbine, „că te taie ăştia”, şi-i dă un pahar cu zaibăr, ca să-l răcorească. „Iuiuiuiu-iuiuiuiu, că deseară batem cuiuuuu’!” zbiară una, iar ăla cu chitara înnebuneşte şi se zbenguie ca şi cum n-ar avea oase, boul! Iar Cântăbine, invidios: „Ce cvartă mărită pă tine, mânca-ţ-aaaaş’!”

„Să-i zici lu’ mă-ta c-am iubit-ooo!” scapă Vică-Sabie hăţurile, mimând o bătaie sinistră cu vikingii: „Haţ! Haţ! Haţ!”

„*La verità è*,” face don Simone, „că ţiganii cântă *come i diavoli*!”

„*Tutti sono diavoli quando cantano gli zingari*!” se flocăie Macu.

„Ai ceva cu ţiganii?” se bagă Zorro între ei.

„Lasă-i, domne, în pace, că-s proştii mei!” îl repede Sache.

„Ho, bă, că mă joc”, pufneşte Zorro. „Nu mai ştii de glumă? Ete la tine, parc-ai fi *progresisto* d-ăla nou...”

În clipa aia apare soacra mare zbierând: „Gataaa!” răsuceşte ea un cearşaf pătat cu sânge deasupra capului. Romii chiuie şi se reped la maşini, ca o cireadă de beleuzi. Mireasa e dusă pe braţe într-un Lincoln Continental cu farul din stânga-faţă ciobit; socrul mic se sperie, ştie povestea maşinii, dar Vică îl potoleşte, cică vorbise cu carabinierii şi n-o să se ia de ei *azi*: „Mâine, însă, vezi ce faci, bine? Ţi-am zis de luna trecută c-o vreau. Ţi-o cumpăr, bă, n-o iau moca!”

Pleacă ei la Roma, ajung la Fisnik („Pe Via Appia?!” se miră don Simone), nuntaşii năpădesc localul. „Şi-acu, poze, domnu’ cameramanu’, poze!” tabără vikingii pe Sache, dar el are draci, că n-apucase să-i fotografieze pe miri: „Huşi, huşi, vă fac mai încolo!” îi îmbrânceşte pe reclamanţi. Mirii dansau *finescu*, vals, tango, alea-alea, făcându-i pe socri să belească ochii: „Ce face, bă, ăştia?” cârâie socrul mare, dar naşul e mai modern, mai înţelegător: „Lasă-i, bre, nu toţi e ţărani ca tine... Oh, Vetooo!” îşi pierde el controlul, că trăsese şi-o liniuţă pe drum. Dans, muzici, pocnete din degete, chitaristul iar face de-ale lui şi-i dă plăceri lui Cântăbine, ţinând-o din falset în falset: „Mă cac pă Bonamassa, băăă!” răcneşte el la un moment dat şi lumea se repede la masa din mijlocul sălii, crezând că s-a dat drumul la dar. „Staţi, bă, proştilor, nu acu’!” îi zburătăceşte Vică, clipă în care mirele scoate o bancnotă de o sută de euro şi-o face bucăţi, aruncând-o ca pe confetti printre nuntaşi. Sache dă să-l pozeze, dar n-apucă, fiindcă sar

ăilalţi pe el („Poze, bă, poze!”), plus c-au pretenţii: să scoată fotografiile pe loc, că ei *vrea* să plece acasă.

„Alooo, *trebe* să vă trec în catastif”, se înfurie Sache. „Sunt plătit să-i pozez pe miri, nu pe voi, tâmpiţilor!”

„Da’ ce, bă, banii noştri nu-i buni?”

„Ce bani, bă? Voi plecaţi cu pozele şi nu plătiţi!”

„Ba te plătim, nehalitule!”

„Mă plătiţi pe dracu’! M-a mai lăsat unii cu buza umflată.”

„Da’ ce, bă? Noi s’tem ăia?”

Sache n-are spor şi-l pune pe don Simone să-i noteze, ca să ştie cine şi cât are să-i achite. Deşi lucrează în Calabria, don Simone s-a ocupat de finanţe în California, la studiourile de la Hollywood, *plus că-i bancher* şi fost angajat guvernamental, deci face o listă conform procedurilor, numai că romii sunt hoţi, îi dau nume aiurea: Bibi-Giumbuşluc din Oraviţa, Nae-Şi-Un-Coi din Vadu Lat, Michi-Buşeală din Sighişoara. Prinzând şmecheria, Sache ia foc, nu-i mai lasă pe căcănari să printeze nicio fotografie până nu se vede cu banii-n mână, obligându-l pe însuşi Vică-Sabie să intervină, dar câţiva o taie cu pozele şi aşa.

La un moment dat, vine socrul mare la Sache, plin de draci: „Bă, domnu’ cameramanu’, mai rupe fi-miu mulţi bani? A făcut praf o mie de euro: filmează-l, naibii, până nu mântuieşte pagnosul!”

Sache mârâie şi-l filmează: băiatul se prinde, drept care chiuie şi, scoţând trei sute deodată, le face bucăţi-bucăţele. Lui Vică-Sabie îi ies ochii din cap: „O duceţi bine, în pula mea!” îl trage pe socrul mare de mânecă. „E nuntă, mânca-ţ-aş!” încearcă cel din urmă să scape. Dar naşul: „Nuntă-nuntă, da’ ia să văd darul, că n-am venit de pinguin!”

Se strigă darul, chitaristul bagă un *shred à la* AC/DC, dând din cap ca bezmeticul, de se vâră pirandele una-n alta: „Ăsta ne omoarăăăî!” zbiară ele, în timp ce socrii, plini de draci, dau cu pahare de plastic în chitarist: „Asta-i muzică, bă, Păsărilă?” „Ţăranilor,” strigă ăla la ei, „îs mai tare ca Steve Vai!” „Cine gura mă-sii e Vai-vai ăsta?” răcneşte Vică-Sabie. În fine, se decartează: ăla dă două mii, ăl’lalt trei, unii mai puţin, alţii mai mult. Când ajunge strigarea la Cântăbine, el bagă trei sute; se face linişte, dar împricinatul se smiorcăie: „Fraţilor, sunt un amărât de bugetar, statul italian e sărac, a *dădut* lumea afară...”

„Nu-i mai daţi, bă, să tragă pă nas!” se înfurie Vică. „Funcţionarii n-are voie la liniuţe, iar el a tras trei de când a venit.” „Stai cu ochii pe mine?” se zbârleşte Cântăbine. „Stau, că pe tine nu te ia carabinierii.” „Da’ pă cine ia, bă, pă cine?”

Pe la cinci dimineaţa, când să se spargă cheful, soacra mare îl trage pe Macu deoparte: „Faci mişto de noi, piticot? Vezi că-i zic la Vică şi te dă la *bildogi*!” Macu îngheaţă: „Dar nu fac mişto de nimeni, doamnă”. „Ete, na,” îi flutură piranda în faţă un CD, „mi-ai zis c-astea-s pozele, da’ mă uit la tigaia asta şi nema: nici băiatu’, nici fata, nici daru’!” Macu beleşte ochii, n-are cuvinte, noroc că vine Vică şi-i arată ăleia cum să pună CD-ul în laptop; numai că, fiind smucit, rupe CD-ul şi jumătate rămâne înfipt în slot. „Futu-i, futu-i, futu-i!” geme Sache din cealaltă parte a sălii. Dar Vică: „Te plătesc, bă, te plătesc!” şi-i azvârle peste capul tuturor o punguţă cu prafuri plăcute narinei.

„Nebunule,” strigă Cântăbine la el, „crezi că nu te-am văzut?”

În sfârşit, localul se goleşte, rămân doar ţicniţii care ştiu care-i treaba. Apare şi Fisnik: „Sunteţi siguri că vreţi să asistaţi?” Ăia zic că da. Socrul mare şi nevastă-sa o mai ard la masă, numărând banii, dar, auzind glasul răguşit al albanezului, se dopănesc imediat. Iar Fisnik, privind la ceilalţi în silă: „Hai!”

Ţicniţii se iau după el pe o scară îngustă, coboară într-o hrubă. „Vii şi tu?” îl ia Vică-Sabie, mirat, pe Sache. El dă vina pe vară-sa, cică vrea s-o vadă la treabă. „Şi-ţi iei şi căcănarii?!” cască Vică ochii la Max şi la don Simone. La care don Simone: „Sunt prietenul lui don Anselmo, *signor* Vică!” Vică-Sabie îl priveşte lung. Iar apoi, lui Cântăbine: „Garantezi pentru ei?” „Garantez, să moară mama! Şi Vică, şoptindu-i lui don Simone: „Dacă eşti de-ai lui don Anselmo, zi-i ce fac albanezii! Numără banii de pariuri şi spune-i cum lucrează Fisnik aici!”

Don Simone clipeşte scurt. Gata, se aşază toţi spectatorii, se aprind luminile, marfa e scoasă la iveală, se pun pariurile. Vică se uită la don Simone, de parcă i-ar atrage atenţia asupra sumelor, iar spectatorii vorbesc tot mai rar, tot mai încet, până nu mai mişcă nimeni; doar ăla cu pariurile trece de la unul la altul, ia banii şi înregistrează care, cât şi pe cine a pariat. După aceea, linişte.

Nu e de zis ce se întâmplă, căci mulţi n-ar crede, uitând c-am exterminat mamuţi şi c-am ars recolte la greu, c-am bombardat şi c-am trimis oameni în toate Gulagurile de pe pământ; hruba ia foc: *trupuri* ce dau viaţă dăruiesc sânge, iar Macu încasează un fel de

operaţie de schimbare de sex. *Ah, blasfemia e maximă*, îşi spune, *sunt viu!* Nu-l încurcă decât întrebarea pe care şi-o pune de mic, pe când îşi *imagina* ce vede acum: *dacă e viaţă după moarte, ce-o să zică bunicul dacă mă* vede*?* Dar uită tot, căci lumea exultă, aruncă cu bani, iar don Simone îl strânge de mână, zicând: „*Dio, Commodus è rinato ed è in mezzo a noi*!"

Gata, se termină. Văzând sângele şi auzind icnetele de final, spectatorii sar în picioare, urlă, doar Max rămâne în scaun. „*Grazie molto*", îi spune lui don Simone. „Pentru mine a fost cam dur, am închis ochii," recunoaşte don Simone afabil, „dar te înţeleg".

Între timp, în hrubă iese scandal. Fisnik n-avea cum să plătească pariurile, căci treaba ieşise pe dos faţă de ce plănuise. „Hai că se lasă cu gros", face Sache.

„Am de ridicat nişte bani", se opune Macu.

„Dă-i dracu'!" îl zgâlţâie Sache.

Şi don Simone e îngrijorat: lumea zbiară, iar liniuţele nu fac decât să pună paie pe foc. Sache iese cu cei doi în restaurant. Dau peste doi coloşi albanezi. „V-aţi luat banii?" fac ăia privind vultureşte. „*Non abbiamo bisogno di nulla*", spune Sache şi-i scoate pe Max şi pe don Simone în stradă. Chemase un taxi: „Plecaţi la Castel Gandolfo. L-am sunat pe Casamonica, să ştie de voi".

Din hrubă se aud răcnete, bubuieli, iar dintr-o fereastră situată la rasul solului miroase a ars. Când apare taxiul, Sache îi îmbrânceşte pe cei doi înăuntru. „Tu nu vii?" face Macu. Dar Sache: „Trebuie s-o scap şi pe vară-mea".

„Om serios, Sache," face don Simone pe drum, „Casamonica mi-a vorbit de el". Max nu comentează, se gândeşte că fiicele lipoveanului din Pantelimon îşi dau mâna peste ani, jalonându-i plăcerile: obeza *l'a depucellé, tout proprement*, iar cea pe care avea s-o cheme Gala l-a făcut să-şi vadă visul cu ochii. Ce dacă s-a născut într-o mahala? Ce dacă ta-su' a făcut un radiotelescop cretin? Ce dac-a şters la cur englezi ramoliţi? Doar ea îi poate lua locul Sossei, e singura care-i poate da foc.

Acum, pe malul Dunării, Max şi Gala au terminat. Fumează, deschid geamurile, stropii de ploaie îi răcoresc. El citeşte pe coapsa ei: „Dar sufletului meu nu ia trebuit timp să realizeze nimic". O veveriţă ţâşneşte dintr-o scorbură şi dispare-n frunziş. Caii ies din apă pe malul

bulgăresc, abia se văd. Pic-pic-pic. Gala scoate şerveţele umede, se curăţă amândoi. Ea e latră, lungă şi groasă, e Venus din Willendorf, dacă desface picioarele dă naştere globului terestru, dar uite că n-a reuşit să ia locul Sossei, după cum sperase Macu la Roma.

Sache, venit pâş-pâş, bate în capotă. „Veşti bune, şefu'!" „Cât de bune?" face Max, dar Sache se uită la Gala cu înţeles. Şi ea, zâmbitoare: „Dă-i drumul, n-avem secrete". „Verişoară," şuieră Sache, „bagă-ţi minţile-n cap!"

Max iese din maşină, o ia prin ploaie. „Am fişa medicală a lui Bismut," începe Sache, „omul e cu capu', şefu', e pe tratament!" „Super", face Max. „Şi încă ceva," adaugă Sache, „zelotul mi-a dat mesaj. Ăia, la Calea Dreaptă, au şedinţă, şi Louise a vorbit despre Delea Veche". „Poftim?" tresare Max – are o casă conspirativă pe Delea Veche, doar n-a aflat ticăloasa de ascunzătorile lui. „A zis ea, la şedinţă, de Delea Veche?" întreabă el încruntat. Şi Sache, întinzându-i telefonul: „N-a vorbit în gura mare, i-a zis doar lui Bismut. Zelotul a înregistrat-o, poftim".

Max porneşte înregistrarea. Se aud conversaţii, râsete. Vuia vorbea în engleză despre coordonarea unor acţiuni la nivel european, iar cineva îi răspundea, naiba ştie de unde, căci avea glasul distorsionat de un difuzor. Deodată, se aude şoapta Louisei: „Ce vis cretin am avut". Bismut râde: „Eu nu mai visez de mult". Dar ea: „Eu am un vis recurent, tot ajung într-un cartier prăpădit, Delea Veche se cheamă".

Max mai trage un fum şi aruncă ţigara într-o băltoacă. Ploaia l-a răcorit, mirosul de fluviu uriaş îl face să respire adânc. *Oricât aş calcula*, se gândeşte, *ceva tot mă ia prin surprindere*. „*Merci*, Sache, stai mai departe cu ochii pe Louise. Vezi, n-o brusca." Se duce la maşină, se apleacă spre Gala, o pupă. „Mi-e tare bine cu tine", îi spune, dar e cu mintea la Delea Veche, în care s-a visat pentru prima oară când era puşti şi locuia într-un bloc din cartierul Titan.

În anii aceia, statul *dădea case* pe criterii egalitare, iar Max (tată diplomat, mamă arhitectă) avea vecini strungari, medici, chelneri, vânzători, ingineri. Comuniştii sperau ca mixul locativ să spulbere diferenţele sociale, dar au dat chix, căci apartenenţa la burghezo-moşierime fusese înlocuită de diploma de studii superioare. „Prost e Cutare, dar ce pretenţii să ai? Ai lui sunt cizmari/frezori/ospătari", auzea Max în familie. Totuşi, copiii se jucau fără să ţină cont de şcoala părinţilor, drept care Erika îl bârâia pe fi-su' că puştii nu-l *meritau*: câţi aveau bibliotecă acasă?, uite, nici doctorii de la doi nu se comparau cu

ei! În plus, Murgeştii aveau cărţi interzise, le salvase Genu de la topit, scoţându-le de la serviciu în coperţile unor cărţi de partid, ca să nu-l ia Securitatea la ochi.

„Ce porcărie!” se scârbise Max de povestea cărţilor deghizate. Dar Erika: „Cândva comunismul va fi ce trebuie, iar cărţile vor fi *toate* la loc de cinste”. Pe parcurs, ea s-a adaptat la capitalism sau poate că atunci, demult, se adaptase la comunism, cine ştie? Max crede că-n sufletul ei n-a fost loc nicicând pentru seceră şi ciocan, căci altfel l-ar fi lăsat să se joace cu toţi copiii, chiar şi cu cei răi, care îl cafteau fiindcă era scund, crăcănat şi cu capul cât o găleată.

Blocul lor avea patru etaje şi se afla la doi paşi de Lacul IOR. Vizavi de bloc era un câmp, iar pe câmp era o baltă cu păpuriş – balta a fost asanată şi în locul ei s-a ridicat o spălătorie Nufărul, preschimbată recent în sală de bal pentru interlopi. Ei, acolo unde azi dau din buric traficanţii de zăpadă şi de fiinţe umane se juca Max când era mic. Trecuseră ani de zile de când îl întâlnise pe solomonar; se gândea rar la el, deşi îi căra scrisorile peste tot, ca să nu le găsească Erika, şi nu se dădea niciodată mare cu ele, căci *încă nu le venise vremea*.

Într-o zi, Max a tras cu praştia după o vrabie. Nu credea c-o s-o nimerească, dar pasărea a căzut în iarbă, respirând agonic, omeneşte, iar Max a zis plictisit: „A naibii, mă enerva”, deşi în sinea lui se gândea: *am ucis-o, am ucis-o!* Îl cuprinsese jalea, era gata să plângă – n-avea să mai simtă aşa ceva decât când se va îndrăgosti, ca şi cum pentru el dragostea nu era dragoste decât dacă avea legătură cu mila; în fond, de-aia îl pusese pe un golănaş s-o bată pe fetiţa care-i plăcea: lacrimile ei, chipul speriat şi trupul micuţ ce tresărea în suspinuri îl umpluseră pe Max de o duioşie ameţitoare, cu care nu ştia ce să facă. Revenind la pasărea ucisă, atunci s-a prins că răutatea *se merită*: cruzimea lui mincinoasă i-a speriat pe copii, făcându-l să-şi dea seama că, dacă sărea la ei, i-ar fi bătut şi pe cei ce-l băteau mereu.

După o oră, gaşca de la blocul vecin i-a atacat. Max şi ai lui au tulit-o pe baltă, cu o plută făcută din cofraje, din cele în care se turna cimentul pe şantiere, şi duşi au fost. În fugă, Radu şi-a pierdut un pantof – iniţial, pe Max l-a umflat râsul, dar apoi l-a trăsnit imaginea pantofului ridicat de duşmani într-un gest de triumf. De atunci, a pus semn egal între nenorociri şi pantofii pierduţi: Stalingrad, Berlin, Sabra & Shatila, Ierusalim, Belfast, Turnurile Gemene – oriunde aveau loc dezastre, lui Max îi săreau în ochi pantofii pierduţi. Până şi faptul că vedea acasă, în hol, pantofii aşezaţi ordonat, toc lângă toc, cu vârfurile

deschise la treizeci de grade, îi amintea că prăpădul are ca semn încălţări nemişcate, puţin tocite, eventual scâlciate, dar obligatoriu lipsite de picioarele care le poartă.

Visul din acea noapte a început cu *bătălia* cu copiii de la blocul vecin: au pierdut şi în vis, iar Radu s-a pus iarăşi pe alergat. „Nu fugi spre vrăbiuţă!” i-a strigat Macu absurd şi, dintr-un salt, a fost lângă el. Au zbughit-o spre bulevard, dar duşmanii nu i-au slăbit. Speriaţi, cei doi s-au agăţat de scăriţa din spatele troleibuzului 92 şi au mers o staţie, până la Potcoavă, numai că vrăbiuţa, plină de sânge şi ciripind bezmetic, se înverşuna să le arate umăritorilor încotro fugeau. Max şi Radu n-au avut de ales, s-au repezit printre blocuri, pomenindu-se cât ai bate din palme în Delea Veche: făcuseră opt staţii într-o clipită. S-au liniştit, căci ceva le spunea că ceilalţi nu mai au cum să-i prindă. Ciudat, nu erau în Delea Veche pe care o *ştiau*; cu toate astea, *erau* în Delea Veche: era clar că dacă vor face prima la stânga, vor nimeri între casele unor negustori, iar dac-o vor lua la dreapta, aveau s-ajungă la nişte vile cu acoperişuri rotunjite, în care se aflau sere susţinute de stâlpi metalici înguşti, împodobiţi cu iederă din bronz. Pe străduţe, piatră cubică, pe cer, aerostate ce sunau din sirene coborând spre aerogara pe care Max o *ştia*, la fel cum ştia că teama pe care o resimţea era semn că lumea din vis se pregătea de un mare război.

Din acea noapte, odată la câteva luni, Max visa Delea Veche. Se plimba printre casele liniştite, cu chipuri sculptate deasupra ferestrelor, privea copertinele din fier forjat ce acopereau intrările, o lua pe ulicioarele întortocheate, de târg vechi, îşi potrivea ceasul după un orologiu stradal cu mecanism la vedere. Dac-o lua spre periferie, nimerea într-un cartier agitat, plin de fabrici, dacă se ducea spre centru, ajungea la Casa Socialismului, fiica uriaşă a Sălii Palatului din realitate.

În al treilea vis, a văzut primii oameni. Erau mulţi, mult mai mulţi decât trebuiau să fie şi decât îşi amintea el că au fost, deşi n-avea *cum* să-şi amintească aşa ceva. După alte câteva vise, a auzit primele glasuri: veneau dintr-o casă cu pilaştri ce închipuiau nişte femei cu aripi de liliac, strânse pe lângă corp. „*Sieur* Canta nu mai e om de înţeles, *fos mu*”, zicea un bărbat. „Şi crezi că *varţ* scăpa de el atât de uşor?” a întrebat o femeie. „Nu ştiu, dar o să încerc, *sassom*?” „*Sassot*”, a spus femeia, cu glas resemnat, după care a lansat un reproş: „Şi-atunci, de ce l-ai chemat aici pe Emin, când a venit prinţul Gagarin? De ce m-ai lăsat singură cu el, dându-i a înţelege că e la Canta acasă? Credeai c-a uitat cine locuieşte aici?” „O fi uitat, *fos mu*.

El a fost aici altcândva, acum *mura* mult timp.” „A fost aici de două ori, cum să uite că asta e casa Haidamacilor?” s-a supărat femeia. Şi bărbatul: „Că Emin a uitat sau nu, de Canta tot trebuie să scap.”

19. LOUISE ÎL CUNOAŞTE PE TEO CANTA

Satul Corbii de Piatră, situat la poalele Făgăraşilor, se întinde de-a lungul unui râu clisos, dincolo de un pod rupt. Pe mâna dreaptă, cum vii de la şes, e primăria: o casă albă, străjuită de steaguri ferfeniţite, cu muşcate la ferestre – florile sunt singura pată de culoare de pe strada principală. Alături, e un fost magazin comunal devenit bar, cu trei mese de biliard, la care nimeni n-a jucat niciodată, unde se strâng sătenii ca să bea ţuică şi bere la PET. Vizavi de bar rugineşte chioşcul staţiei de autobuz, iar în spatele primăriei, dincolo de râu şi de un crâng de plopi, se ridică o stâncă înaltă de treizeci de metri şi lungă de o sută, dominând un heleşteu. Heleşteul îşi are izvorul într-o peşteră labirintică, în care localnicii se ascundeau de *cotropitori* – lucru de necrezut, în sat încă se foloseşte acest cuvânt.

Louise ştie că un străunchi de-ai ei a bătut munţii din zonă după al Doilea Război Mondial. Dac-ar fi s-o creadă pe maică-sa, omul cu pricina era nepotul lui Emin, trăgându-se din fiica poetului cu Elena, dar Louise nu pentru el a venit aici. Oricum, satul nu-i place, iar puţinii localnici o privesc chiorâş: sunt urmaşii partizanilor din anii ’50, care s-au împuşcat cu Securitatea, cot la cot cu străunchiul ei. Azi, sătenii cresc vite şi taie păduri, mândri că n-au fost comunizaţi, dar asta nu-i face mai cu moţ, căci nicicând nu le-a dat prin cap să-şi facă trotuare sau să tragă apă curentă. Nu-s nici măcar fericiţi: cei avuţi îşi zic „stăpâni de munte”, însă sunt vai steaua lor, tinerii au fugit la oraş, iar ei sunt stăpânii nimănui.

Louise parchează. Deasupra stâncii din spatele plopilor, pe un platou înierbat, e cula cu observator astronomic a familiei Canta; Louise n-are cum s-o vadă de unde se află, chestie care o irită, n-ar şti să spună de ce. O fi obosită, pornise la drum după o noapte albă petrecută la sediu, unde o enervaseră toţi: Anca, venită de la Berlin, se plângea că nu mai mănâncă creier de vită, fiindcă nu-i iese din minte că vita *gândise* cu ce mânca ea, Doru îşi freca mâinile cu spirt de frica microbilor, iar ceilalţi, deşi puneau la cale cu fraţii de-afară proteste la Paris, Bucureşti şi Cracovia, lăsau senzaţia că se zbenguie la o *worldwide pyjama party*.

Louise traversează strada principală în fugă (s-a pornit o măzăriche scârboasă) şi ajunge în faţa unei curţi cu bujori, dalii şi gura-leului. În curte, o casă cu pridvor înalt şi poartă masivă, ce duce într-un beci, iar în pridvor, un bătrân elegant, deşirat, cu chelie. E Teo Canta.

„Ah, aţi ajuns," strigă el, „intraţi, vă rog! Nu vă temeţi, n-am câine".

Ştie să strige, îşi spune Louise, urcând în pridvor. „Au zis la radio c-o să fie o zi însorită," începe ea, „şi, când colo..." „Ce post era?" se încruntă Canta. Louise îi dă numele. Iar el: „Ah, au avut ei un scop dac-au minţit *şi* la timpul probabil".

Nu ne înghite, se prinde ea. Teo o invită să ia loc. „Ceai? Cafea?" o întreabă, Louise refuză, aşa face mereu, ca să nu dea ascendent interlocutorului. Bătrânul râde: „Eu o să-mi fac o cafea mai încolo, am *Celebes Toraja*, nu ştiţi ce pierdeţi. Nu v-a zis Doru că, dacă-mi propun, sunt simpatic şi fără să beţi din cafeaua mea?"

Futu-l în cap, se gândeşte Louise, dar nu spune decât: „Doru mi-a zis doar c-o să meargă cu dumneavoastră la Chişinău".

„Punct ochit, punct lovit", zice moşul. Pe nepusă masă, porneşte o răpăială cumplită. Cei doi fac armistiţiu, comentează descărcarea de nori. „Fir-ar al naibii," observă Canta la un moment dat, „o să se rupă drumul..." Şi apoi, zâmbind larg: „Mda, deci îl vreţi pe Max. Ce-aveţi cu el?"

Louise spune sec: corupţie, trafic de influenţă, iar acum, poftim, a dispărut.

„Vă jur că habar n-am unde e", ridică Teo din umeri.

„Nu de-asta am vrut să vorbim. Mă interesează nişte chestii mai vechi."

Şi el, făcând buzele pungă: „Mmm... sigur nu vreţi cafea?"

„Cum spuneaţi că se cheamă?"

„*Celebes Toraja*. Nu e cafea mai bună pe pământ."

„OK, dar o plătesc."

Moşul îngheaţă, iar Louise râde, scoţând o hârtie de o sută dintr-o şarjă de *notgeld* pentru protestatari.

„Oh", îi joacă lui ochii. Ia bancnota, se uită la ea. „Unde o tipăriţi?"

„La sediu, în strada Columb."

„O sută... Nu-i cam scumpă cafeaua mea?”

„Azi fac promoţie”, surâde Louise. Dar Teo: „Şi cam ce poţi lua de o sută?” „Două bannere şi-ţi rămâne şi rest”, clipeşte ea complice, venindu-i să-şi dea palme fiindcă n-a fost în stare să păstreze distanţa. „În ritmul ăsta,” observă moşul, „vă paşte inflaţia. Acum o săptămână, cu o sută luai patru bannere”. „Ei, folosim *notgeld* doar între noi”, zice Louise. „Din ce am auzit,” face Teo, „Uberul acceptă moneda voastră”. „Sunt simpatizanţii noştri, iau *notgeld* în semn de solidaritate.” „Ei, solidaritate... E un embrion de circulaţie monetară, ca mâine vă luaţi şi hotdogi de la simpatizanţi. Inflaţia nu e OK, sfătuiţi-vă cu Max pe tema asta”, încheie moşul, plecând să prepare cafeaua.

Ajuns în bucătărie, porneşte un *espressor* ce aduce cu o locomotivă în miniatură: pufăie, zici că pleacă la drum. E în ton cu mobilierul: scaune cu speteze rotunjite, o masă cu picioare arcuite, o pendulă din lemn de nuc ranforsat cu vergele de bronz, un aragaz burduhănos, auriu. Pe perete e o reproducere după Mucha. Mda, nimic n-are legătură cu Corbii de Piatră.

Cafeaua e aşa şi-aşa. Teo aprinde o ţigară. Aerul e plăcut, răpăiala a încetat. Louise habar n-are, dar Max se gândeşte la ea – ştie că e la Corbii de Piatră şi şi-o imaginează în pridvor, afişând o mină mirat-scârbită: *să vezi că, de-a naibii, n-o să-i placă* Celebes Toraja, zâmbeşte în sinea lui.

Şi Teo, de parc-ar simţi toate astea: „Max mi-a zis că veniţi”. Dar Louise: „Ştiam că Max e deştept şi fără să-mi atrageţi atenţia. Nu inteligenţa lui e problema”. „Ah,” îi sticlesc ochii lui Teo, „nu-i acordaţi circumstanţe atenuante”. „O, nu! E un individ... imoral?” Teo soarbe din cafea: „*En voilà des beaux mots. Vous voulez qu’on parle immoralité*?” Louise îşi drege glasul: „*Puisqu’on parle de Max, l’immoralité est y comprise*”.

„Păi, dacă *est y comprise*, de ce nu-i atacaţi pe cei mai răi decât el?”

„Pentru că despre el am probe.”

„Ei, probe... Max e convenabil. Ştiţi că procurorul Gaftoi îl urăşte?”

Louise nu muşcă momeala: „Scuzaţi-mă, am dovezi că Max e corupt”.

„Până la dovezi mai e cale lungă, articolul dumneavoastră e mai mult un rechizitoriu. Vă plac procesele populare?”

„Eu nu fac procese, doar dau pe faţă mizerii”, scandează ea.

Şi Canta: „De când vă plătiţi softurile din computer, domnişoară?”

Louise ia foc. Să se ridice? Să-i zică vreo două? „Mi-aţi spus,” se calmează ea, „că sunteţi dispus să vorbim, dar văd că mă provocaţi. Vi se pare *fair*?”

„*Fair*, adică corect?” face Teo, după care o întreabă ce vrea: generalităţi? clarificarea implicaţiilor legale ale activităţii lui Macu? un *insight* asupra ideilor lui politice? „Chiar doresc să vorbim,” o asigură moşul, „sper să vă conving că Max nu e bestia pe care aţi zugrăvit-o în articol”. *Încearcă să mă manipuleze*, îşi spune Louise. Dar Teo: „Hm, n-aveţi încredere”. „Ba da, ba da... Of, o să vi se pară ciudat, dar aş vrea să discutăm... hm... despre interesul lui Max pentru Emin.”

„Acest aşa-zis interes,” se strâmbă Teo, „e un zvon. Dă bine în conversaţii”.

„Un zvon e un zvon, nu iese fum fără foc”, înăspreşte ea vocea.

„Oh,” se montează moşul, „uitasem că pentru voi zvonurile sunt *fair*! Pentru un zvon, tăvăliţi omul în noroi şi scutiţi cheltuielile cu procesul, pentru un zvon, impuneţi norme şi cine se abate e eretic. Aţi inventat un argou şi cine nu-l foloseşte e *anulat*; scuzaţi-mă, asta e intransigenţă de stânga!”

„Stânga şi dreapta,” îşi dă Louise seama prea târziu c-o să spună o lozincă, „nu mai există”.

„Păi, ce nevoie e de doctrine când vizezi vârful lanţului trofic?”

„Mi-aţi dat cafeaua ca să mă puteţi jigni?”

„Scuze,” se înmoaie Teo, la fel de brusc cum se ambalase, „dar, pe cuvântul meu, aveţi câteodată un ton...”

„Ştiu, ştiu,” dă şi Louise înapoi, „dar nu trebuia să-mi vorbiţi de *procese*, fiindcă judecătorii ţin cu voi mai mereu”.

„Hai s-o lăsăm aşa. Sunteţi sigură că povestea cu Emin are importanţă?”

„Habar n-am, dar parcă totul a intrat în vrie după ce a dispărut caietul cu însemnările lui. Pare stupid, nu?”

„Domnişoară,” mijeşte Canta ochii, „ce căutaţi, de fapt?”

De peste drum se aude un pian. *Idiotul de Mozart*, pufneşte Louise *in petto*. Ea şi-ar pune The National, ba chiar şi Frank Zappa, în niciun

caz floricelele traforate de Mozart, cu care o chinuise în copilărie *Frau* Hreabcă, profa de pian.

„E fata învăţătorului”, face semn Teo spre casa de vizavi. „E un fel de geniu muzical, n-are decât nouă ani.”

„Păcat că, din cauza celor ca Max, fetiţa se pierde.”

„Ba, s-avem pardon, Max o sponsorizează. I-a montat Skype şi-i plăteşte cursuri cu profesorul Peters, de la *Musikverein*, din Viena.”

„Mai că-mi vine să vă cred”, face Louise.

„Vreţi să mergem la fată acasă şi să staţi de vorbă cu Peters pe Skype?”

„Bine, vă cred,” lasă Louise de la ea, „dar povestiţi-mi despre Max şi Emin”.

„O ziaristă vrea să asculte un basm. *On aura tout vu*”, face Canta, cântărind-o din ochi. Louise e somptuoasă, are păr des şi degajă o energie molipsitoare, iar el e bătrân, aşa c-o să-i spună povestea. Şi Louise, în sinea ei: *Ce naiba, doar nu crede că...*

Canta dă vina pe Genu, bunicul lui Max: el îşi stigmatizase nepotul cu obsesia pentru Emin. Canta l-a cunoscut pe Genu în anii ’50, după ce a scris o carte despre contracte comerciale. Cartea s-a epuizat, s-a mai scos un tiraj, s-a vândut şi acela, iar Canta s-a îmbogăţit. PCR a interzis tirajul al treilea, dar aici s-a băgat Genu pe fir, multiplicând cartea pe blat – nu i-a zis nici măcar lui Canta cum a făcut, căci pe atunci, Louise n-are cum să înţeleagă, lumea credea că PCR are o maşină de citit gândurile, ca să te poată băga mai uşor la zdup. Mă rog, cu acea ocazie, Canta s-a prins că Genu era nebun apropo de Emin: printre altele, nu credea că poetul murise la data ştiută de toţi. Nu era singurul, căci *şi* directorul Băncii Agricole, unul, Ruşinaru, susţinea acelaşi lucru, fiindcă citise în *Veac Nou* că Emin ajunsese în Argentina, după aşa-zisul lui deces.

„Ruşinaru... E rudă cu noul viceguvernator BNR?” se interesează Louise.

„E ta-su’, iar Max, *vicegubernatorul* şi *gubernatorul* au fost colegi la Banca Agricolă. Max le-a scris celor doi doctoratele, dar el nu şi l-a dat. Degeaba i-am zis «dă-ţi-l, băiete!», că nu m-a ascultat şi a rămas fără doctorat, ca Emin”, râde Teo, după care revine la Genu. Paradoxal, bunicul lui Max nu-l plăcea pe poet, nu-l scotea din anacronic şi semi

plagiator, dar înţelegea că amărâtul se pomenise într-o situaţie imposibilă: a fost printre primii români *sensibili* care au dat piept cu civilizaţia occidentală fără a-şi face un scop practic din asta. Nu-l interesa nici politica, nici administraţia – voia doar să priceapă pe ce lume e, fapt absolut dezarmant pentru un ins provenit dintr-un popor alfabetizat în proporţie de doi la sută. Cu alte cuvinte, Emin n-a avut de ales şi a *internalizat* Europa pe repede înainte, egiptplatoncezarpaveltomad'aquinocharlemagnedavincishakespearelockehegel, numai că l-a prins din urmă furia iredentistă (în fond, asistase la cursurile lui Dühring), amorsând un cocktail exploziv. Totuşi, în ciuda criticii *internaţionaliste*, Genu nu credea că poetul a fost un antisemit sadea. În primul rând, ăsta era trendul în secolul XIX, iar în al doilea, se punea întrebarea: ce fel de evrei urai? Aveai probleme cu prăpădiţii din ghetouri sau cu bogătaşii din palate? Cât despre evreii înşişi, ei ce voiau? Să se asimileze sau să-şi păstreze identitatea? Să se bucure de particularităţile ce-i făcuseră cândva starurile saloanelor europene sau să tragă folos din conceptul de rasă aleasă, după cum voia Disraeli, premierul britanic?

„Doar nu vreţi să spuneţi că Emin n-a fost antisemit", pufneşte Louise. Şi Teo, ca nuca-n perete: „Ştiţi că o rudă de-ale dumneavoastră s-a bătut pe *aici*? Ani de zile s-a ascuns în munţi... El s-ar fi bucurat să vadă că începeţi să aveţi dubii, căci *era* un antisemit veritabil, ceea ce e ciudat pentru... hm... familia dumneavoastră. În sfârşit, ideea e că pe vremea lui Emin, două treimi din liberalii români erau antisemiţi. Dar nu ei contau, mai important era Otto von Bismarck: chestiunea evreiască, zicea el, se rezolvă doar dacă armăsarii teutonici se împerechează cu iepele evreieşti".

„Ceea ce nu-l scuză pe Emin", tresare Louise.

„Dar nici pe Stroussberg, regele căilor ferate, şi nici pe Rothschilzi, care se lăudau că nu vor mai fi războaie în Europa, fiindcă băncile lor n-o să le finanţeze. Cu toate acestea, Europa a fost răvăşită de războaie făcute pe banii lor..."

„Vorbiţi de cazuri particulare", face Louise.

„Cazurile particulare," observă Teo trist, „ne-au dus la Auschwitz".

În ce-l priveşte pe Max, nu-i era clar când a pus botul la basmele lui Genu, fiindcă multă vreme n-a fost interesat de poet. Lui îi plăcea matematica, mergea la olimpiade, calcula traiectorii stelare, stabilea sub ce unghi intersecta cometa cutare planul eclipticii, prevestea

alinieri planetare la secundă; altminteri, era cu capul în nori: dacă-l trimiteai după usturoi, venea cu mărar. Prin clasa a zecea s-a gândit să clasifice infinitul, pe care l-a împărţit în trei căprării, dacă-şi aduce Canta bine aminte. Devenise atât de tare în rahatul ăla abstract, că Erika, într-un moment rar de mândrie maternă, l-a pus să le ţină o prelegere invitaţilor la un chef. Max ştia că mesenii erau bâtă, dar a făcut grafice pe o planşă atârnată în sufragerie şi a rostit cuvinte precum „imanent”, „sincron”, „congruenţă” peste *hors d’oeuvres*, salate de crudităţi şi pahare cu whisky. Convivii îl priveau uimiţi, în timp ce afară (Murgeştii locuiau la parter) se adunaseră golanii cu care Max vorbea despre chiul şi gagici. „Oh, ah” făceau invitaţii; în schimb, derbedeii zbierau: „Bă, lasă şcoala, fute şi tu ceva!” „P-aia de desen, p-aia de desen!” strigau. Max, nimic, dă-i înainte: infinitul oţios, infinitul-nod, infinitul pulsator, ca premisă a nemuririi teoretice, ba chiar şi a unei potenţiale repetitivităţi a evenimentelor (oho!), pierzându-i pe invitaţii ce-şi puneau gheaţă în pahare şi înfulecau sardine frecate cu unt. Deodată, enervat de hărmălaia golanilor, Teo a izbucnit: „Cine dracu-s ăştia?” Şi Erika: „Copiii *muncitorilor* de la bloc”. Iar Genu, mâhnit: „’s-ăia care m-au bătut la gunoi”. „Cum adică, te-au bătut?” s-a încruntat Teo.

Expunerea lui Macu s-a dus naibii, căci Genu a povestit că într-o seară, pe când ducea gunoiul la ghenă, derbedeii l-au doborât între tomberoane, prinzându-i picioarele cu un laţ. „Şi Miliţia ce-a făcut?” s-a băgat Vuia, care tăcuse până atunci. (Louise tresare, auzind de el.) Ei, Miliţia nu s-a băgat: atacul a avut loc pe întuneric, iar Genu n-a avut cum să-i vadă pe agresori; degeaba a zis că-i ştia după voci, căci sectoristul nu s-a sinchisit.

„Şi mie de ce nu mi-aţi spus?” a fulgerat Vuia din priviri.

Genu, Erika şi tatăl lui Max au pus ochii-n pământ. Cică se simţiseră *minoritari*, ei erau cu mapa, iar vecinii, cu sapa – cu alte cuvinte, erau priviţi cu o ură nemărturisită, pe care o citiseră şi-n ochii miliţienilor. Ce conta un moş de care s-au luat nişte puşti? Când e beznă şi duci gunoiul sunt riscuri, ce vrei?

„Şi dacă vă urăsc din alte motive?” s-a aprins Vuia. „Unde e telefonul?”

În zece minute, derbedeii au fost ridicaţi. N-au fost scoşi de la secţie decât la intervenţia Erikăi: părinţii prinşilor se rugaseră de ea cu cerul şi pământul să li se dea drumul. Dar Radu, fratele de cruce al lui Max:

„Altădată să-mi zici când aveţi belele, Macule... Habar n-ai ce prieteni am!”

Nu minţea. După o săptămână, derbedeii au încasat-o, Genu fiind răzbunat omeneşte de golanii pe care-i ştia Radu. Tot atunci, Max a lăsat matematica baltă, căci „i-a şters-o cineva din cap cu buretele”. Motivul? „*Cherchez la femme*,” face Teo cu ochiul, „o chema Sossa, ea l-a trăsnit. Şi-acum mă întreb dacă parşivul de Genu n-a pus totul la cale”, adaugă el, observând că, din cauza Sossei, care vorbea întruna despre Emin, Max a citit *kilogramic* despre poet, numai că, după o vreme, pe ea n-a mai interesat-o Emin şi i-a dat papucii lui Max. „Am rămas fără fată şi m-am potcovit cu poetul”, râdea Max, deşi admitea că şi Genu îl frăgezise în acest sens; în fond, de la el auzise de caietul ăla nenorocit, care, iată, a dispărut, şi despre care Canta şi Vuia aflaseră pe căi *specifice* că Moruzov, ctitorul Serviciului Secret Românesc, l-a dorit nespus. Se pare că Moruzov cheltuise *en gros* ca să-l recruteze pe poet, având în vedere că prezenţa lui în tabăra lui Mahno, anarhistul ucrainean, îl preschimbase într-o mină de aur din punct de vedere informativ.

„Nu-mi ziceţi c-a fost şi spion!” răbufneşte Louise.

„N-aţi dorit să vă spun un basm? Emin a petrecut mai bine de doi ani alături de Nestor Mahno... Nu-mi spuneţi că n-aţi auzit!”

„Păi... De ce-ar fi trebuit să aud?”

Şi Canta, făcând ochii mari: „Ce chestie, nu mă aşteptam”. Pare încurcat, învârte aiurea linguriţa în ceaşcă. „Auziţi,” reia el, „Bismut nu v-a zis că ne ştim?” „Nu”, face Louise. Deşi uimită, priveşte ţintă la Teo, dorind să-i dea a înţelege că informaţia nu era atât de importantă, încât să-i fie împărtăşită.

„Ei, de fapt, îi cunosc familia”, o scaldă moşul. „Unchiul lui Bismut a fost camaradul rudei dumneavoastră, s-au luptat amândoi cu Securitatea în munţi, asta ne-a adus împreună. Of, cum au trecut anii... Mă rog, ideea e că şi Bismut era interesat de Emin – nu era obsedat ca Max, dar ştia multe şi el.”

De astă dată, Louise pufneşte: „Mie nu mi-a zis nimic”.

„Poate nu-l mai interesează subiectul. În fond, de ce şi-ar bate capul cu aşa ceva? Reţineţi însă,” râde Canta, „că nici chiar o jurnalistă ca dumneavoastră nu poate afla tot. Jurnalismul e despre oameni, nu despre motoare”.

Se joacă, îşi spune Louise, *îmi toarnă rahatul ăsta ca să-mi vândă un altfel de Max. Fir-ar să fie, degeaba am venit, n-am aflat decât nişte nume: Ruşinaru, director de bancă şi tată de* vicegubernator *BNR, Moruzov, şef de serviciu secret, şi Nestor Mahno, un anarhist mort. Pe de altă parte, iar a apărut Vuia în poveste*; *of, parcă aş investiga o urzeală de familie, în care şi-o trag toţi între ei. Şi totuşi, ce-a vrut Vuia să spună când le-a zis Murgeştilor că „poate erau urâţi pentru altceva”?* Louise îl întreabă pe Canta care a fost treaba, dar moşul ridică din umeri: „Nici eu n-am cum să aflu tot”, răspunde amuzat.

Ploaia se porneşte din nou, o dă în furtună: vântul jumuleşte copacii, perdele de apă curg în pridvor. „Nasol,” strâmbă Teo din nas, „o să se strice drumul... Of, cum plecaţi?”

„Mă descurc”, face Louise. „Le am cu condusul.”

„Nu ştiu ce să zic”, îi arată Teo râul care se revarsă pe stradă. „Mereu păţim aşa. Avem un primar cretin.”

Fetiţa de vizavi scoate capul pe geam, priveşte furtuna. Louise se uită la ceas: e patru după-amiază şi vijelia nu dă semne c-ar sta. *Ce mă fac?* se întreabă, clipă în care începe să dea cu piatră. „Repede,” zice Teo, „aduceţi maşina în garaj”. Louise se codeşte. Dar el: „Haideţi, grindina asta se face cât oul de porumbel!”

Ia o tablă de lângă casă, o ridică deasupra capului, dă fuga cu Louise la maşină: rap-rap-rap, ţăcăne gheaţa. Teo deschide poarta, Louise bagă maşina în curte, grindina se măreşte, buşeşte în parbriz. Teo îi arată pe unde s-o ia. „Florile,” face ea semn, „calc florile”. „Daţi-le naibii, se face maşina praf.” Gata, Louise intră în garaj, maşina scapă întreagă.

După o vreme, grindina se opreşte, dar plouă năprasnic. Deodată, vântul smulge un ulm din rădăcini şi-l trânteşte în mijlocul drumului. *Am belit-o*, îşi spune Louise, *să vezi c-o să împart acoperişul cu moşul ăsta nebun*. Sună la Bismut, dar el o întreabă de ce nu caută un hotel, o pensiune, ceva. Da, e potop, înţelege, dar cum să dormi în aceeaşi casă cu secătura de Canta?

Trec orele. Vine o săteancă, întinde masa, cei doi iau cina. Teo mai zice câte ceva despre Max, dar Louise îl opreşte: „Vă rog, nu stăruiţi. Nu mă convingeţi să-l las în pace”. „Nu asta mi-am propus, vreau doar să nu-l mai credeţi pe ticălosul de Gaftoi. Ca mulţi procurori, e un nemernic, credeţi-mă.”

Se întunecă. Louise se retrage – e terminată, n-a dormit de ieri dimineaţă. Săteanca îi face focul. Louise dă să intre în vorbă cu ea, dar femeia răspunde cu da şi nu. Afară trăsneşte, bubuie, toarnă de rupe, zici că se spulberă stânca de lângă sat, cu tot cu observatorul lui Canta.

Louise se dezbracă, pune hainele pe un scaun, ca la armată. Ce chestie, numai mobilă Art Nouveau în cameră: scrinul ce te înghite când te aşezi să scrii, canapeaua cu nervuri unduioase, patul, ba chiar şi schiţa hotelului Tassel din Bruxelles, cu măsurători cu tot, semnată (să fie un original?) de însuşi Victor Horta.

Louise o ia desculţă spre pat. Se miroase la subsuoară: s-a spălat la lighean, dar merge. Când să se bage în aşternut, privirea îi e atrasă de o statuetă aşezată într-o geodă, deasupra căminului: un bust de femeie, cu braţele precum două aripi de liliac, strânse ca o pelerină în jurul trupului. *De unde naiba o ştiu?* se întreabă, în timp ce scoate din rucsac cartea cumpărată ieri dimineaţă. N-apucă s-o deschidă: Teo vorbeşte la telefon, râde în hohote în camera de alături. Louise se duce pâş-pâş la uşă. „Nu te mai da mare," făcea moşul, „noi cum eram la vârsta lor?" *Şi dacă râde de mine?* se gândeşte Louise. „Exagerezi", zice Teo, după care se plânge că l-a luat frigul şi gata, închide. Apoi, linişte.

Şi pe ea o ia frigul: ţuşti în pături! Se zgâieşte la statuetă, deschide cartea, o frunzăreşte. Deodată, dă peste o pagină cu colţul îndoit, de parcă i-ar fi pus cineva semn, deşi abia a scos volumul din ţiplă. Se uită la colţ, îl îndreaptă, îl îndoaie la loc – e un semn mărunt dintre cele pentru care o certa maică-sa, îl făcea mic de tot, ca să scape de frecatul ridichei: „ce tot îndoi paginile, Louise?" În sfârşit, deschide la prima pagină şi, în secunda doi, azvârle volumul pe jos. Cartea îi e dedicată lui Nestor Mahno, iar Louise şi-o aminteşte bine de tot – din ea aflase de războiul cel mare, care venea, venea, venea.

Gata, i-a sărit somnul. Câte investigaţii făcuse de când se ştia? Opt? Nouă? Nu contează, important e că au avut început şi sfârşit. Acum, nu se mai termină: se apucase de Max, de la Max a ajuns la un poet care nu a fost doar poet, iar de la poet s-a pomenit pe cap cu un anarhist. Bine, putea să nu-i pese de Emin şi de Mahno, dar cum să ignore coincidenţele despre care i-a vorbit Anca, citându-l pe Max? În fond, Louise simte deja că face parte din ele, numai că n-o să mărturisească aşa ceva nimănui, nici măcar lui Max.

20. UN EXOD PESTE NISTRU. APARE ŞI MORUZOV

Nestor Mahno, zis Batko, e scund, are păr negru, zburlit, şi ochi lucitori. Plin de draci, iese din adăpost şi o ia printre corturi: cât vezi cu ochii, oameni care îşi curăţă armele, cai, muniţie, bucătării de campanie, plopi de baltă şi smârcuri care puiesc ţânţari. Bate vântul, dar e cald. Undeva în apropiere e Nistrul.

Batko e înţolit în uniformă de bolşevic: dacă ar fi după el, ar rupe şi-ar scuipa steaua roşie, dar n-are încotro.

„Fir-ar a dracu' de uniformă," spune, „abia aştept să mă piş pe ea!"

„Las' că mai e puţin şi scăpăm", îi strigă un soldat.

„Cum adică *scăpăm*? Crezi că nu ne întoarcem?"

Ei, cum să nu se întoarcă, dar vor să-şi tragă sufletul, ce Dumnezeu! Se bat de un an încheiat: la est de Nipru, la vest de Nipru, în stepa Kubanului, în munţii Crimeei; s-au luptat cu cazacii roşii, cu puşcaşii letoni, cu Frunze, Blücher, cu Eideman... Batko a fost rănit de unsprezece ori şi l-au vârât de fiecare dată în *tacianka*, sub mitralieră, scoţându-l din încercuiri, ca să ucidă mai mulţi cekişti, mai mulţi bolşevici, după ce omorâse ruşi, austrieci, nemţi, ucraineni de-ai lui Petliura. Se zice că a ucide e o porcărie, dar dacă la mijloc e libertatea, puşca ţi-e nevastă şi baioneta ţi-e soră: moarte duşmanilor, *smert voroham*!

„Cu românii nu ne-am bătut, nu-i aşa, Mişa Gheorghevici?" râde Batko. La care Emin: „Ştiu eu, *batiuşka*?" Batko se miră: „*Batiuşka*? Ai şaptezeci şi trei de ani, ce-mi spui *batiuşka*? Hei," îl apucă de umăr, „n-o lua în faţă, că nu mai eşti armăsar! Şi tu la fel, *diadia* Yaya, c-o fi luminăţia-ta negru păcură, da-ţi scârţâie oasele."

„*Inshallah*," zâmbeşte Yaya „n-avut frică, noi plini de noroc azi."

„Aşa scrie în cărţile voastre?" se întristează Batko, Emin şi Yaya nu-şi dau seama de ce. Şi lui Emin: „De când n-ai mai fost în România?"

„De doi ani, de când a vrut Bela Kun să ne ia Ardealul."

Pfuai, *sraka* de Bela Kun! Până şi Lenin credea că-i un idiot: când secretara a transcris discuţiile de după căderea Budapestei, a şters cuvintele „cretin", „imbecil", „prostănac", cu care Lenin îl gratulase pe Bela, iar transcriptul ieşise cu jumătate mai scurt. Cu toate astea, Lenin tot pe el l-a trimis să negocieze cu Batko, ocazie cu care Bela i-a

oferit o sută de poze în care apăreau amândoi alături de membrii Internaţionalei a III-a. „Tovarăşe Mahno,” i-a zis dobitocul, „eşti un luptător neînfricat pentru cauza ţăranilor şi a proletarilor! Să ne unim!” Apoi, *pizdeţ*, l-a vorbit pe la spate, bolşevicii au trimis doi cekişti să-l ucidă, iar Armata Roşie s-a repezit peste Armata Neagră a lui Batko, fiindcă, ce să-i faci, Batko făcuse cu bolşevicii la fel. Emin ştie toate astea, dar îl place pe Batko, plus că i-a promis lui Peter c-o să ţină aproape de el. Prin urmare, Emin şi Batko sunt fraţi.

„Piotr ţi-a zis c-o s-avem noroc?” îl întreabă Batko pe Yaya. Negrul tace. Iar Batko: „Ţi-a zis, cumva, şi dacă azi biruim?”

„Asta nimeni ştiut. Noi doar scris ce faci.”

Batko se înnegurează: „Voi şi visele voastre... Dacă nu-mi zicea Piotr de voi, vă-mpuşcam! Era bine sau rău?” Emin râde şi-şi răsuceşte o ţigară, dar n-o poate aprinde de vânt. Şi Batko: „Îl ţii minte, Mişa, pe Nikita din Mirgorod? Dacă nu erai tu, îl împuşcam, şi-ar fi fost rău, căci Nikita s-a azvârlit în râul năvalnic al revoluţiei şi, datorită lui, am spulberat unitatea de elită Drozdov.”

„Nu eu l-am scăpat pe Nikita. Tu i-ai lăsat viaţa, nu eu.”

Batko rămâne pe gânduri. Le cheamă pe nevastă-sa şi pe fiică-sa. Se ciuceşte lângă fetiţă şi-i vorbeşte în şoaptă. Maică-sa lăcrimează: „Nu-i drept, *batiuşka*, nu-i drept”, spune, mângâindu-şi soţul pe chipiul blestemat cu stea roşie. Dar Batko: „Nu e, dar scăpaţi de chin”. Se ridică. „Unde-i Zinkovsky?”

„Aici”, răsare unul mare cu păr roşu. Se strâmbă când îl vede pe Yaya: nu-i plac negrii. Iar Batko: „Ai înţeles ce vreau?” „’nţeles, *batiuşka*!” Zinkovsky e între două vârste, se ştie bine cu Mahno, are voie să-i zică *batiuşka*. Cei doi au pornit la drum împreună, i-au topit pe naţionaliştii lui Petliura, care Petliura îl înlăturase pe Skoropadsky, omul nemţilor, care Skoropadsky îl alungase pe Wilhelm de Austria, cel ce voia să fie rege la Kiev, în contul Vienei. Daaa, numai imperialişti împuţiţi în Ucraina! Ce-i drept, l-au ajutat pe Emin: marile puteri se îmbulzeau în asemenea hal, iar cancelariile europene trimiteau atât de mulţi emisari, încât Peter B. (Piotr, după cum îi zicea Batko) reuşise să-l întâlnească de câteva ori pe poet, luându-i caietele acoperite cu scris mărunt. „*Brüder, du schreibst so hässlich*! Frate, scrii atât de urât! Nu înţeleg mai nimic. Fă-i ceva, potoleşte-l!” îl ruga Peter pe Yaya, râzând, după care o ştergea în Polonia.

Acum funia s-a apropiat de par, Peter nu mai are cum să vină aici, iar Batko e prins ca într-un cleşte. Uită-te la el: se plimbă cu mâinile în buzunare, fără o vorbă, privind în pământ.

Şi Zinkovsky: „Păi, să-i dăm drumul, *batiuşka*", îi spune de parcă i-ar cere voie.

Mda, şi el poartă uniforma Armatei Roşii, de-aia e încruntat. Cheamă doi tovarăşi, se pregăteşte să iasă din tabără, iar Mihail Gheorghevici, cât e de bătrân şi de gras, dă să-i însoţească. Dar Batko: „Rogu-te, Mişa, fii cuminte!"

„Vreau să văd cu ochii mei ce se întâmplă."

„Las' că-ţi spunem noi. Ce zici, vine omul tău?"

Cum să nu, Moruzov se ţine mereu de cuvânt. Batko e îngrijorat, însă: ar fi vrut să vină Piotr, doar în el se încrede. Emin ridică din umeri, deschide caietul şi se apucă să scrie, în timp ce Yaya îi şopteşte ceva. „Iete," face Lev, artileristul fără un ochi şi fără tunuri de-acum, „zici că Domnul a făcut lumea ca s-o povestiţi voi!"

Batko şi Emin se schimbă la faţă. „De unde ştii ce treburi au Mihail Gheorghevici şi *diadia* Yaya?" se repede Batko la artilerist. Dar ăla: „Uşurel, Batko! M-ai învăţat să nu mă las prigonit, aşa că nu mă prigoni". „Al naibii să fie ăla care te prigoneşte, dar de împuşcat, te împuşc, dacă mai deschizi vorba despre ce scrie Mişa, 'nţeles?"

„Bine, bine, nu vreau să te supăr... Iertaţi-mă, Mihail Gheorghevici, şi măria-ta, *diadia* Yaya!" se prosteşte artileristul.

Şi Batko, întorcându-se la Emin: „Nu-mi spune că transcrii şi vorbele astea!"

Emin nu răspunde. Yaya întinde covoraşul de rugăciune, iar Emin lasă naibii caietul şi o ia către Nistru. A îmbătrânit, nu vede bine, vrea să se ducă pe ţărm ca să se uite spre România, dar străjile îl opresc. *Şi dacă Peter greşeşte?* se întreabă poetul. *Dac-am greşit amândoi? Dacă solomonarul îşi râde de noi? Poate doar Louise să ştie mai multe, dar uite că ea nu-şi scrie scrisoarea, cât despre Max, n-am aflat nici până azi ce-i cu el... Peter, Peter, cum o scoatem la capăt?*

Despre Peter se spunea că-i un geniu: la treisprezece ani studia istoria la Heidelberg, la cincisprezece făcea matematici la Humboldtiana, dar, dacă-l întrebai unde a învăţat cel mai mult, îţi povestea cum se ascundea noaptea, copil fiind, în muzeul lui Lepsius, printre mastabale

şi sarcofage. Lepsius avea ideile lui apropo de muzee şi-ţi împlinea senzaţia de Egipt cu fresce ce expuneau Nilul, deşertul şi piramidele, cu ibişi, flamingo împăiaţi, tufe de papirus şi bazine cu apă răspândite pe holuri şi în saloane. Lepsius crease în Muzeul Nou o uriaşă *Wunderkammer* în care, odată intrat, uitai de Stadtschloss şi Tiergarten, crezându-te la Gizeh sau Luxor.

Drumul lui Peter se intersectase cu al Hansei la o conferinţă: „Să fie istoria o ştiinţă?" stârnise el publicul, jucându-şi cozile de rândunică ale mustăcioarei. „Dacă e o ştiinţă, cum arată experimentul istoric? Ce substanţe foloseşti, în ce eprubete le vâri, cum reproduci experienţele? Nu ne-a învăţat Al-Hazem, studiind camera obscură, că ştiinţa reproduce experienţele altor savanţi? Priviţi în jur," şi-a încolţit auditoriul, „trăim în plină epocă pozitivistă, de ce nu ne descotorosim de pseudoştiinţa numită istorie? Cum îl măsurăm pe Pericle? E corect să-i facem lui Buda statui? Să-l ridicăm pe Napoleon în slăvi sau să-l azvârlim la gunoi? Asta trebuie să *măsoare* istoria în unităţi precum gramele, metri şi waţii, căci altfel o lăsăm pradă umanioarelor care nu demonstrează nimic! Ştiinţa e paşaportul spre libertate! Ne aşteaptă un scop măreţ, misiunea noastră e să dezvrăjim lumea, s-o conducem după principii clare etc. etc."

Seara, Radetzky l-a invitat la bancherul Bleichröder, crezând că-l atrage în Hansă, când, de fapt, Peter captase Hansa în contul lui, cu o viclenie pe care nu i-o bănuia nimeni atunci. Cu ce-i amăgise? Cu propunerea de a crea o societate programabilă, bazată pe criterii raţionale, care să arunce la gunoi partizanatul politic, acesta nefiind decât „parazitul" interesului general. Pe Adam Smith, cu *laissez-faire*-ul lui liberal, îl considera haotic, preferându-l pe Friedrich List, care avea convingerea că „pomul care face fructe e mai valoros decât fructele în sine". Peter B. voia un stat tehnocrat.

După întâlnirea cu pricina, Peter şi-a început experienţele într-o hală transformată în *Wunderkammer*, pe o hartă în relief, întinsă pe planşeu, populată cu tabele şi figurine ce închipuiau guverne, uzine, căi ferate, mine, drumuri, armate ş.a.m.d. Problema era că experimentul istoric trebuia să ţină cont *şi* de climă, bursă, agricultură, salarii, sentimente populare, ba chiar şi de banalele dorinţe personale, susţinea Peter, sprijinit de Sanderval, Yaya şi Kelvin, cei mai noi membri ai Hansei. În consecinţă, pereţii halei s-au umplut cu tabele, pe hărţi s-au înmulţit figurinele, experienţele analizau tot mai multe cote şi variabile, iar Emin, uimit de lumea paralelă ce se umfla sub ochii lui, îi trimitea lui Carp depeşe după depeşe, care cuprindeau

arbori genealogici dinastici şi ai marilor industriaşi, cursuri de schimb, grafice cu resurse, liste cu miniştri, simulări de conflicte. „Asemenea experimente ne-ar fi tocmai bune”, scria poetul, numai că îndoielile îi dădeau ghes: *de ce mă gândesc doar la România? n-ar fi raţional să cântăresc lumea* întreagă*? ce-i aia, o ţară, de fapt?*

Într-o bună zi, Peter a cerut membri noi: muzicieni, pictori, actori, poeţi. „Noi lucrăm cu numere şi formule,” a explicat el, „dar ştiinţa e plină de goluri. Ei bine, sarcina noastră e să le plombăm, scopul nostru e să ducem experienţele cât mai aproape de adevăr. Întrebarea e: cine ştie să umple aceste goluri? Cine peticeşte realitatea? Artiştii, *natürlich*! Eu sunt sigur că neştiinţa se va stinge cândva şi că arta n-o să mai aibă motiv să existe, dar, până atunci, artiştii sunt obligaţi să ne dea iluzia coerenţei, speculând hiperbola şi metafora, mijloacele lor de producţie! Iată de ce-i chem lângă noi, iată de ce avem nevoie de acest proletariat al incertitudinii! Noi, ca savanţi, trebuie să ţinem lumea în frâu”.

După un an, însă, membrii Hansei au înţeles (tot la îndemnul lui Peter) că *încă* umblau cu jumătăţi de măsură. De fapt, au stabilit ei, experimentul istoric avea nevoie de o ţară ridicată de la zero, idee pe care a îmbrăţişat-o şi Bismarck, dat fiind că Reich-ul beneficia de pe urma lucrărilor Hansei fără să scoată niciun ban din vistierie.

Of Peter, Peter, zâmbeşte poetul amar, la doi paşi de Nistru, *die Welt, nicht mein Schreiben, ist hässlich*, lumea e urâtă, nu scrisul meu.

Aprinde o ţigară. Iar l-au năpădit mâncărimile – îl luaseră în Africa, fir-ar să fie, şi nu mai scăpase de ele. Ce-i drept, acum are draci: i se pare că firul în curs e pierdut. Măcar de-ar ieşi bine în următorul! Pentru asta, însă, trebuie să-şi scrie că-i musai să-i zică lui Peter, cât mai devreme, că l-a întâlnit pe solomonar. Acolo, la Bolta Rece, după jubileul Putnei, atunci i-o va spune şi, ca nu cumva să rateze momentul, o s-o roage şi pe Louise să-i amintească ce are de făcut. Condiţia e ca ea să-şi scrie scrisoarea.

„Pregătiţi-vă, Mihail Gheorghevici!” îl îndeamnă străjile cu blândeţe.

„Mişa, hai odat’!” îl repede Batko. Emin aruncă ţigara. Se caţără cu greu în *tacianka*, căci nu doar c-a îmbătrânit, dar e şi obez. De altfel, deîndată ce se aşază sub mitralieră, se apucă să înfulece din colţunaşii făcuţi de nevasta lui Batko.

„Ce-i, Mişa, ţi-e frică?” îl ia Batko râzând. Şi apoi: „Hai c-o scoatem la capăt, totul e să fie omul tău pe celălalt mal.” „Nu m-a minţit

niciodată”, face Emin. Batko pufneşte: „Ce naiv eşti… Şi ce naiv sunt şi eu: dacă mă vinzi?” Emin îl cunoaşte bine pe Batko, nu se supără: „Nici să fi vrut,” zice, „nu puteam să te vând, căci n-am voie. Nu mă lasă Peter”. „În Piotr am încredere,” spune Batko gânditor, „păcat că nu ne aşteaptă el pe celălalt mal. Şi-n tine am încredere, Mişa, dar sunt revoluţionar, nu las nicio piatră neîntoarsă”.

„Mai bine,” se bagă Yaya, „nu vorbit despre asta.”

Emin face un gest de lehamite. *Numai Mahno să nu fii acum*, îşi spune, *căci dracul ştie dacă lupta lui a avut sens: ai crede, mai degrabă, c-a fost înfrânt, din moment ce fuge în România. Of, când am fost mai nebun*, se întreabă, *când am fost în sanatoriul lui Suţu, când am urzit cu Peter sau acum?*

„Acum!” strigă aghiotantul lui Batko. *Tacianka* o ia din loc. Pe lângă ei, pe un catâr, e evreiaşul ăla, Kristol, care-l enervează pe Emin. A venit tocmai din America, de la Hollywood, ca să-l filmeze pe Batko. Călărind, îşi unduieşte spinarea ca şarpele şi învârte de maneţica aparatului lui – naiba ştie cum face, dar nu clatină imaginea niciodată. Emin n-are încotro, zâmbeşte în obiectiv, întrebându-se dac-o fi rudă cu Kristolii din Fălticeni.

După câteva minute, dinspre pichetul de grăniceri se aude Zinkovsky glăsuind tunător: „De ce-aţi chemat în ajutor Cavaleria Roşie, netrebnicilor?” Grănicerii răspund cu jumătate de gură, cică n-au cerut ajutor. Dar Zinkovsky: „Vă bateţi joc? Sunteţi cumva bestiile albe ale lui Petliura?” „*Tavarisci*, *tavarisci*”, se bâlbâie ăia, clipă în care rămăşiţele Armatei Negre ţâşnesc dintre plopi: căluţii din Kuban zboară şi, de pe singura *taciankă* rămasă, se trage cu mitraliera. Călăreţii întind săbiile, pistoalele bufnesc, şarja îi zburătăceşte pe grăniceri de parc-ar fi broaşte. „Suntem de-ai voştri, *tavarisci*, de-ai voştri!” răcneşte unul.

„*Strielai ty, idiot*! Trage, prostule!” îl bruftuluieşte comandantul. „Nu-s ai noştri, e Mahno!”

Se lasă cu hărmălaie şi pe malul românesc: puştile plesnesc ca la bâlci, dar românii-s făcuţi grămadă, n-ar nimeri nici nişte viţei toropiţi de căldură. Emin înalţă capul, se uită cu ochii scoşi la încăierare, în timp ce Batko trece pe lângă el, cu calul în spume: „Mişaaa,” îi strigă, „să scrii frumos despre şarja asta! Pe ei, pe ei! Urrrraaa!”

Capete sparte, plumbi sfârtecând bojoci, lănci dând maţe afară, braţe retezate de săbii, pichetul e făcut zob, iar sângele curge gros în

pământ: să vezi recoltă la anul! Kristol e fericit, filmează învălmăşeala de pe spinarea catârului, zâmbind ca un dobitoc. *Cu cât l-or plăti americanii ăia ai lui?* se întreabă Emin.

Grănicerii o iau la sănătoasa. Luptătorii lui Mahno urcă pe bac. Doar din *tacianka* se mai trage cu mitraliera după fugari. Dincolo, pe malul românesc, aleargă un grăsan, strigă la militarii lui: „Nu mai trageţi, *mboilor*, nu mai trageţi, că-i aşteaptă la Bucureşti! Opriţi focul, futu-vă-n cur!”

„Ăla e Moruzov?” face Batko. „El e”, zice Emin. Şi Batko: „Ei, nu ştiu dacă lui Piotr îi iese ceva din războiul meu, dar s-a ţinut de cuvânt”. „Ştiinţa e totdeauna cinstită,” proclamă Emin, ca fraierul, mușcând dintr-un colţunaş. Şi Mahno, ridicând din umeri: „Unii plâng că mor, alţii că scapă cu viaţă. Dacă nu era Piotr, îţi putrezeau oasele, Mişa, iar pe tine,” se uită la Yaya, „te mâncam fript! Aşa m-am ales cu doi prieteni! Sper s-aveţi dreptate cu ţara aia nouă şi să-i cinstiţi pe toţi morţii războiului, fiindcă ştiinţa voastră i-a băgat în pământ!”

Râde, urcă pe bac, în câteva minute ajung cu toţii pe ţărmul românesc. După sălcii aşteaptă două maşini şi câteva camioane. Mahnoviştii s-ar trânti pe jos, că-s rebegiţi, dar grăsanul nu-i lasă: trebuie s-o şteargă, şi încă iute.

Bun, se duc la maşini, Kristol filmează tot. Camioanele sunt pline cu merinde, cu apă, cu ţoale uscate, cu vin – românul e primitor, ce paştele mă-sii! De pe malul sovietic se aud răcnete: „Trimiteţi-i înapoi! Sunt bandiţii lui Mahno, au ucis mii de suflete, prăpăd au făcut! Daţi-i să-i ducem la Tribunalul Poporului!”

Izbucneşte o târguială neaşteptată, bolşevicii ameninţă, iar grăsanul zbiară la ei peste râu, înjurându-i de mamă şi de dreptul internaţional: „Faceţi cumva, să nu începeţi război şi cu *noi*!” Bolşevicii se înfurie, trag, dar o fac la nervi, ţintesc coroanele sălciilor, nu vor să rănească pe nimeni. Egrete şi gâşte îşi iau zborul, iar o vidră se repede bezmetic în mijlocul Nistrului – vrea să scape de imbecili. Răsare şi un cekist printre bolşevici: se duce la comandantul pichetului şi-l împuşcă în cap, după care vine pe mal, face doi-trei paşi în apă, pune mâinile în şold şi se uită spre malul românesc. E bronzat, înalt, slab.

„Lasă-l”, îi spune Batko lui Zinkovsky, văzându-l că duce puşca la ochi.

„E nemernicul de Junker, omul lui Eideman, el a ucis-o pe Marusia.”

„Junker?” se miră Emin. „Andrei Wilhelmovici Junker?”

„Nu-mi spune că-l ştii,” pufneşte Batko.

„Îl ştiu pe taică-său. S-a ţinut scai după mine. Fi-su’ chiar e cekist?”

Cekist, cekist. Emin se miră: *al dracu’, spion ca ta-su’, aşchia nu sare departe de trunchi!* Convoiul porneşte. Batko, Yaya şi Emin urcă-n maşină cu grăsanul. Drumul şerpuieşte printre coline molcome şi dealuri acoperite de vii. În depărtare, un codru secular, frate cu românul etern, dar-ar naiba în ele de poezii!

„Eu m-am ţinut de învoială,” zice grăsanul. Batko se înroşeşte şi scoate un caiet, făcându-l pe Emin să pufnească în râs: „*Batiuşka*, şi tu ţii jurnal?” „Eu nu scriu prostii”, spune Batko, dându-i caietul grăsanului. Ăla îl frunzăreşte: „Sper c-acum aveţi încredere în noi”, spune el mustăcind. Batko ridică din umeri: „Am încredere doar în Mişa şi-n Yaya, pentru că nu vor nimic”. La care grăsanul: „Hm, ceva-ceva vor şi ei”. Emin deschide taşca şi scoate din ea un caiet. Grăsanul parcurge câteva foi: „Unii-şi imaginează”, adaugă el, „că totul încape în numere. Eu cred că e mereu loc de păţanii incalificabile.”

Emin o dă la întors: „Depinde cum ţineţi minte lucrurile”. Şi grăsanul: „V-am văzut acum doi ani, în Ardeal, nu v-aţi schimbat cine ştie ce. Asta e o problemă, căci s-a vorbit mult de reapariţia dumneavoastră. În fine, să nu-l plictisim pe *gaspadin* Mahno, avem de discutat treburi mai importante”.

Şi-l pune pe Batko la curent cu aranjamentul care a dus la trecerea Nistrului. Lui Batko nu-i vine să creadă că Mişa participase la lucrătură – în fond, e poet. „*Batiuşka*, *batiuşka*,” îl bate pe umăr, „ziceai că n-ai voie să te bagi.” Emin face pe aiuritul, nu spune că însuşi Peter i-a cerut să intervină, după ce văzuse câţi oameni aveau interes ca Mahno să treacă Nistrul. De altfel, grăsanul îi enumeră, uimindu-l pe Batko, căci printre ei e Rakovski, un bolşevic de prim rang, amic cu Caragiale, care Caragiale a fost amic cu Emin. Rakovski trimisese grosul Armatei Roşii în Polonia, ca să mai subţieze pichetele de grăniceri de la frontiera cu România.

Batko n-o fi el prea citit, dar pricepe: „Dacă s-a băgat Rakovski, nu mai văd eu Ucraina!” spune el amărât. Se întreabă dacă n-a căzut din lac în puţ, dacă nu e cazul să scape sărind din maşină – de ani de zile doar asta face: scapă şi muşcă, fuge şi sfârtecă, zici că-i lup. Cel mai mult i-a plăcut când i-a trecut prin foc şi sabie pe junkerii lui Lenin, cu tot cu Brigada de Cavalerie Internaţională, la Mihailovka. Iar acum? Cu ce s-a

ales? Ce a ieşit din Anabasis-ul lui în care, în loc să zbiere „*Thalassa, Thalassa*”, a strigat: „România, fir-ar al naibii, România!”

Dar grăsanul: „Nu fiţi pesimist, bolşevicii n-o să rămână în Ucraina pentru totdeauna. Am stat de vorbă personal cu oamenii scoşi de Wranghel din Crimeea.”

„Wranghel mi-e duşman”, mârâie Batko.

„Da, dar ofiţerii lui cunosc starea de spirit din ţara dumneavoastră. Ţăranii vă idolatrizează, iar mulţi bolşevici zic că vă urăsc doar pentru că le e frică de politrucii roşii. Când o să începem războiul cu comunismul, Armata Neagră ne va fi de ajutor, dar, până atunci, trebuie să vă oferim probitate. La treaba asta,” se întoarce către Emin, „prietenul dumneavoastră e maestru neîntrecut”.

„... ba maestrul e nebun”, se scălâmbăie Emin.

„Poftim, iar o ia de la capăt”, râde Batko, îmbrăţişându-l. Se uită apoi la grăsan: „Ce probitate să-mi ofere Mişa? M-am bătut cu tiranii, ce altceva să scrie?”

„Şefii lui Rakovski de la Kremlin o să vă zugrăvească în cele mai negre culori: că sunteţi însetat de sânge, c-aţi ucis oameni nevinovaţi şi, atenţie, că v-aţi dat la evrei.” „N-am nimic cu evreii”, se răscoală Batko. Dar Moruzov: „Eu spun ce-o să zică bolşevicii, iar nouă, românilor, nu ne-ar pica bine ca presa să ne acuze că ne aliem cu un bandit care, pe deasupra, e şi antisemit. Cum să-i convingem pe occidentali că ducem un război just în Est? Credeţi, cumva, că Kristol vă e prieten? Credeţi că nu i-a filmat pe anumiţi comandanţi de-ai voştri, când... Hai, că ştiţi mai bine ca mine: Kurilenko a făcut prăpăd printre evrei la Tsarekostiantinvka!”

„Iar eu i-am pus în vedere să nu se repete, fiindcă-l împuşc!”

„Ei, şi? Kristol a filmat măcelul.”

„*Gaspadin* Moruzov,” spune Batko, „l-am învestit pe Kristol cu toată încrederea mea. De ce mi-ar face rău?”

„Pentru că pe el l-a învestit altcineva, şi nu cu încredere! Vreţi să vă spun cu cât e plătit? Nu, nu vorbiţi la nervi, c-o să vă pară rău! Ăia, la Tsarekostiantinvka, sunt morţii lui, pricepeţi! Face ce vrea cu ei şi lumea o să-l creadă, fiindcă sunt morţi cu adevărat, gata, *kaputt*, iar Kristol e faimos: femeile schimbă zece batiste la filmele lui de dragoste, iar bărbaţii pleacă direct la bordel după ce-i văd producţiile

licenţioase! Ştiţi că l-a înregistrat şi pe Cicerin, ministrul bolşevic de externe? Cicerin e curlandist, domnule, *mare* curlandist, şi Kristol l-a filmat în ascuns."

„Doamne, l-am avut în mână, puteam să-l omor!" scrâşneşte Batko.

„Lăsaţi omorul! O să recurgem la talentul de jurnalist al lui Mişa Gheorghevici. Dânsul se pricepe la tărăboaie de presă. În plus, e nevoie de diplomaţie, căci treaba e încurcată: uite, Sovietele pretind că Basarabia e teritoriul lor ocupat samavolnic de România, aşa că trebuie să fiţi de acord că şansa dumneavoastră e să bateţi palma cu Petliura."

Batko ia foc: păi, el a început războiul tocmai ca să-l ucidă pe câinele de Petliura! Grăsanul îi aminteşte că Armata Neagră a dat mâna cu Armata Roşie în ciuda urii ce-i despărţea, „plus că v-aţi încălcat principiile, *gaspadin* Mahno, vă daţi seama? Bolşevicii, aţi zis-o mereu, sunt nişte bestii şi, cu toate astea, v-aţi aliat cu ei. Vă rog, vă implor, împrieteniţi-vă cu Petliura! Nu-mi răspundeţi acum, doar gândiţi-vă la propunerea mea".

„Tu ce zici?" se întoarce Mahno la Emin, dar e prea nervos, nu-l lasă să răspundă: „Ştiu, ştiu, n-ai voie să te bagi, nu te lasă Piotr. Of, e musai să vorbesc cu el... Dacă se alege praful de mine, cum s-a ales şi de Kascei?"

„Putut da eu sfat, Batko," se bagă Yaya cu blândeţe, „dar trebuit mult poze". „Poftim?" se miră Mahno. Şi Yaya: „Noi avut mare *marabout*, Suware, care trăit în Delta Interioară Niger. Păgâni atacat la el şi Suware dat seama că, dacă nu ţinut piept, poporul lui, pfui, mort! Cum făcut război, când tu predicat pace? Suware vorbit atunci cu învăţăcel, învăţăcel tăiat obraz Suware cu cuţit şi Suware zis că păgâni atacat când făcut rugăciune. Ai noştri, iartă Allah la mine, prefăcut că crezut minciună şi plecat la război. Rana ta, Batko, plumbul de săptămâna trecut", întinde Yaya degetul spre obrazul lui Mahno, acoperit de feşe însângerate. „Arătat rana oamenilor, spus că pus pielea pe băţ pentru ei! Dacă Suware făcut aşa, putut şi tu, iar lume urmat la tine, chiar dacă împrietenit cu câine Petliura, *inshallah*."

„Asta... asta..." se bâlbâie Batko, „asta e înşelătorie curată, Yaya!

„Ba e politică, *gaspadin* Mahno", zice Moruzov.

21. MAX. O REVEDERE ÎNDELUNG AŞTEPTATĂ

Mahno n-a revăzut Ucraina nicicând: după ce a trecut Nistrul, s-a dus în Polonia; din Polonia s-a dus la Danzig, apoi la Berlin, iar în final la Paris. Ajuns în Franţa, a intrat în Grupul Anarhiştilor Ruşi din Străinătate, a publicat în *Dielo Truda*, a redactat Platforma Program a Comuniştilor Libertarieni şi a muncit ca tâmplar la fabrica Renault şi la Operă. A murit de TBC în 1932, fiind cremat şi depus la Père-Lachaise, în urna 6685, lângă Isadora Duncan şi Maria Callas, la doi paşi de mormintele lui Yves Montand şi Jim Morrison, pe care îi bântuie în raiduri lansate de pe lumea cealaltă. Batko a fost scorpion, iar astrograma îl apropie de Bono şi Giselle Bündchen (Venus opus lui Neptun), dar şi de Elvis Pelvis şi Mark Fuckerberg (Marte sextil ascendent *or something*).

Onoarea lui Batko a rămas neştirbită, iar asta nu din cauza războiului său uimitor. Neînduplecat, n-a cedat nici după ce a fost înfrânt şi, spre deosebire de Joe Stalin, Wolffy Hitler, Burhana Merkel & Obamov (manipulări, pusee imperiale, cetăţeni irosiţi în ţările lor şi aiurea), Batko n-a promis luna de pe cer şi nu le-a dat apropiaţilor sinecuri. *Ce-i drept, nici n-a câştigat*, îşi spune Max invidios, el fiind un libertarian, pentru care forţa justifică orice. Azi însă, Max îşi resimte opţiunea, căci a făcut avere alături de Oli-Papainoage, iar articolele Louisei se bazează pe ingineriile puse la cale de el pentru vechiul său partener. Cu toate astea, Oli nu-i mai răspunde la telefon, ba, mai mult, Max nu-şi poate accesa contul din Grenada, Oli fiind singurul care are habar de el. Faptul e cu atât mai frustrant, cu cât cei doi s-au cunoscut de mult, la Sinaia, în casa lui W, şi au fost colegi la unitatea Securităţii din Grădiştea, de pe zidurile căreia se uitau la Delta Neajlovului şi la *setting*-ul bătăliei de la Călugăreni. Acolo au fost colegi cu Gaftoi, procurorul care le instrumentează cazurile, iar dacă Gaftoi l-a strâns pe Oli cu uşa, Max îşi poate lua adio de la banii din Grenada. În mod normal, ar trebui să-i blocheze şi el conturile lui Oli, numai că are nevoie de *cash*: nu-l *faci* pe Oli plătind un hacker de rând, iar Max tocmai la *cash* n-are acces, după ce Gaftoi i-a pus sechestru pe avere.

Mai sună o dată la Oli: nimic. Închide, sperând ca porcul să nu-l fi vândut şi în ce privea telefonul, căci atunci, Gaftoi i-ar lua urma. Deodată, piuie computerul. E Sobek, directorul televiziunii publice. Max e surprins de mesaj, căci Sobek e apropiatul lui Oli. Cândva, petrecuseră pe yachtul celui din urmă împreună cu un jurnalist, unul Lică, amic cu Doru de la Calea Dreaptă, dar Lică fiind pe partea

cealaltă, în sensul că şi el avea un tată general de Securitate, numai că al lui, spre deosebire de Vuia, era în tabăra socialistă. Când Max, Oli şi Sobek plecau la peşte, Lică rămânea pe yacht cu soţia lui Oli, care ba avea rău de mare, ba o durea capul, ba o încerca nu-ş' ce indispoziţie femeiască, făcându-l pe Max să-şi spună că Oli, deşi genial în afaceri, avea slăbiciunile lui.

„Te-au dat ăştia în urmărire", îi scrie Sobek lui Max. Şi Max: „Ei şi?" La care Sobek: „Oli mi-a spus c-ai făcut aripi". „Cum adică aripi?" „Adică Seychelles, Trinidad, Nagorno-Karabach." Max se gândise la asta, dar acum e în Dudeşti. „Momentan," scrie, „sunt la Vaduz". Sobek umple ecranul cu emoticoane ce râd cu lacrimi: „Nu eşti la niciun Vaduz. Ai nevoie de bani?"

Are, dar nu recunoaşte. Of, nu era mai bine să fi stat în banca lui, să pretindă că n-a venit capitalismul sau, mă rog, ceea ce azi se cheamă capitalism? Ce-are lumea cu el? În fond, s-a *jucat* ca Batko, numai că raidurile lui financiare n-au omorât pe nimeni. Mai bine stătea cu nevasta, mai bine îşi trăgea un job liniştit, c-aşa pornise la drum: după facultate, lucrase la sonde, în Caraş, unde locuise într-o baracă încălzită iarna la douăzeci şi şase de grade, în timp ce în Bucureşti se dârdâia în apartamente. Amicii lui se mirau că nu-şi pune pilă să vină în Capitală, aşa că el îi întreba dacă aveau apă caldă (n-aveau) şi la ce se uitau la TV (cică la bulgari), după care îi lua la mişto, căci el prindea sârbii, iar ăia băgau pornet sâmbăta; aşadar, la ce bun să se întoarcă în Bucureşti? În cele din urmă, ai lui *l-au dat* la Grădiştea, printre medici, ingineri, gestionari, arhitecţi, procurori. Beau whisky şi vin de „pinacotecă", după cum zicea ţăranul de Gaftoi, fumau *americane*, ca nişte paraziţi ai patriotismului ce erau şi, între două cursuri de capitalism intensiv, ascultau Pink Floyd şi Police. Trăiau în societatea ideală: artă şi *loisir* de stânga, într-un falanster consumerist.

„N-ai nevoie de bani?" mai întreabă Sobek o dată.

„Nu", scrie Max înapoi.

Trece un minut. E cald, dar Max are frisoane, nu ştie de ce. Îl chinuie şi un nenorocit de junghi în stomac şi nu e din pricina muzicii pe care şi-a pus-o ca să înţeleagă ce e cu Louise. Mi minor, Si minor, Re minor, aşa curge „The Mercy Seat", cu mortăciunea de Nick Cave. Of, de ce e fata asta aşa de supărată pe viaţă? De ce ascultă Nick Cave? Mă rog, îl atrage chiar şi cu muzica asta zgrunţuroasă, numai că, fir-ar să fie, nu-i dă foc. *Nu mai* simt *ca înainte*, îşi spune Max, *şi, dacă nu mai simt ca înainte, ce să înţeleg? Că eu nu mai sunt eu? Că sunt un handicapat?*

Cândva a fost tare la *îndrăgostire*. Iubea la comandă, îşi tura sentimentele, le îngheţa; greu de zis *de ce* o făcea, căci dragostea i se părea o comoditate deprinsă în colectiv. Bine, nici n-a dezbătut subiectul, cei din jur purtându-se de parcă iubirea era menţionată în hituri, filme şi cărţi ca element fantastic, de coloratură. Ştia doar că dacă-i face pe ceilalţi să creadă că a pus ochii pe o tipă, se simţea minunat la gândul că-l bârfeau şi ajungea să se îndrăgostească *pe bune* de împricinată; mai ştia şi că, dacă scăpa caii apropo de o femeie, el, Max cel scund şi cu capul mare, pornea într-un *heroinless trip*. Odată l-au lăsat genunchii văzând-o pe cea pe care se ambiţiona s-o iubească, altă dată i-au plesnit tâmplele din cauza unei gelozii pusă de el însuşi la cale, dar cel mai tare a fost când a simţit că *oarece* s-a umflat brusc, în dreptul rinichilor, ca un balon cu gaz expandat, luându-i aerul – numai vederea sângelui a lipsit atunci; doar asta şi expirul final l-au despărţit de perfecţiune.

Îi dă *mute* lui Nick Cave. L-au luat frigurile. *O să se întâmple* ceva, îşi zice. Trage cu urechea în mahala: ploaia păcăne pe acoperişuri, câinii latră, se aud manele. Da, o să se întâmple ceva.

„Dacă vrei bani, fă-mi semn”, scrie Sobek. Continuă să scrie, dar se răzgândeşte şi şterge, căci mess-ul afişează un creionaş trasând litere nevăzute. „N-ai încredere în mine”, dă drumul mesajului într-un târziu. „Nu-i vb de asta,” face Max, „sunt urmărit şi am draci”. „Eu credeam că fuţi negrese în Trinidad”, textează Sobek. Dar Max: „Am futut negrese. Sunt ca ale noastre”, scrie, după care întreabă: „Doar ai vb sau te-ai şi *văzut* cu Oli?” „Cum să-l văd? Am o funcţie!” face Sobek grăbit, înainte să lanseze o rafală de litere: „De ce te-ai întors din Germania? Era linişte până să fi venit”. Max se încruntă: „*Merci* că nu m-ai uitat”, tastează înapoi şi gata, închide mess-ul.

Se duce la geam, se uită la ploaie, computerul piuie iar. E o alertă, Louise a postat nişte poze cu un drum desfundat, plin de gunoaie şi mortăciuni: ONG-ul lui Bismut luase în vizor o firmă ce prospecta gaze de şist, al cărei plan de afaceri era semnat de Max, la rugămintea premierului Garfield-vomit. „Ce-ar fi ca politicii care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala să fie demişi *instant*?” lansa Louise o întrebare, după care proclama: „Susţineţi alegerile dinamice!”

’te-n mă-ta, face Max şi dă fuga pe pagina de Facebook a Sossei. Deîndată ce-i vede poza de profil, îl ia moleşeala, deşi ea n-a făcut altceva decât să posteze imagini din Trinidad. Mda, uite de ce i-a scris

Sobek ce i-a scris! „Un loc pentru oamenii liberi”, trecuse Sossa banal sub fotografii. *Louise*, îşi spune Max, *nu e banală, dar ce folos?*

Mess-ul piuie iar. De astă dată, îi scrie un necunoscut: „N-ai un leu? Vezi că-s acolo unde amâni să te duci”.

Din mahala se ridică un vaier adânc. Max uită de frisoane, de junghiul din stomac, trupul îl ia pe sus, se mişcă reflex, simte tot, zici că priveşte Dudeştiul din satelit, că vasele lui de sânge au devenit canalizarea acestei capitale mizere. I se face mai frig, se scuturã ca drogaţii, însă ia cópiile scrisorilor primite demult, ia şi răspunsul lui, cu tot cu harta pe care a desenat-o, trage pe el un *hoody* şi pleacă. Face pe şchiopul. Era pregătit, aşteptase momentul: noroc că solomonarul i-a dat mereu semne, că Max a îmbătrânit şi că, aşa cum se întoarce să verifice dacă n-a lăsat aragazul aprins, tot aşa umblă cu plicul *ăla* uriaş după el, plin de cópiile scrisorilor furate, gata oricând, ca pionierii. Păi, da, i-a trimis lui Casamonica, la Roma, benzile de hârtie decupate din scrisoarea lui W, iar Casamonica i le-a trimis împreună cu un top de coli din atelierele lui. „Unde ai găsit hârtie de-ale mele?” se mirase *il mafioso*. „O să-ţi zic”, i-a promis Macu, după care şi-a scris răspunsul la scrisorile primite demult, pe minunatele coli ale lui Casamonica.

Max pleacă din mahala şchiopătând. Intră la metrou. Inima îi bate cumplit, dar îşi spune c-aşa trebuie să fie, nu altfel. Ia primul tren, iese la Unirii, se plimbă pe la Fântâni, flanează printre copacii plantaţi de boii de la Primărie, face pe orăşeanul care ia aer. Ajunge la Hanul lui Manuc şi, văzând că nu i-a luat nimeni urma, se întoarce în subteran, ia metroul spre Gorjului. Acolo locuieşte Louise. Când iese, o sună: *hai, răspunde, că poate mă scapi!* E noapte, plouă, dar în Militari e plin de viaţă, curvele navighează, papagalii se uită pe sub sprâncene, puţoii se scarpină între picioare, arabii vând şaorme. În piaţă, unii descarcă legume şi fructe, îi ajută nişte refugiaţi înţoliţi atât de aiurea, că-ţi vine să crezi că dintre tarabe sunt gata să sară lei, tigri şi leoparzi. Pe bulevard trece un convoi al Crucilor Întreţesute; refugiaţii fug după blocuri, dar ăia din camioane nu-i bagă în seamă. Declic: Louise răspunde, alo, alo, dar Max doar ascultă. „’te-n mă-ta!”, face ea şi închide, de parc-ar trage cu puşca. Max tresare şi o ia şontâc către blocul ei. Ce chestie, deşi telefonul e închis, cineva vorbeşte în el. Max se uită în ecran: nimic. Vocea îi dă înainte, se aude şi o adiere agitând nişte copaci, apoi sirena unui tren, răsunând între munţi, după care vocea izbucneşte în râs şi o a doua se prinde în conversaţie: vorbesc despre o călătorie în Africa, iar asta durează până ce Max îl vede pe

solomonar, un tip scund, cu cap de hidrocefal, care trage discret un picior după el. Brusc, solomonarul se uită la Max. În secunda doi, bulevardul se preschimbă, dar nu cine ştie ce: pe blocuri parc-ar fi o igrasie verzuie, iar aerul miroase vag a canal, numai că aşa trebuie să fie, nimic nu-l surprinde pe Max. Îşi continuă drumul spre blocul Louisei; de-acum *chiar* şchioapătă, nu se preface, are *ceva* la picior şi nu de ieri, de alaltăieri. „Aşa trebuie să fie," îşi spune, „nu altfel". O rază măturătură norii, ca emisă de un far, şi Max îşi dă seama că angajaţii Turnului Litvak din Piaţa Unirii au pornit marele reflector, deşi, pe de altă parte, nu-şi aminteşte să fi ştiut până acum de acest Turn, dar şi asta trebuie să fie aşa.

Ajunge la scara Louisei. Solomonarul îl aştepta. „*Havno*!" zice. Max ştie ce înseamnă *Havno* şi-l salută la fel. Iar solomonarul: „*Ceuxlud* aşteaptă scrisorile, dar tu le-ai pierdut. Mai *varţ* provoca *braha*?" Max confirmă: nu e clar c-a început să înţeleagă ce *scribt* în scrisori? În plus, are cópii după ele, uite, le-a dat şi răspuns. „La ce bun să răspunzi, dacă n-ai scrisorile? Mai bine nu mă-ncurcam cu tine, căci degeaba vezi *nepotriviri*", spune solomonarul. Macu îl apucă de cot: „Fii atent pe ce hârtie am scris! Şi uite-te şi la astea", îi atrage atenţia, întinzându-i fâşiile tăiate din scrisoarea lui W. „Aha", spune solomonarul şi, plecând, îi lasă lui Max o poză alb-negru din Delea Veche, aşa cum apărea în vis.

22. CALEA DREAPTĂ. UN FOST DIRECTOR DE BANCĂ. BERLIN

Plouă de o lună încheiată, *mother nature* răzbună anii de încălzire globală, alungă publicul *in their cool master bedrooms*, după cum zic papagalii din *real estate*. Cu toate astea, lumea are alte îngrijorări. Agenţiile de ştiri tac, dar la Stockholm şi Bruxelles s-au înfiinţat imamate, docherii din Kiel au constituit un Soviet, în Siria de Est a apărut zona libertariană Rojava, în Tirol se antrenează Crucile Întreţesute. Mai degrabă a încetat pacea decât a izbucnit războiul, dar veştile bagă frica în toţi, cu atât mai mult cu cât presa nu le dezbate.

În sediul din strada Columb e scandal. Doru le reproşează zeloţilor că pierd teren şi, ca să le arate că are dreptate, deschide fereastra: în ciuda ploii torenţiale, dinspre Magheru se aud huiduieli şi lozinci.

„Ştiţi ce vor oamenii?” le dă Doru ghes celorlalţi. „Vor lideri şi Calea Dreaptă nu mai face nimic. Aţi auzit că anarhiştii din *squaturi* sunt gata să se desprindă de noi?”

Bismut se uită în colţul mesei, Vuia tace, ceilalţi se foiesc. Tumultul de afară se aude mai tare, demonstranţii au intrat în Piaţa Romană. Şi Doru: „Ştiţi, nu, că scădem în sondaje! Şi cum dracu’ să nu scădem, când Louise a noastră umblă după cai verzi pe pereţi? Toţi sunt cu ochii pe ea, dar ea tace mâlc, n-a mai scris niciun rând. De ce nu creşti presiunea, Louise?”

„Creşte-o tu, dacă crezi că de aici ni se trage. Calea Dreaptă nu stă doar în mine, scoate lume în stradă, fă tărăboi, fă ce crezi că-i mai bine! Treaba mea e să termin ancheta.”

„Păi, termin-o! Nu te-ai prins că ăsta e momentul tău? Nu te-ai prins că, de când cu articolul, *tu* atragi lumea de partea noastră? Te-ai lăsat pe tânjeală şi ne-au ieşit vorbe, se spune că Max ne-a închis gura cu bani. În concluzie, nemulţumiţii nu ne mai bagă în seamă, ies la proteste cu celelalte grupări.”

Se lasă cu vociferări, zeloţii se uită strâmb la Louise. *Ce chestie*, se gândeşte ea, *până acum dezbăteam norme, convingeri, şi uite ce-am ajuns să tratăm: treburi practice. O fi normal?* Ostilitatea colegilor o apasă, îi dă senzaţia că s-a făcut prea cald în birou; pe de altă parte, ştie că nu ea e de vină şi nu-şi dă seama ce i-a apucat pe toţi dintr-odată – să fie Doru gelos pe Bismut? În cazul ăsta, ceilalţi de ce-i dau dreptate? Vuia de ce tace? Singur Gaftoi e de partea ei: susţine că ea a scris articolul despre Max, că el, Gaftoi, s-a bazat pe articol când a redactat rechizitoriul (moşul dă ochii peste cap auzindu-l), că tot el, Gaftoi, a emis un mandat de arestare şi că poliţia aleargă cu ochii scoşi după Max; ce Doamne iartă-mă să mai facă Louise?

„Să publice *tot* ce a aflat despre Max!” izbucneşte Doru. „Nu înţelegeţi că, dacă ne ţinem de el, clătinăm toată clasa politică? Max e un simbol, noi îl putem juca la maximum, dar Louise nu bate fierul cât e cald. De ce nu te vezi cu colegii lui tata?” se răsteşte la ea. „Zi-le lor tot ce ştii şi fă-ţi după aia ancheta până n-oi mai putea!”

„Doar nu-ţi imaginezi că serviciile nu ştiu tot despre Max!”

„Păi, tocmai, poate îţi mai scapă ceva informaţii şi termini naibii articolul.”

„Crezi că-s tâmpită să mă bag cu ei?”

Serviciile să-i fi *dat semn* aseară? Primise un sms: „În faţa uşii te aşteaptă un plic. Te sărut”. S-a dus să vadă ce e, a găsit plicul (era gol) şi s-a pomenit cu alt sms: „Ce pijama cu pisici ai!” Nu-l vedea pe cel ce scria, dar îl auzea cum şchiopăta, coborând scara în grabă. *O fi Max, că el e şchiop*, s-a gândit, după care a mai primit un mesaj: „Te văd, te văd!” „Labagiu împuţit!”, i-a suflat şi a încasat alt sms: „Tu nu te masturbezi niciodată?” Atunci Bismut a strigat-o din casă: „Unde eşti?” Şi Louise, de pe hol: „Am dus gunoiul”.

„Gunoiul pe care-l trăim,” reia Doru, „trebuia să te convingă chiar şi pe tine să te bagi cu serviciile. E război, orice e permis.”

„*Talk to my hand*”, face ea.

„Oh, da, ai principii... Din cauza ta ne împotmolim, dar tu ai principii!”

„Uite că am! Ieşi în stradă şi pune-te în fruntea protestatarilor, dacă te-ai împotmolit din cauza mea. Nu sunt de neînlocuit, bine?”

Louise primeşte un sms: „Las-o şi tu mai moale”, scria Bismut. *Mai moale?* se enervează ea. *Fir-ar al dracu’ să fie!* Îşi ia şapca, rucsacul, se pregăteşte să plece. Nu se uită la Bismut: şi-ar fi dorit ca el să *zică* ceva, chiar s-o critice, nu să tacă şi să-i trimită mesaje stupide. *Auzi tu, las-o mai moale!*

Iese trântind uşa. Se urcă în maşină, o ia spre Piaţa Rosetti. Toarnă de rupe. Pe străduţe, omor: circulaţia e deviată din cauza protestului. *Să fie adevărat că-i pierdem pe anarhiştii din* squaturi*?* se întreabă Louise, blocată în cârdul de maşini. În fine, scapă, intră pe bulevardul Carol, îşi pune „I wanna be your dog” cu The Stooges, trece de Biserica Grecească, face dreapta la Şcoala Ianculuі şi ajunge în rondul din Delea Veche. Cartierul nu arată ca în vis, dar tot o cuprinde teama de un război cumplit, resimţită ori de câte ori se visează *aici*.

Ruşinaru, un bătrân uscat, în cămaşă hawaiană, o aştepta sub un pom: „Ce-i?” o ia, văzând-o că se zgâieşte la gâtul lui. „Ai ceva cu cruciuliţa mea? Vă ştiu eu p-ăştia, cu brăţări de concert,” face el semn spre colecţia de pe *poignet*-ul ei, „zici că vă cazaţi la *all inclusive*, nu c-ascultaţi muzică!”

E nebun, îşi zice Louise, strecurându-se printre hortensiile clătinate de ploaie. Odată intraţi în casă, moşul nu ştie unde s-o aşeze; în cele din urmă, îi face loc sub un tablou ce înfăţişează şarja husarilor zburători ai lui Jan Sobieski. Camera e întunecoasă, pe jos sunt blănuri, pereţii sunt pardosiţi cu icoane, iar Louise îşi spune că n-a intrat într-o casă,

ci *într-un somn adânc* – e bizar, dar aşa îşi spune. „Dacă-ţi place muzica, chiar şi-aia proastă," se înmoaie Ruşinaru, în timp ce desface o Fanta, „ceva-ceva înţelegi tu din viaţă". Louise oftează, ciulind urechea la piesa pusă în surdină. „Errol Garner," pufneşte bătrânul, „habar n-avea să cânte după note, tâmpitul!" Fuck*, o să mă asasineze cu jazz*, îşi dă seama ea.

Ruşinaru a fost directorul Băncii Agricole sub comunişti. Cândva, PCR l-a dat jos şi l-a trimis la un CAP, căci omul luase în râs producţia de cereale cu care se lăuda propaganda – zisese că un hectar românesc trebuia să aibă peste douăzeci de mii de metri pătraţi ca să scoată grâul de care se vorbea la plenare. După exilul lui, exportul s-a dus naibii, străinii ameninţând că, fără Ruşinaru, în care aveau încredere, nu semnează niciun contract. Ca să nu rămână cu marfa nevândută, PCR l-a adus înapoi, dar nu pentru asta e faimos moşul, ci pentru ce a făcut în 22 decembrie '89: angajaţii băncii voiau să iasă la demonstraţiile anticomuniste, directorul adjunct nu-i lăsa, drept care Ruşinaru a deschis *personal* poarta instituţiei, trimiţându-i pe străzi.

„Asta o să vă coste, tov director", i-a rânjit adjunctul în faţă. Şi Ruşinaru: „De când mă iei tu cu *tov*? Pentru tine am fost mereu domn' Ruşinaru".

După fuga Ceauşeştilor, Ruşinaru a ieşit din birou şi a strigat: „Scaunul meu e liber! Cine-mi ia locul?" Angajaţii au îngheţat. „S-a *terminat*," a zis el, „care te-aşezi pe scaunul meu?" Nimic. Şi Ruşinaru: „Cutare! Te-am adus de la Cucuieţi! Hai în birou!" Cutare nu s-a încumetat. Ruşinaru a zbierat la altul, dar nici ăla nu s-a mişcat. Doar adjunctul voia să-i ia locul, însă Ruşinaru nu-l invita. El, unul, l-ar fi înscăunat pe Max, numai că distinsul Manetă era la CC, că-l chemaseră şefii cei mari să analizeze situaţia explozivă din stradă – în fond, *asta* învăţase la Grădiştea. Acum, moşul nu i-ar mai oferi lui Max niciun post, căci *boul* s-a certat cu fi-su', şi încă urât de tot, dar atunci, Dumnezeule! n-ar fi ezitat.

„Banca a mers bine în anii '90", îi explică Louisei. „În primul rând, c-am rămas consilierul noului director," rânjeşte moşul, „iar în al doilea, încă aveam specialişti, nu ca acum. Se ştia *clar*, de exemplu, cum e cu cerealele. Voi aţi învăţat c-am fost grânarul Europei, dar asta e o prostie: am avut probleme cu exportul încă din secolul XIX, de când SUA au inundat piaţa cu grâu şi porumb, după Războiul de Secesiune. Şi ştii care-i culmea? Primul care a analizat bursa agricolă a fost Emin,

dar cin' să-l asculte? Maniu? Zelea? Dej? Ceaşcă, Ilici, Băligărescu-Cocârţ?" se schimonoseşte el la numele preşedintelui în exerciţiu.

Louise opreşte reportofonul. „Ce s-a întâmplat?" se încruntă Ruşinaru. „Nu-mi spune că l-ai votat pe Cocârţ!"

Louise izbucneşte în râs: o doare în cot de Cocârţ, dar s-a mirat că Ruşinaru a adus vorba despre Emin, la care moşul, pufnind, îi atrage atenţia c-a adus vorba despre Macu, de fapt. „Să nu crezi," adaugă el, „că dac-am fost de acord să vorbim, o să ţi-l dau în gât. I-aş rupe capul, dar de turnat, nu ţi-l torn".

Şi Louise, amuzată: „Hei, nu v-am întrebat nimic pân-acum!"

„Scrie pe mine că-s prost?" ridică el tonul. „Îţi zic ce poftesc, bine?"

Perfect, Louise asta şi vrea, căci Max nu-i un subiect de duzină; pe ea a ajuns s-o intereseze mai mult ce fel de *om* e, iar legătura lui cu Emin...

Ruşinaru i-o taie: „Ştiu ce vrei, că vorbeşte lumea în oraş, sau tu crezi că despre tine nu se vorbeşte? Hai, porneşte reportofonul, nu mă intimidezi", mai zice el, şi reia: „Finanţe şi Emin, finanţe şi Emin, la asta-i stătea capul lui Macu, *dinainte* ca Vuia să-i pună pilă la Grădiştea, unde Emin l-a luat cu totul pe sus. Mă rog, Vuia i-a pus pilă şi la mine. De fapt, i-a pus pilă la toţi".

„Eu am auzit," spune Louise (bine că n-a tresărit, auzind de Vuia), „că *părinţii lui* i-au pus pilă la dumneavoastră".

Nu, cică-i mai încurcat. Murgeştii aveau poziţii importante, dar nu cât să-şi permită să-i ceară favoruri lui Ruşinaru, iar asta nu pentru c-ar fi fost el aşa şi pe dincolo, ci pentru că fiecare, chiar şi în comunism, avea un loc definit în societate. E drept că amantul Erikăi, mahărul de la cultură, *ar fi putut* să intervină, numai că n-a vrut. Pe de altă parte, Max nu s-a mutat propriu-zis la Banca Agricolă, căci banca era doar o sinecură, el fiind detaşat la Grădiştea, unde-şi pregătea Securitatea elita. Acolo, lui Max i-a fost arătat un caiet scris de Emin, care l-a scos din minţi.

„Tot aud de caietul ăsta", spune Louise. „Aveţi idee ce conţine?"

„Nu prea, că nu l-am văzut. Am auzit doar că Emin copiase în el nişte documente referitoare la Moldova şi Muntenia. Din ce povestea Max, era ceva ce ţinea de politica externă a Prusiei."

„Ştiţi mult pentru cineva care n-a văzut caietul”, surâde Louise, scârbită c-a pus botul la *captatio benevolentiae*. Dar Ruşinaru: „Vezi că nu înghit d-astea!” Şi: „De caiet am auzit când am fost cu Max la Berlin, într-o delegaţie, la o întâlnire CAER. Nebunul m-a zăpăcit atunci cu Emin: mergeam la Universitate, îmi spunea c-acolo studiase Emin; mergeam la Poarta Brandenburg, îmi arăta pe unde o lua Emin spre casă; vorbeam despre cursul valutar, el îmi recita un vers, «bismarqueuri de marcă falsă», făcând aluzie la înlocuirea talerului cu marca, ştii, nu?” Louise zice un „da” vag şi Ruşinaru îi dă înainte: „Max a făcut atunci o... nu ştiu cum să-i spun... Pe vremea aia, Berlinul era rupt în două de nenorocitul de Zid – mare porcărie, să ştii! Ei, când am fost noi acolo, a avut loc faza cu Running, canadianul: se ducea zilnic la Checkpoint Charlie şi intra doi paşi în RDG, pe banda de asfalt ce înconjura Zidul. Esticii nu voiau să se facă de râs, arestându-l pentru atât, iar el profita, intra un metru în ţara lor şi *înţepenea*, în timp ce jurnaliştii îl filmau. Nemţii comentau: îi plesneşte canadianul pe comunişti? Apoi s-a aflat că Running ura *şi* capitalismul şi că-i uşuia pe ziariştii vestici, ceea ce le-a dat apă la moară comuniştilor. Era o asemenea agitaţie, încât Macu a propus să-l vedem pe scandalagiu, iar gazdele n-au zis nu, fiindcă sperau ca Running să pună Occidentul în situaţie delicată”.

„Îmi place Running ăsta”, constată Louise.

„Te cred. Era anarhist, ca tine.”

„Nu sunt anarhistă,” se sumeţeşte ea, „sunt doar pragmatică”.

„Vezi să nu confunzi politica cu rentabilitatea”, se strâmbă Ruşinaru. „Ei, şi plecăm noi la Checkpoint Charlie, iar în Potsdamer Platz, hop, Running: un moş cu sacou în carouri, care mergea *pe* Zid! «E groasă», îmi spune Jana, cehoaica, logodnica mea de delegaţii,” face Ruşinaru cu ochiul, „şi-mi arată nişte grăniceri care fugeau după canadian cu o scară. «Nu vă uitaţi la ei», ne roagă o nemţoaică, «că-i *full* de Stasi pe-aici!» Dar idiotul de Max: «Ia să ne lase Stasi în pace şi să vadă de-ai *voştri*», face el semn spre nişte tineri care înfigeau steguleţe negre în crăpăturile din asfalt. Nu trece mult şi miliţienii îi saltă pe tineri cu duba; m-a luat durerea de inimă văzând că, în afara lor, esticii erau ca şi *morţi*: măreau pasul când treceau pe lângă Running şi priveau în pământ, fără să le pese că moşul se plimba pe Zid în contul lor, nu al altora. Vesticii, în schimb, aclamau, ne făceau semne de încurajare din blocurile de vizavi. Nu le-am răspuns, căci nemţoaica ne speria cu Stasi; în schimb, boul de Max a zis tare, ca să-l audă toţi: «Doar unii

care-au făcut Auschwitz-ul puteau să ridice Zidul ăsta infect!» «*Herr* Murgescu, *bitte*», i-a zis nemţoaica, făcându-se că nu-i vede pe miliţienii ce-l dădeau jos pe Running, în huiduielile vesticilor. Dar Max: «Zici neamţ, zici imperialist», a trântit-o, îngheţându-ne. Buuun! Pe seară, mergem la *Friedrichstadtpalast*, un Moulin Rouge socialist: muzică, fete mişto, nu cuiere ca azi. După *show*, ne ducem la un bar, iar acolo Max mă umple de draci: nemţoaica speriată de Stasi se foia în jurul lui, de parcă zvonurile despre el ajunseseră la Berlin, dar dobitocul n-o băga în seamă. Nu cred că ştii, dar pe Max l-a dezvirginat o umflată, o ţoapă, fiindcă a vrut el să-i dea peste nas maică-sii, care-i reproşa că prea stă cu golanii de cartier. După aia, grăsana a zis că viaţa e o curvă, fiindcă l-a blagoslovit pe unul ca Max cu asemenea podoabe: nu era sigură cine a deflorat pe cine, cică nu trăise aşa ceva nici cu cei mai aprigi masculi. Făceau toţi mişto de ea; boarfele, mai ales, ziceau că voia să li-l bage pe Max pe gât, ca să nu se facă de râs că se culcase cu *monstrul*, dar după aceea el a mai prins-o pe una şi i s-a dus buhul; ce mai, femeile făceau coadă la el. Mă rog, ideea e că speram ca Max să răspundă avansurilor nemţoaicei, că prea o enervase cu Running, numai că el mi-a zis: «Să v-arăt ceva». «Eşti tâmpit,» zic, «pică nemţoaica la pat, e mai înaltă ca tine când stă pe scaun, ce *mai* vrei?» El a făcut un semn de lehamite, iar eu am crezut că era supărat din cauza telefoanelor pe care le dădea la Bucureşti. Suna de *en* ori pe zi şi, zău, nu era uşor atunci cu telefoanele internaţionale. Când aflau că se sună în România, centralistele spuneau: «*Zigeuner, zigeuner*»; eu mă enervam auzindu-le, dar lui Max nu-i păsa şi suna iar. «*Wieder diese Zigeuner auf Bukarest?*» îl ştiau alea, că fraierul o verifica pe Ina, nevastă-sa, o tipă superbă, lăsată acasă de capul ei. Aşadar, el îmi zice: «Să v-arăt ceva». Ieşim şi mă duce la o casă şantalie, unde proclamă: «Aici a stat Emin în primul an de studii». «Fir-ar al dracu'», zic, «pentru *poet* ai lăsat-o p-aia?» Max însă, nimic, dădea ture, se uita ba la plăcuţa memorială de pe hotelul alăturat (Martin Luther King dormise acolo), ba la bomba de vizavi, şi se plângea că n-are blitz. «Dă-l naibii de blitz,» zic, «venim mâine, pe lumină, faci câte poze vrei», dar el era ca un copil îmbufnat, voia să facă poze *pe loc*! Mă înfurii, îi zic că-i un prost, că-s şeful lui şi-i ordon s-o reguleze pe nemţoaică, dar el se purta de parcă era pe altă planetă. «Mai bine mă duc la hotel, *trebuie* să sun la Bucureşti», spune. Atunci explodez: «Fir-ar a dracu' de gelozie, te-ai ţăcănit?» Şi el, căscând ochii: «Ce gelozie? Credeam... of, credeam că sunteţi la curent...»„

„Cu ce să fiţi la curent?" îl întrerupe Louise.

„Nu ştiu, că nu mi-a zis niciodată şi nici eu nu l-am întrebat. Cu toate astea, treaba nu s-a sfârşit aici. Când ajung la Bucureşti, mă ia deoparte securistul din minister şi mă întreabă: «Ce-a făcut Max la Berlin, tov director? I-a înnebunit p-ăia la Stasi». Şi eu: «Ce mă fuţi pe mine la cap? Max e al vostru, iar ăia la Stasi sunt nişte tâmpiţi, ce-au avut cu amărâtul de Running?» Şi securistul: «Care Running?! Dumneavoastră ştiţi ce *fel* de telefoane a dat Max?» «Ce telefoane să dea,» l-am luat, «suna la nevastă». Şi el: «Ce nevastă?! Of, nu ştiţi, nu ştiţi», se lamenta securistul, după care mi-a dat una-n cap: «Dar că Max a scos din ţară un document secret, şi-anume un caiet de la Grădiştea, ştiţi?» Atunci eu i-am zis să se ducă dracului, că nu mai suportam s-aud de caietul ăla cu care îmi împuiase Max capul... Mda," îşi trage sufletul Ruşinaru, „Teo poate să-ţi zică mai multe. Cred c-a şi văzut caietul cu pricina. Of, mi s-a făcut sete..."

Louise râde, beau amândoi Fanta. Şi ea, după ce-l lasă să-şi tragă sufletul: „Domnul Canta pretinde că n-a văzut notiţele lui Emin".

„Canta e un farsor... Ei, de fapt e un tip mişto, dar aveţi voi, generaţia voastră, mania persecuţiei. Când noi facem bancuri, voi ne daţi în judecată."

„S-a notat: Teo Canta e un tip mişto şi generaţia mea n-are umor."

„N-aveţi *pic* de umor! Te enervez?"

„Nu", tresare Louise.

„Păcat. Auzi, *care* te interesează mai mult: Max sau Emin?"
„Amândoi." Ruşinaru se ridică, o ia prin cameră: „Şi-o faci din curiozitate," întreabă, „sau pentru că...?" „Cinstită să fiu, nu mi-e clar dacă Emin a murit în 1889." Şi Ruşinaru: „Îţi dai seama că-n anii '60 au atacat unii subiectul ăsta în presă? Revista *Veac Nou* susţinea că Emin a fost văzut în Patagonia în 1892, dacă nu mă înşel. Cică bătea jaful ăla de ţară cu un evreu, unul Popper".

„Revista *Veac Nou*? Din ce an?"

Ruşinaru nu-şi aminteşte. Nici despre articol nu ţine minte prea multe, căci în Bucureşti s-a comentat mai degrabă că s-a *permis* publicarea unui asemenea material, nu şi conţinutul lui. Cu alte cuvinte, lumea *nu* discuta miracolul că Emin ar fi fost viu după 1889, chestie privită ca o fâsâială menită să facă valuri, ci că PCR îl scosese din carantina la care ne obligase socialismul de tip moscovit asociindu-l, culmea, cu un evreu. „Teo," adaugă Ruşinaru, „cunoaşte bine problema. Eu ţin minte

doar că era un articol lung şi că avea două fotografii: una cu un Emin mustăcios, îmbrăcat în jiletcă neagră, şi o alta cu el alături de Popper. Ştii că Macu a fost în Argentina?”

„Pe bune?”

„Păi? S-a dus la mormântul lui Popper, la cimitirul Recoleta din Buenos Aires. A fost şi la Santa Fe, ca să-i caute pe urmaşii Estrellitei Wexler, iubita poetului, dar cică femeia nu prea făcuse purici pe acolo. În fine, Max s-a ales din călătorie cu o poză, mi-a arătat-o şi mie, costase trei sute de pesos. În poză era Emin călare, se plimba cu Estrellita prin pampas. Ea era blondă, cred, că avea părul deschis la culoare, iar el avea barbă şi arăta plin de nerv, chit că habar n-avea să călărească! Era un imbecil fericit, se vedea după cum îi zâmbea Estrellitei.”

Louise pufneşte în râs: „N-am cum să public aşa ceva!”

„Păi, adevărul nu-i publicabil. Îţi mai zic una?” râde Ruşinaru pentru prima oară de când s-au văzut.

„Să opresc reportofonul?” intră Louise în jocul lui.

„Cum vrei. Uite, ţi-l citez pe Max. Cică Emin a desenat în caiet o hartă cu Regatul Ruteniei, Regatul Ucrainei, Uniunea Comitatelor Baltice şi Regatul Micii Polonii, toate conduse de regi nemţi.”

„Şi-o Românie făcută praf!” exclamă Louise amuzată.

„Ţi se pare de râs?” se înnegreşte Ruşinaru. „Zi: ţi se pare de râs?”

„Scuze”, dă ea înapoi. „Mă rog, nu mă pricep la Emin, dar nu-l văd să se bage cu unii care promovau un *Lebensraum*. I-ar fi costat şi pe români, nu?”

„Şi dacă Emin stătea cu ochii pe ei? În fond, ce alt motiv ar fi avut cei de la Grădiştea să studieze un asemenea material?” Brusc, Ruşinaru se pleoşteşte: „Dacă mă aude careva, o să spună că-s idiot”. „Da, dar n-ar avea umor. Nu pricep, totuşi,” surâde Louise, „de ce e Max obsedat de povestea asta? În fond, îl preocupa dinainte să ajungă la Grădiştea”. Şi Ruşinaru, ridicând un deget: „Max are dreptul să fie obsedat de orice: e un finanţist genial”.

„O fi genial, dar fură.”

„Ei, a furat doar de la cine a vrut să se lase furat ca să câştige mai mult. Pentru Max, banii sunt un potenţial. N-a inventat el asta, dar o speculează ca nimeni altul. Când l-am întrebat cum de-i ies

şmecheriile, mi-a zis c-a învăţat la bloc, în copilărie, îmbrobodindu-i cu minciuni gogonate pe golanii care, de regulă, îl băteau. Ăia, cică, *adorau* să fie minţiţi. Adevărul e că toţi adorăm să fim minţiţi, iar Max excelează în a duce lumea cu preşul, îl ştiu, l-am văzut cum negociază."

„În cazul ăsta, poate că el a inventat harta lui Emin."

„Nu, sigur nu! Teo mi-a zis c-a văzut-o cu ochii lui."

„Spuneţi-mi, vă rog, domnului Canta i-aţi spus de vizita mea?"

„De ce întrebi?" o scotoceşte Ruşinaru din ochi.

„Pentru că-i luaţi apărarea lui Macu la fel ca dumnealui."

„Dumnezeule, atât de mult am decăzut?"

„Ei, domnul Canta a fost mai puţin diplomat", zâmbeşte Louise.

„Şi Vuia?" o ia Ruşinaru pe nepregătite. „Vuia cum a fost?"

„Dânsul n-a fost nicicum. Nu l-a apărat niciodată pe Max."

„Şi nu ţi se pare ciudat? El şi Teo l-au inventat pe Max, iar acum, unul hăis, celălalt cea... Auzi, de ce, Doamne iartă-mă, zici că faci o anchetă jurnalistică? Tu umbli după cai verzi pe pereţi!"

„Oh," râde Louise, „mi s-a mai spus asta azi".

„Tot legat de Macu?"

„Tot! Fac doar o anchetă, ăsta-i adevărul adevărat."

„Le fel şi Teo... Poate că şi Vuia", observă Ruşinaru. Louise dă să închidă reportofonul, dar el o întreabă: „Cum ai ajuns la subiectul ăsta?" Ea îi spune de zvonuri, de ponturi, chestiile obişnuite din jurnalism. „Vrei să spui," reia moşul, „că nu ştii *cine* te-a împins pe urma lui Max şi-a lui Emin?" Louise zice că o luase doar pe urma lui Max, dar Ruşinaru se strâmbă: „De ce tocmai el, dacă vorbim de corupţie? De ce nu Anderco, Alioşa sau Papainoage? Dacă la mijloc e *altceva*? Interesul nu pare să fie legat de ticăloşi, ci mai mult de Emin; dacă povestea asta a lui trimite la naiba ştie ce subiect?"

Louise îşi calcă pe inimă şi-i spune de Chupka, de Igel, dar moşul o opreşte: „Ai curaj să-l întrebi pe Vuia de ce ţi-a dat o anchetă la cheie?"

„Asta mi-o spuneţi fiindcă Igel îl spiona pe Max pentru fiul dumneavoastră. Vreţi să nu mai am încredere în ceea ce i-a spus Igel lui Chupka.”

„Bă, voi, zeloţii, mă înnebuniţi cu suspiciunile voastre! Află că ţi-am zis-o în contul tău, căci Igel e mai apropiat de tine decât crezi. Pe urmele lui n-ai luat-o?”

Louise se înroşeşte. *Deci ştie*, îşi spune, dar nu spune decât: „Igel e de negăsit”.

„Şi Max e de negăsit. Oare nu te-a pus Vuia să-l cauţi ca să dea peste nişte lucruri în care tu sau eu nu credem decât dacă ne facem curaj?”

În clipa aia se aude scandal afară: urlete, alergătură, frâne, „pune mâna pe ei, pune mâna pe ei!” În scuarul din faţa casei e iureş, câţiva protestatari se retrăseseră în zonă şi erau fugăriţi de jandarmi. Tinerii huiduie, ţopăie, zbiară, sunt puşi la pământ: „nu mai da, nu mai da, m-am predat!” Toţi iau bastoane pe cârcă, dar nu se opun, niciunul nu dă pumni înapoi, nici nu înjură măcar. Doi sar în curtea lui Ruşinaru privind îngroziţi, ca iepurii orbiţi de faruri la braconaj.

„Băga-v-aş în *pizda* mamelor voastre!” se înfurie moşul, repezindu-se să deschidă. „Hai încoa’,” strigă la tineri, „nu intră nimeni după voi! Nu în casa *mea*!”

Împietrită, Louise priveşte afară: în rond e fum, curge sânge, se crapă oase, feţe, ficaţi, rinichi, coaie, ovare, ce nimeresc jandarmii.

„Doamne, doamne...” se smiorcăie protestatarii. Sângerează ca porcii, se cacă pe ei de frică, vor să se vâre sub canapele.

Şi Ruşinaru: „Dar voi de ce nu daţi, mă? Păi, aşa se fac revoluţiile? Noi am fost generaţie de sacrificiu, dar voi sunteţi generaţie de repaus, futu-i!”

23. UN JUBILEU. O REÎNTÂLNIRE

La Viena e caniculă de trei săptămâni. Le Verrier, directorul Observatorului Astronomic din Paris, dă vina pe o masă de aer saharian blocată de un front polar ce acoperă Europa de Nord, dar restul savanţilor îl contrazic: ei cred că gazele n-au cum să stagneze atâta timp. Cum-necum, Dunărea seacă pe zi ce trece, vaporaşele de agrement sunt trase la mal, oraşul e încins spre insuportabil, lumea

bună fuge la munte, studenţii o şterg la casele lor. Pe şantiere, totuşi, se munceşte din greu: inaugurarea Turnului Olbrich e programată în noiembrie, în Döbling se ridică un terminal pentru aerostate, iar în Prater s-a deschis un front larg de lucru, pregătind Târgul Mondial de peste doi ani.

În ciuda căldurii cumplite, Emin a rămas în oraş: dimineaţa de 6 august îl prinde pe Ringstrasse, plimbându-se cu Popovici la umbra platanilor.

„M-a cam luat plictisul”, mărturiseşte poetul la un moment dat.

„Las’ că de mâine îţi trece şi mama plictisului”, îl umflă râsul pe Popovici.

Dar Emin: „Auzi? Fii atent ce vis am avut”.

Se făcea că era în Delea Veche, la birtul lui Gaftoi, ca să guste faimoşii lui cârnaţi *prujnici* cu *trujbe* murate. Deodată, în uşă apare un alergător de la *brandar* Canta şi-i spune: „*Sieur* Canta se scuză că nu *vorţ* primi *mura* devreme”. Emin îşi dă seama că pentru Canta venise, de fapt, şi se ridică, zicându-i lui Gaftoi că se întoarce la cină. „Iertare,” face alergătorul, „dar sunteţi aşteptat cu masa întinsă”.

Intrând la Canta acasă, Emin e întâmpinat de o tânără ce se dovedeşte a fi Louise; culmea, e un pic rudă cu Elena, iubita lui din adolescenţă. Tocmai s-a întors de la Berlin, unde a văzut premiera lui *Nosferatu* (cică a întors-o pe dos), după care, nici una, nici două, îl face paf pe Emin: „Câţi ani au trecut de când nu ne-am văzut?” Poetul se uită într-o parte, ca să-şi ascundă uimirea; n-o văzuse nicicând pe această femeie cu păr bogat, ochi şugubeţi şi surâs băieţesc, după cum e moda la nemţi. Pe de altă parte, voia de mult s-o întâlnească şi-i dă apă la moară: „Nu ştiu câţi ani au trecut, dar sigur au fost prea mulţi”, riscă el o replică pe muchie de cuţit.

Se duc în seră. Emin se aşteaptă să apară şi Canta, dar ăla, nimic. Vine, în schimb, un fecior cu *bombons*, cafea, biscuiţi: e puţin pentru înfometatul de Emin, dar na, se chinuie să nu înfulece ca nemâncatul. Pe nepusă masă, Louise spune că lumea s-a rupt în bucăţi: „Socialişti la Berlin, conservatori la Londra, libertari la Paris: se *braha* precum nebunii, e un *hozer* al surzilor, ai văzut?” Emin face un gest în doi peri, căci tânăra face aluzie la o veche discuţie (ea îi zice *hoz*), de care el n-are habar. Nu trece mult şi Louise îl atacă în contul Elenei („De ce nu-i mai dai niciun semn?”), numai că, văzându-i mâhnirea, sare din nou la politică, şi anume la discuţia pe care au purtat-o, vezi Doamne,

cândva: „L-ai citit pe Comte, cu dizertaţia lui despre altruism?” Poetul nu l-a citit şi, cinstit să fie, l-ar băga în paştele mă-sii, căci i s-a făcut dor de Elena, dar bâiguie ceva despre generozitate, dându-i tinerei foc. După ea, părerile ce se bat cap în cap, apropo de drepturi şi egoism, au apărut fiindcă religia a fost măturată, lumea alegând ştiinţa ca să caute unităţi de măsură pentru lipsa de omenie; dar aşa ceva este imposibil, societatea nefiind alcătuită doar din arii, viteze şi mase, ci şi din imponderabile. „Care va să zică,” îi reproşează ea lui Emin, „ca să rezolvăm reaua voinţă, am înlocuit basmele pentru omul de rând cu demonstraţii pentru experţi. Vezi vreo ieşire din asta? Mi-ai promis c-o să *hoz* pe îndelete cu *nuţchii* tăi”.

Emin e buimac: de unde, Doamne iartă-mă, îl ştie atât de bine Louise? Când vorbiseră? Şi apoi, de ce i-a împărtăşit Elena supărările ei? Or fi rude, dar cum să abordezi asemenea intimităţi? După cum se întâmplă în vise, îl ia o spaimă inexplicabilă, cu atât mai mult cu cât nu e la curent cu situaţia de care-i vorbeşte Louise: spre groaza lui, ea spune că vor izbucni noi războaie din pricina doctrinelor diferite („Peste câţiva ani, Germania va ataca Polonia şi-o să atragă lumea într-un nou cataclism”, îl avertizează), plus că, enervându-se, revine la reproşurile legate de felul mitocănesc în care procedase Emin cu Elena: abandon, fugă la studii, îndrăgostire (*inolvir*) de Eufrosina Popescu. „De ce taci,” îl înghesuie, „când ai plecat, ai promis că-mi dai un răspuns. Am *hoz* mult despre asta şi-ai îmbrobodit-o şi pe Elena, spunându-i că eşti *obligat* să pleci. Sau, de fapt, ai minţit-o şi n-ai fost *inolv* de ea nicicând?” Emin încropeşte justificări, spune la ce cursuri a asistat la Viena, însă tânăra dă în clocot, îi spune că nu de Viena îl întreabă, ci de Ecuatoria, Patagonia, Ucraina. Emin nu mai rezistă, zice că n-a fost niciodată acolo, dar ea îi dă peste nas, amintindu-i de întâlnirea lor din Crimeea, când el fusese cooperant. La care Emin: „Sunt *mura* tânăr, când să fi fost atât de departe?” , numai c-atunci îşi zăreşte chipul reflectat în geam şi-şi dă seama că a încărunţit, că s-a îngrăşat nepermis de mult şi că totul îl plictiseşte: nu-l mai uimeşte nimic, are explicaţii pentru orice. Unde-s mirările din tinereţe? Unde e bucuria resimţită pe când citea *Gordon Pym*? De ce nu mai tresare gândindu-se la Rodrigo Triana, primul marinar care a văzut America de pe caravela lui Columb? De ce nu mai construieşte nimeni ceva fascinant, aidoma celui dintâi dirijabil zărit peste Codrul Voronei, pe când se ducea la Elena? Inflaţia de plictiseală îl irită, nu mai are chef de Louise, dar ea nu-l slăbeşte: „Cum *varţ* să-mi *hoz* că n-ai avut când să călătoreşti? Cum cutezi să *hoz* c-ai fost doar la Viena? Uite-ne pe amândoi la Bahcisarai, în bazar, cu Nestor Mahno!” scoate ea o

fotografie. „Iar ăsta, la Danzig, nu eşti tu?” scoate ea înc-o poză. „Chiar nu-ţi mai pasă de ce se întâmplă? De ce pretinzi că n-am *hoz* aşa niciodată? Vrei să scapi de obligaţii? Doamne, credeam că eşti progresist!” exclamă ea, scăpărând din ochi, şi visul se isprăveşte.

Dar Popovici, pe Ringstrasse, râzând: „Te-ai stricat la cap! Eşti sigur c-o să faci treabă la Putna?”

„Stai, că n-am terminat. Uite ce mi-a dat azi Müllner, la prima oră”, scoate el din jiletcă un obiect lucitor, cât un deget de lung. „Un ornic?” se miră Popovici. Dar Emin: „Nu-i doar ornic, e şi busolă şi dă şi lumină”, trage el de o pârghie, făcând cadranul să lucească. „Şi-acum, fii atent: ce spui că Louise avea un ornic la fel azi-noapte în vis?”

„Ce să spun? Că te obsedează Louise, dar na, eşti poet, ai voie să te îndrăgosteşti de fantasme. Mă supără în schimb că vorbeşti cu Müllner. De ce n-ai rupt-o cu el?”

„De ce s-o rup? Ne avem bine. Ţi-am spus că mi-a făcut portretul?”

„Portretul?” cască Popovici ochii.

„Da, l-a botezat *Siegfriedkopf*, habar n-am de ce.”

„Frate, noi vrem să intri în Hansă şi tu te baţi pe burtă cu Müllner? Müllner e duşmanul Hansei, ce Dumnezeu...”

„Şi-atunci, de ce e prieten cu Olbrich-tatăl?”

„Nu te cred”, face Popovici privind reflex spre Turnul neterminat, lucitor în soarele dimineţii.

„Ba, să mă crezi. Ce, ai impresia că ăştia aici nu mint? Hai, c-o ştii mai bine ca mine. Deosebirea e că ei fac turnuri de sute de metri, în timp ce noi ne târâm în noroi.”

„Măi, băiatule, turnurile-s doar inginerii, las’ c-o să facem şi noi.”

„La Bucureşti de când n-ai mai fost?” i-o întoarce Emin şi se apucă să-i zică de Podul Mogoşoaiei, plin de colb vara şi plescăind în mocirlă toamna: e rupt, pute, iar sub el bâzâie o ţânţărime ucigătoare: malarie scrie pe orăşeni.

„Dacă-i pe-aşa, de ce te-ai băgat cu mine, cu Carp şi cu Wolff?”

„Fiindcă nu mai suport mizeria de-acasă! Nu-l suport pe Panu, care poartă ghete maro la pantaloni negri, nu-l suport pe Ureche, cu pomponul lui înflorat.” Popovici pufneşte în râs, dar Emin e pornit, îi

aminteşte de idiotul de Mureşanu, care fugise cu banii de jubileu: „Ţii minte, nu, cum îi dădeau lacrimile când zicea că Putna e Ierusalimul românilor, bată-l Dumnezeu de ardelean cinstit, că şi Slavici m-a zăpăcit cu recomandările: să punem casier ardelean, că ăştia-s cu frică de Ăl-de-Sus. Mizerie, îţi spun, mizerie românească...”

„Gata, ho, acum avem bani! Ne vedem de treabă la Putna, da?” Emin îl aprobă anemic. Şi Popovici: „Ia zi, ai mai învăţat despre Hansă?”

Emin bombăne: îndemnat de Carp, s-a apucat să-l citească pe Peter B. şi s-a luat cu mâinile de cap. A priceput el că istoria e totuna cu „lupta dintre reţele şi citadele”, a priceput că băncile şi industria sunt reţele, iar ţările, citadele, dar cum să creadă că va veni o zi în care reţelele şi citadelele vor *coopera*, ca într-o „uniune cosmică, naturală”, şi cum să fie de acord cu ideea că naţiunile sunt un moft? Dacă Peter e socialist? Ce-i cu Sionul ăla, despre care scrie?

„Vezi de ce dorim să intri în Hansă?” face Popovici. „Avem nevoie de ochi şi urechi acolo. Pe Peter o să-l cunoşti curând, deci ai grijă: ticălosul trebuie să te accepte cu orice preţ.”

Cei doi dau să traverseze Ringul spre Serele Suspendate, dar un şir de caleşti iese din Hofburg, blocând bulevardul. În prima e contele Wittelsbach, şeful Poliţiei Secrete, iar în a treia e Frederika Bognar, care, văzându-l pe Emin, îi scoate limba, numai că nici el nu se lasă mai prejos.

„Ai înnebunit?” se sperie Popovici. „Scoţi limba la Wittelsbach?”

„Peter B. scrie că Austria nu mai e ce a fost”, mormăie poetul îmbufnat.

Trec Ringul, o iau printre Serele Suspendate, găsesc o băncuţă la umbra unui castan. Emin scoate ornicul, se foieşte: de ce întârzie emisarul? dac-a fugit şi ăsta cu banii? Popovici îl potoleşte, dar şi el stă ca pe ace. În fine, iată-l pe emisar, e un puşti. Le dă o valijoară ca o gentuţă de doctor şi pe-aici ţi-e drumul. Dar Emin: „Îi vezi p-ăia?” face semn cu bărbia spre doi bărbaţi. „Erau şi pe Mariahilferstrasse, când ne-am întâlnit.”

Popovici îl ia pe Emin de cot şi-o pornesc amândoi printre Sere, domol, prefăcându-se că discută banalităţi, până când, zărind o birjă, Popovici îi suflă poetului la ureche: „Ori la bal, ori la spital” şi hop, în birjă. „*Zum Nordbahnhoff! Schnell, bitte!*”

„La Nordbahnhoff?” se miră Emin. „Trenul de Cernăuţi nu pleacă de la Nordbahnhoff.” „Ei şi?” face Popovici. Se uită peste umăr şi-i vede pe cei doi că sar şi ei într-o birjă. „Fă ce ştii, numai pierde-i p-ăia!” strigă la vizitiu.

Vizitiul pocneşte din bici, o ia spre Universitate, dar face brusc dreapta spre Pasqualitahaus, unde a stat Marele Surd, se repede spre Schottenbastei, se bagă pe ulicioare, trece de Bischoff Bierhalle, unde se întrunea societatea de chefuri *Gorila* şi unde Emin dăduse un festin plătit din pantalonii amanetaţi ai lui Slavici, apoi mână ca vântul prin spatele statuii lui Metternich, înfuriindu-l pe poet, căci nu suportă nici Jugendstil-ul, nici politica arogantă a prinţului. În fine, scapă, ajung la Nordbahnhoff, numai că Popovici îl târăşte pe Emin peste peroane. „Unde mă duci?” se sperie poetul, ţopăind ca iepurele, dar Popovici e mai *klug* decât pare şi sare într-o autotractată, poruncind să fie duşi la Donauhafen, de unde Emin (oroare!) o să ia un aerostat. Poetul zbiară, se zbate, îl îmbrânceşte pe Popovici: „Ştii că mi-e groază să zbor!” N-are încotro şi urcă în aparat, cu atât mai mult cu cât biletul fusese luat sub un nume fals, ca să-i încurce pe agenţii lui Wittelsbach.

A doua zi debarcă la Cernăuţi, unde-l întâmpină colegii veniţi dinainte ca să pregătească jubileul. Se aşteptau la mii de participanţi: aceştia deja soseau cu trenul la Vatra Dornei, de unde erau duşi la Putna cu trăsuri şi căruţe, pentru a fi cazaţi la ţărani. În aşteptarea festivităţii, studenţii ridicaseră un cort lângă mănăstire, unde aveau să hrănească norodul, punând la bătaie o sută de vite şi un bou uriaş, taman bun de înfipt într-o frigare de cinci metri. Aduseseră şi două sute de steaguri, cinci sute de lampioane, cinci mii de candele şi o sută de ştiubeie cu răşină, ca să le dea foc, să lumineze împrejurimile. Totodată, zidiseră cuptoare de pâine, pitiseră în păduri tunuri pentru efecte pirotehnice, înălţaseră arcuri de triumf împodobite cu flori şi crengi de molid, şi-au adus şi o fanfară, başca nenumăraţi lăutari conduşi de faimosul Vindireu, la care se adăugau, pentru studenţii din străinătate, orchestra lui Lanner, fiul marelui compozitor vienez, plus un negru cu muzicuţă şi banjo. Cortul pentru crăpelniţă, arcurile de triumf şi scena de pe care aveau să se rostească discursurile fuseseră proiectate de Epaminonda Bucevschi, pictor bisericesc (mudre ortodoxe, priviri pierdute de sfinţi), elevul lui Feuerbach din Viena, faimosul pictor al Medeei şi al amazoanelor, Bucevschi fiind şi cel ce regizase spectacolul cu focuri aprinse pe dealuri, artificii şi salve de tun. Nu mică i-a fost mirarea lui Emin când a aflat că pe lângă pictor se învârtea însuşi Peter B., un mustăcios deşirat, care-i sugera pictorului

modificări, împlinite fără preget. Situaţia li se părea tuturor bizară, iar câţiva l-au întrebat pe Emin cine era mustăciosul, dar poetul a pretins că era prea ocupat ca să dea explicaţii, obligat fiind ba să alerge la gospodării, ba să le supravegheze pe ţărăncile de la cuhnii, ba să se asigure că şeptelul avea să ajungă la timp, pentru a fi sacrificat şi gătit.

Ghinion: cu o zi înainte de serbare, jandarmii au sistat pregătirile. Emin a dat să sară la bătaie, dar Slavici, elev la şcoala de ofiţeri din Viena, l-a potolit, promiţând că se ocupă de chestiune, şi a şters-o la Rădăuţi. În cele şapte-opt ore cât a lipsit, Emin l-a luat deoparte pe Peter pentru o discuţie al cărei conţinut nu e clar: nu s-a aflat decât că neamţul a profitat de convorbire ca să studieze ornicul lui Emin, a cărui ciudăţenie îi mirase pe toţi. Când Emin a fost descusut în privinţa lui Peter, a dat o explicaţie cam răsucită, cum că acesta, fiind matematician, era ofiţer de geniu şi, totodată, coleg cu Iorgu, fratele lui Emin, cel ce se impusese prin viziune în armata prusacă, astfel că însuşi Kaiserul auzise de el. Totuşi, la adăpost de urechile lui Emin, se spunea că de Iorgu se auzise fiindcă-i oferise lui Bismarck o corespondenţă secretă din Bucureşti. În fine, puţinii martori ai întâlnirii au observat că, deşi Emin era îngrijorat că n-o să se ţină serbarea, s-a liniştit după ce Peter i-a zis că din *Wunderkammer* se deducea (?) că totul va ieşi bine şi că, mai ales, românii vor propăşi în ciuda fiţelor lor. „E doar o chestiune de cuvinte alese atent”, se pare c-ar fi zis Peter, doct.

În acele ore, Slavici era la Rădăuţi şi discuta cu şeful garnizoanei, un căpitan pe nume Renei, român get-beget, care voia şi el ca jubileul să aibă loc conform planului, cu atât mai mult cu cât fuseseră eliberate toate auşvaisurile. Dar primise un ordin de ultim moment, şi anume să blocheze manifestaţia, pentru că cineva (cine?) era îngrijorat de ce se putea întâmpla dacă o mare de români se aduna la mormântul lui Stephan der Grosse. Slavici l-a liniştit, dându-şi cuvântul că serbarea n-o să degenereze în răzmeriţă, dar Renei nu ştia ce să facă. Să nu uităm că-n acei ani hidra naţionalismului se dezlănţuise, popoarele îmbulzindu-se spre autonomie ca oile ce se repezeau la adăpătoare, lucru ce nu le convenea nici chiar liberalilor vienezi (de unguri ce să vorbim?), care stabiliseră cine *merita* să devină popor şi cine nu, misiunea lor fiind de a administra un imperiu pe ducă, gata să fie zdruncinat de psihanaliză, Secesiune, adulteruri în masă şi bâlbâieli politice ce alimentau pangermanismul.

Aşadar, în ciuda promisiunilor lui Slavici, Renei se temea, drept care şi-a chemat apropiaţii şi, pentru a nu fi auzit de nepoftiţi, au continuat discuţia în grajdul Jandarmeriei. Ce nu ştiau Renei, Slavici şi ceilalţi era că în grajd era un rândaş, care, văzându-i, s-a pitit în fân şi a tras cu urechea. Renei a început prin a-i mărturisi lui Slavici că, deşi bun român, solda şi-o lua de la Franţ Iosif: ce garanţii îi dădea Slavici că jubileul n-o să scape de sub control? Dacă se încingea tărâţa-n români? Dacă se îmbătau, dacă înjurau, dacă făceau, într-un cuvânt, *revoluţie*? Slavici s-a mai pus o dată chezaş, i-a enumerat pe organizatori, însă tocmai numele lor îl înspăimântau pe Renei care, ca român, voia să-i lase să serbeze, dar ca militar nu-şi găsea liniştea. Din fericire, cineva a dat buzna în grajd cu ultimul număr din *Czernowiczer Zeitung*, un ziar guvernamental ce publicase un articol binevoitor legat de festivitate (uraaa!), ceea ce l-a făcut pe Renei să răsufle uşurat, deşi cei cu minţi înfierbântate zic că ştirea l-a enervat, căci soarta îi împiedica pe ai lui să se răscoale după cum *se cădea*, precum Garibaldi, Gambetta şi alţii ca ei. Cu toate astea, să fim cinstiţi, să recunoaştem că Renei i-a pus condiţii lui Slavici, după cum certifică mărturia rândaşului: „Sărbătorim, domnule Slavici, cuminţi, respectuoşi, fără gălăgie! Dacă Emin rosteşte vreun discurs subversiv, aveţi cuvântul meu că intru peste voi!” Un lucru ciudat: articolul din *Czernowiczer Zeitung* era semnat de fratele de lapte al guvernatorului Bucovinei, care îl cita la loc de frunte pe Peter B., făcând totodată aluzie la o amnistie ce-i cuprindea pe jurnaliştii români condamnaţi la Pesta pentru scrierile mizerabile publicate în *Federaţiunea*. Printre amnistiaţi, Varro, care, ne amintim, era însuşi Emin. Condiţia ca amnistia să nu fie ridicată era linişte, linişte, linişte.

Slavici şi Renei au ieşit din grajd fericiţi, numai că trei jandarmi au rămas înăuntru, discuţia lor îngrozindu-l pe rândaş, căci aceştia, deşi români, voiau să-l ucidă pe Emin. Din ce a priceput rândaşul, asasinatul era pus la cale demult (pumnale, carotide), ca să-i zădăre pe cei adunaţi la Putna şi să aprindă flacăra revoltei în românime. Aşa se face că, pe când Slavici se întorcea la mănăstire cu vestea cea bună, rândaşul i-a aşteptat pe complotişti să plece din grajd, pentru a da fuga, la rându-i, ca să-i înştiinţeze pe organizatori de maşinaţiune.

Rândaşul a ajuns la Putna la timp ca s-audă corul în care se prinseseră românii drept mulţumire că Viena le permitea să socializeze. „*Gott erhalte, Gott beschütze*!” cântau ei în cinstea lui Franţ Iosif, om indulgent, dar ghinionist (dragoste neîmpărtăşită de Sissi, lipsă a urmaşilor, viitor atentat la Sarajevo), care Franţ nu se dezminţea,

oferindu-le alor noştri un binemeritat cadou. Cei susceptibili s-au speriat auzind de articolul din *Czernowiczer Zeitung*: dacă i se dăduse drumul doar ca românii să se strângă la un loc şi să fie uşor de luat cu japca? Cu acea ocazie, Gedem, jurnalistul de la Bucureşti (scria la *Românul* şi *Sărsăilă*, ziare antidinastice), care aproape că se înecase în butiile de Cotnar, i-a râs în nas lui Emin: „Frate Mihăiţă, lasă-le bozgorilor Ardealul! Bărbaţii o să are pământul şi noi o să le arăm femeile!” Emin n-a gustat gluma: „Tu... tu...” i-a suflat lui Gedem, strângând pumnii, dar n-a apucat să facă nimic, căci Peter l-a tras deoparte, clipă în care au dat ochi cu rândaşul de la Rădăuţi. Acesta le-a zis tot, drept care Emin l-a chemat pe Slavici, iar Slavici a fluierat după doi inşi, din care unul, ditamai namila, a primit poruncă să nu-l scape din ochi pe poet. Naiba ştie de ce, rândaşul a zis că ţine şi el aproape. Din păcate, la întrebările celorlalţi a mărturisit că n-avea cum să-i recunoască pe conjuraţi, fiindcă nu îndrăznise să scoată capul din fân când ăia vorbiseră.

N-a trecut mult şi au apărut invitaţii de onoare: Tocilescu, arheologul, Xenopol, istoricul (încă n-avea sifilis), Kogălniceanu (el avea să scape de sifilis *malgré lui*), veselul Alecsandri şi colonelul Boteanu, care făcuseră *lobby* României la Paris, plus o droaie de progresişti, conservatori şi gură-cască. Toţi erau bucuroşi, numai Tocilescu, în calitatea lui de arheolog, era circumspect, căci studiile îl obişnuiseră cu perspective scandalos de lungi şi zicea că doar peste o sută de ani se va vedea dacă steagurile aduse la Putna vor fi avut un rol întru propăşire. La un moment dat, a apărut şi Renei, purtat pe braţe de românii ce veneau de la Vatra Dornei. Lăsase jandarmii la Vicov, departe de festivităţi, chit că (asta nu se ştia) stabilise semnale în caz că era nevoie de ei. Slavici l-a pus în temă cu planul de asasinare a lui Emin, ceea ce l-a făcut pe Renei să îngheţe şi să le poruncească agenţilor ascunşi în mulţime să fie cu ochii-n patru. Noroc că lumea nu bănuia nimic şi că sărbătoarea n-a avut de suferit, aşa că, până la lăsarea serii, s-au adunat mii de suflete. Era atât de multă lume, încât s-au cumpărat încă cincizeci de vite şi o sută de păsări (găini, curcani, bibilici), căci bani, slavă Domnului, de astă dată erau, arză-l-ar focul pe ardeleanul de Mureşean, care emigrase la *Iaşington*, după cum pronunţa Slavici. Flăcările jucau sub cazanele cu tocană, mii de sarmale fierbeau în ceaune, sute de pite ieşeau din cuptoare, vinul curgea valuri, muzicanţii se bâţâiau şi se frichineau.

După ce s-a înnoptat, s-au aprins rugurile şi au început cuvântările. Primul a vorbit Slavici, care a băgat ceva pro-austriac: i-a cântat în

strună lui Franţ Iosif, dar Slavici, se ştie, a fost antiunionist până la moarte. Câtă vreme a perorat el, unii şi-au dat coate, înjurându-l că-i laş, iar alţii s-au bucurat că nu dădea prilej de zaveră, drept care, fiind vorba de români, a ieşit scandal: că de ce vorbeşte Slavici aşa, că de ce nu zice nu ştiu ce, că cine *dracu'* l-a adus aici, că las' că-i mai bine aşa... E fricos, au zis unii, ba e cumpătat, au zis ceilalţi; unii observau că Emin n-a vrut să fie de faţă la discursul lui, pe când ceilalţi spuneau: ba uite-l, e lângă scenă, nu vezi că nu comentează? Pfuai, şi el s-a înmuiat? În fine, au mai luat unii cuvântul, printre care Xenopol, care sâsâia, şi parc-a vorbit şi Alecsandri, dar cine să-i bage în seamă? Se împărţeau jimblele şi sarmalele: erau calde, abureau, dă-le naibii de personalităţi, burţile cu burţile, boierii cu boierii! Apoi, printre râgâituri şi chiote, a cântat la vioară Ciprian Porumbescu, după care, odată cu ciocnirea primelor pocale de vin, au tras tunurile şi s-a dat drumul la artificii, de s-a pierdut cu firea negrul cu muzicuţa: a tras un pârţ cu ecouri, acoperind hărmălaia şi făcându-i pe toţi să îngheţe. După toate cele, s-a cântat „Deşteaptă-te române", dar mai mult pe tăcute, căci Renei s-a înecat auzind versurile şi a dat fuga la Slavici: „Domnule Slavici, domnule Slavici, păi, aşa ne-a fost vorba? Mă nenorociţi, mă lăsaţi fără pâine".

Noroc că s-a isprăvit pălăvrăgeala şi a venit cheful. Emin parc-atât aştepta şi, însoţit de Peter, s-a dus în clopotniţă, unde-l aşteptau studenţii ca să le ţină un curs. Unii zic c-a vorbit pe teme istorice, alţii c-a fost o cuvântare politică, iar alţii, din contră, c-a vorbit doar pentru c-aşa era trecut în program. Să fi fost speriat din cauza complotului sau a dat dovadă de prudenţă, sfătuit fiind de Peter? Nu se ştie, dar cert e c-a zis: „Se va ridica simţul naţional, aproape adormit până-acum, şi va lua avânt, iar studenţii, veniţi din toate părţile, vor fi propagatorii cei mai zeloşi ai ideii că, lucrând uniţi, vor contribui la deşteptarea şi mărirea neamului lor". Acelaşi lucru îl ziseseră şi prăpădiţii de Cavour, Bismarck şi Montefiore, şi ei vorbiseră de mama-ţară, de strămoşi neînfrânţi, de *Blut und Eisen* şi de *Hanukkah* la Ierusalim. „Şi popoarele dorm", a încheiat Emin, clipă în care un haidamac s-a repezit la el cu un şiş, împreună cu nămiletele pus să-l păzească.

Dacă rândaşul n-ar fi sărit la ei, atrăgându-i şi pe studenţi la bătaie, poetul ar fi fost spintecat. Naiba ştie ce căuta negrul pe-acolo, dar, văzând caftul, a început să cânte într-un fel nemaiauzit, iar studenţii, uimiţi, au fost cât pe ce să-i scape din mână pe ucigaşi. Colac peste pupăză, s-au ivit doi popi beţi, zvâcnind din şale în ritmul banjoului:

„Piei, Sărsăilă!” au zbierat ei la negru, pe când studenţii şi conjuraţii îşi trăgeau pumni, ţopăind fără putinţa de a se opri. S-a iscat un asemenea tărăboi, că lumea s-a strâns în jurul clopotniţei, care cu un copan în mână, care cu o sarma, iar Renei, îngrozit, şi-a pus gornistul să sune. Negrul cânta cu noduri, popii răcneau că Satana a intrat în sfânta mănăstire, studenţii şi ucigaşii icneau, se buşeau. Cin’ se bate? urlau cei de jos. De ce în clopotniţă? Ce drac de muzică-i asta? „*Ach*,” a exclamat Lanner, dirijorul, ţinând tactul cu negrul, „o fi o gigă sau un Mozart ritmat?” „Ba-i o ţigănească cu falseturi”, a opinat Vindireu. Şi protopopul, bâţâind: „*Gică*, Mozart sau ţigănească, opriţi-l, că ne ia dracu’!” Slavici urla: „Ce-i cacofonia asta?” Dar studenţii: „Haideţi, domnule, cântă un negru, ce-aveţi cu el?” Popii însă răcneau că negrul e diavolul („Ridicaţi-l în furci!”), Renei îşi rostogolea ochii (*Ce mă fac? ce mă fac?*), muierile chirăiau, scuipau în sân („Doamne apără şi păzeşte!”), aşa că iureşul a cuprins treptat mănăstirea, iar nişte ţărani, nemaisuportând gălăgia, au urcat în clopotniţă şi şi-au vărsat nervii pe studenţi („Numai *mboii* ăştia care-şi dau aere-s de vină!”).

A ieşit caft general: pumni, îmbrânceli, trupuri date de pereţi; cineva a făcut ţăndări banjoul, dar negrul s-a căţărat pe o grindă, suflând bezmetic în muzicuţă, în timp ce restul lumii (ţăranii se dezmeticiseră) îi juca în picioare pe criminali. „Ajutor, ne-au plătit de la Bucureşti, noi n-am vrut!” striga un conjurat, privind îngrozit la nămiletele care, făcut mic, se ruga: „Nu mai daţi, bă, nu mai daţi!”, dar cum să opreşti furia maselor populare? Urlând au vrut să urce şi alţii în clopotniţă, enoriaşi, studenţi, beleuzi, numai că Dumnezeu, plictisit, a rupt scara cu ei. Şi Emin, privind la Peter cu ochii scoşi: „Tu l-ai adus pe negru?” „Normal, n-aţi zis că vreţi chef?”

Disperat, Renei voia să pună mâna pe cântăreţ, dar cum s-ajungă la el când scara se făcuse fărâme? „Aduceţi altă scară,” a zbierat, „aduceţi, naibii, o scară!” Ăia de sus îi dădeau înainte, spărgeau, rupeau, trăsneau. Atunci Peter i-a şoptit ceva lui Emin, iar poetul, tremurând, a răcnit: „Nu-i omorâţi, bă! Să nu întinăm această sfântă zi cu o crimă!”, numai că un ciorchine de bătăuşi a căzut din clopotniţă, gata-gata să-l tragă şi pe poet după ei. Iar Renei, găsind o portiţă de salvare: „Asasinii sunt ruşi! I-a trimis Ohrana! Complotiştii sunt ruşi! Umflaţi-i!”

„Nu cunosc niciun rus, să moară mama!” s-a tânguit nămiletele.

„Ba cunoşti,” a urlat Renei, „cunoşti tot soiul de ruşi, dobitocule!”

S-a făcut, în sfârşit, linişte, serbarea a revenit la normal, lumea s-a pus din nou pe băut, pe înfulecat şi pe chiuit. Emin era în stare de şoc,

mulţi zic că nu de frică (în fond, avea un ochi umflat, se bătuse şi el), ci, mai degrabă, din cauza lui Peter, care-i vorbea la ureche de parcă-l călăuzea prin noianul acela de pâţanii ameţitoare. „Eşti sigur că Bucureştii i-au trimis pe ucigaşi?” l-a auzit lumea că-l întreabă pe Peter. „Vorbim mai încolo, bucură-te c-ai scăpat”, i-a răspuns neamţul.

După serbare, Emin şi Peter s-au dus la Ipoteşti, unde au stat câteva zile, iar apoi la Iaşi, la acea faimoasă şedinţă a Junimii, în care s-a vorbit despre hala cu minunăţii a Hansei. De la *Wunderkammer* n-a fost decât un pas până la subiectul la modă, şi anume iluzia realităţii (Emin îi zicea, fiţos, „irealitatea realităţii”), iar de acolo, la Pitagora şi la Budha, care, ce chestie, trăiseră cam în aceeaşi perioadă, dăruind lumii doctrina metempsihozei sau, mai pe înţeles, a reîncarnării. Emin era tânăr şi se simţea ca naiba să se ia de nişte bărbaţi în etate, dar n-a rezistat, căci doi dintre ei nu pricepeau *nimic*. Panu şi Pogor erau fie necitiţi, fie imbecili, fie amândouă, iar poetul, proaspăt înarmat cu Schopenhauer, a pus piciorul în prag: „Şi dacă nu fiecare fiinţă în parte se reîncarnează? Dacă *toată* realitatea o ia din nou de la capăt?” Lui Panu i-a căzut falca: „Ce-i asta? Ai început cu irealitatea realităţii, iar acum spui că realitatea, deşi nu există, se şi reia?” „Dacă-i citim pe hinduşi, am putea să presupunem aşa ceva”, s-a căznit Emin să nu-şi piardă cumpătul. Carp i-a atras atenţia: „Speculezi, domnule!” Şi Emin: „Poate, dar n-ar fi minunat să am dreptate? Dacă realitatea ar lua-o din nou de la capăt, moartea n-ar mai avea de ce să ne sperie. Dacă acesta e infinitul, de fapt?”

„*Herr* Majoresku,” a intervenit Panu năbădăios, „păi, de-asta-i trimitem pe tineri *afară*? Să vie să ne-mpuie mintea cu zărgheli? Noi vrem credite, căi ferate şi fabrici: asta-i realitatea, nu ce spune domnul poet.”

Dar Peter: „Eu v-aş ruga,” şi-a jucat mustăţile, „să pricepeţi că toate fac parte din acelaşi tot: şi gândurile, şi fabricile, şi creditele, şi jubileul Putnei, şi infinitul... Ba chiar şi dumneavoastră, *Herr* Panu.”

„Infinitul e infinit, domnule, ce Dumnezeu?!” a izbucnit Panu.

„Ba nu e chiar infinit”, s-a sumeţit Peter. „În *Wunderkammer* se vede că evenimentele se structurează într-un fel care, *ach*, pare să se repete.” Şi Panu, ca o nevăstuică: „Să presupunem că e aşa, la ce ne ajută? Noi vrem să ne construim ţara: la ce bun să ştim c-am mai construit-o o dată, ’ai?”

Emin a dat-o pe glumă: „Pentru mine e mai simplu: o să scriu o nuvelă cu acest subiect. O s-aleg un nume de personaj, ca să sugerez haosul – Dionis, de exemplu – , şi o să-l pun să se reîncarneze, astfel încât tot omul…”

„Care tot omul?” s-a holbat Negruzzi la el. „Cui îi mai vând *Convorbirile Literare* dacă public un asemenea text? O să-mi dea abonaţii cu gazeta-n cap!”

„Eu cred,” s-a băgat Carp, zâmbind cu jumătate de gură, „că tânărul nostru doreşte să le dea şah lui Goethe şi Schiller. Poate şi lui Jean Paul.”

„Corect,” admite Emin, „vreau să arăt că suntem totuna cu occidentalii. E o aventură, ştiu, iar eu o să particip la ea ca scriitor. Ziceaţi de căi ferate, *Herr* Panu? Eu vă zic de citadele de cucerit! Fiecare scriitor şi-o cucereşte cum poate, unii doboară ziduri, alţii se preschimbă în iscoade, câţiva fac chiar moarte de om, dar toţi vor acelaşi lucru: să ia în stăpânire cetatea cu comorile ei! Dionis al meu? E aventura prin care o să intru în Europa pe poarta misterului”.

„Dar ce nevoie avem, domne’, de Europa?” s-a ismenit Panu, clipă în care Majoresku a izbucnit în râs: „Ho, ho, ho, Emin are dreptate… Pe *Herr* Peter, însă, nu-l înţeleg. Ce vreţi să aflaţi din *Wunderkammer*? Vă imaginaţi, cumva, că vă ajută… că vă ajută la ce?”

Peter a mărturisit că nu ştie încă, lăsându-i cu gura căscată. Au urmat clipe stânjenitoare. Panu şi Pogor dădeau din cap de parc-ar fi spus: „Nu poţi să pui bază pe vestici, uite-i cum despică firul în patru, asta ca să nu menţionăm obiceiurile lor păcătoase”. Bine că Peter nu e englez, că ăia-s pidosnici deşi, la cât e de slăbuţ, mai că-ţi vine să spui că se fute-n cur. Simţindu-le neîncrederea, Peter s-a grăbit să explice că, în ciuda faptului că deocamdată n-avea o imagine clară a puterii camerei cu minunăţii, credea c-o să-l ajute să-i înţeleagă pe Bismarck, pe Ţar, pe Gladstone, ceea ce, cei de faţă trebuiau să admită, le-ar fi fost şi lor de folos.

Discuţiile au devenit atât de înfocate, încât s-au dus la Bolta Rece, ca să se răcorească. Tot drumul, Emin a mers încruntat: of, bietul Pumnul, el visa la libertate, dar libertatea-i una, înţelegerea lumii, alta, iar arta e foc; în fond, nu e crimă mai mare decât să le tai mâinile lăutarilor şi să le scoţi ochii pictorilor! Jubileul Putnei? Emin l-a pus la cale pentru Ţară, dar, mai departe, ce-i de făcut? Până să plece la studii, crezuse că Ţara ţine loc de orice, numai că lucrurile se vedeau

altfel de la Viena: ce era România? dar *el*, Emin, ce era? avea dreptul să *vrea* în contul altor oameni? Şi-a amintit de visul cu Louise şi l-a cuprins ciuda: ce ştia el despre tărâmurile despre care vorbise ea? ce fel de oameni trăiau în Crimeea? cât despre sălbaticii din Patagonia, ce-şi doreau? La Viena, Emin văzuse chinezi, arabi, negri, ba chiar şi doi irochezi, la o expoziţie – poftim, irochezii ce voiau de la viaţă? Şi, dacă tot a luat-o pe calea asta: cu ce erau mai breji românii decât irochezii? În fond, aveau răzeşii WC-uri mai răsărite decât neamul Mohawk? În altă ordine de idei, de ce se înţelegea el, Emin, mai uşor cu un neamţ decât cu un român ca Panu, când dezbătea subiecte abstracte? Nici nu şi-a terminat bine gândul, că s-a blestemat: dac-am zis asta, Pumnul a trăit degeaba!

Şi, tot mergând şi punându-şi întrebări, Emin a simţit deodată că-i lipseşte aerul. I se părea că-i altcineva, că lumea din jur se mişca mai alene, ca şi cum teii foşnitori de pe marginea uliţei, iarba ce vibra în curţi, alături de părăluţe şi năsturei, ba chiar şi casele, ar fi slobozit un zumzet auzit doar de el, dându-i de ştire c-avea să dea ochi dintr-o clipă în alta cu...

... solomonarul era lângă Bolta Rece, trântit pe trotuar: „N-ai o ţigară pentru mine, dulce Emin?" l-a întrebat. *Ăsta-i momentul*, şi-a zis poetul, amintindu-şi de sfatul primit în scrisori – că şi-l dăduse el însuşi, că i-l dăduse Louise, nu conta. A scos tabachera: „la două... mai bine, trei!" l-a îndemnat pe cerşetor, după care a îngheţat: *şi-acum, ce fac? cum îi zic lui Peter?* Ce prostie: îl luase *ruşinea*, i se părea că se laudă ca un mocârţan dacă îi spune lui Peter că-l ştie pe solomonar. Şi apoi, cum să începi o asemenea destăinuire, fir-ar cuvintele ale naibii să fie?

Noroc că Peter l-a întrebat, micşorând ochii: „Îl cunoşti pe acest om?" „Cum să nu," a răsuflat Emin uşurat, „ne-am văzut la Viena, stă într-un gang, lângă pictorul Müllner. Într-un fel, suntem amici."

„Amici?" s-a îndreptat Peter de spinare.

„Amici, amici," s-a grăbit să zică Emin, „îţi vine să crezi că mi-a oferit o corespondenţă uriaşă cândva?"

„Fantastic," a spus Peter, „să vezi că ne cunoaştem mai bine decât credeam".

24. BUCUREŞTI. UN PROCUROR. 22 DECEMBRIE ’89

Procurorul Gaftoi o ia pe sens interzis şi iese de pe strada Columb, înjurând-o în gura mare pe Louise: „I-a intrat în cap că-i mare sculă de ziaristă şi-acum mă fute pe *mine* în gură, fute-o-aş *eu* în cur!”

Plouă. Bulevarul Magheru geme de demonstranţi. *Care or fi ieşit?* îl bate un gând pe Gaftoi. *Ai noştri, ai lor, ăia de-afară? Poftim, sunt refugiaţii musulmani şi anarhiştii din* squaturi; *of, dacă Doru Vuia are dreptate? dacă Louise trebuie să facă mai mult tam-tam?*

Procurorul trece de Universitate, ajunge la Turnul lui Litvak, face dreapta spre Fosa Septică. Plopii de pe bulevard aduc cu nişte rufe fleşcăite de ploaie – cic-ar fi fără soţ, fiindcă Ceauşescu ţinuse să facă aluzie la Emin în infecţia asta urbană.

„Fir-ai al dracu’, Emin!” strigă Gaftoi. Un coleg de trafic se holbează la el. „Fir-ai al dracu’, Macule, cu Emin cu tot!” blestemă din nou procurorul.

Înainte de a fi om al legii, Gaftoi a fost ofiţer şi, ca student militar, se dusese cândva la balul bobocilor din ASE. Civilii nu prea dansau, aşa că el s-a apucat să dea din cur ca americanii şi să facă fiţe cu degetele, în speranţa că le agaţă pe fete. Alea însă, nimic. Colac peste pupăză, un civil l-a luat la mişto: „Băi, *homălăule*, n-ai haine, de-ai venit în uniformă?” Remarca a stârnit râsete, iar Gaftoi s-a dus la nemernic, un pitic crăcănat şi cu capul mare, zicându-i că l-a insultat, numai că ăla l-a întrebat de ce dansează în cămaşă: unde îi e vestonul? asta-i uniforma, mai nou? Luat ca din oală, tânărul s-a speriat (dacă încălcase regulamentul?), dar a replicat: „Nu-i treaba ta, bă, să mă-ntrebi de veston. De ce te iei de *haina militară*?” „Fiindcă mă cac pe ea”, i-a zis piticul. Gaftoi a sărit la bătaie, dar piticul era cu gaşca.

Tot în gaşcă era şi la Grădiştea, când s-au revăzut după mulţi ani, iar Gaftoi, ce să facă, s-a lipit de ei. Altminteri, era fain la şcoala Securităţii; nu pricepea el chiar *tot* (de pildă, pisălogeala legată de caietul lui Emin îl scotea din sărite), dar ştia c-o să aibă viaţă bună după absolvire. De altfel, când s-a întors la Mangalia, în port, la unitate (era ofiţer de transmisiuni), a cules roadele. Colegii se purtau mult mai frumos, iar Gaftoi mergea cu pieptul înainte, spunându-şi ori de câte ori saluta un superior: *Te salut eu primul, dar dacă mă enervezi, te fut! Te* fut!

Primele zile ale revoluţiei l-au prins la post. Deşi ordinul de la Grădiştea era să stea locului, Gaftoi a hotărât să plece la Bucureşti, ca să-şi vadă părinţii; erau bătrâni, se temea pentru ei. A cerut o permisie de trei zile (o solicitare ciudată, în contextul alarmelor din decembrie ’89), dar superiorii i-au dat-o, crezând că cine ştie ce ordin primise de la Securitate. Nu voiau să se ia în beţe cu el.

Gaftoi s-a îmbrăcat în civil şi a plecat. În tren, mai toţi ascultau Europa Liberă. Ştirile erau naşpa: şaizeci de mii de morţi la Timişoara, lupte în Bucureşti, RDG făcea şi dregea, Occidentul era cu ochii pe noi, Gorby ne ţinea palma la cur. Prinzând curaj, câţiva tineri au zis c-abia aşteaptă să pună mâna pe un securist, ca să-i „stoarcă coiţele”. Precaut, Gaftoi s-a dus la WC şi şi-a zburlit părul, dar, orice-ar fi făcut, ceafa îl dădea de gol. *Pizda mă-sii, fie ce-o fi*, s-a gândit.

Trenul mergea ca după mort, se oprea între staţii, urca la lume în el de ziceai că-i război. Pe la opt dimineaţa, s-au înteţit zvonurile, iar unul dintre ele l-a zăpăcit pe Gaftoi: cică Securitatea minase podurile ca să blocheze afluxul revoluţionarilor spre Bucureşti. Ce paştele mă-sii? Ăia, la Grădiştea, lăsaseră să se înţeleagă că treaba era vorbită, că n-aveau *de ce* să se bage. Deşi ştia toate astea, pe Gaftoi l-a cuprins frica şi, la pod la Cernavodă, şi-a băgat capul între genunchi, ca pentru o aterizare forţată. Speriaţi, cei din jur au făcut la fel; la treizeci de metri sub ei, Dunărea curgea mocirlos, plină de peşti. Au avut noroc, au trecut podul vii şi nevătămaţi, iar Gaftoi abia atunci şi-a dat seama că luase cu el, ca boul, *casetofonul* cumpărat de la vaporeni, deşi cu zvonurile alea (tancuri la Inter, rafale pe Magheru, morţi şi răniţi), numai de casetofon n-avea nevoie. Costase o mie de lei şi era cât două cartuşe de ţigări Kent mai înguste, un giuvaer Telefunken nemţesc: dacă-l spărgea în violenţele ce răscoleau Capitala?

Ajuns în Gara de Nord, a aflat că nu merge nici metroul, nici ITB-ul, noroc c-ai lui stăteau lângă Cişmigiu, unde putea să ajungă pe jos într-o jumătate de oră. A luat-o pe Dinicu Golescu, dar, la prima intersecţie, nişte miliţieni l-au întors din drum. Lumea cârtea, Gaftoi a dat să scoată legitimaţia de ofiţer; s-a răzgândit şi a pornit-o pe Griviţei, ţinând strâns casetofonul la piept. A făcut dreapta, spre Sf. Iosif, şi a coborât pe Theodor Amman cu mulţimea; unii făceau gură, dar cei mai mulţi n-aveau curaj să se uite în jur. Gaftoi s-a luat după cei din urmă, a mers cu ochii în pământ. Odată ajunşi la farmacia din Luterană, colţ cu Ştirbey Vodă, s-au oprit: un cordon de gărzi patriotice bloca circulaţia. Gaftoi a dat să facă stânga împrejur, dar din urmă veneau sute de oameni. N-a mai putut s-o ia înapoi.

„Un’ vă duceţi?” întrebau cei ce blocau strada. Iar omul nostru, arătându-le coloanele de demonstranţi ce veneau de pe Ştirbey Vodă: „Un’ se duc şi ăia din spatele vostru”. Abia atunci i-a văzut şeful gărzilor patriotice: „Ai naibii, au ajuns *şi* aici! Domnule,” i-a zis lui Gaftoi, „situaţia e de necontrolat în Piaţa Palatului”. La care Gaftoi: „Nu merg la niciun Palat, mă duc acasă, stau în apropiere”, a scos el actele. Ăla s-a uitat în buletin şi a ridicat sprâncenele ca şi cum nu-i venea să creadă că Gaftoi locuia pe Brezoianu. Ofiţerul i-a arătat atunci casetofonul de sub palton: „Vin de la Mangalia, le-am adus alor mei un cadou de Crăciun”. Zâmbea, dar nu mai era cazul să se strofoace, căci lumea a rupt cordonul, dând buzna pe Ştirbey Vodă, amestecându-se cu mulţimea de acolo. „Bă, vezi că spargi casetofonul!” a strigat şeful gărzilor patriotice după el, „bă, Brezoianu e-n partea *ailantă*!” Ofiţerul a săltat din umeri, ca un bursuc, şi s-a lăsat dus de gloată spre Ateneul Român. Era tot mai aglomerat: unii înjurau, alţii cărau pancarte, lui Gaftoi nu-i era clar dacă erau hotărâţi sau numai speriaţi.

„Vin şi ăia di pi platforma douăş’trii August, îs cu noi, îs cu noi!” zbiera un tip masiv, tuns scurt, care se repezea prin înghesuială, în contracurent.

Ajuns în faţa Ateneului, Gaftoi a fost luat pe sus de protestatari, pomenindu-se târât spre CC. Inima i-a bătut mai tare: în fond, cine mama naibii erau comuniştii? Nu i-a iubit niciodată, nici chiar p-ăia la Grădiştea; dacă se gândea bine, el doar îşi făcuse loc în viaţă, doar executase ordinele, căci altfel înjura cot la cot cu taică-său conducerea de partid şi de stat. *Futu-i în gură, mi-au mâncat tinereţea!* a simţit ofiţerul că devine totuna cu ceilalţi.

Nu mai privea nimeni în jos. Era o îmbulzeală teribilă şi Gaftoi a strâns casetofonul la piept, dus de demonstranţi până sub balconul CC-ului. Striga, blestema Securitatea şi dictatura, înjura, se lua după cei din jur. Momentan, şi-a dat el seama, profesional, lumea nu era organizată, făcea ce-i trăsnea prin mintea ei colectivă, dar undeva în piaţă, la Atlantic Bar, nişte tipi tăcuţi iscodeau. Gaftoi a crezut că recunoaşte un chip, dar n-a ştiut de unde să-l ia.

Brusc s-a auzit un motor: vuia, stârnind ecouri între clădiri. „Aviaţia, bă!” a zbierat cineva. Oamenii s-au speriat şi au dat să fugă, dar unde? Erau mulţi, se loveau cap în cap. În secunda doi, au prins glas ăia de la Atlantic Bar: „Fuge, dictatohrul fuge! Am învínss, am învínss, dictatohrul fuge cu *methresa* lui!”

„Ce *metresă*? Cum adică, *metresă*?” întreba lumea, dar le-a trecut când au zărit un elicopter decolând de pe CC. Pentru o clipă, au crezut c-o să pice pe Magheru, numai că pilotul l-a redresat şi l-a dus spre Piaţa Romană, zburând într-o parte, câineşte. N-a trecut mult, şi uşile de la intrarea în CC s-au dat de perete, iar nişte inşi au dat buzna în mulţime: „Am învins, am învins”, urlau, azvârlind cu nenorocitele de cărţi roşii cu programul partidului, cu lucrările congreselor PCR, cu *mutra* lui Ceauşescu. Ce mai, era clar c-au învins, chiuiau, îşi luau avânt, se simţea şi-un embrion de organizare, căci se scandau lozinci, se bătea ritmic din palme: publicul revoluţionar simţea momentul, răcnea „Ole, ole, Ceauşescu nu mai e!”, ziceai că-s la derby, la fotbal.

Şi Gaftoi? Gaftoi se întreba dacă cei din jur pricepeau ceva. Aveau habar ce se-ntâmplă la doar treizeci-patruzeci de metri distanţă, în CC? *Pfuai, să vezi că... să vezi că...*

Şi-a adus aminte de învăţămintele de la Grădiştea şi a ieşit din mulţime, zvâcnind din trup, strângând casetofonul la piept. S-a dus la intrarea din stânga a CC-ului, păzită de un civil cu banderolă pe braţ şi de un *lent* de intendenţă. Doi papagali.

„Hai noroc, îs Gaftoi, de la Mangalia,” a fluturat el legitimaţia, „mă aşteaptă amiralul Plăviţu cu situaţia din portul militar!” „*Care* situaţie,” s-a încruntat civilul, „dă ordinul de drum!” Gaftoi s-a uitat în sus, plictisit, şi l-a luat pe locotenent: „Ia întreabă-l pe *civilaşul* ăsta dacă ştie unde e portul Mangalia? Crede că umblu cu situaţiile prin ţară de prost?” a bătut el cu palma în casetofon. „Mă aşteaptă amiralul, tâmpitule!”

Civilul a dat să se ia de el, dar *lentul* l-a pus la punct: „E o chestiune militară, eu hotărăsc! Vă rog să intraţi... *domnule* căpitan!” a înghiţit el în sec, nevenindu-i să creadă că pronunţă domn în loc de tovarăş.

Gaftoi a intrat în hol ca năluca, dar s-a prins că nu ştie încotro s-o ia. Ei şi? S-a băgat în lift, a urcat două etaje, a ieşit, numai că habar n-avea unde ajunsese: era prima oară în CC. Brusc, a auzit rafale, strigăte, paşi zdupăind, şi s-a năpustit într-un birou. Înăuntru, o secretară vâra un vraf de dosare într-o cutie de carton. „Ce faci *aici*?” a luat-o. „Ce-i cu dosarele *astea*? Dă-le încoa’, dă-le *încoa’*!”

„Nu mă nenoroci,” a făcut femeia, „te *rog*, nu mă nenoroci... Îţi fac tot ce vrei, dar nu mă nenoroci!” Şi Gaftoi: „Zi-mi cum te cheamă, unde stai?” Ea i-a zis, i-a arătat actele, el a notat nume, adresă, tot.

„Şterge-o!” a repezit-o apoi, luându-i dosarele. „Cară-te, o să te caut eu.”

Tipa a ieşit, Gaftoi a văzut că n-avea verighetă, îi plăceau curul şi cracii ei, dar nu era momentul pentru aşa ceva. A ieşit şi el din birou, a găsit un steag, l-a rupt, a încropit o brasardă şi a pornit pe culoare. Deodată, a dat peste un soldat: „Am de dus dosarele astea la comandament”, i-a zis. „Ce comandament?” a căscat ăla ochii, năuc. Dar Gaftoi: „Unde-i şeful mare? Unde-i *şeful*?”

Militarul s-a făcut mic, a salutat, i-a arătat pe unde s-o ia, a mai salutat o dată. Gaftoi a urcat pe scara de serviciu şi s-a trezit pe un hol plin de lume: civili cu brasarde, militari de toate armele, plus unii întinşi pe jos, luaţi la şuturi, la care se urla. Bătuţii tăceau, doar unul cerea să fie dus la comandanţi. Dar bătăuşii: „Noi suntem comandanţii, băăă”, trosc, bum, paf!

„Tu ce cauţi aici?” l-a luat unul pe Gaftoi.

„I-am prins pe unii care *vroiau* s-arunce nişte dosare pe geam”, i-a arătat el cutia de carton. „Erau mulţi, n-am putut să-i reţin.”

Ăla l-a văzut transpirat, i-a văzut brasarda, aşa că i-a arătat sala din capătul holului, acolo erau şefii cei mari. Gaftoi a luat-o prin înghesuială, a sărit peste nişte morţi şi răniţi care zăceau pe podea. Într-un colţ, un ins striga din adâncul rărunchilor – curgea sângele din el ca din porc. Un doctor încerca să-i pună un garou, dar îi tremurau mâinile, o fi fost d-ăla de dădea pastile.

„Un’ te duci aşa?” i-a pus un vlăjgan mâna-n piept lui Gaftoi.

Gaftoi i-a vândut şi lui basmul cu dosarele. Între timp, casetofonul i-a alunecat pe sub palton, gata să cadă, dar Gaftoi a reuşit să-l blocheze cu cotul. „Arată-mi ce e-n cutie!” a făcut vlăjganul. Gaftoi n-avea cum s-o deschidă: casetofonul ar fi picat pe podea şi s-ar fi făcut ţăndări, aşa c-a pus cutia pe jos, a scos din ea un dosar, două, trei, şi le-a văzut şi el, în sfârşit: erau pline de nume, de adrese, de numere de telefon.

„Aha,” a dat vlăjganul din cap, „tu eşti ăla de la MApN?”

„Eu sunt, ’s-căpitanul Gaftoi”, a zis Gaftoi.

„Ei, să-mi bag pula, unde-ai fost? Te caută ăştia de-o oră.”

I-a deschis o uşă înaltă cât un TIR şi Gaftoi a intrat în ditamai sala, plină de fum de ţigară. Lume ciopor, telefoane, ordine, contraordine.

Gaftoi nu cunoştea pe nimeni; ba nu, într-un colţ era un pitic cu capul mare, Manetă, Max Murgescu, *ciumecul*. Îl smotociseră, îl interogau, iar el, culmea, habar n-avea ce să răspundă. Max l-a văzut şi el pe vechiul coleg de la Grădiştea, dar era antrenat, s-a făcut că nu-l ştie.

„Dumneavoastră?" a răsărit lângă Gaftoi un bărbos. Semăna cu Guevara şi-i atârna un AKM cu pat rabatabil de gât.

Gaftoi i-a turnat povestea cu dosarele: nu ştia el să facă planuri, ca Max, dar la fraierit revoluţionari era numai bun. Între timp, vârâse casetofonul sub curea, aşa că putea să deschidă cutia fără să-l scape pe jos. Guevara părea să ştie ce era cu numele din dosare, a râs în hohote şi a dat fuga la un individ de vreo şaizeci de ani – ăla şi cu încă unul, înţolit într-un pulovăr, erau şefii cei mari.

Gaftoi n-avea ce pierde, poate doar casetofonul, aşa că i-a făcut lui Guevara cu ochiul şi s-a dus într-un colţ. Guevara, după el: „Ce-i?" „Îl ştiu p-ăla", l-a arătat Gaftoi pe Max. „Serios?" a făcut Guevara. „Am fost colegi," a jucat Gaftoi cartea sinceităţii, „el făcea analize, planuri, ştia cum e cu banii". Guevara a oftat: „Ştim că dădea rapoarte financiare la Cabinetul 2, dar nouă nu ne zice nimic. Te pricepi la bani?" Gaftoi a recunoscut că nu, era doar căpitan de transmisiuni la Mangalia. „Şi cum ai ajuns aici?" s-a interesat Guevara „Ştiam ce se pregăteşte. Şi Macu ştia. Mă rog, direcţia ne-a ordonat să lăsăm lucrurile să curgă, să nu ne băgăm." Guevara nu înţelegea: despre ce direcţie era vorba? cu ce se ocupa? „Cu d-astea," a făcut Gaftoi un gest larg, „acum însă ni s-a zis să stăm locului". „Ei, tu nici n-aveai ce să faci la Mangalia", a observat Guevara. „Credeţi?" a pufnit Gaftoi, adăugând că i-au fost cerute tot soiul de informaţii din port; pe şefi îi interesau, în special, rapoartele serviciilor de radiolocaţie şi traficul aerian dinspre Crimeea. S-a dovedit că şi pe Guevara îl interesau chestiile astea, iar Gaftoi a profitat şi l-a liniştit: n-avuseseră de-a face decât cu false alerte pe mare şi în spaţiul aerian.

„Auzi? Tu mai ai treabă la Mangalia?"

Gaftoi i-a zis că-n două zile termină permisia, dar Guevara a pufnit în râs: „Şi ce? N-are cin' să-ţi ţină locul? Rămâi aici, vorbesc eu cu ăia din *port*. Cu ceilalţi, mai vedem", s-a uitat Guevara la Max. La care Gaftoi: „Manetă n-o să vă spună nimic". Dar Guevara: „Eşti sigur?"

Spre seară, s-a pornit un tir nebunesc, se trăgea cu mitraliere şi AKM-uri, iar sala cea mare a fost baricadată. Cei din jur au uitat de Macu,

au pus un soldat să-l păzească şi şi-au văzut de treburi: aveau de condus o ţară, de Manetă o să aibă ei grijă mai târziu.

La unsprezece noaptea, în plin schimb de focuri, Guevara i-a zis lui Gaftoi că vrea un om de încredere la Primărie, ca să asigure paza revoluţionară a clădirii. Gaftoi a dat să se bucure, dar i-a trecut imediat, căci nu era şef unic: Guevara mai trimitea pe cineva cu el. „Hai, rapid, îmi raportaţi când ajungeţi", le-a ordonat.

Cei doi au ţâşnit din CC sub protecţie de trasoare, au ajuns la Continental, au stat o vreme la colţ, ghemuiţi, după care s-au repezit pe Victoriei, alergând de la un stâlp la altul. Când s-o ia în jos, pe Matei Millo, a răpăit un pistol automat. S-au aruncat la pământ, iar Gaftoi, dându-şi seama că aterizează pe casetofon, s-a răsucit în cădere. „Te-au lovit?" s-a speriat celălalt, dând să se târască la el, dar *pleosc*, capul i-a tresărit, împroşcând smocuri de păr, eschile osoase şi sânge, înainte de a pica pe Gaftoi, îngrozindu-l: *Doamne, îmi umple casetofonul de borş!*

Odată ajuns la Primărie, Gaftoi a arătat *auşvaisul* de la Guevara şi s-a apucat de treabă: doi soldaţi acolo, o santinelă dincoace, nu-ştiu-câţi la etaj, câte unul la ferestrele de la demisol, cinci-şase pe acoperiş şi tot aşa.

I s-a repartizat un birou. Pe masă erau aliniate stilouri şmechere şi câteva caiete cu coperţi de piele, pe care Gaftoi le-a frunzărit, dând peste rapoarte, chestionare, programări de întâlniri – îi dăduseră biroul securistului, normal. S-a gândit: *Văd caietele mai târziu, acum am altele pe cap*. A scotocit sertarele, a găsit nişte bani, un pistol Carpaţi şi trei inele de aur. Securistul era curăţel: avea un săpun Fa de la bişniţari, un deodorant, un plic cu prezervative, iar în dulap ţinea un costum fain de la Apaca şi o pereche de pantofi fini. „Luaţi ce vă pofteşte inimioara," i-a zis lui Gaftoi cel ce-l condusese în birou, „de-acum, tot ce-a fost al lor e al nostru".

„Adu-mi un expert în tehnică de ascultare", i-a tăiat-o Gaftoi. „Poftim?" a căscat ăla ochii. „Vreţi să spuneţi că..." „Eşti bătut în cap? Ce nu-nţelegi?" l-a repezit Gaftoi şi l-a dat afară. Abia atunci şi-a adus aminte de casetofon şi l-a scos, punându-l lângă caiete. Securistul avea unul mai performant, cu staţie, boxe, tot tacâmul – un Funai.

Gaftoi l-a sunat pe Guevara. I-a zis de însoţitorul ucis pe Matei Millo şi i-a raportat cum a organizat apărarea Primăriei. Guevara tăcea şi, când Gaftoi a terminat, în telefon s-a lăsat liniştea. Iar apoi: „Te

descurci?” „Să mă scape ăştia de microfoanele din pereţi şi mă descurc.” „Bine”, a făcut Guevara, gata să închidă, dar Gaftoi l-a întrebat: „Manetă a spus ceva?” „De ce te interesează?” Glasul lui Guevara se înăsprise. Şi Gaftoi: „E un plan, ştiţi, l-am discutat la Grădiştea. Dacă ţin bine minte, Ceauşescu *trebuia* să fie deja la Târgovişte”. „De ce la Târgovişte?” s-a mirat Guevara. „Aşa a fost planul. Ăştia, la radio, zic că nu se ştie unde a fugit, dar dacă s-au ţinut de plan, Ceauşescu e la Târgovişte. E o unitate specială acolo, antrenată pentru situaţii d-astea.” Pesemne că Guevara acoperise telefonul cu palma, căci se auzea un fâşâit. „Şi cum trebuie s-ajungă la Târgovişte?” a întrebat. Gaftoi a zis că el, unul, propusese să fie dus pe calea aerului; Manetă însă avusese alt plan: o fugă cu maşina, cu minimum de escortă, pe drumuri secundare.

Guevara a râs: „Cam şubred planul lui Manetă”.

„Aşa am zis şi noi, dar el ne-a luat la mişto: numai elicoptere aveţi în cap, dar la o Dacie hărtănită, cu care să-l trimitem pe blat la Târgovişte, nu vă gândiţi!”

„O Dacie hărtănită, aha”, a făcut Guevara.

„Ăsta a fost planul lui, nu ştiu ce-au ales şefii, habar n-am dac-au ţinut cont de ideile noastre.” Şi Guevara: „Află că le-a plăcut Dacia hărtănită. Auzi? Dacă te prind cu minciuna, te-mpuşc!”

De Crăciun, Ceauşeştii au fost judecaţi, iar revoluţionarii din Primărie au urmărit procesul la televizor. Erau fericiţi: ziceau că *şi-au luat raţia de libertate*, după cum se spunea pe atunci, ca aluzie la uleiul, zahărul şi orice altceva mai dăduseră comuniştii pe cartelă, inclusiv programul TV. Doar un magistrat şi-a permis să observe că procesul e o mascaradă, că avocatul se purta ca un procuror, că nu se respecta legea şi că Guevara, fiind în completul de judecată, ar fi trebuit să nu-i lase să-şi facă mendrele. „Chestia asta o să ne coste,” a conchis, „sângele lui Ceaşcă o să cadă pe noi, căci am comis o crimă în ziua sfântă a Naşterii Domnului”. Hopaaa, s-au gândit ceilalţi, dar n-au comentat. După mitralierea cuplului, Gaftoi l-a sunat pe Guevara, raportându-l pe magistrat: în general, avusese dreptate, dar cum de nu s-a gândit, Doamne iartă-mă, la situaţia excepţională prin care treceau? „Bine că mi-ai spus,” a făcut Guevara, „singura greşeală de la proces e că n-am aflat unde-s conturile lui Ceauşescu. Ai grijă ce faci”, a mai zis, înainte să închidă.

Gaftoi a stat la Primărie trei luni. N-a luat costumul şi Funai-ul securistului; pe-alea le-a şutit un revoluţionar care avea grijă de ajutoarele din străinătate. În altă ordine de idei, după o lună, Gaftoi a aflat că Max voia să intre în PNŢCD. Venise unul din Anglia, Raţiu, şi lumea se năpustea în primul partid românesc condus de un tip cu accent străin, de ajunsese un amic al lui Guevara să facă lista cu aderenţi pe *propriul* lui buletin, ca să termine cu listele false ale celor ce se băgau prin faţă. La ora aia, Gaftoi avea deja un om în PNŢCD şi i-a spus cine e Max: unde a lucrat, unde l-a prins revoluţia, ce prieteni avea. „Nouă ne-a zis că-i ţărănist din tată-n fiu", a replicat ăla. Dar Gaftoi: „Ţărănismul nu se transmite prin futut". În concluzie, Max a fost dat afară în şuturi, cu atât mai mult cu cât mai avea un duşman în partid, în speţă fostul adjunct al Băncii Agricole. Guevara i-a reproşat lui Gaftoi manevra, întrebându-l dacă credea că le strica „o pereche de ochi" în plus la ţărănişti (!), dar el a zis că mai bine-i tăiau aripile: „Cu Manetă nu ştii niciodată", s-a explicat. După o oră, s-a pomenit în birou cu un general, unul Vuia, de care auzise la Grădiştea. „Eu te-aş ruga," a spus Vuia, „să nu te mai foloseşti de *încurcătura* din jur ca să-ţi rezolvi problemele personale. Vreau să găsesc nişte bani şi tu te pui travers". Gaftoi l-a întrebat dacă Guevara e la curent cu doleanţele domniei-sale, la care Vuia a răspuns că „vremurile sunt tulburi" şi a părăsit biroul.

Gaftoi l-a sunat imediat pe Guevara, raportându-i întâlnirea; acesta n-a comentat, dar i-a mulţumit – părea impresionat, după glas.

Cât timp a stat la Primărie, Gaftoi n-a ieşit decât de câteva ori, când s-a dus să-i vadă pe ai lui. Lumea râdea de el, căci s-a aflat că fugea prin Cişmigiu, rotind capul ca un tembel şi gonind în zig-zag, de frica *sniperilor*. La prima ieşire, luase casetofonul şi un salam de Sibiu; pe atunci, salamul de Sibiu era o raritate, dar la Primărie aveau, căci le era adus din depozitele fostului PCR.

După ce situaţia s-a liniştit, Guevara l-a chemat la el pe Gaftoi şi l-a luat direct: „Auzi, şi ce altceva făceaţi voi la Grădiştea? De masoni vorbeaţi?" Ofiţerul nu era la curent cu interesele ezoterice ale lui Guevara, dar i-a simţit interesul şi i-a răspuns în doi peri: „Şefii abordau tot soiul de teme". La care Guevara, grăbit: „Discutau şi despre Emin?"

Lui Gaftoi i-a căzut cerul în cap: iar *ăsta*? Mă rog, a zis ce şi cum, recunoscând totuşi că subiectul nu l-a interesat. De caiet însă i-a spus şi, la finele întrevederii, Guevara l-a sfătuit să lase milităria: „Vreau să

dai examen la Drept. Am nevoie de tipi ca tine, procurorii de ieri nu fac faţă *la cerinţele* zilei de azi. Apropo: magistratul ăla supărat pe mine e pe linie moartă. N-o să-l primească nimeni în niciun barou". Gaftoi a îngheţat şi i-a reamintit lui Guevara că la Grădiştea nu-l studiau *doar* pe Emin, dar revoluţionarul i-a râs în nas: „*Eu* te trimit la Drept, deci nu-s probleme. N-ai idee cât m-ai ajutat, în special când mi-ai zis de Vuia. Banii sunt ochiul dracului, ştii?" i-a zâmbit el pentru prima oară de când se ştiau. „Şi încă ceva: însoară-te! Fute ce vrei, dar însoară-te."

Gaftoi l-a ascultat. În 1991 s-a căsătorit cu secretara din CC de la care luase dosarele, iar în 1994, sprijinit de Guevara, devenea procuror.

25. ZELOŢII. O TRANZACŢIE

Gaftoi e nevoit să oprească: în rond, la Piaţa Coşbuc, se bat două haite de câini; vin puzderie dinspre Mitropolie şi Trafic Greu, se sfâşie, chelălăie, sar pe maşini. Apar pompierii, poliţia, SMURD-ul, dar nu rezolvă nimic, traficul rămâne blocat. În cele din urmă, maidanezii o şterg ca din puşcă şi Gaftoi îşi vede de drum. Se duce în strada Agnita, la o casă proaspăt restaurată, cu gazon şi aspersoare în curte. Acolo îl aştepta şeful lui.

„Ei?" îl ia ăla.

„Scârba de Louise nu vrea să ne zică nimic. I s-a suit jurnalismul la cap."

„Păi, să n-o fuţi în gură, Gaftone? Să n-o fuţi? Cin' se crede ea?"

„Mai încet", face un al treilea tip. „Bismut e alături, la şedinţă."

Şi şeful: „Să-l fut şi pe el, da-n cur! Bate apa-n piuă de juma' de an".

„Vă rog, mai încet," se bagă al treilea, „le sare muştarul una-două".

„Păi, n-ajung ei, mă," mârâie şeful, „la pula noastră?" „Potoleşte-te," îl ia şi Gaftoi, „că *ei* dau din gură, ei conving lumea". La care şeful, roşu la faţă: „Da, dar trag şi foloasele! Noi rânim în căcat şi ei fac pe deştepţii!"

Uşa sălii de şedinţe se deschide, Slav se repede la toaletă. „Să trăiţi!" se înclină cei trei. „Să trăim, să trăim", face Slav cu ochiul. Şi apoi, lui Gaftoi: „De ce nu intraţi? Fac un pipi si mă-ntorc imediat", zâmbeşte el complice.

Gaftoi intră în sală. La prezidiu sunt Pârşu, Şcolici şi Bismut, îi freacă ridichea unui bărbos. Omul, vechi activist în partidul zeloţilor, intrase în conflict cu conducerea: „... şi vă asigur," se apăra el, „că ţin la principii!" Şcolici i-o taie: „Nu confunda principiile cu interesele personale! Părerea mea e că eşti frustrat, colega". „Cum să nu fiu? M-aţi trimis la Brăila, am făcut filiala de la zero, am găsit o personalitate locală utilă pentru partid, numai că mi-aţi interzis s-o contactez, fiindcă avea un trecut dubios." Şcolici îl opreşte, spune că-s la curent cu povestea, însă bărbosul zice că ei or fi, dar cei din sală nu sunt. La care Şcolici, ironic: „Să înţeleg că vrei să ne înfierezi proletar?" Şi bărbosul: „Păi, vi se pare normal s-o puneţi prima pe lista electorală chiar pe tipa despre care spuneaţi că are un trecut aşa şi pe dincolo? Vi se pare normal ca ea să vină noaptea la mine-n birou, să se aşeze pe scaunul meu şi să mă scoată din lista pentru Senat? De ce nu vreţi să dezbatem situaţia? Nu pricepeţi că de-asta am pierdut alegerile?"

Pârşu face un semn de lehamite: „Cam comunistă retorica, dragă".

Câţiva l-ar asculta pe bărbos, dar cei mai mulţi zic că le e de ajuns dacă Pârşu & Şcolici cunosc situaţia. Slav revine de la WC şi, bineînţeles, e de acord cu majoritatea. „Păi, se putea?" face bărbosul. „Ăsta nu-i partid, e o gaşcă, voi vreţi să nu mai crâcnim!" Dar unul din sală: „Gata, bă, lasă-ne!" Şi altul: „Cine eşti tu, ca să candidezi? Scuteşte-ne!" „Aşa e, să ne scutească!" zic mai toţi în scurt timp.

Bărbosul face stânga împrejur. Se mai ridică cinci-şase: „Vă bateţi joc de societatea civilă! Ruşine! Iar o să pierdem alegerile!" fac ei hărmălaie. Şi Şcolici, tresărind când ăia trântesc uşa: „Doamne, nu ne mai facem bine".

Slav şi Pârşu îi dau dreptate şi trec la problema curentă, *rebrănduirea* partidului: OK, au dat chix în alegeri, dar acum ştiu ce au de făcut, cu atât mai mult cu cât zeloţii stăpânesc mediul online şi piaţa protestelor. Bismut îi contrazice: „Să nu ne cramponăm de partid. Un partid e un pariu riscant în ziua de azi, dac-o să se spună că suntem ca ceilalţi? Mai bine forţăm din *stradă* adoptarea alegerilor dinamice, după care vă *dau scris* că îngropăm clasa politică".

Luaţi prin surprindere, Pârşu şi Slav nu comentează; oricum, sala izbucneşte în aplauze furtunoase, prelungite. La un moment dat, Bismut dă ochi cu Gaftoi (acesta, ridicat în picioare, îl aclama) şi-i face un semn din care procurorul deduce că trebuie să aştepte afară, căci şedinţa nu mai durează mult. E o neînţelegere, dar Şcolici, dorind să fie binevoitor cu Bismut, îi arată lui Gaftoi uşa, iar acesta, dacă pân-

atunci avea dubii, iese din sală, verde la faţă. *Poftim, eu îi fac oameni, şi ei mă tratează cu curul!* îşi zice. Episodul a stârnit o dispută între Canta, care pretindea că Bismut provoca *deliberat* neînţelegeri pentru a stabili o ierarhie *subînţeleasă*, şi Max, care nu-l credea pe Bismut atât de subtil. „Curva frumoasă nu dă bine din cur”, susţinea el.

Între timp, lumea din sală ajunsese să-i cânte în strună lui Bismut: mai bună o *mişcare* decât un partid! Un partid ar cădea pe mâna politicilor de profesie, situaţie foarte probabilă, din moment ce zeloţii nu-şi văd capul de treburi: au afaceri, ONG-uri, sunt *corpocraţi*, antreprenori, başca şoferi UBER şi ciclişti GLOVO, doar n-o să lase cioara financiară din mână pe vrabia politică de pe gard. În fond, aplicaţiile pot ţine loc de birou de partid, iar managementul poate fi *externalizat*, drept care, zice Pârşu, trecând la următorul punct de pe ordinea de zi, „ne rămâne doar să găsim noi surse de finanţare”.

Ochii se întorc către Bismut. El pare să nu se prindă, e absorbit de telefon. Dorind să-i atragă atenţia, Şcolici spune cu glas tare că nu se pot folosi de *notgeld* la nesfârşit. „Ba putem,” zice Bismut, cu privirea tot în ecran, „Martirii Apusului din Regie au comandat opt milioane de unităţi *notgeld*”.

„Opt *milioane*? Cum aşa?” exclamă Şcolici.

Şi Bismut: „Dau la noi zece bani pe unitate, o vând la Bruxelles cu paisprezece bani, iar când Martirii de acolo vin aici, cumpără cafea şi şaorme, cum facem şi noi la proteste. Mă rog, dă-l naibii de *notgeld*, hai să ne concentrăm pe proteste şi pe mediul *online*, că nu ne costă nimic. Avem nevoie de o masă critică de susţinători; cum o obţinem, asta-i problema. În fond, pregătim o explozie, nu?”

Se discută mai bine de o oră pe tema lansată de Bismut şi, la ieşirea din sală, zeloţii sunt storşi. Doar Slav prinde viaţă, văzându-i pe procurori: „Ei,” îi întreabă, „aţi dat de Max?”

Ăia îi fac semn că au de vorbit şi se retrag într-un separeu cu ferestre largi, acoperite de draperii grele, din catifea verde. „Nu ştim unde-i Max”, începe Gaftoi, încruntat. Iar şeful lui: „Nu-l găsim pentru că nu avem *toate* datele. Scrupulele *unora*, iertaţi-mă că vă zic, ne încurcă”, zice, privindu-l pe Bismut.

„E inadmisibil!” face Şcolici. „Ne-am chinuit să creăm *momentul* Max, ce se întâmplă, de ce nu puneţi mâna pe el?” Şi Gaftoi: „Păi, nu suntem ajutaţi”. Simţind unde bate discuţia, Bismut ridică vocea: „Vă

rog să nu vă luaţi de Louise, ea face *doar* jurnalism". „Jurnalism, jurnalism, dar are date sensibile."

„Ce vreţi să spuneţi, că nu înţeleg?" se bagă Pârşu, iar pe Gaftoi îl pune dracul să amintească de caietul furat al lui Emin.

„Iar Emin?" se înfurie Şcolici. „Ce-i bătaia asta de joc?"

„Ce aveţi, domnule, cu Emin?" se enervează şi Slav. „Facem reforme sau vindem tabloide? De ce nu publică Louise restul anchetei? Ce treabă are ea cu Emin?"

„Nu Emin o interesează," face Bismut, „ci caietul lui. E sigură că, dacă-l găseşte, o să afle sumedenie de lucruri despre *sumedenie* de indivizi".

„Serios?" se miră Şcolici. „Aşa crezi şi tu?" îl întreabă pe Gaftoi.

„Toţi amicii lui Max au treabă cu caietul ăla nenorocit. Treaba e că nu-i leagă doar caietul, ci şi banii după care umblu de la Revoluţie încoace, iar Louise, regret c-o spun, ţine informaţii doar pentru ea", face Gaftoi. Înghite în sec, se gândeşte: *gata, am zis-o, Vuia o să afle c-am vorbit despre blestemaţii ăia de bani!*

„Domnule procuror", îl ia Slav, dar Gaftoi e preocupat de Bismut, care scrie pe telefon – *poftim, deja mă dă în gât la Vuia*, îşi spune. „Domnule procuror," insistă Slav, „cum să *depindeţi* de o jurnalistă? Ce-i nebunia asta?"

„Nu e nicio nebunie. Louise ştie lucruri pe care noi nu le ştim, asta e."

„Păi, faceţi-o să vi le spună, cum să vă bage beţe în roate?"

„Eu v-aş ruga," i-o taie Bismut lui Slav, „să-i lăsaţi pe jurnalişti să-şi vadă de treaba lor şi pe procurori de a lor."

„Serios? Şi pe Max Murgescu cum îl terminăm?"

„Fără să amestecăm presa cu justiţia. O să fim diplomaţi."

Slav izbucneşte: „Dumneavoastră credeţi că suntem în Vest? Aici dai pumni, domnule, pumni! Cum altfel să-i terminăm pe comuniştii de la putere?"

„Vă rog, nu e nevoie de pumni. Un război rece civil ne e de ajuns."

„Un război rece? Şi dacă se încinge? Dacă iese război pe bune?"

„Nu iese, domnule, n-are cum. Scopul nostru e simplu: vrem ca şpaga de azi să fie profitul taxabil de mâine, atât şi nimic mai mult. Pentru aşa ceva nu e nevoie de niciun război; nu trebuie decât să vindem nişte imagini convingătoare.”

„*Imagini*?! M-aţi omorât! Până şi grevele idioţilor de proletari de pe vremuri veneau la pachet cu morţi şi răniţi!”

„Domnule Slav, nu mă interesează ce făceau proletarii, eu am un alt plan.”

„Şi anume care? Să alerge Louise după un caiet?”

„Slav, încetează!” face Şcolici.

Dar Slav, furios: „Dacă Louise o mai ţine aşa, o să-l scoată în faţă pe scribălăul ăla nenorocit, ori noi trebuie să *scăpăm* de el, dacă tot vorbim de imagini! Emin e o piatră de moară legată de picioarele noastre, ştiţi, domnule Şcolici! Când aţi pornit la drum cu editura, graţie domnului Pârşu...”

„Să nu dramatizăm”, se schimbă Pârşu la faţă.

„Da, ştiu, subiectul e delicat, dar suntem între noi... Ţelul nostru a fost să întemeiem un pivot cultural, să ieşim la lumină, am vrut Occident, Europa, şi acum uitaţi-vă cum ne împotmolim... Of, o cunoaşteţi de mult pe Louise, domnule Pârşu! Sfătuiţi-o să-i dea lui Gaftoi informaţiile pe care le are, rugaţi-o să nu care cumva să-l menţioneze în articole pe acel *poetastru*.”

„Nu m-asculta nici când îi eram şef”, observă Pârşu mohorât.

„Mda, nici Vuia nu a convins-o”, comentează Gaftoi.

„Aşa e ea”, intervine Bismut. „E suspicioasă, verifică... Nu crede în Parchet, nu crede în colegi, nu se crede nici pe ea însăşi, până nu se prinde care e treaba.”

„Şi ăsta e un motiv ca să-i facă PR lui Emin? Realizaţi ce circ o să facă socialiştii dacă Louise scoate tema asta pe piaţă? E plin de naţionalişti, partidul ăla al lor... Apropo, Max cum se are cu ei?”

„Ei, cum”, mormăie Gaftoi. „Sobek, de pildă, nu-mi mai răspunde la telefon, că-i e dator lui Max după ce i-a dat credit ca să-şi facă postul TV. Şi tot el,” îi zice lui Şcolici, „abia aşteaptă să se ia de editura dumneavoastră”. Spunând asta, se uită la Slav, pe care acelaşi Sobek îl *inventase*, dezvăluind nişte aşa-zise ameninţări cu care Securitatea îl

hărţuia, transformându-l dintr-un chimist angajat la un institut de cercetări într-un geniu bun de difuzat la TV.

Se face linişte. Pârşu oftează, Slav şi Şcolici se înnegresc. Al naibii trecut! Idila lor debutase după lansarea unei cărţi despre Gnoză, transmisă la postul TV al lui Sobek. Pare ciudat, dar a fost o vreme când *show*-urile culturale cu public aveau nişa lor, unde mai pui că trăgeai bani de la buget pentru asemenea emisiuni, pe care Sobek, *creativ*, le ţinea într-o hală dezafectată din IMGB. La lansare, gazdă a fost Slav, iar lumea venise ciotcă să-l vadă, căci el era vârful de lance al intelectualităţii dâmboviţene; în plus, era de bonton să apari la TV, în haine de seară, printre freze şi raboteze iluminate *à giorno*. În fond, de ce nu şi-ar fi dorit şi bucureştenii propriul Beaubourg?

Slav n-a dezamăgit în prima parte a emisiunii: a prezentat cartea, a vorbit despre creştinismul timpuriu şi a făcut trimiteri la matematici înalte, menţionând seria lui Fibonacci şi Raportul de Aur, semn că, după decenii de ateism ştiinţific, reveneam la cele sfinte pe uşa din dos a speculaţiei. Evenimentul ar fi decurs fără incident dacă pe Slav nu l-ar fi contrat un student în sutană: acesta a remarcat că volumul cu pricina, tratând Gnoza, n-avea legătură cu Fibonacci sau, mai bine zis, cu Pingala, indianul care, dorind să arate cum se înmulţesc iepurii, a descris şirurile numerice *înaintea* lui Fibonacci. În opinia lui, asocierea „copacului Gnozei” cu şirurile era o farsă, dovedind un *bias* de confirmare (hait!) specific *inteligheţiei* bucureştene, care priza metafora, fie că era vorba de Dumnezeu, haos sau profit. Rânjind, Slav a contraatacat cu trimiteri la şirurile convergente ale lui Riemann şi la estetica miracolului (infinit – infinit = π), făcând o paralelă între profeţiile Gnozei şi previzibilitatea şirurilor riemanniene (aici, o tipă era să cadă din scaun), numai că junele teolog, IT-ist *undercover* (lucrase la Google, dar Domnul îi luase minţile), avea rezerve faţă de miracole, uluind publicul care credea că popii sunt *by default* exegeţii minunilor. În plus, tânărul susţinea că şirurile lui Riemann n-aveau *cum* să fie legate de profeţii, ele fiind totalmente imprevizibile prin permutări, acuzându-l pe Slav, deci, de extrapolare a gândirii euclidiene în zone în care n-avea ce căuta.

Controversa era penibilă, căci junele era plin de păcate (trufie, băgarea în mă-sa a numelor consacrate), plus că se izmenea, în timp ce Slav, roşu la faţă, a început să se bâlbâie. Noroc că alt invitat a preluat controversa (ăla *ştia* religie) şi l-a scos pe Slav din rahat, amintindu-i tânărului teolog (îl chema Paisie, nu uitaţi!) de iubirea aproapelui. „Măcar să-i fi dat Cezarului ce-i al Cezarului,” a replicat

Paisie însufleţit, „măcar să fi recunoscut că Fibonacci l-a plagiat pe Pingala, indianul! Îl supără faptul că Pingala e *un fel* de rom? De unde atâta rasism? Doamne, Dumnezeule, eurocentrismul o să ne piardă!” şi-a împreunat el mâinile, privind în tavanul halei, ca într-o boltă de catedrală. La care Slav, ca să aibă ultimul cuvânt: „*Un moine gauchiste, elle est bien bonne, celle-là!*”

Slav n-a mai vorbit niciodată cu Sobek. Era sigur că scandalul fusese regizat pentru rating (lansarea făcuse furori), iar Şcolici, aflând de ruptură, l-a preluat pe culturnic în portofoliul editurii sale, primită cadou de la Pârşu, pe când acesta fusese ministru.

Să revenim în separeu: „Pe mine mă interesează informaţiile practice, mă doare-n cot de Emin!” îşi lămurea Gaftoi poziţia. Şi Slav, nervos: „Corect, s-o obligăm pe Louise să vă dea tot ce are. Treaba ei dacă vrea să întârzie publicarea întregii anchete”. „Nu-i puneţi sula în coaste, că nu obţineţi nimic”, îi face atenţi Pârşu. Dar Bismut, ca un copil bine-crescut, care ştie că face o necuviinţă: „Ce-ar fi să ne folosim de încurcătura asta? Hai să lăsăm să se înţeleagă că suntem supuşi unor presiuni şi că de-aia nu publicăm toată ancheta”.

„Asta n-o să m-ajute să pun mâna pe Max”, răbufneşte Gaftoi. „Înţelegeţi, sunt pe urma unor bani, vorbesc de bani publici!”

„Cam cât de mulţi?” nu se poate abţine Şcolici, numai că brusc răsună un trăsnet şi se porneşte grindina: bucăţele de gheaţă sar pe gazon precum zarurile, plac-plac-plac! Iar Slav: „Of, domnule Bismut, vă rog din suflet, convingeţi-o pe Louise să colaboreze cu Gaftoi”. „O să încerc, dar şi domnul procuror trebuie să-şi convingă prietenii, *chiar şi pe cei de la Grădiştea*, să ni-l dea nu numai pe Max, ci şi pe tovarăşii lui”, zice Bismut, făcându-l pe şeful lui Gaftoi să simtă un fior.

„Ia-uite,” spune Pârşu, „plouă cu broaşte!”

Nu-s broaşte, ci brotăcei: căzând din tării, se sleiesc de gazon. Câţiva mai au viaţă în ei şi se târăsc, buimaci, până grindina îi zdrobeşte de tot.

„Sărăcuţii,” se întristează Bismut, „of, sărăcuţii”.

Serecuţii, serecuţii, îl îngână Gaftoi în barbă. *Ce are moşcoşitul ăsta şi eu n-am?* se întreabă. *E un nemernic, un trântor care se crede indispensabil...* De spus, nu spune decât: „E-n regulă, o să vorbesc cu ai mei” şi, ca să-şi arate buna credinţă, scrie ceva în grabă pe telefon, numai că mesajul îi e adresat soţiei: o roagă să intre *prin spate* în

mobilul lui Bismut, ca să vadă cu cine a schimbat mesaje în ultima oră. Apoi ia legătura cu Guevara, care se are bine cu Sobek (amândoi sunt masoni), şi-i solicită ajutorul, amintind că „e vorba de banii *ăia*”.

Între timp, ceilalţi s-au dus la ferestre. Grădina e doldora de brotăcei storcoşiţi, femeia de serviciu îi strânge deja, ca să nu se împută. Ce fenomen bizar, comentează toţi. Şcolici, în schimb, e animat de nelinişte: dacă grindina i-a îndoit capota lui Parsifal, după cum şi-a botezat BMW-ul?

Furtuna se termină. Lumea iese afară. Când să plece, lui Gaftoi îi răspunde soţia: Bismut n-a trimis niciun mesaj, doar s-a prefăcut că scrie în telefon. Şi procurorul, întorcându-se către Bismut: „Vă duc undeva cu maşina?”

26. UN RAPORT (III)

„... *sieur* Igel juca nu la două, ci la trei capete: unu, îl slugărea pe Max (îi făcea cafea, îi învârtea linguriţa în ceaşcă, îi trăgea storurile când era soare); doi, îi vindea tânărului Ruşinaru secrete de-ale lui Max; trei, îi împărtăşea lui Chupka escrocheriile aceluiaşi Max, dar şi frânturi de informaţii despre *caietul lui Emin*, pe care le afla fiind intim (!) cu şeful lui. Vă amintesc că Chupka nu pare să fi fost cine se zice c-a fost şi că cel care i-a pasat Louisei cazul lui Max i-a băgat totodată pe gât şi problema *caietului* – dar nu numai.

Astfel, consultând fişele aşa-zisului gazetar, tânăra jurnalistă a aflat că Max îl considera pe bătrânul Ruşinaru un om de ispravă, iar pe fiul lui un scelerat ce săpa Banca Tranzit, profitând de renumele tatălui. «Trăieşte pe banii *voştri*», le-a zis Max într-o seară acţionarilor băncii. *Sieur* Ristache i-a replicat: «Şi ce vrei să facem? Are proptele politice la ai noştri». «Atunci» a tunat Max, «ai noştri să nu-mi mai ceară credite *mie*, ci lui Ruşinaru! Porcul să facă bine să ne dea datoriile, că-i trimit avocaţii pe cap!» «Cu cine ai vorbit?» s-a interesat Ristache (mai multe despre el, în anexă). Max i-a dat numele unui avocat, neştiind că Igel transmitea informaţia mai departe, pe sub nasul lui, pe Whatsapp.

Fişele menţionează şi faptul că Max a fost chestionat de ministrul de interne apropo de caietul lui Emin, sub pretextul că Sobek, actualul director al televiziunii publice, se interesa de el. Max i-a spus «cinstit» că n-a văzut caietul de ani de zile, iar ministrul n-a insistat (în fond,

venise pentru un credit), dar, după întrevedere, Max l-a sunat pe Sobek, avertizându-l că «ăla de la Interne pune întrebări *critice*». Fiind în oficiu, Igel l-a auzit pe Max râzând, deducând că şi Sobek se amuza la celălalt capăt al firului (vorbeau de pe fix). După o oră, în birou s-a înfăţişat Guevara, care a analizat cu Max demersul ministrului. Guevara era îngrijorat, nu pricepea cum de un «amărât de ministru» a aflat de *caiet*, dar Max i-a zis să nu-şi facă probleme, căci documentul e în mâini sigure. Cu toate astea, Guevara a plecat clătinând din cap, Chupka (sau, mă rog, cel ce pretindea că e Chupka) fiind convins că fostul revoluţionar se temea pentru soarta caietului.

A doua zi, Max l-a chemat pe Igel la el şi l-a luat aşa: «Ce ai vrea să *nu* se afle nicicând despre tine?» Igel a spus că n-are nimic de ascuns, dar Max i-a arătat câteva poze ce-i probau homosexualitatea (ce ironie!), după care l-a întrebat dacă soţia şi fiica lui erau la curent cu situaţia. «Patima e ceva groaznic,» a observat Max, pe când Igel transpira, «ştim că nu e *bine* ce facem, dar nu ne putem abţine. Pe mine nu mă costă, că nu-s însurat, iar fetele mele sunt mari, dar pe tine...» Apoi l-a luat tare: de ce credea Igel că tânărul Ruşinaru l-a contactat pe avocatul lui Max? De ce i-a făcut o contraofertă? În plus, cum de a auzit tânărul Ruşinaru de *caiet*? Fireşte, această fişă e plină de semne de exclamare, indicând temerile lui Chupka, pasămite, pentru siguranţa sursei sale.

Făcătura din fişe se simte de la o poştă, şi eu mă mir că Louise nu pricepe în ce joc a intrat. Apropo de ea, e interesant de ştiut că *aici* NU e măritată cu Bismut. Cei doi locuiesc într-un bloc, lângă Port, dar n-am găsit niciun act care să probeze că ar alcătui, după cum scrie în corespondenţă, o familie. Ce-i drept, acest termen are conotaţii mai degrabă peiorative printre oamenii (mai ales tinerii) de *aici*.

În ce priveşte asasinatul lui Chupka, poliţia nu are nimic nou, deşi comisarul i-a vizitat pe Vuia, pe Canta şi pe un imam al Martirilor Apusului, venit la refacere în căminele din Regie. Ţin să subliniez că poliţistul s-a abonat la Biblioteca Naţională, stârnind râsul colegilor, iar textele pe care le caută (v-am trimis lista lor, în anexă) sunt din jurnalistica lui Emin.

Aparent, bat pasul pe loc, dar sper că evenimentele ne vor fi favorabile, căci Max e în corzi, iar Louise se mişcă între jaloanele trasate de noi. În schimb, mă îngrijorează Emin: i-a împărtăşit lui Peter, mai devreme decât e consemnat în scrisori, că l-a întâlnit pe solomonar; prin urmare, cei doi dezbat aprins înfiinţarea Sionului, ori

de câte ori se plimbă (şi o fac des!) pe terasele Citadelei Prenzlauer Berg. Din ce spune Baroane, omul meu, Emin foloseşte frecvent cuvinte precum «veşnicie», «eternitate», «peren», făcând totodată referiri la metempsihoză; de altfel, are proiecte literare în acest sens (*Sărmanul Dionis*, *Faraonul Tlà*), pe care Peter le aprobă încântat. Părerea mea e că cei doi *au început să priceapă ce şi cum* după ce l-au întâlnit pe solomonar şi mai cred, totodată, că alianţa lor prematură, secretă pentru restul Hansei, va stârni turbări omeneşti în arealurile în care se practică politici suboptimale.

În consecinţă, o să instrumentez cu prudenţă evenimentele: 1) îl voi pune în temă pe *sieur* Carp cu jocul periculos al poetului, sperând c-o să-l ţină în frâu (deşi influenţa lui scade); 2) voi trimite un tânăr ca să interacţioneze frugal cu Louise, astfel încât ea să priceapă că zeloţii nu pot face orice le trece prin cap.

Apropo de aceştia din urmă, au atins masa critică, dar ideile lor, dobândite pe orizontala netului, nu se compară cu cele la care se ajunge clasic, *en puisant en profondeur*. Astfel, ei nu pricep că de la protocomunismul Fraţilor Gracchi şi de la *the gender flux* din timpul lui Heliogabal s-a încercat absolut tot, fără succes. «Toate-s vechi şi nouă toate», a scris Emin, spre deosebire de «*We want the world and we want it now*», după cum clamează Louise, visând că va pune capăt oprimării ce n-a încetat nicio clipă de la Facerea Lumii.

În rest, potopul despre care v-am scris nu dă semn că s-ar isprăvi, azi-noapte a plouat chiar cu broaşte. Din păcate, nu doar excesul climatic e alarmant: mai nou, presa scrie că animalele se comportă din ce în ce mai straniu. Câinii latră fără motiv, pisicile îşi atacă stăpânii, păsările de curte se îneacă deliberat în bălţi, vitele mugesc fără încetare, iar dobitoacele de la Zoo, cuprinse de furie, sunt agresive între ele şi cu vizitatorii. Nu ştiu dacă aceste aspecte au o semnificaţie, dar am simţit nevoia să vi le împărtăşesc, pentru a fi incluse în arhive.”

27. BUCUREŞTI. BIBLIOTECA NAŢIONALĂ. TATĂL LOUISEI

E patru dimineaţa. Afară e potop. Louise a avut un coşmar din care nu-şi aminteşte decât o replică: „Se întâmplă din nou”. Bismut doarme, are erecţie, penisul lui face cort în pantalonii de pijama. „Se întâmplă din nou”, răsună vocea din vis, dar tânăra se face că n-o aude, se uită

la Bismut, uimită de autonomia organelor omeneşti. Inima, de pildă, bate non-stop, o simţi doar când fugi, când te sperii sau ai emoţii. O mai simţi şi când eşti bolnav, îşi aminteşte ea de taică-său, numai că inima lui dădea semne îndepărtate, şi anume la glezne, care se umflau bocnă.

Louise îi scuză lui Bismut erecţia – în fond, ştie ce vise are şi ea. În plus, sexul e ca micţiunea, ca foamea, nu are de-a face cu ceea ce îndeobşte e numit om. Contează cum mănâncă fraţii Dessner, de la The National, cum stă Pârşu pe WC, cum regulează John Oliver sau cât de mari i-au ieşit transaminazele lui Gore Vidal? Trupul e doar carcasa, e moartea.

Mda, deschide fereastra cu grijă, nu vrea să-şi trezească iubitul. Pe pervaz sunt zeci de brotăcei morţi. Bucureştiul miroase a smârcuri, văzduhul e plin de pescăruşi ce hohotesc omeneşte, aerul rece al nopţii ploioase intră în dormitor. Lui Bismut i se face pielea de găină: dă să se învelească, penisul i se fleşcăieşte, fesele i se încordează. *Are cur mişto, n-ai zice c-a lucrat în finanţe*, se gândeşte Louise. *Ei, l-or fi pus ai lui să muncească în gospodărie de mic, la el acasă, în Malul cu Flori... Ce gând ofensiv!* realizează, încurcată. *Ce dacă Bismut e la bază* ţăran*? Ştie să se poarte, avem aceleaşi idei şi el nu uită* de mine, *cu atât mai mult trebuie să-l preţuiesc, cu atât mai mult trebuie să... Mai bine am fi doar trupuri,* îşi dă ea *shutdown* deodată: *când ţi-e sete, bei, când ţi-e foame, mănânci, când ai chef de orgasm, te regulezi*, aşa-şi zice, ca să n-o cuprindă nodul cel rău din gât, de care nu scapă de atâţia ani.

Închide fereastra, aude: „Se întâmplă din nou”. Se duce în bucătărie, scoate o Cola din frigider. *Sunt trează*, îşi zice, dar n-are scăpare, căci masa are *altă* textură, Cola i se pare *prea* dulce, cât despre pardoseală, e mai *rugoasă* decât aseară. „Se întâmplă din nou.” Adică ce? Ce să se întâmple? Louise *ştie* ce va face: se va duce la Biblioteca Naţională, va lua la puricat colecţia revistei *Veac Nou*, va găsi articolul de care i-a zis Ruşinaru şi...

... brusc, pierde hăţurile: îşi aminteşte articolul despre Emin şi Popper. Erau în Patagonia, vorbeau despre Oraşul Cezarilor, care se înălţase în acel capăt de lume, dându-i lui Popper motiv să remarce c-a mai fost acolo un Sion. Urma o polemică amicală (Popper zicea că românii sunt delăsători, Emin spunea că evreii sunt hrăpăreţi), Popper interesându-se cum de-a ajuns un naţionalist ca Emin în Hansă. „Doar cretinii nu se răzgândesc”, a râs poetul, după care s-a întristat: deşi avea o iubită

evreică la Buenos Aires, îl bântuia o dragoste veche şi nu era vorba, vai, de Micle, amorul în care îl distribuiseră criticii literari.

Bismut intră în bucătărie: „N-ai somn”, zice. Şi Louise: „Cam nu”. El o împacă, o sărută, iar ea, dusă pe gânduri, *îi răspunde*, după cum se spunea cândva. „M-a enervat Gaftoi”, zice el. „Părea rezonabil”, se miră ea. Dar Bismut: „A spus de faţă cu toţi că nu eşti cooperantă”. „Boul!” face Louise. „Gaftoi e un om *rău*”, spune Bismut şi tace.

Poftim, are chef de ea. Ea n-are, dar e ca şi cum ar fi prins-o ploaia fără umbrelă. O femeie normală ar pune piciorul în prag, dar ea nu e normală: ea vede că lucrurile se *preschimbă*, găseşte pagini îndoite în cărţi scoase din ţiplă, ţine minte lecturi ce n-au avut loc. Chiar aşa, Chupka o fi citit colecţia revistei *Veac Nou*? Louise îi dă lui Bismut o contră, gata să fugă la laptop, dar se prinde că pe cel dinainte (nodul din gât!) nu l-ar fi alungat şi-şi face loc pe masa din bucătărie.

După cafea, pleacă la bibliotecă. Plouă. Străzile duhnesc a putreziciune, în oraş e o linişte suspectă după protestul de ieri. Louise se gândeşte că poate Slav are dreptate: ce contează Emin? Importantă e revoluţia lor fără ghilotine şi fără tunuri cu apă – ce treabă au ei cu o legendă urbană? Ei vor să-l *facă* pe Max, care nu s-a încârdoşat doar cu politicii locali, ci şi cu mafioţii adevăraţi – acolo să fi investit el banii lui Ceauşescu, după care aleargă Gaftoi?

Demult, Max cumpărase zeci de tone de poşircă pentru nişte calabrezi. Le suise pe un vapor, le plimbase doi ani pe mări şi oceane şi le îmbuteliase la Bari, sub forma unui *cru* de excepţie, vândut cu treizeci de euro sticla, după ce costase douăzeci de bani litrul. Louise i-a povestit tatălui ei tărăşenia, ca să-i arate ce-i aia să fii jurnalist (proful ei făcuse ancheta), dar a primit o replică sictiritâ: „Ei, şi?” Louise a dat să se certe, să spună că snaga neamului lor îngheţase în Agapia, străbunică-sa, sărind trei generaţii până să revină în familie, dar s-a răzgândit, căci, pe lângă că era bolnav, taică-său o încasase în 1956, când cu revolta studenţilor. Dacă nu era laş, cum credea ea? Pe de altă parte, de ce a tăcut toţi anii ăia? Şi-a văzut de avioanele lui, ca şi cum restul vieţii intrase în *silenzio stampa*. Şi totuşi, în tinereţe, ţinuse discursuri stradale, asigurându-i pe bucureşteni că voia o rebeliune anticomunistă *di granda*, nu doar îndepărtarea staliniştilor din PCR, după cum cereau ceilalţi studenţi. Auzindu-l, colegii înnebuneau: „Baghiule, eşti tâmpit? Fii realist, hai să le arătăm şefilor noştri contradicţiile dintre ce zic şi ce fac, hai să le arătăm că nu ăsta e idealul comunist!” Dar tatăl Louisei: „*Care* ideal comunist?”

Colegii susţineau, însă, că n-aveau cum să zguduie lagărul socialist, trebuiau doar să-i sprijine pe şefii umani, pe Chişinevschi şi Miron, de pildă, care pledau pentru liberalizare. Disperat, Baghiu le dădea argumente de la BBC, *Voice of America* şi *Vocea Rezistenţei*, postul de radio clandestin românesc. Azi aşa, mâine aşa, până când unul i-a zis: „Baghiule, tu sau eşti sărit de pe fix, sau eşti securist". „Securist? Ai mei au avut păduri, case, afaceri şi *ăştia* ne-au luat tot." Atunci, colegul l-a întrebat cum de l-au lăsat comuniştii să intre la facultate, dac-a avut afaceri şi proprietăţi? De ce ai lui n-au fost *măcar* arestaţi?

În concluzie, l-au caftit, şi ăsta i-a fost norocul, căci, în ciuda asigurărilor, Occidentul n-a ridicat un pai când mişcarea a fost înăbuşită, studenţii fiind închişi, ciomăgiţi, deportaţi, daţi afară din facultăţi. După câteva luni, Baghiu a fost avertizat că se ştia de implicarea sa în mişcare, dar Agapia, bunică-sa, l-a salvat: ea cunoştea nişte mahări din Securitate şi, după ce l-a scos din rahat, i-a zis să stea *dracului* la un loc, c-a doua oară n-o să-i mai meargă.

Baghiu a băgat la cap şi în decembrie '89 n-a ieşit din casă decât ca să repare Dacia din spatele blocului. L-a luat pe Ion, fratele mai mare al Louisei (el voia la revoluţie, dar tatăl nu-l lăsa) şi au demontat maşina: au pus-o pe o prelată, piesă cu piesă, curăţind şuruburi, bujii, *culbutori*, pompe, în timp ce în oraş răsunau focuri de armă şi din televizoare se ridicau cuvântări. După aia, au pus Dacia la loc, s-au dus acasă, iar tatăl i-a zis mamei să închidă televizorul şi s-a culcat în hol, la intrare, păzind uşa, ca să nu iasă Ion pe străzi.

A doua zi, iar au demontat Dacia. A treia zi, tatăl l-a lăsat pe Ion să desfacă singur maşina şi, când s-a întors în apartament, a găsit-o pe Louise ţopăind ca o capră: cică Ceauşescu fusese prins şi avea să fie „supus judecăţii". Baghiu s-a înfoiat, a întrebat-o pe nevastă-sa de ce a deschis televizorul – nu stabiliseră să-i pună Louisei Chopin? Cum voia s-o educe? Dorea să dea de pământ cu anii în care se străduiseră să scoată din ea o fată „cum trebuie"? Uitase de sutele de ore de muzică clasică ce-i însoţiseră gestaţia, când tatăl o aşeza pe mama gravidă lângă pick-up, pentru a modela *in utero* mintea *copilului*? Dar cu lecturile lui, de când fata abia vorbea şi el îi citea *Legendele Olimpului* şi *Istoriile lui Tacit*, pe care ea, evident, nu le pricepea, dar el *persistase*, sperând că ceva tot o să-i penetreze subconştientul – şi de astea uitase? Să-i aducă aminte cum o ridicau pe Louise de lângă pat când se ruga în genunchi, pentru că n-aveau chef ca fetiţa lor să devină bigotă? „Dar tu ai uitat," l-a luat mama, „când *fata* a trântit capacul pianului, zicând că nu mai suportă să studieze cu *Frau*

Hreabcă? Era să-ţi strivească degetele, de asta de ce nu vorbeşti?” „Nu mă contrazice de faţă cu copiii!” a strigat tatăl. „Se schimbă lumea,” a izbucnit mama, „copiii trebuie să fie martori la ce se întâmplă!” Dar Baghiu: „Lumea nu se schimbă! Închide televizorul, pune Chopin!” „Pune-ţi-l singur, eu vreau să văd cum îl *omoară* pe Ceauşescu!”

Speriaţi de scandal, Ion şi Louise au plecat în dormitor. El a zis printre lacrimi că „ţine cu mama” şi că vrea la revoluţie, numai că „îl pune tata să repare maşina”. „Taci!” s-a enervat Louise, cât era de mică, ştiind că frate-său era *mort* în faţa ei. „Repară, naibii, maşina,” i-a pus ea sare pe rană, „hai, repar-o, dacă nu eşti în stare să ieşi în oraş!”

Louise intră în Biblioteca Naţională. Dac-ar fi fost mai mare în decembrie ’89, ar fi fugit de acasă, ca să se ia cu comuniştii de piept. Ion însă, ca *toţi bărbaţii* din familia ei, era un molâu: cum să repari o Dacie când lumea moare pe bulevarde? Cât despre tatăl ei, ce dacă s-a speriat în ’56? Trecuseră treizeci şi trei de ani, avusese timp să scape de spaime, dar el, nimic, s-a mulţumit cu tăcerea, ba mai mult, şi-a făcut doctoratul la Moscova, fir-ar să fie!

Louise se duce într-o sală uriaşă, deschide computerul bibliotecii, revede în minte articolul despre Emin. Deodată se prinde că un tip o examinează atent. O fi ştiind-o de la proteste? Mă rog, ăla vine la ea zâmbitor şi, nici una, nici două, o invită *la o cafea*. „Eu. Cafea. Cu tine”, face Louise şi, ca să-l sperie, îl pozează cu telefonul, după care îşi vede de treabă. Individul se îndepărtează spăşit, ei i se face milă de el, dar găseşte articolul şi uită de nesăbuit.

Articolul. În plus faţă de ce-şi amintea, era menţionat un tip de culoare, Yaya, care-l însoţea pe Emin. Totodată, discuţia dintre poet şi Popper era mai amplă, cel din urmă dorind ca cei doi să-şi facă un rost în Patagonia, după cum plănuiseră la o şedinţă a Hansei. Nimic nu a şocat-o mai mult, totuşi, decât prezentarea Steluţei Wexler, iubita lui Emin la un moment dat, o evreică din Fălticeni. La vârsta de cincisprezece ani, într-un context neclar, aceasta plecase cu un oarecare Kristol la Cernăuţi, unde făcuse bani pozând pentru pictorii din oraş. După o vreme, ajungea la Triest, unde i-a fost foarte bine: era intimă cu şeful Poliţiei, se vizita cu un arhiduce şi îl primea la ea pe Lord Milner, viitorul administrator colonial britanic. Aici, la Triest, i-a venit lui Kristol ideea s-o facă actriţă, drept care a dus-o la New York unde, ajutată de Petrusz Lansky, Steluţa a devenit celebră, studiourile bătându-se să facă filme cu ea. După doi ani, a lăsat totul baltă şi a

şters-o în Argentina. Din articol nu reiese dacă plecarea ei fusese precipitată de vreo belea, ci doar pentru că trebuia să-l întâlnească, naiba ştie de ce, pe Emin.

Ajuns aici, autorul articolului comentează că Steluţa n-a fost uşă de biserică, dar că nici nu purta vina destrăbălării de una singură, căci Lansky şi Kristol se folosiseră tot timpul de ea pentru a căpăta informaţii. De altfel, cei doi dispuneau de sumedenie de inşi (femei, pederaşti, copii), pe care-i vârau, în scop similar, nu doar în paturile notabilităţilor din America, ci şi în ale celor din Austro-Ungaria.

Ce chestie, îşi zice Louise, aflând că personalul feminin al celor doi avea un nume de cod, *Divizia Amazoane* (!). Uimită, se uită la semnatarul articolului: e un tip Ivanciuk. Îl caută în baza de date a Bibliotecii şi descoperă alte materiale scrise de el, din care unul are ca subiect bandele de traficanţi de carne vie din tunelurile bucureştene. Poftim, Lansky apare şi aici, a avut legături cu peştii locali, care-şi „piteau sclavii în subteranele Capitalei", înainte de a-i trimite la Viena, Londra, Constantinopol, Madras, Shanghai; totodată, e menţionat şi fiul lui Kristol, care se lansase într-o spectaculoasă carieră de fotograf peste Ocean.

Cine naiba e Ivanciuk? Louise parc-a auzit de el. Deschide laptopul, caută în fişe şi, ce să vezi? Ivanciuk e numele de fată al soţiei lui Max. Louise revine la articolul cu Emin şi cu Popper, dar nu e atentă: nu-i ies din minte Steluţa, Kristol, Lansky. *Tunelurile bucureştene*: *o mai fi ceva de capul lor?* se întreabă.

Când iese din bibliotecă, e cât pe-aci să dea peste o cerşetoare; amărâta e atât de mizeră, că nici Louise, mama năpăstuiţilor, n-o poate privi fără repulsie. Ca de obicei, sila îi dă o senzaţie fizică, simte că-i amorţeşte vaginul, ca şi cum zonele ei intime ar pune un baraj în calea decrepitudinii. Deodată, primeşte un sms: „Te văd!" scrie sub o poză luată de pe pasajul Mărăşeşti, de lângă statuia Cailor Năzdrăvani ce par să ţâşnească din Dâmboviţa. Fotografia o reprezintă pe Louise în faţa Bibliotecii, faţă în faţă cu cerşetoarea care întinde mâna spre ea, rugător. Nu trece mult şi mai soseşte o poză, în care o bătrână plină de riduri, cu genunchi deformaţi de artroză, vorbeşte cu doi tineri într-o cameră de azil. Aparent, bătrâna îşi face o intravenoasă, iar tinerii o înregistrează cu un reportofon. „Te văd!" scrie şi sub această fotografie, făcând-o pe Louise să tresară, căci unul dintre tineri e cel care a invitat-o la cafea, în Bibliotecă.

28. BERLIN. UN CONCLAV AL HANSEI. ECUATORIA

La doi paşi de Schlesischer Bahnhof, pe malul Spreei, e un fost antrepozit de gutapercă. Nu are valoare imobiliară, căci e pe trei sferturi acoperit de pasarelele şi clădirile avântate spre cer, ale Citadelei Prenzlauer Berg. În schimb, e perfect ca sediu al Hansei: turnul pentru aerostate e alături, aşa că în jur e aglomeraţie permanentă. Asta ne e de folos.

Azi ne-am strâns toţi la şedinţa convocată de Peter: Benz, Radetzky, Kelvin, Algernon, Koch, Paul, Olbrich, Malatesta, Milner, Sanderval, Yaya, plus un republican francez, al cărui nume n-am dreptul să-l scriu, şi alţii, aleşi pe sprânceană. Ultima experienţă, finalizată sub ochii noştri, a fost un eşec: harta din *Wunderkammer* ardea, iar Kelvin, văzând-o, a răbufnit: „Asta nu e ştiinţă, Peter! Mai facem Sionul sau batem pasul pe loc?” Zeflemitor, Peter i-a răspuns că Sionul e o antrepriză facilă, totul e să aibă la dispoziţie tehnicieni nemţi, constructori englezi, artişti francezi, balerini ruşi, negustori evrei, bucătari greci şi „români responsabili cu băşcălia”.

Eram amândoi agitaţi: sosise ziua cea mare, voiam să demarăm proiectul ce-l îngrozea pe Kelvin; ei, da, de Sion era vorba. Ne aşteptam la opoziţia celorlalţi (era prea devreme, se comenta), dar, pe de altă parte, experimentele din ultima vreme îi scoseseră pe toţi colegii din minţi, aşa că speram că vor înghiţi propunerea noastră, chiar dac-o vor face cu noduri.

Experienţele par simple la prima vedere. Membrii Hansei sunt grupaţi în filiale naţionale şi, ca prim pas, primesc informaţii: ce negocieri diplomatice au loc, ce mărfuri se schimbă, ce mişcări fac armatele, ce uzine apar, ce căi ferate se construiesc, ce exploatări se deschid, ce revolte au loc, ce molime se întind, ce supărări ţin prima pagină şi tot aşa. Filialele le studiază, ne transmit ce decizii ar lua dacă ar avea puterea în ţara lor, după care intrăm în viteză: 1) introducem deciziile în tabele şi le trecem pe hartă; 2) matematicienii analizează cum interferă deciziile respective; 3) Peter trage concluziile şi le transmite filialelor, menţionând ce efecte ar încasa fiecare din ele, ciclul reluându-se iar şi iar, până ce rezultă un deznodământ sau, mai degrabă, o *tendinţă*. Mult timp, regula a fost ca membrii dintr-o ţară să nu afle tot ce ştiu colegii din alte ţări, deşi nu erau sancţionaţi dacă obţineau informaţii pe căi discutabile.

E minunat să-ţi imaginezi că schimbi lumea la adăpost de pericol. În cursul ultimei experienţe, până şi cei mai cuminţi, adică Paul-franţuzul, lordul Kelvin şi Episcopul din Trier, au *minţit*, făcându-l pe Peter să remarce că, oricât de deştept ai fi, politica te tâmpeşte. Paul, mai ales, ne-a uimit: el, un pictor liniştit, obsedat de fenomenele optice, dar şi un catolic fervent, a urzit cu Episcopul (îi stârnise politica anti papală a lui Bismarck) şi i-a păcălit pe englezi că Radetzky construia aerostate ce puteau bombarda Londra. Episcopul, care voia să-i tragă lui Bismarck, *neamţ ca şi el*, preşul de sub picioare, a împrăştiat minciuna, aşa că lui Paul i-a fost uşor să alieze Franţa cu Anglia împotriva Cancelarului, cu atât mai mult cu cât Kelvin i-a sprijinit, căci ura din suflet Germania. În consecinţă, nemţii şi ruşii din Hansă s-au aliat, iar maiorul von Schlieffen, membru al Hansei şi el, a trimis trupe de hârtie la graniţa cu Franţa.

În *Wunderkammer* s-a ajuns la doi paşi de război. Peter n-a avut încotro, a oprit experienţa şi a hotărât să-i pună pe toţi la curent cu ceea ce ştiau şi ceilalţi; spera ca, în acest fel, să le taie elanul belicos. Când le-a trimis din nou informaţii, multe erau nou-nouţe şi una m-a dat peste cap: Junker, omul pe care îl cunoscusem la Frederika, voia să-l alieze pe Bismarck cu Sultanul. Nemernicul! Le dăduse târcoale lui Marx şi lui Peter şi acum, poftim, era intimul Cancelarului... I-am scris lui Carp, punându-l în gardă, iar el mi-a răspuns că auzise de zvon, conchizând că „ăştia au cercuit România ca pe butoaie”. Revenind la experiment, alte informaţii erau că *Deutsche Bank* pompa bani în calea ferată Berlin – Bagdad, că Ţarul şi Franz Iosif sprijineau Internaţionala Anticatolică a lui Bismarck şi că evreii achiziţionau pământ în Ţara Sfântă. Cea din urmă ştire l-a făcut pe von Schlieffen să tabere pe Peter: „Eşti nebun? Cum să difuzezi aşa ceva? Serviciul secret ne citeşte telegramele!” De atunci, specialistul nostru în cifru a codificat *tot*, scoţându-i din minţi pe colegii maiorului din *Deutsches Heer*. Dacă Hansa nu s-ar fi bucurat de aprecierea Cancelarului, ne-ar fi luat dracul; aşa, însă, ne-am văzut de experiment şi am ajuns, ca data trecută, în prag de război.

Cu toate astea, Peter nu s-a lăsat păgubaş şi a adus membri noi: industriaşi americani, ruşi din Cercul Ceaikovski, care s-au pomenit lângă absolutiştii lui Iusupov şi anarhistul Kascei, duşmanii lor naturali; au mai venit geograful Réclus, nişte libertari spanioli, trei ceasornicari elveţieni comunişti, câţiva bancheri din City, o mână de colectivişti de-ai lui Thoreau, ba chiar şi secretarul lui Montefiore, Rudy Wexler, un sionist. Când am reluat experienţa, Peter a adăugat ştiri despre

holeră, despre petrolul persan şi nihilismul rusesc, despre Turcia, care trăgea să moară, şi Rusia, care voia s-o sfârtece, despre România, care juca ţonţoroiul la Gurile Dunării, şi despre Polonia, care făcea circ în Galiţia, despre canalul Suez, care falimenta colonia Capului, despre prăbuşirea acţiunilor din New York, despre inflaţie, aur, grâne, bumbac. A ieşit un *kriegspiel* întins peste mări şi ţări, noi sperând că, cu cât mai mulţi participă la experiment, cu atât mai înţelepte vor fi deciziile. Nenorocirea e că lumea are nevoie de conflict ca de aer, aşa că, în câteva zile, am ajuns iar la război. Bizar a fost că experienţa a dat acelaşi rezultat ca înainte, pe harta Europei apărând nişte state inexistente: Rutenia Albă, Regatul Ucrainei, Uniunea Comitatelor Baltice, o Polonie cu obedienţă austriacă, precum şi o Franţă redusă la *des miettes*, care-l încânta pe Bismarck. În ce-l priveşte pe Peter, deliciul lui erau coloniile evreieşti din Palestina („*J'en crois pas mes yeux*", făcea republicanul francez), în timp ce interesul meu şi-al lui Carp arăta ca naiba: din România rămăsese ceva răsucit ca un vreasc, sub forma unui şarpe culcat la nord de Dunăre.

Mă rog, ţelul meu şi al lui Peter fusese atins: de-acum puteam să ne convingem colegii că băteam apa în piuă, aşa că i-am invitat să vadă harta greu încercată din *Wunderkammer*. Câmpiile Europei arseseră, munţii de mucava erau înnegriţi de fum, oraşele erau praf şi pulbere, petele roşii, unde lovise holera, se întinseseră ca uleiul, căile ferate, uzinele şi armatele erau topite pe trei sferturi. Flăcările mistuiseră tot, urmând indicaţiile scandaloase ale membrilor noştri care, văzând ce dezastru au provocat, s-au retras în fumoar, ofuscaţi. Kelvin a dat glas nemulţumirii generale, zicând că Hansa trebuie să se reorienteze, iar ceilalţi l-au susţinut, deşi mulţi se aveau ca şoarecele cu pisica.

Peter a profitat şi i-a luat ca din oală: „Domnilor, aveţi sută la sută dreptate. De fapt, de-aia v-am invitat azi aici: vreau să vă anunţ că activitatea noastră se va schimba radical".

„Ai de gând să ne *şi* omori?" l-a întrebat Kelvin sarcastic.

„Să vă omor?" a râs Peter. „Oh, nu, vreau ceva mai complicat de atât."

„*Mai* complicat? Of, Peter, teoria ta e splendidă, dar, de la o vreme încoace am dubii... Degeaba creştem complexitatea experienţelor, tu nu vezi că nu iese nimic? Pe undeva, e explicabil: să-ţi zic prin ce chinuri trec ca să fac un *automaton* care anticipează o banală maree? Să-ţi zic ce înseamnă să proiectezi un mecanism meschin, care rezolvă nişte amărâte de ecuaţii? Eu, unul, lucrez cu inci, uncii şi volţi, pe când

tu vrei să arunci în haos o sămânţă de ordine, dar ordinea, nu te face că uiţi, e doar în minţile noastre.”

„Dar eu nu caut ordinea, Lord Kelvin! Eu nu doresc decât ca, de azi înainte, să lucrăm cu un teritoriu real.”

„Dumnezeule!” a exclamat Kelvin. Şi Kascei, pufnind: „Ne tot spui de teritoriul ăsta real, dar cine ni-l dă?” „Sper că nu vreţi să-i smulgeţi Franţei mai mult pământ”, s-a încruntat republicanul francez. Şi Peter, jucându-şi mustaţa: „Doamnă, domnule, vă rog să intraţi!”

În fumoar şi-a făcut apariţia un cuplu: aveau amândoi chipuri bronzate şi, deşi trecuseră de prima tinereţe, se mişcau dezinvolt. Bărbatul purta barbă şi avea o privire tăioasă, iar Lord Milner, care-l ştia, mi-a şoptit că era un vânător înrăit: doborâse elefanţi, urşi, lei şi bizoni în toată lumea. Femeia avea ochi miraţi, nas drept, gropiţă în bărbie şi-mi amintea de Elena. Era îmbrăcată în pantaloni largi din piele maro, cămaşă cu mâneci bufante şi vestă din muselină albastră, în timp ce tovarăşul ei purta o redingotă roşie din cea mai fină caşa, asortată cu o lavalieră bleu de mătase. Şi el avea pantaloni din piele, numai că erau negri.

„*Florica und Samuel Baker*”, i-a prezentat Peter, adăugând că soseau din inima Africii, unde descoperiseră un lac uriaş. *Florica? De unde şi până unde?* m-am întrebat, dar Peter dădea deja lămuriri: soţii Baker trăiseră dincolo de Sudan, într-o regiune în care Samuel fusese guvernator, după ce lucrase ani de zile ca inginer la calea ferată Cernavodă – Constanţa. În ceea ce o privea pe femeie, englezul o răpise de la târgul de sclavi din Vidin şi o luase de soţie la Bucureşti, înainte să plece în Africa. Scopul vizitei lor era să ne povestească despre Ecuatoria, un nume ce mi-a trezit amintiri imposibile, căci n-auzisem nicicând de acel pământ, necum să fi fost vreodată acolo. *Peter, Peter*, m-am gândit, *de Ecuatoria n-ai zis nicio iotă, deşi ne-am promis că ne spunem tot!*

„Ecuatoria aşteaptă să fie colonizată,” i-a dat drumul Samuel, cu ochi sclipitori, „numai că *a typical colonization* ar fi un cataclism pentru băştinaşi. Sclavia face ravagii acolo şi ar deveni mai cumplită dacă *anumiţi* semeni de-ai noştri vor pune mâna pe zonă...”

Lord Milner l-a oprit mânios, întrebându-l dacă i se pare că europenii sunt „o pacoste atât de sinistră” pentru Africa. În fond, ce era Ecuatoria? O tabără pentru corişti? Un tărâm al păcii? Din ce ştia el, negrii se războiau şi se luau sclavi unii pe alţii bine mersi, asta când nu

ucideau femei, bătrâni şi copii de-a valma; deci, ce voia Samuel să spună prin *a typical colonization*? de ce folosise un ton atât de recriminant?

Peter l-a potolit, spunând că *Sir* Baker nu voia decât să ne dea nişte date despre Ecuatoria, o regiune în care Hansa putea să ridice o ţară. La urma urmelor, până şi evreii, a adăugat Peter, susţinut printr-un zâmbet de secretarul lui Montefiore, până şi evreii găseau că meleagurile cu pricina erau taman bune de administrat.

Luând iar cuvântul, Baker ne-a descris un teritoriu cu munţi, câmpii şi lacuri, binecuvântat cu un regim pluvial echilibrat şi temperaturi constante ce permiteau culturi permanente. În ceea ce-i privea pe localnici, se îndeletniceau cu creşterea vitelor, şeptelul lor fiind alcătuit din cornute mari, Ecuatoria putând aclimatiza aşadar rase precum Siementhal, Holstein şi Angus. Pe de altă parte, deşi pământurile erau mănoase (Florica dădea din cap, întărindu-i spusele), localnicii le lăsau pârloagă, semn că nu-i anima dorinţa de a *poseda*; şi-atunci, nu era păcat de acei zeci de mii de acri abandonaţi? Mai mult, nici subsolul nu era exploatat, Ecuatoria având zăcăminte de fier de care băştinaşii *nu ştiau* să profite, chiar dacă erau meşteşugari pricepuţi şi prezentau tendinţe vădite la urbanizare. „Au târguri," s-a aprins Baker, „şi-şi doresc binefacerile modernităţii: cratiţe, furculiţe, linguri şi puşti. Ei ştiu că asta înseamnă prosperitate, dar, vai, sunt dependenţi de noi! De pildă, ei nu pricep de ce două cuţite pot să arate identic, deşi, altfel, înţeleg abstracţiuni, mai ales când vorbesc de relaţia dintre suflet, chinuri şi zei". Ecuatoria beneficia şi de alte *assets*, cum ar fi Nilul, navigabil la nord de Gondokoro, Lacul Albert, bogat în peşte, dar şi un râu ce se vărsa în măreţul Congo, după ce traversa o pădure de abanos şi mahon. „Vorbesc despre ape ce pot fi străbătute cu barje" s-a montat Baker, „ca în Anglia, Franţa, Olanda". Cu alte cuvinte, Ecuatoria dispunea de fluvii ce puteau ţine loc de căi ferate, era înzestrată cu o populaţie educabilă, ceea ce, adăugat la pământul fertil şi la zăcăminte, înmănunchea trăsăturile unui spaţiu gata de a fi transformat în stat. Singura problemă, a atras el atenţia, erau arabii ce-i luau pe băştinaşi în sclavie, dar asta însemna că populaţia ne-ar fi recunoscătoare pe veci dacă ne-am duce acolo, căci noi, nu-i aşa, ne-am opune comerţului cu fiinţe umane. Aici Florica i-a zâmbit cald – of, ce mult semăna cu Elena!

Baker a trecut la probleme administrative: Ecuatoria era a Egiptului, numai că Egiptul contractase datorii infernale şi avea să ajungă la sapă de lemn, nefiind capabil să se opună unei eventuale secesiuni.

Lord Milner l-a contrazis: după el, Londra va lua locul guvernului de la Cairo, „condus de acel imbecil de khediv”, dat fiind că Anglia era principala lui creditoare, astfel că secesiunea Ecuatoriei îi părea mai mult decât improbabilă.

„Anglia nu va avea pretenţii la un teritoriu nesigur,” a alungat Peter ideea cu un gest plictisit, după care, nici una, nici două, a anunţat că Ecuatoria va fi noua noastră *Wunderkammer* – Sionul, de fapt.

S-a stârnit hărmălaie. Réclus şi Malatesta au ameninţat că anarhiştii vor da pe faţă acest plan abject, dar Peter, care se sfătuise cu Benz şi cu bancherii din City, le-a întins proiectul nostru de ţară: „Veţi avea coloniile voastre autonome, examinaţi documentele, domnilor”, i-a îndemnat, înainte de a zice gânditor: „Cândva, a mai fost aşa”. Auzindu-l, mi-a venit să-i crăp capul; noroc că nu l-a întrebat nimeni ce-i cu asta, căci toţi lecturau proiectul. Peter a adăugat că nu voia răspunsul pe loc, fiindcă afacerea n-avea să înceapă mai devreme de zece-doisprezece ani, după o pregătire ce presupunea sprijin politic, alianţe cu regişorii locali, transporturi pe mare şi, indubitabil, prezenţa unei forţe armate.

„Contez pe banii dumneavoastră”, s-a uitat el la bancheri şi a mai invitat pe cineva înăuntru. Noul venit era firav, scund, cu o privire aparent visătoare din cauză că era miop. Îl chema Eduard Schnitzer, vorbea în şoaptă, era din Oppeln şi-l ştia bine pe Wexler, sionistul, fiind evreu ca el. Povestea lui ne-a cutremurat, dar Schnitzer era maestru în a-şi folosi glasul pentru a dobândi mila; cum-necum, fusese mâna dreaptă a lui Hakki Paşa, guvernatorul Albaniei, şi călătorise de-a lungul şi de-a latul Imperiului Otoman. Hakki murise, iar Schnitzer, dezlegat de obligaţiile ce-l legau de fostul patron, voia să meargă la Cairo, ca să-l cunoască pe succesorul lui Baker, şi să plece cu el dincolo de Sudan.

„Cred,” a încheiat el, „că observaţiile mele şi-ale generalului Gordon (cel ce-i lua locul lui *sir* Samuel) vă vor fi de folos. Din ce-am auzit în peregrinările mele, Ecuatoria e teritoriul ideal pentru planul domniilor-voastre.”

Dar Sanderval, contrariat: „Africa are şi alte teritorii bune; Yaya, aici de faţă, le ştie. De ce tocmai Ecuatoria?”

„Corect!” s-a băgat şi doctorul Koch. „Asemenea teritorii sunt şi în America de Sud, nu-i aşa, Rudy?” s-a întors el spre secretarul lui Montefiore.

„Ei,” a zis Wexler, „şi eu am momente când visez la sudul Argentinei, dar hai să dăm o şansă Ecuatoriei. Montefiore e pur şi simplu îndrăgostit de ea”.

La care Kelvin: „Nu-mi place, Peter! Mi-e greu să nu mă gândesc c-ai făcut aranjamente prin spatele nostru. Ne-ai vorbit de un Sion impalpabil, de Ecuatoria n-ai zis nimic! Nu era firesc să dezbatem ce teritoriu alegem?” „*My sweet Lord*,” a intervenit un bancher din City, „eu eram la curent cu acest plan”. „Poate că dumneavoastră eraţi, dar eu habar n-am avut. Mă întreb ce-o să zică profesorul Mendeleev când va afla că, după un experiment care a costat trei mii de guinee, Peter ne-a propus, nitam-nisam, înfiinţarea unei colonii.” La care Peter: „Să-ţi amintesc că n-am făcut niciun pas fără a-l supune la vot?” Şi Kelvin: „A face din Ecuatoria o *Wunderkammer* e un demers teribil de scump”, a început el, dar bancherul din City i-a tăiat-o: „Dumneavoastră veniţi cu ideile, de bani ne ocupăm noi”. „Dacă vreţi, închid subiectul, Lord Kelvin”, s-a prefăcut Peter că dă înapoi, numai că Réclus s-a grăbit să intervină: „De ce să-l închizi? Eu ţi-aş spune *da* şi acum, mă încântă ideea să dăm viaţă cooperativelor de care ai scris în proiect, numai că am nevoie de timp ca să reflectez”.

„Eu aş dori să fac nişte calcule”, a mormăit un industriaş din Massachusetts.

„Iar eu vreau să vorbesc cu oamenii mei”, s-a zbârlit Kascei. „Un Sion african spulberă visul nostru în Statele Unite ale Siberiei...”

„O ţară în Africa, deci...” a zis Sanderval.

„În Africa, în Africa”, a zis Peter, privind peste noi.

După o oră, plecam, amestecându-ne cu călătorii ce ieşeau din turnul pentru aerostate. Peter m-a luat de braţ, şoptindu-mi: „Ştiu, eşti supărat că nu ţi-am zis tot, dar n-am făcut-o de capul meu. Iartă-mă şi ia piatra asta de tanzanit, o să te ajute să-l găseşti pe Max”. „Cine e Max?” am întrebat, dar Peter mi-a zis că nu i s-a spus nici lui mare lucru; înţelesese doar că trebuia să-i scriu acelui om, fiindcă se pricepea să vadă *nepotriviri*. Apoi, fără alte vorbe, ne-am despărţit.

Am găsit o birjă pe Köpenickerstrasse, vizavi de gheţăriile hughenoţilor, şi-am dat fuga la taverna de lângă Sfânta Hedwiga, prinzându-l pe Carp pe picior de plecare: se plictisise aşteptându-mă. I-am zis doar ce voiam să audă, povestea Ecuatoriei inclusiv, iar el, nebănuindu-mi trădarea, m-a întrebat părinteşte de ce n-am vorbit cu Florica. O ştia, cică o ducea rău. Nu era vorba de bani, ci de cum o

tratau englezii, fiindcă a fost sclavă, fiindcă purta pantaloni bărbăteşti, fiindcă a fugit cu Baker în lume fără să se mărite după un rit consacrat.

„Sunt sigur c-o doare-n cot de prostiile astea”, am zis.

„Fii serios, gura lumii te macină”, mi-a spus Carp, după care a luat Hansa peste picior: nu pricepea cum de atâta lume luminată picase în plasa lui Peter. „V-aţi zbătut,” a râs el, „să vârâţi istoria în legea paralelogramului, când ce vă trebuia era rezultanta forţelor ce apar într-un *tesseract*”. N-am întrebat ce e ăla un *tesseract*, căci mă gândeam la Florica: *Doamne, cât de mult semăna cu Elena!* În fine, m-am pregătit să închei şi i-am zis că din ultima experienţă ieşise o Românie ce semăna cu un şarpe culcat. Carp s-a schimbat la faţă: „De ce te smiorcăi?” s-a răstit şi m-a privit bănuitor. „Vezi c-ai început să faci pe prea-românul cu mine! Ce, ţi-a băgat Peter gărgăuni în cap? Visezi şi tu la Sion?”

Să-i fi spus adevărul? Să-i fi zis că-mi *aminteam* de Ecuatoria, ţara cu ierburi cât trei staturi de om, cu baobabi uriaşi, cu târguri pe malul marilor lacuri, cu observator astronomic în Munţii Lunii, cu mine de cărbuni în bazinul Ngaka, şosele şi turnuri pentru aerostate? Cum să recunosc aşa ceva? De-acum, Peter mi-era frate de cruce, nu Carp.

Ne-am despărţit. M-am dus la Brandenburger Tor, unde trag birjele, dar birje ioc. Într-un târziu, a venit una şi, când să urc, un hăndrălău m-a îmbrâncit. „*Bitte, Ich war vor Sie!*” am strigat, dar vizitiul a dat bice cailor. Am aşteptat, birje n-au mai venit şi cum omnibus nu era la ora aia, am luat-o spre casă pe jos. Era frig, bătea vântul, iar dinspre Spree adia putoarea muncitorilor aciuiaţi în coşmelii şi-n barje trase la mal: erau beţi, zbierau şi dansau în jurul focurilor, încercând să se încălzească. Peste ei, peste mine, peste Coloana Victoriei ce aducea cu o gospodină ameninţând Europa cu mătura ei aurită, se aşternea fumul înecăcios revărsat din oţelăriile lui Borsig din Moabit şi din fabrica de porţelan industrial a lui Siemens din Kreuzberg; scame pluteau, aduse de vânt de la filaturi, în Potsdamer Platz bubuiau presele uzinei lui Benz, iar peste Hackescher Markt zbura un dirijabil Radetzky, reflectând în burta lui arămie flăcările furnalelor din Citadela Prenzlauer Berg. Locomotivele lansau vaiere de bivoli înjunghiaţi, vapoarele urlau din sirenele lor coclite, în timp ce în Tiergarten, preumblându-se printre bălţile pestilenţiale ale Chicagoului din Marea Câmpie Germană, bântuiau curve, multe curve, aleile erau rezervoare de curve, vreo două mi-au făcut ochi frumoşi. Sunt 2749 de

prostituate înregistrate la Berlin, cincisprezece la sută au sub şaptesprezece ani, restul sunt până-n treizeci şi cinci şi cele mai multe sunt familiste. E atâta jeg de când s-au înălţat uzine, gări şi depozite, e atâta duhoare, că Bismarck vrea s-o şteargă la Kassel, Berlinul devenind de nesuportat: prea mulţi liberali, prea mulţi socialişti, prea multă presă, prea mulţi evrei. La Kassel e linişte, dar ce să facă Bismarck acolo? S-ar duce la vânătoare cu dogii lui graşi, ar suge beri la masa de seară, ar dormi tun, nu i-ar mai curge prin vene oţel topit, n-ar mai lăsa dâre de praf de puşcă pe continent, ar deveni naturist, s-ar apuca de nudism, de drumeţii, de regulat chelneriţe păroase.

O birjă se târa agale dinspre Ku'damm. M-am repezit la ea: *„Bitte, bitte*", am strigat, dar, stupoare! Din tufe a ieşit o piticanie, urmată de un colos cu mustăţi pe oală, şi au sărit în birjă: „*Leck mich am Arsch*", mi-a zis piticania. Ai fi zis că e o întâmplare, dar vizitiul mi-a şuierat: „*Meine lieber* Emin, Peter e cu ochii pe tine!"

Bine, bine. Ajung acasă. Milly a făcut focul. La ora aia, ce să vorbesc cu ea? E nemţoaică, se culcă la ore fixe. Trag un *schnaps*, mă pregătesc să mă bag în pat şi, când să dau plapuma, ce să vezi? Un bilet. Îl despăturesc, recunosc scrisul lui Peter: „Te rog, convinge-l pe Kelvin să sprijine proiectul Ecuatoria! Dacă ne toarnă la Bismarck, ne-am ars! Cancelarul, ştii bine, are alte planuri cu noi".

Peter, Peter, crezi c-o să las Hansa pe mâna lui Bismarck, să facă ce pofteşte din ea? Mai bun e Sionul, măcar e departe de România, căci ai mei sunt vai mama lor! Îi ştii, *kleine Nation, kleine Träume*, o mână de fraieri la margine de imperii: dacă n-au fost goţii, au fost pecenegii, dacă n-au fost pecenegii, au fost turcii, dacă n-au fost turcii, au fost ruşii. Are dreptate Carp, mă plâng ca prostul, n-am decât râul, ramul şi nişte ciobănaşi care put a zer, dar atunci de ce mi se *rupe* inima când mă gândesc la ai mei, mai ales că Sionul nostru, Peter, e mai dihai decât orice ţară de pe Pământ? O fi din cauza liniştii de la noi? Din cauza mirosului din dormitor, după ce freacă mama podeaua? Sau de vină-s femeile, căci muieri ca ale noastre, mai va! Elena, Eufrosina, Veronica şi câte-or mai fi (oare Louise cum arată?) mă trimit încoace şi-ncolo ca pe o bilă de biliard, toate mă buimăcesc, toate mă fac să vreau una sau alta, dar ca Elena, Elena, Elena, nu-i niciuna! Când am văzut-o ultima oară, în conacul din Delea Veche, crezusem că mi se luase de ea; când colo, după ce m-a cântărit, cu colţurile gurii uşor coborâte („Ce poamă-mi eşti!" parcă-mi zicea), m-am topit şi n-am mai fost în stare să-i urmăresc pe conul Carp şi pe boierul Delea. Amărâţii voiau să-l îmbuneze pe prinţul Gagarin pe care ni-l trimisese

Junker pe cap, zicându-i c-am putea să cădem la pace, dar ăla le-a dat peste bot: „*Am fi putut*, dar voi v-aţi pus prinţ german”. „Majestatea-Sa Carol vorbeşte despre Ţar ca despre un frate”, a replicat Delea, numai că Gagarin i-a retezat-o: „Ba, s-avem pardon: Carol nu e rege! E prinţ, ca mine. Deci, ce vrei să-mi spui despre Alteţa-Sa, căci Majestate nu e?”

Elena a clipit speriată. N-avea ce căuta la masă cu noi, dar Delea, unchiul lui Haidamac, o adusese ca să-l domolească pe muscal. Aveam multe de zis despre gestul lui, dar cum să vorbesc după ce-o lăsasem pe nepoată-sa cu burta la gură? Totuşi, ceva am făcut: „C-avem domnitor, prinţ sau rege,” i-am spus lui Gagarin, „suntem ortodocşi ca voi şi-am trăit clipe de glorie împreună. Nu l-aş aminti decât pe Cantemir Vodă”. Gagarin l-a iscodit pe Carp: „El e poetul?” „El e, Alteţă, e însuşi Siegfried, dacă-mi permiteţi, cred că Junker v-a povestit”, a glumit Carp. „Bagă-ţi minţile-n cap, Siegfried câteodată trădează”, l-a trăsnit Gagarin. Iar apoi, privindu-mă: „Iertaţi-mă, Carp trebuie pus la punct şi fără motiv. Mă bucur c-aţi amintit de Cantemir, căci Petru cel Mare l-a preţuit. Din păcate, domnul vostru s-a vârât într-o aventură prea straşnică pentru ţărişoara lui. A fost om de cuvânt însă, iar Ţarul l-a omenit cu o gubernie mai mare decât Moldova şi-a iubit-o şi pe fiică-sa, *pour la bonne bouche*”.

Elena s-a îmbujorat, eu m-am înverzit: *îl omor pe Gagarin!* mi-am zis. Lângă farfurie era un cuţit de argint, prinţul era în faţa mea, doar niţel să mă fi întins şi-i luam beregata, scurt şi cuprinzător! Eram la o răspântie istorică, după cum zici tu, Peter, eram într-un nod din care se despletea timpul, căci puteam să opresc un război, să schimb o alianţă sau doar să mă răcoresc.

Dar boierul Delea: „Emin v-a reamintit că între o ţară uriaşă şi un ciot mărunţel se pot naşte alianţe frumoase. Dacă un Ţar, precum Petru, a găsit de cuviinţă să ne facă onoarea de a-i fi aliaţi, de ce n-ar face-o şi Măria Sa, Alexandru al II-lea?” „Eu pricep,” a zis Gagarin, „dar ce vă faceţi cu englezoiul ăla de-şi spune Mazar Paşa? Oamenii lui nu m-au slăbit de când am ajuns aici, băga-l-aş în pizda mă-sii!” a înjurat el muntenește. „Vă ştie şi pe dumneavoastră, domnule poet, ştie cu ce treburi vă învârtiţi prin Berlin.”

„Vreţi să-i rup capul englezoiului, Alteţă?” s-a încrâncenat Delea. „Doar să vorbesc cu stareţul postăvarilor şi harşt!”

„Of,” s-a plâns rusnacul, „noi suntem un popor mare fiindcă ştim s-aşteptăm. Lăsaţi-l în viaţă pe nemernic, dar luaţi aminte la el, căci

pocitania lui de regină l-a trimis să ne ameţească; nu vreţi mai bine să-l ameţim noi pe el? Voi şi noi, românii cu ruşii, ca fraţii, ce ziceţi?”

Fraţi cu ruşii? m-am întrebat şi atunci, şi acum, în cămăruţa în care a făcut Milly focul. Noi şi ruşii împotriva nemţilor? Mai bună o *Wunderkammer* în Ecuatoria, mai bună una în Argentina sau Siberia, *que viva el Siòn*!

Am adormit greu. Milly se tot foia, afară a prins să ningă, pe drum se auzea tropot de cai: ulanii se duceau la Spandau pentru manevre, iar zgomotul molcom al copitelor în zăpadă m-a cufundat în vis.

A doua zi, când să ies, solomonarul mi-a aţinut calea. „N-ai o marcă?” m-a întrebat. Pipăia zidul casei, care, nu ştiu de ce, îmi părea *altfel*. „Peretele ăsta e mai zdravăn, nu-i ca ăla de la mine”, a zis el scârbit. Şi apoi: „Ţi-a dat Peter tanzanitul?” I-am zis că da. „Of,” a dat solomonarul ochii peste cap, „îmi scoateţi peri albi cu tanzanitul ăsta nenorocit, alerg după el ca năucul. În fine, îmi dai marca?” I-am dat-o. Iar el: „Scrisorile, Emin... *Ceuxlud* au nevoie de ele”.

Am făcut cale întoarsă. Milly ştergea praful. „*Ke*-ai uitat?” a râs. „Nu mi-am făcut tema, *daka vorţ* să-ţi imaginezi”, i-am zis, scoţând nesfârşita corespondenţă vârâtă sub pat. M-am aşezat la masă, simţind cum în adâncul meu se năştea un fel de dorinţă, sau obligaţie, sau imbold, nu-mi era clar, făcându-mă să-i *scribt* pe fugă acelui necunoscut pe care-l chema Max. La sfârşitul epistolei, i-am desenat harta *Charlottenburh*-ului, unde locuiam, de parcă un alt eu, unul cu ochi mai ageri şi voinţă mai aspră, îmi ghida mintea, trupul, mâna. Eram eu, dar nu eram eu. *Kând* să plec, Milly m-a îmbrăţişat plină de *inolv*, rupându-mi inima, căci, *strânhând*-o la piept, mi-am amintit de Elena, mama copilului meu, băiat, fată, *ke*-o fi. Atunci mi-am dat seama că trebuie să *adauh* ceva şi am trecut sub hartă, grăbit: „Ieri am aflat *ke* Ecuatoria e Noul Sion”.

Ciudat: parcă nu era prima oară *kând scribt* aşa, numai c-atunci *kând* o mai făcusem *paketul* cu scrisori nu era la fel de *hros* ca *urum*.

29. DOI AMICI. O DISCUŢIE ÎNTR-O BARCĂ

Mostiştea: un lac în Bărăgan, cu ţărmuri chele, fără copaci, între holde de grâu auriu şi parcele mov de lavandă. Cerul e acoperit, plouă mărunt. Pe mal, la capătul unui drumeag, două maşini. Doi bărbaţi ies din ele şi se duc către o barcă gesticulând. Unul şchiopătează – e

Ristache. Celălalt, gol-puşcă, burtos, cu păr negru, ţepos şi ochi discret bridaţi e Sobek, directorul televiziunii publice.

„Ai înnebunit!” se zburleşte Ristache. „*De ce* dracu’ să mă dezbrac?!”

„Ca să te ia soarele”, mormăie Sobek, sărind în barcă.

„Crezi că dacă am chef nu te înregistrez şi-aşa, dezbrăcat?” face Ristache.

„Coane, dă jos textila.”

„Păi, atunci, duc mobilu-n maşină. Dacă ne fură ţoalele careva?”

„Las’ c-au grijă şoferii. Hai!”

Bombănind, Ristache se dezbracă, lasă ţoalele pe un petec de iarbă şi-o ia şchiopătând către barcă. „Tu când te pişi,” întinde degetul spre burtoiul lui Sobek, „îţi mai găseşti scula?” Sobek nu răspunde, pune mâna pe vâsle, se îndepărtează de ţărm. Nu reuşeşte să-şi ia ochii de la coapsa lui Ristache: e plină de cicatrici. „Te-au aranjat sârbii”, zice. „Nu sârbii, albanezii”, face Ristache şi gata, iată-i în mijlocul lacului. Maşinile abia se văd, şoferul lui Sobek fumează. Din depărtare se aude un tractor care ridică tone de praf.

„Deci,” face Sobek, „vreţi să iau bani de la voi ca să-i dau lui Macu. De ce nu-i daţi direct voi?”

„Ei,” evită Ristache răspunsul, „noi ştim c-ai promis că-l ajuţi, dar banii tăi nu-i ajung ca să iasă din ţară.” Şi Sobek: „De ce să iasă din ţară?” „Cum de ce? O fi el de-ai noştri, dar a sărit calul.” „Bă, v-a făcut oameni!” i-o taie Sobek. La care Ristache: „Şi pe tine te-a făcut om”. „Te rog,” ridică Sobek un deget, „între mine şi Macu n-a fost vorba de bani”.

Pe Ristache îl umflă râsul, îi aminteşte lui Sobek de împrumutul cu care a demarat postul TV, dar Sobek zice că Macu n-a avut nicio legătură cu asta.

„Dă-te, bă, în pana mea,” face Ristache, „aţi stat bot în bot ani de zile”.

„Da, dar nu pentru bani. Ne interesau alte chestii.”

„Cum ar fi?”

„Cum ar fi geografia, istoria, călătoriile...”

Ristache e cât pe-aci să cadă din barcă: „Ce istorie, ce călătorii?!” Iar Sobek: „Voiam să fac un *National Geographic* local. Lui Max îi plăcea ideea”.

Ristache rămâne pe gânduri. Îl ştie pe Sobek de mic, de când locuia într-un subsol cu luminator la nivelul trotuarului. Pe atunci, Sobek se lăuda c-o să devină cineva în artă – voia să-şi impresioneze vecinii, căci taică-său era fochistul blocului, le băga apă caldă în calorifere. Culmea, în cele din urmă, a pus pe picioare un post TV care găzduia teatru şi operă, plus că picta (voia să ajungă un Kandinsky, un Cézanne, voia să fie un creator de şcoli), unde mai pui că dădea citate faimoase şi conversa spumos. Muncise din greu pentru asta. El şi Ristache fuseseră prieteni cândva, dar s-au răcit după ce Ristache, intrând în belele cu banii, s-a împrumutat de la unii ca să-i plătească pe alţii de la care se împrumutase înainte şi tot aşa.

„Mare lucru că nu te leagă *mălaiul* de Max”, face Ristache. „Ideea e ca el să se care. Trinidad, ziceai?” Şi Sobek: „Vezi de ce discutăm dezbrăcaţi? De ce mama naibii staţi cu ochii pe mine?” „Pentru binele tău”, ridică Ristache din umeri. „*Merci*. Auzi, de ce nu vorbiţi cu Gaftone? E de-ai voştri, poate slăbeşte şurubul.”

„Nu-l slăbeşte, futu-l în cap! Nu vezi cu cine umblă mai nou?”

„Şi cine-i de vină că nu mai umblă cu voi?”

Ristache se fasoleşte: „Asta-i o ţară liberă, umbli cu cine vrei. Ce? Tu n-ai umblat cu Macu? Cu Oli n-ai fost amic? Dar cu Alioşa? V-aţi împărţit banii, femeile... Eşti om serios, băi Sobek, cum să fii prieten cu Alioşa?”

„Prieteni e mult spus. Ne-am şi certat din cauza *lu’ boul* de Licã... Alioşa i-a pus pilă la mine şi Lică uite-l ce face acum.”

„Te fute-n gură de nu te vezi”, râde Ristache, de parc-ar grohăi. „Şi zi aşa, i-a pus Alioşa pilă la tine...” „Dap.” „Deci aţi fost amici”, face Ristache. „Am fost tovarăşi de drum”, o scaldă Sobek. Şi Ristache: „Hopaaa!” Sobek se strâmbă: „N-ai, bă, cum să-nţelegi, ăsta eşti tu”.

Ristache înghite jignirea, dar o ţine pe-a lui, şi Sobek, ca să scape, spune care a fost treaba: când Alioşa era Premier, soţia lui Lică îi făcea felaţii la Guvern, deşi se zicea că Alioşa e gay. Gay sau nu, lui Alioşa îi plăcea, iar femeia l-a rugat să-i pună pilă lui Lică, un jurnalist faimos, ca să fie angajat de Sobek la TVR. Alioşa i-a transmis lui Sobek dorinţa amantei, dar Sobek, nimic, ştia că Lică e lepră. Soţia a insistat, Alioşa

i-a reamintit lui Sobek de Lică, însă el s-a făcut că plouă, sperând ca Premierul să uite de jurnalist. Povestea era plină de miez: Lică îşi înşelase nevasta cu soţia lui Oli, acum nevasta îi plătea poliţa, dar îşi spăla păcatul făcând trafic de influenţă pentru cel care o înşelase cu nimeni altul decât cu amantul *en titre*, în timp ce Sobek trona peste ei, arbitrându-le poftele. Păcat că Oli n-o regula pe soţia lui Alioşa, căci cercul s-ar fi închis.

Într-o zi, Sobek a fost sunat de la Guvern: Alioşa avea o criză de nervi şi-l *înjura* ca la uşa cortului, ceea ce nu-i stătea în caracter, Premierul fiind stilat, instruit – hoţ-hoţ, dar a fost printre ultimii politici români pricepuţi la ceva. Sobek a dat fuga în Piaţa Victoriei, a intrat în clădirea aia fascistă, a refuzat liftul cu circuit închis şi a luat-o pe scări, găsindu-l pe Alioşa, un dolicocefal uriaş, prăbuşit în fotoliu, cu braţele în lături, privind în tavan. Ziceai că stă la ultraviolete. „Ce-i cu tine?” l-a luat. Şi premierul, cu glas stins: „O dată te-am rugat şi eu ceva... Am crezut că suntem prieteni”. Sobek nu-l mai văzuse în asemenea hal şi a dat să-l împace, dar Alioşa a izbucnit: „Ştii, mă, cum e să te bată *una* zilnic la cap? (adică soţia lui Lică.) Ştii că s-a aliat cu nevastă-mea? Vin la birou, aud: ce faci cu Lică? Ajung acasă, mă ia nevasta: l-ai rezolvat pe Lică? Mă întorc la birou, o încasez: ce-i cu Lică? Scap de una, mă ia ailaltă, îmi zic amândouă că-s incapabil să rezolv un rahat în ţara pe care o conduc! De ce-ţi baţi, mă, joc de mine? De ce, mă, de ce?”

„De-asta te-ai enervat?” a răbufnit Sobek. „Trebuia să-mi spui clar: angajează-l, bă, pe *boul* de Lică şi *ţi*-l angajam, băga-mi-aş pula-n gura lui!”

„De ce vorbeşti *urât*?” i s-a gâtuit glasul lui Alioşa. „Nu suport să se vorbească urât, ştii, *ştii*!” A tras o palmă într-o glastră, i-a dat şi-un şut, şi apoi s-a întors la Sobek: „Scapă-mă de nebune! Vrei să-ţi cad în genunchi?”

„Te scap, dar să nu uiţi că tu m-ai forţat!”

Şi l-a angajat. N-a trecut mult şi Lică, jurnalist la TVR de-acum, l-a *notificat* pe Sobek că are acceptul lui Oli-Papainoage pentru un interviu, deşi Oli era avar cu apariţiile publice. Nota părea suspectă, iar Sobek, urmărind interviul, a recunoscut „servitele” lui Lică, cărora Oli, mimând reflexia, le răspundea afectat. Nu-i păsa că-l intervieva fostul amant al soţiei lui.

Furios, Sobek l-a sunat pe Oli, amintindu-i că-l rugase să nu-i mai corupă personalul, dar Oli a zis că i-a fost imposibil să se abţină, căci

se simţea trădat: Gaftone, tovarăşul lui de la Grădiştea, îl ancheta. Sobek i-a zis: „Bă, sare-n ochi că interviul e aranjat!” La care Oli: „Chrezi c-am făcut-o special? Am vhrut să fie ceva cuhrat, dahr Lică e idiot! I-am trimis înthrebările cu o zi înainte şi boul n-a putut să le-nveţe. Am thras zeci de duble ca să iasă bine... E un chretin, iahr eu, mai chretin, i-am dat zece mii de dolahri! Mă chrezi că niciodată n-am plătit un tâmpit cu atâţia bani? Dacă ehra angajatul meu, îl zbuhram! Dă-l, naibii, afahră!”

A doua zi, Sobek l-a chemat pe Lică la el. Ăla, băţos, vorbea despre dreptul la informaţie, despre munca plină de riscuri a jurnalistului care se aruncă în gura lupului (luase interviul în salonul de protocol al aeroportului Otopeni); cu alte cuvinte, îi dădea peste nas lui Sobek, fiindcă se baza pe Alioşa. „Dar ăia zece mii de dolari,” i-a tăiat-o Sobek, „tot pentru dreptul la liberă informaţie i-ai băgat în buzunar?”

Lică a întors-o fără să clipească: „Am fata la liceu în Elveţia, şefu’! Elveţia e scumpă, taxele-s mari, ce să fac?”

„Şi-acum Lică mă înjură în ziarul lui,” conchide Sobek în barcă, „şi-l face albie de porci *şi* pe Alioşa. Zici că-l plăteşte Calea Dreaptă, boul”.

Ristache hăhăie, avertizându-l pe Sobek că povestea asta îl leagă de Max, căci în interviu Oli protejase Banca Tranzit, care-i înmulţea banii lui Alioşa. Acum, dacă la banii lui Alioşa se adăugau şi cei după care alergau, de la revoluţie încoace, Guevara, Gaftoi şi alţii ca ei, Ristache habar n-avea, dar lumea îşi punea întrebări.

Sobek nu muşcă nada: „Eu ţi-am zis că Max v-a făcut oameni pe toţi!”

„Corect, doar pe tine nu. Deci nu vrei să-l ajuţi.”

Deşi în curul gol, Sobek are ţigări. Aprinde una şi întreabă: „Cine vrea să-l vadă pe Macu plecat din ţară? Alioşa?” Ristache tace, prefăcându-se că se uită în zare. Şi Sobek: „Sau nu vreţi să-l vedeţi plecat?”

„Bă, îl ajuţi sau nu?”

„Vă e frică de el sau aveţi *nevoie* de el?” Ristache, nimic. Şi Sobek: „Dacă Max îşi dă drumul la gură, Oli pică de tot, şi dacă Oli pică de tot, Alioşa mai pică o dată. Pe de altă parte, doar Max poate să vă scoată din rahat”. Ristache pufneşte, iar Sobek i-o *trage*, zice că ştie ce vor şefii lui: le ard scaunele sub cur, căci treaba se duce dracului; Sovietele, Crucile Întreţesute, Martirii Apusului şi, mai nou, Calea Dreaptă, i-au prins cu chiloţii în vine, şi la noi, şi afară. „Eu cred,” conchide Sobek, „c-aveţi nevoie de Macu ca să vă facă o strategie”.

„Ce strategie?” se prosteşte Ristache.

„Ce strategie, ce strategie”, se frichineşte Sobek. „Vă e frică de stradă, vreţi să vă scape Macu de ea, şi vreţi să aflaţi *şi* ce-i cu caietul ăla furat. Iar ăia, la Calea Dreaptă, îl vor pe Macu, fiindcă ar putea să le încurce... să-i zic *revoluţia*? Uite că-i zic: *revoluţia*! Şi-apoi, vor şi ei să vadă ce scrie în caietul lui Emin, ce te faci că nu ştii?”

„Bă, tu te-auzi? Mă piş pe caietul tău de rahat... Nu-mi spune că crezi în el.” Sobek tace. „Căca-m-aş,” cască ochii Ristache, „crezi!”

Sobek zice că nu contează ce crede el, din moment ce şefii lui Ristache şi ai Căii Drepte cred: „Toţi vreţi caietul, vă imaginaţi că Emin a scris cine ştie ce secrete în el. *Deutschland*, *Deutschland über alles*, aşa-i? Sau ai tăi nu-ţi zic nimic?”

„Bă, eu am venit să vorbim despre bani. Batem palma? Rămânem prieteni sau crezi că Alioşa nu-ţi mai atârnă de picioare?” Nu trebuia să zică aşa ceva, căci Sobek coboară glasul: „Ascultă, Ristache, eu vreau să te ţin minte ca băiat de gaşcă. Ce mă tot fuţi la cap cu Alioşa?”

Dar Ristache: „Şi tu ce mă tot bârâi cu Emin?”

„Deci nu vrei să afli de ce aleargă ai tăi după Macu”, face Sobek.

„Mă doare la bască.”

„Pe bune? Hai, Ristache, gândeşte, gândeşte, cum zic fraţii masoni?” îl ia Sobek peste picior.

„Fraţii masoni! Le-am zis vreo două despre jidani şi s-au supărat! Chiar de Emin era vorba, le-am zis c-a fost antisemit (bravo lui!) şi c-a scris în caietul ăla cum fac jidanii ca să conducă lumea...”

„Bă, da’ prost eşti... Ştii că Emin, că tot ai zis de antisemitism, a bătut Patagonia cu un evreu, unul Popper? Ştii c-au fost prieteni la cataramă?”

„Ce face?” cască Ristache ochii. „S-a dat şi el cu jidanii?”

„Nu s-a dat, domne, cu nimeni, dar nu mai era naţionalist.”

„Cum să nu fie? Era român!” tună Ristache.

„Era, dar îl durea... cum ai spus? Îl durea la bască de naţionalism.”

„Nu te cred!”

„Ba, să mă crezi: Emin şi Popper erau nedespărţiţi. Când Popper a avut o belea la minele lui de aur, Emin s-a dus cu el la Buenos Aires. Voiau să meargă la primul ministru, Emin a redactat chiar şi un raport, dar Popper a murit înainte de audienţă. Când Macu a fost acolo, ca să verifice...”

„A fost Macu la Buenos Aires?”

„A fost; şi a aflat că pe Popper l-a ucis un tip, Junker, din ordinul lui Bismarck. După aia, planul lui Popper de a face un oraş în Ţara de Foc s-a dus naibii şi, odată cu el, linia maritimă din Strâmtoarea Magellan, privând Argentina de controlul traficului spre Pacific, adică fix ce voia Bismarck. Macu a auzit toate astea la Moisesville, oraşul iubitei lui Emin, una Estrellita, evreică şi ea, ca să ştii. Urmaşii ei l-au dus pe Macu la muzeul local şi i-au arătat un tablou cu Emin braţ la braţ cu Estrellita – ea era mai înaltă ca el, iar el fuma trabuc. Am văzut şi eu tabloul, mi l-a arătat un călugăr, unul Paisie, un tip *foar-te ta-re* pe net.”

„Care Paisie?” cască ochii Ristache.

„Unul tânăr, îl ştiu de la o lansare de carte. E sihastru în munţii Buzăului.”

„Asta-i culmea! Îl cunosc: o spovedeşte pe nevastă-mea.” Şi Sobek: „Ce chestie, şi eu mă spovedesc la el”. Ristache hăhăie: „Nu-mi spune că-i pune şi lui Max patrafirul în cap!” „Eşti idiot”, face Sobek, dar Ristache cade pe gânduri: „Şi, zi aşa, Paisie le are cu netul”. Iar Sobek: „Sparge şi alta nu. A lucrat în Silicon Valley”. La care Ristache: „Ce-au devenit sihăstriile astea...”

Ceva bocăne în bordaj – înotând agale, nişte ţestoase lovesc barca. „Ce capete, zici că-s şerpi”, se strâmbă Ristache. „Mda, scârboase”, se scutură Sobek. Soarele iese din nori, iar ici-colo, pe lac, tresar mici fulgerări: a ieşit puietul la suprafaţă, ţopăie însufleţit. „Mă crezi sau nu,” reia Ristache oftând, „îmi vine să las totul baltă şi să mă mut aici... Moisesville, ziceai?”

„Moisesville. Acolo s-a ascuns Emin de Junker, ca să-şi piardă urma. A reapărut la Turda, în 1919, intrând în atenţia Siguranţei, dar a făcut un aranjament în 1921, oferind caietul serviciilor noastre. Caietul a rămas în custodia lor, de acolo a ajuns la Securitate şi pe urmă la boşii tăi. Macu zice că însemnările se referă la un fel de *Lebensraum*: un rege austriac în Albania, unul neamţ în Ţările Baltice, unul austriac în Ucraina, unul neamţ la noi...”

„Pfuai, ce marfă ar fi fost!” face Ristache. „Scăpam de ţigani, de jidani...”

„În locul tău, nu m-aş plânge. Uite ce cap rotund ai: n-ai moacă de arian, *arbeit macht frei* scria pe tine.”

„Da, bă, da-mi dădeam viaţa pentru o cauză nobilă”, hăhăie Ristache. „Deci despre d-astea vorbeai tu cu Macu...”

„Şi despre d-astea.”

„Şi nu vrei să-l ajuţi?”

„De ce să-l ajut? Sunt sigur că aşteaptă o ofertă de la voi, de la Gaftone, de la zeloţi... Dacă, de fapt, *lumea* îl vrea pe Alioşa? Alioşa contra Macu: ce zici?”

Ristache se schimbă la faţă: „Te-ai tâmpit?” Dar Sobek: „Hai, Ristache, recunoaşte: Alioşa ne-a fost şef, dar Max ne-a fost prieten, ce naiba... Ştii ce-o să fac? O să vorbesc cu Radu, de la Calea Dreaptă. A fost frate de cruce cu Max, poate-l conving pe el să slăbească şurubul”.

30. GALA CITEŞTE CEVA. O CONVORBIRE TELEFONICĂ

Macu trânteşte mobilul în pat. Încercase s-o convingă pe Ina, fosta nevastă, să le ia pe fete şi să fugă în Canada, în Thailanda sau în Africa de Sud, unde le putea aranja; îi era teamă că Oli, speriat că Macu putea să-l toarne, avea să-l atace unde-l durea mai tare, Oli fiind un tip sulfuros, cu relaţii printre interlopi.

Dar Ina n-avea chef să plece.

„Nu vrea, nu?” face Gala.

„Nu.”

Gala se ridică în capul oaselor, goală cum a făcut-o mă-sa. „Ţi-e frică?” îl întreabă pe Macu.

„Nu.”

„Şi-atunci, de ce-ai sunat-o pe Ina?”

„Ca să m-asigur că fac tot ce pot pentru fetele mele.”

Gala se sprijină-n coate, dă din picioare ca fotbaliştii la antrenament. „În locul lu' Ina," zice, „eu mă căram. Mi-e frică de Oli, Sobek mi-a zis ce nenorocit e". Şi apoi: „Ştii că Sobek a vrut să mi-o pună?"

„Ei, na!"

„Păi? Când ne-am întors de la Mostiştea, *odată* m-am trezit cu mâna lui pe picior. «Nu ţi-e ruşine?» i-am zis. Pe el l-a umflat râsul şi l-am plesnit. «Iartă-mă,» a zis, «nu mai fac». Nu-i obişnuit să-i dea femeile flit." Macu zice că nu, nu e. Şi ea: „Nici tu. Fâţa aia, ziarista... spune drept, i-ai pus-o?" El clatină din cap. „Şi-atunci, de ce asculţi muzică de-a ei?" se pisiceşte Gala, crezând că-l încinge, numai că, prea târziu, i-a adus-o în minte pe Louise.

Max o văzuse recent în oraş – mda, felul ei de a păşi şi de a se uita la lume nu era ce-i trebuia *lui*. Altă impresie i-a lăsat la Berlin: acolo, gesturile îi erau OK, iar părul, răsfirat, de parcă nu-i purta grija, nu l-a invitat la săruturi şi la mâini rătăcite în bluză, ci doar să se gândească la ea mai mult decât era necesar... Şi-acum, uite-o: purta ţoale lălâi! Oare când a fost cuplată cu cel de dinainte de Bismut, la fel se îmbrăca? În cazul ăsta, de ce a simţit Max nevoia s-o urmărească pe străzi? Ce l-a făcut să se ia după ea?

„Hai, Macule, c-asculţi muzică de-a ei", îl aduce Gala înapoi cu picioarele pe pământ. „M-am uitat la tine în telefon când ai fost la baie."

„Mi-ai umblat în telefon?" râde el.

„Şi ce, tu nu umbli-n al meu?" râde şi ea. „Vrei un şuberec?"

Normal că vrea. Gala sare din pat ca zvârluga, nu zici că e gogeamite barosana, fuge în bucătărie, de unde aduce şuberece calde cu mentă. Prin uşa deschisă, Macu vede în hol un pepene uriaş. E de la Jurilovca, mama Galei i l-a trimis împreună cu o bucată de miel care a eşuat, tocată mărunt, în şuberec.

„Cum e?" îl ia Gala pe Macu. El râgâie, ca să-i facă plăcere. „Zi-i maică-tii că-i mulţumesc din suflet," zice întinzându-se. Gala râde, fură o privire unde-i place mai mult şi-o şterge în bucătărie: uitase s-aducă ayran.

„Bă, Galo, nu s-au luat *ăştia* după tine, nu?"

Cică nu. Ea ştie că-s cu ochii pe ea: Gaftone, pe-o parte, Oli, pe alta. „De frică," zice, „am fost la Ema, aia cu cristalele". Macu n-a auzit de

Ema şi Gala i-o povesteşte: o tipă marfă, dă în bobi, vindecă, *te pune în acord cu viaţa*. Zilele astea a ţinut o conferinţă la Sala Palatului, iar Gala a dat patru sute de euro, ca să se *reînnădească* cu ea, că mai mersese o dată pe mâna ei, la Roma, iar Macu, uite, a adus-o de acolo aproape întreagă.

„Sper că nu ţi se pare cheltuiala prea mare," îl priveşte Gala dintr-o parte, „dar mă cac pe mine când văd câtă lume vrea să ne facă rău".

El zice că patru sute de euro sunt OK ca să-ţi cumperi liniştea; problema e: pentru cât timp? Gala crede că le ajunge un an, căci a fost multă lume la Sala Palatului, s-au ţinut de mână, s-au rugat, ba, mai mult, a doua zi ea a ars tămâie în casă, ca să atragă vibraţii benefice. Păcat că din cauza fumului s-a dat alarma şi au pornit aspersoarele, însă pompierii veniţi de urgenţă au fost drăguţi, căci Gala le-a zis că, dacă tot arsese tămâia, o să se roage pentru întregul lor echipaj.

„Bine-ar fi," râde Macu, „să mă scoată Ema asta a ta din rahat".

„Până una-alta, ţi-a ajutat. Uite, Sobek ţi-a dat bani."

„Mi-a dat", zice Macu, dus pe gânduri. O vede cu coada ochiului pe Gala cum se arcuieşte ca o balenă ieşind din ocean. Ticăloasa, se gândeşte, dar nu zice decât: „Sache mi-a zis că Sobek şi Ristache au stat mult în barcă, pe lac".

„Las' c-o să afle el, Sache, tot ce-au vorbit! Cine-i Radu?"

„Unul de la Calea Dreaptă. Pe vremuri am fost cei mai buni prieteni."

„Porcul!" face Gala. Şi apoi: „Aici te-ai pitit zilele astea?"

Macu minte, zice că da. „Vai de capul tău," se plânge huiduma, „şi când mă gândesc c-acum o lună m-ai dus la hotelul ăla... cum îi zicea?" „Adlon Kempinsky." Ea face ochii mici: „Pfuh, ce marfă a fost! Mâncare fainâ, vinuri beton... De lume, nu mai zic... Chiar, tovarăşii tăi de afară de ce nu te-ajută?"

„Ei se bagă doar pentru bani." Max scoate de sub pat un dosar cu coperţi plastifiate şi foi trase la xerox, îl deschide la întâmplare şi i-l pune Galei pe coapse. „Ştii câţi vor să vadă ce vezi tu acum?"

Ea dă paginile, sunt scrise de mână, au multe ştersături şi adăugiri. Ochii îi cad pe o frază: «În atare situaţie, Otto a convocat Conferinţa de la Berlin, deşi nu-l interesau coloniile Africane, dar cum altfel să i-o coacă lui John Bull?»

„Ce-i asta?” se încruntă namila.

„Ce să fie? Copia caietului furat.”

„Şi e scumpă?”

„Nu contează cât costă, contează că lumea vrea s-o citească.”

„Ha, şi-acum o citesc eu”, se bucură ea. Parcurge un alt fragment: «Carp a învăţat la liceul franţuzesc din Berlin şi a locuit în casa unui hughenot. Aşadar, cine a fost mai deştept? Carp sau taică-său, care l-a expus de la cea mai fragedă vârstă atâtor influenţe distincte?» Şi Gala: „Cine-i Carp?”

„A murit demult.”

„Şi ce a făcut?”

„Numai încurcături”, râde Max. „De pildă, a negociat tratatul secret dintre România, Germania şi Austria.”

„Şi pentru foile astea te urmăreşte Gaftone? Macule, minţi!”

„Normal”, face el şi o împinge în pat. E minuţios, răbdător; doar după ce o face să mormăie se apucă de escaladă: *ce carne*, îşi zice, *oare cât din ea se trage din Neanderthali? Sigur mai mult decât noi ceilalţi, că prea e compactă.* O palpează, îi evaluează pielea, îi iscodeşte ochiul de sticlă – marca ei, sloganul ei, întunericul ei. *Regulez bio*, pufneşte Macu în râs, dar mastodoanta nu se prinde, căci pe de-o parte gâfâie, pe de alta a închis ochiul cel bun. *I-o fi pus-o Sobek?* îi trece lui prin minte un gând fugar şi gata, se andochează, dracul împieliţat şi dihania s-au împerecheat. El stinge veioza, se preface că vede în beznă părul Louisei, dar nu merge, căci Gala e tunsă scurt şi are păr drept. Icnete, tresăriri, fitness, ea-şi zice că Max a întinerit, dacă n-a luat viagra cumva; între timp, el trece femei în revistă, are infantilismele lui: poeta din liceu, care-l credea un mascul blazat, Milka, pianista, care cerşea declaraţii de dragoste, nevastă-sa, care făcea gălăgie, avocata, care minţea că are un orgasm pe minut, jurnalista, care dădea ochii peste cap, ofiţereasa STASI de la Berlin, care icnea de parcă tăia lemne. Sare apoi la bărbaţi: A.N., care, cât era de robust, se feminiza în asemenea hal că-l zgâria pe Macu pe spate, Igel, care scâncea ca un puşti, ca să arate că e gelos şi, peste toată masa asta de carne fremătândă, însuşi el, distinsul Manetă, rătăcit printre membrele tuturor. Treptat, îi uită, Gala nu e degeaba în aşternut; de-acum el e un Zburător coborât în *rassemotte* peste matahală, îi scanează jamboanele, o adulmecă, face o voltă, urcă, *he’s*

diving right now, procedează ca la casele mari, noroc că orgasmul îl păcăleşte, e cadoul venit negreşit, nu-i pare rău decât că n-a fost în stare să-şi imagineze părul Louisei pe pernă, dar nu face nimic, nu face nimic, căci a sosit clipa să-şi amintească de Sossa: Sossa, Sossa, ce mai zici, ce mai faci...

Max fumează. Fiara e răstignită. Câţiva ani o s-o mai jugănească el pe ea, după care, cine ştie, poate o s-o pună pe Gala să facă pe mascula, asta dacă nu...

„Şi zi aşa, ţi-e frică de Oli", face el după un timp. Fix atunci, sună telefonul.

Sobek s-a ţinut de cuvânt, la telefon e bătrânul Vuia. Era mai bun Radu, dar fostul prieten al lui Max poate că n-are tupeu să vorbească.

Vuia salută puţin stingherit, după care se grăbeşte să spună că a cumpărat un mobil special pentru discuţia lor. „Aşa e", se aude Sache din fundal. Şi moşul, dregându-şi glasul: „Macule, ai dat de dracu'!"

„Ştiu", zice Max. „Şi-acum, ce să fac?"

„De pildă, să te predai."

„Dacă m-aţi sunat pentru asta, mai bine nu vă luaţi un *burner*."

„Măi, ai făcut-o lată!"

„Nu pe cât de lată zice Gaftone. Am greşit, dar, unu: n-am furat banii nimănui, şi doi: nu mi-am tras beneficii din banii cu care am operat."

„Macule, vezi că nu sunt Gaftoi! Ai escrocat, punct. Cât despre faptul că n-ai beneficiat de bani, lasă-mă: ai firme, pământ, birouri..."

„Firmele şi pământul nu fac obiectul anchetei şi, ca preşedinte de bancă, n-am făcut bani negri de pe urma tranzacţiilor."

„Tu nu, dar Oli? Dar Alioşa? Dar prostănacul ăla de candidat la preşedinţie? Şi-apoi, aud că ţi-ai tras şi tu ceva bani, numai că n-ai cum să te atingi de ei."

„N-am cum să mă ating de *niciun* cont, iar asta e ilegal, ştiţi."

Vuia oftează: „De când ne cunoaştem, Macule? Îţi zic eu: de când erai în scutece. De aflat cine-mi eşti, însă, n-am aflat decât când s-a însurat Doru. Ţii minte?" Macu nu răspunde; i-ar reproşa şi el câte ceva moşului, dar n-are chef să se certe de faţă cu Gala. Şi Vuia: „Ţii minte?" îl mai întreabă o dată.

Ţine minte, normal. Când s-a însurat Doru, Vuia, şeful rezidenţei româneşti din Iran, sosise la Bucureşti cu o oră înainte de nuntă, fără să ştie că cel mai bun prieten al lui fi-su' s-a cuplat cu o evreică. Chestiunea nu l-ar fi deranjat (vom vedea de ce), dar nu cadra cu obligaţiile unei nunţi militar-socialiste. Cu toate astea, amicul lui Doru nu putea să lipsească de la petrecere, aşa că Max i-a sugerat să se aşeze cu fata mai acana şi să plece mai devreme decât ceilalţi invitaţi.

Zis şi făcut. Amicul lui Doru a stat cu evreica la adăpost şi, cu o oră înainte de final, s-a dus să-şi ia la revedere de la însurăţei, socri şi naşi, în timp ce fata se furişa spre ieşire, după cum era blestemul neamului ei. Băiatul a prins-o din urmă, dar, când să iasă, Vuia i-a tăiat calea: „Frumoasă ovreicuţa!" i-a făcut cu ochiul, zglobiu.

A doua zi, la ciorba de potroace, Doru şi Radu au sărit pe Vuia: de unde s-a prins că fata era evreică? „Băbăieţi," i-a luat el, „am făcut trei semestre de *gestica* popoarelor în facultate". Ei nu l-au crezut, au zis că face mişto, îl tot înghesuiau, sperând să afle cine-i turnase. Dar Max: „Mai bine-i puneam evreicei balene în eşarfă!" Şi Vuia, uimit: „Balene? De ce?" Max a zis că văzuse că fata întorcea privirea cam prea *neconstrânsă*, iar asta nu doar pentru o persoană străină de grup, dar chiar şi pentru cineva care se ştie cu toată lumea, plus c-avea un fel aparte de a trage cu ochiul; în fine, ideea era că dacă i-ar fi pus balene la gât, poate o mai strunea. „Al dracu' ce eşti, aşa e," i-a dat Vuia dreptate, „ochii şi degetele au trădat-o! Nu vreau să forţez nota, dar cred că fata e din Haifa".

Chestia asta i-a lăsat mască, fiindcă ea *era* din Haifa.

„Păcat de mintea ta, Macule", îi zice Vuia acum la telefon.

Max ar putea să se apere, să spună că n-a făcut aranjamente de capul lui, dar tace, căci restul beneficiarilor, indiferent de partid, nu-s puşi la index. Adevărul e că-n orice ţară există privilegii nescrise, dar ştiute de toţi, statul nefiind o sumă de legi şi regulamente, ci ţesătura unor relaţii. În ce-l priveşte pe Max, era la curent cu acordurile tacite ce puneau România în mişcare, el însuşi a fost un agent ce-i menţinuse urzeala, livrându-le recompense celor din capul mesei, numai că azi, totul se dizolva, puterea lui era lovită la rădăcină, iar el, ce să înţeleagă? Că statul se auto devora? Că din rolul lui s-a ales praful? Şi dacă i-l luase altcineva?

„Mă gândeam c-am putea să negociem", zice într-un târziu.

„Adică?"

„Pot s-ajut cu informaţii, cu planuri...” continuă Max în şoaptă.

„Dacă vrei să mă îmbrobodeşti cu caietul, îţi reamintesc că discutăm din alte motive. În fine, îl ai?”

„Nu, cum să-l am?”

„În cazul ăsta, să înţeleg că vrei să vorbim despre partenerii tăi de afaceri?”

Max se înverzeşte: „Domnule Vuia, domnule Vuia...”

„Hei, ce te şifonezi? Îţi imaginezi că ăia-s duşi la biserică? Cine crezi că te-a dat în gât?”

„Eu mă gândeam la o colaborare. Aveţi planuri mari, iar dumneavoastră ştiţi că mă pricep la asemenea lucruri.”

Pâc-pâc se aude în telefon: Vuia aprindea o ţigară. „Faci ce faci,” zice el, „şi tot la caiet mă aduci. Macule, eu nu cred nici în masoni, nici în grupul Bilderberg, cum să cred în caietul ăla?”

„Totuşi, atunci, la Haga...” începe Macu.

„Lasă Haga,” i-o taie Vuia, „noi doi nu credem în povestea aia. Planul nostru a fost altul, corect?” O zice pe un ton atât de ciudat, încât Macu se grăbeşte să-i dea dreptate: „Corect! De fapt, vorbeam despre mine, nu despre caiet”.

Şi Vuia, mâhnit: „Păcat că n-am putut înregistra convorbirea. Te-aş fi putut ajuta dac-o dădeam unde trebuie. Ce vrei, am îmbătrânit, nu mai am influenţa de odinioară, iar banii cu care te-ai îmbogăţit tu şi i-ai îmbogăţit şi pe alţii, of, aud că nici n-ar fi existat. Cum să negociez cu aşa ceva? Max Murgescu falit, auzi tu...”

Dar Macu, zâmbind: „Mă bucur că spuneţi că sunt falit. Mă rog, dacă vreţi înregistrarea convorbirii, v-o dau oricând. Poate găsiţi cui s-o duceţi”.

Vuia izbucneşte în râs. „Mă şantajezi?”

„Dumnezeule, n-aş face aşa ceva!”

„Te joci, Macule”, se posomorăşte Vuia. „Mereu te-ai jucat, asta-i pacostea ta. Totuşi, eu ţin la tine şi-ţi vând un pont: ce-ai zice dacă Gala ar fi pe ştatul de plată al lui Kristol, vechiul meu amic de la Hollywood? Kristol, don Simone şi Casamonica se iubesc, nu ştiai? Hai, pa!” termină bătrânul brusc şi închide.

Macu închide şi el, cu gesturi măsurate. Iar Gala: „Ai reuşit? Zi-mi c-ai reuşit, zi-mi că-i *spargi!*”

„Dar tu ce faci pentru asta?” se răsteşte Max. „Te-ai lenevit, Galo, te-ai lenevit, şi nu-mi spune că nu mai ai vârsta!” îi zice, după care-l sună pe Sobek: „Hai, fă-o, bagă filmul ăla de rahat!”

31. LOUISE. FOSTA SOŢIE A LUI MAX

Louise e în scaunul cu rotile, Andrei a scos-o la plimbare pe drumul de lângă azil. „Ce muzică!” zice el, trăgând cu urechea la căştile maicăsii.

„«The Pusher», cu Steppenwolf,” face ea cu ochiul, „iarbă, prafuri, pilule”. Jurnaliştii se uită de la unul la altul, nu-i ştiau meteahna asta. „Nici n-am avut-o”, îi simte Louise. „«The Pusher» însă e super: uite, din cauza ei aţi ajuns şi voi aici. Îi plăcea lui Max, mi-o punea des.”

De fapt, nu e atentă la Steppenwolf, îi iscodeşte pe jurnalişti. Îşi zice că ar putea căuta poza făcută acelui tânăr, cândva, la Biblioteca Naţională, dar i-ar lua luni în şir să se uite prin stickuri, deci mai bine nu. Se lasă în voia momentului, e călduţ, Andrei împinge scaunul cu rotile: drii, drii, drii, scârţâie o osie. Deodată, Louisei îi vine în minte piesa care o bântuie din copilărie, o temă cu suflători majestuoşi şi acorduri vaste ce par să dea startul în marile descoperiri geografice; rememorând-o, are senzaţia că-i intră sângele în microfonie, dar întrebarea e: când şi unde a auzit-o? Ani de zile a căutat-o, dar n-a găsit-o. Drii, drii, drii.

Adulmecă. Dinspre Bucureşti vine un fum negru, pluteşte peste sălciile de pe marginea drumului. Jurnaliştii spun c-a luat foc Casa Islamului din Regie, cică pompierii stropesc blocurile din jur ca să nu se întindă incendiul, dar n-au spor, căci accesul e interzis în insula musulmană.

Şi Louise, plictisită: „Am auzit că tăpşanul ăsta,” se uită ea în dreapta, „e plin de cârtiţe. Mai bun un tăpşan cu cârtiţe decât un gazon. Nu *suport* gazonul!” Se întoarce la cei doi jurnalişti: „V-aţi supărat c-a venit şi Andrei?” Nici gând, oricum o să-i dea şi lui materialul înainte să-l publice. „De ce să i-l daţi,” face ea, „informaţia trebuie să circule liber”. Ar mai zice ceva, dar o ia tusea, căci fumul abătut dinspre Bucureşti se îngroaşă din ce în ce.

„Am auzit că focul ăsta a fost pus dinadins”, observă Andrei.

„Foarte bine!” zice Louise. „La fel a fost şi când m-am dus la Ina Ivanciuk, fosta nevastă a lui Max, s-a dat foc în Bucureşti.”

Nebunia pornise de la un postare pe Facebook, în care Max, analizând bugetul de stat, descoperise că serviciile plăteau pensii din fonduri proprii, deşi legal pensiile *spionilor* erau vărsate prin Ministerul Muncii. Ce era cu banii ăia? Să fi fost solde pentru ofiţerii acoperiţi? În acest caz, calculele arătau că democraţia din România plătea un număr de trei ori mai mare de acoperiţi decât blestemaţii de comunişti.

Postarea a făcut vâlvă, iar la Calea Dreaptă a ieşit scandal: zeloţii au tăbărât pe Louise, acuzând-o că stă cu mâinile-n sân, în timp ce un urmărit general răspândea *fake news* din cine ştie ce vizuină.

„Aveau dreptate”, admite bătrâna. „Trebuia să fi pus tunurile pe el, numai că mi se părea aiurea să public o anchetă incompletă. Cu toate astea, Vuia îmi reproşa că nu vrea ceva *bec*, ci o chestie de efect. Mă pisa atât de rău, că-mi spuneam că n-ai cum să faci jurnalism corect decât dacă eşti rentier; altfel, ori publici ce vrea şeful, ori crăpi de foame. Mda, nu ştiam ce să fac, dar, după postarea lui Max, Sobek a băgat la TVR un documentar despre cum ar arăta Bucureştiul dac-ar fi blocat de o... i-au zis ca voi, *revoluţie*; atunci, n-am mai stat pe gânduri şi am publicat ce aveam. Jurnalistic vorbind, am greşit, dar materialul a scos în stradă mai multă lume ca niciodată. Toţi se luau de Guvern că protejează corupţia.”

„Am citit c-a fost mare bucurie pe străzi”, observă mustăcioară.

„Păi, nesupunerea îţi dă aripi, te face să crezi că schimbi lumea. Păcat doar că am schimbat-o în rău.”

„Mamă!” face Andrei.

Dar Louise, temându-se că n-o să mai aibă acces la fiolele egiptene: „Cine dracu’ a pus foc în Casa Islamului?”

Jurnaliştii nu ştiu. Ea îi întreabă dacă au de gând să facă o anchetă, dar ei spun că musulmanii nu prezintă interes: în Casa Islamului e pace mereu. „Şi-atunci, de ce s-o incendiezi?” se miră Louise. „Când s-a dat foc pe vremea *mea*, se adunase atâta ură, că nu mai vedeam decât o scăpare: revoluţia.”

„Deci a fost revoluţie!” crede c-a prins-o mustăcioară.

Dar Louise: „Vreau s-o iau desculţă prin iarbă. Şi vreau s-ascult muzică fără căşti. Am transpirat în urechi”.

Scoate căştile şi dă telefonul la maximum. „The Pusher” se termină, începe altă piesă, celor trei tineri li se strepezesc dinţii când o aud. Louise râde: „Ziceţi mersi că n-am pus «One Phone Call», căci Miles e sobru în bucata asta... Mda, nu prea mă brodeam cu Macu la muzică, dar Miles şi Steppenwolf ne plăceau amândurora”.

OK zic ceilalţi şi o iau pe tăpşanul cu muşuroaie de pământ afânat, lăsând în drum scaunul cu rotile. Iarba e umedă, miroase a flori de tei – mireasma lor se combină cu izul de fum. Alături, într-un tufiş de flori violete de digitală, un păianjen şi-a întins pânza, lumina soarelui se refractă în împletitura ei fină. Pârâul din apropiere a secat, noroc că o pompă scoate apă din adâncul freatic, cu zgomot liniştitor. Se aude un fâlfâit: o coţofană speriată se ridică în aerul static al după-amiezii, acoperind pentru câteva clipe trompeta lui Miles Davis.

Şi tânărul jurnalist: „Cine a dat foc când aţi scos lumea în stradă?”

Louise nu-l bagă în seamă: „Ina, soţia lui Max, era avocată”, începe ea. „Locuia în Cartierul Francez, într-un apartament minimalist, cu mobilier din ciment şi sticlă. Fusese voluptoasă, dar dăduse în obezitate, avea ochi verzi şi era plină de fiţe: printre altele, asistase la îmbălsămarea bunică-sii ca s-arate că e *cool*. Pe atunci, emoţiile erau considerate de prost gust, aşa că Ina şi Max au fost de faţă când s-au scos plămânii bunicii («Vedeţi? n-a fumat!»), splina («Vai, ce calcificări!»), ficatul («Este că bătrâna trăgea la măsea?»), uterul, care o găzduise pe mama Inei, şi aşa mai departe. Faza a avut loc pe canapeaua din care baba se uita, vie fiind, la TV, şi în care mama Inei, trecută de prima tinereţe, se regula cu bărbaţii care-i plăceau – de pildă, cu Sobek, cel ce dăduse reportajul despre o posibilă revoluţie. La final, au aruncat la WC maţe, rinichi, ovare, şi Max a tras apa, în timp ce ăia de la medicină legală o umpleau pe bătrână cu vată şi formol. După câţiva ani, Ina şi-a pus mama să-şi înregistreze testamentul în telefon, deşi îl avea şi în formă scrisă, ca să fie sigură că n-are probleme, căci se certase cu frate-su pe o casă. Femeia s-a filmat cu spirit de răspundere, vorbind sacadat, cu ochii scoşi, trăgând oxigen dintr-un aparat... Hei, mai am pân-atunci!” râde Louise când ceilalţi devin livizi. Se aşază pe iarbă. „Ce plăcut,” spune, „vedeţi că mi-l mai pun o dată pe Miles...”

Şi-l pune. Trompeta sfâşie aerul, Louise anunţă că başii îi fac sutienul să tremure. Andrei dă fuga la cărucior, aduce o pătură. I se pare că maică-sa e fericită, dar ea e bătrână, poate că doar rânjeşte: „Aflaţi,”

zice ea, „că-s trăită în oraş, de-aia vreau să mă obişnuiesc cu pământul”.

„Fiţi serioasă, arătaţi foarte bine”, o complimentează tânărul jurnalist.

„Foarte bine n-am arătat nici la treizeci de ani. În schimb, eram *deşteaptă*, de-aia trăgeau bărbaţii la mine.” Se întoarce la Andrei: „Ai aflat cine mă sună şi nu-mi vorbeşte?”

Nu, n-a aflat. Curioşi, jurnaliştii vor să afle care e treaba, dar Louise revine la întâlnirea cu Ina, o tipă înţepată, directă, care credea că are dreptate mereu.

„Aţi dat foc oraşului,” o întâmpinase ea pe Louise, „unde arde?”

„La Arhivele Statului şi la unitatea de pompieri de pe Chei.”

„Ce vă mai place!” a comentat Ina, râzând.

Şi Louise: „Nu-i ironic că arde o unitate de pompieri?”

„Ba da, cum de v-a dat prin minte?”

„Să fiu cinstită, n-a fost ideea Căii Drepte. Nu ne plac excesele. Anarhiştii din *squaturi* au dat foc.”

„Aha”, şi-a aprins Ina o ţigară. „Voi, zeloţii, nu daţi foc, doar îndemnaţi la război civil. Sunteţi nişte editocraţi.”

„Editocraţi?” s-a mirat Louise. Şi Ina: „Ei, stânga e îndrăgostită de nobleţea lexicală. Aveţi nostalgii boiereşti”. „Iertaţi-mă, stânga şi dreapta nu mai există”, s-a răsculat Louise, scârbită că, de-atâtea enunţuri, sloganul cu pricina devenise un clişeu. „Te rog,” a zis Ina, „e găselniţa stângii să spună că opoziţia dreapta-stânga a dispărut. Treaba e că stânga din Est se teme să admită că e de stânga, căci ar fi acuzată de comunism. Cât despre voi, aţi importat o maşină de stânga, crezând că-i un bolid de dreapta... Lasă-mă să termin,” a ridicat tonul, văzând că Louise dă să se apere, „că şi noi am făcut aceeaşi greşeală! Am ascultat tone de rock, crezând că ne branşăm la capitalism când, de fapt, puneam botul la un comunism edulcorat. La fel şi voi, numai că nu vorbiţi despre capital, ci despre sex: sunt femeie, bărbat sau nu-s sigur/sigură încă. Plângeţi după balene moarte şi zebre împuşcate şi nu mai întrebaţi *where is the money*, că v-au trimis bogătaşii după ţigări: ei fac bani şi voi schimbaţi sensul cuvintelor. În plus, sunteţi români, iar cu românii nici *establishment*-ul n-o scoate la capăt”. Ajunsă aici, Ina a izbucnit în râs: „Eşti de acord, sper, cu noţiunea de *establishment*”. Louise a zis că da, dar numai cu

termenul, căci *establishment*-ul trebuia făcut praf. Şi Ina: „Doamne, sunteţi sinucigaşi? Problema la noi e că politicienii sunt o mână de mameluci: pe cine dracu' să ungă *establishment*-ul ca să facă opoziţie când nu-i convine ceva? N-are pe cine şi-atunci vă înfinge pe voi, strada". „Credeţi că *establishment*-ul mă plăteşte să scriu?" „Iartă-mă, din ce bani trăieşti?" a strivit Ina ţigara în scrumieră. „Să zicem că mă plăteşte *establishment*-ul; cum împăcaţi asta cu un protest aşa-zis de stânga?" „Max zice că între *establishment* şi stânga e o cârdăşie. Tu nu simţi că voi, zeloţii, îi scăpaţi de culpă pe bogătaşi? Ce contează cum au făcut banii dacă voi scrieţi că domniile-lor sunt de partea bună a baricadei? Înainte, ca să n-aibă mustrări de conştiinţă, bogătaşii făceau caritate – azi vă finanţează pe voi din prea plinul lor. Sunteţi în simbioză cu ei, zice Max, sim-bi-o-ză! Mda, ăsta-i el, jonglează cu vorbele." Brusc, Ina s-a schimbat la faţă: „Of, m-a prostit, m-a prostit", dă ea semn că a copleşit-o un gând pe care încercase să-l ţină sub preş. *So, it's all about feelings*, şi-a zis Louise, gata s-o încolţească. Ştia că face o porcărie, dar voia s-o taxeze pentru ce-i zisese şi a întrebat-o cum de a prostit-o Max. „Piticii au sula mare", i-a trântit-o Ina. „În plus, e deştept. Cu el să nu te iei după prima impresie. Emoţia corupe mai rău decât banii, *chérie*."

Îl cunoscuse la munci agricole, căci în socialism studenţii strângeau recolta. Max arăta ca naiba şi era şchiop, aşa că Ina s-a lăsat greu, dar, după un chef în care s-au îmbătat cu fiertură din pastă de dinţi şi alcool absolut, a ajuns cu el într-un pat cu rame de fier, într-o cameră uriaşă, alături de alte cupluri la fel de bete, căci orgia avea loc într-un cămin de nefamilişti. „Max era pe măsura mea," s-a hlizit Ina, „n-avea experienţă, era doar bine dotat, iar eu i-am făcut tot ce ştiam; ce mai, l-am lăsat fără aer. Ei, şi el m-a sleit (Doamne *fe* de bătaia mutului şi de futaiul şchiopului!), dar dup-aia venea la mine ca ursul la miere. Adevărul e că abia-l aşteptam, că mă şi întrebau fetele: «Ce naiba are ăsta, tu?» «Ce să aibă, nimic», ziceam. Şi ele: «Tu te-ai auzit cum faci?» Iar eu: «Dar voi l-aţi auzit pe el?» Credeam că sexul e arma perfectă, însă m-am înşelat. Vreau să zic că pot să pledez la fel de bine ca *Stoica şi fiii*, dar de regulat, n-o să regulez niciodată mai bine *ca alea* de pe centură: oricând e una mai bună ca tine la pat, ţine minte! Bref, m-am cuplat cu el, cu atât mai mult cu cât milionul despre care-mi vorbea nu era de necâştigat..."

„Ce milion?"

„Cum, nu ştii? Max mi-a împuiat capul cu banii pe care voia să-i facă în plin socialism. Îţi dai seama că vorbea de un milion de dolari?"

„Pe bune?”

„Pe bune! Culmea e că putea să-l facă! Şi, uite-aşa, sexul, milionul şi inteligenţa lui m-au făcut să-mi pierd capul. Ce mai, n-am ţinut cont nici că el... eh... şi *cu* bărbaţii...”

„Poftim?”

„Nu-mi spune că ai probleme cu subiectul!”

„Vreţi să ziceţi că...?”

„Ştii că Macu are fantasme cu iubitul tău? Mi-a zis-o, că încă *discutăm* sex ... El voia să-mi aleg o destinaţie exotică, să fug cu fetele şi, când i-am spus că nu plec nici moartă, mi-a zis că l-ar deflora pe Bismut, ca să se detensioneze, fiindcă tu şi Gaftoi i-aţi scos peri albi.”

„L-ar *deflora*?” s-a îndreptat Louise de spinare.

„Bineînţeles! Cică Bismut are un cur mişto! E adevărat?”

„Nu... Adică da... De fapt, vreau să spun că *fundul* lui...”

„Ce *fund*?” i-a tăiat-o Ina. „Vorbim despre *cur*! Are Bismut un cur mişto, da sau nu? Lui Max îi place, pe bune.”

„Şi mie!” s-a scăpat Louise.

Acestea fiind zise, Ina a trecut mai departe: după căsătorie, Max se dusese în Caraş. Lucrând „în petrol”, câştiga bine, avea sporuri mari; totuşi, nu făcea banii pe care ar fi putut să-i facă, aşa c-a pus la cale o *roată*: şi-a convins colegii că-i umple de mărci, dolari, lire (orice voiau!) şi a transformat puiul lor de fond mutual în ditamai contul de investiţii. Graniţa cu sârbii era aproape, ăia aveau cafea, blugi şi supe la plic, Max cumpăra de la ei angro, după care trântea marfa în România, cu amănuntul, la preţ de *dumping*. Văzând că le fură caimacul, bişniţarii din Timişoara i-au pus gând rău, dar când să-i taie tendoanele *de la călcâie*, Max s-a mutat la Bucureşti, la Banca Agricolă – de fapt, la Grădiştea, unde nişte cretini i-au arătat un caiet, reamintindu-i de fantasmele lui cu Emin.

„Fantasmele cu Emin, aha...” a făcut Louise.

„Nu-mi spune că n-ai auzit... Le avea de mic, mi le-a împărtăşit. Of, n-ai prins comunismul, nu ştii ce-i plictisul, nu-ţi dai seama cum îi sorbi unuia vorbele, doar ca să scapi din rahat. Comuniştii sunt escapişti, nu ştiai? În fine, m-a prins povestea lui cu Emin... Îţi vine să crezi că *asta* ne-a spart casa? Şi ştii de ce? Ştii? Emin îl interesa *şi* pe Alioşa, de-aici

ni se trage! Max era Secretar de Stat la Economie, iar Alioşa, Ministru de Externe pe-atunci, auzise de caietul lui Emin şi voia informaţii despre nu-ş' ce tratate secrete nemţeşti. S-a mai întâmplat şi nenorocirea cu Freddie..."

„Freddie?" a exclamat Louise.

„Freddie Mercury! A murit, iar vestea l-a afectat *groaznic* pe Max. A vrut să se ducă la Londra, dar pe atunci n-aveam bani. Ei, şi află Alioşa că Max e expert în Emin şi-l cheamă la el; Max scoate copia caietului..."

„Are o copie?" a tresărit Louise.

„Normal! Aşadar, Max se dă cu Alioşa, Alioşa îl ia la Londra, când cu cremaţiunea lui Freddie, şi, după ce s-au întors, n-a trecut *zi* fără să nu dea ochi cu nemernicul! Cu toate astea, era stresat. Noi aveam o viaţă sexuală... Hm, eşti pudică?" Louise n-a apucat să răspundă, că Ina a reluat: „Ne întâlneam cu mai mulţi, pricepi? Eram liberi: sexul e sex, sufletu-i suflet, nu le amestecam, făceam aşa din luna de miere, când Max a fost încântat să mă vadă cu altul în pat! Ce să zic, aveam un *savoir faire* sexual *beyond limits*. Ei, şi văzându-l stresat, am făcut pe dracu-n patru ca să aflu ce are: l-am regulat pân-a scuipat sânge, iar el m-a dat pe spate cu ce mi-a spus. Trebuia (nu râde!) să *umfle* protocronismul românesc. O mai făcuse cândva, la Grădiştea, când securiştii i-au dat o ţară ca loc de joacă şi Max a umplut samizdaturile cu texte aşa-zis ezoterice, care legau Arcul Carpatic de Valea Indului. Max e cel care a lansat pe piaţa neagră o litografie a *Daciei Preistorice* de Densuşianu, el a propus să fie trase la xerox cópii după Guénon şi alţi ocultişti, după care a dat lovitura, punând sumedenie de jurnalişti să scrie în almanahuri despre conexiunile dintre daci şi hinduşi. Aveam, chipurile, o filozofie comună, mituri comune, başca toponimice, gen Vădastra, Bihor, Călcata, Stupi, situate pe nu-ş' ce itinerariu iniţiatic, parcurs de un tip din Mahabharata".

„Şi... au fost oameni care au crezut aşa ceva?"

„Dac-au crezut?! Îşi smulgeau almanahurile din mâini! Atunci a înflorit ezoterismul la noi, atunci s-a făcut teozof Pârşu, atunci s-a apucat România de yoga! Alioşa şi Max ce şi-au zis? Băi, ce pâine de mâncat! Şi, uite-aşa, au organizat nişte conferinţe protocroniste şi-n anii *postsocialişti*. Au dat bine la public, iar Alioşa şi-a consolidat poziţia printre idioţii cărora li se zicea că românii sunt prima civilizaţie a lumii, că am inventat scrisul, filozofia, limba latină... Max însă era *îngrozit*,

spunea că nu poţi da drumul unor prostii ca astea într-un stat în care propaganda nu e controlată, ca-n socialism. Zicea că dacă bagi steroizi în naţionalism o să vină unii *infailibili*, care, mai devreme sau mai târziu, o să pună cărţi pe rug. În plus, nu era atras de putere! Ştia că Alioşa voia să-l pună şef peste maşinăria de zvonuri şi-şi dădea seama că tot ce se străduia să ascundă în adâncul lui, vise defecte, plăcerea de a se juca cu lumea, cruzimea, minciunile, tot!, aveau să iasă la suprafaţă. Un singur om pe scaunul potrivit poate stârni Holocaustul, spunea. Tot atunci s-a apucat să facă harta unei zone din Bucureşti – Delea Veche, o ştii?" Louise a simţit că îngheaţă, dar a zis că n-a auzit de ea. Şi Ina: „E un cartier vechi, dincolo de Foişor... În fine, harta Delei Vechi creştea, Max desena pe ea străzi şi clădiri ce *nu existau*, ba chiar şi o mănăstire. M-am gândit c-o face ca să se destreseze; nu-mi dădea prin cap că se punea problema *şi* de futut în cur (abia atunci am aflat!), că asta-l încârligase cu Alioşa în aranjamente din care prostovanul de Max nu şi-a tras nici faimosul lui milion".

„Doar nu vreţi să cred că n-a făcut bani cu Alioşa?"

„Crede ce vrei, dar n-a făcut niciun leu de pe urma lui."

„Şi-atunci, cum rămâne cu pământurile, cu firmele, cu..."

„Auzi? Max nu e un înger, dar n-a *prea* furat. N-am de ce să-l apăr, doar ce-l văd cu *hipopotama* aia şi dau în clocot! Doar Anca mă mai răzbună," a surâs Ina, amar, „îl face pe taică-su' în foi de viţă, nu-l bagă în seamă, îi dă peste bot... Nu mă mir că sunteţi prietene."

Louise s-a pleoştit: „Anca s-a supărat pe mine".

„În locul ei, tu nu te-ai fi supărat? Cu ce se ocupă tatăl tău?"

„Tata e mort. A fost inginer de aeronave."

„Condoleanţe... Ei, dacă cineva ar *pretinde* că din cauza lui s-a prăbuşit un avion, cum ţi-ar fi?"

„Greşelile trebuie plătite", s-a încrâncenat Louise, chestie care nu i-a scăpat Inei: „Eu zic," a jucat ea cartea blândeţii, „că greşelile trebuie anchetate *corect*, înainte de a-l pune pe om să plătească. Una-i una, alta-i alta", a adăugat, după care, profitând că Louise tăcea, i-a reproşat c-a făcut din Max „un ţap ispăşitor, iar asta nu e *fair*, orice-ai zice". Şi Louise, tresărind: „N-am scris cu rea credinţă; în niciun caz n-am făcut-o pentru că m-ar fi plătit cineva!"

Pe chipul Inei s-a ghicit încântarea că-i vârâse un cui în suflet şi şi-a permis să dea înapoi: „N-am zis că scrii cu rea credinţă, ci ca să semnalizezi: priviţi-mă, sunt Jeanne d'Arc".

„Noroc că Jeanne d'Arc nu e de stânga", a dat Louise să glumească.

„Nu, dar de extremism mesianic nu pot s-o scutesc."

Acum, pe tăpşanul cu cârtiţe, Louise le mai spune celor doi jurnalişti: „Max a fost arestat pe când stăteam de vorbă cu Ina. La un moment dat, Bismut, tipul cu cur magnific, m-a sunat: «Deschide televizorul», mi-a zis, «Max e pe toate canalele, l-au prins pe Ştefan cel Mare, lângă Obor». Ina a pornit plasma ei de patru metri pătraţi şi ne-am uitat la Breaking News – acum mai sunt Breaking News?" Jurnaliştii zic că da, numai că nu-s două la fel, căci fiecare vrea ştirile *lui*. „Mă rog," reia Louise, „Max era stors, avea părul vâlvoi, dar părea împăcat. Ieşise din dubă şi, şchiopătând pe trepte la IGP, se strecura printre colegii mei, care-i puneau întrebări cretine: «De ce aţi furat?» «E adevărat c-aţi privatizat fraudulos fabrica de armament din C.?» Ina a făcut atunci un comentariu bizar: «Din câte-l ştiu eu pe Max, sau tocmai s-a regulat cu hipopotama, sau v-a *făcut*»„.

„Cum adică?" se bagă jurnalistul tânăr. „Păi, nu era prins?"

„Ina zicea că dădea doar *senzaţia* că era prins. Iar când a auzit c-a fost săltat la ieşirea dintr-un magazin cu firma complet imbecilă *Second Hand – haine cu trecut şi cu viitor*, a fost sigură că liniştea de pe chipul lui arăta că era stăpân pe situaţie. «V-a fraierit, s-a lăsat capturat fiindc-aşa a avut chef», mi-a zis. N-am înţeles care era treaba cu magazinul, iar ea n-a vrut să-mi spună."

Louise povesteşte apoi c-a plecat de la Ina pe jos, deşi ploua cu găleata, gândindu-se nu la Max, nu la zeloţii care ieşeau iarăşi în stradă, nu la incendiile de la Arhivele Statului şi de la unitatea de pompieri, ci la faptul că *trebuia* să-şi facă un post de radio clandestin, doar aşa putea difuza exclusiv ideile ei. N-o înghiţea pe Ina, corect, dar asta nu însemna că femeia nu simţise că ancheta nu fusese finalizată cinstit, chestie care o scotea din minţi: cum să planeze asupra ei suspiciuni? Dacă Ina credea sincer că Louise era plătită ca să scrie ce scrie? Gândurile au făcut-o să se oprească în ploaie, cuprinsă de panică: *să vezi că unii mă bănuiesc că scriu pentru bani!* «Louise Baghiu scrie la comandă» vedea ea burtiere, titluri pe prima pagină, comentarii pe Facebook... *Of, trebuie să fac radioul ăla nenorocit*, şi-a zis, dorind să scape de angoasa ce-i năpădea mintea, coborându-i în

braţe, în picioare, gata s-o pună jos... Mă rog, Louise nu le-a mai spus şi chestia cu radioul celor doi jurnalişti.

Deodată o ia cu frig. Să fi stat prea mult pe tăpşan? Îi roagă pe tineri s-o ducă înapoi la azil şi gata, rămâne singură. *Fir-ar să fie*, se gândeşte, *am vorbit prea mult, iar despre Delea Veche nu era cazul să amintesc, fiindcă acum...*

Se uită în jur: poate că n-ar fi trebuit să ia fiolele alea egiptene, căci, iată, din cauza lor vede atât de bine, încât îşi dă seama că pereţii au o culoare mai palidă decât când ieşise afară. Să fie ăsta un semn că-şi aminteşte în alt fel discuţia de azi sau, mai rău, că ţine minte o conversaţie care n-a avut loc?

Fir-ar să fie, rău a făcut că a vorbit despre Delea Veche!

32. BUCUREŞTI. UN CHEF. POLITICIENI, PROTIPENDADĂ, CULTURĂ (I)

Buimac, Titu coboară din birjă. Pe drum, Zizin îl pusese la curent cu o bârfă aiuritoare: cică Emin făcea harta Delei Vechi, numai că nu era harta reală, ci una pe care o *visa*, dacă poţi să crezi. Titu vrea să afle mai multe, dar, privind în jur (e la biserica Scaune), simte că-l ia cu frig: „Aici trebuia să venim? La conul Dinu acasă?”

„Păi, locul e numai bun”, face Zizin.

„Bun pe dracu’! Mă rog, vezi ce faci, c-ai inima slabă.” Şi apoi, cu mintea rămasă la poet: „Mă, eşti sigur că-i adevărată povestea cu Delea Veche?”

„Titule, am oamenii mei...”

„N-or fi înţeles bine.”

„Fugi, domne’, de-aici, parcă n-ai şti că Emin e nebun!”

Cei doi se uită încoace şi-ncolo, se strecoară ca nălucile în curte, bat la uşa lui Dinu. „Îţi dai seama, coane, ce *proşti* suntem,” face Zizin, „lumea se distrează, şi noi...” „Tu fii cumpătat,” îl ia Titu, „că n-am chef să te pierd! O fi Dinu băiat-salon, dar e liberal, plus că ni se duce buhul dacă păţeşti ceva. Facem asta doar pentru conte, clar?” „Ei, nu te supăra, ziceam şi eu, aşa... Oricum, conul Dinu e tare – Brătienii, tot Brătieni!” Titu rânjeşte: „Vorbim de lup şi lupul la uşă”.

„Prin spate, prin spate”, le şopteşte Dinu ieşind din casă. „Şi ţi-am zis, Zizine, ţi-am zis să veniţi prin spate!”

„Corect!” se înverzeşte Titu şi-o ia prin curte, grăbit, urmat de Zizin. Sunt cât pe-aci să intre în coşmelia servitorilor, dar Dinu le face semn să se ducă în beci. „În beci?” se enervează Titu. „Păi, io-s om de beci?” Şi Dinu: „E mai sigur. Din beci *le* ducem în casă fără să le vadă nimeni”.

„Mda”, îi dă Titu dreptate.

Dinu ia sfeşnicul şi coboară pe scări. Din curte se aud nişte găini. *Al dracu’ cocoş, le calcă!* se frichineşte Titu. *Şi dac-am face asta mai des*, se întreabă, *dac-am chefui şi noi ca franţujii, ca englejii, ca rusnacii? Doar prusacii nu dau în clocot, dar ei sunt bătuţi în cap, ştiu doar militărie,* links*,* recht*,* links*,* recht*!*

„Le-ai ales după cum ţi-am zis?” îl întreabă Titu pe conul Dinu.

„N-am avut încotro şi-am adus d-alea tinere.”

„Cât de tinere?” se schimbă Titu la faţă.

„Las’ că le vezi”, face Dinu intrând în beci. E iluminat de candele, fir-ar paştele mă-sii să fie, păi, candele trebuiau în situaţia asta? În sfârşit, înăuntru sunt zece muieri. „Dinule, îs *cam* crude,” se holbează Titu la ele, „cin’ să creadă că-s nevestele noastre?” Dar Dinu: „Fii serios! Bánnfy o să înnebunească când o să le vadă. N-o să se prindă”. Titu se înfurie: „Şi dacă se prinde? Noi suntem aici cu o treabă, ai uitat?” „Şi-acum, ce vrei?” se stropşeşte Dinu. La care Titu, roşu la faţă: „De-aia merge totul prost în ţara asta, de-aia! Fiindcă nu suntem riguroşi!”

Saurma, ambasadorul Germaniei, fusese un domn şi-i avertizase că Bánnfy punea mereu ochii pe câte o soţie de demnitar, ca să-i facă felul. Nimeni nu-l înfrunta, căci Bánnfy nu doar c-avea puteri nemăsurate, dar nici nu ierta afronturile: ori mârlea o cucoană, ori dădea naibii negocierile! Şi-acum, poftim, podăresele aduse de Dinu erau *prea* tinere! Mai bine ar fi mers pe mâna lui Kristol, peştele din Cernăuţi, după cum plănuiseră la început; animalul ăla avea muieri de toate vârstele şi de toate culorile; în fond, aproviziona Curtea de la Viena, cabaretele din Paris, Deutsche Bank, căile ferate ruseşti, minele din California, Congresul american...

Podăresele mormăie („Ce dracu’ vor ăştia?”), Dinu le potoleşte, îi zice lui Titu: „Am vrut s-aduc unele mai purii, dar borfetul îmbătrâneşte urât”. „Ei, na?” se miră Titu. Dar Dinu: „Lasă vorba, alege una, c-acum

vine Saurma! În genunchi m-a rugat să-l chem mai devreme, ca s-aleagă primul”.

„Şi dacă Saurma vrea *altceva*?” devine Titu bănuitor. „Dacă ne-a minţit că Bánnfy face şi drege, ca să punem de-un chef? O ştii pe nevasta lui Saurma? Ce bărbat ar duce-o în aşternut?”

„Ştim noi ce le place nemţilor?” deschide Dinu braţele neputincios.

„Oricum, un porc, Bánnfy”, comentează Titu. „Cum să iei nevasta altuia?”

Dinu îşi drege glasul, se întreabă: *Dar Titu ce cusur are? Nu regulează şi el în dreapta şi-n stânga, ca descreieratul?* Mă rog, fiind bine-crescut, nu zice decât: „Ce să-ţi fac, Titule, dacă eşti germanofil? Ia să fi făcut şcoala cu noi, la Paris, te învăţai cu rafinamentul: la franţuji e de *bonton* să te înfiripezi cu nevestele altora”.

„Bánnfy e maghiar, nu franţuz!” face Titu.

„Ei, şi? Umblă cu ştremeleagul sculat! E strănepotul lui Attila, bate, fute şi omoară!”

Lui Titu îi cade monoclul. „Eşti nebun”, zice aruncându-şi ochii asupra şeptelului. Mda, ţâţe, cururi, ochişori – femei, na! Ce s-aleagă? Aia care-i place e prea înaltă, Bánnfy ar putea să se prindă că nu-i e nevastă. Mai e o buzată, ventuză şi alta nu, dar se vede de la o poştă că-i damă de consumaţie.

Deodată se aud paşi pe scări. „Saurma!” tresare Dinu.

Nu mai e timp de pierdut, Titu o ia p-aia înaltă şi Zizin alege o curcă plouată. „În seara asta te cheamă Mite. Mi-te!” îi zice Titu ăleia înalte. Dar Zizin, în şoaptă: „Coane, fii atent!” „Am vrut să zic Clara,” se înroşeşte Titu, „am fost la Kremnitzi şi-am rămas cu mintea la ei”, găseşte el o scăpare copilărească.

„*Guten Abend!*” se aude un glas voios. Saurma e în uniformă de gală, are fireturi, burtă şi picioare subţiri. „Gutu-te-n abănd!” răspunde Dinu. Dar Saurma: „Am onoarea să vă salut, *meine Herren*, mă bucur c-aţi ţinut cont de sfatul meu. *Herr* Bánnfy e un taur, despică femeia în două, în do-uă!” Iar apoi, cântărindu-le pe podărese: „Frumoase fete, *ja, jaaa*. *Ach*, romăncele – parcă-s lupoaice! Uită-te la guriţele lor, la crupele lor, la *ihren wunderbare Titten, mein Gott!*”

„*Herr Botschafter*,” începe Dinu ca idiotul, „conu’ Titu se întreba dacă n-ai dat vina pe Bánnfy ca să ai parte şi dumneata de un chef”.

Titu îngheaţă. Şi Saurma, mirat: „Chef?! Ce chef? Ce chef am vrut, Titule?”

„Dinu face glume tâmpite”, îngaimă Titu.

Dar cretinul de Dinu: „Titu zice c-ai făcut-o special, ca s-aducem femei”.

„Aşa ai zis, Titule?” îi scapără ochii lui Saurma.

„Dinule, eşti un mincinos şi-un zevzec!” se înfurie Titu.

„Bineînţeles”, îi face Dinu cu ochiul lui Saurma, care, fiind neamţ, nu gustă mişţoul. *Mari panglicari valahii*, îşi zice, *niciodată nu ştii dacă-s serioşi sau glumesc! Fac ceva pe postul ăsta – Bucureşti, pfuai...*

„*Good evening, gentlemen!*” se aude un glas. E *Sir* Stephen, faimosul Mazar Paşa. E încântat, cică nu s-a mai distrat aşa de la Paris. Nu pierde timpul, alege o ţigancă superbă. La rândul lui, Saurma pune mâna pe ventuza aia buzată, după care întreabă: „Ce noutăţi aveţi, *Sir* Stephen?”

„Mi-a scris generalul Gordon din Ţara Sfântă. Aţi auzit de el, cred, e fostul guvernator al Ecuatoriei, cel ce l-a lăsat în loc pe Emin Paşa.”

„Emin?” tresare Saurma.

„*Of course*”, face Mazar, dar îşi dă seama imediat de *malentendu*: „Oh, nu-i vorba de gazetarul de aici. Mă refeream la Emin Paşa alias Isaak Schnitzer”.

„*Ach, dieser schmutzige Jude*, evreul acela murdar!” dă Saurma ochii peste cap. „Ce nume predestinat: Emin, jidanul, ne trage pe sfoară de ani de zile, iar Emin, gazetarul, urzeşte cu Hansa, *die Idioten*! Gazetarul e tot jidan?”

„*Bitte*, Anton,” îl ia Titu cu blândeţe, „am convenit că evreii au nevoie de o păstorire civilizată, ba chiar şi de-o ţară a lor”.

„Am vorbit despre evrei, nu despre jidani! Bleichröder, bancherul, e evreu, Stroussberg, cu căile ferate, e tot evreu, iar Montefiore, la fel. Emin Paşa, însă, e jidan de ghetou şi cu asta am spus tot!”

„Mă tem că Emin Paşa nu mai face parte din Poporul Ales”, observă Mazar. „E musulman sută-n sută! *He’s a bloody egyptian now*, e faraon!”

„Tot jidan de *schtetl* e”, face Saurma. „Mai bine zi-mi ce-a scris Gordon.”

„Cică i-a făcut regele Leopold o ofertă: îl vrea ca guvernator în Congo şi Charles nu ştie ce să facă, fiindcă Londra vrea să-l pună mare şef de trib în Sudan.”

Saurma râde din gât: „*Ach*, aţi pus ochii pe Ecuatoria! Mda, presimt că Emin Paşa o să devină un vierme frecventabil pentru Ministerul meu de Externe”.

„Hei,” zice Titu deodată, „ia fă lumină, Dinule!”

Dinu trimite servitori după sfeşnice. „Ce e?” întreabă Mazar. „*Mein Gott*,” exclamă Saurma, „*diese Frauen* sunt prea... cum spuneţi voi?, prea *sulemenite*! Bánnfy o să-şi dea seama că nu-i lucru curat”. Dinu duce mâna la gură: *pfuai, podăresele sunt smăcuite ca naiba, le crapă obrajii de vacs!* „Să vină slujnicele să le aranjeze”, porunceşte el cu glas tunător.

Până vin alea, se face aglomeraţie în beci. Apare consulul Rusiei, vine şi Schuyler, ambasadorul american, ba chiar şi doi ziarişti, un austriac şi un franţuz, plus hoţul de Firfirică, fratele lui Dinu, premierul României *à perpétuité*. Oh, dar iată-l şi pe Miclescu, de la *Românul*, omul de casă al lui C. A. Rosetti-Broscoiul.

„Pe slinosul ăsta cin’ l-a chemat?” mormăie Titu.

„Sst,” face Dinu, „ni l-a băgat Broscoiul pe gât. A zis că dacă-s de faţă un austriac, un franţuz şi un neamţ, să fie şi un român”.

„Şi noi ce paştele mă-sii suntem?”

„Români, dar nu noi scriem istoria, scribălăii de gazetă o fac.”

„Prost am fost că nu l-am chemat şi eu pe Emin”, se înfurie Titu.

„Nu vorbi, coane, aiurea! Dacă venea Emin, se lăsa cu morţi şi răniţi. Auzi, ce-i cu Hansa de care vorbeşte Saurma?” „De ce întrebi?” se încruntă Titu. „Dar tu de ce nu-i răspunzi?” se bagă Firfirică, premierul etern. Şi Titu, mieros: „Dacă vreţi să aflaţi mai mult despre Hansă, întrebaţi-l pe Junker, ziaristul neamţ, că e şi el invitat. Cică nici n-ar fi gazetar; se pare că-i consilierul secret al lui Bismarck, îi deschide scrisorile ce nu i-au fost trimise nicicând. Vă încumetaţi?”

„Du-te naibii!” îi zic Brătienii într-un glas.

În beci apare şi coana Eugenia, soţia amfitrionului, le ajută pe servitoare să le desulemenească pe podărese. Alea-s niţeluş *iritate*, se bâţâie. „Stai, dracului, fă!” o ia o zdrahoancă pe lungana lui Titu. „Vorbeşte frumos, elefanto! Îs nevasta la don’ avocat şi mă cheamă Clara, băga-mi-aş!” În pivniţă miroase a apret, a mosc, a lavandă, iar slujnicele dau zor să le înfrumuseţeze pe podărese, dar cu măsură – ceva imposibil la Bucureşti.

Se aude zgomot pe uliţă. Poftim, o autotractată trage la scară, o vede coana Eugenia prin oberliht: „Dumnezeule, honvedul, Bánnfy!” strigă. Toţi ochii se întorc spre Dinu, iar el, încruntat, scoate ceasul din buzunar. „De ce-o fi venit aşa de devreme? Eu i-am zis că petrecerea începe la şapte!”

„Sigur i-ai zis la şapte, aiuritule?” scrâşneşte prim-ministrul pe viaţă. Dar coana Eugenia: „Ce te iei de el, Ioane? Nu-ţi ajunge că mi-ai făcut casa tractir?” „Am făcut-o pentru binele patriei,” se apără premierul pe veci, „întrebarea e: ce caută contele aici la ora asta? Bănuieşte ceva?” Dar Eugenia, chiorându-se prin oberliht: „Avem noroc, o ia spre biserică”.

„Spre biserică?!” se miră toţi. „Să vezi că n-a priceput un’ să vie...”

Dar un nou venit: „Dă-l naibii, ăsta pricepe tot”.

E boierul Corneanu, din Argeş, a venit cu Canta, vechilul lui. „Tu i-ai chemat?” face premierul la urechea lui frate-său. „Nu eu,” se mâţâie Dinu, „i-a adus Eugenia, ca să stea cu ochii pe mine”. Şi hoţomanul de prim-ministru, ieşindu-i argeşeanului în întâmpinare: „Bun venit, coane! Îl ştii matale pe Bánnfy?” „Păi, nu vânăm împreună?” se ismeneşte Corneanu. „Cine-i cu el?” mai întreabă premierul care, fiind scund, n-ajunge să vadă prin oberliht. „Cum, cine?” face Eugenia feţe-feţe, „Alecu, năpârstocul! Scriitooorul, poeeetul de l-ai pus prefect în Bugeac şi l-ai dat jos după o lună”.

Firfirică înghite în sec, se uită la Titu: „Cam mulţi scriitori pe-aici. Miclescu, matale, Alecu...” Dar Titu: „Ce să facem, coane, e nevoie şi de scriitori”. La care premierul: „Mie-mi place Carada, ştii că şi el scrie, nu?”

Titu ştie, normal – chiar, pe Carada de ce nu l-au chemat? întreabă marele critic. Şi Dinu, chicotind: „E ocupat, face franceză cu copiii lui Ion”. „Mai bine făceau germana”, se bagă Junker neîntrebat, căci sosise şi el între timp. „Pentru germană s-au inventat translatori”, i-o

taie Firfirică, ridicându-se pe vârfuri, ca să se uite afară. „Dumnezeule,” cască el ochii, „aţi văzut autotractata lui Bánnfy?”

Lumea se înghesuie: pfuai, ce lucioasă, ce spiţe subţiri, ce scaune tapisate! Dar lungana lui Titu: „E Benzu’ ăl nou, în doi cilindri”. Premierul îşi drege glasul: „Ah, Benzul cel nou... O să-mi iau şi eu unul”. Iar apoi, lui Dinu: „Unde-l duce Alecu pe Bánnfy?” „Alecu e al nostru,” face frate-său, „dar e un mangafache. «El n-o să-şi mai vadă nici cort, nici soţie, nici larga pustie ce-n veci treiera...»„

„Dinule, isprăveşte!” îl fulgeră Eugenia.

„Să vezi că-l duce în Târgul Cucului”, observă boierul Corneanu.

Dar Eugenia: „S-a mântuit Târgul Cucului, la tine-n Argeş nu s-a auzit?”

„O fi vrând să-i arate niscaiva cai”, se bagă Saurma. „Cică se aduc cai frumoşi la Sfântul Gheorghe.”

„Aşa o fi”, face Ion. „Bánnfy e honved, trebuie că-i plac caii, mai ales dacă-s de furat.”

„Lăsaţi prostiile!” schimbă Dinu tonul, uimindu-i pe toţi. „Mai e niţel şi soseşte monseniorul Paoli. De cum intră-n casă, ieşiţi unul câte unul, cu aleasa la braţ, şi vă duceţi frumuşel în salon. Iar noi,” îi zice Eugeniei, „hai s-o facem pe gazdele, că destul ne-am hlizit!”

33. BUCUREŞTI. UN CHEF. POLITICIENI, PROTIPENDADĂ, CULTURĂ (II)

Când să ieşim cu autotractata de la ambasada Austriei, îl zăresc pe Paoli într-o birjă şi i-l arăt lui Bánnfy. „Îl ştiu,” face contele un gest de lehamite, „vine des pe la mine. Cât e el de cardinal, călăreşte ca un husar. Fă-te că nu-l vezi,” îi strecoară şoferului, „lasă-l s-o ia înainte”.

Îmi place Bánnfy, nu se încurcă cu plevuşca. Când s-a dat jos din tren, a stat pe gânduri dacă să-i întindă mâna toată sau doar două degete lui papa Kogălniceanu. Noroc că papa i-a dat a înţelege (sprânceană ridicată, pufnet pe nas) că-i întoarce *dosul* dacă umblă cu şoalda, aşa că Bánnfy i-a arătat ce înseamnă un suflet nobil: l-a îmbrăţişat pe papa de parcă-l ştia de o sută de ani.

„Ciudat oraş,” face contele, „unde vă sunt forturile?”

„N-avem”, zic. Bánnfy se miră, el credea că Bucureştiul e întărit. „Nici vorbă, Alteţă”, îi spun. „Să pici tu jos,” mă ia el pe românește, făcându-mă să casc ochii, „ce ţară e aia, care nu se pregătește de război?” „Iubim pacea, Alteţă.” Dar el: „Ce prostie! Ca mâine-poimâine vom fi aliaţi, faceţi naibii şi voi *ceva*, nu vă bazaţi doar pe noi! Turcul nu-i mort de tot şi rusul muşcă zăbala”.

„Ruşi sau turci, tot aia: nişte *asiatici*!” rânjesc.

„Şi noi, maghiarii, suntem asiatici”, rostogolește contele ochii. „Noroc că pe noi ne-a civilizat Sfântul Ştefan, nu mai suntem mujici.”

Îmi place Benzul lui nou, stai în el ca-n puf. Ieşim din Calea Victoriei, o luăm pe lângă şantierul Băncii Naţionale. Deşi soarele n-a apus, inginerii au aprins electrica pe schele: zici că Lipscaniul e bântuit de un strigoi prăfuit uriaş, cu zeci de ochi luminoşi. Facem stânga pe Colţei, trecem de Sfântul Gheorghe Nou, intrăm pe străduţele săpunarilor şi gata, ajungem la Dinu. Iar Bánnfy, surprins: „Aici stă fratele lui Brătianu?”

„Păi, da, însuşi Premierul a ales casa, ca să nu bată la ochi”, mint eu pe nerăsuflate, căci ideea a fost a lui Carada. Tot el a plănuit şi cum să procedăm cu muierile, ceea ce mi-a arătat că nu suntem cu totul pierduţi: *românii nu-s* totdeauna *tembeli*, m-am gândit când am aflat de aranjament.

Coborâm din Benz. Ciudat, Bánnfy vrea la biserica Scaune, cică d-aia am plecat mai devreme. Intrăm în naos, contele îşi face cruci de-ale noastre, se înclină cuviincios: s-a schimbat într-o clipă, al naibii! Colac peste pupăză, apare şi popa, care, spre uimirea mea, se pupă cu Bánnfy. Contele mă întreabă: „Pot să am încredere în tine?” „Cum să nu!” îi răspund. Iar popa: „Să te ţii de cuvânt, fiule, că enoriaşii mei sunt măcelari!” Schimbă apoi două-trei vorbe cu Bánnfy, în şoaptă, după care ne scoate în curtea din spate, la umbră, şi pune un tâmpit de fecior să ne aducă cofeturi. Trântit sub un prun, e cerşetorul din gara Predeal. N-apuc să mă mir, căci contele, surprinzându-mi privirea, înfloreşte într-un zâmbet, ca şi cum ar avea şi el tristeţi, bucurii, regrete. „Omul ăsta”, face semn spre milog, „mi-a spus că l-ai cunoscut pe W”.

„Aşa e, Alteţă, l-am întâlnit la Predeal.”

Popa dă din cap, de parc-aş dezvălui un mare secret. Şi Bánnfy: „Fii atent cu W, bine? Ia zi-mi, rogu-te,” schimbă el vorba, „ce fel de om e *Herr* Dinu?”

„Păi, n-aţi auzit ce-a făcut, când cu proclamarea Regatului?” trag eu de timp.

„Ba da. Aţi fost tare necugetaţi! Convenţia a fost că vă dăm dreptul de a fi Regat, în schimbul Gurilor Dunării, numai că şeful tău, Firfirică, e un *schmuck*. S-a grăbit să proclame Regatul şi nu ne-a mai dat Dunărea.”

„Zău dac-am ştiut, păcatele mele,” mint eu ca un porc, „n-am fost nicicând mai mult de prefect”.

„N-am spus că e vina ta. Cei doi Brătieni, Ion şi Dinu, ei ne-au minţit.”

„Ei, cred că situaţia se va clarifica. Domnul Carp a promis că...”

„Are *Herr* Carp atâta putere?” mi-o taie Bánnfy. „O fi el om serios, dar trăieşte printre români... În sfârşit, mai povesteşte-mi despre *Herr* Dinu.”

Dinu ieşise la rampă când hotărârea Camerei de a proclama Regatul l-a şocat, chipurile, pe Firfirică, fiindcă îl împiedica să-şi respecte cuvântul dat cancelariilor europene, apropo de Gurile Dunării. Aşadar, a demisionat şi l-a chemat pe frate-său, Dinu, care era ambasador la Stanbul, să fie *el* Premier, să se spele *el* pe cap cu Occidentul, căci românii îşi băteau joc de lume şi Firfirică nu-i mai putea suporta. Ajuns Prim-ministru, Dinu a ţinut la Cameră un discurs fulminant: nu, n-avea program de guvernare, căci politicienii noştri nu erau de încredere, meritau fie ocna, fiindcă furau, fie sanatoriul de boli mintale, fiindcă erau cretini. Şi nu, nu-l interesau nici Gurile Dunării, el venise în fruntea Guvernului ca să termine dracului cu corupţia!

După cuvântare, a sărit în birjă şi hop, acasă! Începând de a doua zi, ambasadorii s-au dus peste el, dorind să afle dacă România intenţiona, totuşi, să-şi respecte promisiunile, numai că, de cum le auzea paşii pe scară, Dinu se pitea sub birou (era cu Galli, jurnalistul, şi râdeau ca doi idioţi), feciorul fiind învăţat să spună că stăpânul era plecat. Degeaba veneau în procesiune neamţul, franţuzul, austriacul: Premierul n-avea cum să-i primească, fiindcă bătea ţara în lung şi în lat ca să ţină corupţia în frâu.

A ţinut-o aşa până-n 10 Mai, când s-a proclamat Regatul. Atunci ne-au vizitat capete încoronate (neamţul, austriacul), dar pe Dinu l-a durut în cot şi a întârziat la ceremonie. Când a sosit, purta pălărie slinoasă şi pantofi scâlciaţi – s-a scuzat, pretinzând că venea direct de la Giurgiu,

unde-l prinsese pe prefect cu mâna în bani, şi că nu găsise birjă sau autotractată ca să ajungă mai repede.

„Eu cred," îi mai spun lui Bánnfy, „că Dinu era de conivenţă cu ziaristul acela încă de atunci". „Cu Galli?" îi sclipesc ochii contelui. „Nu, cu Emin, fiindcă tot în 10 Mai Emin a publicat *Scrisoarea a III-a*, în care reproducea, cuvânt cu cuvânt, ideile susţinute de conu' Dinu în Parlament." „Şi când te gândeşti că e liberal", se bagă popa. „Nici pomeneală, Emin e conservator!" zic. „Vorbeam de conu' Dinu," se zburleşte popa". La care Bánnfy: „Ce liberali, ce conservatori? De Hansă n-aţi auzit?" Auzisem, cică erau un fel de masoni. La care popa: „Îs mai răi ca masonii!"

Contele se uită la ceas. „E ora", îmi atrage atenţia. Ne ridicăm, mulţumim de trataţie, iar Bánnfy, ciudat, se înclină în faţa cerşetorului. „Când porneşti la drum?" îl întreabă. Iar ăla: „Mâine. Plec în Congo", zice, oferindu-i contelui un cilindru mic din metal. „Mi-au trimis vorbă piticuţii", adaugă. „Oh, piticuţii", se bucură Bánnfy.

Congo, piticuţii, aha! În fine, ne luăm la revedere de la popă şi de la milog şi pornim agale spre casa lui Dinu. Aerul fierbe, uliţa e încinsă, fir-ar al naibii de Bucureşti! „Uf", suflă contele greu, că-i ditamai grasul, „din câte văd, nu poţi să te bazezi pe români". „Nu toţi suntem aşa," îl asigur, „oricum, nu-i vrem pe turci nici morţi, iar de ruşi ne e groază. Credeţi-mă, iubim sincer Austria".

„Ei, politica e vânătoare de struţi!" râde Bánnfy.

Batem la uşă la conul Dinu. Până să ni se deschidă, contele îmi şopteşte: „Aud că Emin are o ladă plină de scrieri. Cum pun mâna pe ea?" „Vă pierdeţi timpul," pufnesc, „Emin e depăşit de când cu Baudelaire şi Rimbaud". Dar el: „Fac ceva pe Baudelaire şi Rimbaud! Îmi trebuie lada aia, *meine Lieber*".

Intrăm în casă. Îmi place la conul Dinu, dar azi e atât de cald, că mă trec toate apele. Servitorii udă draperiile trase, răcorind aerul, în timp ce în colţuri sunt vaze cu gheaţă, pline cu garofiţe de câmp ce miros pipărat. Pe pereţi văd tablouri noi, franţuzeşti (*des impressionistes, parbleu*!), ceea ce e bizar, căci Dinu preferă regiciduri pictate de clasici: Ravaillac asasinându-l pe Henri IV (*couic*!), Iacob II descăpăţânat la Londra (*It's rather cold*), Louis XVI ghilotinat la Paris (*Ça ira)*. Singur Napoleon III era viu şi nevătămat pe pereţii lui Dinu, în amintirea atentatului eşuat în care se vârâse Firfirică, ca s-arate că era şi el ca ceilalţi *roşii* din lume. Emin făcea des aluzie la acel eşec: „Cum

de-şi permitea Ion să conducă o ţară", întreba, „dacă n-a fost în stare să ducă la capăt un atentat?" Într-un fel, avea dreptate, căci nu s-a pomenit insultă mai mare decât cea păţită de Firfirică, singurul complotist iertat pe Pământ de cel pe care n-a putut să-l omoare: Napoleon III l-a graţiat, ceea ce ne costă şi azi când negociem cu Parisul.

„Doamna Eugenia Brătianu", o introduc contelui. Zâmbete, mâini sărutate şi o privire cam lungă lansată de Bánnfy în ochii Eugeniei. Ea se uită la el ca la un gard şi, invitându-l pe canapea, îl îmbie: „Nu poftiţi un şerbet de la gheaţă?"

„Gustă-l, e excelent!" se aude un glas.

E Paoli, nunţiul papal. O boare agită draperiile şi servitoarele se grăbesc să le dea la o parte. S-a mai răcorit. Pe fereastră se vede lazaretul bisericii Colţea, iar dinspre Bărăţie se aude *Wachet auf ruft uns die stimme*, acoperit când şi când de bocăneala ce vine dinspre şantierul gării Constantin Vodă. Peste oraş pluteşte miros de smârcuri, dar cui îi pasă? Dinu ne serveşte cu ţigări de foi, aroma delicioasă a tutunului stinge duhoarea dâmboviţeană.

„Nu ţi-a fost teamă să vii aici?" îl ia Bánnfy pe Paoli.

„Fii serios, conte, suntem în casa unui Premier."

„Câţiva inşi hotărâţi ar fi totuşi de ajuns."

„Ei, am un plan de salvare", se uită Paoli la un zdrahon.

„Oh, vechilul lui *bojar* Corneanu!" îl aprobă contele zâmbitor. „Dacă *Herr* Canta face parte din planul dumitale, nu mă mai tem de nimic."

Ha, ha, ha. O servitoare ne aduce şerbet şi apă de la gheaţă, iar contele o priveşte de parc-acum o s-o răstoarne pe canapea. Dar Paoli, care simţise ironia lui Bánnfy: „Nu-l am doar pe *Herr* Canta, *caro mio*. *Signor* Dinu mi-a arătat intrarea într-un tunel ce pleacă de sub casă şi iese pe Chei. Ştii, gazetarul acela trist, care ne atacă..." „Emin?" îl întrerupe contele. „Îl cunoşti?" tresare Paoli. Şi Bánnfy, gustând din şerbet: „Da, e un tip arogant". „Arogant, corect! Putea să rămână poet, dar s-a băgat în politică."

Dinu, fiind amic cu nebunul, intervine: „Domnilor, Emin e doar un... Pfuai, e un jurnalist, ce treabă are el cu politica?"

„Are!" se bagă lunganul de Junker, care, din ce am auzit, nu e un simplu gazetar, ci şi un biolog eminent, preocupat de reptile. Sigur pe

el, Junker susţine că Emin n-are cum să *nu* facă politică, din moment ce e apropiatul unui oarecare Peter B., care face la Berlin *experienţe* politice.

„Păi," observă contele, „asta înseamnă că *nu* face politică, cine a auzit de experienţe în politică?"

„Noi, la Vatican!" recunoaşte Paoli sec. „Mă rog," revine el la subiect, „începusem să-ţi spun că Emin e un *connaisseur* al tunelurilor bucureştene. E un anarhist, fără doar şi poate".

„Ei, asta-i acum!" îmi scapă. Bánnfy izbucneşte în râs. Dar Paoli: „Nu râde, *caro mio*! Săptămâna trecută, la hotel *Continental*, Emin a ţinut o dizertaţie despre subteranele bucureştene în camera unui amic de-ai săi".

„Dumnezeule, monseniore!" exclamă Bánnfy. „Nu-mi spuneţi c-aţi avut oameni acolo, la hotel!"

„Ce voiaţi să fac? Emin ne urăşte fiindcă vrem să punem episcop la Bucureşti. Ştiţi că la întâlnirea cu pricina s-a văzut cu unii care voiau să mă arunce în aer? Le-a dat harta tunelurilor de sub oraş şi le-a arătat pe unde să fugă după ce pun bomba! Păi, asta-i treabă de gazetar? Noroc că Excelenţa-sa," îl ia Paoli martor pe von Mayr, ambasadorul Austriei, „îi avea sub observaţie pe ticăloşi şi mi-a dat de ştire la timp. Oamenii noştri au lucrat excelent împreună".

„Domnule ambasador," se supără Dinu, „de ce nu m-aţi anunţat că Emin vă face probleme? V-aş fi dat o mână de ajutor."

„La ce bun să vă anunţ, Excelenţă?" ridică von Mayr din umeri. „V-am zis de nu ştiu câte ori că Emin e nebun... I-aţi citit articolul în care scria că Vaticanul e pumnul înmănuşat în catifea al Austriei? Iertaţi-mă, ce vorbe sunt astea?"

„Se ştie şi la Viena de el", mormăie contele. „Până şi Majestatea-Sa Imperială a auzit de Emin şi de *mizeria* de aici!"

Bánnfy ar spune mai multe, dar sare în picioare, căci Mazar Paşa intră în salon: nu că l-ar respecta, dar îl însoţeşte o ţigancă cu un decolteu care îţi lasă gura apă.

„Tot aici vă găsesc?" îl ia contele pe Mazar. „V-aţi îndrăgostit de România?"

„Soţia mea,” se uită Mazar drăgăstos la superba lui paţachină, „are o moşie mai rodnică decât a mea din Kent. În plus, România e mai libertină cu taxele”.

„La Stanbul vă mai duceţi?” îl înţeapă Bánnfy.

Şi englezoiul: „De ce aş face-o? Poşta merge brici în Balcani”.

La care contele, prefăcându-se jignit: „Of, vedeţi că nu-s feldmareşalul Coronini. Nu mă păcăliţi atât de uşor”.

Mazar râde, constată că de la Coronini încoace alianţele s-au schimbat de trei ori, însă Bánnfy îl întreabă unde-am ajunge dacă imperiile ar uita ce-au făcut vechii lor aliaţi, deveniţi duşmani şi apoi din nou aliaţi, după care închină o cupă pentru „felul în care Mazar a înfiinţat partida liberală din România”. Dar Dinu: „Liberalii sunt aici de la paşopt’!” Intervin şi eu, amintind că suntem aliaţii de nădejde ai Austriei (încrucişez degetele când o zic), numai că Bánnfy mă îndeamnă să-l întreb pe Mazar cât de loiali suntem. Mda, face aluzie la faptul că i-am trădat pe patronii englezoiului, turcii, trecând de partea ruşilor, care...

„Vă rog,” intervine consulul rus, „aşa şi-au dobândit românii independenţa!”

Mi se pare sau se încing spiritele? Noroc că apare Ion cu *nevastă-sa*: a nimerit o grăsuţă – urâtă e, Doamne! Coana Eugenia face prezentările, iar Firfirică se poartă, cât e de scund, ca un mare om de stat: face gesturi puţine, nu ştiu cum de se ţine în frâu, el, care e atât de energic. Prinzând ultima parte a discuţiei, îl atacă pe conte direct: „Dacă noi, liberalii, nu suntem loiali, de ce nu vă aliaţi cu prietenii poetului de care vorbeaţi?” Bánnfy, sunt convins, îl înjură în sinea sa, însă nu comentează, doar zâmbeşte politicos.

Treptat, vin toţi invitaţii. Titu, mai ales, e impresionant cu barba lui *à la* Jules Verne şi cu nevasta aia perfectă – te pomeneşti că Bánnfy o s-o aleagă pe ea, fiindcă e *soţia* unui conservator. Apar şi nişte viorişti, o alegere tristă pentru un musafir vienez, căci la muzica de cameră suntem jalnici. Noroc că lăutarii au ritm: Paoli, în special, e încântat de ei, dar se ştie că monseniorul e un ţăran din Puglia, care s-a pomenit cardinal.

Contele vrea să-l cunoască pe Titu mai bine, iar coana Eugenia îi aşază unul lângă altul. Dau s-o şterg, însă Bánnfy mă strânge de umăr şi-mi zice să stau locului. Titu nu comentează, iar eu, ce să fac, încremenesc

privind la *nevastă-sa* – mă încinge chiar şi pe mine, un om dedicat spiritului, visării, concilierii...

„Încântat să vă cunosc, *Herr* Majoresku!”, se înclină Bánnfy. „Aud c-aţi studiat la noi, la Viena, la *Theresianum*”.

Contele aprinde o ţigară, făcându-l pe Titu să înghită în sec: de o lună se chinuie să se lase iar de fumat. Cei doi se lansează într-o discuţie despre educaţie şi, în scurt timp, ajung la concluzia că învăţământul trebuie să se rupă în două, căci, spun ei, un om nu poate învăţa tot: unii se pricep la ştiinţe, alţii la umanioare, iar majoritarii sunt buni doar de târnăcop. Se tatonează, e clar, iar Bánnfy profită ca să tragă ocheade spre podăreasa lui Titu, dar marele critic e nepăsător, nu vrea decât o ţigară. Contele îl simte şi-l tratează din tabachera sa.

„De ce nu-mi ceri mie?” sare ca arsă *soţia* lui Titu. Îi smulge ţigara contelui din mână şi aprinde una de-ale ei, strecurând-o între buzele lui senzuale: „Ia vezi! Trăieşti clipe?” Titu se îngălbeneşte, trage un fum, iar Bánnfy înghite în sec: „*Ach, diese wundervollen rumänischen Frauen! Wie ein glückliches Volk!*” „*Glückliche, aber zu kleine*”, se plânge Titu, ca un adevărat patriot. „Nu vorbiţi aşa,” se întristează Bánnfy, „sunteţi un popor curajos.” Lungana îi dă şi lui o ţigară, iar contele trage din ea până-i ies ochii din cap. Şi apoi: „*Herr* Majoresku, nu ştiu cum să încep... Gazetarul acela despre care vorbea monseniorul, of, se zice că e omul dumneavoastră”.

„Emin e poet, de aici excesele, sunt sigur că înţelegeţi.”

„Cu toate astea, aţi putea să-l controlaţi. Von Mayr, care, altminteri, vă preţuieşte, m-a avertizat că s-a ajuns într-o situaţie imposibilă.”

„Domnul ambasador vine dintr-o ţară stabilă, e firesc să fie oripilat de exagerările lui Emin. Pe de altă parte, noi, românii, ne bazăm pe o presă liberă ca să recuperăm deceniile de dezbateri pe care voi le-aţi avut şi noi nu.”

„Cu condamnări publice la moarte?” exclamă contele trăgând din ţigara podăresei. „*Ach*, această ţigară e ca un editorial românesc: te bagă-n pământ! *Herr* Titu, eu, unul, nu-l plac pe Firfirică, dar chiar să-l condamnaţi la moarte în ziar?”

Şi se apucă să depene povestea de acum un an, iniţiată în gazeta ce-l condamnase pe Firfirică la moarte şi isprăvită cu atentatul la viaţa lui, când nişte idioţi au încercat să-l omoare cu un cuţit ruginit. Bánnfy ştie că, iniţial, Emin a luat apărarea Premierului, deşi îl dezavua; ştie şi că

cincizeci de complotişti au pus crima la cale, ca să-şi ajute ţara (*Patria o Muerte*!), şi mai ştie că articolul care a relatat intriga respectivă se încheia cu formula biblică: „Ale tale dintru ale tale, Brătiene!” Ulterior, aflând că cei ce doreau să-i ia viaţa lui Firfirică erau liberali şi că primiseră sinecuri de partid, Emin a luat foc, acuzându-l pe Premier că şi-a înscenat atentatul, fiindcă românii au o dambla: ţin cu victima, cu cel doborât. Prin urmare, prin aşa-zisul asasinat, Firfirică urmărea să obţină un scor bun în alegeri.

„Excelenţă, am condamnat în repetate rânduri aceste practici!” se apără Titu.

„Ştiu, dar Emin n-a ţinut cont, şi, când ne-aţi tras clapa cu Regatul, fără să fi rezolvat chestiunea Dunării, Emin l-a atacat pe singurul ins moral din acest *mâl* politic.” „Alteţă, mă opun cu tărie acestei formulări”, îi scapără ochii lui Titu. Şi contele: „În regulă, nu e mâl – e o birocraţie cretină. Cum-necum, Emin l-a condamnat la moarte în *Timpul* pe singurul om serios pe care-l aveţi, comparându-l cu Cain. Ştiţi, nu, că *ale tale dintru ale tale* e un citat din pilda lui Cain şi Abel.”

„Dacă vă referiţi, cumva, la generalul Lecca...”

„La el mă refer, da!”

„Eu nu l-aş considera un reper moral.”

„Înseamnă că avem definiţii deosebite pentru moralitate.”

Lungana habar n-are nemţeşte, dar simte că cei doi se contrează: „Dă-l naibii, e un căcănar!” îi suflă lui Titu în ureche. El însă n-o bagă în seamă, vrea să se certe: „Lecca a fost comandantul gărzii lui Cuza şi l-a vândut complotiştilor; dacă asta se numeşte la Viena moralitate, prefer definiţia de la Bucureşti”.

„Şi-atunci, de ce v-aţi aliat cu liberalii, că ei au fost complotiştii?”

„Din raţiuni superioare, ce n-au de-a face cu morala.”

„De-asta se consideră Emin îndrituit să condamne la moarte un general?”

Titu dă să-i răspundă (al naibii avocat!), dar lungana se ridică şi-şi pune mâinile în şolduri. Noroc că Eugenia o trage deoparte: „*Chérie, venez, je veux vous montrer mes magnifiques roses de Constantinople.*” „Lasă-mă, cucoană!” se smuceşte lungana. „*Venez, je vous en prie*”, insistă Brătianca. Dar podăreasa, privind la Bánnfy cu ochii scoşi: „Îţi iau gâtul, bondar veninos *care* eşti!”

„*Entschuldige, bitte,*” se scutură Titu, „*meine Frau* nu-l înghite pe Lecca”.

„E femeie, ar trebui să înghită de toate... Mda, sunteţi un popor căruia nu-i place să fie tras de mânecă, dar n-am de ales, trebuie să v-o spun: aceste condamnări sunt o mizerie! Aud că ieri a mai fost condamnat astfel un jurnalist! Statul e cel ce condamnă, *Herr* Majoresku, nu presa!”

Titu e luat ca din oală, habar n-are de scandalul de ieri şi dă înapoi: admite că nu e de acord cu articolele respective şi că la Cameră sunt dezbateri încinse pe tema libertăţii presei. Iar Bánnfy: „Corect! Presa trebuie controlată! Con-tro-la-tă! Altfel, orice jurnalist poate să-i pună un pistol în mână unui nebun. Ce Dumnezeu, vreţi anarhie? Exemplul Moscovei nu vă e de ajuns?”

În clipa aia se stârneşte un murmur, toate privirile se întorc spre intrare. Ah, planul meu a dat roade: Emin intră în salon cu Micle la braţ.

„Ce... de ce... cum...?” se bâlbâie Titu.

„Ce se întâmplă?” se încruntă contele.

„A venit Emin,” mă prefac eu uluit, „Emin, nebunul!”

Dar Bánnfy: „Ce femeie superbă are!”

Micle? Superbă? Are chip lăbărţat şi buze subţiri, doar dacă-i tai capul scoţi din ea ceva mai atrăgător. Văzând-o, invitaţii fac mutre, iar Firfirică strânge din dinţi şi se uită la frate-său. Dinu e nepăsător însă, zici că l-a adus mă-sa pe lume special pentru situaţii penibile, aşa că dă fuga la Emin şi-l îmbrăţişează.

„Credeam că-i mai înalt şi mai slab”, observă Bánnfy.

„Of, mă duc la el, ca să nu creadă că-l persecut”, şopteşte Titu. „Cum de-a aflat de petrecere?”

„I-o fi zis Chibici, sau poate Cula, când s-au văzut la *Continental*.”

„Îl bag în mă-sa pe Cula!” se *oftică* Titu, cu atât mai mult cu cât Emin, cunoscându-le pe soţiile tuturor, nu-şi dă seama ce caută podăresele aici. Vioriştii parcă-i simt uluiala şi trec la o sârbă îndrăcită, ca să-l bine dispună; cântă atât de bezmetic, că până şi contele bate tactul. Emin e tot mai uimit, pe când Micle, suspicioasă, priveşte de jur-împrejur; nici el, nici ea nu-l bagă în seamă pe Titu, care le vorbeşte,

râzând încurcat; se uită amândoi la muieret, se freacă la ochi, iar când Eugenia trimite un fecior cu o cupă de şampanie pentru Veronica, Emin, buimac, i-o ia femeii din mână şi o dă peste cap.

„Am neapărată nevoie de scrierile lui Emin”, îmi strecoară contele.

„O să le aveţi.”

„Am auzit că grădinarul W le apreciază nespus... În sfârşit... Zi-mi, rogu-te, acel Cula, despre care vorbea *Herr* Majoresku, e inginer de căi ferate?”

„Da”, casc eu ochii, mirat de cât de bine şi-a făcut contele lecţiile. Cula e amicul lui Firfirică, numai că, bizar, l-a ales pe Emin ca să-şi facă auzit glasul, drept care zevzecul s-a luat în *Timpul* de Garnier, constructorul de căi ferate: de ce construim căi ferate înguste, când nimeni nu le mai face aşa?, ce şpăgi s-au dat? Emin dădea a înţelege că banii îi sălta ministrul de interne, care-şi ridica un conac în Pantelimon, dar, una peste alta, situaţia era aiurea: Premierul îl sprijinea pe Cula, iar Emin scria ce-l învăţase acelaşi Cula, la Hotel Continental, de parc-ar fi fost omul de casă al Premierului, pe care, altminteri, îl făcea albie de porci în *Timpul*.

„Complicată e politica!” îi spun lui Bánnfy.

„Fii serios, e ca atunci când îţi înşeli nevasta şi nu vrei să fii prins.”

Emin se apropie. Micle e numai zâmbet, dar poetul e negru la faţă şi, când dă ochi cu lungana lui Titu, încremeneşte. Ipocritul! Ce, el n-a pupat-o cu limba pe Mite, acasă la ea, când fiul ei se juca în camera alăturată? Mă rog, ne salutăm, că doar n-o să ne omorâm de faţă cu Bánnfy. Contele se ridică, îi sărută mâna coanei Micle, ea clipeşte mai des, el nu-i dă drumul mâinii, Emin face feţe-feţe.

„Încântat să vă cunosc, *Herr* Emin! *Ach*, daţi-mi voie să vă spun că *votre femme est plus que charmante*!”

Emin, care e un fel de urs de peşteră, bâiguie un fel de răspuns, iar Micle oftează: „*Wir sind noch nicht verhairatet*, nu ne-am căsătorit încă”. Şi Bánnfy, prefăcându-se c-a gafat din neştiinţă: „Nimic nu se compară cu bucuria logodnei, *Fräulein*”. La care Emin, tăindu-le macaroana: „*Unbestreitbar*, indiscutabil!”

Ne înghesuim pe canapea. Micle se plânge de căldură, dar contele zice că şi la Viena e cald şi că Opera Nouă a iscat un scandal: pe cât îi uimise pe vienezi domul din sticlă şi grinzi de oţel, pe vremea când era

ridicat, pe atât îi scârbea acum temperatura din timpul spectacolelor: se transpira, rimelul curgea, gulerele apretate se înmuiau din primul act. „Ne întrebăm ce-o să ne facem la iarnă," glumeşte contele, „dacă îngheţăm la *Aida*?"

Ăsta e un banc nemţesc, dar na, râdem, doar Emin se încruntă. Din ce văd, Bánnfy vrea să spargă gheaţa, însă Emin, nesimţit, nu-i dă şanse. În cele din urmă, contele îşi ia inima-n dinţi şi-l întreabă: „Credeţi că v-aş pune într-o situaţie delicată dacă v-aş prezenta monseniorului Paoli?"

„Nicidecum", zâmbeşte Emin.

„Haideţi şi dumneavoastră", o îndeamnă Bánnfy pe Micle. „*Vous êtes ravissante*, iar monseniorul, cu tot legământul de castitate depus, apreciază frumosul."

„Vreţi să vi-l povestesc pe monsenior de-a fir a păr?" se acreşte Emin.

„*Herr* Emin, *bitte*", se sperie Titu.

Dar Bánnfy: „*Mein Herr*, sinceritatea e drumul cel mai scurt spre înţelegere".

„Of, câtă dreptate aveţi!" se bagă şi Micle privind la Emin cu ochi trişti.

Ştiu ce înseamnă asta şi, dracul să mă pieptene, mi se face milă de ea – adevărul e că noi, românii, ne batem joc de femei. În fine, mergem la monsenior şi-l găsim asudând ca un bivol în patrafir. Ne surâde, Emin îi răspunde, aşa că surâdem toţi. Coana Eugenia porunceşte să se aducă scaune şi, în câteva clipe, ne aşezăm în jurul monseniorului, ca nişte enoriaşi cuminţi. Doar lungana lui Titu cârâie: „Paranghelia când începe? Hai odată, că m-am ambetat!" Dar Majoresku: „Mucles!" Emin nu-i aude, fiind preocupat să-mi dea peste nas:

„Ha, ha, ha! Degeaba l-aţi făcut tembel pe Cula în gazetele voastre! Până la urmă, Ion a dat de pământ cu Garnier şi franţujii lui." N-apuc să răspund, că se bagă Bánnfy: „*Herr* Cula a studiat la Viena, am încredere în domnia-sa. De altfel," adaugă el, „şi dumneavoastră, *Herr* Emin, aţi studiat la noi".

„Aşa e, dar mi-a plăcut mai mult la Berlin", dă poetul cu bâta-n baltă.

„Oh, de asta sunt sigur", face Bánnfy. „Viena n-are personalităţi precum Peter B. E adevărat că l-aţi cunoscut prin *Herr* Theo?"

Theo Rosetti fusese şeful legaţiei noastre de la Berlin, pe vremea când n-aveam drept să avem o legaţie, iar Emin lucrase cu el. „Nu cred că domnul Rosetti îl cunoaşte pe Peter”, dă poetul un răspuns evaziv.

„Serios?” se strâmbă contele. „Hm, eu auzisem că şi *Herr* Theo face parte din Hansă. L-aţi mai văzut în ultimul timp?”

„Nu, din păcate.”

„Emin e prieten cu domnul Rosetti,” intervine Titu împăciuitor, „a petrecut câteva luni la moşia lui, la Soleşti”.

„Normal, a tradus *Geschichte der Rumänen*!” face Bánnfy tăios. „Şi eu pot să-l povestesc de-a fir a păr pe domnul poet! Mda... Ştiţi ce mă miră? Că, deşi *Herr* Emin e apropiatul lui Theo, pe C. A. îl urăşte.”

„Ură, da,” observă monseniorul Paoli, ca un sfinx. „Ură, ură, ură...”

„Vă rog,” face Emin, „eu nu urăsc. Sunt doar gazetar”.

„Ei,” clatină Titu din cap, „câteodată eşti *răuţ*, recunoaşte”.

Emin pune ochii în podea. Bánnfy profită şi-şi mută privirea între *ţâţele* lui Micle, dar ea rămâne stană de piatră. „Să ştiţi,” îl ia Emin pe conte, „că n-am nimic cu dumneavoastră”. Şi Bánnfy, surâzător: „Vă cred, despre mine n-aţi scris nimic”. „Nu încă”, face Emin, continuând oarecum stânjenit: „Pentru mine, oamenii nu există ca *atare*, sunt un aliaj cu evenimentele. De aceea, urmăresc doar faptele, iar la oameni mă uit eventual *după*, încerc să le înţeleg ipocrizia prin care îşi trag spuza pe turtă. Cu alte cuvinte, mi-e imposibil să ştiu când, dacă şi ce o să scriu despre dumneavoastră”.

„O ziceţi pe un asemenea ton, că mă simt ca un naufragiat”, face Bánnfy. „Vorbiţi de parcă n-aş exista, *Herr* Emin.”

„De existat, existaţi, dar să nu vă imaginaţi că aveţi puterea de a alege.”

„L-aţi auzit, *sir* Lakeman?” întreabă contele. „Acest tânăr domn nu crede în *human agency*!”

„De ce vă miraţi?” face englezul. „Aşa l-a învăţat istoria poporului lui.”

„Vă rog,” se încruntă Emin, „istoria e la fel peste tot: nu are eroi salvatori sau mari vinovaţi”.

„Haide-haide! Vreţi să spuneţi că un tip ca Napoleon n-a contat?”

„Napoleon a contat fiindcă a contat Robespierre, Robespierre a contat fiindcă au contat Bourbonii, Bourbonii au contat fiindcă a contat Casa de Valois şi tot aşa, până în Grădina Edenului, unde treaba se încurcă... Cine a păcătuit? Eva, muşcând din măr? Dumnezeu, care voia ca ea să *nu* muşte din măr? Şarpele, care a provocat-o? Şi dacă Eva era însetată? Ştim noi cât de cald era în acea zi? Dacă Dumnezeu a dorit s-o provoace? Cât despre Şarpe, de ce a zădărât-o pe Eva şi cum se face că Dumnezeu l-a scăpat din ochi? Putem să despicăm firul în patru la nesfârşit şi, dacă ar fi să vă răspund direct apropo de Napoleon, am începe o discuţie interminabilă: a fost nevoie de Revoluţia Franceză?, Vechiul Regim era alcătuit doar din rataţi?, a greşit Ludovic XVI, sprijinind America, supărându-i, deci, pe englezii domnului Lakeman, care au urzit contra lui? Of, şi eu *vreau* explicaţii simple, dar nu le găsesc! N-am enumerat decât câteva cauze mărunte, care au dus la apariţia lui Robespierre, iar până la Napoleon, mai avem; vă daţi seama că vorbim despre un naţionalist francez, care a plecat la drum ca iredentist corsican? Totul e context, şi atunci, cine e Napoleon? Dar Ion Brătianu? Dar dumneavoastră? Cine sunt cei de aici, din salon? E vreunul el însuşi? Nici despre mine nu-mi permit să cred că sunt de capul meu... Înotăm în curenţi agitaţi, *Herr* Bánnfy, mai degrabă nu existăm.”

„*Mein Gott*, dar ştiu că vă dispreţuiţi semenii... De-aia vă atacaţi oponenţii în asemenea hal? Îl dispreţuiţi pe Premier, îl dispreţuiţi pe C. A...”

„Recunosc, pe Premier nu trebuia să-l terfelesc; domnia-sa nu pune mâna pe bani! C. A. însă, o merită cu vârf şi îndesat.”

„Iertaţi-mă,” se bagă Firfirică, „C. A. e ca dumneavoastră, un patriot”. Dar Emin, ridicând tonul: „El? Patriot? E un străin!” „Cum să fie străin? E născut aici!” „Vă rog, n-are nici sângele meu, nici al dumneavoastră; străbunii lui sunt din Fanar şi Genova. E un comunist îndrăgostit de bani, atâta tot! *Geld*, *Geld*, *Geld*!” i se ascute lui Emin glasul, în timp ce-şi freacă degetele, de parc-ar număra bancnote.

Titu oftează, Firfirică dă să mai spună ceva, dar Bánnfy i-o taie: „Nu e vorba numai de bani, *Herr* Emin”.

„Bineînţeles că nu, e vorba şi de Gurile Dunării, ha, ha, ha!”

„Of, aveţi dumneavoastră, gazetarii, un talent să simplificaţi! Dar, dacă tot aţi deschis subiectul, daţi-mi voie să întreb: pot românii de

unii singuri să construiască porturi, să facă poliţie fluvială, să facă sigură navigaţia la Cazane?”

„Când vă zic că e vorba de bani... Noi n-avem bani pentru Dunăre şi voi profitaţi. Vă dăm voie să fiţi Regat, ziceţi, dar daţi-ne în schimb Dunărea.”

„Iar voi aţi fost de acord, dar nu v-aţi ţinut de cuvânt: aţi proclamat Regatul şi n-aţi mai dat Dunărea! În această problemă, *mein Herr*, purtaţi o parte de vină. Editorialele dumneavoastră i-au stârnit pe cititori într-un mod nepermis, i-aţi înarmat cu ură, domnule, după cum a spus monseniorul Paoli, ură pentru Austria, ură pentru Germania.”

„Nu urăsc nici Austria, nici Germania. Mă enervez însă când ne băgaţi pe gât principii pe care voi înşivă nu le respectaţi.”

„De-asta ne răsplătiţi cu promisiuni politice neonorate?”

„Vă rog, nu-mi reproşaţi *mie* aşa ceva! Eu n-am bătut palma cu nimeni!”

„Nici n-aveaţi cum”, intervine Firifirică, „aţi fost tot timpul în opoziţie!”

„Ce opoziţie? Eu nu fac politică, scriu la gazetă.”

Şi Firfirică: „Ştiu eu dacă scrieţi corect? Eu cred că de multe ori vă duceţi cititorii de nas.”

„Iar eu cred că vreţi să-mi puneţi pumnul în gură”, sare Emin în picioare. „Eu cred că vreţi să puneţi presa sub obroc, eu cred că vreţi să-i faceţi cadou Dunărea!” aţinteşte el degetul către Bánnfy. „Vreţi să-i daţi ţara, vreţi să ne faceţi Dakota de Sud a Vienei, vreţi să fim Congoul Berlinului, asta vreţi! Vă imaginaţi că trebuie să fim colonia lor ca să propăşim? Sunt şi alte căi, Dumnezeule, sunt şi alte căi...” se prăbuşeşte el pe canapea lângă mine.

E nebun, se gândesc toţi, dar nimeni nu scoate o vorbă. Mă uit la Micle: îi ard obrajii, se uită în pământ. Firfirică îl fulgeră din priviri pe Dinu, iar el se apropie grijuliu de Emin. Doar Bánnfy e calm şi, aprinzând o ţigară, rosteşte în liniştea ce s-a înstăpânit în salon: „*Omnia in mundo*!”

Emin tresare, iar contele, nici una, nici două, scoate nişte fâşii de hârtie înguste din cilindrul primit de la cerşetor şi le oferă dementului.

Paoli se încruntă. Titu se prinde că ceva e-n neregulă, dar, ca şi mine, nu pricepe nimic. Până şi Firfirică e zăpăcit şi mă soarbe din ochi, de

parcă m-ar întreba: tu înţelegi ceva? Clipele trec, Bánnfy îl priveşte pe Emin atât de intens şi Emin se uită la el cu ochi atât de lupeşti, încât îmi îngheaţă sângele în vine. Ţicnitul însă se potoleşte şi-i spune lui Bánnfy, făcând semn spre Junker: „Aţi văzut, nu, că acel domn e numai ochi şi urechi la noi?”

„Ei, şi?” face contele, „eu cu dumneavoastră vorbesc. Sunteţi o mână de latini într-o gloată de slavi, o insulă ortodoxă într-o mare latină, deci, ce alegeţi: ruşii sau nemţii? Monseniorul Paoli sau Patriarhul Rusiilor?”

„Vă rog”, se pleacă Titu la urechea lui Bánnfy. „Sunt câţiva ani de când *Herr* Carp vă dă dovada bunelor noastre intenţii.”

„Şi dacă-l prostiţi şi pe el?” face contele. Iar apoi, zâmbindu-i Veronicăi: „Domnişoară, dar tare iabraş e logodnicul dumneavoastră!”

„Oh, şi încă n-aţi văzut nimic!” zice ea cu glas stins.

Contele se albeşte, Micle îl dresează ca pe macaci. Cu toate astea, Alteţa-sa nu pierde firul discuţiei: „Sunteţi sigur că Emin e omul dumneavoastră?” îl întreabă pe Titu.

„Sunt sigur, dar îmi scoate peri albi, Alteţă, peri albi!”

„Şi-atunci, de ce scrie la gazeta domniei-voastre?”

„*Timpul* nu mai e al meu!” ia foc Titu.

Emin cască ochii: „Ce faceţi, *Herr* Bánnfy, mă lucraţi pe la spate?”

Ah, a sosit momentul să intervin: „*Mon cher poète*, dar nu e-n caracterul contelui să se bage în treburile noastre!”

Izbucnesc toţi în râs, mai puţin lungana lui Titu deşi, până la urmă, behăie şi ea. Iar Bánnfy: „Nu mi-o luaţi în nume de rău, *Herr* Emin, dar prea vă consumaţi... De ce nu plecaţi în lume? Călătoriile sunt cel mai bun doctor de suflete. Aţi uitat că Max, prietenul nostru comun, v-a îndemnat să porniţi pe căi neumblate? Ascultaţi-l, c-o să-i prindă bine şi dumneaei”, zice contele privind-o pe Micle, de parcă ar fi gata s-o muşte.

34. HERR MAJORESKU ARE DUBII. O ÎNTÂLNIRE CU CAROL I

Două zile a fost tărăboi. Cum de a aflat Emin de chef? A avut informatori sus-puşi? Ce-l leagă de Bánnfy? Cine e Max?

Aşa a auzit Bucureştiul de Peter B. şi de experienţele din antrepozit, de unde alte întrebări: ce e Hansa?, ce misiuni împlineşte pentru Bismarck?, cât despre conte, pentru cine lucrează?

Altminteri, planul lui Carada a fost un succes: doamnele oraşului au scăpat nepătate. În schimb, urzeala lui Alecu s-a dus de râpă: Bánnfy n-a reuşit s-o seducă pe Micle, căci ticăloasa i-a dat cu flit. Ca să-şi scoată pârleala, contele a săltat-o pe lungana lui Titu, dar aia fusese ocnaşă, avea tatuaj lângă păsărică (cinci puncte de zar, singură între patru pereţi) şi-şi coafase părul pubian în formă de inimă, drept care Bánnfy, pricepând lucrătura, şi-a promis c-o să se răzbune. Nici Emin n-a scăpat uşor, fiindcă l-au apucat dracii când contele a vrut să i-o sufle pe Micle. Zici poet, zici zăpăcit: deşi Micle îşi păstrase virtutea, lui Emin i s-a părut că îl excitase de-a naibii pe ţapul ăla bătrân.

Bineînţeles că muieretul ştia că Micle nu făcea d-astea; doar sora lui Emin, Harieta, şi nemernica de Emiliancă (feminista, socialista din Iaşi) dădeau cu noroi în Veronica, celelalte cucoane fiind la curent cu mizeriile poetului: ştiau că Emin îi trăgea clopotele lui *madame* Poenaru (grăsana), închinându-i şi o poezie care, pusă pe note, era cântată de ţârcovnicii din mahalale, ştiau şi de Mite (bietul Kremnitz!), precum şi de o blondă din Sărindar, ba chiar şi de Elena Haidamac, adevărata iubire a dementului. Cu alte cuvinte, poetul era un golan, dar na, Bucureştiul era oraş bărbătesc: masculii făceau politică, femeile reproduceau specia şi, dacă Titu zicea că Micle era uşuratecă, nu încăpea îndoială c-aşa era.

În ce-l priveşte pe Titu, îl îngrijora faptul că Emin primise acele fâşii de hârtie de la conte, care şi zisese, bizar, *Omnia in mundo*. Criticul auzise de noua obedienţă a poetului şi i-a cerut lămuriri lui Carp. Pe atunci, acesta făcea naveta Viena – Berlin, ungând alianţa prin care Germania şi Austria aveau să obţină Dunărea, vitele româneşti, başca femeile, copiii şi zeflemeaua noastră. Ca Bismarck, care se simţea tras pe sfoară de Hansă, Carp îşi dădea seama că-l scăpa pe poet din mână şi i-a răspuns lui Titu aşa: „...vom intra în hora unei *Grossdeutschland*, căci Germania şi Austria vor fi una din punct de vedere politic, iar noi, românii, cât suntem de mici, vom cataliza această uniune nesperată.

Acum înţelegi de ce Emin, cu campania lui de presă germanofobă, îmi strică apele? Ţine-l în frâu, Titule, te implor, căci, deşi ştiu multe, habar n-am ce şi-a propus Hansa! Dacă ticălosul de Peter B. a găsit calea, prin experimentele din *Wunderkammer*, să ne folosească ţara în scopuri inavuabile?”

La o seară după chef, Titu l-a invitat pe poet la cină. Pentru început, au vorbit despre limbi exotice, căci Emin se lăuda că s-a reapucat de sanskrită. Alecu de Macédoine pretindea că Emin studiase sanskrita doar o zi-două, ca să se inspire pentru *Scrisoarea I* (cică plagiase *Mahabharata*, de fapt), dar se ştie că pe cei doi îi unea o ură limfatică, de scriitori, care n-avea să se lase cu sânge. În sfârşit, terminând cu sanskrita, Titu i-a arătat ţicnitului o hartă pe care Bánnfy i-o trimisese într-un cilindru mărunt din oţel. Emin a tăcut, Titu l-a privit fără o vorbă, iar femeile, simţind că e groasă, au ieşit din sufragerie. „E scrisul tău”, i-a vârât Titu poetului hârtia sub ochi. „Da”, a admis Emin. „Zizin mi-a zis că faci harta Delei Vechi”, a adăugat Titu. „Da, dar nu *asta*”, a bătut Emin cu degetul în hârtie. „Să vorbesc cu doctorul Marinescu?” l-a luat Majoresku. Şi poetul: „Mă credeţi nebun?” „Nu, doar ţi-am arătat ce mi-a trimis Bánnfy. Ce treburi ai cu el?” La care Emin: „Niciuna. Recunosc, fac o hartă a Delei Vechi, dar nu *asta*!”

Auzind de discuţie, contele şi-a frecat mâinile şi s-a dus la Premier, unde a deschis subiectul Emin. Firfirică era perplex, căci remarcase că pe poet şi pe Bánnfy îi lega o relaţie destul de apropiată, deşi schimbaseră replici dure la chef; acum, însă, contele îl toca pe Emin, acuzându-l că punea beţe-n roate alianţei României cu Germania Mare prin campania deşănţată din *Timpul*. La un moment dat, ambalându-se, Bánnfy a ameninţat cu trupe de ocupaţie: „N-aveţi nici forturi măcar”, i-a trântit-o lui Firfirică, făcându-l să înghită în sec, după care i-a explicat că există soluţii împotriva cuvântului scris: cuţitul, glonţul, otrava. „E adevărat că Micle,” a mai întrebat contele, „a avut un amant ofiţer?”

„Ei, e o lucrătură. Cea care a pus-o la cale n-o înghite pe Micle. E Emilianca, o sufragetă, o *socialistă*, Alteţă!”

„Lucrătură-nelucrătură, ia să-l stârnească Emilianca pe acel ofiţer împotriva poetului! Voi, liberalii, vă aveţi bine cu socialiştii.”

„Până una-alta, noi, liberalii, ne aliem cu două puteri conservatoare”, a replicat Premierul, subtil.

„Ce vreţi, politica e vânătoare de struţi... Ştiţi, nu, că asta e vorba celor din Hansă”, a zâmbit contele, mărturisind că zicala cu pricina e singurul lucru demn de respect la ei. Şi Firfirică: „Se vorbeşte mult despre Hansă în ultima vreme. De ce Dumnezeu n-o spulberaţi?”

„Mai bine stăm cu ochii pe ea; credeţi că ne jucăm?”

Pe la prânz, cei doi au dat fuga cu Titu la Peleş, punându-l în temă pe rege (grădinarul W era şi el de faţă) cu articolele antigermane ale poetului, care, au avertizat ei, se încrâncenau de la zi la zi. A doua zi, întorşi la Bucureşti, ghinion: când Firfirică a deschis *Timpul* (prinsese frică de Emin şi-i lua zilnic foaia), a dat peste un editorial vehement: poetul ataca biserica catolică la baionetă, spăla pe jos cu Paoli şi, ca să pună capac la toate, făcea trimiteri la discuţia dintre rege, Premier şi Bánnfy, de la Peleş.

„V-am zis că W e parşiv” s-a înfuriat contele, „el ne-a turnat lui Emin! Nu pot să vă spun chiar tot, dar noi, la Viena, stăm de mult cu ochii pe aceşti indivizi!”

„*Ces types, ils commencent à m’embêter*”, a făcut Firfirică, amintind totuşi că W le atrăsese atenţia că Emin scăpa hăţurile şi că necesita ajutor medical specializat.

„Fiţi serioşi, domnilor!” a izbucnit Bánnfy. „W ne-a fraierit. Ne-a dat acest sfat ca să scape basma curată. Şi dumnealui e de-ai Hansei, credeţi-mă.”

„Ne-a fraierit, nu ne-a fraierit, nu ştiu”, a spus Firfirică. „Auziţi,” l-a luat pe Titu, „e Emin un poet atât de mare?” „E, domnule, dar n-are măsură: pentru el, poezia şi gazetăria sunt totuna. La dânşii,” s-a uitat Titu la conte, „poetul îşi permite să rămână poet, căci jurnalişti găseşti pe toate drumurile, pe când la noi, cum pui mâna pe unul care ştie carte, îl faci om la toate. Avem criză de oameni şcoliţi, parcă n-aţi şti!”

Firfirică nu scăpa de bănuieli, însă. De ce i-a dat Bánnfy lui Emin acele fâşii de hârtie? Ce semnificaţie aveau cuvintele *Omnia in mundo*? I-a împărtăşit lui Carp suspiciunile într-o telegramă, dar boierul a închis nemţeşte subiectul: „Nu ştiu ce învârte contele, dar, dacă ne iese aranjamentul cu Berlinul şi cu Viena, nici că mă interesează! Dumneavoastră nu trebuie decât să aveţi grijă ca Emin să nu ne încurce! P.S.: Aţi reuşit să aflaţi cine e numitul Igel? Cei doi spioni pe care îi am în Hansă mi-au transmis că Emin îl caută şi pe el.”

35. UN RAPORT (IV)

„... *sieur* Igel e blând, trist şi a încărunţit prematur. Ieri l-am întâlnit în triajul gării Constantin Vodă. Bietul om mi-a relatat că Sache l-a bătut crunt; în plus, după cum mă privea, am impresia că *sieur* Max, animat de libidoul său excesiv, l-a supus şi unui viol, pe care Igel, jenat, nu l-a menţionat.

Am crezut că dorinţa de răzbunare o să-l facă să mintă apropo de Max, dar, culmea, Igel mi-a atras atenţia că anumite acuzaţii la adresa fostului său şef sunt *false*. De exemplu, Louise a publicat recent un articol despre vânzarea unei fabrici de armament, în care era implicată Banca Tranzit; ei bine, Igel mi-a spus că Max n-a avut legătură cu afacerea respectivă şi că, prin urmare, n-a avut *cum* să-i dea lui Chupka atare informaţii. Totuşi, *sieur* Gaftoi a scris în rechizitoriu că Max era băgat până în gât în vânzarea fabricii, stârnind opinia publică într-un hal fără de hal, cei de *aici* fiind sensibili apropo de siguranţa naţională. În treacăt fie spus, Igel a cerut să intre într-un program de protecţie a martorilor, dar nu a primit răspuns, drept care comisarul l-a învăţat cum şi unde să se ascundă. De altfel, comisarul era şi el în triaj, stătea cu ochii pe noi.

«Aţi încercat,» l-am chestionat pe Igel, «să vorbiţi cu Gaftoi?» El mi-a zis că i s-a recomandat să n-o facă, după care m-a întrebat: «Ştiţi ce înseamnă *Omnia in mundo*?» Uluit, i-am spus că habar n-am şi, din vorbă în vorbă, am aflat că auzise deviza Hansei din gura poliţistului. Acesta e tot mai băgăcios, căci şi el a descoperit ce hram poartă Chupka. De altfel, cercetând afacerea fabricii de armament, a sunat-o pe Louise, care i-a spus că verificase informaţiile aşa-zisului jurnalist şi că datele din fişele acestuia erau beton. La o oră după discuţia lor, pe comisar l-a sunat comandantul, care i-a pus în vedere că misiunea lui constă *doar* în ancheta unei crime. «Nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma», l-a avertizat, iar poliţistul a abandonat, cel puţin oficial, pista fabricii de armament.

În anexă aveţi fotografia lui Igel, un personaj întâlnit pentru prima oară *aici*. Mai gravă decât apariţia lui, însă, e legătura dintre Max şi o oarecare Sossa, pe care n-o menţionează nicio scrisoare. Din ce am aflat, Sossa a exercitat un efect critic asupra lui Max: el a iubit-o în adolescenţă, dar ea l-a abandonat pentru un hocheist. Într-o zi, pe când Sossa se plimba cu noul iubit, Max a întâlnit-o şi a salutat-o din politeţe, enervându-l pe hocheist, care l-a bătut măr. Bătaia cu pricina a costat-o pe fată imaginea atât în familie, tatăl ei fiind un ofiţer strict,

cât şi printre prieteni, aceştia acuzând-o că nu s-a băgat când hocheistul i-a făcut praf pe Max şi pe *sieur* Radu, care era şi el de faţă.

Aici, relaţia celor doi bărbaţi e mai amplă decât cea descrisă în scrisori, căci Radu i-a purtat lui Max o afecţiune profundă, deşi Max e tot omul distant pe care îl ştim. Cert e că, pe când Max era agresat, Radu i-a sărit în ajutor, în ciuda diferenţei de gabarit dintre el şi hocheist, şi a mâncat o bătaie soră cu moartea. Ce-i drept, a doua zi a fost răzbunat: Radu era prieten cu bătăuşii de cartier, care l-au băgat pe hocheist în spital.

Revenind la Sossa, menţionez că ea încă îl incită pe Max, scriindu-i pe Facebook. Având în vedere că această femeie (n-am reuşit s-o localizez) şi Igel produc perturbări ce-l îndepărtează pe Max de Louise, am decis să-i apropii pe ultimii doi, conform celor scrise în corespondenţă, instrumentându-l pe *sieur* Pârşu: domnia-sa trebuie s-o covingă pe Erika s-o îmbuneze pe Louise, căci un lucru e clar: Max e singurul care o poate bloca pe tânăra jurnalistă.

În final, trebuie să admit că instrumentarea Louisei a fost o greşeală. După ce i l-am trimis pe acel tânăr pe cap la Biblioteca Naţională, scoţându-i în faţă şi informaţii la care ea nu avusese acces, Louise a coborât în canalizarea oraşului ca să afle mai mult despre «amazoanele» lui Ivanciuk. Starostele din subteran i-a povestit că afacerea persistă, tunelurile de sub Bucureşti fiind un hub cu tradiţie în branşă. Starostele nu e un declasat, cum s-ar crede; din contră, e arhiva vie a businessului ce a tranzitat şi mai tranzitează oraşul. Astfel, i-a arătat Louisei că, înainte să se nască *sieur* Emin, subteranul bucureştean a fost un popas pentru femeile, copiii şi bărbaţii vânduţi în Imperiul Otoman, şi că, pe vremea poetului, destinaţia se schimbase: sclavii erau duşi la Pesta, Viena, Berlin şi Triest. «Amazoanele» lui Ivanciuk au apărut târziu, după Războiul Crimeei, ele nefiind unelte sexuale propriu-zise, ci surse de informaţii politice sau de afaceri. Cartierul lor general era la Pesta, Poliţia Maghiară şi Reţeaua Galiţiană dându-şi mâna pentru o afacere *win-win* pentru ambele părţi. Bucureştiul, în schimb, era un centru de pregătire, dacă putem să spunem aşa, fiindcă aici se întâlneau toate aspectele ştiinţei de alcov, de la *know-how*-ul de pat khazar (orgasme întârziate) până la cel teutonic (coloratură BDSM) şi Kama Sutra (acrobaţii). Începând din 1870, britanicii au avut un cuvânt greu de spus în hub-ul din Balcani, deoarece parte din «şeptel» (termenul le aparţine) era direcţionat spre Egipt, ei având un necesar de informaţii crescut în

acea zonă, datorită construcţiei Canalului Suez. Totodată, britanicii foloseau amazoane la Londra, New York, Boston şi Baltimore.

Starostele susţine că Steluţa Wexler a trecut şi ea pe la Bucureşti, ţinta pe care i-o rezervaseră Kristol şi Lansky, *handlerii* ei, fiind New York. Interesant e că după ce ea a făcut carieră pe Coasta de Est (a fost manechin şi a jucat în câteva filme, din care unul despre bătălia de la Little Bighorn), Kristol a fost contactat de un personaj din Berlin, care l-a convins s-o trimită în Argentina, Steluţa devenind astfel Estrellita. N-am reuşit să aflu cine a fost acel individ, dar interesul lui era distrugerea Hansei, nume pe care starostele i l-a menţionat şi Louisei, neştiind să spună mai mult despre organizaţia lui Peter B. Bănuielile mele se îndreaptă asupra contelui Radetzky, care, deşi membru al Hansei, aderase în secret la Cooperaţia Vieţii Noi, un club socialist britanic, preocupat, ca şi Peter B., de dirijism social, de conducere raţională a populaţiei şi de control demografic prin eugenie.

Ca o ironie, pe când jurnalista vorbea cu starostele, *sieur* Max era în apropiere, trăgând cu urechea dintr-o încăpere igrasioasă a tunelurilor bucureştene, unde se ascundea de procurorul Gaftoi.”

36. SENTIMENTE MATERNE. O TURNĂTORIE

Se aude mai întâi bubuitul uşii de la intrare, apoi un tropot de paşi furioşi. E Erika, a dat buzna în sediul din strada Columb. Louise o întâmpină, dar bătrâna îi pune mâna în piept: „Cu tine am terminat-o! Unde e *porcul* de Vuia?”

Louise tresare: „La el în birou”.

Erika o ia înainte, dă nas în nas cu Radu: „Te ştiu de când erai un rahat cu ochi! Ai fost prietenul lui cel mai bun şi-acum îl *vinzi*, măgarule!”

Radu îşi muşcă mustaţa. Apare şi Bismut. Iar Erika: „Tu ce zâmbeşti ca popa la Bobotează?” „Doamnă, nu noi v-am arestat fiul”, răspunde Bismut încurcat.

„Nu, doar i-aţi făcut public dosarul! În ce ţară mai are presa acces la dosare? Asta e justiţia la care visaţi? De-aia zbieraţi în pieţe că vreţi dreptate?”

„Erika,” încearcă Radu s-o potolească, „Max ştia că are zilele numărate”.

„Tu să taci! E a doua oară când îl trădezi!”

Dorind să aplaneze scandalul, Bismut îşi cere scuze şi spune, aiurea, că Max a călcat strâmb, stârnind-o pe Erika şi mai şi: „Strâmb?! Fiindc-a făcut Bursa? Fiindc-a închis firme falimentare? Fiindcă le-a salvat p-alea cu viitor?”

„Firmele salvate de el au băgat miliarde în buzunarele amicilor lui, socialiştii de cumetrie”, zice Bismut.

„Şi ţi-e ciudă că tu n-ai pupat nimic?”

„Doamnă, eu nu v-am jignit.”

„Ba da! Mi-ai jignit *inteligenţa*! Nici eu nu-i înghit pe socialişti, dar tu te iei de ei de parcă a avea opinii e un delict. Cine nu-i cu noi e împotriva noastră! Şi ştii ce mă uluieşte? Că atâta lume pune botul la lozincile tale! I-ai aburit pe atât de mulţi, încât uneori am impresia că *eu* sunt nebună... Bine că m-a trezit popa Chibici!” Naiba ştie cum se brodesc clipele alea, dar Louisei îi pică ochii pe pantofii bătrânei: model vechi, cu toc pătrat, plini de praf, care o fac să arate nu ca o arhitectă, ci ca o precupeaţă, cu atât mai mult cu cât începe să strige: „Am opinii, deci sunt vinovată! E un *delict* că exist şi că l-am crescut pe Max! Fir-ar al naibii, o să mă fac socialistă doar ca să vă dau peste nas!”

„Doamnă,” încearcă Bismut să se explice, „n-am nimic cu socialiştii, dar toţi amicii lui Max au obedienţe *maligne* de dinainte de ’89, din PCR...”

„Mă, voi mai ştiţi să vorbiţi normal? Auzi la tine, obedienţe maligne... Dar de *obedienţele benigne* ale lui Vuia, ce spui, tov Bismut?”

„Nu-s tovarăş!”

„Oh, nu! Tu te îmbraci ca negrişorul de Obamov, cum să fii tu *tavarisci*?”

„Să vă zic ceva...” dă el să-i ţină piept, numai că Erika îl împunge: „Dispari! Era plin PCR-ul de d-ăştia ca tine, la fel se *coiau*, la fel se căcau pe ei ca să pună mâna pe sinecuri!”

„Bună, Erika,” iese din birou Vuia, „mi-a zis Pârşu că vii”.

Se face linişte. Cu excepţia Erikăi, toţi zâmbesc jenaţi. Doar dintr-un birou se aude Slav dezbătând subiectul zilei: un maidanez îl muşcase de femurală pe un tip, într-un hol de bloc, ucigându-l, şi ajunsese într-

un centru de plasament. De ce nu-l adopta nimeni pe bietul căţel, întreba Slav, de ce nu primea avocat din oficiu?

„Aziluri pentru oameni nu faceţi," strigă Erika, „câinii dau mai bine pe Facebook! Dar, na, ce să-i ceri unuia căruia-i place *cacaua* cu lapte?"

„Erika, te rog", spune Vuia.

Ea intră la el în birou trântind uşa.

„Comunista naibii!" face Slav, ieşind pe culoar. Dar Louise: „Ştiu eu dacă-i comunistă? A fost la proteste cu noi". „Vrei să zici că e recuperabilă?" se hlizeşte Slav. Louise nu-i răspunde, se întoarce la Radu: „Vezi de ce nu împart informaţiile cu Gaftoi? Ai auzit-o pe Erika: dosare, presă, legalitate..." La care Slav, furios: „Mă laşi? Cine se uită la Erika? E mamă de corupt, e ştearsă de pe faţa pământului".

„Şi ţi se pare corect?" îl ia Bismut.

„Să-i dăm jos pe socialişti şi vedem *după* ce e corect!" face Slav, dar îşi dă seama că a rostit cuvinte prea angajante pentru unul ca el şi o şterge la toaletă.

„*Welcome to Romania!*" îi spune Louise lui Bismut. „Nu-ţi era mai bine la Köln?"

Vuia scoate capul pe uşă: „Louise, vrei să vii?"

Tânăra o găseşte pe Erika fumând, aşezată pe unul dintre taburetele joase, puse de Vuia ca să descurajeze vorbăria: „Aţi făcut din Max singurul cal de bătaie," zicea bătrâna, căutând o poziţie comodă, „vă purtaţi de parcă doar el a furat..."

„Bine, bine", face Vuia, de parc-ar împăca un copil. Şi apoi: „Louise, explică-i, te rog, situaţia. Erika e supărată, dar e o *persoană* raţională".

Ce să-i explice? Că pe lângă corupţie mai era şi porcăria cu Igel, bătut, violat şi băgat în spital, despre care nu scrisese nimic? Că Sobek difuza emisiuni în care analişti de doi bani îi luau apărarea lui Max? Că amicii aceluiaşi Max, Louise o ştia, pregăteau contralovitura?

„I-ai distrus viaţa, fetiţo!" spune Erika. „Ziceai că eşti prietena Ancăi, cum crezi că se simte ea când scrii despre taică-său că e un escroc?"

„Anca a ştiut tot timpul ce fac."

„*Credea* că ştie ce faci, nu că scoţi basme din pălărie! Ce treabă a avut Max cu fabrica de armament?” o scotoceşte Erika din priviri: „Eraţi haioşi la început, acum sunteţi nişte Stalini, vă bateţi joc, inventaţi, sunteţi mână-n mână cu ăia care au furat mai mult decât Max. Tu-l judeci? Tu?” se întoarce la Vuia.

Louise ar putea să-i arate Erikăi documente apropo de fabrica de armament, dar abandonează ideea, căci se simte ca naiba, vrea să scape de momentul penibil. Îi vine să se preschimbe în praf, mai ales că o cuprinde *şi* jena, căci bătrâna, stând pe taburetul ăla nenorocit, se chinuie să-şi acopere genunchii cu fusta.

„Nu pune la suflet, Louise”, o ia Vuia. „De fapt, Erika vrea să-ţi spună ceva despre Oli.”

„Dacă are ceva de spus, să-i spună lui Gaftoi”, mormăie Louise.

„Ce? Te temi de Oli?”

„Nu mă tem de niciun Oli, dar n-o să înmoi campania împotriva lui Max, orice mi-ar spune doamna Murgescu.”

„Ţi-a cerut cineva asta?”

Şi Erika: „Nu vrei să ştii cum a ajuns Max partenerul lui Oli?”

Louise se uită la Vuia, se întreabă de ce nu curmă odată situaţia, numai că moşul o înghesuie: „Zi, Louise, te bagi?” Dar ea: „Doamna Murgescu e supărată fiindc-am scris despre fiul dumneaei. De ce-ar vrea să-mi vorbească?”

„Ca să pricepi că nu totul se rezumă la bani”, zice Erika cu glas stins.

Păi, n-a spus nimeni că-i vorba numai de bani, se gândeşte Louise. *Pe lângă conturile după care umblă toţi de la revoluţie încoace, mai e şi crima lui Chupka, şi afirmaţia Inei Ivanciuk că Max doar părea prins, şi povestea starostelui din canalizare, care aparent cuprindea totul într-o ţesătură de fapte imposibil de redat într-un text sau un podcast. Ce interes are Vuia în ghemul ăsta?* se întreabă Louise, dar nu zice decât: „OK. Pornesc reportofonul?”

„Nu e cazul”, răspunde Vuia, zâmbind. „Am unul cât toată camera.”

Louisei nu-i place replica şi mai întreabă o dată dacă porneşte reportofonul, după care îşi scoate carneţelul, aşa cum obişnuieşte mereu.

37. MĂTUŞA LUI MAX. AFLĂM CINE E OLI. UN DOSAR

Max l-a cunoscut pe Oli la vila lui W, în cursul unor reuniuni ezoterice la care participanţii îşi vedeau *şi* de treburi lumeşti. Dezvăluirile Erikăi sunt jenante, făcând-o pe Louise s-o judece aspru; totodată, află lucruri atât de bizare, încât se întreabă de ce a vrut Vuia ca ea să audă aşa ceva; în fond, e şi el implicat, căci supraveghease grupul teozofic de la Sinaia din poziţia sa de general de Securitate.

Istoria e încurcată şi începe cu un accident rutier petrecut în copilăria lui Max când, ocolind nişte raţe, Erika intrase într-un copac. Ea şi fi-su' scăpaseră întregi, dar în maşină era şi bunica lui Max, care s-a ales cu clavicula ruptă şi cu o groază de cioburi ce i-au intrat în mână şi antebraţ. După accident, Ana, mătuşa lui Max (cea care-l smotocea la plajă) a luat-o pe bunică la ea acasă, ca s-o îngrijească, în timp ce bunicul a rămas mai departe în apartamentul Murgeştilor.

Într-o zi, Erika şi Max s-au dus să vadă ce face bunica. Au găsit-o singură, iar Erika, ciudat, şi-a cerut iertare de când a intrat în casă, în timp ce bătrâna se purta de parcă scuzele i se cuveneau cu vârf şi îndesat. *Ce vină are* mama *c-au sărit raţele în faţa maşinii?* s-a mirat Max. *A fost un accident, n-a intrat de-a naibii în copac.* Bunica era însă neagră de supărare: îşi exhiba vânătăile, se plângea de dureri, observa că mai are cioburi „în carne". La un moment dat, Erika a izbucnit în lacrimi şi, luând cu blândeţe mâna bunicii, s-a apucat s-o caute de nenorocitele alea de cioburi. Când să le ducă la gunoi, bătrâna i-a strigat furioasă: „N-arunci nimic! Ana le strânge într-o batistă".

N-a trecut mult şi a venit mătuşa: „Ce cauţi aici, *nemernico*?" a luat-o pe Erika. „Mai ai tupeu să vii în casa mea? Maică-ta e prima generaţie încălţată, de unde să ştii *tu* să şofezi? Ah, şi i-am zis lui frate-meu că eşti neam prost, i-am zis să nu se însoare cu tine! Crezi că n-am auzit ce-ai făcut în excursia aia, în URSS? Toată lumea vorbeşte, atârnai pe lângă colegi, cereai bani împrumut, netrebnico, *cerşeai*! Pleacă de-aici, era s-o omori pe *mămica*!" a zbierat Ana arătându-i Erikăi uşa. Îşi împingea sânii în faţă, ochii îi ieşeau din orbite, iar taiorul ei de tergal şi pantofii din piele de şarpe o făceau să arate ca o boieroaică ce ţipa la idioata ei de subretă.

În timp, duşmănia s-a stins, româneşte, iar Ana, fiind văduvă, a dat în patimi de femeie singură: spiritism, viaţă de apoi, ezoterism – doar pechinezi n-a crescut. Max o vizita des şi, după ce a împlinit

şaisprezece ani, s-a pomenit că mătuşa l-a dus la Sinaia, la teozofii ei, după care s-a apucat să-i arate rosturile vieţii, căci i se părea că Max e prea cu capul în nori: de ce-i plăcea o singură o fată?, de ce bătea câmpii cu tâmpenii filozofarde?, ce-i ăla, *infinit pulsator*? Lui îi trebuia un *depucellage*, trebuia să afle de *madame* Blavatsky, de reîncarnare, ce tot vorbea despre legile particulare ale sistemelor circumscrise, exprimate (tadaaam!) prin incoerenţă?

„Ce mai face prietena ta?" l-a întrebat într-o zi. El i-a zis c-au fost la Înviere. „La Înviere?" a căscat Ana ochii. Şi Max: „Păi, da, am dat o palmă socialismului". „O palmă! Socialismului! Aha... Şi după aia v-aţi distrat, nu?" El s-a pleoştit: cum naiba să te distrezi, când Sossa nu e sigură pe ea?

„Cum adică nu e sigură?" s-a mirat mătuşa. „Păi, ce treabă are *ea*?"

„Ei, Sossa nu mă place *aşa* cum vrei tu."

„Of!" Ana l-a mângâiat şi i-a spus că are nevoie de întuneric: au dansat ei vreodată în beznă? „Nu", a recunoscut el. „Păi, vezi? Asta trebuie să faci." Max însă nu suporta să danseze. La care mătuşa: „Dă-l naibii de dans, trebuie doar să găseşti prilejul să-i pui mâna pe *şezut*". Lui Max i s-a lungit faţa, a spus c-o iubea pe Sossa, ce treabă avea şezutul cu asta? „Biiine!" a făcut Ana şi s-a apucat să-l şcolească.

Pe de o parte, Max era încântat, pe de alta, simţea că ceva era în neregulă: mătuşa îl aţâţa cu vorbe decente (sâni, penis, vagin), dar astea, vezi bine, erau simple cuvinte, căci ea era exuberantă cu *conţinutul*: spunea că trupul e o hartă a plăcerii şi că harta asta are butoane care fac să nu conteze că eşti scund şi cu capul mare – de pildă, mamelonul, zis şi *sfârc*, care, supus unei umectări potrivite şi unei aspiraţii ritmice, prin scăderea presiunii din cavitatea bucală, generează un set de unde şi tresăriri, conducând la... Ce mai tura-vura, l-a zăpăcit. Ana îşi punea ochelarii cu rame de baga şi, privindu-l cu ochi reci, cataloga extazul carnal de parcă citea cotele râurilor. *Ce naiba vrea?* se întreba Max. *Unde-o să ajungem? Nu-i e teamă c-o spun mamei?* De spus, n-a spus nimic nimănui, iar mătuşa îi făcea scheme din ce în ce mai temerare cu poziţiile din Papirusul Turin, de pe cupa Warren şi din cărţile erotice Koshokubon, fiecare cu avantajele şi dezavantajele ei, motivate fizic, biologic, *astral*. După ea, sexul avea o logică inatacabilă, la fel ca spiritismul şi teozofia, despre care Max aflase câte ceva la Sinaia, în casa lui W.

Nu şi-a aplicat învăţătura pe Sossa, căci s-au despărţit, dar mătuşa nu s-a lăsat şi, de gura ei, Max s-a combinat cu poeta liceului, pe care a smotocit-o la un *ceai* (aşa se numeau petrecerile atunci). Iar Ana, încântată: „Bun! Mergi mai departe!” „Doar n-o s-o violez!” s-a speriat el. Mătuşa n-a comentat, dar, în scurt timp, a contactat-o pe sora mai mare a Galei şi a plătit-o din buzunar. „Cucoană, ţi-l îndoi!” rânjea obeza, numărând sutele. Dar Ana: „Nici ţie n-o să-ţi pară rău, crede-mă!” „Cum să-mi pară, la banii ăştia? O să-i iasă ochii din cap ca la melc.”

Au fost bani cheltuiţi cu folos: Max şi-a descoperit vârtoşenia, dându-şi seama că putea să fie şi de două ori mai scund, că n-avea importanţă, grăsana a rămas lată, nevenindu-i să creadă că Manetă o regulase în asemenea hal, iar Ana a răsuflat uşurată că-şi rezolvase nepotul.

N-a trecut mult şi l-a introdus oficial în grupul de la Sinaia. „L-aţi văzut că-i *ager*”, le-a zis teozofilor. „E olimpic la mate, citeşte mult şi, poftim, e pasionat de Emin. Să fie o întâmplare că în casa lui W o să vină un pasionat de Emin?” „E un semn, e un semn!” au exclamat teozofii, o gaşcă de poeţi, profi, arhitecţi, securişti, ambasadori, medici, bişniţari, ingineri. Printre ei, Milka: o pianistă din Bulgaria, specialistă în Rahmaninov, care se ducea în munţi cu nişte yoghini europeni de baltă. Şmecheră, Ana i-a arătat lui Max nişte poze luate în căldările glaciare ale Masivului Rodopi, unde o mână de slăbănogi în chiloţi, cu priviri serene spre tâmpe, se aşezau pe malul unor lacuri alpine, în jurul Milkăi, o tipă cu un chip pe care l-ai fi crezut gânditor, dacă n-ar fi fost contrabalansat de curbele ce-i alcătuiau carcasa; mda, pianista făcea toţi banii, gaşca teozofilor fiind indicată, vezi bine, nu doar pentru călătorii astrale, ci şi pentru *agaţament*, dracu’ să-l ia de ezoterism! De altfel, primul lucru aflat de Max, odată primit în grup, a fost legat de educaţia sexuală la care-l supusese mătuşa: urmaşa lui W i-a zis că Ana încercase o terapie de substituţie care le-a prins bine amândurora, din moment ce Ana n-avea un bărbat şi Max n-avea o prietenă. În fond, explica ea, o absenţă analizată n-avea cum să nu ţină loc de *lipsa* cu pricina. „Sex în aer, dragul meu, a fost sex în aer! Suntem deschişi, ne mână dorinţa de a ne armoniza cu universul.” Aşadar, Max s-a armonizat cu bulgăroaica, ascultând Rahmaninov într-un mediu ales: stătea în lotus şi rostea, când şi când, „*Aum mani padme hum*”.

Cu trei săptămâni înainte de admiterea la facultate, când el era în focuri, Ana s-a dus la Sinaia. Veniseră toţi, până şi bulgăroaica (s-a întristat, văzând că Max n-a apărut), ba chiar şi ambasadorul

american, plus generalul Vuia, pentru a *împlini* ritualul de solstiţiu, într-un stagiu de *acordare energetică*. După ritual, Ana l-a sunat pe Max şi i-a povestit cum a decurs întâlnirea, începând prin a-i zice că au luat telecabina la trei noaptea, ca să prindă răsăritul pe platoul Bucegilor.

Cine a pornit telecabina la ora aia? s-a mirat el. Să se fi dat şpăgi? Dacă da, cine le-a dat? Aşa a auzit Max de Oli, regele fleicilor, ducele ţigărilor Kent şi herţog al cafelei de peste mări. Ca orice gestionar socialist, Oli hrănea cohorte de nemâncaţi, de la miliţeni până la secretari de partid şi oameni de cultură înaltă. El plătise telecabina să plece cu noaptea-n cap, iar Vuia aranjase cu şeful de post să închidă ochii, căci de ce n-ar fi fost interesaţi şi ei de *madame* Blavatsky, de spiritism sau de-o pianistă trăsnită? În acel sejur, ambasadorul american a negociat cu Vuia achiziţia filmului în care tânărul Ronald Reagan interpreta un rol sexual pasiv. Fără succes, însă.

Mă rog, ajung ei pe platou, fac mudre, rostesc mantre şi, la răsărit, Anei îi cad ochii pe o pietricică iluminată de prima rază de soare: ceva mic, colţuros, cenuşiu-albastru, ieşind în evidenţă pe păşunea alpină. „Nu pot să cred," a exclamat urmaşa lui W, „uite tanzanitul! E un semn, e un semn!" a strigat fericită. Oli s-a uitat la piatră şi a întrebat cât costă, dar urmaşa lui W i-a tăiat-o cu aer *hautain*: „Nu contează banii! Dac-am dat peste tanzanit, e semn că ne-am acordat energetic. Ştiţi de când îl caut?" Dar Ana: „Pfuai, i-l dau lui Max, ca să-i poarte noroc".

Când Max s-a dus să ia piatra, l-a găsit pe Oli la mătuşă acasă: mânca ochiuri în bucătărie şi asta spunea tot. Ce să-ţi fac, părea să-i zică privirea Anei, după care, ca să-i îndulcească pilula, l-a asigurat că teozofii s-au rugat ca tanzanitul să-i poarte noroc la admitere.

„Poţi să nu mai înveţi nimic", a rânjit Oli, pipăind-o pe mătuşă fără jenă. Ea însă l-a sfătuit să înveţe, căci n-avea de gând să-i jertfească viitorul ca să verifice energiile *amorsate* în şedinţele lor de grup.

Max a şters-o, enervat de efuziunea din bucătărie. Acasă, a ascuns tanzanitul în sertarul cu fleacuri: o lămâie uscată din Grecia, dăruită de poeta şcolară, o bandană ca a lui Jim Morisson, pe care cususe nasturi desperecheaţi, şi câteva caiete minuscule, de doi pe doi centimetri, în care-şi trecuse teoriile legate de legea locului circumscris şi alte idioţenii care o scoteau pe Ana din minţi. Neinspirat, a făcut greşeala să nu ia mereu tanzanitul cu el, după cum făcea cu scrisorile, pe care le-a cărat *şi* la admitere, trântindu-le ostentativ pe

catedră, ca să nu fie acuzat că a adus copiuţe. În fine, cert e că, după ce a pus piatra în sertar, a încuiat uşa şi şi-a descărcat surplusul, gândindu-se la picioarele mătuşii, care, în ciuda vârstei, aveau trei clase peste ale Sossei, semn că sexul şi dragostea nu-s totuna. Cu câteva clipe înainte să-i vină, a mixat imaginea Anei cu cea a pianistei şi a trăit clipe perfecte.

La admitere a fost cap de listă. *Al naibii tanzanit!* şi-a zis şi, cu inima cât un purice, a dat fuga la sertar, l-a deschis, dar ia tanzanitul de unde nu-i. Furios, s-a luat de maică-sa, care făcea mereu ordine în lucruri, numai că ea, ştiind că sertarul era locul lui privilegiat, nu-şi băgase nasul. Cum-necum, cei doi au răscolit camera, dar piatra intrase în pământ, dracu' s-o ia!

N-a trecut mult şi peste Max s-a abătut un nemilos şir de sincronicităţi. La început a fost vorba de oameni: îşi amintea de cineva pe care nu-l văzuse de mult şi, în două-trei zile, îl întâlnea. Asta putea să admită, căci în telepatie *credea*, dar apoi au fost cărţile, iar aici telepatia nu avea treabă: deîndată ce auzea de o carte, după o zi-două dădea peste ea, ba în bibliotecile prietenilor, ba în librăriile din oraş. Apoi a *visat* un dosar cu coli galbene, scorojite, pe care i-l dăruia Sossa. Erau în acel Bucureşti pe care Max îl visa odată la două-trei luni, numai că de astă dată nu era în Delea Veche, ci lângă Operă. Spre deosebire de clădirea lui Doicescu, faţada Operei din vis era alcătuită din opt coloane şi un fronton uriaş ce privea spre apus, de-a lungul Dâmboviţei, către un labirint din granit, în care copiii se dădeau cu rolele şi îndrăgostiţii se sărutau pe ascuns. „Ce bine c-ai *varţ* să vii!" l-a întâmpinat Sossa, în timp ce Max îşi zicea: *Încă o* inolvesc*, o* inolvesc mura *mult*. S-au aşezat pe o bancă la intrarea în labirint, iar ea i-a dăruit dosarul: „Nu-l citi *uhal*, *sasso* că nu e bine!" i-a spus, iar Max s-a trezit. Îl durea inima.

A doua zi, s-a gândit că sincronicităţile aveau să se lase cu ceva legat de Emin, *căci mai păţise aşa*. Cel mai simplu ar fi fost s-o sune pe Ana şi să-i împărtăşească păţaniile ce-l răvăşeau, dar s-a ţinut tare: era supărat pe ea după ce Oli îi umblase sub fuste. În plus, cei doi se căraseră la Sinaia.

Pe la prânz, l-a sunat Radu şi i-a zis că are chef de o tură pe munte. Unde? În Bucegi, *bien sûr*. Au luat cortul, au stat două zile la Omu, căcându-se în WC-ul cu cea mai tare panoramă din lume, iar la sfârşit Max a zis că vrea la Sinaia, în Calea Codrului, căci îi trecuseră dracii pe mătuşă. „Macule, Macule," i-a zis Radu, „hai mai bine la Bucureşti".

Avea lacrimi în ochi. „Nu-ş' de ce," a adăugat, „dar simt că vila lui W îţi poartă ghinion". Macu, însă, nimic.

„V-am zis eu c-apare?" s-a împăunat Ana văzându-l. Deşi era vară, studenţii nu veniseră în practică, aşa că grupul s-a strâns în *Wunderkammer* printre păsări împăiate, planşe cu coleoptere şi ierbare. Oli era de faţă: bea coniac franţuzesc şi citea, cum altfel?, din dosarul cu coli galbene, scorojite.

„Un document *monumental*", se frichinea el. „Explohratohrul Stanley a pohrnit din Congo, unde Leopold al II-lea voia să facă o nouă Amehrică, şi s-a dus în Ecuatohria lui Emin Paşa, unde Bismahrck voia să facă o nouă Amehrică, dar s-a ales phraful de tot şi de toate, fiindcă şi fhrancezii voiau să facă o nouă Amehrică, numai că a lohr ehra în Fouta Djalon. A ieşit un asemenea tăhrăboi şi s-au tras atâtea covoahre de sub picioahre," a continuat Oli, privind într-o parte, de parcă-l ruşinau privirile respectuoase ale celorlalţi, „încât Emin Paşa a fost ucis. Ei, cine chredeţi c-a plănuit crima? Omul lui Bismahrck, unul, Junkehr. Nu cunoşti matehrialul?" i-a întins lui Macu dosarul.

„Eu nu voiam," s-a scuzat Max, „decât să aflu ce e cu tanzanitul."

Şi urmaşa lui W: „Nu ştiu nici eu, căci tata nu mi-a spus tot. Oricum, dispariţia pietrei mă nelinişteşte... Tu ai reuşit să afli ceva?" a întrebat-o pe Ana.

Privind în pământ, Ana a făcut semn că nu.

Max a luat dosarul, l-a frunzărit şi, după câteva clipe, a uitat unde se află, deşi Milka îl privea numai zâmbet. Poftim: documentul era scris de însuşi Emin, poetul naţional al tuturor Românilor, care bătuse jungle, deşerturi şi munţi, în căutarea unui *Lebensraum* african.

„Dumnezeule, cum a ajuns dosarul ăsta aici?" a întrebat Max.

La care urmaşa lui W: „L-a trimis Emin cu poşta din Buenos Aires".

„Din Buenos Aires, ah!" a făcut Max, dându-şi seama că discuţia avea loc sub portretul lui Oigăn Carada, întemeietorul Băncii Naţionale, un tip cu ochi visător-exoftalmici, pe care Emin îl ura.

38. BUCUREŞTI. 1883. O ZI CĂLDUROASĂ DE IUNIE

E trei dimineaţa. E zăduf şi sunt lac de sudoare. Cineva bate la uşă: „Coane Oigăn, coane Oigăn!" mă strigă.

E Trică. Deschid şi încremenesc: nu e lună, dar copacii par acoperiţi cu o spuzeală de argint, cât despre stele, nicicând n-au fost atât de strălucitoare, zici că un viscol luminos a îngheţat peste Calea Lactee.

„Ce-i, coane?” se sperie Trică de ochii mei. „Nu-i nimic,” dau din cap, „nu-i nimic”. Iar el, aducându-mă pe pământ: „Coane, e tărăboi la Slavici acasă”.

„Ce tărăboi? Nu s-a dus Slavici la Halle?”

„S-a dus, nu s-a dus, nu ştiu. Ştiu doar că-i scandal acasă la el.”

Cică Emin ţipa la Szöke, iubita lui Slavici, din cauza debaralei infecte pe care cei doi i-o închiriaseră, iar Szöke îl făcea pe poet nesimţit, căci, cu cincizeci de lei pe lună, locuia aproape pe gratis. „*Dor*, la ce să te *óştepţi* de la un *nécredincious* ca tine?” îl bruftuluia femeia (ah, cum o imită Trică!). „Un *oum* care *o* scris *mizerobil în* contra episcopului *Po-oli* nu poate fi decât un *íngrot éretic*!”

Trică zice că-n casă zbierau doar Emin şi Szöke şi că, dacă era şi Slavici de faţă, tăcea, că doar n-o să se pună cu Szöke, care-l face să grohăie ca un urs. Altfel, Slavici ţine la tăvăleală: e amic cu Emin, e iubitul lui Szöke, e ofiţer austriac şi e ardelean – greu să ţii partea cuiva fiind toate astea deodată. Titu zice că Slavici ţine totuşi cu noi, cu românii, căci participă la întrunirile Societăţii Carpaţii, pe care i le relatează pe larg, dar eu mă întreb: i le relatează doar lui sau scrie şi la Viena, la *Kommandatur*, ca un oştean loial? N-am încredere în el, căci bancherul Dumba mi-a scris că Franţ Iosif ştie tot despre Societate şi despre Emin de la un spion – ei, dacă spionul ăla e Slavici?

„Dacă nu l-ai auzit pe Slavici,” zic, „s-o fi dus la Halle, după cum a spus”.

Trică face buzele pungă, zice că prea s-au adunat multe şi că mai bine verificăm. Sunt de acord, căci, cine ştie, dacă e mare tam-tam la Szöke, poate găbjim caietul lui Emin. Toţi fac pe neprihăniţii când vine vorba de caiet, dar numai eu ştiu câţi bani sunt puşi în joc ca să fie sustras. Eu aş da trei mii de taleri, adică o şeptime din banii cu care am vrut să-l răstorn pe Cărluţă, Carp e dispus să dea de două ori pe atât, iar în ceea ce-l priveşte pe Titu, se vorbeşte de opt mii de taleri, care, ce-i drept, nu-s ai lui, el fiind un scârţar – nici pe chirurgul englez care-a operat-o pe Clara, nevastă-sa, nu l-a plătit după cum s-a învoit.

Ce să zic, vreau caietul neapărat.

Plecăm, ajungem la Slavici. Ne strecurăm pe lângă uluci, spre debaraua smintitului, clipă în care-mi vine o idee: şi dac-am face din Emin poetul nostru naţional? Dacă i-am face portrete, dacă l-am preda la şcoală, la Academie? N-ar fi greu, la ce literatură avem – vă daţi seama că şi despre mine se zice că sunt scriitor? În fine, dă-l naibii, până una-alta bag de seamă că Szöke e îngălată: florile din curte sunt ciufulite, iarba e neîngrijită, asta chiar *e* unguroaică? La un moment dat, Szöke zbiară, îngheţându-mi sângele-n vine: „La tine nimic nu convine!” Iar Emin, răcnind din fundul bojocilor: „Ce să-mi convină? Vă ştiu pe voi, papistaşii! Primiţi un deget şi luaţi toată mâna! O să-ţi dărâm casa, o să-i pun foc! Dau foc la toată mahalaua!”

Dar vecinii: „Mai bine dă-i foc la pizdă! Fute-o şi lasă-ne să dormim!”

„Ce zis? Ce zis?” face Szöke în şoaptă. Şi Emin, furios: „Nu schimba vorba! Când am zis că pun foc, pun foc!” „*Ceroule*, eşti *nébun*!” face Szöke cu glas scăzut, dar Emin a scăpat caii: „Nebun, dar cinstit!” ţipă şi bang-bang-bang, dă în ceva. Iar Trică: „A luat conu’ Slavici un talger de bronz din Obor, ăla bubuie aşa”. „*Nébunule*! *Volah schirţan* şi *nébun*!” zice Szöke cu grijă, numai că poetul e un pachet de nervi: „M-aţi înnebunit! M-aţi înnebunit!”

„Ce facem?” mă ia Trică.

„Nimic. Dacă Titu e om de cuvânt, îl opreşte el pe Emin.” Deîndată ce-o zic, mă ia cu frig: Carp e supărat pe Titu, care, deşi are influenţă asupra poetului, nu-i închide gura odată, mai ales că austriecii şi nemţii au draci după ce Grădişteanu i-a sugerat lui Cărluţă să ceară Ardealul, Banatul şi Bucovina; Von Mayr a anunţat că Viena rupe legăturile cu Bucureştiul, iar Saurma a ameninţat că Berlinul vrea să ne invadeze, săturat fiind de fiţele noastre. De ce mai negociaţi, întreabă ambasadorii, dacă toleraţi circul zevzecului de Emin şi acţiunile subversive ale Societăţii Carpaţii? De ce nu băgaţi cenzura? Ce-i aia, să alipiţi Transilvania la Patria-Mumă? Dacă vă credeţi tari, de ce nu porniţi un război sau, dacă nu vreţi alianţa cu noi, de ce nu semnaţi un tratat cu masonii (!), să vă scoată *ei* din rahat? Sunteţi singura ţară care construiţi în jos, nu în sus, voi faceţi bordeie, nu case, şi-atunci, *de ce nu aranjaţi cu presa* să zugrăvească o realitate bucolică, o potemkiniadă, ceva, ca să aveţi motiv să ignoraţi mâna pe care v-o întindem?

Lumina unui reflector se târăşte prin Amzei. E aerostatul de Moscova, lunecă peste oraş ca o barză lipsită de aripi. În case se sforăie, câinii latră a pustiu, iar de pe bulevardul Colţei se aud autotractatele

lăptarilor: troca-troca, troca-troca. Emin vorbeşte mai încet şi Szöke, speriată, răspunde cu da şi nu. Să fie el totuşi nebun? Nu cred. Ce-i drept, Titu zice în cerc restrâns că poetul se *deteriorează*, dar dacă la mijloc e planul lui Carp, după cum bănuieşte Firfirică? Dacă a aranjat Carp cu Hansa ca Emin să „înnebunească", pentru ca apoi să stingă focul cu mâna lui şi să dea *el* bine în faţa Împăratului şi a Cancelarului? Dacă-i iese tratatul secret cu Germania Mare, Carp poate să-şi propună orice; ce te faci însă dacă are *alte* intenţii, deşi e greu de înţeles cum ar putea să se înţeleagă cu Peter B., care visează altfel de geografii, altfel de societăţi omeneşti, după cum mi-a mărturisit Junker, viclean. Pe de altă parte, dacă *Herr* Carp vrea doar caietul poetului? Dacă tot ce-l interesează e să vadă ce a scris smintitul acolo?

Brusc, Emin urlă. Szöke nu mai are rezerve şi tace, dar sar vecinii: vor linişte, c-abia acum, pe răcoare, au adormit. Se crapă de ziuă, iar eu degeaba m-am dat jos din pat; bine măcar c-am aflat că nu-i Slavici acasă! S-o fi dus *direct* la Viena, nemernicul!

„Nu mai avem ce face aici", zic. Îl trimit pe Trică să se culce şi plec la Titu.

Casa lui e la o aruncătură de băţ, pe strada Mercur. N-o să intru la el, că nu-s prost, cu atât mai mult cu cât văd că un ins trage *şi el* cu ochiul la casa lui Slavici, învârtindu-se printre ţăranii ce dorm în piaţă. Ca să nu-i dau de bănuit, merg la sinagogă şi-l trezesc pe rabin. El are ochii cârpiţi, eu îmi cer scuze, el e simţit şi-mi spune că nu face nimic, eu scriu un bilet care trebuie să ajungă *schnell* la conul Titu şi-mi văd de drum. Iscoada o ia după mine, de când m-o fi urmărind? Mă rog, merg acasă, mă aranjez, pun feciorul să cheme o birjă (nu o autotractată, insist) şi fug la Bancă. Oh, când o să mai văd un cer *atât* de înstelat ca azi-noapte?

Intru în birou. Cafea. *Croissants*. Trabuc. Discut cu Pandele, secretarul, despre emisia unor obligaţiuni. La şapte, Trică apare din nou: „E nebunie, coane!" Are ochii roşii de nesomn, semn că-i trebuie ajutoare, cu atât mai mult cu cât, din ce spune, s-au precipitat lucrurile: *L'Indépendence Roumaine* a fost interzisă, iar Berlinul şi Viena i-au trimis azi-noapte lui Sturdza, ministrul de Externe, note ameninţătoare. Cică Sturdza e îngrozit şi vrea să se sfătuiască cu mine, înainte să dea ochi cu *notre cher* Cărluţă, *le roi*.

„Pune-ţi oamenii să împânzească oraşul!" îi poruncesc lui Pandele. „Într-o oră vreau să ştiu ce poftesc ambasadorii, ce e cu

L'Indépendence Roumaine, unde e Slavici; vreau să ştiu tot! Şi aveţi grijă cu Emin! Nu care cumva să calce în redacţie, că ne-am ars!" Pandele dă să plece cu ei, că-i place să iscodească, dar n-am altul mai bun ca să ţină lumea la uşă şi-i zic să rămână. „Iar tu," îl bat pe Trică pe umăr, „du-te de te culcă! O să am nevoie de tine *întreg* cât de curând."

„Te-ai hotărât, coane, *julim* caietul?" mă întreabă el în şoaptă.

Nu-i răspund. Pe la opt, capăt primele veşti: aflu că Galli, directorul de la *L'Indépendence Roumaine*, a fost expulzat. Acum e la Giurgiu, în drum spre Stanbul. Între timp, Poliţia şi Biroul II au descins la sediul Societăţii Carpaţii, în Ştirbei Vodă, iar asta e rău, căci n-am scos de acolo tot ce are legătură cu noi, cei ce luptăm pentru ţară. Colac peste pupăză, rabinul îmi dă de ştire că n-a găsit pe nimeni la Titu acasă, ceea ce complică lucrurile, căci îi scrisesem lui Titu să nu scape din ochi documentele ascunse în sediu.

„Şi Emin?" întreb. „Unde e Emin?"

L-a luat dracul, nu ştie nimeni nimic. Nu trece mult şi Pandele bagă capul pe uşă: cică Theo Rosetti vrea să mă vadă. Îi dau afară pe toţi şi-l primesc.

Rosettachi tremură tot. „Ce zi e asta?" începe el, înghiţind în sec.

„Ce vrei să spui?" fac pe niznaiul.

Iar el: „Ziare închise, jurnalişti în surghiun, şi – îţi dai seama? – un mandat de arestare pe numele lui Emin".

„Ce mandat? Ce-i cu braşoavele astea?" Rosettachi zice că tocmai i-a scris Titu, îngrozit, după ce Biroul II percheziţionase sediul Societăţii de parcă ar fi vrut să-l dărâme. „Titu de unde ţi-a scris?" întreb. Rosettachi se miră: cum de unde? De la el de acasă, îi trimisese biletul prin bubosul ăla de fecior al lui.

E Titu acasă? M-a minţit rabinul? Mai că-mi vine să-l trezesc pe Trică, să meargă să vadă ce s-a întâmplat, numai că Rosetti mă încinge, zicându-mi că Titu primise dimineaţă, la şase, un bilet de la Szöke: „Domnul Emin a înnebunit. Vă rog faceţi ceva să mă scap de el că foarte reu". Dacă mă iau după Rosettachi, Titu i-a scris şi lui Kremnitz, ca să-l pună la curent cu situaţia. „Cu situaţia lui Emin?" mă interesez, ştiind că Kremnitz îl urmărea pe Emin din pricini conjugale. „Nu numai," zice Rosetti, „i-a scris şi despre Galli, şi despre ruperea legăturilor diplomatice... Nu-mi spune că nu ştii nimic!"

N-apuc să răspund, căci mă pomenesc cu un bilet de la o iscoadă de-ale lui Trică. Cică Emin s-a dus la Titu *imediat* după ce am plecat de la Slavici, care Titu era împreună cu Chibici, amicul poetului şi, totodată, membru al Societăţii Carpaţii. Titu sărise apoi cu Chibici într-o birjă, dând fuga la sanatoriul lui Suţu, unde a negociat internarea lui Emin contra unei plăţi de trei sute de lei pe lună.

În clipa aia, Sturdza, ministrul de Externe, dă buzna, trecând *prin* secretar: „Ce-ai făcut, Oigăn? De ce nu mi-ai spus nimic? Mereu aflu ultimul!”

„Al dracu’ să fie ăla care-a făcut ceva! Acum am auzit şi eu.” Îl întreb dacă l-a anunţat pe rege de grozăvia situaţiei şi aflu că-l rugase pe Candiano s-o facă, fiindcă el, Sturdza, n-avea timp de rege, domnia-sa trebuia să scrie răspunsurile oficiale către ambasade. „L-am minţit pe Rex, înţelegi?” se smiorcăie Sturdza. „Toţi îl minţim”, zic. Dar Rosettachi: „Noi îl minţim, *aber das Kraut* se prinde”.

„Aseară nu s-a prins singur,” îi ies ochii lui Sturdza din cap, „ştiţi cine l-a pus la curent? Ştiţi?” „Uimeşte-ne”, zic, iar răspunsul lui îmi ia aerul: „Junker, jurnalistul! El şi W, grădinarul de la Sinaia, i-au spus tot”.

„Să-i fut în cur!” îi scapă lui Pandele.

Îi iscodesc pe Sturdza şi pe Rosettachi: habar n-au de Peter B. şi de Hansă, deci habar n-au cine *e* Junker, de fapt, şi cu atât mai puţin că e vrăjmaşul lui W. „Aduceţi-l pe Junker”, le cer, dar Sturdza îmi spune că ticălosul a luat aerostatul de azi-dimineaţă spre Moscova. „Dacă Junker a plecat, îl vreau pe grădinar”, zic. La care Rosetti: „W a şters-o la Sinaia cu noaptea-n cap”.

„Nevoia mă-sii de treabă!”, înjur eu moale, ca Emin. *Hansa a pus focul ăsta!* îmi spun. E vina lui Firfirică, el e convins că Hansa e un fel de masonerie şi că, prin urmare, vom găsi calea spre inima ei. Adevărul e că doar Carp pricepe epoca asta, în care duşmanii îşi dau mâna fără preaviz: nimeni nu mă crede când spun că lumea se întoarce cu fundu-n sus. Şi, ca şi cum tot ce aflasem nu era de ajuns, mă trezesc în birou cu un poliţist de pe ştatele mele de plată, care-mi zice că Emin a şters-o de pe Ştirbei Vodă (când naiba ajunsese acolo?), căci Slavici i-a dat un bilet (deci Slavici nu plecase la Halle?) cu indicaţia de a-l înmâna lui Titu.

„Emin s-a întâlnit cu Slavici?” întreb. „Da, la Societatea Carpaţii”, se jură poliţistul pe mă-sa şi, ca să mă zăpăcească de tot, adaugă că

Emin avea un pistol. Din ce zice, reiese că Titu *habar n-avea* unde era Emin, fiindcă i-a trimis un bilet la redacţia *Timpului*, poruncindu-i să se ducă la Societatea Carpaţii, ca s-ascundă dosarele, şi apoi la Suţu, cu care aranjase apele, toate astea însemnând că nebunia poetului a fost pusă la cale în amănunt, după cum bănuiam.

Şi Sturdza, nepricepând nimic: „Dăm de dracu', Oigăn, dăm de dracu'".

Ia să scap de el! Îl iau după umeri, şoptindu-i să se ducă la rege, ca să-l informeze care-i situaţia şi, cu aceeaşi ocazie, să-l asigure de loialitatea noastră, a liberalilor. Luat la sentiment, Sturdza se înmoaie, cu atât mai mult cu cât vede că Rosettachi se înverzeşte de ciudă că am secrete cu el. Ştiu, Sturdza e descreierat, n-o să am trai cu el; de altfel, capăt dovada pe loc, căci, după ce termin, mă ameninţă vag: „Dacă-ţi baţi joc de mine..." „Doamne-Dumnezeule," îmi fac cruce pe nemâncate, „mă bizui pe tine, coane, zău!"

Sturdza răsuflă uşurat şi-i dă cu tifla lui Rosettachi (cu mine a vorbit venerabilul la ureche, nu cu tine!), după care face o plecăciune, gata să iasă, dar dă nas în nas cu Pandele, care-mi zice, afanisit: „Domnule Consilier, Cărluţă a intrat în Banca Naţională!"

„Care Cărluţă?" tresare viţelul de Sturdza. „Regele", zic. „Cum îţi permiţi? E regele, ce Cărluţă?!" îi scapără ochii lui Sturdza, dar n-am timp de prostiile lui. Trebuie s-o şterg: în primul rând, nu-l suport pe rege, iar în al doilea, mi-e ruşine de el, fiindcă am vrut să-l dau jos de pe tron.

„Uite că ţi l-am adus pe Cărluţă la Banca Naţională," îi zic lui Sturdza, „dă-i raportul aici. Şi nu care cumva să-i spui că m-ai văzut, că te popesc! Stai cu ochii pe el," îi poruncesc secretarului, „vezi să vorbească frumos!"

Ies cu Rosettachi prin spate, o luăm pe Smârdan. Trecem de taraba cu crenvurşti din colţ, şi, când să intrăm pe ulicioara ce duce la Stavropoleos, pac, Trică. „Ce-i cu tine, nu dormi?" îl întreb. „Coane, e groasă!" mă ia. „Ştiu", zic şi-i povestesc despre Slavici, care n-a plecat nicăieri, semn că-i vârât până-n gât în afacere, cu atât mai mult cu cât a fost şi la sediul Societăţii Carpaţii. Iar Trică: „Al dracu' boanghen, e omul Vienei!" Rosettachi înghite în sec, iar eu îi trag lui Trică un ghiont: „N-ai dovezi pentru asta", îi spun. Dar el: „N-am, dar ăia, la Berlin şi Viena, ştiu tot ce facem. Dacă nu Slavici, atunci Titu ne toarnă. Toată ziua e bot în bot cu von Mayr şi Saurma".

„Trică!” strig la el.

Trică tace şi ne trage după el pe pasarela de peste Gara Constantin Vodă, ca să-i fie uşor să vadă cine ne ia urma. Pe când urcăm, îi dau sarcină să-l găsească pe Slavici: dacă n-a plecat, unde se ascunde? Rosetti sughite, iar sirena unei locomotive îl face să tresară ca electrocutat. „Nu-mi vine să cred,” zice, proptindu-se de balustradă, „Slavici, Titu, Viena, Berlin... Ce se întâmplă? De unde şi până unde am ajuns noi, românii, atât de importanţi?”

„Ei, ţi se pare,” zic, „aşa lucrează occidentalii, dau senzaţia că se agită”.

„Coane, nu vorbi aşa”, mă ia Rosettachi tuşind, căci o locomotivă revarsă tone de aburi sub noi: clănţănind, iese din gară, ducându-se spre nodul feroviar de la Procopoaia. Miroase a cărbune, pasarela vibrează, nişte ciori îşi iau zborul de pe Mănăstirea Stavropoleos, dispărând în pâcla alburie de peste oraş. E caniculă, turnul pentru aerostate din Dealul Spirii luceşte de-ţi ia ochii şi Dâmboviţa duhneşte a hoit – iar o s-avem holeră, fir-ar al naibii!

„Măi, Rosettachi, măi”, îl iau după umeri şi, îmbrăţişaţi ca doi idioţi, pornim pe deasupra caselor negustoreşti de pe Chei.

Când să coborâm la Spitalul Brâncovenesc, îl vedem pe Corneanu, argeşeanul care şi-a făcut observator astronomic la culă. E cu Canta, vechilul lui, şi cu Sanderval, franţuzul; acesta din urmă ştie, vai, care e treaba, căci e de-ai Hansei. „Eu dispar,” face Trică, „nu-i bine să ne vadă împreună”. „Ba bine că nu, lasă-i să afle în ce viespar au intrat!”

„Of,” se fandoseşte Trică, „se duce dracului acoperirea mea”.

Asta aşa e, căci, nu mai departe de ieri, surprinsese o discuţie între Emin Sanderval, Chibici şi Bánnfy (ei, da!), la birtul lui Gaftoi din Delea Veche. Stăteau sub bolta de viţă, se afionaseră şi vorbeau fără grijă, crezând că-n jur sunt doar mitocani, numai că Trică, înţolit ca un parlagiu, făcea pe beţivul şi trăgea cu urechea la ei.

Ecuatoria e perfectă zicea Emin, susţinând că regiunea e bogată în cupru şi fier şi că localnicii, Massaii şi Chiga, sunt capabili să devină cetăţeni în două-trei generaţii. Învaţă-i să citească şi să socotească până-n o sută, proletarizează-i *omeneşte*, dă-le căi ferate, şcoli şi spitale, cumpără-le şefii sau fă-i părtaşi şi gata: erau taman buni să devină un popor socialmente virgin, fără prejudecăţi politice, apt de a coagula (atenţie!) o ţară nouă, Sionul, după cum o numeau ei.

La început, Trică n-a fost în stare să-i urmărească, el pricepându-se să te bată, să te fileze sau să-ţi ia banii din buzunar. N-a trecut mult însă şi, prinzând şpilul, i s-a părut că şi românii se potriveau modelului african: şi noi aveam ieşire la mare, după cum era lăudată Ecuatoria, şi noi aveam un fluviu măreţ, Dunărea, şi noi aveam o câmpie întinsă şi, dacă n-aveam Massai sau Chiga, aveam ţigani, bulgari, sârbi, turcaleţi, ca să nu vorbim de evrei, drept care nu era *cazul* să învăţăm calculele până-n o sută, căci ne scuteau evreii de chin; în fond, la noi e un Babilon: avem şmecheri, frecangii, pămpălăi care taie frunză la câini, dar să nu uităm că lenea e motorul progresului! Şi atunci, s-a supărat Trică, de ce nu fac Sionul în România? De ce nu suntem buni pentru Hansă?

Era nervos, căci nicicând nu spionase nişte beţivi atât de cretini, care-n loc să vorbească despre femei, băteau câmpii apropo de ţări inexistente. Eu, unul, nu-s de acord cu Hansa, visul meu politic arată altfel, dar nu pot spune că Peter şi ai lui nu au viziune; fac această digresiune ca s-arăt că unui om simplu, ca Trică, o să i se pară oricând că un proiect grandios e o herghelie de cai verzi pe pereţi. Pare straniu ca un liberal să gândească aşa, dar eu cred că trebuie să-i ducem pe cetăţeni unde ştim *noi* că-i bine, condiţia fiind ca cei ce conduc să fie plămădiţi dintr-un aliaj nobil, Cato cel Bătrân plus Cristos, de pildă, care să se sprijine pe nişte diavoli ca *mine*. A face o ţară e un fel de cosmogonie, ai nevoie de demiurgi, combinatori, intelectuali, bufoni, tembeli, visători, hoţi, başca atleţi ai libertăţii; e o dumnezeire ce nu se sustrage mitologiei, orice-ar zice Lasalle, Marx, Kascei şi alţi anarhişti.

Revenind la birtul lui Gaftoi, numele pe care le-a auzit Trică l-au făcut să îngheţe: Sanderval i-a pomenit pe Radetzky şi Benz, de care Trică ştia de la mine, iar aceştia nu doar c-aveau capital, dar puteau să-i atragă pe Rothschilzi şi Montefiori în antrepriză. Cu toate astea, lui Bánnfy nu-i plăcea Africa: el prefera, ca şi Kascei, Siberia, numai că fluviile de acolo, l-a contrazis Emin, erau o problemă, căci se vărsau prosteşte în Oceanul Îngheţat, neavând potenţialul comercial al Nilului. „Da, dar ne-ar fi mai uşor cu *cetăţenii*," insista contele, „căci siberienii cunosc Biblia, în timp ce triburile Bantu n-au înscrisuri cu credinţele lor". „Eşti eurocentrist," l-a contrat Sanderval, argumentând că siberienii au nevoie de un tătic social, spre deosebire de africani, care sunt efervescenţi, au imaginaţia şi voinţa intacte, fiind buni să pună osul la treabă: „N-au trecut, deci au viitor, sunt stofa de care avem nevoie", a zis, adăugând că şi densitatea populaţiei era optimă în

Africa: teritorii întinse, oameni puţini. „Şi-n Siberia e densitate scăzută, şi-acolo e loc pentru nou-veniţi”, a replicat Bánnfy, precizând totodată că se temea de individualismul negrilor: „Cum să faci din ei un popor? Sunt nedisciplinaţi, în timp ce siberienii nu-ţi ies din cuvânt; vreau să zic că ne-ar fi mai uşor să le dăm siberienilor legi”. Dar Sanderval: „Ei, hai că nici africanii nu fac tot ce le trăsneşte prin cap”. „Doar nu vrei să-i lăsăm să se conducă după legile lor!” a simţit Bánnfy pericolul. „De ce nu? Să nu facem greşeala de a-i împila cu o legislaţie ce n-are legătură cu ei. Nimeni, nicăieri, nu încurajează crima, hoţia, adulterul, fiecare popor a găsit căi naturale să *conţină* fărădelegea. Să le lăsăm băştinaşilor legile lor, să le strângem frumos într-un cod şi să facem din ei cetăţeni. Noi nu vrem supuşi inerţi, nu de-asta visăm la o ţară nouă? În plus, la vest de Ecuatoria vom planta cauciuc! Unde creşti cauciuc în Siberia? Curând, toată industria o să se bazeze pe cauciucul pe care noi o să-l avem în Africa din belşug.”

„Of, în Africa sunt canibali”, nu s-a lăsat contele.

„*M’enfin, ce sont des bons sauvages*”, a simţit Chibici nevoia să-i ţină partea lui Sanderval.

„*Il nous coûte trop*, *votre Rousseau*”, s-a înfuriat Bánnfy, după care, scuzându-se, i-a atras atenţia lui Sanderval că, fiind francez, e atras de formă, nu de fond: „Preferaţi o metaforă reuşită în locul realităţii”, i-a spus, ambetat.

„Cauciucul nu-i o metaforă, conte”, s-a opus Sanderval, amintind de Peter, care vorbise de atâtea ori despre necesitatea unei clime omogene în ţara aleasă. În Siberia e când prea frig, când prea cald, în timp ce Ecuatoria are un regim termic superior chiar şi ofertei europene.

La care Emin: „Poate c-ar merita să ţinem cont şi de Ţara de Foc. Are un canal navigabil ce leagă două oceane, are rezerve minerale, pampasul e bun pentru creşterea ovinelor... Unde mai pui că-n Siberia am intra în conflict cu Ţarul, pe când în Ţara de Foc, cu cine să te ciocneşti?”

„Cu englezii, cu francezii, cu nemţii, cu spaniolii”, a replicat Bánnfy nervos.

Şi tot aşa, căci cine să-i asculte în Delea Veche, la Gaftoi? Acum însă, Sanderval o să-l recunoască pe Trică şi o să-şi dea seama că discuţia lor a ajuns la urechile mele. Ei, şi? Îl iau pe Trică de gât şi coborâm de pe pasarelă, îndreptându-ne spre Corneanu, Sanderval şi malacul de

Canta. Rosetti se ia, împiedicându-se, după noi; n-o fi ştiind el de Hansă, dar instinctul îi spune că întâlnirea nu-i a bună: „Aş pleca”, îmi şopteşte. „Căcăciosule”, îi fac cu ochiul, şi-l târăsc după mine.

Ne salutăm cu cei trei. Sanderval se uită lung la Trică şi, furios că Galli a fost expulzat, mă ia direct: Emin, interzicerea ziarelor etc. Politicos, îi zic ce-am aflat, dar el îmi răspunde, pufnind, ca şi cum mi-ar face o mare favoare: „Aflaţi că Emin s-a dus acasă la Titu cu un bilet pe care i l-a dat Slavici la sediul Societăţii Carpaţii”. În timp ce-o zice, rânjeşte la Trică, de parcă l-ar întreba: pe-asta o ştii? Trică face pe prostul, dar Rosettachi mă priveşte ca un câine bătut.

„Îi cunoaşteţi atât de bine pe Emin?” întreb.

„*Monsieur Trică peut vous le confirmer*,” surâde Sanderval, „ştie că sunt prietenul dumnealui. Mda... Poetul e *coincé aujourd’hui*, ceea ce mă face să cred că liberalii români nu sunt cu adevărat liberali. *De toute façon*, încep să pricep temerile pe care Emin mi le-a împărtăşit *récemment*”.

„Ei, lăsaţi, că şi dânsul e prea *hardi* câteodată.”

„Ştiu eu? Nu pot decât să sper că şi pentru dumneavoastră *les idées sont tout ce qu’il y a de plus précieux*. Ideile există pentru ca noi să le cercetăm, indiferent cât de destrăbălate ne par. *Mais*, *en avoir peur pour des opinions*, să te simţi nesigur pe viaţă, când eşti criticat pentru actul banal de a raţiona... Înţeleg frica lui Emin, o înţeleg chiar prea bine.”

„De-aia umblă cu un pistol?” întreb.

Sanderval tresare şi-mi zice că Emin nu se desparte de pistolul cu pricina de când au fost eliberaţi atentatorii lui Firfirică, pe care poetul i-a făcut cu ou şi oţet în *Timpul*. Apoi schimbă vorba, povestindu-mi ce s-a întâmplat la Titu, azi-dimineaţă, căci el şi Corneanu au fost de faţă. Titu i-a arătat lui Emin statueta de prost gust din salon, o reproducere după Venus din Milo, cumpărată din Bad Ischl, la care Emin i-a zis, ca de pe altă lume: „Las’ că va reînvia arta antică!”, ceea ce nu poate să însemne decât c-au vorbit cifrat. Rosettachi simte boarea ucigătoare a secretelor ce aleargă în valizele curierilor diplomatici de la Paris, Berlin şi Viena, aşa că dă s-o şteargă, fără să-şi ia la revedere.

„Stai locului, ce te bâţâi aşa?” îl ia Corneanu.

„Coane,” face Rosetti, „văd că discutaţi probleme de partid”.

Corneanu pufneşte: „Şi nu vrei să le afli? I le zici lui Titu şi gata, te bagă-n Guvern... Hai, că Saurma, nemţoteiul, te place!”

Nu-l place, îi e doar indiferent, Corneanu exagerează. În fine, Sanderval mai spune că Titu i-a zis lui Emin să se ducă cu Chibici pe Ştirbei Vodă şi să scape de documentele de la sediul Societăţii Carpaţii, căci un necunoscut raporta la Viena ce se vorbea acolo, cine conspira, şi tot aşa. Rosetti păleşte, căci a fost la ultimele întruniri, când s-au cântat imnuri revoluţionare şi s-au înălţat drapelele roşii ale *pronunciamento*-ului mondial. Sanderval nu-l bagă în seamă, îi dă înainte, pretinzând că Emin i-a promis lui Titu că „zboară” la sediu, numai că n-avea bani de birjă.

Povestea nu seamănă cu ce am auzit noi, iar blegul de Rosettachi e gata să-l contrazică pe Sanderval, numai că pe Trică îl apucă strănutul, aşa că Rosetti nu mai zice nimic. Şi Corneanu: „Titu i-a dat trei lei lui Emin pentru birjă”. „Ba cinci”, îl corectează Sanderval, iar Corneanu nu insistă, căci are grad mai mărunt decât franţuzul în Hansă.

„Deci Emin,” zic, „n-a scăpat de documentele de la sediu”. Sanderval spune că nu, şi dă vina pe Slavici: cică el a încurcat borcanele, căci îl trimisese pe Emin înapoi la Titu cu biletul de care ne-a spus, înainte să rezolve problema dosarelor.

„Dar... of, ce naiba i-o fi scris Slavici lui Titu în bilet?”

„Cine ştie?” oftează şi Sanderval. „În fond, domnia-sa e ofiţer austriac.”

„Pfuai, povestea se încurcă”, se înnegreşte Trică.

La care Sanderval, zâmbind ca un rus: „*C’est dur, hein*?”

C’est dur pour toi, mă gândesc, căci, din ce a vorbit, reiese că franţuzul n-are habar că Emin îl caută ca orbetele pe un oarecare Max. Sanderval e om de bază în Hansă şi, dacă n-a auzit de Max, mă întreb: s-a rupt Hansa în două? Oare Peter şi Emin umblă cu şoalda faţă de colegii lor? Hm, ia să-l activez pe Trică, că poate dă el de Max sau de celălalt individ, Igel... Or fi evrei? Aşa par, după nume.

O luăm pe Chei. Rosettachi dă s-o şteargă, dar nu-l las, îmi place să-l văd cum se perpeleşte. E molatec, ca toţi din partidul lui; n-o să pricep niciodată cum de-şi imaginează conservatorii că fac politică, din moment ce n-au sânge în vene, ci iaurt; la fel, nu pricep nici cum de s-

a băgat Carp cu ei, căci Carp se duelează şi dă cu pumnul, cât despre isteţimea lui, nu mai vorbesc.

Ei, şi cum ne plimbam, iată că-l vedem pe Titu intrând la Curtea de Casaţie. Ne salutăm. El ne spune că are proces. Mă bucur că-i vede pe Rosetti şi Corneanu cu mine, fiindcă din cauza asta n-o să aibă linişte două-trei ore.

În fine, îmi iau la revedere şi mă întorc la Bancă. Cărluţă şi nebunul de Sturdza plecaseră fără să se întâlnească, iar Pandele mă aştepta cu ochii scoşi: „Nu pricep nimic," zice, „ne-au venit trei oameni din târg şi nu spun doi aceeaşi poveste. Lăsaţi-mă să ies pe stradă să văd ce se întâmplă". Îi zic să şadă blând, căci, cu el sau fără el, evenimentele se porniseră. La care Pandele: „Cred că Titu, Carp sau naiba ştie cine ne joacă pe degete. Ia poftiţi de ascultaţi", spune şi-l introduce pe cel dintâi ins întors din târg.

Omul povesteşte că Emin a fost săltat de nişte haidamaci, în Ştirbei Vodă, din faţa sediului Societăţii Carpaţii, sub privirile calme ale lui Chibici, amicul său. Poetul s-a zbătut ca un leu, dar huidumele l-au răzbit, l-au urcat într-un camion Benz şi l-au dus la Suţu, în Plantelor. Iscoada spune că era la „doar un scuipat depărtare", pitit după un salcâm, şi că l-a auzit pe Chibici cum îi zicea unui necunoscut, care vorbea prost româneşte: „Fac asta doar pentru că m-aţi asigurat că e-n joc soarta ţării mele", la care celălalt i-ar fi spus: „Nu-i vuorba di sărişoara dumiitale, îi vuorba di puolitica Ioropei".

„Ce accent avea?" întreb, iar iscoada zice că, cel mai probabil, rusesc. „Rusesc?" mă mir. Fir-ar să fie, ia să vină Egorov, secretarul de legaţie al Rusiei! Acesta, locuind peste drum, se înfăţişează pe loc şi se jură că n-are de-a face cu ce s-a petrecut în Ştirbei Vodă, la care eu fac pe prostul şi-l întreb dacă nu cumva Junker ştie mai multe, căci se îmbată adesea cu ruşii. Egorov zice c-a fugit puiul cu aţa (mi-o zice chiar aşa, pe româneşte), căci Junker plecase dis-de-dimineaţă la Moscova cu aerostatul. Omul e diplomat, mai e şi rus, aşa că schimbă foaia şi-mi plânge pe umăr: ştie ce vânzoleală e în oraş, ştie c-au fost expulzaţi ziarişti şi c-am închis jurnale, ştie că Germania şi Austria ne ameninţă, aşa că poate c-a sosit momentul să ne reconsiderăm alianţa cu ei, cu *pănimaişii*, după care-mi strecoară la ureche, ca o chivuţă, că sursele lui i-au transmis că englezoiul, Mazar Paşa, e şi el pe urmele caietului lui Emin. „Cât despre Junker," reia Egorov, „să ştiţi că e foarte periculos. Vă fac o destăinuire: n-avem încredere în el, de-aia îl îmbătăm, e ordin de la Ohrană. Părerea mea e că Junker lucrează

pentru Perfidul Albion. De altfel, el nu e doar jurnalist, ci şi biolog, iar eu vă întreb: ce om serios are încredere în biologi?”

Iau cu precauţie ce-mi spune, fiindcă, unu, Ţarul se are ca sarea-n ochi cu Victoria, regina Perfizilor, şi doi, Junker e omul lui Bismarck. Egorov se prinde c-am terminat cu el şi se retrage, iar eu chem a doua iscoadă trimisă în oraş. Deîndată ce începe să ciripească, simt nevoia să iau câteva picături de laudanum, căci îmi dă altă variantă a zilei. Cică odată ajuns la Titu, pe Emin l-au apucat pandaliile şi a cerut să fie dus la băile Mitraşevski, pe Chei. Prin urmare, Titu a chemat o birjă, iar muscalul, îngrozit de circul pe care-l făcea poetul, a dat bice cailor, doar-doar ar ajunge mai repede la băi.

„Ai văzut asta cu ochii tăi?” întreb. Şi iscoada: „Păi, cum! Am luat şi eu o birjă şi m-am dus după ei. Muscalul mâna *aşa iute*, c-a dat peste nişte zarzavagii, pe Schitu Măgureanu, să-i omoare şi alta nu! Nu s-a oprit decât la Mitraşevski, unde Emin era aşteptat de un ins îngrozitor de urât, ziceai că-i cerşetor, al naibii, şi mai stâlcea şi cuvintele...”

„Cum adică, stâlcea cuvintele?”

„Păi, vorbea ca un neamţ. Iavol, niht, bruhaha – d-astea... Emin a intrat cu el la Mitraşevski şi de-acolo nu mai ştiu nimic, c-am dat fuga încoa’.”

Chem prima iscoadă, o confrunt cu cea de-a doua, fiecare ţine cu dinţii de povestea lui. Secretarul se repede să-i ia la palme, dar cei doi nu se dezic, drept care îl chem pe al treilea om trimis în oraş. Ăsta zice că Emin a plecat de la Titu pe jos şi că, ajuns în strada Episcopiei, s-a întâlnit cu un ins care „vorbea ca un francez”, şi că s-a dus cu el la Armurierul Regal de lângă Palat, de unde şi-a cumpărat un pistol.

„Încă un pistol?” casc ochii. „Nu ştiu dac-avea altul”, zice iscoada, adăugând că cel ce l-a sfătuit *ce* să cumpere a fost franţuzul şi că, mai mult, s-au dus în grădina din spate a armurierului, unde Emin a tras într-o buturugă, ca să se înveţe cu arma (un Smith & Wesson). Apoi Emin şi franţuzul au luat-o pe jos pe Calea Victoriei, ducându-se către Chei.

„Tu,” îl ţintuiesc pe primul ins trimis în oraş, „te duci la Mitraşevski şi vezi dacă Emin e acolo. Tu,” mă uit la al doilea, „te duci la Suţu, la sanatoriu, şi întrebi de Emin, iar tu,” mă apropii de secretar, „vezi dacă Emin e pe Calea Victoriei. Vreau să ştiu precis unde e, înţeles? Cât despre tine,” îi zic celei de-a treia iscoade, „fă-mi o cafea, să stea linguriţa dreaptă în ea!”

Cad în fotoliu. Care dracu' e Emin dintre cei trei de care vorbesc iscoadele? Chibici trebuie că ştie mai multe, îmi zic, el şi Titu *trebuie* să ştie. Îl pun pe Trică să afle când iese Titu de la proces, dar, când să plece, ajutorul lui Pandele bagă capul pe uşă şi-mi zice că Sir Lakeman, Mazar Paşa, e în anticameră. Îl scot pe Trică prin spate şi-l invit pe Mazar înăuntru.

„Eu ţi-am zis," începe englezoiul, „că gazetarul de la *Timpul* e ţicnit". I-o retez: „În primul rând, Emin e poet, nu gazetar, iar în al doilea, nu e ţicnit". Mă opresc însă, căci Mazar şopteşte la două urechi: la Londra şi la Stanbul. „Ah, deci are mintea întreagă," surâde el, „şi eu, care mă aşteptam să-l toci după câte a scris despre tine!" Dar eu: „Şi-ai venit ca să-l tocăm împreună? Că şi despre tine a scris". „Îl înţeleg, e naţionalist, crede că sunt un imperialist împuţit, iar asta, ţine cont, deşi sunt căsătorit cu o boieroaică de-ale voastre. *Anyway*, mi se pare *fair enough* ca Emin să mă facă cum îi vine la gură." „E valabil şi-n ceea ce mă priveşte," zic, „căci m-am luptat să-i împământenim pe evrei: prin urmare, Emin e *obligat* să mă calce-n picioare".

„Ciudat", zice Mazar, „Hansa are *altfel* de scopuri, numai naţionalistă nu e; cu toate astea, Emin joacă această carte. Oare de ce?" „Habar n-am, nici eu nu pricep. Eu cred că noii revoluţionari nu ştiu pe ce lume sunt: fac gură, imaginându-şi că n-au cum să încaseze pumni; poate de-aia vor să creeze ţări unde a înţărcat mutul iapa." La care Mazar: „Îi invidiezi, *dear*. Voi, liberalii, nu v-aţi gândit nicicând la asemenea soluţii radicale. Să faci o ţară din nimic, *it's so bloody wunderbar*. *Well*, treaba e că, orice ai spune, Emin a înnebunit. Ce crezi că făcea acum câteva minute, la Capşa?" Ridic din umeri, iar Mazar îmi zice că Emin a intrat în restaurant, a scos un pistol (un Browning) şi l-a agitat prin faţa ochilor îngroziţi ai coanei Capşa, ameninţându-l pe Cărluţă, care merita să fie împuşcat măcar în genunchi, întru propăşirea patriei. „Rex ne transformă în şerbii Austriei, face din noi iobagii Vienei," cică striga Emin, „hai să-l schilodim sau să-l omorâm! În genunchi sau în cap, în genunchi sau în cap!" îmi relatează englezul, atrăgându-mi atenţia că poetul comitea o gravă eroare: „Nu veţi fi iobagii Vienei, ci băieţii de casă ai lui Bismarck. Cum ziceţi voi? Slugi?"

Ca să-i arăt că am încredere în el, trimit un om la Capşa, pe urma poetului. Cu toate astea, nu pot să nu-i spun (în fond, el ne-a făcut partid) că, din ce ştiu, Emin poate fi şi-n alte părţi ale oraşului. Mazar dă ochii peste cap: „Nu mă serveşti cu un ceai?" mă întreabă, după care-mi povesteşte cum e îmbrăcat Emin, pe unde a trecut înainte de Capşa (tot pe la Armurierul Regal), prevenindu-mă totodată că e

însoţit de un mizerabil, care, în opinia lui, e din Rumelia: aşa îl arată mimica, accentul şi felul de a fi, căci se preface că vrea să-l oprească pe Emin, nefiind convingător, acesta fiind tiparul comportamental al Rumelioţilor musulmani. „E ca un derviş rotitor, ce mai tura-vura”, conchide Mazar, adăugând: „Ştii că mă pricep la turci, nu? Sunt prieten de ani de zile cu ei”.

„Şi cum de n-ai aflat ce caută turcul ăsta aici?”

„Unu, n-am avut timp. Doi, sunt multe feluri de turci, iar ăsta nu e de-ai mei.” „Turc!” zic. „Turc!” insistă Mazar, privindu-mă în ochi şi luând prima gură de ceai, moment în care zevzecul de Sturdza dă buzna: „Emin a înnebunit! A fost la Capşa şi de acolo a plecat la Cotroceni, ca să-l împuşte pe rege!”

Mazar se uită la mine. „Vezi?” pare a-mi spune, lăsându-mă să înţeleg că nu i-ar displăcea dacă Emin l-ar omorî pe Cărluţă, căci tratatul secret cu nemţii s-ar duce de râpă, iar Bismarck ar rămâne cu deştiul în gură. „După cum vezi,” face Mazar pe neprihănitul, „un gest simplu *at the right moment* poate să taie un nod gordian”. Nu mă uit la el, căci se uită Sturdza la mine şi, fie el cât de cretin, s-ar prinde că pe undeva sunt de acord cu Mazar. Of, nu era mai bine să fi angajat un american pentru treaba asta? Vreau să zic că, dacă unul ca Emin ar duce la bun sfârşit un atentat antimonarhic, ne-ar râde şi curcile, plus că ne-ar invada toţi, doar ca să asigure ordinea într-o ţară de căzuţi în cap.

Mă rog. Sturdza povesteşte că cel ce-l conduce pe Emin la Cotroceni ca să *tragă* în Cărluţă e Grigore Ventura. Ventura e un idiot, n-ar călca o furnică, şi tocmai de-aia mi-e teamă: laşii fac ravagii când se trezesc cu pistoale în mâini. Mazar ştie şi el asta, dar e relaxat, căci ţara lui e departe.

Deodată, apare o iscoadă care luase urma lui Emin şi a lui Ventura spre Cotroceni. Mă linişteşte, cică Ventura a fost neaşteptat de abil la Capşa, ceea ce e uimitor – în fond, Caragiale l-a făcut personaj: Ventura e Rică Venturiano. Ventura cel viu, cretinul, adică, face critică muzicală, dar e un ins *malefic*, după cum ne-a învăţat Charcot la Paris, când ne-a vorbit despre impotenţii care fac revoluţii. „Uitaţi de Freud,” ne zicea, „*il parle, il parle, il parle*... Curând, o să spună că revoluţiile sunt o formă de isterie colectivă cauzată de eşecuri sexuale. Oare câte canapele o să-i trebuiască dacă şi-i face pacienţi pe toţi ieşiţii în stradă? Noi facem medicină, nu figuri de stil”.

În sfârşit, treaba e că Ventura, cu care Emin avusese clenciuri jurnalistice, a avut prezenţă de spirit şi s-a băgat între Emin şi coana Capşa, luându-l pe poet ca la carte: „Ai dreptate, Carol merită glonţul”. Iar Emin: „Ne trădează, şi când nu ne trădează, e molâu, acest Rapsint Îngăduitorul!” a răcnit, slobozind un foc de armă în lustră. „Au!” şi-a revenit coana Capşa când lustra s-a făcut ţăndări: „E sticlă de Murano, ştii cât costă?” La care Emin: „Doar la bani vă e gândul! Pe toţi o să vă trec în caiet! Pe toţi!” a zbierat privind la muşterii şi zicându-le pe nume celor pe care-i ştia: „Garabet, cu crama cu vin contrafăcut, din Fierăstrău, Voinea, cu cirezile lui de vite bolnave de TBC, Ventura, cu articolele lui muzicale cretine!” Le zicea numele şi-i trecea în caiet pe loc. Ventura nu şi-a pierdut cumpătul: „Hai mai bine să-l împuşcăm pe rege!” l-a încurajat. Emin nu prea avea încredere, dar pe Venturiano îl mâna dracul (e şi el un fel de artist) şi, ce mai încoace şi-ncolo, a ieşit cu Emin de la Capşa, a oprit un Benz şi-au dat fuga la Cotroceni. Cică însoţitorul lui Emin, turc, franţuz, rus, ce-o fi fost, voise şi el să sară în Benz, dar Ventura, îmbătat de mişcare, l-a îmbrâncit: „Du-te, bre, în pula mea!” i-ar fi zis.

„Cheamă birja şi hai la Cotroceni!” poruncesc. Mi-e frică să nu scape boul de Ventura situaţia din mână; n-aş vrea ca Emin să-l împuşte pe Cărluţă, căci eu îmi doresc doar să se *înţeleagă* că regele merită glonţul. Nu mai zic că, dacă Emin reuşeşte *ce coup formidable*, o s-ajung la mititica, căci, cel mai probabil, Biroul II a pus deja mâna pe documentele din Ştirbei Vodă.

Ies din birou, iar Sturdza, care se poticneşte în urma mea, mă roagă ca, dacă tot mă duc la Cotroceni, să-i zic regelui că Germania vrea să ne declare război şi că Austria a suspendat legăturile diplomatice. Auzindu-l, îmi vine să pic din picioare, căci Mazar e pe urmele noastre şi aude tot. „Vreţi să spuneţi,” îl ia el pe Sturdza, „că încă nu v-aţi anunţat suveranul de criză?”

„Când s-o fac? N-am vrut să-l trezesc azi-noapte, iar acum... uitaţi-vă şi dumneavoastră. Nu-mi văd capul de treburi!”

„Zău că-mi vine să-l anunţ eu”, face Mazar.

„Pune mâna pe el,” strig la paznicul de la intrare, „închide-l în seif!” i-l arăt pe Mazar. „Domnule consilier... Oigăn... Am băut împreună...” beleşte Mazar ochii. Dar paznicul, fost dorobanţ: „Nu te mai cocoli, că nu-i rău în seif. E curat, dăm şi cafea”. „Sunt trimisul Majestăţii Sale, Regina Victoria!” tună Mazar. „Nu-l asculta,” strig la paznic, „e bărbatul Bujorencei!” Iar cretinul de Sturdza, râzând ca bulgarii: „Dă-i

ceai, dacă se crede englez!” Mazar e săltat pe sus, se zbate: „Am fost camarad de arme cu tac-tu în Crimea, boule!” zbiară la Sturdza, „m-am luptat cu neamul xhosa, în Africa de Sud! Sunt paşă!”

Dă-l în mă-sa! Sar în birjă şi zbor la Cotroceni. La Procopoaia, lângă nodul de cale ferată, mă petrec cu Bánnfy; e într-un Daimler nou-nouţ, că doar unul ca el n-o să meargă cu un Benz. Se face că nu mă vede. Ajuns la Cotroceni, dau peste Pandele care-mi zice că, văzându-l pe Emin cu părul vâlvoi şi agitând pistolul în aer, i-a zis că Vodă e dus la dracu’ şi că, prin urmare, n-are pe cine împuşca. Ventura, cică, era numai lapte şi miere, îl ruga pe Emin să se care de-acolo, îl mângâia, îi zicea că-i plăcuse chestia cu „*vremea-ncearcă în zadar, din goluri să se nască*”, aşa că, până la urmă, plecaseră amândoi alene spre Chei.

„În schimb, m-am pomenit cu boul ăsta”, mi-l arată Pandele pe unul care dă ture prin faţa grădinilor. „Cine e dobitocul?” întreb. „Habar n-am, dar Ventura a strigat la el: «Nici aici nu scap, bre, de tine?»„

O iau spre omul cu pricina, dar el o şterge: se repede în crângul de lângă gârlă, îndreptându-se spre depoul aerostatelor Radetzky din Cărămidari. Ce să fac? Îl trimit pe Pandele la bancă şi mă duc la muscalul meu. Dobitocul moţăie. „Ia-o pe Chei”, îl trezesc şi pornim spre Dâmboviţa uşurel, ca să pot reflecta la situaţie.

S-a încălzit rău. Nu-ş’ ce-i cu căldura asta, dar ne omoară. Curios, l-am întrebat ce se întâmplă pe însuşi Lahovary, de la Societatea de Geografie, iar el, ca un om de ştiinţă ce e, mi-a zis că-i fie din cauza soarelui, fie din cauza activităţii magmatice, fie din cauza locomotivelor, care, slobozind fum, împiedică circulaţia curenţilor atmosferici. Vreau să spun că savanţii nu s-au pus de acord şi c-o să murim toţi ca proştii, deshidrataţi. Uite, de-aia mă ia cu bâzdâc când mă gândesc că tot nişte savanţi pun la cale şi un Sion.

Pe Chei, mai sus de Ilie Gorgani, dau peste Caragiale, stă sub platanul de la poarta lui Vasile, cel ce împarte ziare între Procopoaia şi Gara Constantin Vodă. Caragiale stă pe bordură, de parc-ar cânta la violoncel, şi-şi dă cu batista udă pe faţă. Se uită la mine urât, aşa că-i zic muscalului să oprească. Iar Caragiale: „L-aţi înnebunit, mă, l-aţi înnebunit! Ce mama dracului i-aţi făcut?”

„Nimic, coane Iancule, pe cuvânt de onoare.”

„Du-te, bre, de-aici! Titu mi-a zis că Emin s-a smintit.”

Îi spun că nu cred până nu văd cu ochii mei: ce, el, Caragiale, l-a văzut pe Emin? Nu, nu l-a văzut, cică doar s-a luat după zvonuri şi a ajuns la băile Mitraşevski, dar poetul nu era acolo, conul Iancu verificase. „Nu ştiu un' s-a dus şi nu mai sunt în stare să-l caut, mă topeşte căldura", zice.

Simt că are un dinte împotriva mea – şi când te gândeşti că-n tinereţe a fost republican de-ai mei! A fost cu Candiano la revoluţia din Ploieşti şi, dacă nu i-ar fi ascuns mă-sa pantofii, ar fi ieşit prefect, consilier, chiar dacă numai pentru trei zile. De ce naiba s-o fi schimbat? Ce i-am făcut noi, liberalii, de l-am dezamăgit în asemenea hal?

„Află că şi eu tot după Emin umblu", dau să-l îmbunez, dar n-apucăm să vorbim mai mult, căci apare cel pe care l-am trimis la Mitraşevski după poet. Curg apele pe el. „Doamne, cât de nebun să fii să faci băi fierbinţi pe arşiţa asta?" începe şi-mi povesteşte că a cotrobăit prin cabine, pe la duşuri şi pe la căzi, cu un poliţist, deranjând tot soiul de geanabeţi care zăceau în apă clocotită, *fără să dea însă de Emin*. Iar Caragiale, cu o vână bătându-i-se pe gât: „Ce-aveţi, mă, de-l căutaţi toţi? Nu v-ajunge c-aţi scăpat de Galli, c-aţi suspendat trei gazete şi c-aţi închis Societatea Carpaţii? Ce, tot nu i-aţi împăcat pe popârţaideri?"

„Se întâmplă nişte lucruri ciudate", zic.

„Coane, te rog, e cald!" face Caragiale, ducându-se să-şi înmoaie batista la cişmeaua de lângă poarta lui Vasile.

„Ba e ciudat, crede-mă", zic, după care-mi întreb omul: „Dar poliţistul cum de-a venit după Emin la băi? De unde ştia c-ar putea fi acolo?"

Iscoada ridică din umeri, face pe prostul, nu vrea s-audă Caragiale ceva. Grecul are ochiul format: „Dacă vreţi să vorbiţi, căraţi-vă. Eu nu mă mişc de sub pomul ăsta. Mor de cald".

Urc în birjă, iar omul meu, hop, lângă mine. „Te las undeva?" strig la conul Iancu. „Poate la locul de veci", zice, făcându-şi vânt cu batista.

Plecăm. Şi iscoada: „Ventura l-a dat pe Emin în gât! L-a dus mai întâi la Mitraşevski, că poetului nu-i mai tăcea gura, voia musai o baie fierbinte, după care el, Ventura, s-a dus la Poliţie şi l-a turnat pe Emin că vrea să-l împuşte pe Vodă. Cică are la el un Colt 45".

„Deci, bagi mâna-n foc că Emin *nu* e la Mitraşevski."

„Nu e, să moară mama!"

„Şi-atunci, unde e? Unde naiba s-a dus de la băi?”

„Dracu’ ştie... Jupâne, jupâne,” se sperie el, când îmi iau capul în mâini, „ce-ai păţit?”

Ce să păţesc, nu înţeleg mai nimic şi mă doare prostata. Trimit iscoada în Ştirbei Vodă, după noutăţi, şi mă duc la bancă. Cum ajung, cum mă ia în primire Dinu Brătianu, care se flocăia prin birou: „Ce aveţi, mă, cu Emin? Vă bateţi joc de oameni, i-am zis şi lui Firfirică, păi, ce libertăţi sunt astea, domnule?”

„Nu-mi bat joc de nimeni”, zic prăbuşindu-mă în fotoliu şi-i povestesc ce-am aflat, numai că, ajungând la episodul Mitraşevski, odată-l văd pe Dinu că se înverzeşte, privindu-mă cu ochi răi: „Ticălosule,” îmi suflă printre dinţi, „cum zici, mă, că Emin *nu* era la Mitraşevski, când Poliţia l-a săltat de acolo de juma’ de ceas? Amărâtul striga ajutor, ajutor, dar comisarii erau neînduplecaţi. Ce vreţi, mă? Tot după caiet umblaţi? Altceva nu mai ştiţi?”

Şi iese, lăsându-mă paf. Pandele vine şi se aşază pe un scăunel, lângă mine. „Ce facem, şefu’?” întreabă.

Habar n-am. Caietul, mda, caietul, toţi alergăm după el. „Vezi pe cine avem de serviciu la Poliţie,” zic, „să-mi spună odată unde e Emin. Şi vreau *şi* toate documentele lui. Găseşte-mi un vulpoi de comisar care să salte tot, că dracu’ ne ia!”

„Deci vreţi documentele de la Slavici de acasă şi cele din Ştirbei Vodă”, notează Pandele într-un carneţel. „Vreau tot,” zbier, „şi dă-i zor, că ne-o iau alţii înainte. Of, Titule, Titule,” zic, după ce iese Pandele, „te joci cu mine, Titule”.

Şi dacă cel ce se joacă e Carp? Sau Bánnfy? Sau însuşi Emin?

Trec orele. Între timp, aflu că Sturdza a fost însărcinat de Cărluţă să prezinte explicaţii legaţiilor Austriei şi Germaniei, arătând că, unu, ne-am achitat de sarcini, după cum am promis, adică am expulzat gazetari, am suspendat ziare şi am închis „societăţi care tulbură liniştea publică”, şi doi, că suntem gata să reluăm negocierile. Păi, da, înghiţim găluşca, spre bucuria lui Carp şi a lui Titu – aşa să facem, n-avem de ales! Masonii, *les amis de Firfirică et de moi-même*, au fost daţi cu gaibele-n sus, cu ruşii n-ai cum să te înţelegi, turcii-s în moarte clinică, cât despre englezi, am zis-o mereu: ei sau America, totuna, fiindcă-s prea departe.

Pandele se întoarce. Cică Emin e-n custodia Poliţiei, iar în privinţa hârtiilor, s-a descurcat: le-a scos p-alea care ne compromiteau pe mine, pe Firfirică şi pe liberalii de vază. Din păcate, n-a reuşit nimic apropo de caiet, căci Poliţia şi Biroul II au ridicat toate documentele de la Societate – acestea erau atât de multe, că Pandele pur şi simplu n-a avut cum să vadă caietul ăla nenorocit. Mda, şi când te gândeşti că-n filele lui apar Heinrich al Prusiei, ca viitor rege al Ruteniei, tânărul Karl von Urach, ca viitor rege al Lituaniei, Adolf Friedrich, ca viitor guvernator al coloniilor africane, micuţul Wilhelm de Wied, pregătit din faşă să preia principatul Albaniei, arhiducele Karl Stefan, care viza Polonia şi Ucraina. Se pregăteşte o înscăunare teutonică generală, se vrea o germanizare *ad astra per aspera*; Cărluţă al nostru e şi el în caiet, iar dispariţia lui prematură, printr-un atentat comis de un poet, s-ar fi asortat teribil cu zgâlţâielile ce vor urma: comploturi, trădări, războaie şi pribegii.

Revenind la Societatea Carpaţii, Pandele e îngrijorat, căci doi secretari ai societăţii trecuseră pe la sediu, în Ştirbei Vodă, scotocind prin documente *înaintea* organelor de anchetă. Cică lăsaseră pe *cineva* într-o birjă acoperită (pe vipia asta!), iar acel cineva i-a trimis înapoi în clădire, să mai caute, după ce se întorseseră cu mâinile goale. Cât despre lada cu hârtii de la Slavici de acasă, fusese cercetată pe fugă, căci nu putea fi scoasă din debaraua în care locuia Emin: nici chiar Biroul II n-avea voie să salte documentele unui individ nepus încă sub interdicţie.

„Vreau să vorbesc cu Titu”, zic. Secretarul pufneşte: „N-a ieşit de la Curtea de Casaţie, şi-n două ore are tren. Pleacă-n vacanţă, în Germania”. „În Germania? Ah, ne-a târât prin făină, ne-a târât prin făină...”

Sar în birjă, fug la Casaţie şi-l prind pe Titu pe scări. Lângă el e căcănarul de Rosettachi. „Fii liniştit, nu facem Guvern”, îmi rânjeşte Titu. „Şi-atunci,” mă înfoi, „de ce-aţi întors Bucureştiul cu fundu-n sus?” Titu ridică din umeri, cic-a stat la proces toată ziua, nu ştie ce-a fost în oraş. Cu toate astea, deschide subiectul Emin: „Bietul de el, ai auzit c-a înnebunit?” „Nu-i mai nebun ca de obicei,” zic, „dar, mă-ntreb: de ce-a umblat chendela pe străzi, ameninţând lumea cu pistolul?” Rosetti păleşte, iar Titu se înnegurează: „Săracul! Un om atât de fin, un cunoscător atât de subtil al treburilor sufleteşti, o persoană citită, un filozof, un germanist şi, mai nou, iată, un indianist; acum, uite, s-a ţicnit! Doar vaca de Micle e de vină, ea l-a zăpăcit!” Porc eşti, Titule, îmi spun, o urăşti pe Micle fiindcă a depus mărturie

împotriva ta, după ce-ai regulat-o pe eleva aia, la căminul de fete... Mă rog, nu pot să-i zic aşa ceva, deci tac. „Of," găseşte el puterea să verse o lacrimă, „îţi dai seama că pe canicula asta Emin s-a închis în baie la Mitraşevski?" Casc ochii, gata, nu mai rezist, sunt gata să-i spun că n-am văzut un ipocrit mai mare ca el, dar Titu reia, lasându-mă mască: „Ventura mi-a zis că Emin e şi-acum în cuptorul din baie! O scăpa viu?" Mă clatin, nu-mi vine să cred, ce naiba se întâmplă, una aflu eu, alta află ceilalţi şi cine ştie ce se întâmplă, de fapt. Iar Titu: „Secretarii *fostei Societăţi Carpaţii*, Siderescu şi Ocăşanu, s-au dus să-l scoată de-acolo cu forţa."

„Singuri?!"

„Ei, singuri! Cu Poliţia, coane..."

Mă ia cu leşin. Oraşul fierbe. Urlând din sirene, garniturile ies din Gara Constantin Vodă, fumul locomotivelor se revarsă pe Chei. Îl întreb pe Titu dacă se vede cu Carp înainte să plece, el îmi zice că nu e sigur, eu îi urez drum bun, el îmi strânge mâna. Rosettachi mi-o strânge şi el, dar nu mă priveşte în ochi. Un Daimler trage la scară, cei doi urcă, autotractata dispare în aglomeraţie. Când să mă duc la muscalul meu (iar doarme pe capră), dau nas în nas cu Canta, vechilul lui Corneanu. Se uită în jur, vede că nu i-a luat nimeni urma şi-mi zice: „S-a ales praful, coane".

„Vrei un şvarţ?" spun. „Da", face el şi sărim în birjă. Mergem în linişte. N-am chef de nimic. Regele a scăpat fără să i se spargă nici geamul de la WC, iar eu n-am dat de caiet. „Mor de cald!" zice Canta la un moment dat, cu aerul ăla al lui politicos şi aiurit în egală măsură.

Ajungem la bancă, ne ducem în cabinet. Mai bine mă făceam faraon, aş fi chemat sclavele să-mi facă vânt cu cozi de păun. Canta e şi el stors.

Vine Pandele. Sper să-mi spună că m-aşteaptă plutonul de execuţie, dar nu: el îşi cere iertare că mi-a dat informaţii aiurea şi-mi zice că Emin a fost săltat de la Mitraşevski *abia* de-un sfert de oră. Cic-au avut loc parlamentări la intrarea în cabină, care-au durat un ceas, şi că-n cele din urmă Emin a fost de acord să-i deschidă lui Siderescu, secretarul Societăţii Carpaţii, care-i adusese perechea de „pantaloni negri, negri de tot", ceruţi de poet. După aceea Poliţia îl dusese la sanatoriul lui Suţu, în strada Plantelor.

„Mă, eşti sigur?" întreb. „C-am auzit de nu-ştiu-câte ori că Emin a fost dus în Plantelor."

„Acum e sigur. Cel ce scrie procesul-verbal e comisarul nostru.”

„Doar de-atâta-i bun”, zic. Şi, întorcându-mă la Canta: „Încă mai sper să obţin caietul ăla cu însemnări despre Peter B...” „... şi despre Swinburne, Benz, Cézanne, Radetzky, Mendeleev şi Koch”, se enervează Canta. Iar apoi, explodând: „Am rămas cu mâinile goale, coane! Ce carte joacă Emin? Junker pe cine slujeşte? E al Victoriţei, al lui Bismarck, al Ţarului? Iar Bánnfy? Cu cine se pupă Bánnfy pe bot? Ce se-ntâmplă, coane, ce se *în-tâm-plă*?”

„Hai să ne vedem de-ale noastre”, îl potolesc, „hai să vorbim cu comisarul, hai să vedem ce e cu lăzile alea cu documente, de la Poliţie, de la Biroul II, de la Slavici de-acasă, de unde or fi. Pe ceva-ceva punem mâna şi noi.”

„Fii serios,” se tufleşte Canta, „suntem în România, mai speri ceva?”

Pandele înţelege ce vreau şi dispare, în timp ce Canta repetă ca un mecanism: „Suntem pierduţi, suntem pierduţi...” Îi mai dau un şvarţ şi-i torn două-trei picături de laudanum în el.

După un sfert de oră, Pandele revine cu Baroane, comisarul care a redactat procesul-verbal, care tremură ca lovit de dambla. Îi dau şi lui un şvarţ cu laudanum – în ritmul ăsta, până mâine droghez tot oraşul.

„Ei, cum a fost cu Emin?” îl întreb.

El mă ia pe departe, cică azi nu s-a întâmplat doar chestia cu Emin, dar nu-l las să bată câmpii şi-i zic că *tot* ce-a avut loc azi e legat de Emin. Baroane se grăbeşte să-mi dea dreptate şi-mi povesteşte ziua aşa cum a văzut-o un comisar de poliţie care-i dă şperţ unui ministru pus de noi, liberalii, fiindcă n-avem altul mai bun. Varianta lui e cea cu Emin scos de la Mitraşevski „în pantalonii negri, negri de tot”, şi cu ducerea lui la Suţu, în Plantelor. Întreb dacă s-au purtat frumos cu el, iar Baroane îmi zice că nu l-au bătut mai mult decât trebuia: un şut în cur, un capac şi-o băscuţă după ceafă, na, ca pentru poeţi, iar asta pentru că n-au avut încotro, Emin fiind nebun furios: „Ştiţi ce forţă are? Ştiţi ce capete-n gură dă? A fost nevoie de trei oameni ca să-l punem jos! Se zbătea, muşca, urla că-i e dator lui Teclu că-l învăţase *atletisme* d-astea... Cine-i Teclu, dom’ şef?”

„E profesorul de chimie de la Universitate... A fost coleg cu Emin la Viena. Făcea sport cu studenţii români.”

„Şi i-a învăţat să dea capete-n gură, ca tătarii?”

„Lasă prostiile! Cu documentele ce-ai făcut?”

„Ce documente?” mă minte el din priviri. Îi reamintesc de şpăgi, îi spun cum l-am ajutat să-şi ia gradele, dar Baroane continuă să întrebe, ca un dobitoc: „Ce documente, dom’ şef?”

„Alea din lada de la sediu.”

„Păi,” întinde el coarda, „n-am percheziţionat şi redacţia *Timpului*”.

„Nu de redacţie vorbesc, imbecilule, ci de sediul Societăţii Carpaţii! Ai fost acolo?” „Am fost!” face el ca peştele pe uscat. „Şi?” mă răstesc. Pe Baroane îl trec apele: „Am copii”, zice. „Mă cac pe copiii tăi!” bat cu pumnul în masă şi gata, rezolv; cu românii, până nu vorbeşti cu „fut” şi „căcat”, nu iese nimic. Baroane scânceşte, cică însuşi ministrul (omul meu, omul meu, îmi plâng de milă) i-a dat un însoţitor care a scotocit în ladă, înainte să plece înjurând, semn că nu găsise ce căuta. „Şi cine-i însoţitorul ăla?” întreb. „Al naibii să fiu dacă ştiu, dar l-am văzut la ministru când i-am dat raportul. Erau nervoşi amândoi.” „Cum să nu-l ştii, dobitocule, eşti comisar sau cârlig de rufe?” „Să n-am parte de copii dacă-l ştiu! Nici măcar nu e român, e englez, că vorbea pe nas.”

Mă uit la secretar, la Canta, la Trică – de la boul de comisar nu mai avem ce afla. Pe la unsprezece, plec spre casă. Îl iau şi pe Canta cu mine şi dăm o raită prin Plantelor. Ne uităm, fără vorbă, la sanatoriul lui Şuţu: e cufundat în tăcere. „Praf ne-au făcut!” o ţine Canta pe-a lui. De astă dată îi dau dreptate.

A doua zi e linişte până ce ies gazetele. Poetul o fi el pus la popreală, dar încă glăsuieşte: *Timpul* se deschide cu editorialul lui, întins pe două coloane şi şapte rânduri. Nu se dezminte: scrie despre presa ţinută sub obroc, se ia de Regim pentru expulzarea lui Galli de la *L’Indépendence Roumaine*. Canta citeşte odată cu mine şi-mi zice: „Coane, zău dacă pricep! Emin scrie de parc-ai fi matale: libertatea presei, închiderea gurii opoziţiei, că de ce ne luăm de străini...” „Scrie şi el, na... Măcar de n-ar pune gaz pe foc.”

În rest, la gazetă, fleacuri: epidemia de holeră din Egipt, întoarcerea reginei de la Neuwied la Bucureşti şi o veste bună de la Viena: Franţ Iosif e satisfăcut după ce Sturdza l-a notificat pe von Mayr că guvernul condamnă discursul nefericit al lui Grădişteanu, cel cu nestematele coroanei României. Boii! Parcă n-am şti că nătăfleţul de Grădişteanu a făcut sluj la Hofburg în faţa Împăratului! Cât despre articolul ce discută

ofensiva Papismului în România, tonul a scăzut simţitor şi e pus în josul paginii, să nu-l vadă nimeni.

Îl chem pe Sturdza la mine. El trimite vorbă că nu poate veni, aşa că mă duc eu la el, învăţându-l ce are de zis de azi înainte. Sturdza, deşi zevzec, e bun român şi pricepe. Când să plec, aflăm că von Mayr a dat buzna în anticameră, aşa c-abia am timp să m-ascund *dans le garderobe de monsieur le Ministre*. „Mi-aţi dat asigurări că s-a isprăvit cu Emin", începe austriacul, tremurând din barbeţi. Sturdza nu se pierde cu firea şi-i explică de ce a apărut azi articolul: presa noastră antedatează gazetele cu o zi, deci ce a citit von Mayr azi e, de fapt, articolul lui Emin de *ieri*. Lămuririle îl buimăcesc pe ambasador, care, fiind neamţ, caută o logică în toate, drept care Sturdza profită şi-l asigură c-o să aibă linişte de-aci înainte, dat fiind că poetul e în stabiliment, la Suţu, de unde n-o să iasă curând.

Dar von Mayr, zbierând: „Pentru mine, Emin nu e poet, e doar un gazetar care dă cu noroi în Imperiu". Auzindu-l, mă înfurii până şi eu, deşi i-aş scoate ochii poetului, cu atât mai mult cu cât ambasadorul îi cere lui Sturdza şi alte asigurări: „Documentele Societăţii Carpaţii sunt la loc sigur?" Sunt. „România o să-i aresteze pe cei ce îndeamnă la alipirea Ardealului?" O să-i aresteze, mama lor de nenorociţi! „România o să aibă grijă ca articolele potrivnice Austriei să fie cenzurate?" Aici, Sturdza pur şi simplu mă uimeşte: zice că *la noi* libertatea presei e garantată prin Constituţie şi că n-a fost promulgată vreo lege marţială care să permită cenzura. La sfârşit înmoaie mesajul: câtă vreme gazetarii de teapa lui Emin nu mai scriu, cine dracu' să se ia de Austria? Iar apoi, pesemne cuprins de nervi: „V-am dat toate dovezile de loialitate pe care le-aţi solicitat! Sper că voiţi să ne aliem ca prieteni, nu ca iobagi!"

Pfuai, o să-l fac Prim-ministru! Von Mayr îşi dă seama c-a sărit calul, dar, la ce putere e-n spatele lui, îşi permite să schimbe subiectul, fără să-şi ceară scuze. Cu toate astea, la terminarea întrevederii, dă un avertisment: „*Herr* Majoresku m-a asigurat c-o să închidă vermina asta plină de turbulenţi!" minte el cu neruşinare, azvârlind pe masă ultimul număr din *Timpul*.

Mă întorc la bancă. Când trec prin faţa Pasajului Român, mă văd cu Sanderval „Nu te laşi, nu te laşi," zice, „ai fost la Sturdza", mă ameninţă el în joacă. Îi zic că m-aş lăsa, dar mi-e teamă să nu se strice canavaua cu care mă chinuiesc de atâta vreme, drept care el zice c-o să scăpăm cu bine doar dacă ne arătăm colţii fără să muşcăm. Se

dovedeşte că şi lui îi e teamă de Emin, căci, fiind poet, nu se poate abţine: pentru el, politica e la fel de lipsită de constrângeri ca arta. Mă priveşte ţintă când spune asta, dar şi eu mă chiorăsc la el: să vezi, îmi zic, că ştie unde e caietul şi, ca semn c-aşa e, Sanderval mă întreabă: „Ai auzit că Peter B. e în România?”

„Nu ştiu despre cine vorbeşti”, fac pe niznaiul.

„De fapt,” rânjeşte el „cred că n-am spus nimic”.

Am avut prilejul să constat că atunci când dai peste ceva pe nepusă masă, acel ceva îţi dă apoi ghes, ca şi cum ar vrea să te tragă de mânecă. Dovada? Deîndată ce am ajuns la bancă, Pandele mi-a înmânat un bilet pe care scria: „Uite-te pe fereastră. Ale tale dintru ale tale, *sieur* Oigăn!”

Îl dau pe Pandele afară şi mă duc la geam. Solomonarul e pe Lipscani, cerşeşte. Deschid fereastra şi, când să-l strig, odată îl văd c-o ia spre Sfântul Gheorghe Nou. Ies, fug după el, sunt gata să-l prind la Hanul cu Tei, numai că derbedeul sare într-o autotractată. Mă uit după o birjă, găsesc una, pornesc pe urmele lui; trecem peste Bucureştioara, o luăm pe Caimatei, traversăm mahalalele, viile şi tot aşa până în Obor. Autotractata opreşte, solomonarul coboară, îmi surâde, intră într-un magazin de haine vechi. Îl ştiu pe proprietar, e un evreu, unul Dessner – mare toptangiu. Şi el mă ştie, căci dă muşteriii afară şi închide uşa după ce intru. Solomonarul se duce în beci. Eu, după el.

„Ale tale dintru ale tale”, îi zic, odată ajuns între sacii cu haine. La care solomonarul: „Azi-noapte l-am văzut pe amicul nostru”. „Şi?” întreb. „Şi! Scuipă, urlă, se dă cu capul de pereţi.” „Mă bucur s-aud”, spun. Dar el: „Nu te bucura, că nu ţie ţi-a dat caietul. În plus, Peter e aici”. „În Bucureşti?” „Oh, nu, la Sinaia! Acolo e şi caietul. Ţi-e ciudă că n-ai pus mâna pe el?” Recunosc că da. Şi solomonarul: „Să vezi ciudă pe Junker că nu l-a înhăţat! Ale tale dintru ale tale, *sieur* Oigăn”, mai zice şi iese din beci. Mai stau preţ de o ţigară şi plec şi eu.

Trec lunile. Emin rezistă la Suţu – ştiam eu că e de o încrâncenare fără margini. Când se întoarce Titu din vacanţă, îl prind la Rosettachi, la un bal, şi-l întreb de documentele din lăzi. El, cum altfel, zice că habar n-are despre ce vorbesc, deşi ştiu c-a umblat în lada de la Slavici de acasă, uşurându-l pe Emin de ceasul primit cadou de la taică-său. Aşadar, Titu nu-mi zice nimic, dar nu pentru c-ar fi furat ceasul, ca să-şi acopere paguba cu internarea lui Emin la Suţu, după cum zic unii, ci

pentru că n-are cum să admită că şi ei, conservatorii, umblă cu ochii scoşi după caiet.

Viaţa merge înainte. Cărluţă se vede cu Bismarck, îi zice că n-avea ce face când cu nestematele coroanei („Dădusem mâna cu toţi, cum să nu dau *şi* cu Grădişteanu?”), iar Bismarck se face că-l crede, fiindcă e mai convenabil aşa. În consecinţă, semnăm tratatul cu toţi nemţii ăia (austrieci, prusaci, bavarezi, saxoni *et des miettes*), îl semnăm în secret. Nici măcar eu nu-i ştiu conţinutul, dar Cărluţă, Firfirică şi Carp îl cunosc. Asta nu mă linişteşte deloc.

Ei, şi deîndată ce semnăm tratatul, Emin e scos de la Suţu. Nebunul, tot nebun: se zbate, zgârie, vorbeşte în doi peri. L-am văzut cu ochii mei cum a zbierat la Titu după ce l-au urcat în *coupé*, la Gara Constantin Vodă: „Argus, Argus!” urla de la geam, scuipând lumea de pe peron. Nimeni n-a observat că mi-a făcut cu ochiul, complice, după ce amicul lui, Chibici, a închis fereastra *coupé*-ului. După acest episod, Chibici ne-a rugat să nu mai dezbatem dacă Emin a fost nebun sau nu, căci, ca să-l citez, „Europa are nevoie de pace”.

Eu ştiu însă că atunci când a plecat la Viena, Emin era sănătos tun. De altfel, mi-a scris după o lună, dar misiva nu mi-a rămas: solomonarul a stat cu mine cât timp am citit-o şi apoi a pus-o pe foc. N-o să amintesc din ea decât o întrebare: „Coane Oigăn, ţii minte cum, în ziua aia dementă, m-ai luat cu Pandele de la Cotroceni şi m-ai dus la Mitraşevski?” Nu-mi aminteam, iar poetul o ştia, căci adăugase: „Nu-ţi face griji dacă ai uitat, c-am trecut păţania în scrisori. Nu te teme nici pentru celelalte *fire*, cum ar fi cel din care-ţi scriu acum, căci cineva le scrie şi pe dânsele, chiar în aceste clipe. Ale tale dintru ale tale, coane Oigăn! P.S.(1): Ai reuşit să dai de Max şi de Igel? P.S.(2): Nu-ţi face griji cu documentele internării mele de la Viena. *Sieur* Freud le-a furat şi mi le-a trimis pachet”.

39. LUI MAX I SE ARATĂ PISICA

Max e în celulă, povesteşte cum a golit conturi fără ştirea titularilor: şmecheria era să înmulţească banii rapid, să facă profit şi să plombeze conturile golite înainte ca titularii să se prindă că i-a călcat. I-a mers până n-a mai reuşit să pună toţi banii la loc, căci lansase prea multe suveici deodată. „Ca să scap, trebuia ca o zi să nu aibă douăj’patru de ore, ci patruzeci-patruj’două”, glumeşte el cu ceilalţi deţinuţi.

Fireşte, simplifică. Mai mult, nu spune *cine* a profitat de sarabanda în care banii zburau între conturi, afaceri şi iarăşi conturi, de parcă intraseră în circuitul apei în natură. În schimb, susţine că beneficiarii suveicilor l-au uitat: Sache şi Gala le cer ajutorul, dar ăia se dau ocupaţi, în timp ce pe el îl pasc cinci ani cu suspendare sau opt cu executare, nimeni nu ştie cât; oricum, prea mult pentru un *hold up* fără seifuri sparte şi împuşcături: tunul lui aduce mai degrabă cu o şedinţă de teambuilding cu vegane şi limfatici bărboşi.

Max intră la tinetă, trage perdeaua după el. Lumina intră în celulă printr-un oberliht de deasupra tinetei, drept care, când îţi faci nevoile, colegii rămân pe întuneric, căci perdeaua e neagră. Pe lângă lumină, şi mirosul e o problemă: ai drept la duş doar o dată pe săptămână, iar deţinuţii (numai *white collars* stătuţi) dau gaze de la tocană, transpiră, plus că habar n-au să trăiască în comun. Tinerii, în special, sunt *snowflakes*: apa rece îi sperie, ai naibii pufoşi! „Două lucruri bune ne-a dat comunismul," strigă Macu de pe WC, „şcoala şi armata obligatorie, dar s-a ales praful. Am ajuns nişte beşniţe".

Altfel, n-o duce rău: uite, primeşte presa. Ziarele pe hârtie au dispărut, aşa că Gala şi Ina (vin separat) îi aduc printuri din cretinosfera online, care se întrec în *bad news*. Până mai ieri, Sovietele şi Crucile Întreţesute nu se băteau la noi, ziceai că România era Elveţia crahului politic contemporan, numai că acum se omoară şi în Bucureşti; aşadar, Guvernul strânge şurubul pe blat, ca în Vest. Interesant e că Emin a analizat chestiuni similare *en pleine belle époque*: cuplase războiul ruso-japonez din 1905 cu prăbuşirea recoltei de grâu rusesc, după care, arătând că exportul britanic de oţel intra în coliziune cu creşterea productivităţii germane, conchidea că pacea lumii se ţinea într-un fir. Primul semn rău? SUA, un stat progresist, tampona Imperiul German în Maroc.

Nicio diferenţă faţă de ziua de azi. Ca şi atunci, presa filtrează: tace mâlc apropo de Sutanele Negre, dar îl scoate în faţă pe Bismut, care apare la GigaNews în compania Cantropului, un jurnalist de asalt. Cantropul e activ şi pe Facebook, organul justiţiarilor care nu riscă pumni în gură, unde-l laudă pe Bismut ca pe nemuritorul Troţki; tot pe Facebook postează şi Bismut, scriind despre bunătatea funciară a omului, pe care o demonstrează cu citate din Emin şi Timothy Leary. Cu toate astea, el nu scrie despre LSD şi popor; dimpotrivă, se ia de *prafuri* şi de naţionalism, iar pe poet îl detestă. Totodată, se pretinde ecologist şi-i invită pe verzii din toată lumea să-şi ţină congresul la

Bucureşti. Bismut e singurul politic care spune ceva nou, deşi susţine că nu face politică.

Max nu îl crede, ştie că Bismut e pe cai mari şi într-o zi îi spune lui Paisie, venit la vorbitor: „Vezi că zeloţii o să iasă la bătaie înaintea Sutanelor”.

„Păi, de ce crezi că-s aici?” face Paisie. „Scrie-mi pe o hârtiuţă ce avem de făcut.”

„Nu-ţi scriu nimic. Zi-le alor noştri să mă scoată afară.”

„Sache e non-stop cu gura pe ei.”

Sunt multe pe capul lui Sache, căci, dacă Max nu scapă, el trebuie să *dispară*. *Te pomeneşti că trebuie să dispar şi eu*, se gândeşte Max, căci gaşca pare să-l uite (asta dacă nu vor să-l facă uitat), iar zeloţii, clar, n-o să-l ierte nicicând. Că Bismut nu-l iartă, înţelege, n-au chefuit şi nici rude nu sunt, tradiţia fiind ca cei ce contează să se grupeze în funcţie de veri, cumnaţi şi cumetri comuni. Ce se întâmplă totuşi cu Radu? De ce îl urăşte? Cei doi au îngropat securea războiului, ba, mai mult, Radu ştie că, într-un fel sau altul, tot te intersectezi cu duşmanul: sau i-a dat maică-sa un pumn de cireşe lui văr-tu’, sau i-ai furat tu lui unchi-su’ nişte prune din curte; doar viaţa ne face liberali, conservatori, comunişti şi, mai nou, SRI-şti, procurori, anarhişti. Să fi uitat Radu că el şi Max au desenat pe tablă, la şcoală, în plin comunism, harta Debarcării din Normandia? A uitat că le-a fost frică că-i duce proful la cancelarie, târându-i de urechi? Bine, n-a fost aşa, iar proful, uluitor pentru acei ani, le predase *D-Day*, amânându-l pe Mihai Viteazul, dar pericolul existase. Cu toate astea, Radu a uitat de Max, acum e tovarăş cu Bismut.

Bismut e din Argeş. Într-un timp, Max dorise să ajungă la el prin Canta, care-i ştia pe ai lui, dar moşul i-a zis să-şi vadă de treabă: avea rezerve faţă de ei, umblaseră cu fofârlica în anii ’50. Ciudat, căci tatăl lui Bismut, un prof de mate, fusese acceptat în facultate cu greu, comuniştii neavând cum să-l ierte, căci provenea dintr-o stirpe de boiernaşi. Nici căsătoria maică-sii cu un sărăcan nu-l salvase pentru că sărăcanul (bunicul lui Bismut) învăţase pe rupte, avea doctorat la Viena, fusese inginer-şef la Malaxa, deci era suspect din start pentru proletari; pe de altă parte, nici socrii nu-l înghiţeau, dat fiind faptul că fraţii lui le erau argaţi, iar el era la a doua căsătorie. Cu alte cuvinte, bunicul lui Bismut era prins într-un cleşte social imposibil, între comunişti şi familie, aşa că, înainte să i-o tragă partidul, a încasat-o

sistematic acasă. La masă, cel puţin, îl nenoroceau: cum ţinea coatele?, dar ceaşca?, cum băga lingura în gură: cu vârful, nemţeşte, sau cu latul, englezeşte? De-al naibii, el clefăia, se bâţâia, fuma între feluri, deşi, altfel, săruta mâna exemplar: ciocnea călcâiele şi se înclina, nimerind din prima vârful degetelor femeieşti, fără să lase pic de salivă.

Bunicul lui Bismut a avut doi băieţi, născuţi la douăzeci de ani diferenţă. Cel din prima căsătorie a participat la ultima epopee a Armatei Române ca tânăr comandant de batalion: în Caucaz, a despresurat o unitate germană, fiind citat prin ordin de zi de mareşalul von Manstein, după care a angajat o divizie bolşevică într-o luptă cumplită: a tras cu puşca, cu mitraliera, şi-a tăiat duşmanii cu baioneta şi le-a zdrobit creierii cu lopata, alături de subordonaţi (bucătari şi furieri inclusiv), într-o efuziune romantic-mortală, care a ţinut două săptămâni. Bismut se întreabă şi acum de ce din bătălia lor nu s-a scos un film gen *Black Hawk Down*, întrebare valabilă şi în ce priveşte peripeţiile unchiului după ce s-a întors de pe front; se ştie însă că românii iau bravura în râs, preferând eticheta de mămăligari. Păi, cum să nu te dai mare cu unchiul lui Bismut care, intrat în grupul Arnăuţoiu, s-a bătut doisprezece ani pe versanţii sudici ai Făgăraşilor, aşteptându-i pe americani? Ăia de peste Ocean le dădeau speranţe la radio, îi asigurau că vin să-i elibereze, că aruncă atomica peste Kremlin dar, în rest, nimic! Ultima încleştare a grupului Arnăuţoiu a avut loc la câţiva kilometri de Corbii de Piatră, într-o vale cu arini, numai că n-o ţine minte nimeni, nici chiar americanii care îi întărâtaseră.

Iată de ce tatăl lui Bismut, frate vitreg de partizan şi nepot de boieri mărunţi, şi-a falsificat actele ca să intre la facultate; adevărul e că într-o ţară care face ceva pe arhive, îţi poţi anula trecutul, totul e să ai cui da mită. Aşadar, tatăl lui Bismut n-a mai avut rude cu probleme *în acte*, dar, ca să sufle în iaurt, s-a făcut şef la UGSR, sindicatul fără motiv al epocii, deşi bârfea regimul alături de alţii care, aidoma lui, renunţaseră la fraţi, taţi, mame, copii (de-aia nu-l plăcea Canta). După 1989, critica lor pe la colţuri, pe care şi-o certificau reciproc în faţa societăţii deschise şi a noii conduceri de stat, s-a revărsat asupra progeniturilor: aşa şi-a căpătat Bismut *his credentials*, plecând la studii afară. Spre deosebire de comunişti, care mergeau la Moscova, el s-a dus la Basel, drept care se auto compara cu paşoptiştii când posta pe Facebook: ca ei, studiase în Occident din dorinţa de a moderniza România.

Se deschide uşa celulei. Max crede c-au venit să-l ducă la comandant: dobitocul îşi pregătea doctoratul şi-i dăduse de lucru ca *ghost-writer*.

„Aveţi vorbitor”, zice gardianul.

„Mai bine aşa”, răsuflă Max uşurat.

Iese sub privirile invidioase ale colegilor de detenţie; o să le dea din pachetul lui, aşa face mereu. Se duce la vorbitor. Nu-l trece nimeni pe niciun catastif, căci are loc ceva ilegal. Când intră în sală, Max îngheaţă: Miha, fiica cea mică, e acolo. Nu e singură, e cu Ristache, iar ăsta e semn rău. Ristache zâmbeşte, fata se abţine să nu izbucnească în plâns, Max simte o gheară în inimă.

„Tati”, scânceşte Miha.

Şi i-am zis Inei să fugă cu fetele din ţară, îşi spune Max, dar nu întreabă decât: „Ce faci, fetiţo?” L-ar omorî pe Ristache, i-ar îndesa pe gât folia de diazepam, pe care o păstrează pentru cazuri extreme – de ce a adus-o pe-asta mică aici? Ristache e versat, îi strecoară: „Nu te lăsăm, Macule”. Porcul ţine în mână un tabloid pe care se vede o poză cu Sobek. Încă face valuri documentarul pe care burtosul l-a difuzat la TV, cel despre un Bucureşti blocat de revoluţie.

„Nu trebuia să vii, Miha”, începe Macu.

„Şi altfel cum să te văd, tati?”

„Nu mai veni niciodată aici! Las’ c-o să ies, o să mă vezi atunci.”

„Când te-au arestat, mami a zis că n-o să te ţină mult, dar au trecut două luni. Cică nici n-au voie să te ţină atât.”

„Ei, suntem în România, se mişcă hârtiile greu... Ce mai faci?”

Miha se liniştеşte. Povesteşte despre şcoală, despre vacanţa de vară, despre pudelul pe care i l-a cumpărat Ina. Şi apoi: „N-o mai sufăr pe Anca”.

„Miha, nu vorbi aşa.”

„Ba da. O urăsc, i-am şi zis!”

„E sora ta, cum s-o urăşti? Dacă eu am ajuns aici pentru că m-am certat cu Erika? Dacă plătesc pentru scandalul cu ea?”

„Buni te-a iertat, zice c-acum ţine cu tine.”

„Păi, vezi? Iart-o şi tu pe Anca.”

„Mai văd, dar pe Radu nu-l iert. Buni zice că el te-a băgat aici.”

Fir-ai al naibii, Radule, îşi spune Max, dar, când Miha zice că vrea să înveţe să tragă cu puşca, schimbă vorba grăbit: ce face buni, dacă se ţine Ina de dietă, dacă s-au gândit să dreseze pudelul. La un moment dat, fetiţa spune că vrea să meargă la un concert la Berlin, numai că nu poate să-şi ia bilete, căci le-au cumpărat unii angro şi fac speculă: cer două mii pe un bilet de două sute cincizeci. Cică-s nişte englezi din Elveţia, iar Ina a zis că Max e acuzat *tot* de aşa ceva; şi-atunci, pe el de ce l-au închis şi pe ăia nu? Max e încurcat, nu ştie ce să răspundă, nu e-n stare să spună decât că e nedrept ce se întâmplă. Se uită apoi lung la Ristache, iar acesta oftează, obişnuit cu slăbiciunile omeneşti. „Auzi,” îl întreabă Max, „îl ştii pe Sahib, doctorul?” „Normal”, rânjeşte Ristache. Şi Max: „Vreau să-l văd. Nu mă simt bine”. Ristache dă din cap: „S-a marcat”.

Of, Miha o să plece. Max îi suflă lui Ristache: „N-o mai aduce aici!” Dar Ristache: „Promiţi că dăm de tine oricând?” Max clipeşte scurt, semn că da, şi se lasă pe vine, îmbrăţişându-şi fiica. „Hai c-o să mergi la concertul ăla, îţi jur”, zice strângând-o în braţe. Iar ea: „*Merci*, dar tot o să învăţ să trag cu puşca”.

40. LOUISE, CANTA, RUŞINARU. UN DEJUN ÎN PATRU

Plouă. Louise urcă printre picături pe scara Parcului Romniceanu, ajunge în strada Vitzu: de acolo, de sus, se vede o bună parte din Bucureşti. Marele Mall Medical e departe, în stânga, Interul se ridică spre nord, cupola de sticlă a Palatului CEC pare o turelă de submarin ieşind din ocean. Cea din urmă, abia ghicită printre norii coborâţi, plini de apă, o pune pe Louise pe gânduri, dar mai bine lasă baltă oraşul din visul de azi-noapte.

Se aud chelălăituri. Deşi toarnă de rupe, doi câini se *omoară* într-un scuar. „Îl face al meu p-al tău!” urlă o tipă. Louise dă să filmeze faza, dar îngheaţă când câinele învingător îl scutură de beregată pe înfrânt şi-o ia la fugă, târându-l de gât în zbieretele privitorilor. Stăpânul câinelui mort îi întinde tipei o mână de bancnote mototolite. „Ţi-am zis, mă, că ţi-l bagă-n pământ?” rânjeşte aia.

Louisei îi vine să verse; se îndepărtează cu paşi mari, glasurile celor din scuar se sting. Nu trece mult şi primeşte un sms: „Vrei să vezi bărbaţi şi femei care se bat la fel? Hai, că ştii drumul acolo!”

Du-te în mă-ta! îşi zice ea şi o ia din loc. Se duce la Hanul Voievozilor, restaurantul cu pâine fără gluten şi colesterol *fake*.

„Domnişoara Louise?” îi iese în întâmpinare un chelner.

„Domnişoara *Baghiu*”, îl corectează ea.

Chelnerul o cântăreşte din ochi. Nu-i poate ghici *ţâţele* sub bluza şleampătă şi, deconcertat, o conduce la masa lui Ruşinaru.

Moşul poartă jeanşi şi bluză de polo, iar alături de el, poftim, e Canta: „Nu vă aşteptaţi să mă găsiţi aici”, zice. „Sincer, nu”, face ea. Cei doi se ridică, îi sărută mâna. „Vă supăraţi c-am venit?” întreabă Canta. „Nu, sunt doar surprinsă”, se foieşte Louise, încurcată de gestul lor desuet.

„E vina mea,” se scuză Ruşinaru, „eu l-am chemat pe Teo după ce ai insistat să vină şi Slav. Iartă-mă, nu-l înghit pe Slav”.

Louise a priceput-o de când a aranjat întâlnirea. Ar fi venit singură, dar Slav o rugase să fie de faţă, motivând cu un interes pe care doar Ruşinaru i-l putea rezolva. „Să ştiţi că Slav nu-i aşa de fioros”, spune ea.

„E greţos, nicidecum fioros”, zice Ruşinaru. „Are şi el o prietenă?”

„E căsătorit, are şi copil. Dar, dac-ar trăi singur, care-ar fi problema?”

„Slav? Copil? Ce Dumnezeu a făcut, l-a înfiat?”

Louise dă ochii peste cap. „Hei,” o ia Canta râzând, „Ruşinaru a glumit”.

„Nu cred”, zice ea.

„Corect, n-am glumit”, spune Ruşinaru.

„Sst!” îi face atenţi Canta, „hai să ne potolim, uite-l c-a venit”.

Dar Ruşinaru: „Poţi să-i spui ce cred despre el,” îi zice Louisei, „n-o să neg nicio iotă. Vreau să-l văd cum îi cade faţa”.

Slav navighează printre mese cu papionul la gât. Moşii se ridică, se fac prezentările. „Credeam că ne vedem doar cu domnul Ruşinaru”, mormăie Slav spre Louise a reproş. Şi Ruşinaru: „M-am gândit că dacă voi sunteţi doi, să fim şi noi doi”. La care Slav, ca şi cum ar adulmeca: „Doamne, parc-am vorbi peste baricade”. „Păi, ce aţi vrea să facem după ce-aţi tăbărât pe Max ca hienele?”

„Ei, asta-i acum: Max o merita cu vârf şi îndesat! E un escroc.”

„Să înţeleg că s-a judecat procesul? I-aţi dat sentinţa în redacţie sau cum?”

Slav dă să răspundă, dar Louise îl opreşte: „Asta e întâlnirea *mea*! Tu eşti aici doar pentru că m-ai rugat, bine?”

Şi Canta: „Nu gustăm ceva? Pe burta plină eşti mai concesiv”.

„Ţi-am zis că vor concesii, Louise”, rânjeşte Slav.

„Auzi, Teo?” îl ia Ruşinaru pe Canta. „Nu te duci cu Slav la altă masă? N-aş vrea s-o punem pe Louise în situaţie delicată.”

„Domnilor, am venit pentru că trebuie să vorbim”, îi atrage atenţia Slav.

„Las’ că vorbim după”, spune Ruşinaru.

„Am venit cu un steag alb din partea lui Şcolici”, insistă Slav.

„Cu Şcolici n-avem nimic de împărţit”, i-o taie Canta.

„Ei, nu”, face Slav.

Louise i-ar crăpa capul, iar pe moşi i-ar călca în picioare; noroc că apare chelnerul. Ea cere un ceai şi anunţă că plăteşte separat.

Şi Ruşinaru, pufnind: „Domnişoară, crezi că-mi rămâi datoare pentru un ceai? Hai să ne liniştim... Mi-ai zis că vrei să mai afli câte ceva. Ce anume?”

Louise îşi drege glasul şi începe ca jurnalistele de doi lei: „Cum era Max în tinereţe, muncea mult?”

Ruşinaru cască ochii, dar se prinde că tânăra face pe naiva ca să depăşească momentul jenant. În schimb, Slav râde înfundat, drept care Canta îl strânge de braţ – are senzaţia că apucă un copan şi-l strânge mai tare, nevenindu-i să creadă că distinsul culturnic e atât de fragil.

„Louise, dă-o naibii de muncă,” face Ruşinaru pe supăratul, „nu de-asta ai vrut să vorbim. Şi dă-l naibii şi pe Slav, cui îi pasă de el?”

Slav e gata să dea replica, dar Ruşinaru îi întoarce spatele şi i se adresează Louisei: cică Max venise la Banca Agricolă odată cu Radu, „actual membru de bază al Căii Drepte” nu pierde el ocazia să-l gratuleze, numai că joburile lor erau o acoperire; de fapt, Max avea

treabă la Grădiştea şi la Cabinetul 2 RSR, în timp ce Radu făcea drumuri cu maşina la unchi-su', Vuia, la Teheran, alimentând din mers şi făcând pipi în pungă ca să nu-l atace kurzii din Turcia. Ce-i drept, Max lucra câteodată *şi* pentru bancă, uneori până noaptea târziu, chestie la care Radu nu se băga nici mort. Una peste alta, erau diferiţi: Radu era mai degrabă nepăsător, un şmecheraş cu imaginaţie, în timp ce Max se înhăma la muncă ori de câte ori era cazul. Singurul lui punct slab era Ina: „Era gelos, ţi-am mai povestit", îi aminteşte Ruşinaru Louisei.

Şi Canta, ca nuca-n perete: „Ina s-a îngrăşat ca o vacă".

Louise i-o trage pe loc: nu-i e ruşine să vorbească aşa? Canta, ciudat, se înroşeşte. Şi Ruşinaru, privind şugubăţ la Louise: „Ştii că Ina a fost amanta lui Radu? Avea *plus*". „Plus?" se miră Louise. „Plus! Max pretindea că nu-i pasă, găsea tot soiul de justificări, ba că *Flower Power*, ba că sexul e una şi *feeling*-ul alta, dar situaţia, îţi dai seama, îl măcina."

„Nu asta voiam să aflu, domnule Ruşinaru..." se încruntă Louise. Slav râde în barbă. „Ce interesant, ce interesant", face el amuzat.

Ruşinaru pufneşte şi trece la alta: „Ei, după revoluţie, Max a lucrat la BERD. Acolo şi-a dat drumul... A făcut circ la un moment dat: a blocat construcţia Autostrăzii Soarelui după ce s-a prins că firmele de construcţii furau".

„El?!" cască ochii Louise. „El i-a prins pe *alţii* că furau?"

Păi, da, firmele îşi trimiteau inginerii la Max, ca să-i ceară bani, Max le solicita explicaţii, iar ăia, neştiind că vorbeau cu un fost şantierist, pretindeau că relieful le băga beţe-n roate. „*Care* relief? Acolo e teren plat!" se mira Max, dar inginerii susţineau ba c-au dat peste o râpă neconsemnată pe hartă, ba că terenul era mlăştinos, ba c-au ajuns la o albie secată de râu. Voiau bani, bani, bani, aşa că Max şi-a chemat şoferul şi i-a zis: „Alege cea mai janghinoasă Dacie din parcul de maşini, mâine mergem pe şantier". A doua zi, s-a ascuns într-un crâng, notând câte basculante şi betoniere veneau, cronometrându-i pe muncitori, făcând poze. După o săptămână, când firmele au venit din nou după bani, Max a scos notiţele şi a citit: „În data cutare, din opşpe' basculante cu pietriş, s-au descărcat cinci şi treişpe' s-au dus la *dracu'*. Din zece betoniere, şase s-au golit în câmp, pentru c-au frecat-o pe drum şi betonul nu mai era bun de nimic. Cât despre muncitori..."

Nu doar că nu le-a mai dat niciun leu, dar s-a dus şi la şefii lui, pledând pentru sistarea lucrării, fiindcă banii băncii erau azvârliţi pe fereastră.

„Era fericit că i-a *făcut*”, îi râd ochii lui Ruşinaru. „A venit la mine şi mi-a zis tot. Atunci am văzut că-l evită pe Radu şi m-am prins că ştia de amantlâcul nevesti-sii; nici prin cap nu-mi dădea c-o să-i mai facă Inei o fată.” Ruşinaru se opreşte, îşi drege glasul, întreabă: „Louise, scuze că dau cu parul, de ce nu te măriţi?” Ea râde, zice că nu crede în căsătorie. În plus, căsătoria înseamnă copii, iar s-aduci copii pe lume într-o epocă idioată, ca cea de azi...

Şi Ruşinaru: „Hei, nu mă duci. De ce nu te-ai măritat până *acum*?” „Chiar trebuia s-o întrebaţi asta?” face Slav. Dar Ruşinaru, cu ochi scăpărând: „Chiar trebuia să-mi aduceţi un steag alb de la Şcolici?”

„Mă laşi să răspund?” îl ia Louise pe Slav. Şi apoi, lui Ruşinaru, lăsând garda jos, naiba ştie de ce: „E încurcat cu căsătoria, familia şi celelalte... Uneori cred că femeile sunt hale de făcut copii. Ştiu, e *freaky*, dar nu scap de gândul ăsta. Pe de altă parte, un copil te leagă”. „Te leagă?” se miră Ruşinaru. Louisei nu-i place unde a ajuns discuţia, vrea să scape de ea: „Ei, nu poţi să te mişti ca înainte; ideea e că mai stau aşa”. „Păcat, timpul trece”, face Ruşinaru şi schimbă vorba: „Am auzit că le ştii pe fetele lui Max”. „Doar pe Anca.” La care Canta, de parcă pândea: „Şi ce părere ai de faptul că Max e în arest, în timp ce Anca şi Miha...” „Vă rog, nu e vina mea”, i-o taie Louise. „Ştim, ştim,” face Ruşinaru, „însă tonul face muzica, iar tonul vostru, la Calea Dreaptă, e... cum să zic... vehement”.

„Nu e vehement, e intransigent. Românii fac prea multe concesii, de-aia am ajuns în halul în care am ajuns.”

„Concesii faţă de cine?”

„Unde bateţi?” se bagă Slav.

„OK, reformulez: cu cine suntem concesivi? Cu noi sau cu cei de afară?”

„Sunteţi naţionalist?” se strâmbă Slav.

„Află că nu gust orice banc”, face Ruşinaru pe supăratul, vorbind pe nas, de parcă anunţa mersul trenurilor, şi începe să râdă cu Teo Canta; spre uimirea lor, Louise şi Slav nu li se alătură. Ruşinaru redevine serios: „Nu mai vorbiţi cu atâta patos despre intransigenţă; şi comuniştii au fost intransigenţi în anii ’50”.

„Vedeţi că nici eu nu gust orice banc”, zice Slav. „Nu m-a acuzat nimeni de comunism până acum.”

„Uite c-o fac eu!” i-o trage Ruşinaru. Şi apoi, Louisei: „Ţi-am spus că sunt supărat pe Max, dar prea v-aţi înverşunat împotriva lui. Şi, crede-mă, n-o zic din solidaritate de breaslă; apropo, Bismut e şi el finanţist, nu?”

„Nu mai e.”

„Ei, nu! A făcut finanţe la Basel, ce Dumnezeu... Că Max s-a băgat în mizerii e una, că tu ai scris despre porcăriile lui e OK, dar că articolul tău condamnă proceduri predate la Basel ce zici? Lumea finanţelor e mică, Bismut a studiat cu Auerbach, prietenul meu, iar la Köln i-a aplicat teoriile. De ce o teorie e bună acolo şi la noi nu? Mă aşteptam ca Bismut să te îndrume pe parte economică, nu să te lase să condamni fără să ştii ce condamni. De pildă, chestia cu Bursa...”

„Louise, hai să plecăm”, face Slav.

„Tu ai vrut să vii, nu te-am chemat eu”, zice ea.

Simţind că spiritele s-au încins, Ruşinaru îşi cere scuze c-a fost abrupt şi admite că Max trebuie să plătească. În rest, nu dă înapoi: de unde şi până unde atâta *intransigenţă*, încât să răstălmăceşti ştiinţele economice? Nu e şi asta o manipulare? De ce Bismut condamnă practici pe care le-a folosit în Germania?

„Bismut a plecat de la Köln tocmai fiindcă nu era de acord cu ce se întâmpla acolo”, îl apără Louise. „De fapt, a fost presat să plece, din cauza unei afaceri veroase. Oli-Papainoage avea un *deal* cu directorul, iar cel care i-a făcut lipeala a fost fiul dumneavoastră.”

„*Eu* i-am recomandat lui fi-miu să-l ajute pe Oli pe lângă Fugger, preşedintele de la Köln. Fugger îl ştia pe unul la Lloyd’s care putea să-i acorde lui Oli un credit.”

„Ăsta e trafic de influenţă.”

„Ba e trafic de încredere şi încrederea e motorul afacerilor.”

„Haideţi, domnule Ruşinaru, toată lumea ştie că Oli e un golan!”

„Golan-golan, dar afacerea *aia* a fost corectă. Vă deranjează afacerile? De-aia a plecat Bismut de la Köln? Are o problemă cu afacerile, în general?”

„Cu afacerile nemernicilor, da.”

„Cu afacerea aia ştiu c-a avut o *mare* problemă”, se bagă Canta. „I-a enervat pe toţi, au ajuns să spună că Bismut prizează capitalismul de stat. Ce părere aveţi, domnule Slav? Nu e ciudat să vă acuzaţi oponenţii de comunism şi dumneavoastră să iubiţi capitalismul de stat?”

„Plecăm?” dă să se ridice Slav.

Dar Ruşinaru: „Hai s-o lăsăm aşa, că nu ne rezolvăm acum divergenţele... Ei, Louise”, schimbă el vorba, „chiar îţi plac poveştile cu Emin?”

„Dacă-s adevărate, da”, oftează ea.

Slav face mutre, dar Ruşinaru îl ignoră şi-i pune jurnalistei o întrebare năstruşnică: „Tu ştii că politica e vânătoare de struţi?”

Cică aşa îi spusese Max odată, demult, după ce dăduse o tură prin lume ca Secretar de Stat la Economie. Cunoscuse finanţişti, miniştri, şefi de conglomerate, printre care şi Fugger, cel ce avea să-i fie şef lui Bismut la Köln, care Fugger zicea despre Max că „putea să facă şi socialismul rentabil”. Ei, şi pe când Max povestea cum decursese călătoria, un SPP-ist a dat buzna în birou: cică ministerul era plin de tipi care vorbeau în gulere şi că accesul la etaj fusese blocat. Max a întrebat cine vine, iar SPP-istul a spus tulburat că nu ştie. În scurt timp, misterul s-a dezlegat: şeful Camerei de Comerţ din Roma venise *impromptu*, se înscrisese în audienţă, ca un om de rând, şi aştepta singur în hol, pe o canapea. Citea ziarul.

Don Simone, căci aşa îl chema, a fost introdus în birou. Iniţial a vorbit despre vreme, despre liniile aeriene, despre România în general – cunoştea bine ţara, o vizitase de multe ori, ultima oară trecuse pe-aici în 1989.

„Aţi fost la noi în ’89?” s-a mirat Macu. „*Si,* am stat cinci luni, n-am plecat decât în 19 decembrie.” Ruşinaru era uimit că nu-l cunoscuse, căci îi ştia pe mai toţi comersanţii care făceau afaceri cu noi, numai că italianul a mărturisit că pe atunci nu era comersant, şi a spus-o cu atâta francheţe, c-au râs toţi trei. „*Tempi passati*”, a comentat don Simone, după care a trecut la subiect.

Atunci a bătut Max palma pentru poşirca luată în vrac şi plimbată prin lume, înainte de a fi readusă în ţară sub forma unui *cru* de excepţie, iar după câteva luni, s-a înscris la un congres pe teme financiare. Congresul avea loc la Lausanne, fiind patronat de însuşi Auerbach. Ca

să nu-i iasă vorbe, Max a suportat cheltuielile din buzunar şi şi-a luat concediu. Oficial, nimeni nu ştia unde merge.

Cu o săptămână înainte să plece, s-a pomenit că-l sună don Simone: îl invita la Roma. Max i-a zis că are treabă la Lausanne, dar italianul era la curent: „La Lausanne trebuie să fiţi marţi. Eu vă propun să veniţi vineri la noi (am luat deja bilete de avion) şi sâmbătă să ţineţi o conferinţă de presă la Bursă". Max s-a opus, însă don Simone nu l-a slăbit: „Aş dori să *amplificăm* legăturile cu România, iar dumneavoastră ne puteţi ajuta. Ţineţi conferinţa de presă, mai staţi două zile (Roma e tare plăcută acum) şi apoi vă duceţi la Lausanne".

OK, a zis tânărul Max, încântat. A fi acolo, cu acei oameni care aflau despre tine lucruri pe care nu le spuneai nici amantei, a participa la conferinţe de presă organizate în folosul tău, a fi plimbat în Italia cu maşina altuia: iată unde duc afacerile discutate bărbăteşte. Cine nu riscă, nu deschide şampania.

Don Simone l-a întâmpinat la Fiumicino şi l-a dus la o vilă, în Castel Gandolfo, la douăzeci şi cinci de kilometri de Roma. Acolo, surpriză: vila aparţinea familiei Brazza, care dăduse un lăstar faimos în persoana lui Pierre Savorgnan, explorator al Africii în contul Franţei şi întemeietor al oraşului Brazzaville. „Vă cunosc pasiunea pentru Emin," i-a mărturisit don Simone lui Max, cu glas coborât, „un poet nedrept de puţin cunoscut. Ei, bine, Pierre de Brazza e unul dintre fericiţii care au avut norocul să-l cunoască pe acest surprinzător literat. Episodul s-a petrecut în Congo, unde cei doi au avut de rezolvat o problemă bizară, dar sunt sigur că ştiţi mai mult decât mine despre misiunea domniilor-lor".

Don Simone l-a plimbat pe Max prin vilă, i-a aprins un trabuc în camera în care se născuse Pierre, a scos la iveală inelul cu piatră de tanzanit al aceluiaşi Pierre, cu deviza Hansei, *Omnia in mundo*, înscrisă la interior, i-a arătat jurnalul exploratorului, după care au mâncat stridii şi *foie gras*. La finele ospăţului, don Simone i-a propus lui Max să participe la un chef cu nişte ţigani, urmat de un *event* clandestin organizat de Fisnik, *un albanese*.

Aşa a cunoscut-o Max pe Asineta, cea pe care avea s-o cheme Gala. Ar fi vrut s-o aducă imediat la Castel Gandolfo, dar n-a fost posibil, huiduma fiind obligată să se interneze în spital. Atunci, don Simone i-a promis că Asineta va fi doar a lui – unde o prefera? La Bucureşti sau la Roma?

„O mai las aici”, a hotărât Max. „La Bucureşti nu sunt asemenea *event*-uri.”

„Şi nici asemenea nunţi ţigăneşti”, a râs don Simone.

Soarele răsărea peste Lago Albano, dimineaţa era răcoroasă, grădina vilei mirosea a iarbă proaspăt cosită. În curtea Palatului Papal din apropiere cânta un cor de copii. Cerul era senin. Nedormit, surescitat, Max s-a pregătit de conferinţa de presă. Obişnuit cu belelele de ziarişti de la noi, s-a interesat ce întrebări delicate i s-ar putea pune. „Întrebări delicate?” a tresărit don Simone. „Sunteţi invitatul meu, vă cunosc demult, cum să vă las pe mâna guguştiucilor din presă? Veţi primi întrebări civilizate, o să vedeţi.”

A venit limuzina şi au plecat. Sala de conferinţe era plină ochi, iar Max, temător că lucrurile puteau ieşi rău, a luat un diazepam. Nu s-a liniştit decât când a fost prezentat publicului: don Simone a început prin a spune că a vizitat România, sora mică a Italiei, *con il suo amico*, *dottore* Murgescu, după care a continuat zicând că oportunităţile de afaceri din spaţiul carpato-danubian erau fantastice, că românii împărtăşeau cu italienii un latinism feroce, că trăiau după aceleaşi cutume, verificate în timp, asta ca să nu amintească de pregătirea lor ce desfidea logica: pe scurt, erau un popor de profesionişti sadea. A vorbit despre industria uşoară, despre agricultură şi combinate de fibre sintetice (erau anii ’90), după care i-a dat cuvântul lui Max, un tânăr ministru excepţional, integru, cu perspective uluitoare ş.c.l.

Max a băgat şi el cu istoria, cu turiştii italieni ce ne vizitaseră pe vremea lui Ceauşescu, a vorbit şi despre *femeia română*, apropiată soţului, fiinţă tradiţională, cuminte, după care a trecut la cereale, gaze naturale, Marea Neagră, presărând discursul cu truisme motivaţionale ce dau încredere publicului. „Oare n-ar fi un simbol,” a încheiat el patetic, „ca azi, într-o Europă liberă, Italia să fie prima parteneră de afaceri a României? În antichitate ne-a unit civilizaţia daco-romană (hopa!), de ce nu ne-ar uni şi acum, la cumpăna dintre milenii (ah!), prosperitatea? Doamnelor, domnilor, suntem latini ca dumneavoastră!”

Aplauze, strigăte, lume ridicată în picioare; până şi Casamonica, *il gran mafioso*, aflat la faţa locului, a belit ochii, năucit de discurs. Bun, s-au pus primele întrebări. Erau servite, iar Macu a livrat relaxat, făcând jocuri de cuvinte în engleză şi bâlbâindu-se, când şi când, sugerând buna-cuviinţă. La un moment dat s-a ridicat un ziarist în blugi rupţi, plin de coşuri, cu un *walkman* ce-i urla în urechi. Don

Simone s-a încruntat, i-a făcut semn lui Casamonica şi doi gealaţi au luat-o agale spre tip. Prea târziu, omul vorbea: „Cu tot respectul, aş vrea ca domnul Secretar de Stat să ne spună cum a ajuns în posesia următoarelor fabrici: Mefin Sinaia, Oţelul Târgovişte...” şi urma o înşiruire care l-a făcut pe Macu să turbeze. „Oţelul Târgovişte e echipă de fotbal, nu fabrică”, a încercat el să pareze, dar don Simone i-a strecurat: „Eşti între prieteni, nu-i răspunde imbecilului”.

Oricum, Max nu mai avea *cum* să se facă auzit, căci gealaţii îl înşfăcaseră pe descreierat. Ăla răcnea, invoca libertatea presei, dreptul la informare, folosind non-stop termenul *FOI*, ceea ce i-a făcut pe mulţi să spună că măgarul era plătit de progresiştii americani, dar gealaţii i-au smuls căştile din urechi (asculta Nirvana, dobitocul) şi l-au luat pe sus, pe când ceilalţi ziarişti zbierau la el din adâncul rărunchilor: „Ne faci tagma de râs, *vaffanculo*! Din cauza cretinilor ca tine nu mai are lumea încredere în presă! *Stronzo, idiota*!” Insul se tăvălea, se ţinea de scaune, urla: „*Criminali, figli din putana*! Moarte marelui capital, moarte globaliştilor!”

La care don Simone: „Un activist! Aveţi noroc, voi, românii: încă n-aveţi aşa ceva. Ştie el ce înseamnă munca? Toată ziua taie frunză la câini, uită-te la el cum se scălâmbăie, *é cattivo gusto*, e de prost gust!”

„Poftim,” a constatat Macu, „şi-a pierdut şi-un pantof!”

„Asta spune tot,” a zis don Simone, „cum să porţi pantofi clasici la blugi?”

Nimeni nu l-a mai băgat în seamă pe neghiob, iar conferinţa de presă s-a încheiat cu bufet suedez. Evenimentul ieşise perfect: Max a apărut în presa scrisă italiană, a făcut obiectul unui insert TV la o oră de maximă audienţă, iar ministrul de la Bucureşti l-a felicitat, ceea ce era bizar, căci nu-l suporta. Don Simone, însă, a mărturisit că relaţiile lui ajungeau cu mult deasupra acelui prăpădit: „E doar e un comunist *ieftin*”, a comentat el printre dinţi, de parc-ar fi scuipat.

Spre seară, Max s-a dus la spital, la Asineta (de la Ana, mătuşă-sa, nu-i mai bătuse inima astfel, anticipând vederea unei femei), după care s-a întors la Castel Gandolfo, unde a chefuit cu don Simone şi cu un bancher de la Vatican. A doua zi, i-a făcut o vizită lui Casamonica („Aud că ne-o mai laşi pe Asineta,” i-a spus acesta, „bravo, romînca e *bănoasă*!”), o alta la spital şi apoi a plecat la Lausanne într-un Bentley, unde a găsit un plic gros pe bancheta din spate. Reîntors în Capitală, a

fost primit triumfal la şedinţa de Guvern. Ministrul l-a lăudat din nou, la îndemnul lui Alioşa, care s-a dovedit a-l cunoaşte *foarte* bine pe don Simone.

După efuziunile de bun venit, Max a trecut pe la Ina. Pe atunci, ea nu-l mai regula pe Radu, aşa că foştii soţi se întâlneau când şi când. Ea avea chef să discute sex, el nu s-a opus, drept care şi-au povestit raidurile prin aşternutul numit Bucureşti. Ina avusese un liberal care făcea ca hamsterul la orgasm, iar Max a vrut să se dea mare cu Gala (deja o botezase în sinea sa), dar malaca nu era încă a lui. În schimb, a amintit-o pe amanta *en titre*, o avocată, colegă cu Ina, îndrăgostită de *new age* şi de limitele trupeşti: urla ca tibetanii la penetrare, zbârnâind din laringe de vibrau geamurile, şi pronunţa „UUU” când o luai pe la spate, ca să nu facă pietre la rinichi şi să-şi *dilate* conştiinţa. Totodată, exersa şpagatul în *missionary position*, căci, pe lângă făcăleţul lui Max, năzuia să absoarbă undele remanente ale Big Bang-ului, chestie care, se ştie, va vindeca lumea de foamete. Treaba asta o preocupa în asemenea hal, încât se crăcea progresiv de la o partidă de sex la alta, ceea ce-l enerva pe Max, fiindcă femeia nu era atentă la el: scopul ei era să-şi forţeze picioarele să ajungă la o deschidere de o sută optzeci de grade.

„Celsius?” a râs Ina.

„Nu, de alcool”, a făcut Max un banc prost şi, dracu’ să-l ia, a reluat relaţia cu fosta soţie. În fond, Gala putea să-l aştepte, iar avocata mai bine se masturba în timp ce făcea *stretching*, căci Ina Ivanciuk gemea femeieşte. Dacă n-ar fi fost întâlnirea cu pricina, Miha nu s-ar fi născut sau ar fi fost alta şi totul ar fi fost diferit: poate că Max ar fi ajuns iar în pat cu Alioşa, poate că Louise nu l-ar fi investigat, poate că Băligărescu-Cocârţ n-ar fi devenit preşedinte, poate că Putin s-ar fi înecat în râurile Republicii Tuva; orice s-ar fi întâmplat, însă, Miha era o copilă iţită din frustrările sexuale ale părinţilor ei.

A doua zi, Max a dat fuga la Ruşinaru şi au vorbit în şoaptă, ca-n anii ’80. Max a mărturisit c-o mai încearcă pe Ina o tură, iar Ruşinaru a ridicat din umeri, preferând să discute de-ale lor: don Simone, plicul, Lausanne, afacerile.

„Politica e vânătoare de struţi”, i-a spus Macu din nou.

„Struţi pe dracu’,” s-a enervat Ruşinaru, „dacă *struţii* ar fi adevăraţi, italienii n-ar trebui să pună mâna pe agricultura noastră”.

„Păi, eu ce zic? Dăm întâi agricultura, fiindc-aşa vrea don Simone, şi pe urmă facem cadou gurile Dunării, exact cum a scris Emin!”

„Mă laşi? Ai o dambla: Emin, Emin, Emin!”

„Nu e nicio dambla, a auzit şi don Simone de el. De fapt, a auzit şi de Hansă... Of, ştiţi bine c-aşa a fost şi acum o sută cincizeci de ani; pentru noi, românii, nu s-a schimbat nimic: capitalul autohton pierde. Scrie şi-n caietul ăla, pe cuvânt.”

Ruşinaru făcea ceva pe caiet. I-a şi zis-o lui Max, motivând că, aşa cum aflase de congresul de la Lausanne, don Simone auzise şi de pasiunea lui pernicioasă pentru poet. „S-a jucat cu tine, un ministru tânăr care amestecă geniul financiar cu naivitatea”, a încheiat el.

Acelaşi lucru i-l zice şi Louisei, azi, la Hanul Voievozilor.

„Deci, nu credeţi în caiet”, zice ea.

„Poate că ai avut dreptate data trecută”, observă Ruşinaru. „Dacă nenorocitul de caiet e invenţia lui Max? Oricum, Emin e un idiot, a stricat tot. Nu mă contrazice, că ştiu ce zic!” se uită el la Canta, chiorâş.

„Doamne, am auzit-o şi pe-asta!” sare Slav din scaun, strângându-i mâna lui Ruşinaru. „Unul de-ai voştri îmi dă dreptate. Aveţi dreptate, Emin e un idiot!”

„Vezi că asta nu ne face prieteni”, se încruntă Ruşinaru. „Una-i una, alta-i alta, alte guri, aceeaşi gamă! Ia zi: ce-i cu steagul ăla alb de la Şcolici?”

„Ei, ştiţi că dânsul are cea mai tare editură *kult* de la noi”, spune Slav. „Aşa, şi?” „Păi, a aflat că v-aţi scris memoriile şi ar fi interesat, dacă aţi dori...” „Zi-i să-şi pună pofta-n cui,” i-o taie Ruşinaru, „fi-miu’ mi-a zis că există şi net pe lumea asta; n-am nevoie de drepturile voastre de autor, pricepi?”

„Băi, lăsaţi prostiile!” îi ia Canta deodată. Clienţii se opriseră din mâncat şi se holbau în plasmele de pe pereţi: se vedea o deflagraţie, o stradă plină de fum, oameni fugind dintr-o casă în potopul de afară, o maşină în flăcări, un ins vorbind la mobil... „E la voi, la Calea Dreaptă”, zice Canta. „Aţi încasat un atentat!”

41. LOUISE VS. EMIN

Jurnalist în România? Ha! „Sunt paisprezece zile de când nimeni nu mai vine pe la redacţia *Timpului*," scria Slavici, „încât singuri, doi inşi, eu şi Pompilian, trebuie să-i umplem coloanele (vorbim de patru pagini a câte cinci coloane). Grandea lucrează la *Răsboiul*, fiindcă la *Timpul* nimeni nu-l plăteşte şi omul vrea să trăiască. Nici eu n-am luat de trei luni de zile bani. [...] Trăiesc numai eu ştiu cum: corecturi, reviste externe, notiţe prin ziare..."

Nemaiputând îndura, Slavici l-a chemat în ajutor pe Emin, care era la Iaşi. „Dacă m-ar hotărî cineva să viu la Bucureşti," i-a scris el lui Slavici, „ai fi tocmai tu, dar eu nu am cu ce veni. Asta m-a făcut să-mi ţiu gura până acum: o sută de franci am pe lună, din ce dracu' să plec? Am şi bagaje: cărţi, manuscripte, cioboate vechi, lăzi cu şoareci şi molii".

În cele din urmă, Emin a venit, dar a tras mâţa de coadă, căci, scria Slavici, „ordinul de zi e rezerva". De ce? În primul rând că patronii *Timpului* nu alocau ziarului bani. În al doilea rând, situaţia era încordată pentru că: a) aveam război cu turcii, b) ruşii ne erau aliaţi, dar treceau prin ţară de parc-ar fi fost gubernia lor, c) în şeptelul nostru dăduse molima. Aşadar, apele erau tulburi, însă presa tăcea, ca să nu slăbească moralul trupelor de la Plevna.

A trecut mai bine de un veac, dar presa a rămas la fel. Când Louise s-a angajat, jurnalul tipărit era exilat online, iar absenţa paginilor de hârtie o avertiza că nici la cur nu mai puteai să te ştergi cu un ziar. În plus, ea făcea jurnalism cultural, deci un moft, aşa că a migrat spre nişa de unde-şi imagina că poate să schimbe *ceva*. Aidoma lui Emin, a dezvăluit escrocherii şi matrapazlâcuri, numai că, spre deosebire de articolele lui, ale ei se năclăiau în magma putridă a mileniului III: iţite sub forma unor *headlines* efemere în telefoane şi PC-uri, se răspândeau ca ciuma până-n pauza de *brunch*, după care decădeau în Alzheimer public, făcând-o să se întrebe: *De ce se înfurie* subiecţii *dezvăluirilor mele? Doar unu la sută dintre ei sunt judecaţi şi, chiar şi aşa, nu pierd bani, căci corupţia e o investiţie: doi-trei ani de bulău contra unei averi pentru tine şi tot neamul tău. Puterea presei e în cădere liberă*, se înfuria ea, cu atât mai mult cu cât publicul, nefiind idiot, simţea că nu mai primea informaţii, ci şopârlele patronilor din mass-media, boşii narativului general.

Cum-necum, articolele au făcut-o faimoasă în bula ei, jurnalismul nefiind artă pentru artă, ci batalion de şoc ce-şi motiva cruciaţii. Aşadar, nicio diferenţă între ea şi Emin, căci amândoi au făcut *breaking news* şi au clătinat guverne. Caii lui de bătaie erau liberalii roşii, ai ei sunt socialiştii ciumei roşii, dar, aşa cum el n-a fost pe de-a întregul conservator, nici ea nu e totalmente corectă politic, iar asta costă, căci publicul nu doreşte idei, ci combustibil ca să ia foc. În plus, cei doi trebuiau să plătească pentru că umblau cu ochii scoşi după Max.

42. BUCEGI. PIATRA ARSĂ

E ceaţă. Câţiva plimbăreţi ies din hotel, o iau agale printre jnepenii plini de condens: picături rotunde, mărunte, curate. Pe jos e noroi. Sobek măreşte pasul, vrea să-i prindă din urmă pe Canta şi Ruşinaru. Nu e-n apele lui: s-a distrat azi-noapte cu secretara lui Garfield, după care, neputând să adoarmă, a ascultat „Nutshell” cu Alice in Chains. Acum, piesa nu-i mai iese din cap, discuţiile de ieri i se par idioate, iar pe Ruşinaru şi Canta îi vede aşa cum sunt: doi moşi plicticoşi.

Ei îl aşteaptă. „Fi-ţi-ar burta a naibii!” îl ia Ruşinaru râzând. Hotelul Piatra Arsă nu se mai vede, s-a afundat în pâclă. La o sută de metri în faţă, trecând de un marcaj, Garfield-Vomit şi Schmuck, ambasadorul UE, se plimbă braţ la braţ. Şalăul-Fritz îi urmează ca un căţeluş. Viermii! – Sobek le-ar turna carbid pe gât.

„Ce chin pe Ristache,” face Ruşinaru, „îţi dai seama că ne ascultă pe toţi?” „Ei, se descurcă”, observă Canta. Dar Sobek: „Ristache are chestii mai grele pe cap, e mesagerul lui Max. Pentru el a venit Schmuck în creierii munţilor”.

Ete, na, fac moşii, *noi* l-am adus pe Schmuck! Prietenii din Köln i-au rugat să-i ajute cu achiziţia unui program de recunoaştere facială, pe care nemţii nu-l au, căci nu le dă voie legea. Românii nu doar că-l au, dar îi doare-n cot *şi* de lege, deci îi pot sprijini, culmea, pe nemţi, să scape de zeloţii lor, de-aia e Schmuck aici.

„Ce tâmpenie!” spune Sobek. „Păi, ne-a ajutat recunoaşterea facială când cu bomba din maşina lui Bismut?”

„Corect”, râde Canta. „Ne ajungea un microfon la Rahova, în arest.”

„Doar nu crezi că Max are legătură cu bomba”, zice Ruşinaru.

„Ei, glumeam, Max bagă băţul prin gard, nu pune bombe. Oricum, nu în Analistan!” face Canta cu ochiul, adăugând că, după ce Ristache a fost la Rahova, Guvernul a dat ordonanţa ce obliga ONG-urile să-şi declare sursele de venit. Bismut şi Vuia au înnebunit, dar nu le-au sărit în ajutor decât activiştii, căci lumea prinsese frica Martirilor Apusului, care, spuneau zvonurile lansate de Max, spălau bani prin organizaţii civice. Pe de altă parte, mulţi voiau să se strângă şurubul apropo de libertatea persoanei, căci cuvântul *revoluţie* era clamat tot mai des de Sovieţi, zeloţi şi Cruci Întreţesute, dându-le fiori reci pe spinare celor ca Schmuck.

„Mare nemernic chelul de Schmuck,” pufneşte Ruşinaru, „niciodată nu ştii ce vrea”. Scârbit, se uită la ambasador şi la cei doi şefi de partid cum se plimbă pe păşunea alpină. Sus pe munte zici că-i pace mereu.

Ruşinaru trece la alta: aseară dăduse o căruţă de bani pe un top de buletine de vot pentru noră-sa, ea candidând într-un sat numit Făcăieni, Fasoleşti, gen, unde Ruşinaru cel tânăr avea un conac. Pe lângă banii ăia, bătrânul Ruşinaru avea să dea şi o sută cincizeci de lei pe cap de votant, plus c-o să le împartă cincizeci de telefoane copiilor din comună. O să organizeze o tombolă, mda, avea binecuvântarea Şalăului.

„Plăteşti marfa de două ori”, râde Sobek, dar mintea îi zboară la Alice in Chains. *Câţi ani au trecut de la „Nutshell”? Ce visam atunci? Acum, poftim, stau de vorbă cu doi moşi insipizi.* Ruşinaru se plânge că votul îl costă prea mult, Canta zice că manevra miroase a necinste, însă Ruşinaru constată că necinstea e relativă, căci uite, Schmuck a chefuit gratis la Piatra Arsă, cot la cot cu ei. Şi Sobek, rânjind: „Ce te faci dacă Louise te află c-ai *cumpărat* voturi, după ce i-ai ţinut teorii? I-ai explicat că încrederea e motorul afacerilor şi acum...”

Ruşinaru se aşază pe un dâmb. Rupe un fir de iarbă, îl adulmecă. „Bă,” îi ia pe ceilalţi, „voi s’teţi siguri că Bismut o regulează pe fata asta?”

„Fii serios, e homo!” face Canta.

„Nu e homo,” hăhăie Sobek, „e doar impotent”.

Preţ de un minut, o toacă toţi trei pe Louise: cum are sânii, picioarele (sunt doar presupuneri), cum se uită la tine, cât e de dată naibii. După ce-şi golesc glanda, Ruşinaru conchide: „Eu cumpăr voturi, ea vinde iluzii”.

„Nu trebuia s-o înghesui”, observă Sobek. „Ai stârnit-o.”

Ei, şi? Zeloţii au draci oricum, fiindcă nu sunt ei la butoane. Nu e clar că, dac-ar fi la putere, ar *da nişte legi* ca să disculpe aranjamente de tipul celor făcute de Max? Ei vor ca ce e azi ilegal, mâine să fie legal, deci bine că Louise e stârnită! Nu s-a dat mare cu intransigenţa ei? Nu s-a capsat, aflând că Radu i-a pus coarne lui Max? Îi pute orice, ce dac-o să-l bănuiască pe Vuia? În fond, Vuia a fost general de Secu şi ea s-ar putea întreba: dacă l-a racolat pe Bismut? În plus, ce-o să-şi spună când va afla că însuşi Fugger i-a zis la Köln, fiului lui Ruşinaru, că-l bănuieşte de obedienţe informative pe junele finanţist din Malul cu Flori? Ce, ei cred că degeaba i-a vândut Ruşinaru Louisei atâtea poveşti?

Şi Sobek, hlizindu-se: „Cam mulţi securişti la ei... Auziţi, ce-ar fi ca zeloţii să fie sinceri? Dacă fac scandal din patriotism? Ştiţi, nu, că Radu se mândreşte că e patriot, deşi, pe partea cealaltă, se laudă că-i evreu...”

„Nu râde,” face Ruşinaru, „c-o fi evreu, dar e mai patriot decât mulţi români. Cu Vuia am dubii. N-are el treabă cu patriotismul, nu-ş’ ce l-a apucat să se facă mare revoluţionar la bătrâneţe”.

Dar Canta: „Revoluţionar nu e. Orientat, da, revoluţionar, nu! Ţii minte,” îl ia pe Ruşinaru, „ce spunea în anii ’90? Tu l-ai luat cu Foucault şi cu Sartre şi el ţi-a sărit la gât: «Ia să ne mai lase franţujii cu filozofia de cafenea, că din cafenele au plecat Ciu En Lai şi Pol Pot şi au băgat în pământ milioane de oameni»„.

„Ei, vorbea şi el... Se săturase de tămbălău, ca noi toţi. Ce, Radu nu era potolit? Regula în dreapta şi-n stânga, ca omul, dar, altfel, ziceai că-i filatelist.”

„Mda, tipi bizari”, face Canta, amintind cât de pompos a fost Vuia când a recunoscut că e evreu. „Îmi declin public *evreitatea*”, zisese, adăugând că ipocrizia nu-şi avea locul în chestiunea cu pricina. A fost o ieşire de neînţeles, căci autorităţile se lăudau cu filosemitismul de stat, iar cunoscuţilor nu le păsa nici cât negru sub unghie că Vuia era evreu.

Şi Sobek: „Te pomeneşti că de-aia e interesat de caiet. O fi vrând să vadă ce a scris Emin despre ai lui. Radu, în schimb, face mişto de caiet”.

Ruşinaru îl contrazice, spune că Radu se *preface* că nu-l interesează caietul. Odată, Radu îi aranjase unui tip din Israel, unul Iţik, o întâlnire cu Ruşinaru, care Iţik, atenţie, se născuse în Fălticeni, de unde,

coincidenţă sau nu, se trăgea şi Louise. Când Radu l-a luat pe Iţik de la hotel, l-a găsit în pantaloni ce făceau genunchi şi într-un sacou ros în coate: „Ce-i, bă, cu tine," l-a întrebat, „mergem la bancă, te-ai tâmpit?" Şi Iţik: „N-ai tu treabă, *mă*, ăsta-i costumul meu de *bisniis*". Pe drum, Iţik i-a spus că dacă punea pe el rufe scumpe, Ruşinaru n-o să lase la preţ, părerea lui fiind că în afaceri trebuie să fii îngrijit, dar, în rest, lumea să te creadă sărac. Când l-a văzut, Ruşinaru a râs: „O, Iţik a venit în costumul de *bisniis*! Frate, şi eu sunt din Fălticeni! Am avut vecini evrei în faţă, în spate, la stânga, la dreapta, crezi că nu ştiu cum *faceţi* afaceri?" După ce au bătut palma, Iţik, spre uluiala lui Ruşinaru, a întrebat de caiet. Auzise de el când era mic, de la Dessneri, ceasornicarii din Fălticeni, şi, dacă tot stătea la masă cu unul din Fălticeni...

„Şi tu ce-ai zis?" cască ochii Canta. „Ce să zic? Că nu ştiu nimic! Noroc că Iţik habar n-avea care e treaba, doar auzise câte ceva de la Oli, care era tot din Fălticeni, şi care zicea că..." Dar Canta: „Dă-te, bă, încolo, vrei să spui că Fălticeniul e buricul României?" Şi Ruşinaru: „Pe dracu', Fălticeni e buricul lumii!"

Canta şi Ruşinaru râd ca moşnegii. „Ei," reia Ruşinaru, „şi cum vorbeam noi aşa, Radu s-a luat de Iţik: «Ce dracu' aveţi, mă, cu caietul? Emin ne făcea carne de mici, asta scrie-n caiet!» Dar Iţik: «Prostule, tu nu ştii că lui Emin i s-a tras de la fraţii Iancovici? Ăla mic o plăcea pe Steluţa Wexler, dar ea a greşit cu poetul, că ridica piciorul uşor. După aia, a fost nevoie doar de un pic de *fum* din partea lui Bleichröder, bancherul de la Berlin, care zicea că-n caiet scrie despre deportarea evreilor în Africa, iar fraţii Iancovici au luat foc şi au zis tot ce au zis despre Emin. Oli mi-a zis că Bleichröder avea interesele lui şi că de-aia a pus un om să nu-l slăbească din ochi pe poet...» Atunci, Radu a înnebunit: «Fir-ar al dracu' de caiet, trebuie să-l văd şi eu, căci din ce aud de la voi şi din ce mi-a zis Macu...»„

„Hei!" îl opreşte Canta. „Garfield şi Schmuck se întorc. Nu mergem şi noi?"

Să vezi că vor să-i pun pilă lui Max, îşi dă seama Sobek. Într-adevăr, Canta se apropie de el şi-l întreabă dacă nu vrea să-i dea vechiului lor prieten o mână de ajutor. Sobek îi zice c-ar face-o, numai că Garfield n-o să se bage, căci speră ca scandalul din jurul lui Max să-l termine definitiv pe Alioşa. Moşii ştiu însă că Sobek e amic cu Alioşa, ceea ce înseamnă c-ar putea avea un *interes* ca să-l scape pe Max din încleştare; aşadar, cresc presiunea:

„Ideea e să se respecte legea”, zice Canta. „În fond, Max e reţinut ilegal.”

Sobek ştie, dar ce să facă? O fi el amic cu Alioşa, dar nici pe Garfield nu vrea să-l expună, căci i-ar da combustibil lui Cocârţ, prezidentul, şi ăla atât aştepta.

„Măcar tatonează-l pe Garfield,” insistă Canta, „ce naiba, Max ţi-e prieten!”

Sobek se înfurie: „Mi-e prieten, dar nu mă mai futeţi la cap că el n-a furat şi că ăia de la Calea Dreaptă o să facă la fel!”

„Şi dacă Max a furat, ce? Avem nevoie de el!” zice Ruşinaru.

„Uite-l că face treabă şi de la Rahova, din arest!” încearcă Sobek să scape.

„Face pe dracu’!” pufneşte Canta. Şi apoi: „Ascultă, Sobek, tu mai eşti om? De ce i-ai pus poprire pe bani?”

„*Eu*? Dar ce, Gaftoi e al meu?” Celor doi li se pare că Sobek se clatină, vor să stăruie, numai că pe Sobek îl năpădeşte din nou Alice in Chains şi dă în clocot: „Terminaţi! Sunteţi...” nu găseşte cuvântul, nu vrea să-i jignească, „sunteţi *grăbiţi*!” zice. Şi Ruşinaru: „Tu cum crezi că-i e lui Max la bulău?” „Dar voi cum credeţi că mi-e mie pe căcatul ăsta de munte? Vi se pare că-mi place să stau cu voi, cu Şalăul, cu Schmuck? Ce ştiţi voi cum îmi e?” i se strâmbă lui gura, în timp ce în minte îi răsună chitara din „Nutshell”. *Ce naiba fac?* se întreabă. *Ce voiam* eu *să fac şi ce am ajuns să fac? De ce nu pictez? De ce? Fi-mi-ar expresionismul al dracului, totul e formă, culoare, şi eu pierd timpul cu doi moşi şi cu SRI-ul lor de rahat!* I se îngustează privirea, ochii îi cad pe un bolovan, îi vine să-l salte şi să dea cu el de pământ: „Mă futeţi la cap cu Macu al *vostru*, mă bârâiţi cu bancurile *voastre* cretine! Dar ce vreau eu, vă întrebaţi? Poate vreau altceva, nu să merg ca măgarul prin ceaţa Bucegilor, pişa-m-aş pe ea! Macu şi Bismut, Macu şi Bismut! Ştiţi că Bismut n-aşteaptă decât să-l transformaţi voi în martir? Un martir idiot, cum sunt toţi în zilele noastre, de *atât* are nevoie! Macu i-a şi zis lui Ristache că mai bine i-ar fi fost cu Bismut, că într-o lună scotea din el un Iisus gata de pus pe cruce şi dădea de-a dura cu voi”.

„Măi, Sobek,” se înfoaie Ruşinaru, „noi nu suntem proştii tăi!”

„Nici eu nu-s prostul vostru! Altfel,” spune, „faza cu Făcăieni, Pizdeni sau cum s-o numi ţi-a ieşit, nu? Nici mersi nu mi-ai zis că te-am băgat la Şalău”.

În clipa aia, Garfield îl strigă pe Sobek. Are glas de copil. Schmuck îl strigă şi el, ca tembelul, lansând yodlere. Deşi i-ar lua pe cei doi politici la şuturi, Sobek surâde larg. S-a dus Alice in Chains, gata, s-a dus. Iar Canta: „Nu ştiu de ce te-ai supărat. Ceva trebuie să facem, nu-s doar banii lui Macu la mijloc”.

„Dacă vrei să-l ajut ca să scape Oli basma curată, las-o aşa!”

„De Oli mă doare-n cot. Eu vorbesc de Alioşa, care te-a făcut om.”

Şi Sobek, luând-o spre Garfield: „Terminaţi cu prostiile. Vine răscoala, nu vedeţi? Cineva a aruncat în aer maşina lui Bismut ca să încingă lumea, că nu doar Max bagă băţul prin gard! Vine răscoala, voi nu v-aţi prins?”

43. MAMA LOUISEI. UN PICTOR SPUNE O POVESTE

Louise, Andrei şi cei doi jurnalişti sunt într-un Devaux *vintage* tunat, cu motor electric. Maşina lunecă fără zgomot printre lanurile de grâu împestriţate cu maci. E înnorat. Poate c-o să plouă.

„Cu site-ul de *media literacy* cum a fost?” se interesează tânărul jurnalist.

Louise nu răspunde, se uită la holde, îi amintesc de cele pe lângă care trecea în copilărie, în drum spre mare. „Unde ai zis că mergem?” îl întreabă pe Andrei.

„La Mogoşoaia. N-ai spus că ai chef de un lac?”

„Auzi? Hai la Palatul Ştirbei, că şi acolo e un lac. Pe malul lui m-am cuplat cu taică-tău, la un concert cu The National.”

E agasată, încă nu-şi dă seama ce vor jurnaliştii; bănuieşte ceva, dar nu e sigură. Dă playerul mai tare, însă ascultă în gol: „I should live in Salts” nu-i mai place ca în tinereţe. De fapt, nicio *muzică* nu-i mai spune nimic, nu-i găseşte rost decât ca zgomot de fond – urechile, creierul, inima i s-au tăbăcit.

„Site-ul ăla,” îi răspunde în sfârşit tânărului, „se numea *Awareness*. Ai fost pe el?” Nu, n-a fost. „Mai bine, era un site idiot”, face Louise. Cică înainte să-l pună pe net se pomenise cu o schiţă trimisă de Max din arest: patru poligoane ce închipuiau Rusia, EU, USA şi China. China avea extensie spre Africa, USA spre America de Sud, iar USA, UE şi Rusia se intersectau în Europa de Est; aşa îi arăta Max Louisei că

geopolitica rupea România în trei. „El credea că singura diferenţă pentru români faţă de când scrisese Emin era că în locul Franţei ne-am pomenit cu USA pe cap. În rest, ţara funcţiona tot între ciocanul rusesc şi nicovala germană. Azi cum mai e?”

„Azi Huawei-Nanospore e mai tare decât China”, râde jurnalistul.

„Serios? Şi mai tare decât USA cine e?”

„Integrated Cloud Apps. Dar ce legătura are schiţa lui Max cu *Awareness*?”

„Păi, *Awareness* a păţit ce a prezis el României; de fapt, tuturor ţărilor: a crăpat. Forţe centrifuge, pricepi? Eu voiam să-i învăţ pe useri să recunoască *fake news* şi m-am trezit pe site cu ruşi, chinezi, atei, bigoţi, tehnoreligioşi, comunişti, libertarieni, inşi reali, inşi inexistenţi. Unii erau deştepţi şi aveau păreri idioate, alţii erau cretini, dar aveau opinii OK; în plus, oamenii nu-s doar buni sau răi... Necazul era că discutam doar online: *face to face* mai găseşti o cale de mijloc, mai zâmbeşti, mai arăţi că ai draci, dar pe net te enervezi imediat: n-ai acces la *body language*, n-auzi tonul vocii, iar ecranul te face invincibil, dai *block*, cenzurezi, ucizi avataruri. Ce să dezbaţi în condiţiile astea? În sfârşit, după şase luni, nu mai ştiam nici eu să deosebesc ce e *fake* de ce e real.”

„Ah, păi nu s-au schimbat prea multe de atunci.”

„Şi ţi se pare corect?”

„Nu ştiu. Dumneavoastră ce-aţi făcut cu *Awareness*?”

„L-am transformat în site de atac: l-am ascuns pe GloomNet şi le-am dat ţinte unor useri pe care ştiam cum să-i iau. I-am manipulat, ce să fac?”

Maşina ajunge la Palatul Ştirbei. Louise e obosită, îi pare rău c-a venit. În fond, ce-i ăla un lac? Văzuse zeci, dacă nu sute de lacuri, la ce bun să mai vadă unul? Ce senzaţii atât de puternice putea să-i trezească, încât să uite că-i *convenea* să răcească, de pildă? Nu-i plăcea, doar îi *convenea*, fiindcă frisona şi se simţea nu-ştiu-cum când se înfofolea; ei, putea văzutul unui lac să bată chestia asta?

Andrei parchează lângă Palat. Louise se dă jos. Parcă-i e frig. Se chiorăşte la un vitraliu aflat deasupra unei parcele ce miroase a trandafiri, nu-l vede bine. Mda, o să-şi mai comande fiole egiptene.

„Şi? Ce atacuri aţi dat cu *Awareness*?” întreabă jurnalistul.

„Cele mai sinistre”, râde ea. „Am lansat idei. Am discutat până şi despre caietul lui Emin, iar pe Sovieţi şi pe ăia de la Crucile Întreţesute i-am tocat mărunt. Mi-am văzut de-ale mele, dintru ale mele, ca să zic aşa.”

„Ameninţări aţi primit?”

„Primesc şi acum. Atunci însă mi-era frică.” Se aşază pe o bancă. *Simte* apa, e nemişcată, nu bate pic de vânt. Stă câteva clipe pe gânduri şi reia: „După ce m-am văzut cu Ruşinaru şi Canta la restaurant, ei s-au dus la o întâlnire de taină la Piatra Arsă. În afară de faptul că au cumpărat voturi pentru nişte alegeri care n-au mai avut loc, despre ce credeţi c-au vorbit? Despre *poligoanele* lui Max! Era acolo şi Schmuck, trimisul EU, mi-a luat mult timp să aflu că el... Ei, avea oarece control pe Calea Dreaptă. Ideea e că explicaţiile lui despre poligoanele alea nenorocite erau *copy-paste* după ale lui Max. Similitudinea m-a scos din minţi, căci Bismut discuta zilnic cu Schmuck, numai că nu mi-a spus că dezbăteau aspecte geopolitice care n-aveau legătură cu Calea Dreaptă. Adevărul l-am aflat de la taică-tău,” se uită Louise la Andrei, „fiindcă a fost şi el la Piatra Arsă. Bine, nu mi-a zis pe loc, pentru că mă culcam cu Bismut, iar Bismut era şeful. Deci: Bismut şi taică-tău n-au zis nimic, eu *simţeam* că politicii îşi dădeau mâna peste noi, dar am mers înainte, cu ceilalţi, deoarece aveam idealuri şi-l creditam pe Schmuck cu bunătate omenească. Ce tâmpită, Schmuck şi bunătatea...”

Pe când avea loc întrunirea de la Piatra Arsă, Louise bătea oraşul pe urma dârei de frică iscată de arestarea lui Max. Alioşa tăcea mâlc, pentru că Max îi ştia afacerile pe dinafară, Oli se lăuda că e ca şi scăpat, căci nu le scăpa din ochi pe „Murgeştile alea mici”, Anderco, liberalul, se căznea să-i transmită lui Max c-o să-i dea orice dacă-şi pune fermoar la gură. Tot alergând încoace şi-ncolo, Louise a aflat că Max o să aibă vorbitor cu un pictor, unul Iovik. Auzise de el de la Erika, când îi povestise faza de la Mangalia; în plus, Radu zicea că Iovik era vărul unui medic rugat de Ristache să-l examineze pe Max în arest, iar alţii dădeau ca sigur că pictorul îi onora lui Sobek comenzi de grafică pe computer.

Aşadar, Louise a sunat la Iovik, a fixat o întâlnire la atelierul lui de lângă Mănăstirea Antim şi a dat fuga la sediu. Poliţiştii terminaseră cercetările apropo de explozie; de-acum, ridicau resturile maşinii lui Bismut şi le puneau pe o platformă. Viaţa revenea la normal: nişte curieri duceau în biroul lui Vuia două paravane persane, din lemn de

calembec negru, lucios, aromat. Vizavi, angajaţii Băncii Tranzit stăteau la geam şi comentau în gura mare: „Securist-securist, da' ia uite ce mobilă-şi trage!" Auzindu-i, Louise a pufnit în râs şi a intrat în clădire. Se aştepta să-i găsească pe zeloţi făcând curat, numai că a picat în plin scandal: Şcolici şi Slav perorau printre geamuri sparte şi ziduri înnegrite de fum, plângându-se c-au fost *bombardaţi*, în timp ce tinerii, care în ultima vreme nu fuseseră onoraţi cu prezenţa şefilor la proteste, forfoteau pe culoare, acuzând conducerea că nu iese din bulă; degeaba s-a dat foc în oraş, strigau ei, degeaba voia Calea Dreaptă să-i aducă pe toţi verzii din lume la Bucureşti. Louise ştia că de vină era nehotărârea lui Vuia şi a lui Bismut: bun, ieşim în stradă, ziceau, dar ce facem după?, cât o ţinem aşa? Mai mult, Garfield şi Cocârţ nu ripostau, jandarmii nu reacţionau, iar cetăţenii erau inerţi, şi atunci, se întrebau cei doi, dacă protestele o să ruleze în buclă, între manifestanţi, presa de casă şi mediul online, dându-le dreptate celor ce spuneau că zeloţii *se reformau între ei*, fără să obţină nimic? Pe de altă parte, membrii de rând *ştiau* că celelalte grupuri de presiune stradală erau tot mai active.

„Ce ne ţine-n birouri? De ce nu ocupăm bulevardele?" dădea glas Doru supărării generale. „Sutanele Negre defilează, se aliază cu Crucile Întreţesute, Max se vede în arest cu toţi ticăloşii, iar noi? Noi batem pasul pe loc!"

Aşa e, aşa e, zbiera lumea. În ciuda furiei, toţi aveau chipuri festive, pătrunse de beţia implicării, ziceai că se pregăteau de un cataclism. Printre noii veniţi, un lungan pletos, în blugi şi în ie. Era Chimir, şeful *squaturilor* anarhiste, cel ce-şi pusese ciracii să planteze soia, ciuperci şi andive în subsolul clădirilor ocupate ilegal, ca să capete autarhie alimentară. Cantropul, jurnalistul, îi prevestise cândva apariţia: era sigur că în România pândea un ins nici prea tânăr, ca să-l crezi uşuratic, nici prea bătrân, ca să-l crezi ipocrit, înalt, cu ochi preferabil albaştri, capabil de gesturi mari, cum ar fi să pălmuiască un şef de partid la o emisiune în direct. Chimir nu doar că se potrivea portretului, ci îl depăşea, căci n-avea o parteneră (de partener nu se punea problema), ceea ce-i adăuga un ceva cu priză la public, un fel de sfinţenie sau dăruire, cu atât mai bulversantă cu cât se ţinea departe de *social media* şi de presă. Cu toate acestea, vocea lui şunta mijloacele de comunicare, ajungând la urechile tuturor: „Vino în subteran," zicea el, „în subteran n-avem taxe! În subteran nu eşti sub nimeni, nimeni nu e sub tine şi îţi descoperi adevăraţii duşmani:

banksterii, politicii şi lacheii consiliilor de administraţie! Subteranul e talpa, mai jos de-atât n-ai unde ajunge!”

Era prima oară când Chimir venea la sediu şi, după cum presimţise Cantropul, răsturna totul cu fundul în sus: „Ce *se* aşteaptă?” scanda el, ducându-se de la unul la altul. „Porcii de guvernanţi zăpăcesc lumea, oraşul se zdruncină, oamenii sărăcesc, voi nu vedeţi?”

Vuia stătea în uşa biroului său (singura încăpere intactă după explozie), încerca să potolească zavera, dar mai rău punea gaz pe foc. Bismut, în schimb, era liniştit: „Ne trebuie un plan, degeaba ne enervăm”, zicea, cu aerul că se aştepta de mult la iureşul ce lua sediul pe sus.

„Ce plan, frate?” l-a luat Chimir. „Hai s-arătăm cine suntem! Strada zice c-aşteptaţi ordine de la nu ştiu cine şi că ordinele nu mai vin. Ce? Sunteţi şi voi ca politicii? Nu ştiţi unde să vă duceţi s-o sugeţi? La Berlin, la Paris, la *Iaşington*?”

„Dar dumneavoastră cine sunteţi, de ne luaţi aşa?” s-a înfuriat Şcolici.

„Corect,” a zis Anca, „te-ai dat pe lângă noi ani de zile şi dup-aia ai dispărut! Unde ai fost când am pus pe picioare site-ul, când am organizat petiţii online, când am ieşit prima oară în pieţe...”

Dar Chimir: „Ciocu’ mic, păsărică! Eşti fata lui Murgescu, ce cauţi aici?”

„Îmi vorbeşti aşa fiindcă-s femeie singură? Misoginule! Profiţi că n-am *momentan* un bărbat care să te pună la punct?” Simţind clipa, Şcolici s-a apropiat de Chimir: „Nu sunteţi singură, domnişoară!” A mai făcut un pas, aproape atingându-l pe nesăbuit: „Cum *îndrăzniţi* să vă luaţi de colega noastră? Noi nu suntem ca ei,” a făcut el un gest amplu, „noi nu ţinem cont de rude, ca ticăloşii de comunişti! Garantez *eu* pentru ea, pentru dumneavoastră cine garantează?”

Chimir şi-a regăsit aplombul, căci una era să te iei în beţe cu o femeie şi alta să-i ţii piept unui mascul, fie el Şcolici: „Ar trebui să garantaţi dumneavoastră,” a zis, „că io-s ocupat să vă păzesc curul, dom’ Şcolici! Hai să acţionăm, naibii, că ne ia mama dracului!”

Privirile s-au întors către Bismut. „Fără un plan,” a zâmbit el plictisit, „nu mişc niciun deget.”

„Frate, ştii că strada spune că nu mai e timp de pierdut? Ştii că strada spune că fâţa asta,” a arătat-o Chimir pe Anca, „n-are ce căuta aici?”

„Nu vă permit!” a făcut Şcolici.

„Nu-mi permiteţi, dar cine se udă ciuciulete în piaţă? Eu sau voi? Vreţi un plan, dar până îl faceţi, *jar* mâncăm, nu vedeţi?”

Vlad, cel ce avea să fie soţul Louisei, tăcea. Era fotoreporter, de regulă o ardea pe stradă, şi era la fel de nervos ca nou-veniţii. Se uita la Louise, dar, văzând-o cum îi fug ochii de la unul la altul, s-a prins că dac-ar fi zis şi el ceva, le-ar fi dat foc tuturor.

S-a lăsat cu o şedinţă ad-hoc, s-au aprins ţigări, s-a ridicat tonul, s-a strigat. Louise nu comenta, *încă* avea încredere în Bismut, pe când Chimir o scârbea cu bătutul lui din picior. Era nevoie de un plan, iar planurile se făceau în linişte, nu cum voia exaltatul ăsta. Era gata s-o spună, dar, când să se bage în dispută, a sunat-o maică-sa. Era speriată şi vorbea atât de repede, încât Louise n-a avut încotro: s-a scuzat, i-a cerut lui Doru cheile de la maşina lui şi s-a cărat. Oricum, la sediu nu mai era nimic de făcut.

Intrând la maică-sa în apartament, Louise găseşte totul răvăşit: haine azvârlite pe jos, hârtii răscolite, sertare deschise aiurea. În bucătărie, o bucată de brânză e pusă la desărat într-o cratiţă plină cu apă, lângă aragazul ce arde în gol. *Ăsta o fi locul?* se trezeşte Louise că se întreabă. *Sunt unde trebuie?* o ia pe sus un gând absurd. Preţ de câteva clipe, stă nemişcată. *Acum, parcă* trebuia *să miroasă a rufe proaspăt spălate*, îşi spune, dar nu, aerul din apartament e stătut. *Unde-i mama?* îşi revine brusc. E la baie, în faţa oglinzii – în chiloţi, cu părul despletit, cu o bluză de pijama cu mânecă scurtă. E plină de spumă de ras pe coate, pe genunchi, pe picioare.

„Ce-ai păţit?!” cască Louise ochii.

„Am *comis* o greşeală. Am uitat ce zi e azi şi am luat medicamentele de trei ori.”

„Şi cu spuma de ras ce faci?”

„O folosesc ca emolient. Dacă mor? Vrei să mă vadă ăia de la pompe funebre cu pielea crăpată? Tu ştii cum am călcâiele?” întreabă mama cu răutate.

În clipa aia, se clatină, gata să cadă grămadă.

Louise o cară în pat. În dormitor e beznă, draperiile sunt trase. Mama sughiţă, varsă pe covor: „Nu mai pot”, spune. „Întinde-te”, zice Louise şi dă fuga să deschidă fereastra. „Las-o aşa,” face mama, „ai uitat că

nu suport lumina? Tu chiar nu ţii minte nimic?” ridică ea glasul, revenindu-şi treptat.

„Unde-i Ion?”

„Unde! Nu mai dă pe aici... E la fel ca tine, la fel!”

„El aici locuieşte”, se enervează Louise.

„Locuieşte pe naiba, s-a dus la Igel, iubitul lui. M-a lăsat singură.”

Louise aude foşnete din bucătărie. E pisica, ce dracu’ face? Şi mama: „Moare de foame, că Ion ne-a lăsat singure. El a adus în casă pisica asta nenorocită şi mi-a lăsat-o mie pe cap! Umblă cu perversul de Igel... Îţi place? Îţi place?”

„Lasă-mă, te rog, să deschid geamul”, dă Louise s-o îmbuneze.

„Iar începi? Iar începi?”

„Când eram mică, ziceai că dacă nu intră soarele în casă, intră doctorul.”

„Când erai mică, nu ştiam c-o să rămân singură! Nu ştiam că fi-miu o să aibă un bărbat în loc de nevastă şi nu ştiam că fiică-mea o să-i ţină partea! Eu ţi-am spus – ţi-am spus! – că nu suport să-i ştiu ce fac în camera în care aţi crescut voi, ca nişte oameni normali, dar tu, în loc să m-ajuţi, i-ai dat nas pederastului, ca să ţi-l toarne pe Max Murgescu! Îţi place acum?”

„Ce are una cu alta, mamă?”

„Are, că i-ai semnat un cec în alb poponarului, să-i facă ce-i face lui frate-tău! Ţi-am zis să nu tragi draperiile!” se ridică ea în capul oaselor.

„Voiam să închid televizorul”, se apără Louise.

„Lasă-l! Trăiesc singură, *singură*! Dacă vine vreunul să mă tâlhărească, măcar să creadă că-i lume în casă!” zice şi-şi varsă iar maţele.

Louise fuge în bucătărie, caută reţeta mamei – cine ştie ce medicamente a luat? Se împiedică de pisică şi abia atunci simte că apartamentul duhneşte a hoit: să vezi că mâţa şi-a făcut nevoile undeva, dar unde?

„Unde ai pus reţeta?” strigă la mamă, dar mama a uitat. Între timp, dăduse televizorul tare. Şi Louise: „Prinde alt post, te rog”.

„De ce? Oricum nu-s atentă, ce, ’s proastă, să cred ce zic ziariştii?”

Louise se repede în sufragerie. Se uită în sertare, caută reţeta, dar găseşte doar culcuşul pisicii: e umed, plin de fecale, pute de te îndoaie. Ah, Louise o să facă curat, dar, înainte de toate, îi trebuie *reţeta*!

În sfârşit, o găseşte. Dă s-o citească, dar nu pricepe scrisul; deodată, îşi aminteşte că maică-sa avea un tabel cu medicamente scris citeţ, ăla unde o fi? Răscoleşte, deschide chiar şi barul cel vechi, umblă şi-n dulapul cu argintărie, nu găseşte nimic.

Se aude uşa de la intrare. E Ion, zici că a venit de pe front: ciufulit, îi cad ochii-n gură şi se holbează în telefon. „Salut,” spune, „ştii că-n clipa asta trece un avion fix pe deasupra noastră? Zboară de la Bahrain la Dallas, fără escală. Cinşpe’ ore, Louise, îţi dai seama? N-am mai văzut până acum!”

„Dobitocule! Du-te la mama!”

„A păţit ceva?” se sperie Ion. I se plimbă limba-n gură de beat.

„A luat medicamentele greşit. Unde e tabelul cu medicamente?”

„De un’ să ştiu? Ce, ’s medicamentele mele?”

„Tâmpitule! Ai băut, ai tras pe nas, ce dracu-ai făcut?”

„Sunt un om liber! Şi cu medicamentele întreab-o pe mama! Nu ştii că pune totul la loc? Eu n-am mai fost în sufragerie de-o săptămână.”

Louise se duce în bucătărie, îi vine să dea de pământ cu căni, cu pahare, cu farfurii. Tabelul, nicăieri. Ion se ciondăneşte cu pisica. Maică-sa îl strigă: „Unde-ai fost, unde-ai fost?”, însă el nu-i răspunde. Oh, uite tabelul, e în fructieră, e pătat, dar scrisul se înţelege. „Fă şi tu curat la pisică!” îl ia Louise pe Ion şi sună la un doctor pe care-l ştie, numai că ăla zice că e ocupat cu un pacient – n-ar fi mai bine ca Louise să vină cu maică-sa la o consultaţie?

„E lată în pat”, explică Louise.

„Atunci, chemaţi ambulanţa. Nu dau consultaţii prin telefon.”

Şi închide. *Futu-l în cap, futu-l în cap*, se enervează Louise. Sună la alt doctor, dar ăsta vorbeşte în doi peri. În fine, se înmoaie, o pune pe Louise să-i ia mamei tensiunea şi pulsul şi să-l sune înapoi.

„Formidabil,” face Ion în timp ce Louise îi ia tensiunea maică-sii, „avionul care trece acum pe deasupra noastră zboară de la Paris la Bangkok! E un Airbus 380 cu coada violet”.

„Ai făcut curat la pisică?”

„Asta fac, nu m-auzi?” Şi apoi: „Sor-meo, ştii că Igel e înspăimântat?”

„De ce?” face Louise. „Ai tensiunea bună”, îi spune maică-sii.

„D-aia, că-l urmăresc unii. E halit de când a vorbit cu tine. Când stăm pe mobil, se aude mereu un ecou... Mersi, sor-meo, ne-ai făcut viaţa interesantă. Dacă era *tati* viu, nu-ţi mergea! Nu te lăsa să ne păcăleşti!”

„Asta dacă se trezea din beţie”, scrâşneşte Louise. Sună înapoi la doctor. Ăla întreabă cum respiră bătrâna, dar Louise nu-l aude, fiindcă Ion se bate cu pisica sau aşa ceva. Mda, e tărăboi, până şi mama urlă din pat. „Pacienta strigă aşa?” face medicul. „După *glas*, îmi vine să cred că n-are nimic.”

„Dar medicamentele...” încearcă Louise.

„E-n regulă, vă spun!” i-o taie doctorul. „Puneţi bine tabelul ăla!”

Ce să însemne asta? Că medicamentele n-au efect? se gândeşte Louise, transcriind tabelul. *Pe bune, a luat medicaţia pe trei zile şi n-are nimic?*

„Fac pe mine,” zice mama, „fac pe mine de la furosemid”.

Louise se repede în dormitor, o saltă pe mamă, o târăşte la baie. „Ajută-mă,” strigă la Ion, „nu vezi că mă chinui?”

„Mi-ai zis să fac curat la pisică.”

Mama termină de urinat, Louise o duce în dormitor. Îşi dă seama că n-a curăţat covorul de vomă şi se apucă de el: găleată, cârpă, detergent. Cât timp freacă, apare Ion. „Auzi,” zice, „Igel are o nelinişte”. Şi Louise: „Ce nelinişte?” Ion se codeşte, dar în cele din urmă întreabă: „Unde se duce sufletul după moarte? Igel se tot întreabă chestia asta de când se ascunde”.

„Unde se ascunde?” încearcă Louise să câştige timp.

„Da’ ce-s prost să-ţi spun? Nu-ţi ajunge ce ne-ai făcut? Şi eu am probleme după ce Igel ţi-a zis care-i treaba cu Max.”

„Eşti sigur că-l urmăreşte cineva?”

„Şi pe mine mă urmăreşte, sor-meo! Până azi nu m-a întrebat nimeni de unde am certificat de revoluţionar şi ce fac cu casa pe care-am primit-o.”

„N-o meritai, escrocule” prinde glas mama, „n-ai fost la nicio revoluţie!” Ion pune capul în pământ, strânge pumnii. Dar mama: „Şi cu casa aia... Ce chirie le-ai pus, mă, amărâţilor? Crezi că nu ştiu? Crezi că nu ştiu că-i sperii că-i dai afară? Las’ că ştiu eu cum te îmboldeşte pidosnicul de Igel...”

„Mamă!” zbiară Ion. „Mereu ai fost... *ăţi* fost contra mea”, se corectează, privindu-le pe amândouă. „Sor’mea făcea porcării şi eu o încasam! Ea o făcea latră şi eu luam palme, aşa a fost mereu, dar n-am comentat, n-am comentat! Ştii de ce, Louise, nu?” Louise nu răspunde, freacă pe jos. „Uite-te la tine cum taci,” reia Ion, „nu-ţi pasă de nimeni, cum să-ţi pese de Igel? O dată te-am întrebat şi eu ceva pentru el şi tu nimic! Îi e frică, înţelegi, e îngrozit c-o să moară!”

Louise ridică găleata de pe covor. Se duce la baie: „De unde să ştiu ce face sufletul după moarte?”

„Mă gândeam,” se calmează Ion, „că legea conservării masei e valabilă şi pentru suflet. Igel, adică, aşa speră. El crede că reîncarnarea ar fi o şansă, dar nu-şi dă seama cum o să-şi amintească cine e după ce se naşte din nou”. Louise se uită pe braţele lui, îl caută de înţepături. Nu vede niciuna. Şi Ion: „Cu toate astea, Igel e fericit că te-a ajutat. Să prinzi un asemenea nenorocit, îţi dai seama...” Iar apoi: „Îţi fac o cafea?”

Nu, Louise nu vrea cafea. De altfel, trebuie să plece, are întâlnire cu Iovik. Înainte însă, fotografiază lista cu medicamente şi-l întreabă pe Ion dacă se poate baza pe el c-o să aibă grijă de mamă. Ion nu promite nimic: Igel i se pare într-un pericol mai mare, iar vina e a lui, a lui Ion. În definitiv, el l-a convins să stea de vorbă cu Louise, căci mereu şi-a ajutat sora, mereu şi-a pus curul la bătaie *pentru ea*, Louise a uitat? „Nu, n-am uitat”, priveşte ea în altă parte.

În drum spre mănăstirea Antim, Louise vede puhoaie de oameni pe bulevard. La Universitate sunt trei-patru proteste, mulţimea se revarsă din străzile învecinate, jandarmii cu greu ţin grupările separate.

„Ăştia au ce au unii cu alţii, nu cu Guvernul!” îi zice Louise lui Bismut la telefon. Şi el, chicotind: „Perfect, avem nevoie de capete înfierbântate! Of, de-ai şti cât l-am aşteptat pe Chimir! De mult voiam o interfaţă cu strada”. Louisei nu-i vine să creadă că aude aşa ceva:

„Pe bune?” întreabă. „L-ai *aşteptat* pe Chimir? De ce?” „Ca să ne scape de Sutane.” „Şi după ce ne scapă de Sutane, pe noi cine ne scapă de el?”

Louise închide. O ia cu călduri, se întreabă ce e cu Bismut, căci apariţia lui Chimir l-a luat, clar, pe nepregătite. Pe de altă parte, dacă totuşi l-a aşteptat, înseamnă că e un... Caută un cuvânt şi, negăsind altul mai bun, îşi zice că e un *combinator*, căci nu vorbise nicicând despre un *back-up* de acest gen: o interfaţă cu strada, ah...

Louise îi dă gaz, intră în Piaţa Unirii, plină de draci. Vede cum ploaia acoperă Turnul Litvak cu un luciu metalic, întunecat şi, brusc, înlemneşte: *se întâmplă iar*, îşi zice. Aşa simţise şi ieri, când i s-a părut că becul din baie nu trebuia să se aprindă progresiv, după cum o făcea, numai că acum e mai rău: bulevardul e prea îngust, asfaltul e prea negru, Fântânile de la Unirii aruncă apa prea sus, de parcă s-ar bate cu ploaia. După care îşi dă seama că toate-s la locul lor, că nimic nu s-a schimbat şi, când s-o ia spre Piaţa Coşbuc, se pomeneşte cu un postgând ce-o pândise de *sub halucinaţia* aia sau ce naiba era: *Fă un post de radio clandestin! Clandestinitatea convinge, are un aer serios, de urgenţă; fă un post de radio clandestin, fă un post clandestin*, nu-i mai iese din cap.

O ia la dreapta, intră pe străduţele pline de gropi de lângă Antim şi ajunge la atelierul lui Iovik: o dărăpănătură, la doi paşi de un restaurant cu ştaif. Mai încolo e arestul din Rahova. De plouat, plouă.

Iovik e un slăbănog cu barbă, parcă-i Lenin remixat cu Iisus. Când vorbeşte, dă impresia că se uită în zare. „Aţi scăpat vie şi nevătămată”, o întâmpină. „Cum aşa?” se miră Louise. „Ziceau la TV,” face el, „c-a curs sânge gârlă la Universitate. M-aş fi dus şi eu dacă nu veneaţi”. Dar ea: „Am trecut pe la Universitate, nici vorbă de sânge! Or fi exagerat jurnaliştii”. „Ah, colegii dumneavoastră”, remarcă Iovik. Louise se scutură: „Ăia nu-s colegii mei”.

Pictorul dispare în spatele unei planşe ce reprezintă o pasăre topindu-se în zbor: penele, ghearele, ciocul lasă dâre în aer şi pe turla unei biserici. Pe Louise o irită cromatica: pasărea e mov ca pilulele maicăsii, cerul e ocru ca o mirişte de noiembrie, biserica e roşie ca bolşevismul. Aude un sfârâit. Iovik face cafea la nisip. Pic-pic-pic, ploaia răpăie pe acoperişul de tablă.

„Scuze, n-am păşit cu dreptul”, face el, venind cu cafelele. „Fiţi liniştit,” surâde Louise, „nici eu nu-i iubesc pe toţi jurnaliştii”. Soarbe

din cafea, e bună, bună de tot şi, dându-şi seama că n-are sens să întindă pelteaua, îl întreabă pe Iovik de când se ştie cu Max. Cică de mici, plus că-n studenţie se văzuseră la Vama Veche. „Era locul de refugiu al inteligheţiei, acum l-au luat corpocraţii”, se lamentează el. „Nu vă plac?” face Louise. Şi Iovik: „Corpocraţii? Mă cac pe ei. Au luat locul proletarilor de pe vremuri”.

Râd amândoi, apoi el zice că cel mai bine l-a cunoscut pe Max la Sankt Petersburg, cu ocazia unei beţii. „La Sankt Petersburg?” cască ochii Louise. Da, de fapt, la Leningrad, c-aşa i se spunea pe atunci. Iovik venise la o expoziţie de grup românească, Max era cu Ruşinaru într-o delegaţie, aşa că n-a fost greu să eşueze cu el la un chef. Iovik avea veri acolo, iar când ăia au apărut la hotel, să-l invite, l-au văzut cum se pupă cu Max, ca doi români idioţi întâlnindu-se în străinătate, şi i-au chemat pe amândoi la petrecere.

„Ei, şi întârziem noi o oră, c-aşa e la Bucureşti, şmecherii se lasă aşteptaţi, doar proştii vin la timp. Când ajungem, îi găsim pe veri îmbufnaţi. «De ce n-aţi început, fraţilor?» îi întreb. Ei mă privesc uimiţi: cum să înceapă când lipsea invitatul de onoare, care invitat nu doar că era pictor (preţuiau chestia asta), dar venea de la Bucureşti, care, pe atunci, era Occident curat pentru ruşi. Mă cuprinde ruşinea şi dau vina ca porcul pe Max, cică *el* avusese treabă, d-aia întârziasem. El, uluitor, se lansează în rusă: vorbea literar, habar n-aveam că ştie să vorbească aşa de frumos. Băiat-salon, ia vina asupra lui şi, când ăia îl află că lucrează la o bancă, înnebunesc: îl îmbrăţişează şi-l pupă, deşi îl vedeau pentru prima oară.

«Plânge masa!» face Ilia, gazda. «Hai să-i dăm drumul!»

Ne pomenim cu căni pline cu vodcă în faţă. «Bine-aţi venit!» strigă Ilia şi, sărind în picioare, bâldâbâc, stinge cana dintr-o înghiţitură. Eu şi Macu sorbim un gâtuţ. Cască ăia ochii la noi, iar Ilia se supără: «Ce-aveţi, fraţilor? Vă e rău? Daţi-o de duşcă!» Mă uit la Macu, el se uită la mine şi-o dăm de duşcă: am avut senzaţia că suntem nişte *case* din Tom şi Jerry, când le sar cărămizile, şi ne-am repezit să stingem focul: am băgat în noi lingură după lingură din salata de *boeuf*, până ne-am prins că verii stăteau cu ochii pe noi.

«Ce e?» întreb. «Vă e foame?» face Ilia. «Nu, stingem vodca», zic. «Bine, mâncaţi», oftează Ilia. «Păi, voi nu mâncaţi?» îl întreb. «Da’ ce, am băut, ca să mâncăm?» face el şi brusc ne umplu ăia iar cănile. Pfuai, dăm la o parte salata, ne ridicăm. Gazdele izbucnesc în urale,

stabilim că bem pentru toţi leningrădenii în viaţă în secunda aia şi, bâldâbâc, dăm vodca peste cap.

«Acum mâncăm?» întreb.

«Iovik, ce-i cu tine? Cum să mâncăm? N-am băut!»

Macu, mai mititel, cum e el, deja se clătina, dar nici eu nu eram prea bine.

«Fraţilor,» zic, «am băut jumătate de kil de vodcă».

Ilia nu răspunde, doar deschide uşa de la balcon şi-mi arată un metru pătrat de sticle puse la rece, că era mijlocul lui februarie.

«Ce-ar fi să ţinem un toast?» mă ia Macu pe nepregătite.

Dau să-l înjur, dar n-apuc, căci gazdele se ridică: să bem pentru toţi pictorii din Bucureşti şi, bâldâbâc, ajungem la trei litre de vodcă. Eu pic în scaun şi Max se propteşte cu mâinile în salata de *boeuf*, gata să cadă pe masă. Depăşim momentul, ăia ne lasă să mâncăm *foarte* puţin şi tăbară iarăşi pe noi, căci sosise clipa să bem pentru pictorii ruşi care expuseseră tablouri «libere» în nu-ş'-ce pădure, la Petrodvoreţ. Băgaseră artă disritmică, experimentală, de neînţeles, însă iubită de popor, fiindcă era un protest. Noroc că-n artele plastice, comentau verii, relaţia pictor-consumator se desfăşoară în câteva clipe, nu e ca-n proză, unde opera implică ore-n şir de contact şi-n care experimentul cere nervi, efort, cititori calificaţi.

Auzindu-le teoriile, Macu sare-n sus şi bate cu pumnul în masă: mai vrea o vodcă! Ăia se încing, bem pentru pictorii dizidenţi, iar Macu, pornit, intonează primele măsuri din *Oci Ciornâi*, numai că verii mei îl opresc: era prea devreme să cânte, mai aveam de băut.

Îi fac semn lui Macu să mănânce *mult*, că e jale, iar el zice că s-a prins şi că vrea să câştige timp. Prin urmare, lansează o discuţie: o ia cu Dostoievski şi, trecând prin Tolstoi, debuşează în plin Isaak Babel, după care trece la istorie, vorbind despre viteazul Ermak, cazacul care-i făcuse praf pe inuiţii ăia, sau ce naiba erau, din frumoasa Siberie. Verii mei sunt cam încurcaţi, fiindcă idiotul de Max vorbeşte de treburi de-ale lor, pe care ei nu le ştiu *foarte* bine; e unul, însă, care-i ţine piept, ştia şi de Babel, şi de Ermak, iar Max, simţind că-i rost de bătaie, contraatacă cu negustorul Afanasi Nikitin, cel ce s-a dus în India, dar nici rusnacul nu se lasă şi-i dă o replică de beţiv, cu Spătarul Milescu – când te apuci de un chef cu ruşi, habar n-ai unde ajungi! Ne montăm, verii se uită la culturnicul lor, eu îl încurajez pe

Macu în româneşte, iar Ilia se şifonează: cică ce avem de vorbit, ca să ne ascundem de *ei*? Nu e clar că a început o luptă dreaptă între Max şi Volodea? E un caft parte în parte, de ce mă bag? Am simţit că iau foc: «Păi, noi suntem doi şi voi zece! Aşa ne faceţi tot timpul, aşa ne-aţi luat Basarabia!»

Dar Ilia: «Mă piş pe Basarabia voastră, n-am nevoie de ea!»

«Păi, dă-ne-o înapoi!» zic, iar pe ceilalţi îi apucă râsul, vin pe rând, ne iau în braţe, ne bat pe spate, ne pupă. Unul mă întreabă: «Auzi, bă, Iovik, dar tu de ce ţii cu românii? Nu eşti pe jumate' rus, frate?» «Ba-s pe jumate' ucrainean, *blya*" zic, «ce te faci că nu ştii? »

Atât i-a trebuit lui Macu! Auzind de Ucraina, atacă (murdar!) cu Şolohov şi Bulgakov, drept care tâlharul de Volodea îi dă o replică cruntă: ne izbeşte cu Hajdeu, care a făcut universitatea la Harkov; nemernicul de Volodea ştia şi povestea cu Tăbliţele de la Sinaia, contrafăcute de acelaşi Hajdeu, numai că lui Macu îi ies ochii din cap, bombardând, decisiv, după cum mi se pare, tocându-l pe Soljeniţân, aşa cum procedase *şi* Şolohov la Uniunea Scriitorilor Sovietici.

Chestia asta îi clatină pe verii mei, se uită unii la alţii buimaci, iar Max le dă (crede el) *nucleara*, povestindu-le de cneazul Vladimir şi de botezul în masă de lângă Kiev: «Eşti ucrainean, dar tot un fel de rus eşti!» îmi zice scârbit, pasămite, demonstrând calităţi diplomatice care mă lasă mască.

Volodea nu e atins: «Dar de *măgarul* de Mazar Paşa ce spui?»

Habar n-am cine-i ăsta. De fapt, nimeni din cameră n-auzise de el, cu excepţia lui Macu, dar atacul l-a zăpăcit, plus că Volodea se dezlănţuie, zice despre Mazar tot ce ştie, c-a fost coleg de paşalâc cu un Sturdza, că i-a sprijinit pe turci în Războiul Crimeei, c-a fondat PNL-ul şi, mai ales, c-a fost atacat de poetul nostru naţional, faimosul Mihail Gheorghevici, pe nedrept numit Emin, căci îl chema Eminovici, numai că i-am zis noi Emin, după ce l-am preschimbat în bun public.

«Minciună!» tună Max, turbat de avalanşa informaţională a lui Volodea.

«Minciună?» răcneşte Volodea. «Dar de faptul că Emin, când a fugit din România, s-a dus în Africa, de asta ce zici?»

Max înţepeneşte: «De unde ai auzit aşa ceva, frate?»

Dar eu: «Aaah, p-asta până şi eu o ştiam! S-a dus mai întâi la Sinaia şi după aia, paaac, în Africaaa...»

«V-aţi vorbit!» sare Macu în sus. «V-aţi vorbit între voi!»

«Al dracu' să fie ăla care a vorbit!» zic. Mă uit la Volodea şi-l chem în ajutor: «Spune şi tu ceva, Macu e nebun, nu mă crede».

«Nu te cred», face Macu.

«Crede-l!» urlă Volodea.

«Să bem!» zbiară gazda. «Să bem pentru Emin şi pentru călătoria lui africană! Auzi,» îmi suflă el la ureche, «e vreo sculă Emin ăsta?»

«Aşa se zice, cică-i un fel de Puşkin român.»

«Şi el e mulatru?!» cască Ilia ochii uimit.

«Mulatră e mă-ta!» ţipă Volodea la Ilia. «Controversa m-a întărâtat; să bem!»

«Să bem, să bem!»

Volodea nu-l slăbeşte pe Max, îl priveşte cu ochi galbeni, de lup. «Să-ţi mai zic ceva,» loveşte el nemilos, «după ce a murit, Emin s-a dus la Berlin şi de acolo în Ecuatoria, unde umblau câini cu covrigi în coadă!»

«Lasă-mă, frate,» bate Max cu pumnul în masă, «*care* Ecuatorie?»

«Lei, hipopotami, gazele!» tună Volodea. «*Acea* Ecuatorie!»

«Aşaaa?»

«Aşaaa...»

Dar gazda: «Taci, Volodea! Tu-i ţii de vorbă şi ei nu beau».

«Nu mai pot, sunt *full*», se apără Macu.

«Iar eu sunt beat mort», zic.

«Cui pe cui se scoate!» se înfoaie Ilia. «Daţi-le să bea!»

«Nu vreau!» ţip.

«Ajutaţi-i, fraţilor, că nu ştiu ce vorbesc, păcătoşii!»

Sar ăia pe noi, noi ne zbatem, dar ei sunt ruşi, sunt mai mulţi, ca de obicei. Ne sucesc mâinile, ne fixează căpăţânile, ne cască gurile ca la gâscani şi, bâldâbâc, ne toarnă vodca pe beregate. Simt că mor, dar în

câteva clipe lumea se limpezeşte: simt că-s tot eu, cel de acum trei ore, când nu pusesem picătură de alcool în gură. Îmi recapăt controlul, redobândesc certitudine pe genunchi, văd bine de tot.

«Mi-a trecut,» zic, «al naibii să fiu dacă nu mi-a trecut!»

«Şi mie!» se uită Max la mine, uimit.

Şi, uite-aşa, am ţinut-o până dimineaţă, căzând laţi şi trezindu-ne *fresh* după fiecare litru de vodcă. Verii, drăguţi, ne-au dus la hotel, deşi noi nu şi nu, că mergem şi singuri, numai că ei ne-au zis că n-aveam *cum* să ajungem, am fi căzut în nămeţii de februarie şi gerul ne-ar fi răpus, asta în situaţia fericită în care nu ne ducea Miliţia la spital, ca să ne scoată din comă, ceea ce *costa*: amendă, tratament, ras, tuns, frezat, călcat de haine, ce mai, *all inclusive*. Mda, o lună mi-a luat să-mi revin, o lună în care n-am simţit niciun gust: vodca mi-a raşchetat papilele gustative. Puteam să mănânc şi sârmă ghimpată, nu m-ar fi deranjat."

Şi Louise, amuzată: „Sunteţi amic bun cu Max". Iovik neagă, spune că s-au întâlnit episodic. La care ea: „Ei, hai că ştiaţi de marota lui cu Emin!"

„De ştiut, ştiam, dar habar n-aveam că e o obsesie. Doar la Leningrad m-am prins cât de mult îl preocupa. De altfel, în drum spre hotel, mi-a zis: «Doamne, nu scap. Oriunde mă duc, Emin mă trage de mânecă»."

„Şi dumneavoastră cum aţi aflat... De fapt, care e treaba cu Sinaia?"

„Înainte să plec la Leningrad, o doamnă din Sinaia m-a rugat să evaluez nişte planşe entomologice. M-am dus să le văd (erau artă curată!) şi, pe când le examinam, am aflat că le-a admirat şi Emin. Uimit de lucrările alea perfecte, am comentat că arta se îndepărtează de meşteşug, iar gazda mi-a zis o chestie care m-a lăsat mască: «Arta s-a *mamonizat*, domnule!» Ca să mi-o demonstreze, mi-a dat nişte versuri scrise de Emin în casa cu pricina şi, când le-am citit, să pic jos! Nu doar că făceau referire la călătoria în Africa, dar, la data trecută sub poezie, poetul era mort şi-ngropat. Ciudat e că Volodea a venit în România acum trei ani, iar atunci..."

„Volodea? Cel de la chef?"

„El, el... Are post la ambasadă. E-n Bucureşti."

„Foarte tare", cască Louise ochii. „Şi ce s-a întâmplat acum trei ani?"

„Ce să se întâmple? Iar l-a tras Emin pe Max de mânecă”, râde Iovik. „Am fost în casa de la Sinaia Volodea, Max şi eu. A fost şi Sobek cu noi.”

„Pe bune?”

„E vreo problemă?” se încruntă Iovik.

Dar Louise: „Auziţi? De ce vreţi să vă duceţi la Max la Rahova?”

Iovik e încurcat. „Ei,” zice, „voiam să văd cum e în arest.”

„Nu vă cred”, face Louise.

„Păi, nu vă forţaţi,” surâde Iovik, „că nu mă mai duc”.

„Eu bănuiam,” spune ea, „că voiaţi să-i faceţi un serviciu lui Sobek”.

„Oh, nu”, dă Iovik din cap. „Oricum, azi a fost alt văr de-al meu la Max. O să-mi povestească el cum e pe acolo, asta-i tot ce mă interesează. Artiştii fug de riscuri,” adaugă pictorul, „le plac doar experimentele de atelier”.

Şi Louise: „Deci vărul dumneavoastră a fost la Max...”

„Păi, da. E doctor. A fost prieten cu Max în copilărie şi s-a dus să-l consulte. Max suferă cu inima, nu ştiaţi?”

44. ÎNMORMÂNTAREA LUI EMIN. FUGA

Emin se bagă în mulţimea strânsă la Sfântul Gheorghe Nou: elevi, studenţi, politicieni, gazetari, vagabonzi, câini de pripas. De frică să nu fie recunoscut, stă cu ochii în pământ, deşi omul lui W de la Teatrul Naţional l-a machiat exemplar. Doar Titu îl priveşte mai lung, dar, în cele din urmă, se uită în altă parte.

Făcându-şi loc prin aglomeraţie, Emin intră în biserică. Numără coroanele din jurul sicriului: poftim, sunt doar şapte. Academia şi jurnalele făcuseră chetă, dar n-au scos decât şapte coroane, cânta-le-ar stâlpii la cap!, recriminează poetul în sinea lui. Oh, iat-o şi pe Micle, a venit cu un bucheţel de nu-mă-uita. Lui Emin îi dau lacrimile văzând-o cum pune florile lângă mort, alături de volumul de *Poesii*, patronat de Titu, cu greşeli de tipar şi modificări de care nu-l întrebase. *Ruşine să-ţi fie, Titule!*

Slujba se întinde, Emin iese în curte. Plouă. Din biserică se ridică glasul lui Grigore Ventura – culmea, el ţine necrologul. O întoarce frumos din condei, dar Emin tot îşi zice: *Măgarul, nici aici nu scap de el*.

Poetul îşi face o cruce domnească, până-n pământ, şi se duce pe Covaci, la cafenea, lângă fosta redacţie a *Timpului*. la un şvarţ, fumează, se uită la muşterii: numai lichele! După un ceas iese, prinzând cortegiul din urmă când face stânga de pe Lipscani pe Calea Victoriei. Titu bârfeşte cu Kogălniceanu, cică Oigăn, urmărind convoiul de la balconul Băncii Naţionale, se înclinase, plin de respect, descumpănindu-i pe amândoi. Emin ştie că, dacă-şi pune în minte, Oigăn se lasă emoţionat şi de un păduche cu picioruşul scrântit, şi mai ştie că ticălosul vrea să se dea bine cu Hansa. *Ei, asta e*, îşi zice alăturându-se cortegiului. Fanfara cântă gros. Tubele sună precum tunurile cu vibraţii ale lui Siemens, gata să sfarme clădiri. Theo Rosetti şi Catargiu vorbesc despre cuvântările din biserică, făcându-l cu ou şi cu oţet pe Ventura; în schimb, l-au plăcut pe Laurian, fostul preşedinte al Societăţii Carpaţii, intrată în adormire de şase ani.

Peter, Peter, chiar trebuia să fac asta? îl ia pe Emin mila de sine. Suferă tot alaiul, numai că lui i se *rupe* inima. *Sunt viu, dar iată-mă mort, şi lumea o să ţină minte că am murit nebun.* Îi trece însă, merge la pas după convoi. Se plictiseşte, dar ar fi lipsit de bun simţ să nu participe la ceremonie până-n ultima clipă.

Ajuns la Bellu, îl vede îngropat pe amărâtul ce-i ţine locul. Ar fuma, dar nu se face. Bulgării de pământ bubuie pe sicriu; Emin tresare, de parcă l-ar izbi în piept. *Să-mi fie ţărâna uşoară*, îşi spune şi face stânga împrejur, se duce în ascunzătoare, în subteran. Între timp, s-a pornit o ploaie cumplită.

După câteva săptămâni e la Sinaia, la W, stau de vorbă la umbra fagilor din spatele casei. W, un ins cu chip pătrăţos şi ochi scrutători, e la curent cu detaliile înmormântării: Oigăn i-a relatat-o pe larg, doar-doar ar fi aflat câte ceva despre Peter, numai că, bineînţeles, nu s-a ales cu nimic. Acum, W, mai degrabă nervos, îl descoase pe Emin: cât de bine semăna mortul cu el?, ce au scris ziarele?, cine a fost la ceremonie? După ce ascultă răspunsurile, îl ia pe poet la refec: „Ai greşit! În primul rând, nu trebuia să scoţi capul, Peter ţi-a zis *clar* să nu ieşi din subteran nici măcar la înmormântare! În al doilea rând, de ce te-ai luat la ziar de guvernul Vernescu? Admit, aveai argumente, dar asta am vrut noi? Să se comenteze că demenţa ta e o făcătură? Dacă doar se preface nebun, întreba lumea, dacă vrea să ne dea în cap cu

un nou caz Warschawsky? Iar o să ne împuie minţile cu şpăgile ce se împart la Guvern? Iar dă-n gât vreun ministru care se anchetează pe sine însuşi pentru corupţie? Ce naiba," se înfoaie W, „nu te-ai săturat să fii etichetat ca antisemit?" Şi Emin: „Vernescu nu e evreu". Dar W: „Una vorbim, alta ne înţelegem! Să-ţi mai zic c-ai greşit şi la sanatoriu, înainte să *mori*? Te-ai purtat normal când te-a vizitat gazetarul Popescu, ştii că le-a zis tuturor că eşti sănătos tun şi că poate tăia lemne pe tine?"

„Cum, Doamne iartă-mă, să *nu* mă creadă nebun? Scriam pe pereţi cu mucuri de ţigară, ziceam că frunzele-s bani, că Poenaru mă împuşcă cu gloanţe de diamant... Ce naiba, n-a fost de ajuns?"

„Uite că n-a fost", face W, amintindu-i că făcuse şi alte greşeli: de pildă, de ce i-a trimis lui Algernon atâtea scrisori? Nu s-a gândit că *ăia* îi umblă în corespondenţă?

„Păi, le-am trimis prin conul Iancu."

Exasperat, W îşi plesneşte palmele: „Conul Iancu, alt aiurit! Of, şi i-am zis lui Peter că aduce în Hansă prea mulţi artişti. Nouă ne trebuie oameni cu picioarele pe pământ!" Emin observă că şi artiştii au picioarele pe pământ, dar W, scăpat viu dintr-o revoluţie, îl întreabă plin de sictir: „Când pleci?" „Mâine. Nu stau pe capul tău."

W reia cu întârziere, după tipic nemţesc: „Stai la mine cât vrei. Ai fost la propria-ţi înmormântare, sunt sigur că nu ţi-e uşor". Emin se mâţâie, cică vrea să plece rapid, l-au speriat scrisorile lui Algernon, animate de gânduri prea negre. În plus, l-au pus pe jar mesajele lui Peter, despre care W nu ştie nimic.

Din vale se aude Expresul Euroasiatic. „La fix", zice W privind la ceas. Şi apoi: „*Meine Lieber*, te rog, nu mai improviza. Îţi dai seama că Junker i-a raportat lui Otto, tocmai din Africa, ce-ai făcut în ultimii ani? Îţi dai seama c-a aflat de legende? *Bitte*, fii discret, ai răbdare până te uită lumea". După care, scoţând la iveală un plic: „Ai aici bani şi un auşvais. Când vrei, iei trenul şi hop, la Berlin! Acolo iei legătura *doar* cu Benz, te îndrumă el mai departe. Peter zice c-au intrat zilele în sac, iar eu, sincer, îi dau dreptate. E iureş în Africa, curând n-o să mai ai unde să scrii *Hic sunt leones*. O să ne ciocnim de imperii, dragule".

S-o crezi tu, îşi zice Emin. Deschide plicul, numără banii. Şi W, amuzat: „Ce zici, mergem la Peleş? Dacă vrei, îţi arăt unde s-au descoperit tăbliţele alea contrafăcute". Emin râde: „Hajdeu e o fiară aparte. Şi el scrie legende". „Mda, e un tip enervant... Deci, mergem la palat?"

„Nu. Mâine mă scol devreme, o iau prin Bucegi şi după aia dispar.”

„Prin Bucegi? Cu ce treburi, mă rog?”

„Vreau să văd stâncile lui Densuşianu.”

„*Mein Gott*, nu pot să cred!”

„Vreau să le văd. Ştii c-am fost şi de-a lungul Brazdei lui Novac? Dacă Densuşianu are dreptate, cu legendele lui?”

W se întreabă dacă nu-i mai bine să tacă: are niscaiva bănuieli şi n-ar vrea ca poetul să-şi dea seama de ele, prin vreo vorbă scăpată aiurea sau printr-o mimică nu ştiu cum. Cu toate astea, nu se abţine, căci poate reuşeşte să afle ceva: „*Herr* Emin,” zice, „*tu* scrii legendele, nu Densuşianu! Tu le scrii, eu le redactez, Algernon le înfloreşte, Paul le pictează şi Peter le dă mai departe. Aşa am făcut şi cu legenda Bucegilor, dinainte s-o fi inventat Densuşianu, care, spre deosebire de noi, habar n-are ce să facă cu ea. Să-ţi amintesc că noi *plăsmuim* ţări şi că suntem grăbiţi? Ce ţi-a zis Peter? Dar Algernon, ce ţi-a scris? Ţi-au spus că se termină geografia; şi-atunci, de ce-ţi arde de Densuşianu? Ia vino!” îl duce W pe poet în *Wunderkammer* şi-i arată o planşă. „Uite ce tardigrad superb”, spune, numai că făptura cenuşie, ca un minuscul sac ponosit, îi întoarce lui Emin stomacul pe dos: „E un blestemat de vierme,” zice, „e un nenorocit de vierme scârbos”. Dar W: „Ei, şi? Nu moare nici dacă-l îngheţi, nici dacă-l usuci. Noi n-am moştenit nimic, dragul meu, noi nu suntem Habsburgii, regina Victoria sau Ţarul. Noi suntem ca tardigrazii, rezistăm orice-ar fi, iar pe cei ca Densuşianu îi ignorăm. Ai înţeles?”

Înainte să se bage în pat, Emin scoate din bibliotecă *Sutra Yoga*, de Patanjali. O frunzăreşte (citeşte greu în franceză) şi, după un timp, simte demonul. Alunecă din imagine în miros, din miros în sunet, din sunet în amintiri şi, uitând de el, scoate caietul şi scrie visul pe care-l trăieşte cu ochii deschişi. I se pare c-a găsit, în sfârşit, calea să-i dea semn lui Max.

A doua zi, la cafea, înjgheabă o poezie şi i-o arată lui W. Grădinarul crede că Emin vrea să se dea bine pe lângă el, dar arta e nefastă, îl prinde în mrejele ei: mintea lui W zboară la Africa leilor şi a hipopotamilor, la Nil, la aur, la fildeş, la teritoriul lipsit de oraşe, drumuri şi şcoli, dar cu *negri*, mulţi negri, necontaminaţi de cuvântul scris, de industrie şi de credite. „Dacă dăm greş în Africa,” zice W când termină de citit, „avem o geografie de schimb. Cum a scris Algernon? «*The green land’s name that a charm encloses was never*

writ in the traveller's chart.» Păcat că versurile n-ajung ca să clădim un Sion. Legendele, în schimb... Mai bine tac, căci ţi-ai lua-o în cap".

„Adevărul e," îi cântă Emin în strună, „că pe mine m-a convins Benz, cu motorul cu explozie, nu Algernon, cu poeziile lui".

„Nu vinde castraveţi grădinarului, c-o să cred că-mi ascunzi ceva."

Râzând mânzeşte, Emin scoate fâşiile de hârtie pe care i le-a dat Bánnfy cu ani în urmă, la cheful de la Dinu de acasă: „Cu astea ce fac?" W ridică din umeri: „Peter zice că trebuie să ajungă la cineva care se pricepe să vadă *nepotriviri*". Emin se preface că nu înţelege, făcându-l pe grădinar să pufnească: nici el nu s-a dumirit, dar Peter, se ştie, e câteodată cam sibilinic.

Emin pleacă la drum. W îl însoţeşte până pe platou. Când să-şi ia rămas bun, îi reaminteşte: „La Berlin nu-l cauţi *decât* pe Benz!" „Bine", zice poetul şi, scoţând tanzanitul primit de la Peter, îl aruncă într-o viroagă; pas să-l mai găseşti. „Ce te-a apucat?" se sperie W. Dar Emin: „Vreau să verific ceva. Să ne vedem sănătoşi!"

Trece valea, ajunge pe Drumul Grănicerilor, o ia spre Omu. Privind de departe la Sfinx, se gândeşte că Densuşianu s-a jucat cu vorbele când şi-a scris legenda, în timp ce el, Emin, a fost mai dibaci. După două ore, poposeşte la poalele Bucurei, despre care acelaşi Densuşianu pretindea că e Kogaionul, muntele-piramidă al lui Zamolxis, numai că Bucura e un vârf de doi bani, de unde şi până unde să fie o piramidă? Ciudat, tare ciudat: ce-o fi vrut bietul Densuşianu cu legenda lui? N-a simţit că s-a terminat cu misterele, că ştiinţa le-a dat peste cap? N-a văzut că totul se schimbă, că nici el nu mai e tânărul visător de la Blaj? Păi, uite-te la Emin: s-a dus la Viena dorind ca românii să propăşească, pe drum s-a trezit că vrea să fie poet, după nişte ani i s-a părut că e bun de filozof, pe urmă şi-a propus să devină dascăl pentru neamul lui de *analfabeţi*, iar în final a murit cu eticheta de gazetar nebun pusă pe frunte. Cât despre credinţa în Ţară, îi e şi frică să se gândească la ea, căci dacă el, cel de la optsprezece ani, l-ar întâlni pe cel de acum, i-ar tăia beregata; îl doare sufletul, dar ceea ce-l încânta ieri, azi nu-i spune nimic, trecutul se îneacă, abia mai suflă, asta dacă nu e cu desăvârşire mort. Şi în rest? În rest are un copil din flori care nu-i poartă numele, n-a fost însurat, n-a sădit niciun pom, iar plăsmuirile lui pentru Hansă n-o să aibă nicicând autor.

Brusc, aude glasuri: e o patrulă de grăniceri. Emin se aşterne din nou la drum. Trecând de Bucura, zăreşte Vârful Omu, piatra lui Saturn,

după Densuşianu, nod energetic, după poet, şi actual marcaj al graniţei cu Austro-Ungaria. În faţa stâncii e o cabană din lemn cu pridvor, în care stau grănicerii români, iar în spate e căsuţa de piatră a grănicerilor unguri. De altfel, o patrulă maghiară se vede de cealaltă parte a văii, urcând pe poteca ce vine din Bran.

Se aude un nechezat. Nişte cai pasc lângă stâncă. Ai cui or fi? Ai românilor? Ai ungurilor?

Sunt ai românilor: un răcan iese din cabana de lemn şi-i fluieră, chemându-i în patria mumă. Din spate se ridică zgomot de paşi. Patrula merge întins.

„Hai, că ne-o iau bozgorii înainte!” scrâşneşte comandantul plutonului.

De cealaltă parte a văii, încep şi ungurii să alerge. Emin se dă la o parte, lăsându-i pe grănicerii români să treacă.

„N-ajung înaintea noastră, şefu’!” zice un soldat.

„Taci şi mână! Nu vă-nmuiaţi, nu vă-nmuiaţi!”

„Hai, hai, hai”, strigă tovarăşii lor, ieşiţi din cabană. Se uită când la ai noştri, când la ungurii care se opintesc pe partea cealaltă a văii. Din spatele stâncii se aud încurajări: „*Gyerünk, gyerünk*! Mai repede, mai repede!”

„Băăă, soacră-mea-i mai frumoasă ca limba maghiară!” hăhăie unul de-ai noştri. „Mână, băăă!”

Românii ajung primii, se îmbrăţişează cu tovarăşii lor, se bagă mai toţi în cabană. Afară rămâne un singur soldat. Se uită lung la Emin, dar, în cele din urmă, intră şi el în coşmelie. „Ăştia-s unguraşi de pustă, nu fac faţă”, se aude dinăuntru. „Austriecii-s periculoşi, dar ăştia, vai mama lor!”

În două-trei minute, ajung şi maghiarii. Cad laţi pe partea lor de frontieră. Se uită şi ei la Emin. Unul îşi adună puterile şi scuipă spre el.

Emin dă în clocot când scuipatul pică de partea noastră a graniţei. *Sau o fi la ei?* dă el să se liniştească, clipă în care ofiţerul maghiar strigă la cel ce scuipase: „*Miért hülye vagy*? De ce eşti idiot?” Ăla zice ceva, iar Emin se uită în altă parte, se gândeşte că cine ştie ce prostie se poate isca dintr-o flegmă. Între timp, ungurii aşază puştile ordonat, în piramidă. Ai noştri le lăsaseră care cum apucase, pe o băncuţă de lemn, nepăzite, iar ai dracu’ maghiari, parcă ştiau: unul se apropie de marginea stâncii, se apleacă din şale, ca să nu violeze teritoriul

românesc, şi se zgâieşte la puştile alor noştri: sunt la cel mult doi metri, iar el dă semn c-ar vrea să ia una.

Ofiţerul maghiar îşi încrucişează privirea cu a lui Emin. Îi zâmbeşte. Cel ce trage cu ochiul la puşti zice ceva, iar ceilalţi se uită râzând la Emin. În cele din urmă, Emin îi surâde şi el ofiţerului. Apoi intră în cabană.

Înăuntru e o sală în care n-ai loc să te răsuceşti, cu patru măsuţe de brad negeluit, un chepeng şi o bucătărie de campanie. Grănicerii mănâncă pe rupte. Miroase a ciorbă de lobodă şi a tocană.

„Bună ziua!” face Emin.

„Bună să fie, de unde veniţi?”

„Din Sinaia.”

Grănicerii se opresc din mâncat. „Aveţi acte?” întreabă unul.

Emin scoate *auşvaisul*. Grănicerul îl parcurge: mda, e în regulă. Ceilalţi se uită lung la Emin, dar lui nu-i pasă, le urează poftă bună şi iese. Aruncă o privire spre puşti. Sunt la locul lor, numai că ungurul încă trage cu ochiul la ele. Emin n-ar dori să se bage unde nu-i fierbe oala, dar se întoarce în cabană: „Ungurii,” zice, „se uită la puştile voastre”.

Şi grănicerii, hohotind: „Păi, noi de ce le lăsăm acolo?” Iar unul mai scund: „Eu v-am spus să le lăsăm mai aproape de ei, v-am spus!”

„Data viitoare,” face ofiţerul, „le punem lângă stâncă, să le iasă ochii din cap”. Răcanii râd mai tare. Şi ofiţerul, privind la Emin: „N-au, domne, curaj, să le ia. Nu trec ei graniţa”.

Se pun din nou pe mâncat. Emin iese, scoate *auşvaisul*. Numele nu i se potriveşte, dar ce să facă? Oricum, grănicerii habar n-au cu cine vorbesc, aşa că mai bine se uită la capul închipuit de Vârful Omu: ce chestie, oriunde s-ar duce, stânca nu seamănă cu un om. Nişte capre negre trec graniţa, pasc fără grijă. Dinspre Ardeal se adună norii. Poetul se îndepărtează, priveşte din nou stânca, dar tot i se pare că n-aduce a om; în schimb, vede cum maghiarii, profitând că ofiţerul se îndepărtase, se aliniaseră, îşi lăsaseră pantalonii în vine şi se pişau peste graniţă.

„Mă, ce faceţi acolo?” Ăia, nimic, se pişă cu icnete. „Bă, pişaţi-vă la voi!”

Dar ungurii: „*Miért Wallach hülye*!”

„’ţi-ai naibii de nesimţiţi”, se înfurie Emin şi dă fuga-n cabană: „Bă, se pişă bozgorii la noi!”

„Cum, la noi? Au trecut graniţa?”

„Nu ştiu, da’ se pişă *spre* noi.”

Ai noştri ies fuga. Maghiarii îi întâmpină cu hohote, care încheindu-se la prohab, care scuturându-şi socoteala, care pişându-se cu ultimele puteri. Ai noştri rămân stană de piatră.

„S-or fi pişat la noi?” face unul. „Cam cât de tare se pişau?” se uită ei la Emin, „c-aşa cum stau, sunt la vreun metru de frontieră”.

Emin ridică din umeri. Locotenentul se apropie de graniţă, încercând să se prindă: să fi ajuns udătura la noi? Ungurii nu-i pierd din ochi, îşi dau coate, privirile le lucesc. Dar locotenentul nostru:

„Bă, Puchi, ia vino-ncoa’!”

Puchi e unul mic, vine fuga: „Ordonaţi!”

„Poţi, mă, să le tragi o salvă?”

„Dom’ *locotinent*, s’teţi sigur?” Ăla e sigur. „Biiine”, face Puchi şi se apucă să *înfulece* aer, după care, punându-şi mâinile-n şold, îşi arcuieşte trupul şi trage un râgâit sinistru, stârnind ecouri.

„Bă, zici că-i cutremur!” râde unul.

Ungurii se scălâmbăie: „Bravo, bravo!” Numai şeful lor se apropie în fugă, cu arma scoasă din teacă: „Ce s-a întâmplat?” strigă, cu ochii beliţi.

„L-au azvârlit în luptă pe Puchi. E putred valahul!” râd oamenii lui.

Ofiţerul maghiar pune pistolul în toc. Râde şi el. Iar apoi, întorcându-se la ai săi: „Ei, noi ce facem?” Ăia se uită de la unul la altul, iar Puchi profită şi dă o râgâitură de se clatină cabanele.

„Zici că se rupe în două”, face un maghiar. Iar ofiţerul lor, cu ochii ieşiţi din orbite: „*Istenem, Iste*... Voi nu puteţi, mă, să faceţi nimic?” Dar unul de-ai lor: „Valahii mănâncă pâine, de-aia râgâie aşa. La noi, doar ţăranii mănâncă pâine”. La care Puchi: „Da’ voi ce mâncaţi, bă?” „Cartofi”, zice unul. Şi Puchi: „La noi doar porcii *meninche* cartofi”.

Emin îngheaţă. A scris el rău despre unguri, dar i se strânge inima când îi vede pe grănicerii de dincolo că devin stacojii. Trebuie să facă

ceva, să zică *ceva*; maghiarii nu pricep poantele astea, nu-s zeflemişti, ca românii.

„Şi noi mâncăm cartofi, da-i mâncăm cu coajă cu tot!” face el un banc idiot, însă Puchi şi restul trupei parc-atât aşteptau ca să se pună pe râs: „Cu coajă, bă, cu coajă! Ăştia suntem, al dracu’ să fiu dacă nu s’tem aşa, cu coajă, ca proştii, bă!” Ofiţerul maghiar îşi drege glasul, pufneşte şi el, iar râsul trece frontiera molipsindu-i pe unguri. Numai locotenentul nostru nu râde: e roşu la faţă, i-ar trage lui Emin o scatoalcă. Cu toate astea, face stânga împrejur spre cabană. „Marş înăuntru!” strigă la ai noştri.

„Ai belit-o!” îi strecoară Puchi lui Emin.

„De ce s-a supărat?” îl întreabă ofiţerul maghiar pe Emin.

Poetul ridică din umeri.

„Eşti un dobitoc”, îi zice locotenentul lui Emin, când intră în cabană. „Ţi-ai făcut ţara de râs! Ce trebuia să te bagi? Boanghenii au început!”

„Am crezut că glumiţi”, se apără Emin. „Astea-s glume?” pufneşte locotenentul. Emin i-ar răspunde, dar Puchi îi face semn s-o lase baltă.

Emin dă să plece. Îşi ia la revedere, dar nimeni nu-i răspunde. Doar Puchi iese la ţigară pe tăpşanul din faţa cabanei şi-l învaţă cum s-o ia spre Buşteni. „Să ştii că n-am vrut să fac pe nimeni de râs”, îi zice Emin. „Nu pune la suflet,” face Puchi, „una e milităria şi alta e să mori prost”.

Emin ajunge în Buşteni pe seară. Trage la han, mănâncă o ciorbă şi hangiul îi pune apă la încălzit într-un poloboc aşezat cu schepsis la fereastra dinspre munte.

Emin se îmbăiază. De afară vine parfum amărui de muşcate. Doi bărbaţi merg pe drum, vorbesc potolit. Clopotele Bisericii Domneşti bat rar, apoi iute, iar din înalt coboară un fâşâit: un aerostat pluteşte spre nord, peste munţi. Dă un şuier prelung de sirenă, acoperind dangătul clopotelor, dar clopotarul e meseriaş, se foloseşte de ecourile reflectate de stânci. Nu trece mult şi sunetul clopotelor şi al sirenei se amestecă, devin una, călăresc imaginea brazilor, mirosul muşcatelor, glasurile din curţi, fierbinţeala apei din poloboc, duhoarea hainelor lui Emin. *Toate sunt haos, doar dangătul clopotelor face dezordinea utilizabilă*, i se pare poetului, dar, amintindu-şi de Micle, cum îi punea la cap bucheţelul de nu-mă-uita, i se face milă de ea, iar mila, îşi dă seama, e mai tare decât clopotele, căci pune ordine în tot.

A doua zi, Emin ia Expresul Euroasiatic spre Berlin.

45. UN PODCAST

Plouă cu spume, iar maşina lui Doru e *kaputt*: se înecă motorul. *Băga-mi-aş*, îşi spune Louise. Plină de draci, îşi pune rucsacul pe cap şi pleacă de la Iovik pe jos. Mergând spre Unirii, i se pare c-o ia cu frig; totodată, resimte bizar ruperea de nori, de parcă ea ar fi alta şi ar avea senzaţia unei *altfel* de umezeli.

Aversa se înteţeşte. De la Parlament se aud lozinci: „Cocârţ e mort; mort, mort, mort!" „Crucea, crucea, ia-lala! Crucea, crucea, ia-lala!" *Până şi sunetele se aud diferit, parcă-s mai înfundate*, se gândeşte Louise, dându-şi seama că nici tramvaiul ce trece pe bulevard nu e ca tramvaiele pe care le ştie – tot roşu e, numai că e un roşu aprins, lucitor.

Brusc, cineva o strigă de pe trotuarul de vizavi: „Nenorocito! Curvo ce *eşti*!" E Gala. N-are umbrelă, merge cu paşi apăsaţi, nu-i pasă că plouă torenţial. „Ce ţi-a făcut Macu? De ce scrii minciuni? Cin' te plăteşte ca să *minţi*?"

Câţiva trecători se opresc. Louise tace: cum să discute în contradictoriu peste bulevard? În plus, îi e milă de Gala în aceeaşi măsură în care se teme de ea, căci starostele din canale o îngrozise cu poveştile lui. *Fir-ar al naibii*! îşi spune, grăbind pasul. Se uită după taxiuri, dar nu vede niciunul.

„Unde fugi, curvo? Vrei să scapi?"

Louise dă peste un poliţist, îi cere ajutorul. „E nebună, don'şoară," face ăla, „nu vă stresaţi". „Dar nu vedeţi că face scandal?" Poliţistul pufneşte în râs: „S-o fi răstind la nişte vedenii, ştiu eu?" „Domnule, încalcă liniştea publică!" mai încearcă Louise. La care poliţistul: „Sunteţi cumva comunistă?" Şi Gala: „De ce l-ai băgat pe Macu la zdup? Ţi-e ciudă că nu ţi-a *pus-o*?"

Apare un taxi, Louise sare-n el. Să meargă acasă? Mai bine se duce la sediu, numai că pe drum primeşte sms de la Bismut: „Unde eşti? Hai, că ne-am strâns".

Ce naiba? se întreabă Louise. Îl sună pe Bismut, iar el îi spune agitat că lumea s-a strâns la Club Rockweiller şi că doar ea lipsea de la Seara Deschisă, la care trebuia să vorbească. Louise îngheaţă, nu-şi

aminteşte de nicio Seară Deschisă, îl bănuieşte pe Bismut de un *prank* idiot.

„Nu-mi spune c-ai uitat”, face el. „Hai odată, că ne facem de râs!

„La Club Rockweiller”, îi spune Louise taximetristului. Şi Bismut: „Băi, ţi-ai scris în telefon, nu ţii minte? Hai, c-au venit duşmanii, Lică şi-ai lui sunt aici”.

Louise nu foloseşte agenda din telefon, dar o deschide *reflex* şi găseşte un memento despre Seara Deschisă, trecut după interviul cu Iovik; îşi aminteşte cum l-a scris, se vede la masă, în bucătărie, tastând în timp ce mânca o bucată rece de pizza, îi e tot mai *clar* că a plănuit cu Clara, şefa clubului, pe cine să invite, ce idei să atace. Treptat, o cuprinde un trecut vast, ca o ambuscadă domoală: o discuţie cu Silvana, strănepoata lui W, care-i vânduse lui Canta vila grădinarului, aluziile lui Pârşu apropo de grupul teozofic de la Sinaia, o menţiune a tanzanitului într-o conversaţie, la cafea, cu Radu – îşi aminteşte gusturi, mirosuri, sunete noi, întâmplări discret defazate şi, cel mai îngrijorător, se vede pe sine însăşi cum asculta piesa muzicală pe care, până acum, în taxi, habar n-avea unde şi când o auzise: să fi avut opt-nouă ani, era într-o vilă, la munte, îşi închipuia că joacă într-un film şi... Taxiul ajunge în Unirii. Toarnă de rupe, se merge bară la bară, iar Sutanele Negre, cu flamurile desfăşurate în ploaie, defilează spre Magheru, cu Paisie în frunte, călugărul ăla nebun. Jandarmii, ca de obicei, nu se bagă peste protestatari.

Taxiul scapă din piaţă, o ia pe Călăraşi, târându-se după un tramvai, face stânga spre biserica Sfântul Ştefan. Ce chestie: Cocârţ e lângă club, pe trotuar, alături de doi haidamaci (unul îi ţine umbrela) şi de nişte politici cu care discută aprins.

Club Rockweiller e pe Popa Soare, vizavi de un hostel dărăpănat, într-o casă boierească, înconjurată de platani. În curte, lume ciopor, fumează mai toţi în ploaie, iar când o văd pe Louise, izbucnesc în urale. Cuprinsă de jenă, ea le zice pe fugă: „Scuze, am luat un interviu care s-a prelungit; scuze, scuze, scuze!”

Printre cei ieşiţi la ţigară, Lică – nemernicul se uită ostentativ la ceas. „N-avea frică,” o ia Chimir pe Louise, „îl înmoi dacă face figuri”.

„Bă, ăla de-acolo nu e Băligărescu?” întreabă cineva.

„Ba da!”

„Huooo, huooo”, strigă toţi, Lică şi susţinătorii Louisei inclusiv. „Ce faci, Băligărescule? Ai ieşit la furat? Cotroceniul nu-ţi mai ajunge?”

Gorilele preşedintelui se agită, vorbesc în gulere, dar Cocârţ le face semn să înceteze. „Bă, stimaţi români,” îi ia pe scandalagii, „dacă-mi mai ziceţi Băligărescu, daţi-mi şi-un miel! Huooo!” le strigă înapoi.

„Terminaţi!” ridică Louise vocea la ai ei şi intră în club.

„Ce naiba ai întârziat?” o ia Bismut. Ca s-o scurteze, ea dă vina pe Gala, care făcuse ca trenul pe bulevard. Bismut ridică sprânceana: „De unde-a ştiut Gala să te găsească?”

„Asta mă întreb şi eu”, se încruntă Louise.

Intră într-o sală înaltă, care aduce a salon de bal. Alături, o expoziţie de fotografie: fabrici abandonate, barăci ruginite, femei în capoate rupte, beţivi fără dinţi. Artiştii dramatizaseră cadrele, ziceai c-au pândit special zile înnorate ca să pozeze drumuri desfundate, bălţi şi gropi de gunoi.

„Vine cineva la expoziţia asta?” se interesează Lică, apropiindu-se de Louise.

„Cum să nu? Doi dintre fotografi sunt premiaţi la Veneţia.”

„Eu eram curios dacă se uită careva la *poze*. Ţie-ţi plac?”

„Normal, eu le-am selecţionat.”

„Las-o în pace”, se aude Sobek de lângă ei.

Şi Louise, uimită să-l vadă: „Mă descurc singură, mulţumesc”.

„Vă cred,” spune Sobek, „dar sunteţi invitata mea. Cum să vă las singură cu hăitaşul ăsta bătrân?”

Louise şi Bismut încremenesc. Se uită la Clara. Ea ridică din umeri: „Sobek a avut ideea unei Seri Deschise cu tine şi, na, mi s-a părut super”.

„Şi nu puteai să-mi zici şi mie?” se înfurie Louise. Nervoasă, o ia spre scenă, aşezându-se în faţa gheridonului Vallin, de unde mai vorbiseră Pârşu, Şalăul-Fritz, generalul Şoltic, de la SRI, şi mulţi alţii.

Dar Lică, venit fuga după ea: „Dacă vreţi, plec”.

„Ca să pretindeţi că refuz controversele?”

Lică se înclină, se duce în sală. Ascuns în spatele unei perdele, Bismut vorbeşte la telefon: „Daţi sfoară pe Facebook că se lasă cu sânge. E Lică aici!”

Cu sânge? tresare Louise. *De unde şi până unde?* „Aş putea,” se apleacă Chimir la urechea ei, „să am grijă de Lică”. Îl aude un tip masiv, creţ, care rânjeşte la el: „Facem ca pe 13-15 iunie, dom’ Chimir, sau ca la protestul contra experimentelor CERN?”

„Îmi pare rău c-am venit”, o ia Louise pe Clara. Dar creţul: „O s-avem grijă să nu iasă tărăboi, domnişoară. Cu dânsul suntem cei mai atenţi,” face semn spre Chimir, „c-a protestat şi contra găurilor negre, acum un an”.

Chimir se îmbârzoiază, dar Sobek îi suflă: „Taci! Am venit ca să ascultăm argumente, tâmpitule!”

„Pot să vă citez?” se izmeneşte Chimir. „Asta cu *tâmpitule* e bună.”

„Citeaz-o şi pe-asta: marş, imbecilule!”

„Băi, eu mă car”, face Louise, dar Bismut o roagă să stea, căci mii de zeloţi aşteaptă podcastul. Louise ia foc: *cum am intrat în rahatul ăsta?, în puii mei, ce mă fac?* „Puteai să-mi zici de Sobek, puteai să-mi zici!” îi şopteşte Clarei.

„E doar o Seară Deschisă. Nu-i datorezi nimic.”

„Las’ că-i bine,” o încurajează Bismut, „o să se vadă că nu vorbim doar în bulă.”

„Pe banii lui Sobek?” scapără ochii Louisei.

Dar Clara: „Faci din ţânţar armăsar”.

„Pe bune? Unde e Slav?” îşi aminteşte Louise că vorbise *şi* cu el despre Club Rockweiller. „El de ce nu mi-a spus nimic? De ce nu-i aici?”

„Slav... eh... nu vine. Fiul lui e... în spital.”

„În spital?”

Şi creţul, făcând pe mâhnitul: „O supradoză, veşnica lui problemă”. „Vedeţi să nu vă apuce plânsul”, scrâşneşte Louise. Dar creţul: „Numai părinte să nu fii! Vă daţi seama ce nenorocire pe bietul Slav? Cum s-o fi simţind ca tată de drogat?”

„Jigodia, îl rezolv”, suflă Chimir.

„Nu mai spune!” face creţul. „Şi-o să ceri ordin scris, ca-n 13-15 iunie?”

Chimir dă să sară la creţ. „Hai, dă,” îl aşteaptă ăla cu mâinile la spate, „dă, că suntem în direct pe Facebook, nu e ca-n ’90, când doar tu vorbeai cu ai tăi de la SRI”.

„Aveam şase ani în ’90,” strigă Chimir, „ce tot bagi strâmbe?”

„Gata!” se interpune Clara între ei. „Hai că începem.”

Dar creţul, zădărându-l pe Chimir: „Crezi că nu ştiu ce-aţi făcut, tu şi cu şefii tăi? Noi am mâncat bătaie în stradă şi voi v-aţi apucat de comerţ cu arme!” „Arme?” cască Louise ochii. Dar Chimir: „Nu-l asculta! Aveam şase ani, ce comerţ cu arme?” La care creţul: „Întreabă-l pe Radu, Louise, întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi!”

„Vorbeşti despre frate-meu, nu despre mine!” înnebuneşte Chimir.

„Înseamnă că tu n-ai protestat decât împotriva bosonului Higgs. Eşti mai prost decât credeam, nu-ş’ de ce se sperie lumea când aude de tine.”

„Frate-tău face comerţ cu arme?!” se uita Clara la Chimir.

Lui Chimir îi ies ochii din cap, se jură că creţul e omul lui Garfield, dar creţul îi dă cu huo şi-l face lepră: mai ţine minte cum a adus jandarmii în Parlament? „I-am adus fiindc-aţi furat voturi!” zbiară Chimir. „Da’ ce, voi nu băgaţi procese ca Gestapoul?” urlă creţul. „Boilor, nu mai scăpăm de voi!” răcneşte Chimir.

„Ne facem de cacao”, îi strecoară Louise lui Bismut. Noroc cu Clara, care bate în microfon, amenințând c-aduce *ea* jandarmii la club, ce naiba, s-au ţăcănit? Ca prin minune, se face liniște, iar Louise se pomeneşte cu un bilet în poală: „Cine te plăteşte? De unde are bani Calea Dreaptă, neterminato?”

Nimeni nu ştie ce e cu biletul. Bismut îl pozează, cere ajutor pe Facebook. În fine, începe podcastul: Clara îi pune Louisei primele întrebări despre Max. Louise recunoaşte că „a mers la pont” (sare peste Igel şi Chupka), face aluzii la nişte amenințări pe mobil, după care *îl povesteşte* pe Max: olimpic la mate, detaşat la Grădiştea, Secretar de Stat şi aşa mai departe, ajungând în cele din urmă la cartelurile din socialism, când unul ca Ruşinaru (nu dă nume) primea telefon de la un director care voia opt tone de *ţeavă*, de pildă, iar Ruşinaru suna zece tovarăşi de şpriţ, care fiecare suna la alţi zece,

astfel încât Ruşinaru punea în mişcare o ţară întreagă cu *un singur* telefon şi nimeni nu plătea cele opt tone de ţeavă, căci erau livrate tovărăşeşte. Louise spune că ăsta a fost talentul lui Max: a translatat în capitalism sistemul comunist de relaţii, făcând bani cot la cot cu politicii, fără să rişte un sfanţ.

„Nu relaţii a translatat, ci un mod de încredere", strigă Lică din spate.

Dar Louise: „Nu un mod de încredere, ci o mafie". (Râsete.)

„Mafie? Credeţi că suntem în stare să ne împuşcăm?" (Iarăşi râsete.)

„Las' că ne învaţă ruşii să tragem", face Louise. (Râsete şi mai mari.)

Povestea ajunge în zilele noastre, la cei ce s-au trezit că nu mai aveau acces la banii lor, căci îi folosea Max în suveica lui, la firme băgate în faliment ca să fie cumpărate pe nimic, la ordonanţe ce suspendau taxele două-trei săptămâni, pentru produse importate de amicii lui Max, „... acestea fiind afaceri bazate pe încredere, după cum ne-a explicat domnul Lică, aici de faţă".

La care Lică: „Cu Max aţi vorbit înainte să publicaţi materialul?" Louise spune că da, numai că el a refuzat s-o întâlnească. „Aha", face Lică, grăbindu-se s-o înghesuie: „Sunteţi prietenă bună cu fiica lui Max, ea v-a dat informaţii despre tatăl ei?" „Nu", zice Louise. Lică se prinde că ea a întârziat cu răspunsul, dar nu spune decât: „Înseamnă că altcineva l-a vândut".

„Sper că nu vreţi să vă dezvălui sursele."

„Dumnezeule, nu, dar mă întreb cum vă simţiţi după ce-aţi scris ce-aţi scris despre tatăl celei mai bune prietene."

„Anca a ştiut tot timpul ce fac!"

„Corect, *fiat justitia pereat mundus*... Întrebarea e: aţi face publice date similare despre, să zicem, *fratele* dumneavoastră?"

„Sugeraţi să tăcem dacă cei implicaţi au legătură cu noi?"

„Voiam să-mi satisfac o curiozitate."

„Ţi-ai satisfăcut-o", se bagă Chimir. „Altceva?"

„Ei, dacă vă jenează întrebările, tac."

Louise zice că n-are probleme cu întrebările, numai că Lică le formulează cu rea credinţă; în plus, ea ştie c-ar stârni suspiciuni dacă s-ar apăra, aşa că Lică să nu se mire dac-o să-i răspundă tăios. El o

asigură că nu cu ea are ce are, dar îl miră *viteza* cu care a reacţionat Gaftoi la articolele ei: să aibă Calea Dreaptă alianţe incompatibile? Cum se cheamă legătura dintre presă şi Parchet? Nu e tot o formă de corupţie? Pe de altă parte, de ce Parchetul n-a anchetat şi alte cazuri cu aceeaşi celeritate, de ce n-a dat curs, de exemplu, dezvăluirilor lui Lică? Iar în ceea ce-l priveşte pe Gaftoi (ştiţi c-a fost şi el la Grădiştea, nu?), cum se face că a declanşat ancheta *imediat* după ce Louise a publicat materialul despre malversaţiunile lui Max?

„Sugeraţi că Gaftoi mi-a îndrumat ancheta?" se înfoaie Louise.

„Nu, dar nu pricep de ce v-aţi ocupat tocmai de Max."

„Asta-i bună! Dumneavoastră de ce aţi scris despre podurile plătite din bani publici, care n-au fost făcute decât pe hârtie?"

„Daţi-le încolo de poduri, Max e un subiect mai *amplu*. Nu v-a fost teamă că n-o să puteţi scrie tot ce aflaţi? Bismut şi Vuia nu v-au avertizat?"

Louise dă ochii peste cap: „Ba da, mi-au zis că corupţia e nesfârşită".

„Deci nu ştiţi cu ce altceva se ocupă Max", conchide Lică. Cei din sală nu-şi dau seama ce a vrut să insinueze şi strigă la el. Nepăsător, Lică reia: „Admit, corupţia e în trend. Păcat c-o căutaţi numai la socialişti". „Nu e adevărat", îl contrazice Louise şi-l trimite pe site-ul Căii Drepte: „Chiar azi, Doru a dezvăluit că Anderco, un liberal, a vândut zăcămintele de gaz din Marea Neagră, *înainte* ca România să capete drepturi în zonă."

„Ei," se fasoleşte Lică, „Anderco e non-stop atacat de când exploatează gaze de şist. Nu s-a luat şi Bismut de el?"

„Şi nu era normal să se ia? Gazele de şist sunt un dezastru ecologic."

„De-aia nu ştim cine finanţează ONG-ul lui Bismut?"

„Cam *whatabout* felul în care vorbiţi, dar vă răspund: ONG-urile nu fac profit, deci n-au de ce să dea socoteală nimănui pentru bani".

„Nici chiar sponsorilor, căci oengistul care dă bine din gură nu dă faliment. Acum însă, n-aveţi ce face, veţi fi auditaţi, s-a dat o hotărâre de Guvern în acest sens".

„Am atacat-o în instanţă!" iese Bismut din spatele perdelei. „Statul s-a luat de noi abuziv, uitând că ONG-urile pun osul la treabă când miniştrii îşi văd de afacerile personale."

„Ce faceţi, citiţi de pe prompter?” pufneşte Lică. Lumea îl huiduie, dar el nu se lasă: „Într-un fel, aveţi dreptate: când am cercetat afacerea podurilor neconstruite, am aflat că dumneavoastră aţi făcut poduri pe bune lângă zăcămintele de gaze de şist. Să spun şi de heliporturile pe care le construiţi *acolo*?”

„E o zonă defavorizată, răspundem unor cerinţe fireşti. Heliporturile vor permite transportul pacienţilor la spitalele mari.”

„Ce chestie... deci pe cerinţe fireşti câştigaţi mai bine decât la Köln!”

„De unde ştiţi cât câştig?”

„Treaba mea! Problema e că n-ar trebui să ştiu doar eu, corect ar fi să vă faceţi public bilanţul, ca să nu se mai întrebe nimeni de unde vă vin banii. Să fie de la o firmă petrolieră cu sediul la Amsterdam?”

„Iar placa asta, cu străinii care ne fac şi ne dreg?” ripostează Louise.

Dar Lică: „Eu îi iubesc pe străini. Fi-miu e un pămpălău, dar străinii au făcut om din el: s-a dus la Paris, s-a tras cu mitraliera în bistrouri; s-a dus la Berlin, s-a intrat cu camioane în mulţime; s-a dus la Bruxelles, a început războiul civil”.

„Credeam,” zice Bismut, „c-aţi venit să vorbim serios. Vă luaţi de banii mei, atacaţi firme din Amsterdam, îl susţineţi pe Anderco cu gazele lui de şist... Sunteţi un banal *naţionalist*, domnule...”

„... la fel ca americanii care se bat cu *ruşii* din Amsterdam,” i-o întoarce Lică, „care ruşi n-au chef să exploatăm gaze de şist. Apropo, n-aţi răspuns: cine vă dă bani pentru campania anti-gaze de şist?”

„În niciun caz cei care le plătesc şcoli în Elveţia copiilor unor jurnalişti,” i-o trage Louise, clipă în care auditoriul se porneşte din nou: „Huo, du-te, lasă-ne!”

„Eu nu vorbeam despre jurnalişti,” zâmbeşte Lică strâmb, „ci despre Bismut, care pretinde că e mare manager pe banii altora. Nu riscaţi niciun sfanţ personal, domnule, tot ce faceţi e să recitaţi narativul primit în plic!”

„Băi, comunistule!” strigă Chimir.

„Termină,” îi suflă Louise, „abia aştept să vorbim despre fratele tău”.

„Şi eu despre al tău,” se schimbă Chimir la faţă.

Louise are un moment de descumpănire (*deci Chimir ştie*, îşi zice), dar e mai enervată de Bismut, care nu-l pune pe Lică la punct. *Ei, şi?, las' că-l atac eu!* „Aveţi cumva afaceri cu Max? De ce v-a deranjat ancheta mea despre el?”

„Pe bune că nu m-a deranjat”, râde Lică. „Dac-aţi fi lucrat pentru mine, vă băgam pe prima pagină şi, la ora asta, eraţi deja pe urmele lui Cocârţ.”

„Liniştiţi-vă: deja îl investigăm.”

„Şi o să publicaţi ce aflaţi? Eu cred că n-o să daţi drumul nici la tot ce aveţi despre Max. Adevărul e,” se înmoaie el, „că nici eu n-aş publica o anchetă contra Şalăului-Fritz!” (Râsete.)

„Dacă aveţi ceva despre el,” face Louise, „vă dau o mână de ajutor, bine?”

„Mă mai gândesc”, se amuză Lică.

Deodată, se ridică un umflat, care o întreabă pe Louise, cu glas pierit: „Credeţi că procesul lui Murgescu va desfiinţa corupţia?”

„Nu,” zice ea, „dar ăsta nu e un motiv ca să tăcem”.

„Uitaţi, eu fac afaceri”, reia umflatul. „Pentru mine, UE e protecţionism curat pentru occidentali. Tema asta aţi ancheta-o?”

Lumea strigă la el. Dar Louise: „Nu ştiu ce fel de afaceri faceţi dacă puneţi problema aşa. În fine, dacă tot vorbiţi despre Occident, aflaţi că cel mai mult şi mai mult aş investiga datoriile Germaniei către România din al Doilea Război Mondial. Nici până azi nu ne-au plătit petrolul şi cerealele”.

Se face linişte. „Se vede că l-aţi anchetat pe Max”, spune Lică. „Cum aşa?” „Păi, asta e ideea lui Oli-Papainoage, tovarăşul lui. Voia ca Guvernul s-o folosească în negocierile cu Germania.”

„S-a gândit prostul de Papainoage la aşa ceva?” se ridică o rumoare în jur. Tâlharul ăla? Nu e idiot, mă, e doar şulfă... Ce idee, se mai pot obţine bani pe tema asta? Normal, nemţii abia au stins datoriile către englezi din Primul Război Mondial, aşa că nouă de ce nu ni le-ar da pe cele din Războiul al Doilea?

„Păcat că s-a gândit şi Oli la aşa ceva”, se pleoşteşte Louise, ignorându-l pe Bismut, care-i trimite sms după sms, sfătuind-o să schimbe subiectul.

Şi Lică, profitând de armistiţiu: „Vedeţi că respectabilitatea profesiei noastre, câtă mai e, e-n mâinile dumneavoastră, domnişoară Baghiu”.

Se termină podcastul. Lumea iese în curte la cocktail. Nu mai plouă. „Ce îndârjit sunteţi!” îl ia Louise pe Lică. El zice că nu e nici socialist, nici neocon, nici progresist, şi îşi permite. Pe de altă parte, adaugă el, corupţia n-o să se termine în veci, e fiziologică, ţine de natura umană; ce o face pe Louise atât de sigură c-o s-o şteargă de pe faţa pământului?

„Şi de ce n-aş fi sigură?” pufneşte ea. „Of, n-aveţi copii, n-aveţi cum să înţelegeţi”, se întristează Lică. Şi apoi: „Auziţi, aveţi idee în contul cui scrieţi?” „Ce vreţi să spuneţi?” se zburleşte Louise. „Uitaţi,” face el, „mă macină o chestie: cât la sută din ce scrieţi e convingere şi cât e mimetism? Personal, cred că scrieţi din convingere, dar mă tot întreb: cum aţi ajuns la aceste păreri?, *cine* v-a influenţat?, de unde şi până unde aveţi certitudinea că sunteţi corectă?”

Louise cască ochii: „Chiar nu-s tembelă, să ştiţi!” Iar Lică, râzând: „Vă cred, vă cred... Ia spuneţi, despre Portul Agigea aţi scrie ceva? Am nişte informaţii pentru care pun mâna-n foc! Din chestia asta poate să iasă un dosar de corupţie u-ri-aş!” Dezvoltă ideea, dar nu mult, căci Bismut, răsărit brusc lângă ei, îl ia prin surprindere: „Sunteţi tăios, domnule”, îi zice. Lică aprinde o ţigară: „Da. Sau nu”, spune şi pleacă, salutând-o doar pe Louise.

„Ce arogant”, face Bismut.

„Dacă-i arogant, de ce nu i-ai dat peste bot?”

„N-am vrut să mă cobor la nivelul lui, dar las’ că-l buşesc pe Facebook.”

„Data viitoare, buşeşte-l pe loc”, nu-l iartă Louise. „Ştii că mi-a propus o anchetă despre Portul Agigea? Cic-ar investi unii acolo.”

„Cine să dea bani pe mormanul ăla de fier vechi?”

„Chinezii. Lică pretinde că dac-am moderniza Agigea, mărfurile din Asia ar ajunge în Europa Centrală mai repede cu o săptămână.”

Şi Bismut: „Asta e o manevră anti UE, precis e băgat Max”.

Louise rămâne pe gânduri: o deranjează ceva la Bismut, dar nu ştie ce. Se uită în telefon, e târziu. Mda, s-ar cam căra de la club, numai că Sobek se apropie de ea, ca un bondar scos din miere: „*What’s a nice kid like you doing in a place like this?*” îi cântă ca Sammy Davis Jr. „*I’m*

not that nice”, face Louise, clipă în care din vârful Turnului Litvak ţâşneşte un evantai de lumină. „Fir-ar să fie”, se strâmbă ea scârbită.

Şi Sobek, răzând: „Ce naiba ai cu Turnul? Niciodată, dar niciodată nu ţi-a plăcut”. Louise dă să-l întrebe de unde ştie ce nu-i place ei, dar îşi dă seama că acum *trebuia să răspundă că nu-l înghite pe misoginul de Litvak*. „Ei?” îi joacă lui Sobek ochii, iar tânăra, ca să scape de replica pe care nu vrea s-o dea, fuge la bufet şi aruncă un shot de vodcă pe gât.

46. AZILUL. LOUISEI I SE PARE CĂ ARE NOROC

Medicul creşte debitul injectomatului: „Cum e?” o întreabă pe Louise.

Bătrâna închide ochii, numără până la o sută, deschide ochii din nou. „E mai bine”, zice. „După voce, n-aş fi zis că sunteţi blond.”

„Cei mai mulţi mă cred chel”, râde medicul. „V-am citit contractul. Sunteţi sigură că doriţi să continuăm procedura?”

E sigură, da. Ar fi vrut un contract mai avantajos, dar nu primise acces deplin. „Amintirile dumneavoastră ne pot face rău”, se justificase agentul Enclavei, „suntem o comunitate mică, de cinci sute de mii de membri, iar la o masă de difuzie atât de restrânsă, un nou venit ne parazitează uşor. Până ne facem o opinie în ce vă priveşte, nu vă oferim decât acces parţial. De acord?” Louise a fost de acord: orice, numai să scape de marele tot.

„Domnii din hol mai pot aştepta cinci minute?” întreabă medicul.

„Normal”, zice ea. Medicul îi aplică electrozii, o conectează, e gata să-i citească instrucţiunile, dar Louise ştie ce se vrea de la ea: se plimbă prin cameră, îşi lasă corpul liber, să-l *perceapă* toţi din reţea, să-i simtă ochii, oasele, muşchii. Merge greu, îşi calculează paşii, se uită îngrijorată în jur. Cu toate astea, i se pare reconfortant să fie iscodită de cinci sute de mii de sisteme nervoase ce-i împrumută *know-how*-ul lor trupesc, îndelung exersat.

„Nu vă grăbiţi”, face medicul. „Nu plănuiţi *tot*, trupul e mai deştept decât credeţi. La mers, cel puţin, e mai priceput decât dumneavoastră.”

„Şi dac-o să cad?”

„Sunt aici, nu vă temeţi.”

Medicul e douăzeci şi cinci la sută simpatic. Louisei îi vine să chiuie când îşi dă seama că vede ca-n tinereţe, dar nu spune decât: „Băi, e marfă!” „Şi n-am ajuns decât la şaizeci la sută din potenţial”, observă medicul, zâmbitor, adăugând c-ar putea să le dea muşchilor *un mic brânci*, numai că nu vrea să solicite cordul. „Prefer,” zice, „să exersaţi şi să vă amorsaţi funcţia cardiacă de una singură. De acord?”

„La vârsta mea eşti de acord cu orice.”

„Totul e să nu mă daţi în judecată peste o lună”, se amuză el. „Oricum, asta e politica Enclavei: pas cu pas.”

Medicul termină procedura. I-a luat cu zece minute mai mult decât a promis, aşa că le cere scuze celor din hol, dar lor nu le pasă. Nici lui, de altfel. E mirat când află că doi dintre ei sunt jurnalişti, îi priveşte ca şi cum jobul lor e pe ducă, remarcând totodată că Enclava n-are nevoie de jurnalişti. Louise zice însă că jurnaliştii ar avea rost în Enclavă, căci nu toţi oamenii sunt dispuşi să ofere sută la sută acces în mintea/sufletul lor. Cu alte cuvinte, mai e loc de bârfă.

„Ah, clar!” zice medicul, dându-şi seama că Louise n-ar oferi nici moartă acces sută la sută. „Ştiţi ce mă întreb,” reia ea, „procedura asta...” „Are o denumire pretenţioasă,” o întrerupe medicul, „i se spune *acordare*”. *Ce prostie*, se gândeşte Louise, dar, fiind vorba de viaţa ei, lasă cârteala: „Dacă am înţeles bine, *acordarea* e un fel de transfer, nu?” „Transfer, corect,” admite doctorul, „transfer în reţeaua Enclavei”. „Întrebarea e,” îl ia Louise, „cât din *mine* ajunge în Enclavă? Doar cea care voi fi de-aici înainte? În cazul ăsta, parcele întregi din Louise Baghiu vor rămâne pe dinafară”.

„Nu ştiu să vă răspund, eu sunt doar călăuza”, zâmbeşte doctorul, adăugând că nu e membrul Enclavei, ci doar un extern. Louise nu-l întreabă de ce n-a intrat în Enclavă, poate doar să spere că nu-i plac fiinţele colective: când vezi cu un milion de ochi, când gândeşti cu o jumătate de milion de creiere şi când ai la dispoziţie tot atâtea trupuri *refurbişabile* capeţi o putere cumplită, dar nu mai eşti tu.

Până una-alta, bătrâna se bucură de beneficiile venite la pachet cu Enclava: coboară scările singură. Dacă nu i-ar fi jenă, ar ţopăi. Iese în grădină, se uită la copacul cu frunze mari, lătăreţe (nu e cireş!), şi se aşază pe banca pe care stă de vorbă de obicei. Ar putea să iasă din curte, dar mai bine se bucură de umbra copacului cu nume necunoscut. Oricum, preferă să se concentreze asupra tânărului

jurnalist – poftim, are o barbă teribil de deasă şi un păr atât de lung şi de creţ, că te miri cum de reuşeşte să-l pieptene.

„Ei, şi după confruntarea cu Lică ce s-a întâmplat?” o întreabă Andrei.

„Te-au angajat domnii?” face ea, privind şugubăţ la cei doi jurnalişti.

Se râde, clipa e perfectă, nu poţi vârî în ea nici un ac. Voioasă, Louise povesteşte: după ce lumea a plecat de la Seara Deschisă, Lică s-a dus la ziar şi a scris un articol (avea stil, şpăgarul!) despre cei pe care îi considera „castraţi social, generatori de haos, ucigaşi ai temelor arzătoare, filtre ale dublei măsuri, dictatori ai narativului general. O stafie bântuie Occidentul, un Stalin cu geometrie variabilă, oscilând între un *shemale* negru drogat şi o lesbiană răsfăţată care trage de fiare: el/ea e zelotul!” A doua zi, a lipit un afiş pe uşa fumoarului din redacţie: „E PREFERABIL CA HOMOSEXUALII ŞI CÂINII SĂ NU INTRE AICI”, drept care comunitatea LGBT a reacţionat imediat, dându-i motiv să răspundă, după cum plănuise: „Pe afiş nu apar interdicţii,” a postat Lică pe Facebook, „eu n-am vrut decât să-i protejez pe membrii mişcării LGBT. Din câte ştiu, ei/ele nu fumează tutun, ci doar *mariejeanne*”.

Peste o oră, l-a amendat Comisia anti-Discriminare. A dat banii pe loc şi s-a oferit să sponsorizeze Comisia, dar i s-a zis pas. Atunci, a făcut o donaţie Catedralei Sfânta Parascheva din Iaşi (el fiind ateu), ca să-i zădăre pe zeloţi, după care a acceptat o invitaţie la GigaNews, portavocea televizată a Căii Drepte. Ajuns în platou, l-a făcut albie de porci pe Max, scoţându-i din minţi pe Vuia şi Bismut, căci le fura retorica fără pic de ruşine. Când moderatoarea l-a întrebat de ce îl critică pe Max, deşi până atunci i-a luat apărarea, Lică a replicat: „Citiţi transcriptul de la Club Rockweiller şi arătaţi-mi *unde* i-am luat apărarea lui Max! Pricepeţi că nu doar cu corupţii am treabă, ci şi cu apostolii dublei măsuri de la Calea Dreaptă!”

Moderatoarea mai-mai să-l dea afară, iar Lică i-a zis că, dacă-i pe-aşa, pleacă singur, căci n-avea chef să fie văzut în compania unei bioleniniste care nu accepta alte păreri. Ce? O deranja diversitatea opiniilor? Nervoasă, ea s-a luat de afişul cu homosexualii şi câinii, iar Lică a răspuns, mimând uluiala: „Ştiam că luptaţi pentru bunăstarea căţeilor vagabonzi. Vreţi să-i expunem *la fum* de ţigară? Ce-aveţi cu bietele animale? N-aţi auzit că sunt ţări gata să pună semnul egal între oameni şi câini? Ce-i drept, ei nu grăiesc, *latră*, dar, chiar şi-aşa, sunt fiinţe non-umane, au drepturi, sunt tot un fel de cetăţeni”.

„Deci refuzaţi să admiteţi că aveţi ceva cu homosexualii”, l-a încolţit moderatoarea, îmboldită de *handler* prin căşti.

„N-am nimic cu ei, dar prefer femeile: nu-mi plac fiinţele omeneşti cu păr pe picioare”, s-a prostit Lică, ceea ce s-a lăsat cu altă amendă, pe care aveau s-o plătească sponsorii lui. „Pe mine,” a adăugat el, „mă pedepseşte Anti-Discriminarea pentru hărţuire a comunităţii LGBT, dar pe zeloţi de ce nu-i articulează pentru articolele anti musulmane publicate pe vremea războiului din Afganistan? Nu vă miră volta lor de o sută op’zeci de grade? Când au fost corecţi politic? Atunci sau acum?” Moderatoarea a vrut să-l oprească, însă Lică prinsese elan: „De ce Max e închis şi alţii sunt liberi? El e arestat fiindcă a intrat în banii unor persoane *fizice*, pe când alţii au atacat rezerva de combustibili fosili a *ţării* şi, cu toate astea, nu i-a întrebat nimeni de sănătate. Să amintesc de absurdul aritmetic, conform căruia Max e acuzat de prejudicii de două miliarde, deşi capitalul Băncii Tranzit e de doar şase sute de milioane? Procurorul Gaftoi n-a făcut clasele I–IV? Cum să furi două miliarde din şase sute de milioane? Păi, ăsta-i rechizitoriu?”

„Aha,” s-a frichinit gazda, „deci îi *luaţi* apărarea lui Max!” „Ba-l bag pe zelotul-şef la apă!” s-a frichinit Lică, scoţând cópii după actele ce dovedeau că Bismut primea donaţii de la GigaNews. „*Fake news*!” a strigat moderatoarea şi, după ce-a tras aer în piept, a zis că „marşul spre democraţie (!) e inevitabil”, Lică răspunzând că „e inevitabil ca viitorul să nu fie inevitabil”, ceea ce s-a lăsat cu o clipă de neînţelegere în platou.

Ajunsă aici, Louise se prinde că iar a luat-o gura pe dinainte şi-i întreabă pe cei trei: „Am mai mult aplomb, este?” Andrei zice că da. El, unul, se bucură că maică-sa a semnat cu Enclava, căci, după ce se va întrema, o să se poată întoarce acasă. Ea însă îi spune că n-are unde: vânduse *tot* ca să semneze contractul.

„Oh,” exclamă jurnalistul tânăr, „îi ţineţi p-*ăia* din Enclavă cu banii de-o viaţă!” Dar ea: „Ei, şi?” Jurnaliştii evită să-l privească pe Andrei, au senzaţia că maică-sa l-a dezmoştenit, numai că el face semn că nu-i pasă, moment în care slăbănogul revine la ale lor: „Şi Max ce făcea în timpul ăsta?”

„Era la Rahova, se plângea de dureri de inimă. Auzisem că-l vizitase un doctor, dar ăla, unul Sahib, nu era cardiolog; în schimb, era nepotul lui Canta şi-l ştia *şi* pe Ruşinaru, aşa că l-am vizitat. El a crezut c-am venit pe chestiuni sindicale, că se ocupa şi de aşa ceva, şi a turuit ca o

moară stricată. Doamne, ce tip arogant: se purta ca Bismut, voia să ţi se bage sub piele.”

„Suntem la curent cu povestea lui”, o întrerupe mustăcioară, cam prea grăbit.

„Şi eu,” face Louise înţepată, „nu-mi zice că te sperie!”

„Vai, nu, doar mă mir de oamenii de atunci. Erau... *aiuriţi*?”

„Şi eu tot de atunci sunt”, face Louise. „Ei, dumneavoastră aţi fost altfel.” „Şi-acum sunt altfel. Cine-mi dă o ţigară?” Primeşte una, o aprinde, trage cu sete un fum şi reia: „Mă rog, Sahib nu ştia mare lucru şi, când i-am zis lui Gaftoi despre vizita lui la arest, m-a sfătuit să uit tot. Cică serviciile îi transmiseseră lui Max prin Sahib să se dea bătut”. Deodată, Louise se ridică.

„Tot aud nişte focuri de armă venind dintr-acolo”, arată ea peste un crâng de salcâmi.

„E un stand de tir pentru VIP-uri”, zice jurnalistul cel tânăr.

„Fiicei mai mici a lui Macu îi plăcea tirul”, observă Louise. „Şi mie îmi plăcea, mai ales talerele aruncate din turn. Au şi aşa ceva?”

„Ar trebui”, zice tânărul, intrând pe site-ul clubului de tir.

„Păi, hai acolo! Mor de plăcere când văd talere spulberate. Iar dacă văd şi-un accident de tir cu VIP-uri, e mai mult ca perfect.”

47. ARESTUL DIN RAHOVA. UN MESAJ

Cabinetul medical din arest aduce a CAP: gratii verzi la ferestre, pereţi scorojiţi, o muşama căcănie pe canapeaua de consultaţii. Medicul, un avorton palid şi exoftalmic, vorbeşte mâncând mare parte dintre vocale: „S’ tr’ţ, dm doctr”, îl întâmpină pe Sahib, invitându-l să ia loc pe canapea. Mai e un scaun în faţa biroului, dar îi e rezervat lui Max. „S’ v-dc ’n scun şi dumnvstr?” „Nu, *merci*.”

Preţ de câteva clipe, cei doi medici se privesc în tăcere. La un moment dat, gazda îşi cere scuze, spune că n-are încotro şi c-o să asiste la consultaţie; ştie că se duce naibii dreptul la intimitate al pacientului, dar unde am ajunge dacă puşcăriabilii ar avea drepturi ca toată lumea?

„Nicio problemă”, face Sahib.

Nu trece mult şi apare Max. Zâmbitor, se îmbrăţişează strâns cu Sahib: „Băi, tot slăbănog ai rămas!” zice. Şi Sahib, hlizindu-se: „Tu, în schimb, te-ai făcut un grăsan”. Nu-i spune însă că-i căzuseră şi doi dinţi din faţă şi că avea păr năclăit.

Max e relaxat, se aşază picior peste picior şi cere o ţigară. Avortonul îi atrage atenţia că e „cu inima”, dar Murgescu insistă: vrea o ţigară. Sahib îi aprinde una şi-i întinde valiza de la fosta nevastă. Avortonul se uită lung la valiză, însă nu spune nimic.

„Te-ai văzut cu Gala?” întreabă Max. Sahib se miră: „Care Gala?” „Ah”, face Max, privind la Sahib. Acesta e încurcat, vrea să-l consulte, dar zici c-a uitat toată medicina în arest. În sfârşit, o ia cu anamneza, că ce-l supără pe Max, de când a început...

Murgescu sare ca ars: „De când a *început*?! De *când* nu mai au dreptul să mă ţină închis! Legea spune că, fără acuzaţii clare, n-ai voie să ţii un om în arest mai mult de treizeci de zile, or eu sunt aici de trei luni! Mă rog,” coboară el glasul, privind la medicul închisorii, „cei de-aici n-au nicio vină...” „N’-vem! P’ b’ne!” face avortonul. „... ascultă ordinele,” continuă Max, „comandantul mi-a zis: «Macule, ordinu-i ordin, băga-mi-aş picioarele!» Mda, bine măcar că nu pierd timpul: m-am apucat de arabă, iar Gala (cum de n-ai întâlnit-o?), mi-a trimis o lucrare despre Emin. Credeam că ştiu tot despre el şi, poftim!, încă aflu chestii uluitoare. Ştiai c-a fost la Danzig după Primul Război Mondial?”

Vorbeşte mult. Avortonul îi atrage atenţia că are la dispoziţie doar o oră şi că rămâne neconsultat, numai că Murgescu nu-l bagă în seamă: „N-am *Lebensraum*, nu pot să mă spăl! Voiam să m-apuc de flotări, abdomene, dar unde? Doar mănânc şi nu fac *pic* de mişcare, cum să nu mă ia inima? În închisoare te îngraşi şi transpiri, te îngraşi şi transpiri! Plus nervii! Tu ştii pe câţi i-am ajutat eu? Tone de politici, tone de afacerişti! Le-am dat credite să-şi ia vile, să-şi plimbe piţipoancele la Monaco, şi *unul* n-a venit să mă vadă! Ina a bătut Parlamentul, Gala s-a dus la firmele pe care le-am scos din rahat, dar toţi m-au uitat! Şi-a venit el,” îi explică Max avortonului, „a venit Sahib, căruia nu i-am dat niciodată nimic!” Avortonul ridică din umeri: deh, oamenii, pare să zică, fiind atent ca deţinutul să nu scrumeze pe jos. „Să mai spun că habar n-au de ce să m-acuze? Eu ştiu ce-am făcut, sunt dispus să plătesc; mi-a luat Dumnezeu minţile, scriitorii au dreptate, *toată literatura* are dreptate: cum dai de bani, cum joci lumea pe degete, zici că ai o ţară a ta, îi scrii Constituţie, norme de

convieţuire, tot! Gagici, chefuri, întâlniri la nivel înalt, putere: aşa iese la suprafaţă gunoiul lui Freud! Ei," schimbă vorba, „ştii că Kruger, Nobelul pe economie, mi-a făcut cadou o carte cu autograf? Ei, bine, acum doar el, Ina şi Gala mai ştiu de mine, ei trei şi cu tine, patru proşti! Kruger a intervenit pentru *mandea* la Ministrul Justiţiei, numai că nici lui (îţi vine să crezi?), nu i-au răspuns în termen legal".

„Şi totuşi, durerile tale de inimă..." dă Sahib să îndrepte discuţia pe un făgaş medical, însă Max o ţine pe-a lui: „Ştii cum decurge ancheta? Nu doar că habar n-au *unde* să mă încadreze, căci pentru boii ăştia orice operaţiune cu bani *e* ilegală, dar ei vor de fapt altceva. Am un procuror serios, cult, i-am explicat ce e marea finanţă, numai că el are ordin: «Dă-mi nume, Macule, *nume*», îmi spune, «c-altminteri fac ăştia *altfel* de anchetă». «Cum adică *altfel*?» întreb, «păi, nu ţi-am arătat cum poţi să mă faci? Dă drumul la rechizitoriu, hai să isprăvim bâlciul!» Mai e însă un procuror, unul rău, îl ştiu demult, boul, îl cheamă Gaftoi. Ei, şi mă duc ei într-o bună zi, cu girofar, cu avocat, cu procuror bun, cu căţel, cu purcel, la Gaftoi. Băi, şi-ncepe ăla ca la colectivizare: dă cu pumnu-n masă, zbiară, se face roşu la faţă. Avocatul meu, *maître* Banu, dă să-l pondereze, dar n-ai cu cine: lui Gaftoi i se bate o vână pe frunte, zici că face atac de dambla. La un moment dat, mă întreabă: «Ce-i cu cei cinci mii de dolari care în carnetul tău figurează la pagina o sută douăzeci şi patru ca fiind daţi lui Nini? *Cine* mama naibii e Nini?» Şi-atunci mă înfurii şi eu: «Păi, dac-ai ajuns la pagina o sută douăzeci şi patru, înseamnă c-ai trecut de pagina o sută şaptesprezece, unde nu e vorba de dolari, ci de euro, şi nu de cinci mii, ci de un *milion*: p-ăia nu i-ai văzut? I-am dat doamnei U.E., iar în prescurtările mele, U.E. nu înseamnă Uniunea Europeană, ci tipa aia de care am auzit toţi! Bagă-mă în beci, taie-mi sula, dar nu mă crede tâmpit! Crezi că nu ştiu după *ce* bani umbli? Cu Guevara te mai vezi?» Ei, şi când termin, ce crezi că făcea Gaftoi? Sforăia! Mirat, mă uit în jur, dispăruseră toţi. *Ce pizda mă-sii?* Ies în hol, dau peste *maître* Banu: bietul om căuta paracetamol în servietă, că-l luase durerea de cap, şi, ţine cont, nu e sclifosit, i-a fost avocat lui Ceaşcă cel mic, iar acum îl reprezintă pe maidanezul care a ucis un tip într-un hol de bloc. Mă duc atunci după Odăgescu, procurorul cel bun, şi-l găsesc cu capul în mâini. «Ce faceţi, domne', zic, «eu torn şi voi daţi bir cu fugiţii? Şi el: «Ce să facem, Macule, când *proferezi* asemenea nume? Pe unii-i ia durerea de cap, pe alţii-i ia somnul. Eu, unul, n-am auzit ce-ai spus, că n-am fost de faţă». Treaba e," se uită Max la cei doi medici, triumfător, „treaba e că mai am *un* carnet, nu ştiu de el decât doi-trei inşi, de ce credeţi c-a intervenit Kruger pentru mandea? Iar Kruger, să ştiţi, e ăla

care zice că globalizarea duce la inechităţi financiare, e ăla care a scris despre capcana lichidităţilor, adică ceea ce trăim azi din cauza politicii BNR. Moare Fănel când aude de Kruger, moare!”

„Fănel...” face Sahib, „adică...”

„Adică *gubernatorul*!” îi ies lui Max ochii din cap. „I-am scris doctoratul, futu-l în cur! Mi-a fost coleg de birou. Politica lui ne-a dus în plină capcană a lichidităţilor, că retardul n-a ţinut cont de Kruger!”

„Serios?” face Sahib, fără să înţeleagă nimic.

„Da! Da! Da! Şi tot el, Kruger, m-a întrebat când am fost pe Wall Street dacă mi se pare corect că Germania n-a avut colonii în Africa. I-am zis că da, futu-i în cap de naziţti, dar Kruger mi-a râs în nas: «Mai bine aveau, fiindc-acum îşi trag colonii în Europa!»„ Medicul arestului înghite în sec, dar nu îndrăzneşte să-l oprească pe Max, care reia: „Eh, de fapt, e mâna lui Oli, el m-a vândut! Când am simţit că se strânge laţul, i-am spus Inei: «Ia fetele şi căraţi-vă!» Ştiam că vine un tsunami, căci Oli n-are scrupule, vrea să fie personaj de roman, vrea să ne dea muie din eternitate, nu *doar* de pe prima pagină a ziarelor, numai că Ina şi fetele n-au plecat şi eu n-am poziţie solidă de negociere cu ele aici. Dacă le face Oli ceva? Şi apoi, vreau să scap *şi eu* din rahat! Îţi dai seama,” îl ia pe Sahib, „că am în carnet nişte intrări cu iniţialele A.N.? Iar la mine în carnet A.N. nu înseamnă Autor Necunoscut, ca la voi!” întoarce Macu privirea spre avorton.

„*Maître*,” face Sahib, „de ce nu cazi la pace cu Oli? Ai scăpa de-o grijă”.

Aplecând uşor capul, Max clipeşte o dată, ca sovieticii. „Auzi,” zice, „carnetul al doilea e pus bine, pricepi?”

Sahib pricepe, iar medicul arestului pricepe şi el: a avut loc un schimb de mesaje. Macu se lasă în scaun şi, ştiind că Sahib stă tot în blocul lor din Titan, întreabă ce e pe acolo. Ce fac vechii prieteni? Dar gutuiul plantat de Macu, la scara trei, gutuiul ăla ce *paştele* mă-sii făcea? Gutuiul era bine, îşi parca cineva BMW-ul la umbra lui. Max se bucură să audă asta, mereu i-a plăcut dulceaţa de gutui, au avut o copilărie mişto, este? Ah, dar de amicul lor, Litvak, ce ştie? Cică s-a băgat în industria operei, nu mai ridică monumente urbane, iar Max zice că bine a făcut: nu-i plac lucrările lui Litvak, Turnul din Unirii i se pare un kitsch. Sahib îi dă dreptate, zice că Turnul e o tâmpenie nemaivăzută, dar poate c-o spune ca să-l îmbuneze pe Macu şi să-l consulte, numai că Macu bufneşte, îl face pe Gaftoi cum îi vine la gură: cică porcul i-a

promis că, dacă i-l dă în gât pe tânărul Ruşinaru, organele vor face uz de „dreptul lor la clemenţă”.

„Şi tu vrei să cooperez cu boii ăştia,” face Max, „care-mi cer să torn! Păi, în ritmul ăsta, ne turnăm unii pe alţii până închidem cercul; vrei iarăşi în comunism? Cum să-i fac asta *bătrânului* Ruşinaru? Ştii ce om e? A avut el un subaltern, care-şi regula secretara la Băneasa, la camping. Subalternul, puriu; secretara, june. Ei, şi întinde moşul copita pe când *pompa* (avortonul izbucneşte în râs, se bate cu palma pe coapse), iar secretara, văzându-l mort, l-a dat jos de pe ea, s-a dus la un telefon public şi l-a sunat pe Ruşinaru. Ce credeţi c-a făcut Ruşinaru atunci?” se uită Max la cei doi. Ăia îl sorb din ochi. „A trimis Dacia băncii la Băneasa, iar secretara şi şoferul au pus mortu-n maşină şi l-au adus în oraş. Ăla cădea la frâne, dar femeia şi-a scos ciorapii, l-a legat de banchetă şi-au ajuns cu bine la bancă. Cum scoţi însă mortul din Dacie, pe Magheru, la oră de vârf? Ei, bine, Ruşinaru a dat ordin să fie stropit cu spirt, ca să se creadă că-i beat. După aia l-au dus în birou, iar Ruşinaru i-a sunat nevasta şi i-a zis că soţul decedase în cursul programului. Ei? Cum să-l dau în gât pe fiul unui asemenea om?”

„N-av’ţi cm, d’m Mac’, n-av’ţi cm!” turbează avortonul. „E p’r şi s’mplu in’dmisbl! Ei, dr’cia dr’cului!” izbeşte el cu pumnul în masă. „O p’rcrie, d’m Macu, o p’rcrie!”

„Poftim, dom’ doctor e siderat!” îl ia Max martor pe Sahib. „Treaba e că bestia de Gaftoi vrea să se folosească de acest episod din altă eră ca să-i surpe credibilitatea lui Ruşinaru cel tânăr. Ce ziceţi de asta?”

Avortonul rămâne cu gura căscată. Cum să te foloseşti, domne’, de un deces survenit în plin coit, ca să-l *faci* pe unul care nici măcar n-o regulase pe secretară?

„Dar cum s-au aflat toate astea?” se enervează Sahib. Uitând de consultaţie, îi serveşte pe ceilalţi doi cu ţigări. „Ei, cum,” pufneşte Macu, „e o jurnalistă, una Louise, care a aflat tot. Ea m-a dat pe mâna lui Gaftoi”.

„N-mi v’ne s’ crd!” îi cad braţele avortonului.

„Vita!” face Sahib. „A fost şi la mine.”

„Vită? Puţin spus”, zice Max devenit brusc visător, după care comentează posomorât: „La mine n-a fost”. Şi Sahib, pufnind în râs:

„Nu-mi zice c-o placi”. Max râde mânzeşte. Iar Sahib: „Auzi, cine e Gala?”

„E... hm... *prietena* mea. Nu e dusă la biserică. I-a zis Louisei verde-n faţă *tot* ce crede despre ea.”

„Bine i-a făcut!” exclamă Sahib. „Jurnaliştii au impresia că totul le e permis. Cine e Louise asta de-şi permite să se substituie organelor de anchetă?”

„Ast’i ilegl!” se înfurie avortonul.

„Ilegal, corect!” zice şi Sahib.

„Ei, nici aşa”, se înmoaie Max. „Adevărul e că pe jurnalişti trebuie să-i plăteşti ca pe procurori, ca să nu pună botul... Sunt şi ei oameni, vor o pâine pe masă, vor vara la Amalfi, vor să mănânce bifteck... Păi, atunci, dă-le bani, domne’, ca să nu mănânce *căcat*, trompetele dracului! Louise, însă... ea e altfel.” Cei doi se ascund în spatele fumului de ţigară, se gândesc că cine ştie ce-i trece prin cap unui arestat preventiv. Asemenea inşi, singuri între patru pereţi, nu sunt ca noi, restul lumii; nu sunt nici ca ei înşişi, cei dinainte. Iar Max: „Într-un fel, măi Sahib, Louise e cum am fost noi când eram tineri: speră! Dumneavoastră speraţi?” îl ia pe avorton prin surprindere. Iar ăla: „Tot t’mpl, d’m M’cu, tot t’mpl!”

„Poftim, şi dom’ doctor speră! În ce o priveşte pe Louise, am făcut cercetări. E ceva, cum să spun... Sunt momente când cred că *cineva* are un plan cu mine.”

„Vezi c-o iei pe mirişte!” râde Sahib. „Nu mai suntem copii.”

„Of,” se înnegurează Max, „tu crezi că eu vreau să fiu aşa? Crezi că-mi place?” Îmbătat de vorbe, e gata să amintească de Igel, care îl turnase pe el Louisei şi pe ea lui Max; în fond, Max îi procurase plăceri prăpăditului, ca să-l aducă pe calea cea bună. Cu toate astea, nu zice decât: „Tu nu vezi, Sahib, ce se întâmplă? Explică-mi cum, dintre toţi ziariştii, m-am ales tocmai cu Louise, care, atenţie, e urmaşa biologică a lui Emin? De unde şi până unde mă leagă atâtea coincidenţe de el? Vă place Emin?” se uită Macu la avorton.

Şi ăla, ridicându-se: „«M’hnea înc’lecă, c’lul său tr’p’tă, f’ge c’ v’ntl...»„

Max şi Sahib cască ochii, uimiţi. Medicul arestului surâde, mândru de el, dar Max îi taie macaroana: „Ăsta-i Bolintineanu! Emin e ăla cu «Tu eşti Mircea? Da-mpărate!»„ Problema e că, odată pornit, avortonul nu

poate fi oprit: „«Fug legi'nle, zb'ră c'valele» – v'rsuri p'triotce, url' R'mnia în m'ne!" le zice celor doi.

„Bine, bine," îl potoleşte Macu, „eu vorbeam de altceva. Emin m-a măcinat toată viaţa... Vi se pare întâmplător că cea care m-a făcut praf are legătură cu pasiunea mea? Vi se pare întâmplător că străbunica ei a fost... *fertilizată* de poetul naţional?"

„Frtiliz'tî?" cască ochii medicul închisorii.

„Adică a lăsat-o *grea*!" pufneşte Sahib.

„Ct dî grea?" face avortonul.

Dar Sahib, alegând să nu se enerveze: „Băi, Macule, eşti sigur că Louise asta... că străbunică-sa..." Macu rânjeşte: „Sunt sigur! Să-ţi spun că Louise a fost şi la unchi-tu', la Teo, ba chiar şi la văr-tu', Iovik, ca să afle mai multe? Să-ţi zic că ştie de casa lui W şi de caietul lui Emin?"

„Te-ai ţăcănit!" face Sahib. Şi Macu: „Ştiu, d-aia fac greşeli" râde, clipă în care medicul o ia de la capăt: „«Cer'l s-nt'necă, mnţii s' cl'tnă, Mhnea tr'sre»„. „Poftim," deschide Macu braţele, „ce şcoală, pe vremuri! Cum de l-aţi ţinut minte pe Bolintineanu?" „Z'ci c'-i rap", îi lucesc medicului ochii.

„Rap, frate, rap, *that's my story*", face Max cu ochiul. „Să vă mai zic despre Louise? O ştiu pe dinafară." Şi le spune cum au chinuit-o ai ei când era mică, cum ta-su' (un beţiv!) a pus etichete pe care scria Sandra şi Modern Talking pe casete cu Genesis şi King Crimson, căci nu suporta ca fiică-sa să asculte *bubble gum rock*, motiv pentru care ea s-a făcut de râs la şcoală, fiindcă nu înţelegea de ce Modern Talking sunau în halul ăla când o ascultau colegii; Max ştie şi că ea îl considera laş pe ta-su' fiindc-a dat înapoi în cursul unui scandal („Nu-l bate şi p-ăsta, nu-l bate!" strigase soţia agresorului), ceea ce a lăsat urme în sufletul ei de copil, asta ca să nu amintească porcăria că ai ei n-o lăsau cu băieţii, că nu-i dădeau voie la petreceri, în tabere... Tâmpiţii! Mergeau la mare la sfârşit de septembrie, ca să facă economii, ziceau că e plaja liberă, că nu faci insolaţie, că nu te arzi... „*Biata* Louise," încheie Macu, „a mâncat şi ea rahatul pe care ni l-au turnat ai noştri pe gât! După aia, a făcut şcoli înalte, s-a îndrăgostit buştean de profu ei de investigaţii jurnalistice (eh, recupera adolescenţa!), apoi a lucrat la revista lui Pârşu şi, uite-aşa, ţinută departe de iureşul vieţii, a ajuns să-l investigheze pe *moi*".

„Măi, Macule,” se miră Sahib, „dar de unde ştie ea să facă anchete, dacă n-a lucrat decât la foaia lui Pârşu?”

„La cum se fac anchetele azi, totul e să fii dat dracului, nu să ştii ce să faci.” Şi avortonul: „Daaa, t’tul e s fii d’t draclui, c’rect... Nu v’deţi c’ nmeni nu-i g’neşte p d’mnstranţii dn pieţe? Ăia se c’că p noi, i’r ş’fii, n’mc, n’mc, p’ntru c-ăia-s dţi drclui”. Şi Max: „Domn doctor e înţelept. Tu n-ai observat,” îl ia el pe Sahib, „că autorităţile se uită la protestatari ca iepurii în farul braconierilor?”

Sahib tace. Avortonul se uită la ceas: cic-a trecut ora. Max îşi saltă valiza. „Mamă, ce grea,” se miră, „cum a cărat-o Ina?” Sahib ridică din umeri. Şi Max: „Noroc că s-a făcut mai voinică, ai văzut, nu?” râde el la Sahib, în timp ce o ia spre ieşire. Întrebat fiind dacă n-are chef totuşi de o consultaţie, Max zice că nu: cică discuţia i-a luat durerea cu mâna.

Pe culoar, nimeni. Doar o şapcă stă pe capul unui trup în uniformă. Macu dispare în Beciul Domnesc, iar mâinile omului ataşat şepcii trag uşa zăbrelită, pun lacătul şi, la sfârşit, verifică dacă a încuiat bine: zdrang!

„Salve”, strigă Macu peste umăr. Iar apoi, dispărând în întuneric: „Să ştiţi de la mine că Louise e deosebită: să vedeţi circ când o s-ajungă la Guevara!”

Dar medicul închisorii: „«El are c’p d’ taur şi ghe’rî dî strgoi» – om tre dştept, prten’l dumnv’str, c’lega. Îi scrie dctr’atul lu’ ş’ful ’n drpt pnal!”

48. AGAPIA. UN TABLOU GENETIC

Străbunica Louisei era din stirpea Haidamacilor din Liteni. Soţul ei, Costache Pogoranu, un boiernaş, se înrudea cu Pogorenii din Oltenia, un neam putred de bogat, cu nasul pe sus. Ei ni l-au dat pe ministrul care, leşinând la semnarea Dictatului de la Viena, a fost stropit de Ribbentrop cu apa dintr-o carafă, ca să-şi revină. Leşinul ca leşinul, dar faptul că nimeni nu i-a crăpat neamţului capul ne arată că Pogorenii, indiferent cât de tari se credeau, se rătăciseră printre femeile Haidamacilor, căci oricare dintre ele l-ar fi trăsnit pe nazist cu carafa.

Pe străbunică o chema Agapia. După măritiş, s-a dus în casa bărbatului, lângă Fălticeni, unde Pogorenii aveau păduri şi islazuri, numai că însurăţeii n-au stat mult împreună: începuse al Doilea Război

Balcanic şi Costache a fost concentrat. Nici el, nici ceilalţi militari nu ştiau de ce merg la război, dar atunci lumea era proastă, nu punea întrebări.

În iulie, armata română a trecut Dunărea. Bulgarii n-au făcut faţă, dar ce n-au izbutit ei, a izbutit o boală: românii au eşuat în latrine, puşi jos de ultima epidemie de holeră europeană. Se murea în asemenea hal, că doctorul Cantacuzino, care studiase vibrionul holeric la Paris, s-a dus pe front să le dea trupeţilor lecţii de igienă. Printre altele, i-a învăţat să fiarbă apa înainte s-o bea. Auzindu-l, un colonel a luat foc: „Ce-i prostia asta? Beau apă de când mă ştiu şi sunt sănătos tun!" a tunat el şi, ca să dea exemplu, a turnat pe gât o cană de apă rece, proaspăt scoasă din puţ. După două săptămâni, colonelul murea într-un pat specific molimelor de holeră, cu gaură la cur şi cu găleată sub gaură. Holericul are douăzeci-treizeci de scaune pe zi, iar una dintre puţinele alinări pe care le putea primi era să nu zacă în propria-i diaree.

Pe un asemenea pat (de fapt, erau două *blăni* puse pe bulumaci, căci nu mai erau paturi) a ajuns străbunicul Louisei. Nu se ştie cum de-a aflat Agapia de boala lui tocmai din Fălticeni, dar cert e c-a luat doi săcotei cu ierburi de leac şi c-a urcat în căruţă, traversând Moldova, Muntenia şi jumătate din Bulgaria, până la tabăra de holerici de la Novacene, la poalele Starei Planina.

Acolo, duhoare, muscoi, doctori buimaci şi sute de oameni zăcând de-a valma în hambare, curţi şi printre crucile cimitirului. Agapiei i-a luat o zi ca să dea de *omul* ei, care delira într-un grajd cu acoperişul smuls, căcându-se de la jumătate de metru înălţime în mâlul comun al rahatului său şi al camarazilor lui. Furioasă, le-a zis sanitarilor: „Îmi trimiteţi bărbatul pe lumea cealaltă pe uşa din dos! Io-l iau de-aici!"

Ăia n-au vrut s-audă, cică-l aveau în evidenţe, ce ştia ea? Prin urmare, Agapia s-a dus la comandantul taberei şi, în loc de bună ziua, i-a dat cincizeci de coroane crăieşti. De banii ăia, comandantul putea să-şi ia un costum nou-nouţ; în schimb, trebuia să-l declare mort pe Costache şi să-l scoată din catastife.

„Femeie," a zis comandantul, „bărbat-to' e viu!"

„Ba e mort. L-am văzut."

Comandantul a sărit din scaun, dar Agapia i-a mai dat douăzeci de coroane. Deşi număra banii din ochi, comandantul făcea fiţe: dădea vina pe regulament, spunea c-o să-l mustre conştiinţa (hait!), drept

care Agapia i-a azvârlit încă zece coroane. Avea să plătească mulţi oameni la viaţa ei, acum doar se antrena.

„Bine”, s-a lăsat ăla, şi a şters monedele cu alcool înainte să le muşte, ca să vadă dacă nu-s false. „Poate-i mai *just* aşa,” a mai zis, „aici oricum murea”.

Agapia a mulţumit frumos şi s-a dus să-şi ia bărbatul din grajd. Acolo, altă belea: deşi pe trei sferturi mort, Costache nu voia să plece fără tovarăşul lui; nu-i ştia numele, habar n-avea cine era, ştia doar că împărţiseră apa şi merindele înainte ca celălalt să intre în comă.

„E mort, măi Costache”, a zis Agapia. Dar Costache, cu ochii daţi peste cap: „Nu plec... fără el... am făcut... legământ...”

Agapia s-a uitat la tovarăşul lui. Era ditamai lunganul, i se subţiase nasul şi abia sufla. Cum să se descurce cu el?

„Cine-i măgădăul ăsta?” a întrebat.

Nu-l ştia nimeni, măgădăul nici uniformă n-avea: lac de sudoare, zăcea gol puşcă sub un cearşaf. Părea totuşi avut, fiindcă lângă el era o pereche de cizme înalte, moi ca mănuşile. Şi Agapia: „Măi, Costache, poate nici nu-i român”. Dar Costache: „Ba e... am făcut... legământ... cu el...”

Agapia a oftat, s-a uitat în teşcherea şi s-a dus la sanitar. Văzând-o de departe, nemernicul s-a dat ocupat, se făcea că scrie într-un terfelog.

„Hai că ţi-a mai murit unul”, a început Agapia. „Serios?” s-a mirat sanitarul, grăbindu-se să vadă ce e cu tovarăşul lui Costache: „Păi, e viu, suflă!” a zis. „Ba e mort”, a făcut Agapia, strecurându-i cinci coroane în palmă. „Ba e viu!” a spus sanitarul, dând să se uite în palmă, dar n-a apucat, căci Agapia a ridicat o bardă de jos: „Stai aşa!” i-a zis. I-a luat moneda, a pus-o pe un bulumac şi haţ, a tăiat-o în două şi i-a dat înapoi jumătate. „Nu meriţi decât atât, dacă-i viu. Dacă-i mort, primeşti restul.”

Sanitarul a mormăit, dar Agapia avea barda în mână şi-l privea nu-ştiu-cum. Apoi, pe nepusă masă, i-a mai dat un pol, rugându-l s-o ajute să-i urce pe cei doi în căruţă.

Şi, uite-aşa, a luat-o spre Fălticeni. Pe omul de care a tras Costache îl chema Loghin şi avea să se încuscrească cu Pogorenii, fiul lui luând-o de nevastă pe fiica lor mare, Victoria. Cât despre Costache, *ales bules*, n-a mai fost bun de nimic. Boala l-a zăpăcit în asemenea hal, încât i-a

lăsat Agapiei cârma gospodăriei, iar ea, femeie dibace, a intrat în afaceri cu evreii, vânzându-le cherestea pentru chibuţuri şi ce-şi mai ridicau ei în Palestina.

Agapia a făcut bani frumoşi: le-a vândut evreilor cherestea, a semnat un contract cu armata în timpul Primului Război Mondial (pentru lână şi in), iar după Unire s-a extins, cumpărând gatere, vite şi vii. A avut trei copii: Victoria, viitoarea nevastă a lui Loghin, Raluca, cea din care avea să se tragă Louise, şi un băiat, pe nume Mihai. Pe când era la liceu, Mihai a intrat în Legiune, ceea ce nu rima cu legăturile de afaceri ale Agapiei, numai că vărul lui din Oltenia, Barbi Pogoranu, precum şi unul dintre fiii lui Loghin l-au atras în Frăţiile de Cruce în mare secret.

În timpul puterii legionare, Agapia şi-a arătat iar cerbicia. Oamenii lui Horia Sima voiau să românizeze Fălticenii şi s-a lăsat cu bătăi, violuri şi tâlhării: un fel de *Kristallnacht* românească, nesistematizată, după cum a dat Dumnezeu. Cu toate acestea, tot o *Kristallnacht* era, iar evreii au vrut să fugă. Cum să fugi, însă, când legionarii întinseseră plasa de jur-împrejur? Văzând că se îngroaşă gluma, Agapia şi-a ascuns tovarăşii de afaceri în beci, dar legionarii i-au aflat şi au venit după ei.

Agapia îi aştepta în pridvor: „Ce căutaţi, mă, aşa fioroşi?”

„Ai jidani în beci, coană Agapie!”

„Ei, şi?”

„Scoate-i de-acolo! Cum s-ascunzi matale jidani când eşti os din osul lui Emin, patronul nostru spiritual?”

„Ce patron, mă? Ce tot bălmăjiţi?”

„Pogoranco, scoate jidanii!”

Ea însă a scos puşca: „Care vii primul?” i-a luat. Şi apoi: „Nu vă e, mă, ruşine? V-aţi jucat cu ei când eraţi mici, aţi fost colegi… Ţie,” s-a uitat la unul, „ţie-ţi sufla Leiba la ore, crezi că nu ştiu? Mergeaţi la pescuit, mă, iar doftorul Silbermann v-a moşit pe toţi! Pe tac-tu,” l-a luat pe altul, „l-a adus înapoi din morţi, ai uitat?” S-a mai uitat la ei şi l-a ochit pe un al treilea: „Tu te-ai dus cu Iancovici ăl mic la femei şi-acu vrei să-l omori? Hai, veniţi, să v-arăt ce creştină iubitoare de aproapele sunt!”

Ăia se codeau. Dar şeful lor: „Auzi, conul Costache unde e?”

„Conul Costache nu vrea să te vadă-n ochi! Cu ce bani ţi-ai pus, mă, şindrilă pe casă? Cu banii lu' conu' Costache! Cine s-a făcut, mă, c-a uitat de datorii, ca să nu-ţi plouă peste copii? Conul Costache! Ia, hai, marş de-aici!"

Ăia au plecat bombănind. Norocul Agapiei a fost că Loghin, cel de la Novacene, era mare legionar, căci gardiştii puseseră ochii pe ea. Oricum, în aceeaşi seară, Agapia i-a zis lui fi-su', Mihai, că dacă n-o rupe cu „fătălăii ăia", cu Barbi, văr-su', inclusiv, să nu mai vină pe-acasă. Ascultător, el a respectat cerinţele clandestinităţii, chiar şi faţă de ea, ceea ce avea să-l ajute peste ani, când comuniştii aveau să se ocupe cum ştiau ei şi de legionari, şi de restul lumii.

În 1944, Agapia şi Costache au fugit de ruşi în Oltenia, la Pogorenii care ni-l dăduseră pe ministru (Viena, leşinul, apa). Ăia aveau un conac lângă Dunăre, cu mobilier *Second Empire*, cu hipopotam împăiat în fumoar, cu grădină şi heleşteu; acolo s-au refugiat Agapia, Costache şi nepoţica lor de opt ani, alături de Eliane Pogoranu, stăpâna casei. Loghin, tatăl fetiţei, era pe front, iar fiicele Agapiei plecaseră la Bucureşti cu bătrânul Pogoranu, un avocat suficient de naiv ca să creadă c-o să coabiteze alături de comunişti. Ca fapt divers, Raluca, fiica mai mică a Agapiei şi viitoarea bunică a Louisei, studia medicina. Semn rău!

Într-o dimineaţă, un fecior din vecini i-a zis Agapiei că ruşii făcuseră comandament în apropiere, la Maglavit. N-a trecut mult şi în curte a venit o femeie călare. Avea chipiu cu stea roşie şi-i atârna o *balalaică* de gât, adică un Spaghin cu încărcător circular; era o nenorocită de bolşevică, călărea ca şefa pe sub stejarii din jurul conacului. Văzând-o, bietul Costache (se stricase rău la cap) a fugit în latrina servitorilor. Agapia însă, nimic: era în bucătăria de vară şi învârtea într-un ceaun cu ciorbă, prefăcându-se că nu-i pasă. Lângă ea era Eliane.

Obişnuită cu inşi ce se căciuleau, rusoaica s-a răstit la Agapia. Nepoţica era în casă şi, auzind tărăboiul, a deschis geamul şi a tulit-o spre Dunăre, de-a dreptul prin heleşteu. Voia să meargă cu barca pe insula pe care bunicii ei înălţaseră o bisericuţă, dar ia barca de unde nu-i! Cum scandalul se înteţea, fetiţa s-a pitit în păpuriş. Rusoaica a simţit-o, a dat roată conacului şi, văzând fereastra deschisă, cu perdelele agitate de boarea dimineţii, a zbierat ca apucata, numai că nici Agapia, nici Eliane nu ştiau ruseşte.

„Nu vă înţelegem, *doamnă*", i-a zis Eliane, zâmbind.

Rusoaica s-a înfuriat, a pus mâna pe *balalaică*, dar Agapia n-a stat pe gânduri: a luat ceaunul de pe foc şi a azvârlit ciorba clocotită pe cal, făcându-l să salte bezmetic şi să dea de pământ cu rusoaica.

„Agapio!” s-a speriat stăpâna casei, în timp ce rusoaica, vânătă de draci, se întindea după *balalaică*. „Ce faci, Agapio?”

„Uite, asta!” a izbit-o Agapia cu ceaunul în cap pe rusoaică, lăsând-o moartă pe loc.

Eliane a căzut în genunchi. Şi Agapia tremura, dar şi-a revenit repede: l-a scos pe Costache din latrină, a strigat la stăpâna casei să-şi vină în fire şi, cu chiu, cu vai, au târât-o pe rusoaică la Dunăre. Pe drum, ăleia i-a alunecat o cizmă din picior, iar Agapia a căscat ochii văzând că rusoaica trăsese pe ea, unii peste alţii, cinci perechi de ciorapi de mătase.

„Şi dacă nu-i moartă?” a făcut Costache. „Doar n-o s-o înecăm!”

„Aoleu, nu-i moartă?” s-a îngrozit Eliane.

Agapiei i s-a părut şi ei că pieptul rusoaicei mişcă, dar frica era mai mare. „Moartă-nemoartă, dă-o naibii!” a zis şi pleosc, a rostogolit-o în apă. Erau la trei azvârlituri de piatră de insula pe care se înălţa bisericuţa Domnul Iisus dintre Ape, ctitoria ei şi a Loghinilor.

„Doamne apără şi păzeşte!” s-a închinat Eliane, în timp ce Costache vărsa micul dejun. Niţel mai încolo, calul rusoaicei păştea. „Hai că-i moartă”, i-a împăcat Agapia pe cei doi, văzând că bolşevica plutea cu faţa în jos. Ghinion însă, trupul i s-a înfipt într-o răgălie. „Costache, adă-i cizma, s-o aruncăm în gârlă”, a făcut Agapia, intrând în apă ca s-o desfacă pe rusoaică din rădăcinile iţite din mal. A smucit-o, i-a tras câteva şuturi şi cadavrul a prins să plutească lin ca un plaur. „E moartă,” a răsuflat Agapia uşurată, „hai la conac”.

La care stăpâna casei: „Unde-i aia mică?”

Aia mică a scos capul din păpuriş, clănţănind. Agapia a privit-o cum ştia ea: „N-ai văzut nimic, bine?” i-a spus. Fetiţa a făcut semn că nu, nu văzuse nimic, dar Agapia ştia ce ştia şi i-a dat înainte: „Dacă fac ruşii anchetă, află c-avem legionari în familie şi ne omoară pe toţi. Ai înţeles?” Nepoţica a zis c-a înţeles, cum să nu?

Dar Costache: „Cu calul ce facem?”

Pfuai, bidiviul era în mijlocul curţii, scâncea ca un om. Costache l-a mângâiat, nepoata i-a adus mere, bietul cal le-a mâncat. Agapia s-a

dat lângă el, atentă să n-o copiteze, dar telegarul sau n-avea ţinere de minte, sau nu-i păsa de opăreală, căci n-a sărit la ea. A scotocit ea prin coburi, n-a găsit mai nimic. S-a uitat la şa, a văzut că era ştanţată cu trei litere ruseşti şi o cifră. A ridicat pătura de sub şa – mda, era o bucată de postav militar, răpănos. *Bun, şi-acum, ce naiba fac?* s-a întrebat. În timp ce-şi scormonea mintea, Costache a început cu vaietele: „Of, căluţule, ce-mi place de tine! Nu rămâi la noi?" Nevastă-sa i-a vorbit ca unui copil, zicându-i că nu-i calul lor, dar pas să-l faci să înţeleagă: mintea i-o luase razna, gândurile lui se afundau într-un hău. „Da-i frumos, Agapie, mamă," dădea el s-o îmbuneze, „ce-o să se facă singur, bietul căluţ?"

„Măi, Costache," a zis ea, simţind că ochii i se umplu de lacrimi, „noi suntem oameni cinstiţi. Ducem calul la postul de jandarmi, spunem că ne-am pomenit cu el în curte şi gata. Până atunci, să-l lăsăm liber. Poate pleacă singur".

A doua zi dimineaţă li s-a părut c-au scăpat de cal, numai că, pe când îşi beau cafeaua, l-au auzit nechezând pe malul Dunării. Săracul se dusese la apă şi se uita spre bisericuţă, fornăind când şi când. Costache, Eliane şi nepoata n-au îndrăznit să se uite unii la alţii, dar Agapia n-a stat pe gânduri: a luat calul de dârlogi şi s-a dus la post.

Pe drum îi iese în cale o arătare. Era un bărbos ca vai de el, cu păr încâlcit şi cu nişte ochi lucitori. În plus, avea toporişcă la brâu.

„Tu cine eşti, Gheorghe-Dracul?" l-a luat ea. Dar el: „Eu sunt ăla care a văzut că Emin ţi-a dat pietricica". Pe Agapia au cuprins-o fiorii: „Cum aşa?" „Păi, eram de faţă când bunică-ta ţi-a spus că el e bunică-tu adevărat." Şi ea: „De ce minţi, scârnăvie? Eram singuri, bunica, bunicul şi eu". „Ba era şi Iancovici, trăgea cu urechea de alături. Să-ţi mai *hozam* cum plângea bunică-tu că totul a fost în zadar? Că nu mai credea în *nuţchii* lui, Peter şi Benz? Că bunică-ta i-a zis că n-a văzut *mura* zevzec ca el? Ce-i aia o ţară nouă, îl întreba, la ce bun să faci una?"

Agapia s-a prefăcut că se uită la opăreala de pe crupa calului; mda, parcă făcea puroi... Şi apoi: „Crezi că mă sperii?" „Ai făcut moarte de om, Agapio, cin' te mai sperie? Dar na, ştiu eu ce-o să alegi? Dacă te duci la jăndari, ruşii o să facă *braha* în tot judeţul, dacă te duci la ruşi, o să faci ceea ce-n viaţa ta n-ai făcut, iar dac-alungi calul, o să-i ia ruşii urma şi vă fac praf conacul. Dar, ia zi, unde-i pietricica?" Agapia a râs: „Păi, nu le ştii tu pe toate?" Şi arătarea, hlizindu-se: „Voiam să-ţi spun

că ce-o să faci tu cu calul o să trimită pietricica într-o parte sau alta”. După care, privind la cerul senin: „Vrei să vină furtuna?” a întrebat-o.

„Mai bine zi-mi ce să fac cu calul, solomonarule”, l-a rugat Agapia.

„Degeaba ţi-aş zice”, i-a răspuns ăla, şi a dispărut în pădure.

Agapia a rămas locului. Fir-ar a dracu’ de pietricică! O ţinea ca să aibă ce basm să le spună nepoţilor; ba nu, nu nepoţilor, ci *nepoatelor*, căci bărbaţii, văzuse ea, o rasoleau. S-a întrebat apoi ce-i de făcut cu calul, a întors problema pe toate feţele şi, până la urmă (dă-l naibii de solomonar!), l-a dus în sat, după cum hotărâse din prima.

„Aoleu,” a căscat ochii jandarmul, „ăsta-i cal rusesc! Unde-i călăreţul?”

„Habar n-am, eu m-am pomenit cu calul în curte. E rănit, săracul.”

„Mda, e opărit,” a constatat jandarmul. „Pfuai, ce ne facem?”

„De un’ să ştiu eu? Eu ţi-am adus calul, că nu-i al meu.”

„Hai să-l ascundem”, a zis jandarmul.

Dar Agapia: „Mai bine-l *duceţi* la ruşi”.

Între timp, se adunase tot satul. Oamenilor le era teamă: cum de-au avut *tocmai* ei ghinionul ăsta? Ce-o să facă ruşii când o s-audă de cal? O să întrebe de călăreţ, o să facă urgie, o să-i belească. Agapia însă o ţinea pe-a ei, că să le dea ruşilor calul, c-aşa e cinstit, de unde să ştie *ei* ce-i cu el?

„Hai să-l facem pierdut,” a zis un moş, „cu ruşii nu te joci, ne dau foc”.

Tot mai mulţi îi dădeau ascultare, iar Agapia, ce să facă, s-a întors la conac.

După amiază, calul era înapoi. Costache s-a bucurat, nepoata la fel, numai Eliane s-a înnegrit. Iar Agapia, în gând: *Doar n-o să omor şi calul, fir-ai al dracului de solomonar! Să-l ascund? Să nu fac nimic? Să-l duc la ruşi?* Nu se putea hotărî, aşa c-a plecat la gârlă, să vadă dacă n-au lăsat urme.

A doua zi, s-a sculat cu noaptea-n cap şi a făcut ce ştia cel mai bine: a ieşit la atac, drept care s-a dus la ruşi şi le-a zis că s-a trezit cu un cal sovietic în curte. Ăia au întrebat-o de ce n-a adus şi calul cu ea, iar ea le-a zis că de frică – dacă lumea credea că umblă cu cai de furat?

„Da-n afară de cal... n-a mai fost nimeni?” s-a interesat politrucul, care vorbea româneşte, al naibii.

Agapia a ridicat din umeri: ea, una, nu văzuse pe nimeni.

Au venit ruşii cu ea la conac şi au dat peste un bătrân zevzec şi peste o femeie speriată. „Ăştia sunteţi toţi?" a întrebat politrucul. „Unde-s bărbaţii?"

Păi, zevzecul era soţul ei (*Prostul, ce femeie are!* s-a enervat politrucul), iar bărbatul celeilalte femei era la Bucureşti, era prieten cu ruşii. Momentan, Agapia nu-şi dădea seama unde era nepoata, pesemne că se ascunsese din nou, dar n-a zis nimic, fiindcă ruşii nu întrebaseră decât de bărbaţi. „Servitori n-aveţi?" s-a uitat politrucul lung la conac. „Nu, la ce bun?" a făcut Agapia. „Dar vecinii, ei n-au văzut nimic?" Or fi văzut, dar Agapia nu stătea de vorbă cu ei.

Caută ruşii, scotocesc prin grajduri, prin acareturi, răscolesc casa, cască ochii când văd hipopotamul împăiat, se uită sub paturi, dau buzna-n beci, dau cep la vin. Agapia stătea cu ochii pe ei, c-auzise că mai muriseră unii, înecaţi în butii, iar de plătit, plătiseră stăpânii beciului: ruşii îi băgaseră la diversionişti.

În timpul forfotei, Agapia şi-a dat seama că politrucul se uita lung la ea. Ştia ce înseamnă asta, dar habar n-avea ce să facă. La un moment dat, un soldat cu păr cânepiu a început să urle: umbla capiu, izbea, trântea. „Calul avea o călăreaţă," a explicat politrucul, „iar călăreaţa îl avea pe Serghei". „Bietul Serghei!" a luat-o pe Agapia cu leşin. „Şi călăreaţa?" a întrebat ea. „Ei," s-a înnegrit politrucul, „de Marusia nu ştim nimic".

Agapia a strâns buzele. S-a uitat la politruc: era tânăr şi nici urât nu era, dar era rus, şi ei nu-i plăceau ruşii. Ăla a aprins o ţigară, Serghei bubuia în bibliotecă, răvăşea cărţile, le trăgea şuturi. Agapia a oftat. Nu-şi amintea cum arăta Marusia, totul se petrecuse prea repede, dar acum, iată, din furia lui Serghei îşi dădea seama *cât* de vie fusese.

„Vă rog," i-a zis Agapia politrucului, „cărţile alea..." a început ea, dar n-a fost în stare să termine: *Am ucis, am ucis*, se gândea. „Ce spuneaţi?" s-a dat lângă ea politrucul, fir-ar al naibii, fiindcă glasul lui blând, la care se adăugau gândurile ei practice, cum că mai bine se opreau ăia din căutat, căci cine ştie ce puteau să găsească; ei, bine, când le aduna...

Agapia a închis uşa. Nu era timp de pierdut, o ştiau amândoi, căci el lua parte la cel de-al Doilea Război Mondial, iar ea la nesfârşitul război româno-român, aşa că şi-au făcut loc cumva pe fotoliu. Agapia nu mai era tânără, o ţineau şalele, dar politrucul era june, o suplinea, aşa că

ea şi-a acoperit gura, să n-o audă Serghei din bibliotecă. Se căznea să-i ţină piept politrucului, însă ăla era atât de pornit, c-o împingea, cu tot cu fotoliu, spre hipopotamul împăiat. Odată ajunşi acolo, s-au regulat ca doi necunoscuţi din orice război, numai că-n cazul lor, contrele le dădea un hipopotam mort de o sută de ani.

„Nu-l strica, nu-l strica!” i-a suflat Agapia politrucului în ureche, „Of, de ce nu eşti tânără, vreau să mă îndrăgostesc de tine”, a zis el nemilos, ca un bolşevic. „Porcule, nu-s atât de bătrână”, a găsit Agapia un reflex nebănuit de cochetărie şi s-a agăţat de comunistul ăla, dându-şi seama că n-o să se poată abţine şi-o să slobozească vreun strigăt, vreun icnet, dar nu, politrucul a depus primul armele, ceea ce a fost un mare noroc pentru hipopotam.

Ruşii au părăsit curtea cu tot cu cal. N-au lăsat mare dezastru, doar au spart trei butii cu vin, au bramburit cărţile şi-au furat două ceasuri, din prostia lui Costache, care, în timp ce nevastă-sa tresărea în fotoliu, negocia cu un rus. Ăla îi săltase ceasul nemţesc de pe noptieră, iar Costache, crezându-se deştept, a vrut să-i dea în loc un vechi ceas CFR, aşa că rusul le confiscase pe amândouă.

Bolşevicii au mai venit de câteva ori, dar au plecat cu buza umflată (cu excepţia politrucului), după care, într-o bună zi s-au cărat cu Armata Roşie în *Mitteleuropa*. N-a trecut mult şi, spre bucuria lui Costache, calul s-a întors. Bătrânul se înţelegea cu el mai bine decât cu oamenii, iar când Pogorenii s-au dus înapoi la Fălticeni au luat şi calul cu ei, spre ciuda Agapiei, căreia bidiviul îi amintea zi de zi c-a făcut moarte de om şi că şi-a înşelat soţul.

De-acum, Costache nu se mai despărţea de cal: îl ducea la pârâul din spatele casei, îl ţesăla şi-i vorbea cu orele, de i s-a dus buhul că se tâmpise de tot. În 1947 calul a fost rechiziţionat, după ce s-a aflat că în preajma Fălticenilor se adăpostea gruparea anticomunistă a lui Toma Odaie. Securiştii au dat iama în beci, au luat slană, brânză şi ţuică, săltând la plecare şi calul.

„Cu voi mai am de vorbit”, i-a ameninţat şeful plutonului, un puştan care lucrase la un gater de-al Agapiei în timpul războiului.

După câteva zile, grupul Odaie a fost prins în Codrul Voronei. Printre prizonieri, uluitor, era şi un Loghin, cumnatul fiicei Agapiei şi prietenul lui Mihai: pe el l-au azvârlit, ca să dea un exemplu, în faţa trenului, pe linia Fălticeni-Dolhasca. În aceeaşi seară, Loghin bătrânul, legionarul, a apărut la uşa din dos a Pogorenilor: abia ţinându-se pe picioare, căra

în spate un tânăr din care curgea sânge gârlă. „În tine mi-e toată speranţa, Agapie”, a zis.

Costache zâmbea moldoveneşte şi se uita mai mult în pământ, de parcă doar ar fi tras cu urechea la discuţia ce se purta lângă el.

Şi Agapia: „Băiatul e de-ai lui Odaie?”

Loghin a zis că da. Îl chema Baghiu, era prof de istorie şi fusese cel mai bun prieten al fiului său mort, dar şi al fiului ei viu, Mihai. „Te rog, fă ceva pentru el,” a zis Loghin, „mai ales acum, după ce... după ce *băieţelul* meu...”

S-a aşezat şi-a bufnit în plâns. Agapia nu ştia cum să se împartă, căci Loghin scâncea pe scaun, iar tânărul Baghiu era mai mult mort decât viu. Pe cel din urmă l-a întins pe laviţă, iar bătrânului i-a dat o ţuică de pere.

„Auzi, tinere,” s-a băgat Costache în vorbă, „calul meu, n-ai văzut calul meu în timpul luptei?” „Ce cal?” a căscat Baghiu ochii. Şi Costache: „Unul opărit pe crupă, c-a dat Agapia cu ciorbă fiartă pe el”.

„Hai să-ţi fac un ceai de sunătoare, Costache”, a zis Agapia. „Iar voi,” i-a luat pe cei doi, „hai în beci”. I-a condus, a luat păturI, de-ale gurii, apă. Şi apoi: „Îl ştii pe fi-miu’?” l-a întrebat pe Baghiu în şoaptă. Ăla a zis că da. „Mihai nu s-a dezis niciodată de voi, nu-i aşa?” a reluat ea.

Baghiu nu ştia cum s-o dea. Fiind din altă parte a ţării, nu venise la Pogoreni după jidanii din beci, dar auzise povestea, ştia că Agapia îi făcuse lui fi-su’ un tărăboi de pomină.

„Ce era să facă Mihai, coană Agapie?” a zis el într-un târziu, de parcă-şi cerea iertare. „Eram între ruşi, nemţi şi unguri. Cum să ne lase?”

„Mihai ştie şi-acum de voi, ăştia, ai lui Odaie, nu-i aşa?”

Ştia unde se ascund, ştia cine-i căuta, cine-i turna la Securitate, cine-i aproviziona, ştia unde să-i trimită în caz de belea. Ţinuse mereu aproape, prin Loghin, mortul călcat de tren, cumnatul lui. În clipa aia a apărut Costache: „Chiar n-ai văzut calul meu?” a întrebat cu lacrimi în ochi. Şi Agapia: „Stai cuminte, puiule, las’ că luăm altul din târg”.

A doua zi, Agapia s-a sculat la cinci, s-a făcut frumoasă ca pe vremea când vindea cherestea şi a luat rata de Suceava. S-a dus direct la Securitate, la tov colonel Iancovici, şeful regional.

„Bună ziua, coană Agapie!” a întâmpinat-o Iancovici vesel. Dar ea: „Bună să fie, dar hai la cofetărie, că-s moartă de sete. M-am încins pe drum”.

Iancovici a urmat-o fără să comenteze. În fond, şi el se pitise în beciul ei. Au luat un *mazagrain*, ea şi-a zis păsul, iar el a fumat ţigară de la ţigară.

„Şi zici că-i rănit în burtă Baghiu ăla?” a întrebat-o la un moment dat.

„Da, glonţul n-a ieşit. Moare dacă mai stă la mine.”

Iancovici a învăţat-o să se ducă la Bucureşti, la vărul lui, Tuly, chirurg la Spitalul Poştelor, lângă Mănăstirea Stavropoleos. Tuly era coleg cu nepotul Patriarhului, chirurg şi el, care Patriarh l-a ascuns pe tov Dej în ilegalitate. „Tuly ştie ce să facă”, a zis Iancovici, dându-i Agapiei un bilet pentru văr-su. Ea însă n-a mulţumit, semn că mai voia ceva, drept care Iancovici a pufnit în râs: „Se vede c-ai făcut afaceri cu frate-meu”, i-a zis. „Bine. Mâine dimineaţă, la patru, să fii pregătită, cu Baghiu cu tot. Hai că mă ocup eu.”

„Şi mai e ceva,” a făcut ea, „mă înnebuneşte Costache cu calul ăla de l-aţi rechiziţionat”. Dar Iancovici: „Te rog, coană Agapie, dă-l naibii de cal”.

După aceea, Baghiu a ajuns la Spitalul Poştelor şi Tuly l-a operat, scoţându-i glonţul din burtă sub diagnosticul de apendicită perforată cu peritonită. L-a ţinut internat opt luni. Dat fiind că spitalizarea a fost lungă, Agapia s-a speriat: dacă se prinde Partidul?, dacă Securitatea îşi dă seama de aranjament şi, odată cu Tuly, pică şi pacientul Baghiu, şi fiul ei, care ajunsese maior? Îndărătul lor era o întreagă reţea, ţinută în picioare de Loghin, cel aruncat în faţa trenului, de la care se putea ajunge cu uşurinţă la fiica Agapiei, cumnata aceluiaşi Loghin, şi la restul familiei. Tuly însă o liniştea. Zicea că nici cu pistolul la tâmplă n-ar face altceva decât ceea ce face, chiar şi pentru un legionar ca Baghiu, în contul a ceea ce făcuse Agapia pentru ai lui; şi nu, nu se referea doar la faptul că pitise evrei în beci, dar şi la casele din kibuţuri şi moşave, ridicate din cheresteaua ei.

După doi ani, Baghiu s-a căsătorit cu Raluca, fiica mai mică a Agapiei, care ieşise între timp doctoriţă. Şi Iancovici, venit la nuntă, la Fălticeni: „Coană Agapie, cazul Odaie a fost închis, iar numele Alecu Baghiu şi Mihai Pogoranu n-apar nicăieri”. Agapia a sărit să-l pupe, dar Iancovici a oprit-o: „Of, totul are un preţ. N-am putut să fac treburile astea de unul singur. Sunt oameni...” a zis el şi, cine ştie de ce, i-au dat

lacrimile, „... sunt oameni care se întreabă de ce Baghiu şi Pogoranu n-apar în dosar. De ce tocmai ei au scăpat? M-am gândit că e bine s-o ştii”.

După câteva zile, într-o dimineaţă de toamnă, a apărut în faţa curţii un cal. A pus botul pe gard, s-a uitat spre casă, n-a făcut nimic altceva. Era, bineînţeles, calul rechiziţionat de Securitate, se întorsese după doi ani. Costache se stricase de tot, iar ziua în care s-a întors calul l-a prins cu valiza înţesată cu pulovere, ciorapi, flanele, galoşi, căci se pregătea „pentru când vin *ăia* să-l salte”. Degeaba a încercat Agapia să-l încânte cu vestea că i s-a întors calul, căci Costache n-a pus decât întrebări tehnice: pe unde o fi fost bidiviul?, câţi kilometri a parcurs?, cum a găsit drumul înapoi? Nu pricepea, în ruptul capului, logica acestei întoarceri. Nici măcar nu l-a plâns când, după zece zile, bietul cal a murit, bolnav, târându-le după el pe lumea cealaltă, ca printr-o vrajă rea, pe mai toate rudele Agapiei: Costache, fiii şi fiicele, ginerii, nora... Toţi, absolut toţi, au dispărut într-o sorb tuberculos, care a durat trei ani, nelăsându-l în viaţă decât pe nepotul Agapiei, fiul doctoriţei şi al lui Baghiu. Nepotul a plecat însă la Bucureşti, la facultate, ca să înveţe să construiască avioane, şi a lăsat-o pe bunică-sa singură în casa din Fălticeni.

Ultimul zvâcnet al Agapiei a avut loc în anii ’60, după amnistierea luptătorilor anticomunişti, din care făcuseră parte Mihai, fiul ei, un James Bond pripăşit la Statul Major al Armatei, şi Baghiu, ginerele ei. Relaxarea subită, cuplată cu politica naţionalistă, le-a suflat vânt în pânze acelor Pogoreni ce se înrudeau cu fostul ministru (Viena, leşinul, apa), care şi-au amintit că Agapia făcuse afaceri cu evreii, că Mihai a avut legături discutabile cu lichidarea lui Toma Odaie (pe cine sprijinise, de fapt?) şi că-n spatele conacului de lângă Dunăre murise o rusoaică îmbrăcată în cinci perechi de ciorapi. Au făcut tărăboi: cum de-a rămas Agapia cu casa din Fălticeni, în timp ce conacul lor a fost luat de CAP? Cine avea drept asupra casei din Fălticeni, din moment ce fostul ministru garantase cumpărarea ei cu un credit ce nu a fost stins? Numai dacă adunai penalităţile aferente creditului, ramura oltenească a Pogorenilor putea să fie din nou bogată, fapt imposibil în comunism, dar care deschidea o cale de atac pentru a pune mâna *măcar* pe casa din Fălticeni, cea de care, cu cincizeci de ani înainte, le era silă.

Luând foc, Agapia s-a dus la ei, găsindu-i în casa servitorilor de lângă fostul conac, actual sediu CAP. A dat buzna în bucătărie sub privirile lor uimite şi s-a băgat sub aragaz: ceaunul era acolo, normal. L-a

umplut cu apă, a dat drumul la butelie şi l-a pus pe foc. „Vrei să mă opăreşti, ca pe cal?” a întrebat-o Eliane. Dar Agapia: „Să-ţi citesc ceva. Termin până dă apa-n clocot”.

A scos din poşetă o hârtie: era sentinţa dată fostului ministru, care, deşi mort, fusese judecat în absenţă şi condamnat la cinşpe’ ani de închisoare silnică, zece ani de suspendare a drepturilor civile, precum şi la *confiscarea întregii averi*. „Nici măcar casa servitorilor nu e a voastră,” a încheiat Agapia, „cât despre casa mea, să fie clar: e a lui nepotă-miu’! Dacă vă prind vreodată că vreţi să puneţi mâna pe ea, vă jur (şi-mi fac şi cruce!) că v-amestec pe *toţi* cu pământul! Mă cheamă Pogoranu, fiindcă-l respect pe Costache, dar sunt din neamul Haidamac!” le-a mai zis şi, de-a naibii, a răsturnat ceaunul, stingând focul de pe aragaz.

Odată ajunsă la Fălticeni, i-a vândut tot lui Iancovici şi s-a mutat la nepot, în Bucureşti. Capitala nu i-a plăcut. Oamenii erau grăbiţi şi nu se ţineau de cuvânt, aşa că doar naşterea Louisei i-a bucurat zilele. Prea târziu însă: o fi fost Agapia longevivă, dar anii îşi spuneau cuvântul chiar şi pentru una ca ea. Când a simţit c-o lasă puterile, i-a zis lui Baghiu cu limbă de moarte: „Toţi ce am eu e al fetei. Nu care cumva s-aud, de-acolo, de Sus, că Louise ajunge la cheremul cuiva!”

Dorinţa i-a fost respectată, şi nu pentru că inginerul s-ar fi temut de blestemul ei, ci pentru că o iubea atât de mult pe Louise, încât, venindu-i şi lui sorocul, nu se gândea decât cum să moară pentru ca fiică-sa, femeie în toată firea de acum, cu job şi poveşti de amor neîmplinite, să tragă învăţăminte. El spera într-un deces nici prea-prea, nici foarte-foarte, ceva demn, concretizat într-o vorbă de duh, numai că a murit fără figuri de stil, în faţa televizorului, uluit de haka celor de la All Blacks. Aşa s-a ales Louise cu apartamentul din Militari, de lângă Port, şi cu basmul despre Emin primit în copilărie.

Cât despre tanzanit, Agapia nu i l-a dat Louisei. Până şi ea se temea de ceva.

49. UN RAPORT (V)

„... comisarul i-a descoperit pe Chupka şi Igel într-o înregistrare: se sorbeau din ochi într-un fast-food pe Lipscani. Vă amintesc că aşa-zisul Chupka a lăsat puţine urme ale trecerii sale prin viaţă şi că a fost ucis prin înjunghiere în faţă; aşadar, era o provocare să-l identifici, cu atât

mai mult cu cât amprentele şi ADN-ul lui nu figurau în nicio bază de date. Înregistrarea, însă, a lămurit lucrurile, arătând că prezumtivul jurnalist era un oarecare Ali Rauf, fost student al Politehnicii bucureştene, anchetat pentru trafic de droguri, emigrat în Germania, unde a participat la revolta Martirilor Apusului, aliaţi cu Sovietul din Köln. Comisarul crede că, după înăbuşirea revoltei, Rauf a revenit în România şi a jucat rolul lui Chupka în schimbul imunităţii oferite de serviciile de *aici*. Bănuiala lui se bazează pe cuvintele pe care i le-a citit pe buze în înregistrare, din care nu citez decât o întrebare: «Eşti sigur că drogat nu auzit de Vuia şi că Louise nu căutat tanzanit la Max?» Subliniez că doar întâmplarea a făcut posibilă recunoaşterea lui Rauf, comisarul fiind implicat în ancheta pentru trafic de droguri, amintită mai sus.

Până să priceapă ce e cu tanzanitul, comisarul a dorit să confirme identitatea lui Rauf; aşa a aflat că dosarul acestuia dispăruse şi că rămăşiţele pământeşti i-au fost arse la crematoriul Vitan, după un ritual musulman de mântuială, cum se face mai totul în Bucureşti. Furios, a raportat că „cineva îi pune beţe în roate” şi a solicitat actele ce au permis cremaţiunea lui Chupka. Comandantul, însă, i-a zis: «Cazul e clasat, nu-ţi mai băga nasul! Vrei să te zbor?» Adevărul e că serviciile acestei ţări sunt scăpate din mână: de la gradul de colonel (sau echivalentul) în sus, fiecare îşi organizează o miliţie personală, care acţionează independent de regulamente şi de politica forului tutelar, generând o anarhie indescriptibilă. *Aici*, nu ţara are servicii, ci serviciile au ţara. Prin urmare, simţind că a încălcat o linie roşie, comisarul n-a mai cerut nici un act. A căutat-o în schimb pe Louise.

Cei doi s-au întâlnit la Muzeul Aerului, lângă vechiul turn pentru aerostate din Cotroceni. Comisarul a informat-o pe jurnalistă că se va duce la ascunzătoarea lui Igel ca să obţină amprente şi probe de ADN (dacă se mai putea), intenţia lui fiind să ia legătura cu colegii germani, pentru a proba că Chupka e totuna cu traficantul Ali Rauf, întors de serviciile române în folosul lor.

Simţind că Ion şi Igel sunt în pericol, Louise a bătut palma cu comisarul, promiţând că-l ajută să-i contacteze pe nemţi pe filiera presei independente. Chestionată în legătură cu tanzanitul, ea a întrebat ce e ăla, dar, evident, juca teatru. Speranţa mea e că jurnalista a aflat de tanzanit din fişele lui Chupka şi nu de la Emin, care, trebuie s-o spun, devine incontrolabil: astfel, nu doar că încearcă să dea de Max, dar, la Berlin, de faţă cu membrii Hansei, a afirmat că «egalitatea e o anomalie prin care credem că ordonăm societatea» şi

că «libertatea e mai presus de echitate», cuvinte ce l-au scos pe Peter din minţi. În context, menţionez că Bismarck, iritat de jocul dublu al lui Peter, a pus Hansa sub urmărire.

Situaţia s-a înrăutăţit, iar eu nu pot s-o contracarez, căci decizia Hansei de a întemeia Sionul l-a determinat pe Cancelar să mă trimită în Ecuatoria. Poetul, ştim, va veni aici, numai că, spre deosebire de firele precedente, când nu-mi era clar cum se articulează evenimentele, de astă dată sunt pregătit: în primul rând, o să-l pricopsesc cu o boală de piele chinuitoare, în al doilea, îi voi sustrage semnele de recunoaştere menţionate în corespondenţă, iar în al treilea, o să fac tot posibilul ca să-l stric cu Steluţa Wexler, al cărei rol, din păcate, a căpătat o amploare neconsemnată în corespondenţă. N-o să vă vină să credeţi, dar această femeie (are prezenţă de spirit şi e fluentă în şase limbi) l-a răscolit pe Lord Milner, care îi scrie frecvent, Kristol extrăgând informaţii din misivele lui, pe care le vinde Ohranei. Rămâne de văzut cum se leagă această situaţie cu filmările efectuate de fiul lui Kristol în Ucraina, filmări în care apar Emin şi Nestor Mahno.

În altă ordine de idei, nu am noutăţi despre Sossa. Aparent, ea locuieşte în Trinidad (îşi plăteşte taxele în Port of Spain), dar oamenii mei nu au descoperit-o, deşi au bătut insula în lung şi în lat. Afecţiunea pe care i-o poartă Max e de rău augur, căci îl îndepărtează de Louise, motiv pentru care o voi instrumenta pe aceasta din urmă, folosindu-mă de Paisie pentru a-l zădărî pe Chimir, căci, dacă Chimir va fi mai energic, o va înfrâna pe Louise, iar riscul ca Emin să aibă motiv să ia legătura cu ea va scădea (găsiţi în anexă schema condiţionărilor lor reciproce). Totodată, am vorbit cu *sieur* Canta, care, prin mijlocirea lui *sieur* Ruşinaru, va face din Max o persoană mai comestibilă pentru unii zeloţi.”

50. BUCUREŞTI. STRADA COLUMB. UN PLAN

În biroul lui Vuia e multă lume, Louise nu-i ştie pe toţi. Plictisită, dă să se uite afară, dar geamurile s-au aburit din cauza ploii şi nu vede nimic. *Ce-ar fi*, se întreabă ea la un moment dat, *ca dosarul lui Max să fi fost redactat în acest birou?*

Ca să-i treacă timpul, îl urmăreşte pe Chimir şi, profitând de o pauză în discuţii, îl ia pe nepregătite: „Auzi? De unde-l ştii tu pe Lică?”

Chimir se încruntă: „Ce importanţă are?”

Şi ea: „Ţi-e aşa de greu să-mi răspunzi? Ce e între voi?”

„Ne-am cunoscut acum zece ani”, lasă Chimir de la el. „Dezbăteam protestele din anii ’90...”

Mănâncă rahat, dar cum să admită că discutau *politica mizeră a Marelui Capital*? Complexul PR-bancar, susţinea Chimir pe atunci, îi mâna pe cetăţeni într-o sclavie *soft*, cu presă *glossy* şi bunuri de larg consum, în timp ce creditele făceau din ei *yesmeni*, căci cum să cârâi când plăteşti rate la casă, la maşină, la studii? Paradoxal, Lică gândea la fel, dar, între timp, el dăduse de bani, nu mai voia să vindece lumea.

„... ca jurnalistă,” mai spune Chimir, „trebuia să fi ştiut că dezbaterile alea sunt tot ce mă leagă de Lică”.

Şi Louise: „De-aia te-a acuzat Lică la Club Rockweiller de legături cu Securitatea?”

„Minte! De când îl ştiu, minte! Nu înţelegi că-n ’90 aveam şase ani?”

„Louise, hai să lăsăm lucrurile cum au picat”, face Vuia.

„De ce să le las? Ca să mă plesnească Lică din nou, ca la podcast?”

„Şi crezi că dacă te cerţi cu mine,” o ia Chimir, „nu ţi-o mai trage? O să ţi-o tragă din nou, o să bage zâzanie, atât ştie un securist ca el”.

„Dacă era securist, de ce te întâlneai cu el?”

„Băi, tată, pe atunci nu se ştia că e securist.”

„Şi tu când ai aflat? După ce s-a apucat de vizite la ambasada SUA? După ce a scris că şefii protestelor din ’90 aveau legături cu Securitatea?”

„Ce naiba, Louise,” se bagă Doru, „Lică a lansat mereu perdele de fum”.

„Nu de la el ştiu toate astea, nu de la el!”

Dar Vuia: „Louise, te iei după zvonuri...”

„Daţi-mi explicaţii valabile şi nu mă mai iau după nimic, pe cuvânt.”

„Frate, cum o suporţi?” se uită Doru la Bismut. „Mereu e aşa susceptibilă?”

„Da,” răspunde Louise peste Bismut, „ai o problemă cu asta? Nici de tine nu-s sigură! Tu ce-ai căutat cu Teo Canta la Chişinău?”

„Hei...” dă Bismut s-o potolească.

„Mă laşi?” îl contrează ea. „Nu pricep ce se întâmplă, nu pricep de ce se ceartă Chimir al nostru cu Lică al lor, deşi-s porniţi amândoi pe servicii, nu pricep de ce s-a dus Doru al nostru cu Teo Canta al lor, ca să se vadă cu un om de-al lui Putin. Ce-mi scapă, pentru *cine* luptăm?”

„Lumea se schimbă”, face Bismut.

„Înseamnă că şi noi ne schimbăm. Ca mâine-poimâine, o să ţinem cu Max!”

„Apropo, l-au eliberat”, zice Chimir. Dar ea: „Nu schimba vorba!” „Ei, asta-i acum!” face Chimir. Şi Louise: „Fix asta e! Crezi că nu ştiu că te duceai cu Paisie în procesiune la crucea lui Zelea? Crezi că nu ştiu că-i păzeai uşa, când era mare IT-ist? De ce vrei să ocupăm strada? Aşa vrea frate-tău, comerciantul de arme? Aşa vrea Paisie, care e acuzat *şi el* de legături cu Securitatea?”

„Louise, despre *care* Securitate vorbeşti?” întreabă Vuia.

„Cum despre *care*? Nu zicem noi: «Nu comunism, Nu Rusia, Nu Securitate»? Vreţi să-mi spuneţi c-a fost şi o Securitate OK?”

„Prea vezi totul în alb-negru.”

„Şi e mai bun griul? Când vreţi să ocupăm strada e alb-negru sau gri? Când vreţi să dăm jos Guvernul, tot gri e?”

Şi Vuia: „Află că Securitatea, nu altcineva, l-a dat jos pe Ceauşescu. Mă rog, parte din ea.”

„Păi, o fi şi Macu la fel, poate doar parte din el e rea.”

„Lasă-mă cu sofismele”, se supără moşul. „Ştiai de la bun început c-am fost securist. De fapt, ce vrem noi, tu şi cu mine? De ce ne întâlnim în strada Columb? Simplu: vrem să terminăm cu corupţia şi cu nesfârşitul trafic de influenţă din ţară. Cu alte cuvinte, dăm şah puterii şi, dacă tot vorbim de putere, cum vrei s-o controlăm dacă nu punem mâna pe ea?”

„Poftim?”

„Draga mea, suntem grupul cel mai bine structurat de pe piaţă şi, ţine cont, n-am dărâmat statui, n-am spart geamuri, n-am anulat scriitori... Am folosit doar cuvinte, pricepi? De-acum însă, nimeni nu mişcă fără să întrebe: ce vrea Calea Dreaptă?, ce a zis Bismut?, ce scrie Louise?

Să nu ne dăm după deget, ăştia suntem acum!” le face Vuia cu ochiul celor strânşi în birou.

Ca la un semn, zeloţii chiuie: aşa e, aşa e, are dreptate, i-am spart! Se strigă, se râde, se aplaudă, iar Louise simte că, în doar câteva clipe, Vuia a răsturnat totul cu fundul în sus. „Aţi făcut treabă bună,” reia el, „ne ştie lumea de *frică*. Când vrei puterea, asta-i tot ce contează”.

Puterea? dă să se răscoale Louise, dar ceilalţi sunt de neoprit, Vuia îi agită din ochi, ca şi cum i-ar mâna cu un bici catifelat, nevăzut. Până şi Bismut e fascinat, îi pune Louisei mâna pe umăr – într-un gest de apropiere?, încercând s-o încurajeze?, ca s-o pună în gardă? Ea s-ar smuci, numai că, văzând că o privesc toţi, se abţine. *Dumnezeule, tac!* îşi dă seama. *Am plecat de la un pseudojurnalist mort, uite unde-am ajuns şi eu tac!* „Să nu fim naivi,” n-o lasă Bismut să se dezmeticească, „noi sau ei, aşa se pune problema”. Şi Vuia: „Louise, România e mică. Ne adaptăm sau ne mănâncă alţii. Cum crezi c-am rezistat atâta timp?”

„Suntem aici de două mii de ani, umblând de-a surda prin Balcani”, se prosteşte Chimir. „Fii bătăioasă, Louise, dar nu cu noi!”

„Ei, principiile o fac câteodată cam sceptică”, o scuză Bismut.

„Află că pentru principiile astea mi-aş pune capul pe butuc!” explodează ea.

„Ce vorbe-s astea?” se îndreaptă Bismut de spate. „Noi judecăm, nu ne punem capul pe butuc. Asta ne deosebeşte de ceilalţi.”

Ce ton stupid, ia foc Louise, amintindu-şi că Erika îl întrebase dacă „mai ştie să vorbească normal”; asta l-ar întreba şi ea, dar n-apucă, căci Vuia îi bagă în viteză, nu-i lasă să răsufle, deschide subiect după subiect: congresul mondial al verzilor, Sutanele Negre, atragerea de partea Căii Drepte a celorlalte grupări de protestatari. Discuţia se lăbărţează, e presărată cu exclamaţii, când şi când se pronunţă cuvântul „putere” şi, dacă nu e pronunţat, e subînţeles. Louise se trezeşte că-i aprobă pe ceilalţi, *reflex*: *sunt laşă*, îşi zice, dar nici să *se ia* de zeloţi nu e-n stare, cum să scuipe unde a lins? Oare ar trebui să fie politicoasă, ca Bismut? Să dea naibii intransigenţa, după cum i-a sugerat Canta? Să râdă, ca Anca, prietena ei care cerşeşte aprobarea în ochii lui Radu, cel ce i-a pus coarne lui taică-său? Se prinde însă că ceilalţi o iscodesc, că vor să se asigure că e de-ale lor şi, ca să scape, le spune că „nu e indispensabilă”, dar mai mult îi stârneşte: cum să ne

laşi?, hai să vedem *împreună*: „ce facem?”, „cum protestăm?” o înghesuie toţi, în timp ce Vuia îi patronează, zâmbind părinteşte.

Şi, uite-aşa, din prietenie, loialitate şi jenă, Louise redactează primul apel la *răzmeriţă*. Are dubii că procedează OK, dar exuberanţa celorlalţi o îmbată, nu-şi mai aparţine, e totuna cu gaşca, plutеşte, trage marele joint. Nu-şi dă seama că le ia aproape o oră ca să găsească titlul apelului, stând pe scaunele incomode din biroul lui Vuia: refuză cuvântul „revoluţie”, deşi toţi o doresc, căci „revoluţie” li se pare de stânga, nu vor nici cuvântul „protest”, fiindcă e prea slab, dar nici cel de „revoltă”, deoarece le dă senzaţia de zădărnicie, aşa că primul manifest al Căii Drepte nu primeşte un titlu, ci un slogan: „Vino cu noi!”

Cam slab, se gândeşte Louise, *nu e prea percutant*; bine ar fi, totodată, să se poziţioneze cumva, să dea oarece explicaţii, dar Slav zice că nu au de ce: e îndeajuns să le arate zeloţilor că sunt gata de luptă. Bismut îi dă dreptate, spune că nu ideologia contează, cel puţin nu acum, lucru susţinut şi de Vuia, care, până una-alta, vrea doar să pună paie pe foc.

Toate astea nu-i cad bine Louisei, dar nu face altceva decât să întrebe: „OK, *unde* chem lumea?” „Deocamdată excită-i, atât!” zice Slav încântat. Şi Louise: „Îi excit de juma’ de an! Oamenii vor să ştie ce, când şi unde o facem?”

„Lasă-i, că mai rezistă două-trei zile”, o asigură Vuia.

Şcolici are ideea unei conferinţe premergătoare acţiunii, dar Vuia se zbârleşte: „Nu e momentul democraţiei. La conferinţe îţi faci nervi şi nu tragi concluzii”. Pufnind, Louise comentează: „Noi şi Lenin...”, însă Vuia îi ia vorba din zbor: „... şi Danton, şi Robespierre”, adaugă el preţios, aşa că ea n-are încotro, redactează apelul. I se face greaţă de lexic, de topică, de banalitatea mesajului, dar politica e politică, scopul scuză mijloacele, futu-i:

„N-ai pe cine vota! Vino şi spune Prezent!

Eşti furat 24/7! Vino şi spune Prezent!

N-ai şcoli şi spitale! Vino şi spune Prezent!

De azi înainte, toţi spunem Prezent!”

Pfuai, super! Bismut va lansa apelul pe Facebook şi va face publice locul, ora şi programul acţiunii, prin care Calea Dreaptă îşi va asuma

rolul de lider pe piaţa protestelor. În plus, vor trimite invitaţii speciale căţeilor din *mainstream media* şi, mai mult, vor *lipi* apelul bătrâneşte pe pereţi, stâlpi, maşini şi autobuze, căci, spune Vuia, „orice hârtie ce poate fi ruptă catalizează publicul”.

„Vezi că nu-i greu?” o bate pe Louise pe umăr. „Bun, şi-acum hai să vedem ce facem cu Max. Când l-au eliberat?”

Încep alte discuţii. E trecut de miezul nopţii, s-a înteţit ploaia, rafale de apă izbesc ferestrele. Louise e stoarsă, nu mai are chef de nimic. Deschide Google Maps, scanează Piaţa Victoriei, glisează spre Universitate, pluteşte peste Cişmigiu, peste Gara Constantin Vodă, peste Piaţa Unirii şi, în final ochii îi cad pe Parcul Izvor, vizavi de şinele suspendate urbane. *Cum de nu m-am gândit până acum?* se întreabă, dându-şi seama că, spre deosebire de Vuia, *ea* va ţinti Parlamentul. *Las’ că le arăt eu*, îşi zice, simţind dulceaţa vorbelor pe care le va pune în gurile tuturor, făcându-i să vrea ceea ce nu bănuiesc.

51. MAX. PREŞEDINTELE. O ÎNTÂLNIRE LA PĂDUREA BĂNEASA

Max şi tovarăşii lui au închiriat un sediu cu vedere spre Universitate, la mansarda clădirii de la Coada Calului: trei camere lungi, înguste, dispuse de-a lungul unui culoar arcuit, o baie cu cabină de duş şi o chicinetă care dă spre grădina Palatului Suţu. Au acolo computere, telefoane, topuri de hârtie, o imprimantă, un frigider.

De venit, vine fiecare când vrea, importantă e doar şedinţa de prânz. Max, în schimb, stă toată ziua la sediu. Când se apropie ora şedinţei, se duce la fereastră şi se uită la buchiniştii din stradă, dar azi plouă torenţial, tarabele sunt acoperite cu folii de plastic. Cu toate astea, se uită afară şi acum. „Chestia cu «spune prezent»,” zice la un moment dat, fluturând flyerul Căii Drepte, „pică la fix. La pariu că evreii o să-şi amintească de Zelea şi că Paisie o să spună primul prezent?”

Crezând că Louise a scris apelul noaptea, şi-o imaginează iluminată de laptop în tonuri violet; textul e, evident, idiot, dar proletarii de transnaţională vor pune botul în masă. *Of*, îşi spune Max trist, *începe să-ţi placă, Louise*.

Şi de ce să nu-i placă? Zeloţii sunt nişte puşti care se cred oameni mari, nişte jucători de *solitaire* care se visează şahişti; ei vor un

imperiu-aplicaţie, o republică-megacont pentru patronii lor nevăzuţi. Max îi acuză că-s rupţi de realitate, nu dă o ceapă degerată pe ei, căci el e *finanţist*, e sarea pământului, motorul vieţii dintotdeauna. El ştie că hârciogii dosesc provizii în subteran, că leoparzii ascund cadavre în copaci, că virusurile manipulează celule şi că toate astea, plus altele, *mii şi milioane de altele*, sunt seminţe de credit, zigoţi, embrioni, din care s-a născut scrisul, războiul, agricultura, revoluţia industrială, imigraţia, delocalizarea producţiei – pământul, aerul, apa, pentru Max totul e credit, combustibil, mortar, n-are de-a face cu visul schimonosit al zeloţilor.

Se uită la ceas: douăsprezece şi cinci. Colegii s-au strâns la sediu, apelul Louisei i-a pus pe jar. Sunt agitaţi, se foiesc în jurul lui Max, întreabă ce au de făcut. „Păi," zice el, „Paisie trebuie să spună prezent". OK, râd ei, Paisie o să spună prezent; noi, însă, ce facem?

Păi, ce să facă? Să-i sune pe Garfield şi pe Şalăul-Fritz. Cei doi au majoritate în Parlament, o să le fie uşor să treacă *încă* o ordonanţă, ca să le dea peste nas ONG-urilor. Ideea e să le verifice dacă îşi cheltuiesc fondurile pentru proiectele asumate; în definitiv, oengiştii predică transparenţa, n-ar avea de ce să se supere dacă Guvernul înfiinţează o Agenţie a Caităţii, după cum a numit-o Max, un organism independent, cu puterea de a scotoci în tranzacţiile lor. Găselniţa cea mai mişto e că din *board*-ul Agenţiei vor face parte *şi* oengişti, ONG-urile fiind cele ce vor negocia între ele ce delegaţi să trimită – Dumnezeule, să vezi ce scandal!

„Macule," zice Ristache, „Şalăul are amici oengişti, dacă n-o să te susţină?"

Dar Macu: „Şalăul i-a vândut buletine de vot bătrânului Ruşinaru. Roagă-l pe Ruşinaru să-l sune şi să-i spună ce vreau, iar eu o să am grijă de Garfield".

„Bine, *boss*, cum vrei tu, *boss*", se fandoseşte Ristache.

„Lasă gargara! Stai pe telefon, că-n curând o să mă sune Anderco."

„Of, coane, cât ne-ai lipsit!" devine Ristache brusc serios.

Max nu-l bagă în seamă. Abia aştepta să se descotorosească de cei din jur, căci, de câteva ore încoace, nu scăpa de imaginea Sossei. De ce-l ia cu tremur şi acum când se gândeşte la ea? OK, el vrea să fie aşa, dar ce mecanism îl face să *vrea*? Nu pricepe de ce ea încă îl bântuie, ştie doar că nu poate să spună nimic nimănui, căci l-ar râde şi

curcile. Pe de altă parte, de ce-i dă Louise ghes? De ce i se pare c-*ar trebui* să-i ia locul Sossei, din moment ce nu există două femei mai deosebite una de alta decât ele? *Ce stupid*, pune el punct, cuprins de un sentiment penibil. Îl cheamă pe Sache la el. Şuşotesc. Lui Max nu-i place ce aude, zice că o asemenea idioţenie nu *trebuia* să se întâmple. Sache îşi cere iertare, spune că nu-i vina lui. „Numai de asta n-aveam nevoie acum”, se supără Max, vorbind pe nas, ca un copil răsfăţat.

„Numai de asta n-aveam nevoie acum”, zice Cocârţ a doua zi, privind cu ochi zbanghii cum plouă în grădina Palatului Cotroceni. În birou, miros de Chanel N°5, o rază a vânturilor, statuia lui Antigoon, uriaşul ce patronează Anversul, un săculeţ cu smaralde faţetate de evreii din acelaşi oraş şi o diplomă de onoare, oferită de tătarii din Bahcisarai, Crimeea; pe pervaz, un buchet proaspăt de trandafiri.

„Nu înghit ONG-urile,” reia preşedintele, „dar ne ridicăm Europa în cap. De ce-o fi dezgropat Max securea războiului?” Consilierul n-ar dori să-l irite, dar n-are încotro, îi aminteşte că zeloţii au început: de două zile ameninţă că ies în stradă ca să protesteze împotriva eliberării lui Max. „Fii serios,” pufneşte Cocârţ, „au mirosit că-i mai paşte o ordonanţă. Of, de ce-o fi stârnind Max ONG-urile? O să-l încurce *şi* pe Anderco, cu care abia a bătut palma. Îţi dai seama că acum trebuie să vorbesc cu Şalăul? Doamne, cum de-am ajuns la mâna unui adormit?”

Şalăul o fi adormit, însă e capsat. Va susţine ordonanţa dacă, după cum se aude, anumite ONG-uri sug bani degeaba, angajând proiecte de ochii lumii. În plus, dacă Garfield le oferă liberalilor un post de secretar de stat la Finanţe, Şalăul n-o să stea la discuţii, o să dea Parlamentul cu *roatele-n sus*. Păcat că Max e în anchetă, adaugă el, căci *lui* i-ar da postul de secretar de stat.

„Păi, Max,” observă Cocârţ, „e omul lui Oli, şi Oli vă sapă”.

„Ştiu eu dacă mai e omul lui?” chicoteşte Şalăul. „Oricum, eu cu Max o să mă sfătuiesc pe probleme financiare. Aţi văzut ce agitaţie e pe piaţa petrolului...”

„Măi, Fritz, stai în banca ta, că iar o s-ajungi la mâna lui Anderco...”

„Vă rog, domnule preşedinte. Vremurile acelea au trecut.”

Cocârţ închide. „Să vezi,” zice, „că Max l-a lăsat pe Oli cu ochii în soare şi că s-a dat cu Anderco. Dacă-i aşa, zeloţii o să iasă în stradă”. Şi consilierul, mimând uluiala: „Nu înţeleg de ce nu pune Garfield jandarmii pe protestatari. Dac-ar intra în ei, scandalul s-ar stinge pe

loc”. La care Cocârţ: „Garfield se foloseşte de tărăboi ca să mă frăgezească. Ia, caută-l pe Vuia, că el ştie cum să-l ţină-n frâu pe Şalău”.

Consilierul bănuieşte ce vrea Cocârţ: de o lună se vorbeşte despre un film licenţios cu Şalăul în rol principal. Pare incredibil, dar se pare că scena a fost înregistrată în canalele de sub oraş, printre declasaţi şi aurolaci.

„Păi,” face consilierul pe niznaiul, „nu-s prieteni, Vuia cu Şalăul?”

„Tu sună-l pe Vuia!” îl repede Cocârţ şi o sună pe doamna U.E.

Pe seară, în strada Columb, Vuia îi cheamă pe tineri la el în birou: „Max s-a aliat cu Anderco, duşmanul lui Oli. Asta înseamnă că ne mai paşte o ordonanţă, căci Max vrea să lovească, iar Anderco o să tragă pentru el sforile la Guvern, folosindu-se de Şalău”. Auzindu-l, zeloţii înnebunesc; poftim, nu scăpau nici de prima ordonanţă şi se mai pomeneau cu una pe cap. Louisei îi ajunsese zvonul la urechi de dimineaţă şi scria un articol pe tema asta, arătând că statul n-avea resurse *fizice* ca să controleze ONG-urile şi că manevra lui Max o să se înece în birocraţie. În plus, argumenta ea, o asemenea ordonanţă îşi bătea joc de dreptul la *privacy*: cum să faci liste cu participanţii la *crowdfunding*?, ce-i aia să arăţi pe cine sprijină ONG-urile?; în fond, beneficiarii proiectelor sunt persoane marginalizate, cu probleme, cum să le transformi în subiect de audit?

„Ţine-o tot aşa”, mormăie Vuia, aruncându-şi ochii pe material. E supărat: pe lângă faptul că-l enervează situaţia, îl dor şalele din cauza ploii, iar aseară a sughiţat ore-n şir. Dacă-i bolnav? Brusc, îi vine o idee şi-i adună din nou pe zeloţi în birou, avertizându-i că, din moment ce statul cade în mâna unor persoane private, după cum e cazul acum, decizia trebuie să se mute în stradă. Altfel spus, s-a ajuns într-o *stare preinsurecţională*, după cum scrie în literatura de specialitate, pe care a studiat-o în tinereţe, drept care singura salvare e protestul masiv, mai ales că autorităţile dau semne de *noncombat*.

A doua zi, Calea Dreaptă iese în oraş. Norocul le surâde, s-a înmuiat ploaia; mai mult, jandarmii sunt amicali. Demonstranţii transplantează Vama Veche în Piaţa Victoriei: ridică un bar pe carosabil, pun umbreluţe, un gard de stuf şi, descărcând un camion cu nisip, fac o plajă pe trotuar, lângă girafa de la Antipa. Lumea se plimbă ca pe faleză, Pârşu şi Slav conversează *à batons rompus*, Vuia numără câţi

au răspuns la apel. E liniște, dar când Bismut urcă pe podium, Sutanele se revarsă, valuri-valuri, de pe străzile învecinate.

Zeloții se neliniștesc, deși nou-veniții sunt calmi, flanează în pelerinele lor lungi și negre, comandă bere la barul ad-hoc, iar Paisie, culmea, se îmbrățișează cu Chimir. Clac-poza, clac-poza, îi fotografiază corul sclavilor din presa *mainstream*.

La care Louise: „Parcă voiai un Chimir care să fie interfață cu strada, nu cu Sutanele Negre”, îi reproșează lui Bismut.

Bismut dă să răspundă, dar Vuia îi ia vorba din gură: „Sutanele și Chimir... Mda, trebuia să m-aștept...” Și apoi, lui Radu: „Auzi? Ia ridică drona, să văd câți suntem”. După câteva clipe, urmărind imaginile culese de la înălțime, ia foc: e obligat să-i numere pe demonstranți om cu om, căci Sutanele și zeloții s-au amestecat peste tot în Piață.

Bismut își începe discursul: vorbește la obiect, sigur pe el, critică atacul lui Max contra ONG-urilor: o subminare a libertăților civile, prin care un bancher vrea să-i transforme pe cetățeni în clienți, împiedicându-i să se asocieze cu cei ce-i ajută pe gratis, dar la ce să te aștepți de la un cleptocrat? În fond, Max își vede de marșul totalitar spre o societate bazată pe mafii, monopolism toxic, tâlhării. La finele cuvântării, îl aplaudă toți, Sutanele inclusiv, numai că aceștia, bizar, vor un bis: „Mai zi o dată cum a adus Max *antipiața* în România”, strigă câțiva. Printre ei, un slăbănog în anteriu mizer, târând un picior, mișcându-se sacadat; e Petrache-Ologul, nebunul orașului, care își face veacul în Delta Bucureștiului, groapa de gunoi ridicată la rang de rezervație naturală. Ajuns lângă podium, Petrache îl stropește pe Bismut cu mir. „Anti? Anti? Anti?” îl întreabă, înainte să zbiere: „Sunt regele Malorusiei și al Cisnistriei, iar Max e vasalul meu! Max, face rața, Max-Max, Max-Max!” țipă el pe nas. Piața izbucnește în râs, strigă, țopăie, iar Bismut coboară, zâmbind mânzește, locul fiindu-i luat de Radu, care vorbește despre *notgeld*, moneda Căii Drepte. Petrache-Ologul pune ochii în pământ, Sutanele ascultă în liniște și, când Radu își expune proiectul de a promova România în reviste gratuite, abandonate în aeroporturile lumii, ca să le ducă turiștii de colo-colo, oamenii lui Paisie desfășoară flamurile, scandând lozinca zeloților: „Corupția ucide! Corupția ucide!” Slav și Pârșu nu știu cum să reacționeze; în schimb, Școlici merge de la om la om: „Nu-i provocați. Fără violență, vă rog!” zice, ceea ce dă cum nu se poate mai rău.

„Asta-i mâna lui Max, uite-i ce ne fac!” comentează Louise. Bismut o contrazice: spune că barul, plaja şi mulţimea din piaţă sunt mult mai convingătoare decât Sutanele, cel puţin pentru cei aflaţi în faţa televizoarelor. „Mă laşi?” răbufneşte Louise. „Ne-am făcut de cacao. N-ai auzit cum râdea lumea când a zbierat Petrache-Ologul?”

Slav dă să urce pe podium, dar Paisie, sprinten, i-o ia înainte. Preţ de câteva clipe, priveşte peste Piaţă şi, ca la un semn, Sutanele îngenunchează. Până şi cei de la bar pun halbele pe asfalt, în ploaie, şi se roagă la unison, în timp ce călugărul, uitându-se turbat pe deasupra mulţimii, strigă în microfon:

„Ce sunteţi voi? Computere, ca să ascultaţi de programatori? *Zombies*, ca să vă bage pe gât coduri nişte tocilari pirpirii, ca să vă înveţe ce să cinstiţi, ce *să vă amintiţi*? Sunteţi vii, dobitocilor, iar deasupra e Domnul, atât! Iisus nu e binar, Sfântul Duh nu e *da* şi *nu*, Maica Domnului nu e surogat!” Ici-colo se mormăie, unii blesteamă, alţii se ridică în picioare, dar Paisie îi trăsneşte: „Mucles, afurisiţilor! Credeţi că n-aveţi păcat? Doamne,” ridică el ochii spre cer, „puchinoşii Tăi Te-au uitat! Câţi Îţi urmează Cuvântul? L-au preacurvit, L-au batjocorit, au făcut din El unealtă păgână! Ei, trufaşi ai tabelelor în Excel, ei, îngâmfaţi ai *haştagurilor* cu care se *tăguiesc ca pe vite*, ei, care prăznuiesc tastatura *s-au întrupat în roboţi*! Hai, daţi capetele pe spate, pui de crescătorie ce sunteţi: înghiţiţi cod-maşina, procleţilor, căci vouă vă dau viaţă cărţile de identitate şi voucherele de intrare în club! Sodomii, crime, scârba ce vă topeşte când sunteţi singuri, copii ce-şi alungă părinţii din suflete, părinţi ce-şi trimit copiii de acasă, asta aţi pus în locul Regatului lui Iisus! Sunteţi oameni numai cu numele, n-aveţi nici măcar amintiri!”

„Îţi place, nu? Suntem convingători, nu?” îl ia Louise pe Bismut, aproape strigând, ca să acopere predica furibundă a lui Paisie.

Dar Vuia: „Louise, stai pe coada ta”.

„De ce să stau pe coada mea? Pe nemernicul ăsta de popă Max l-a inventat!”

„O fi Paisie omul lui Max, dar are şi el nevoile lui, înţelegi ce-ţi spun?”

Louise i-ar răspunde, dar primeşte sms de la Ion: „Igel a dat drumul la gaz şi s-a aruncat în aer. Mama e naşpa şi a chemat Salvarea”.

„Plec”, anunţă Louise.

Sare într-un taxi. Iese din Piaţă cu greu, căci Sutanele tălăzuiesc, vuiesc, iar Petrache-Ologul zbiară din adâncul răr unchilor: „Sunt regele Malorusiei şi al Cisnistrieeei...” Când să intre pe bulevardul Lascăr, Louise îl zăreşte pe bătrânul Guevara în capătul Căii Victoriei: filma manifestaţia pe telefon. N-are timp de el, îl îmboldeşte pe şofer să gonească, iar ăla, după ce ajunge la destinaţie, se laudă c-a bătut un record. Odată intrată în apartament, Louise înlemneşte: mama şi Ion stau liniştiţi în sufragerie, se uită la fotbal. Mama e veselă, râde, iar Ion strigă la un atacant de culoare: „Craaa, craaa, Drogba, sparge-i, dă-le gol!”

„Dă-te la o parte, că nu văd!” îl repede maică-sa din fotoliu.

Sunt amândoi plini de nerv, urlă, încurajează echipele. Furioasă, Louise le închide televizorul. „De ce m-ai chemat?” îl ia pe Ion.

„Să ştii că *vroiam* să văd meciul”, zice mama, luând-o spre dormitor.

Şi Ion, plecând în bucătărie: „Când îţi spun că nu-ţi pasă, nu vrei să mă crezi! Acum îţi place? Îţi place? Zât, morţii mă-tii!” îi suflă pisicii.

„Ce să-mi placă?” face Louise, ducându-se după maică-sa în dormitor.

„Cum *ce*? *L-au* sinucis pe Igel!” urlă Ion din bucătărie.

Şi-i spune cum a sărit Igel în aer în casa pe care trebuia s-o ia el, Ion, după moartea proprietăresei, o babă. „Ce babă, ce casă?” face Louise şi află că Ion avea un aranjament: îngrijea o bătrână care avea să-i lase casa după deces. Noroc că n-a murit şi baba în deflagraţie, căci Ion ar fi fost pe lista suspecţilor. Mă rog, n-a scăpat de tot, poliţia anchetează încă.

„Eşti nebun?” cade Louise într-un scaun.

„Nu vorbi aşa! Totul a început după ce-ai scris tu despre Max! De ce crezi că s-a ascuns Igel la babă acasă? După ce c-a fost obligat să-şi abandoneze familia, acum a dat ortul popii, da?”

Dar mama: „Ce familie şi-a abandonat, prostule? Şi-a găsit un cuib ca să se tăvălească cu tine! Bine c-a făcut aripi!”

„Tu de ce-ai chemat Salvarea?” o ia Louise pe mamă.

„Pentru c-am ameţit, da? Am ameţit!”

„Ba te-ai speriat când ai auzit că vine poliţia după mine!” strigă Ion.

„Ei, na, asta m-a bucurat! Ameţeala, însă... Of, a fost cumplită!”

Şi Louise: „Ameţeşti fiindcă stai pe întuneric”.

Dar mama: „Nu pricepi că mă deranjează lumina?”

„Afară de când n-ai mai fost?”

„Îţi zic eu,” zbiară Ion, „de o lună!”

„Şi tu de ce n-o scoţi din casă? Ţi se pare normal s-o laşi să zacă în pat?”

„Poate mă scoate acum,” zice mama, „că tot i-a murit amantul”.

Ion vine în dormitor şi, de-al naibii, aprinde lumina: „Igel e mort, mamă! Iar tu,” strigă la Louise, „fă cumva să nu mai dai vina pe mine! Nu e şi mama ta?”

„Louise e ocupată, *are servici*!” rânjeşte bătrâna.

„Şi Igel avea pân’ s-o întâlnească pe sor-mea.”

Louisei îi dau lacrimile: de ciudă?, pentru că viaţa maică-sii se destramă şi ea, Louise, nu e alături de ea?, pentru că nu ştie dacă Igel n-a murit din cauza ei?

Sună la Vuia, îi zice de Igel, dar ăla o liniştеşte, cică a auzit de *păţanie*, de ce-şi face Louise probleme? La finalul convorbirii, o sfătuieşte să vină să discute între patru ochi, nu la telefon, şi închide.

„Facem program”, îi spune Louise lui Ion. „O să trec mai des pe aici, dar scoate-o pe mama din casă. Nu vezi ce palidă e?”

„Nu-s palidă, analizele mi-au ieşit bine”, bombăneşte mama.

„O auzi?” face Ion. „N-are nimic.”

„Ei, n-am! S-a ales praful de toate. Stau cât e ziua de lungă în pat, cu perdelele trase. Nu suport nimic altceva.”

„Mâine vin şi te scot afară, mami”, se înmoaie Louise. Dar Ion: „Te dai pe lângă ea ca să-ţi lase casa? Vezi că-s’ şi eu pe aici”. „Taci, homălăule!” strigă mama, făcând-o pe Louise să caşte ochii, înainte să fie luată la rost: „De ce mi-ai zis *mami*? În viaţa ta nu mi-ai zis *mami*! Nu mă lua pe mine cu *mami*!”

Ce zi! face Louise, numai că, furată de răpăitul ploii în geam, simte din nou chestia *aia*: apartamentul în care crescuse, mobila pe care o ştia, patul în care a fost concepută, parc-ar fi altfel. Colţul noptierei e mai rotunjit, oglinda, mai înaltă, tabloul din hol, mai afumat. Până şi mama

e schimbată, ea nu vorbea urât, cum să-i zică lui Ion *homălăule*? Să fie vârsta de vină? Brusc, Louise îşi aminteşte că la întâlnirea cu comisarul au vorbit despre pericolul ce-i dădea roată lui Igel, iar acum, iată, Igel e mort.

„Mâine vin la prima oră şi te scot afară”, zice ea, ieşind val-vârtej.

Acasă, Bismut are chef de un *quickie*. Ea se lasă, deşi venise doar pentru un duş, înainte să se ducă la sediu. Ciudat, Bismut *o ia* în bucătărie, printre cutiile cu peşte prăjit de la Nordsee, făcând-o să-şi spună că dacă are orgasm, bine, dacă nu, se masturbează ea mai târziu. Ziua continuă să fie infectă: Bismut tremură ca un parkinsonian (*nu de-asta îl plac, nu de-asta!* îşi zice ea) şi un post TV îl dă, culmea, pe Lică: nemernicul are draci, cică se simte ca-n anii ’80, numai că azi nu-l cenzurează comuniştii, ci grupările civice. „Am făcut o *experienţă*,” explica el, „am folosit ideile Căii Drepte într-un articol, iar zeloţii m-au făcut albie de porci. Spuneţi-mi (în studio e şi Doru) dacă vi se pare OK”. Doru e sigur că zeloţii i-au simţit falsitatea şi că de-aia l-au bubuit, drept care Lică întreabă dacă zeloţii mai citesc ceva sau pur şi simplu atacă fiindcă *adoră* distrugerea, după cum au făcut şi cu Ina Ivanciuk, ex-soţia lui Max: „El e toval,” zice Lică, „a rezistat în arest luni de zile, dar ce vină are fosta lui nevastă?”

„Dumnezeule, eşti atentă la *televizor*?” se prinde Bismut.

„L-ai dat prea tare, iar boul de Lică urlă”, face Louise.

„... de când a fost eliberat Max,” continua Lică, „toată presa a năvălit pe biata femeie, pe tema legăturii ei cu Radu, nepotul generalului Vuia”.

„Iar ne mănâncă de cur”, mormăie Bismut.

Dar Louise: „Cine s-a luat de Ina?” „Tabloidele”, zice Bismut scârbit, numai că Lică face aluzii la lucruri pe care ea a promis că le ţine departe de public, nu le puteai afla decât dacă-i umblai în notiţe. „Mi-a spart cineva computerul!” izbucneşte ea. „Cin’ să-l spargă?” o întreabă Bismut zâmbind.

„Plec la sediu”, se înfurie Louise şi dă fuga la duş.

Odată ajunsă în strada Columb, Vuia o cheamă în birou. Ea tace, îl aşteaptă să-i zică ce ştie de Igel, după cum a promis.

„Ce ţi-e şi cu oamenii,” începe Vuia, „tatăl tău a introdus tehnica de calcul în aviaţie, a proiectat avionul *Şoim*...” Încruntat, face o pauză.

Louise se întreabă dacă o să-i spună de beţiile tatălui ei, dar moşul are altă temă: „De mama ta," reia el, „nu mai zic, am fost colegi la organizaţia de partid. De străbunică-ta, ştie toată lumea, iar tu eşti dincolo de orice bănuială. Cu toate astea, Ion ţi-e frate... N-am nimic cu orientarea lui sexuală; după mine, să se împerecheze şi cu o macara, dar în rest... Cum de-a ajuns unul ca el în familia ta? Şi-a tras certificat fals de revoluţionar, a primit casă gratis, are pensie, deşi n-a muncit o secundă, ce-i trebuia *înc*-o casă? De ce a dus-o pe baba aia la notar, de ce şi-a făcut acte pe apartamentul ei, de ce nu i-a dat niciun leu? O lescaie nu i-a dat, un sufertaş cu ciorbă nu i-a dus! Casa însă era ca şi-a lui, iar Igel, informatorul tău şi *iubitul* lui Ion, a explodat în bucătăria babei şi n-a mai rămas nimic din el. Îţi dai seama ce belea?"

„Vreţi să ziceţi că Igel a murit, fiindcă mi-a spus prea multe?"

„Of, Louise, tu şi suspiciunile tale", se supără Vuia.

Are chipul inert, iar ea îşi dă seama că asta e tot ce dorise să-i spună. I-a dat un avertisment?, un semn de prietenie? Dracu' ştie şi, tot dracu' ştie de ce, Louise îi zice: „Am o idee. Hai să nu ne mai strângem în Piaţa Victoriei, ci în Parcul Izvor. O să fie mai bine aşa". Apoi se grăbeşte să iasă, lăsându-l pe Vuia paf.

Se duce în birou, frunzăreşte notiţele, deschide computerul şi... *Futu-i, futu-i, futu-i*, vrea să spargă, să ţipe şi, deşi nu e atât de naivă, încât să aibă încredere în Whatsapp, e nerăbdătoare să-i scrie lui Bismut că, de azi înainte, o să-şi lase semne în birou. Nu mai are dubii: cineva i-a umblat în documente.

Stinge lumina. Aşteaptă să plece Vuia, n-are chef să dea ochi cu el. Fiind târziu, îl sună pe Bismut, spunându-i că nu vine acasă, fără să-şi dea seama de ce i-o spune în felul în care i-o spune şi de ce ascultă cu nesaţ liniştea din telefon, când el nu-şi găseşte cuvintele.

A doua zi dimineaţă, îl ia pe Chimir direct: cine a umblat în computerul ei? El face fiţe, se uită la ea de sus, o sfătuieşte, ironic, să-l întrebe pe Max. Vuia şi Doru pică în plină ceartă, iar Chimir le spune, pufnind: „Louise a scăpat caii". Apare şi Bismut, care, prinzând disputa din zbor, ridică vocea la ei: „N-o mai bârâiţi, ştiţi că are probleme cu maică-sa". Dar ea, ca de obicei: „*Merci*, mă descurc singură". Deodată, îşi dă seama că Vlad, fotoreporterul, o priveşte lung. *Să vezi că ştie cine mi-a umblat în computer*, îşi zice, moment în care apare şi

Radu, iar Vuia îi cheamă pe toţi în birou. *Gaşca noastră*, se gândeşte Louise, *începe să semene cam* prea mult *a armată*.

Vorbindu-le, Vuia zâmbeşte din colţul gurii: „Hei, copii, copii, copii... Max nu mai are răbdare! Azi-noapte am aflat din surse înalte că Şalăul va sprijini ordonanţa anti ONG. Nu c-am avea probleme, Şalăul e un ţâşti-bâşti, dar vreau să lovim primii! Ieşim în stradă!” proclamă el. „Şi acum,” îi înfloreşte lui chipul, „să vă spun ce problemă are Louise”.

Ea îngheaţă, crede că Vuia o să aducă vorba de Ion, dar el, nescăpând-o din ochi, o laudă pentru ideea de a muta protestele în Parcul Izvor. Sugestia e *excelentă*, căci parcul e lângă Fosa Septică, deci simbolistica mitingurilor va fi mai puternică; totodată, acolo e mai mult loc de desfăşurare, plus că, atunci când Guvernul va ieşi din prostraţie şi se va lua de protestatari, va avea nevoie de un pretext, cum ar fi că activiştii perturbă traficul, numai că ce trafic să perturbi în Parcul Izvor?

Radu exclamă: „Poftim, oul lui Columb!” Ceilalţi râd, ideea li se pare *genială*, aşa vor face, cad ei de acord. Vuia e şi el vesel, dar şi-a deschis laptopul, nu mai e atent la ei. Tinerii se potolesc, înţeleg că trebuie să iasă din birou.

Louise pleacă ultima. Vlad se foia pe hol, aşteptând-o.

„Întreabă unii de tine la poliţie”, îi zice în şoaptă.

„Bănuiam”, se pleoşteşte ea. „Ce vor?”

„Nu mi-e clar... Uf, cred că cineva îţi umblă în computer.”

Louise îşi drege glasul. „Ieşim?” îi propune lui Vlad, zicându-şi că poate chiar el i-a umblat în computer şi că i-a spus ce i-a spus ca să-i adoarmă încrederea, dar, hei, se gândeşte: *Ce fac? Nu mă mai bazez chiar pe nimeni?*

Se urcă cu el în maşină. O iau pe Dorobanţi şi la un semafor Louise îşi ia inima-n dinţi şi-l întreabă: „Ce zici, e greu să facem un post de radio clandestin?”

Vlad înlemneşte. Semaforul trece pe verde, dar el rămâne pe loc, stârnind un cor de claxoane. „Se poate”, răspunde într-un târziu. „Cine mai ştie de asta?”

„Doar tu.”

„Bismut ce părere are?”

„Ţi-am spus, doar tu ştii de asta.”

Vlad o ia pe străduţele dintre Piaţa Confederaţiei şi Statuia Aviatorilor. „O să vorbesc cu cineva”, promite. „Sigur nu vrei să ştie nimeni dintre ai noştri?”

„E prea mult că ştii tu”, râde Louise.

A doua zi, pe seară, Calea Dreaptă scoate iar lumea în stradă. De astă dată, li se alătură ecologişti din toată lumea; daţi cu funingine pe faţă şi prefăcându-se că tuşesc în cor, defilează pe trotinete electrice, cu andrele şi sculuri de lână atârnate de gât. S-au întâmplat multe de ieri până azi: unu, s-a aflat că Igel lucrase pentru servicii, doi, netul s-a umplut cu poze în care Max îi făcea felaţii fostului său subaltern, trei, se zvonea că însăşi Louise a diseminat pozele, ca *să-l facă* pe Max, şi că asta l-a costat viaţa pe Igel. Mai mult, ea dăduse foc pe Facebook şi Twitter: „Ce-ar fi”, lansase un *thread*, „dacă disputele parlamentare s-ar muta online? Democraţia înseamnă participare şi cum altfel s-o *practicăm* decât aprobând şi respingând legi ori de câte ori e nevoie? Tehnic, ideea e realizabilă, avem aplicaţii pentru *huge data*; trebuie doar să punem la punct un set de proceduri care să permită publicului să dezbată şi să voteze *in real time*, iar noi să securizăm informaţia”.

Aşa se face că, la protest, Louise îşi trage şapca pe ochi, ca să n-o recunoască lumea, care fie o înjură, în contul morţii lui Igel, fie o ridică în slăvi pentru votul online. Bizar: în afara manifestanţilor obişnuiţi, Calea Victoriei e plină de cerşetori, pensionari, inşi fugiţi de la job; toţi strigă, ameninţă când trec pe lângă clădirile oficiale, îi blestemă pe politici pentru scumpirile din ultima vreme, vorbesc de penuria alimentară ce va veni negreşit, prefaţată de cozile tot mai frecvente de la supermarketuri. Louise are câteva momente de buimăceală, nu e la curent cu aspectele astea, i se par din alt film. S-a scumpit viaţa? Cu cât? De când? De ce? Mergând cu demonstranţii, se uită în vitrine, dar n-are termen de comparaţie: când vrea ceva, cumpără, nu se uită la bani; ce-i drept, ea nu-şi ia adidaşi cu cristale Swarovski, *terrine de foie gras* sau ceasuri U-Boot, dintre cele etalate în magazinele din faţa Blocului Adriatica. Uită de toate, însă, când alte mase de oameni se alătură marşului; gata, nu mai poţi arunca un ac pe Calea Victoriei. Ce naiba, sunt prea mulţi, sunt *mult mai mulţi* decât trebuie, Bucureştiul n-are *atâţia* locuitori. De unde au venit? Unde au fost până acum?

Mulţimea se revarsă pe esplanada de la Universitate. Louise o zăreşte în aglomeraţie pe Anca; e cu noul ei prieten, unul care aduce cu un cocostârc. Pesemne că o urmăreau, căci, deîndată ce li se încrucişează

privirile, Anca vine spre ea şi o invită, înţepată, la o cafea. Vor să se ducă la barul de la Litere, dar, când s-o ia într-acolo, piuie telefonul Louisei. E Ion: „Mama nu mă mai recunoaşte," zice, „ce faci, nu vii? Ai promis!"

Anca şi cocostârcul se uită unul la altul, au impresia că Louise a inventat scuza ca să scape de ei. Doru şi Radu se ambalează când o aud că pleacă („Mai stai o oră măcar", face Doru), iar supărarea lor creşte când Bismut le spune că o va însoţi pe Louise. Cei doi iau maşina lui Doru, iar pe drum ei i se pare că Bismut e prea îndatoritor, drept care, când vrea şi el să urce la maică-sa, îl refuză abrupt, ca să nu-i dea ocazia să insiste.

De cum deschide uşa, o izbeşte mirosul de urină din casă. În secunda doi, mama strigă din dormitor: „N-am nimic. Nu-mi spune că iar te-a chemat Ion!"

„Las-o jos că măcăne, mamă!" face el. „Dimineaţă nu ştiai cine sunt."

„Abia mă trezisem. Sunt bătrână, ce vrei? Sunt bătrână!"

Ion se enervează, îi reproşează Louisei că n-a venit de la prima oră, iar mama ţipă la el, făcându-l în fel şi chip. Louise se duce în dormitor (*Doamne, cum pute*!) şi-i lasă să zbiere, c-aşa învăţase la sediu: când unii se ceartă, lasă-i să-şi verse veninul, bagă-te doar după ce le piere elanul.

Ochii îi cad pe o fotografie de când Ion şi ea erau mici. Îl face mama pe Ion *homălău*, dar e şi vina ei, căci, în poză, frate-său poartă rochiţă şi ciorapi cu chilot, ca dresurile. *Bietul de el!* Louise şi-l aminteşte cum o urmărea în ascuns, cum mânca bătaie în contul prostiilor făcute de ea, pentru ca apoi s-o îmbrăţişeze: „Te-am apărat, surioară", zicea, după care o privea în felul *ăla*, de parcă se uita la ea pe gaura cheii. Mă rog, nu asta e treaba cu poza, ci c-a fost făcută lângă un conac de care Louise nu ştie nimic; are o seră magnifică, cu geamuri înguste fixate cu vergele de bronz, ferestre ce se deschid din guri uriaşe, un basorelief reprezentând un hipopotam deasupra intrării şi cariatide de jur-împrejur, sub forma unor femei cu aripi ce le înfaşă trupul: seamănă cu statuia de la Canta de acasă, numai că, evident, sunt la altă scară. Dincolo de conac, un troleibuz, un ceas public cu mecanism vizibil şi un bărbos, care zâmbea ca să nu strice poza, deşi era un necunoscut. *L-am mai văzut, dar unde?* se întreabă Louise.

„Ne laşi să ne certăm singuri?" o aduce mama cu picioarele pe pământ.

Dar Louise: „Nu-mi amintesc poza asta.”

„Ce să-ţi aminteşti,” face Ion, „nu vezi ce mică erai?”

„Unde am făcut-o?” întreabă Louise.

„Cum unde?” se strică mama de râs. „La Haidamaci, în Delea Veche.” „Delea Veche, aha”, dă Louise din cap (*mai bine nu întrebam*, se gândeşte). Şi mama: „Le-au luat-o comuniştii, au făcut bibliotecă în ea; dar ce-ţi spun eu ţie, v-am dus acolo de atâtea ori. Cărţile din bibliotecă,” înăspreşte ea glasul, „s-au lipit doar de tine, fiindcă Ion bătea mingea pe stradă cu derbedeii...”

„... şi nici nu era cine ştie ce fotbalist”, se simte Louise luată pe sus de întâmplările vechi, de mirosul conacului, de drumurile făcute într-acolo, de urletele lui Ion când luau troleibuzul. De altfel, Ion face mutre şi acum: „Nu suportam mizeria din Delea Veche”, zice. „Totdeauna ai fost tolomac”, pufneşte mama.

S-au potolit. Louise lasă baltă poza, o enervează trecutul ăsta recuperat pe bucăţi; ea are pe cap o răzmeriţă şi maică-sa *se scapă* pe ea, ce contează un conac de care abia îşi aminteşte? Bun, hai s-o ia treptat: cum o rezolvă pe mamă? E clar că-i merge rău în apartament; bine ar fi s-o ducă la Fălticeni, la Iancovici, sau la Liteni, că tot a venit vorba de Haidamaci, numai că mamei nu-i plac Iancovicii, cât despre Haidamaci, sunt cu nasul pe sus; în plus, ce dracu’ să faci în Codrul Voronei? Şi Ion ar duce-o pe mamă la ţară, dar să se hotărască odată, căci el, unul, e ocupat, îl veghează pe Igel, care e depus în beciurile triste şi răcoroase ale crematoriului din Vitan. Louise zice că şi ea are treabă şi, uitându-se la ceas, realizează că nu mai are cum s-o prindă pe Anca. O sună, se scuză (mama, Ion, dezastrul din casă) şi încasează o replică cruntă: „Eram sigură că n-o să te întorci”. „Şi eu”, repetă cocostârcul, în plan secund. Louise vrea să-şi dovedească buna credinţă, dar Ion strigă din nou la mamă, zicându-i că nu l-a recunoscut, în timp ce mama îi spune s-aducă pe cine vrea el, că ea recunoaşte pe oricine. Ca să scape de explicaţii, Louisei îi dă prin minte s-o lase pe Anca să asculte cearta pe speaker, dar o cuprinde jena. „Îţi jur că nu pot să vin!” zice în telefon. „Te sun mâine, şi eu vreau să vorbim!”

„S-o văd şi pe-asta!” face Anca.

Louise închide, dar se pomeneşte c-o sună Radu. Îl respinge. Se bagă între Ion şi maică-sa, care maică-sa, ca să demonstreze că nu s-a stricat la cap, numără de-a-ndăratelea de la o sută, din trei în trei, zice

că ştie că e-n douăş'cinci august, că-şi aminteşte cum îl cheamă pe boul din fruntea Sutanelor. „Cum?" face Ion. „Paisie!" strigă mama. „Îl ţii minte," spune Ion, „fiindcă are nume exotic". „Exotic pe naiba, e din Buzău." Discuţia nu se mai termină, Louisei i se pare că Ion a inventat amnezia mamei ca s-o bage pe ea în viteză, dar e şi vina ei: n-a venit de la prima oră, după cum a promis. I se strânge inima când vede că ploaia se întețeşte şi că nu mai poate s-o scoată pe mamă afară. Se ridică, se dezmorţeşte, dar pe Ion îl apucă groaza: „Ce faci? Pleci?" „Nu plec, hai să discutăm chestia asta *pe deasupra*", se trezeşte ea că traduce *let's talk this over*. Mobilul sună neîncetat (e tot Radu), ea îl respinge iar şi iar. OK, n-o s-o ducă pe mamă la Liteni, dar pot s-o ducă la Breaza, are nevoie de aer curat, ei nu-şi dau seama cum pute-n casă? De ce nu aerisesc? De ce nu trag perdelele? De ce Ion n-o spală pe mamă?

„Cu ce s-o spăl?" izbucneşte el. „Boii au oprit apa caldă! Azi-noapte s-a luat şi curentul... Voi demonstraţi şi cretinii ne ţin pe întuneric... Daţi-i dracului jos dacă tot faceţi scandal! Ce? Tu ai apă caldă? Tu ai curent?"

„Mizeria asta nu-i de ieri, de alaltăieri, puteai să încălzeşti apă, da?"

„Să încălzeşti tu," strigă el, „că mama nu-mi lasă mie casa! Asta n-o să fie casa mea niciodată!"

Cineva bate la uşă. E Bismut, cică trebuie să fugă la sediu: Louise vine sau nu? „Vin, vin, ai răbdare", scrâşneşte ea. Şi Ion: „Vrei să fugi, asta ai pus-o la cale expres cu cordaciul tău!"

„Eu ţi-am zis să n-o deranjezi", se bagă mama. „Nu vezi că e ocupată?"

„Şi cu Igel ce fac?" strigă Ion. „E singur, la crematoriu."

„E mort, s-aştepte!" ia Louise foc. Şi apoi, întorcându-se la Bismut: „Ai picat prost, stai şi tu undeva. Ion, cere-ţi scuze!" Fratele ei face un gest scurt spre Bismut: „Scuze". Bismut e om de lume, acceptă scuzele şi se duce în sufragerie. Louise şi Ion, după el. Ion deschide televizorul: prinde un meci de fotbal, normal.

„Vă place fotbalul?" face Bismut. „Urmăresc echipa Marocului," se luminează Ion, „joacă excelent". Îi zâmbeşte lui Bismut, nu ştie ce să-i spună după ce l-a făcut cordaci, aşa că scoate telefonul: „Ia uitaţi ce avion trece pe deasupra noastră: Houston – Dubai, fantastic, fantastic!"

Bismut surâde politicos, dar adulmecă des, ca un setter. Louise intră-n pământ: mirosul de urină din dormitor ajunge în sufragerie, naiba să-l ia! Se duce la maică-sa, deschide geamul şi pune o pernă în ramă, ca să rămână deschis. Vorbeşte cu mama, ea o ţine pe-a ei, spune că-n pat se simte perfect şi că n-are chef de nicio Breaza. Din sufragerie se aude Ion plângând după Igel: Calea Dreaptă o să-i dedice vreun articol, ceva? În fond, Igel li l-a dat pe Macu pe tavă, insistă el, drept care Bismut se vede obligat să-l asigure că ei nu uită pe nimeni. Între timp, Louise o spală pe mamă cu apă rece şi apoi, îmboldită de o emoţie căreia altfel nu i-ar da curs, o sărută şi-o roagă să-i dea poza din Delea Veche. Mama i-o dă, iar Louise şi Bismut părăsesc apartamentul în fugă, de parc-ar fi fost la furat.

„Porcul de Max e la CroTV," face Bismut pe drum, „l-a invitat Crăcănata". Dar Louise: „Nu ştiu ce să fac cu mama". La care Bismut: „Are nevoie de o instituţie specializată". „Tu i-ai duce pe-ai tăi la azil?" întreabă Louise, însă el spune că ai lui sunt întregi.

Ajung la sediu. Emisiunea s-a terminat, dar Doru a înregistrat-o. Între timp, zeloţii au trecut la contraatac: unii montează un clip caustic despre Max, alţii fac trimiteri la viaţa lui personală (felaţia lui Igel nu e uitată), câţiva atacă relaţia lui cu Guvernul Ugandei, iar influencerii grei scriu despre zăcămintele din Marea Neagră, pe care Murgescu şi Anderco le-au vândut pe sub mână, cu ani de zile în urmă, când a pus Bismut ochii pe ei. Nici oamenii lui Max nu stau cu mâinile în sân: postează documente despre banca din Köln la care a lucrat Bismut, susţinând că Fugger, preşedintele ei, l-a sprijinit pe Oli în afaceri (de intervenţia fiului lui Ruşinaru nu amintesc nimic). Elita financiară şi corupţia se înfrăţesc *cu necesitate*, politicii sunt lacheii marelui capital, comentează postacii lui Max, mimând un discurs de stânga, care o pune pe Louise pe gânduri. Subversivi, ei afirmă că s-a terminat cu concentrările de angajaţi, că muncitorii s-au împuţinat, că au fost înlocuiţi cu roboţi, că nu mai au cum să facă greve ca să-şi obţină drepturile. „Cum să-i lovim pe marii patroni când lucrăm câte zece-doisprezece într-o firmă şi nici nu ne ştim între noi?" curg întrebările, după care revin iarăşi la Bismut, omul de casă al bancherului Fugger din Köln.

„Porcii," scrâşneşte Bismut, „n-am mai fost la Köln de trei ani, iar cu Fugger m-am certat urât când l-a ajutat pe Oli să-şi ia creditul".

„Ia-o uşor," îl împacă Louise, „hai să vedem ce-a zis Max".

Radu pune înregistrarea. Lui Max îi prinsese bine pârnaia, se îngrăşase, era plin de nerv: privea ca viezurele, de parcă îi lua martori pe cameramanii şi tehnicienii din studio că n-are cum să greşească. Una peste alta, acuza Calea Dreaptă că forţa o „emasculare socială" ce ducea la o criză fără precedent. „Cum adică, emasculare socială?" s-a mirat Crăcănata, iar Max a rânjit, căci primise o servită: „Ei, cum... Pe vremuri, lumea *dorea* până şi luna de pe cer, dar acum nu mai vrea nimeni nimic, toţi sunt sătui; *atât* de sătui, încât doar gândul la criză îi face să-şi umple congelatoarele, ca nu care cumva să nu zacă între munţi de mâncare! Ghiorţanii! Fac mofturi în magazine, se cazează prin Airbnb, burţile le plesnesc; vă daţi seama că din cauza lor a apărut şi ofensiva *metoo*?" „Cu *metoo* ce aveţi?" a surâs Crăcănata (avea s-o coste!). Şi Max: „Ce să am? Mă mai lasă *metoo* să flirtez sau mă obligă la fertilizare *in vitro*? Cum îi spun unei femei că o plac? Dacă mă acuză de microagresiuni? Bine, dac-o pipăi şi ea nu vrea, corect, să mă calce în picioare, să mă bage în tribunal, dar cum fac ca să-mi exprim... o plăcere estetică? Nu mai am voie să dau glas încântării, asta-mi face *metoo*!" Căscând ochii, Crăcănata a zis că *metoo* ataca altceva, şi anume condiţionarea propăşirii sociale prin contact sexual nedorit (aha!), drept care Max i-a cerut definiţia violului, semn că cei doi exersaseră în prealabil. „Vă faceţi că nu pricepeţi," l-a luat moderatoarea cu blândeţe, „bietele actriţe de la Hollywood au acceptat partide de sex fiindcă altfel nu căpătau roluri". „Dacă sexul le-a pus pe generic," a tunat el, „înseamnă că ne-am căptuşit cu o generaţie de actriţe tembele! Ce-au căutat noaptea în camerele de hotel ale producătorilor? Cine le-a pus să se ducă? Îşi imaginau c-o să discute Hegel şi Kant?" Crăcănata l-a ameninţat cu degetul: „Vă prefaceţi că albul e negru". „Nicidecum, vreau să ştiu dacă mai am drept la *coit* consensual sau doar la montă, căci, dacă-i pe-aşa, hai să industrializăm coitul, hai să investim în plantaţii pentru gravide şi progenitură! Întrebarea e: ce ne facem cu muzele? Mai avem voie să fim inspiraţi de muze?"

Crăcănata îl contrazice, îi spune că încurcă marfa cu ambalajul, dar el nu se lasă, pretinde că *metoo* e dirijată de milionare convertite *postfactum* în victime: „Admit, Weinsteen e *mai urât decât mine*, îşi merită rolul în care-l distribuie mass-media, dar, fir-ar să fie, Elena din Troia a provocat un *război* pentru că s-a oploşit pe lângă un Weinsteen! Şi-atunci, vă întreb: cine a fost victima? Ea? Să spun şi de alţi Weinsteeni? Uite, Iuliu Cezar: din cauza lui a apărut vorba cu nasul Cleopatrei; păi, faraoana aia a schimbat lumea, ce victimă a fost ea? De ce nu înţelegeţi că între bărbaţi şi femei are loc un *foreplay*

nesfârşit?” încheie el şarja, moment în care Crăcănata trece la bani: „Ziceaţi că cei ce se iau de Weinsteen fac parte din aceeaşi, vă citez, *gaşcă* cu cei ce v-au atacat. Pe de altă parte, vorbiţi despre sex consensual. Şi atunci, nu era mai OK să fi acordat credite pe baza unei soluţii *consensuale* cu cei cărora le-aţi golit conturile?”

„Recunosc, am greşit”, pune Max ochii-n pământ. „Voi plăti pentru asta, dar n-am chef să dau socoteală pentru prejudicii pe care nu le-am adus. Niciunul dintre clienţii mei nu şi-a pierdut banii.”

„Nici cei ce au finanţat jocul piramidal al lui Oli, pentru care aţi garantat?”

„Regret, nu pot să răspund. Procesul e în curs. Eu nu sunt zelot, nu fac publice informaţii ce ţin de acţiuni în justiţie.”

„Măgarul,” scrâşneşte Louise, „n-am dat nicio informaţie de la proces!” Dar Crăcănata: „Admiteţi, deci, că aţi escrocat”. „Ba, am speculat ca George Soros când a pus Banca Angliei în genunchi.” Crăcănata apasă pe cască, ascultă, contraatacă: „Faceţi parte dintre cei pentru care Calea Dreaptă e emanaţia domnului Soros?” Max se strâmbă, zice că a făcut o comparaţie, ca să fie mai bine înţeles. „Hm,” îl ia Crăcănata, „deci nu credeţi în teoria conspiraţiei legată de acest domn?” „Ei, e *pronunciamento* în tot Vestul, vreun pui de conspirativită oi fi luat şi eu. De fapt, situaţia e la fel ca în *Iliada*, că tot am vorbit mai devreme de ea, numai că, spre deosebire de războiul troian, care viza piaţa Mediteranei, azi e vizată piaţa globală. Se zice că societatea contemporană e *rea*; corect, dar trimitem lumea pe piste false, astfel încât eu, cel din stratosferă, să te buzunăresc mai departe pe tine, cel ce te târăşti pe asfalt. Cum fac asta? Îţi zic că ideologia s-a demodat, iar tu, cel din stradă, rămâi tot un proletar, chit că nu vrei s-o crezi.”

„Haide-haide,” râde Crăcănata, „despre ce proletari vorbiţi? În stradă ies intelectuali, corporatişti, patroni...”

„Spuneţi-mi câţi din ei *iau* decizii, ca să vă spun câţi *nu* sunt proletari. *Workaholismul* i-a transformat în pălmaşi. Cu toate astea, aţi auzit pe cineva să vorbească despre vreun echivalent al luptei de clasă? Hai să discutăm despre rasă, hai să vedem ce sex ne dorim, hai să ne identificăm ca verzi iubitori de gândaci, pe asta batem monedă, ne pulverizăm în zeci de identităţi, numai în cea de salariat nu... Să amintesc *şi* că America deturnează cuvintele? Ce vreau să zic e că n-

avem nevoie de chei franceze ca să lucrăm la bandă, tastaturile ne sunt suficiente ca să fim precari.”

A doua zi dimineaţă, Louise o sună pe Anca. Ea îi răspunde în silă: bătălia online de după interviul lui Max ajunsese din nou la maică-sa şi o umpluse de draci. „Hai să ne vedem,” o roagă Louise cu blândeţe, „îţi sunt datoare cu explicaţii”. Şi Anca, codindu-se: „Nu vin singură”. *Ah, îl aduce pe cocostârc*, se gândeşte Louise. Dar Anca: „Vin cu Ruşinaru, mi-a spus că vă ştiţi”. *Pe bune?* se miră Louise, dar na, ce să facă, o s-o întâlnească cu Ruşinaru cu tot.

Îşi face un ness. O sună pe maică-sa, dar nu e atentă la ea: după cum vorbeşte, totul e-n regulă. În fond, pe Louise o macină Vuia, Chimir, viteza în care au intrat toate; poftim, nici nu s-a masturbat după ce s-a culcat cu Bismut! Of, ce plănuiseră amândoi la Berlin? Corupţia? La tomberon cu ea! Veselia? Să fim serioşi, o să râdem după ce-i buşim pe politici. Relaţia lor? O tovărăşie de drum, până una-alta. Viitorul? *Oraşul Soarelui* lui Campanella, *Utopia* lui Morus, *Republica* lui Platon, toate ajurnate, deconstruite, pulverizate, cu egalitarism pe orizontală, de la doctori şi arhitecţi la lustragii şi coafeze, plus echitate istorică, de la pisici şi cercopiteci până la inşi postumani – *lang lebe* Adorno*, vive* Derrida, *long live* Judith Butler! Pacostea pândea însă, lovea din te miri ce cotloane; de exemplu, prin Max, cârtiţa iţită din trecut: de ce supravieţuia?, ce-l mâna?, de ce asculta unul ca el Frank Zappa?

Louise caută un clip cu Zappa şi dă peste un duet cu Sting. Jazz, sclavi, siciliano-greco-arabi trecuţi la anglosaxoni şi profi de engleză care fac yoga. Ah, ia să scoată din rucsac poza din Delea Veche! O priveşte în lumina ploioasă a dimineţii: Ion în rochiţă, ea în pantalonaşi. Mda, ai lor încurcaseră borcanele, mai ales laşul de taică-său. Louise îşi aminteşte faza cu ţigăncuşa care i-a înjurat pe stradă când tatăl ei, siderat, a lăsat-o să-i scuipe, să-şi pună fustele-n cap. Louise a dat să se smulgă din mâna lui, ca s-o bată pe scârba aia, însă el a oprit-o, clipind des, tremurând din tot trupul. *Lucifer*, strigă Sting la un moment dat, iar Louise îşi şterge amintirea, nu de tot, că nu poate, dar măcar să n-o încurce acum, când se uită la poză. *Ce femeie* anolvu *sunt*, se surprinde că-şi spune, *pot să urăsc, ohoo,* mura varţ *să urăsc!* Pune fotografia la loc în rucsac şi, trăgând fermoarul, vede că s-a dat cu ojă neagră, ea, care nu-şi face unghiile. De fapt, sunt şi-acum nefăcute, numai că realitatea se scurge discret, dincolo de orizontul Louisei, mistuindu-se în altă lume. *Nu te mai gândi,* solevad hozar *cu Anca*, îşi zice şi pleacă, repetând cuvintele pe care le înţelege, deşi n-are cum, iese privind la degetele ei noi, date cu ojă neagră.

Se întâlneşte cu Anca şi Ruşinaru la Băneasa. Pe o pajişte, nişte copii joacă badminton. Din pădure se aud focuri de armă de la clubul de tir.

„Doar nu credeţi că nu putem fi ascultaţi”, face Louise pe băţoasa. Ruşinaru râde şi-i povesteşte una cu Radu şi Vuia. Cică Radu îi oferise lui unchi-su’ o carte despre operaţiunile Securităţii. A doua zi, Vuia a zis că era adevărat doar ce scria între paginile şaizeci şi opt – optzeci şi unu, plus o sută opt – o sută şaptesprezece; în rest, autorul minţise. Atunci, Radu l-a rugat pe Vuia să dicteze tot ce ştie într-un reportofon pe care să-l ascundă într-un seif, care seif avea să fie deschis la moartea lui, astfel încât Radu să scrie o carte bazată pe fapte *reale*, fără ca unchi-su’ să fie expus. Vuia a înnebunit: „Sunt ofiţer al armatei române! Ştii cât îţi ia să clădeşti o reţea? Cinşpe’ ani pe puţin! Cum să-ţi spun tot ce ştiu pentru cartea ta de rahat? Vrei să ne pice reţelele?”

„Vuia, însă,” încheie Ruşinaru, „ştia că, până la urmă, orice secret se află şi că totul e să ai un pas înainte. Ei bine, eu am acel pas”.

„Dacă mă luaţi aşa, plec”, face Louise.

„N-ai de ce. Şi tu ai un pas înainte.”

Louise nu înţelege; OK, are şi ea un pas înainte, dar înaintea cui? Şi Ruşinaru: „Vorbeşte cu Anca. De fapt, tu pe ea voiai s-o vezi”.

Situaţia e atât de improprie, încât Louise dă să se care. Dar Anca: „Îmi eşti datoare, unde te duci?” zice şi dă drumul unui torent de reproşuri, Louise neputând decât s-o asculte, furioasă că Ruşinaru aude tot. „Am fost mereu de partea bună a baricadei,” recriminează Anca, „am protestat, am înfiinţat ONG-uri, am dat cu ouă stricate în *măgarii* care ne conduc... Am trăit corect, mi-am luat examenele pe bune, am lucrat, am făcut activism, am lansat o aplicaţie pentru hăinuţe de sugari, ca să şi le dea părinţii de la unii la alţii... Viaţa mea e cum ne-am propus să fie viaţa tuturor, nici cu mâncarea n-o iau pe alături: atâţia carbohidraţi, atâtea lipide, atâtea proteine, totul cu creionul în mână! Merg la fitness, fac masaj (am probleme cu cervicala, ştii) şi am o grădină eco cu cătină şi roşii de Singapore, fiindcă aşa trebuie să trăim. În plus, ca tine, visez. Acum pricepi de ce ţi-am dezvăluit ce mi-a zis tata, la opşpe’ ani?” Şi apoi, ridicând tonul: „Ţi-am dat din casă, Louise, aşa am zis că e bine, dar acum... Acum, mama s-a închis în apartament, femeile o bârfesc şi bărbaţii se întreabă cine dracu’ *fute* o grăsană ca ea! Cât despre prietenii ei... Vrei să ştii ce spun prietenii ei?”

„Nu”, face Louise neagră la faţă.

„Nu?” izbucneşte Anca. „Nu vrei să ştii prin ce trece mama?”

E ilogică, se gândeşte Louise, dar nu zice decât: „Eu n-am scris nimic despre mama ta. Alţii au făcut mizeria asta”.

„Alţii, da, dar cu informaţii pe care *tu* le-ai dat! Ştii *cât* mănâncă mama? Şapte-opt mii de calorii zilnic şi, zău, sunt numai carbohidraţi! A aruncat telefonul, a spart televizorul, nu mai face nimic, se îngraşă pe bază *nervoasă*! Cât timp a fost tata în arest, mai avea un scop; acum, însă...”

„Anca, nu eu am băgat-o în gura lumii.”

„Nici tu nu te crezi! Chiar nu ştiai ce-o să iasă? Nu eşti în presă de ieri, de alaltăieri, ştiai cum cresc porcăriile astea. Şi vrei să-ţi mai zic ceva? Vrei?” se montează Anca, văzând că ochii Louisei se îneacă în lacrimi. „Eşti sigură că tata a făcut numai rău?” Louise se zbârleşte, aici poate să-i ţină piept, dar Anca n-o lasă: „Din cauza ta, lumea o să-şi amintească numai rahatul făcut de el! N-o să rămână din Max Murgescu decât ce-ai scris *tu*! Cine-o să ţină minte că tata a înfiinţat Bursa din Bucureşti? Cine o să vorbească de Fondurile de Investiţii pe care le-a clădit din nimic? Nimeni, fiindcă n-ai scris decât ce a vrut Bismut!”

„Mulţumesc”, face Louise buzele pungă. „De-asta aţi vrut să fiţi de faţă?” îl întreabă pe Ruşinaru. „Ne-aţi înregistrat, sper.”

„Încă ţin minte, n-am nevoie de înregistrări. Cât despre motivul venirii mele, iartă-mă, dar Max m-a rugat să-ţi transmit ceva.”

Fluieră scurt. Dintre copaci îşi face apariţia un bărbos. Louise tresare: e cel din poza din Delea Veche, insul care zâmbea pe trotuarul de lângă conacul Haidamacilor. Nu se schimbase deloc, doar că acum avea pantofii plini de noroi.

„*Havsi*! *Brandarul* tău a fost mereu *mura braha*” îi spune el, „Bună, familia ta a fost mereu prea certăreaţă”. N-o lasă să se dezmeticească şi se prezintă: e Vladimir Junker, lucrează la ambasada Rusiei şi e vărul lui Iovik, pictorul pe care l-a vizitat Louise deunăzi.

Parte din ea îi zice să fugă, dar rămâne locului, ca să nu se facă de râs.

„Am dat ieri peste o fotografie de care nu-mi aminteam”, îngaimă ea.

„Of, e o poză greşită”, zice Junker. Iar apoi: „Scuze că sunt abrupt, dar n-avem timp de formalităţi. Max vrea să afle dacă n-ai cumva o piatră de tanzanit”.

52. UN BANCHET (I)

Impulsionate de Vuia, doamnele din oraş au organizat un banchet ca să-l introducă pe Bismut în *high-life*. Erau curioase: ce fel de om e?, ce spune? Şcolici îl lăuda, zicea că are trei clase deasupra ofertei locale, şi-atunci nu era cazul ca Bismut să primească un sprijin mai consistent? În fond, Bucureştiul avea de câştigat de pe urma unui tânăr ca el.

Comitetul de organizare o desemnase pe Crăcănată ca şefă de ceremonii. După interviul cu Max însă, ea a fost făcută terci pe Facebook, iar doamnele au vrut s-o dea jos; le enervase circul cu *metoo* şi sintagma *lupta de clasă*, supusă cenzurii de mult. Disperată, Crăcănata şi-a pus cenuşă în cap, în timp ce Vuia a dat zeci de telefoane; opinia lui era că Bismut şi realizatoarea TV dădeau bine pe acelaşi afiş, deci era preferabil ca scăpările ei să fie trecute cu vederea. Efortul lui a avut succes: Crăcanata a fost iertată, rămânând maestră de ceremonii.

Organizatoarele erau doamnele carburantului românesc (mai puţin soţia lui Anderco), consoartele mezelurilor, ale medicamentelor şi ale câtorva bănci, plus două-trei artiste oengizate profund. Slav a recomandat închirierea Casei Trubeţkoi, de pe Calea Victoriei, ca să confere întrunirii *un je ne sais quoi*; în salon concertase Liszt, Tolstoi dansase acolo, parchetul avea un design inspirat din schiţele Reginei Maria, iar pe pereţi tronau tablouri de Petraşcu, Vrâneanţu şi Iovik.

Max a aflat de aranjament şi, sfătuit de Sobek, a organizat un contrabanchet. A ales Casa Vernescu de vizavi şi a invitat nume grele, inclusiv ambasadorii acreditaţi la Bucureşti. Cei din urmă au căscat ochii, pomenindu-se chemaţi la două evenimente care aveau loc concomitent, dar ce să facă, emisarii erau de *nerefuzat*.

„Punem banchetul nostru la aceeaşi *oră* cu zeloţii?” s-a interesat Ristache râzând. Dar Max: „Ai înnebunit? Decalăm cu o oră, ambasadorii trebuie să-şi imagineze că pot fi eleganţi”.

Banchetul doamnelor începe la şase. Louise şi Bismut vor să ajungă la fix, ca să demonstreze că, odată cu ei, s-a schimbat foaia: or fi ei

români, dar au fason occidental. Şoferul însă conduce prea repede, aşa că Bismut îl roagă să mai dea ture pe străzi, ca să n-ajungă *nici* prea devreme, ca mitocanii.

La şase fără cinci, cei doi se dau jos din Uber. Bismut a ales un costum *corporate*, cu cămaşă şi cravată standard, dar Louise n-a renunţat la ţoalele lălâi şi la rucsac. Ca un făcut, ploaia se înteţeşte, obligându-i să se grăbească. Deodată, îi sună Doru: „Mai plimbaţi-vă, că n-au venit toţi", zice. „Dar s-a făcut ora", se miră Bismut. Şi Doru: „Ce oră, tată, suntem la Bucureşti. Vă zic eu când să veniţi, vreau să vă soarbă toată lumea din ochi".

Bismut şi Louise o iau pe stradă. Îi vede o ziaristă (una dintre cele ce o toacă pe Ina Ivanciuk), îi strigă; ei se prefac că n-aud. Bismut e nervos, căci ploaia îi udă costumul; noroc că Louise scoate o umbrelă din rucsac. Când o deschide, îşi dă seama că o preocupă ceva, dar nu-i e clar ce.

Doru sună la şase şi jumătate: „Hai, e momentul!" Cei doi fac cale întoarsă, intră în salon (Liszt, Tolstoi, regina Maria) şi invitaţii, care deja se tratau, se opresc din discuţii. *Les bonnes dames* cască ochii văzând ţinuta Louisei, iar două-trei comentează că tânăra nu se asortează cu Bismut. „Norocul nostru", observă una mai şmecheră. Mă rog, se aplaudă, se strigă bravo; Crăcănata profită şi le iese în cale, sperând ca gestul ei să nu treacă neobservat în *social media*. „Vai, ce tineri şi frumoşi sunteţi!" exclamă, deşi nu pricepe în ruptul capului de ce un tip elegant ca Bismut umblă cu deşelata de Louise.

Le face turul invitaţilor, se strâng mâini, se spun vorbe de duh. Doar un mocofan zice că nu crede că Louise l-a descusut pe Igel în bârlogul lui Max, în speţă la bancă, părerea lui fiind că tânăra a avut alte surse de informaţie, pe care nu le dezvăluie. Louise i-ar spune vreo două, însă Bismut o strânge de mână. La un moment dat, vine un *garçon* cu şampanie. Louise dă să-l refuze, dar Bismut o strânge de mână din nou. *Uită-te la mine ce fac*, se gândeşte ea, închinând cupa „pentru schimbare", după cum toastează Pârşu, moment în care ia cuvântul consoarta unei firme de sucuri. Ea vorbeşte despre viitor şi salvare; cică ori de câte ori românii cred că-i ia dracul, îi scot unii din budă: Cuza, Carol I, Brătienii, iar azi Calea Dreaptă şi tinerii din fruntea ei. Pe Bismut îl trec apele, deşi face paralele similare pe Facebook, dar acum, lăudat fiind în public, îi vine să intre-n pământ, mai ales când vede că Pârşu, aplaudând-o pe tipa cu sucurile, e studiat în silă de Schmuck-Chelul, ambasadorul UE.

În încheiere, soţia sucurilor anunţă că s-a înfiinţat un cont pentru Calea Dreaptă: „Să nu-i lăsăm singuri pe aceşti tineri frumoşi, să-i ajutăm din *toate* puterile, să demonstrăm Europei că şi noi, românii, avem simţ civic, să arătăm că şi noi suntem în stare de sacrificii personale!”

„Unde facem subscripţiile?” se aude un bărbat cu glas ascuţit.

Şi doamna sucurilor, râzând cristalin: „Dragul meu, mă ocup eu de tot”.

Lumea se împrăştie. Louise e luată pe sus de ziarista care a strigat-o pe stradă: „Unde naiba v-aţi dus?” „Mă crezi c-am avut o urgenţă sexuală?” face Louise. Cele două nu se înghit, dar se hlizesc împreună şi-o iau spre pianul la care a concertat Liszt. Acolo s-a strâns cuconetul. Printre ele, Crăcănata care, văzând că Louise se apropie, le lasă de izbelişte pe convive şi-i iese înainte, strângându-i mâinile cu un gest ce amestecă familiaritatea cu un fel de supunere – să înţeleagă fiecare ce vrea. „Îţi citesc toate articolele”, îi surâde. Şi apoi: „M-ai văzut cum l-am *articulat* pe Max la interviu?” Louise mărturiseşte că a râs cu lacrimi, bucuroasă de lecţia pe care o încasase Murgescu; o spune cu atâta foc, încât Crăcănata nu-şi dă seama dacă nu e luată peste picior, dar zâmbetele invidioase ale cuconetului îi arată că a *punctat*, după cum se zice.

În salon intră Junker, îi face Louisei un semn discret. Ambasadorul rus, sosit dinainte, bate cu degetul în ceas: „Ai întârziat, nepricopsitule!” „Iertaţi-l, se întâmplă şi la case mai mari,” face Fănel, gubernatorul, „uite, nici Cocârţ n-a ajuns”. Dar ambasadorul rus: „*Quod liciet Iovi, nuon liciet buovi!*” behăie el, numai că Junker constată că preşedintele n-o să întârzie mult: l-a văzut la volanul Daciei personale, în Piaţa Victoriei. „*Quelle hypocrisie*”, şopteşte consulul francez. Delicat, rusul schimbă subiectul: „Of, deloc nu reuşesc să-l fac pe Cocârţ să ne placă”. La care neamţul: „*Vielleicht waren Sie zu spät für das osteuropäische Bankett*, poate aţi ajuns prea târziu la banchetul est-european”, încearcă el să glumească, însă doar rusul se topeşte de râs.

Ce naiba caut aici? se întreabă Louise. Între timp, venise şi Anca: îi explica actriţei cu cei mai lungi sâni din lume ce păţise în Crevedia, la un cămin pentru câini: „... cât pe-aci să-mi rup maşina! Nu mai e de trăit în ţara asta; îţi dai seama că-n Crevedia nu sunt borduri?” „Cum să nu fie borduri?” cască ochii actriţa. „Nu sunt! De ce mai ai senzori

de marşarier, dacă tâmpiţii nu pun borduri? Am dat în spate şi ce să vezi? Am intrat într-un şanţ!”

Cuconetul e îngrozit. Şi cocostârcul, ca iţit din neant: „Era să ne ia dracul! Cât pe-aci să rămânem blocaţi... Aţi fost la Crevedia vreodată?”

Nu, nici nu ştiu unde e; biata Augusta, cea cu căminul pentru câini, trebuie să se chinuie cumplit în asemenea loc blestemat. Cum să îngrijeşti căţei într-un sat fără borduri? Ce *ţară* e asta? Mare noroc pe Anca, pe cocostârc, bine c-au scăpat vii, căci mori cu zile în România! Şi Anca: „Aici e Africa Neagră, nu UE... Cât să mai suportăm?”

Louise s-ar căra, dar cuconetul o curtează, îi e jenă să plece. E întrebată cum scrie, de când o face, iar Pârşu se laudă că o cunoaşte de mult, că a lucrat cinci ani la revista lui. „Formidabil,” remarcă o doctoriţă mufată la *big pharma*, „eu vă citesc revista şi... ah, nu-mi amintesc de domnişoara Baghiu”. „Cum aşa?” face Pârşu, „E prima persoană care a scris despre libertarieni la noi „.

„Despre libertarieni?! *Oh là, là*, ce încântător...”

Pe nesimţite, cuconetul migrează spre trimisul Washingtonului, un burtos cu frunte înaltă şi bărbie minusculă, care seamănă cu un caşalot. Individul dezbate cu Bismut justiţia românească: „Justiţia voastră e o plasă cu ochiuri largi,” explică el, „e croită special pentru cei ce zic «nu mă întreba de *my first million bucks*»„ „Primul milion? Aici vorbim de prima *sută* de milioane!” exclamă Bismut. Şi rusul, răsărit lângă ei: „Ar trebui să ţineţi cont de inflaţie: ce mai e suta de milioane?” Caşalotul îl priveşte crunt, gluma e deplasată, căci subiectul de fond e justiţia, deci nici mai mult, nici mai puţin decât garanta coeziunii statului care, în aceste zile, ar fi trebuit să dea de pământ cu ordonanţele anti ONG. Spunând asta, îl iscodeşte pe Bismut. Fusese *debriefat* în legătură cu el, ştia de orientarea lui anti stat şi-l considera un anarhist apărut într-o Europă sfâşiată între Soviete, Cruci Întreţesute şi Martiri ai Apusului. De altfel, remarcă: „*Mister* Bismut preferă reţeaua, nu citadela!” „*En voilà un bon mot*”, comentează francezul. Şi Bismut, zâmbind: „Suntem practici; la nevoie, ne adaptăm. Mă rog, degeaba discutăm justiţia separat. La noi, răul cel mare e mimarea democraţiei. N-avem partide, ci carteluri, n-avem cetăţeni, ci inşi cumpăraţi. Ce să zic, *die Demokratie beginnt in jeder Partei*, democraţia începe în fiecare partid”, încearcă el să-l atragă pe neamţ în discuţie.

„Sper că nu doriţi,” îl împunge rusul, „ca partidele să fie alcătuite doar din vorbeţi... Vorba lungă, sărăcia omului, aşa spuneţi voi”.

„Şi asta-i adevărat, ne-am săturat de politicii care duc lumea cu vorba.”

„Nu puneţi la suflet,” intervine Junker, „la fel se întâmplă şi în Occident”.

„Ah, nu, fă roc!” se aprinde ambasadorul german. „Tumneavoastră vorbiţi te tiplomaţie, e cu totul altţeva!” Şi rusul: „Serios? Eu cred că politica s-a transformat în diplomaţie şi că diplomaţia s-a transformat în sporovăială”. „Luaţi totul în glum,” se supără neamţul, „dar suntem la răscruţe, Exţelenţă, numai te glum n-avem nevoie”. „Aşa e,” zice Bismut, „trăim vremuri de austeritate. Cu toate astea, românii sunt încurajaţi de partide să se întindă mai mult decât le e plapuma. Corupţie? Lipsa justiţiei? Atacuri anti ONG? Toate ni se trag de la faptul că vrem mai mult decât ne permitem”. „Sunteţi budist?” îl ia rusul. Dar neamţul: „Ţe budist? *Herr* Bismut are treptate, bine-ar fi să ia toţi exemplu te la noi, *das deutsche Volk*. Noi ne înghesuim sub pătur: la Vest nu mai avem Alzaţia şi Lorena, la Est nu mai avem Prusia complet, tar veteţi ţe bine ne tescurcăm?”

„*Parbleu*,” tresare francezul. „nu-mi ziceţi c-aţi fi preferat să rămâneţi cu ţara întreagă şi să încasaţi planul Morgenthau. V-aţi fi dorit o Germanie agrară?” „Dacă nu v-aş cunoaşte,” se bagă americanul, „aş zice că sunteţi antisemit. Ce-aveţi cu Morgenthau?” Şi apoi, privind complice la rus: „Cred că Europa e supărată pe ţările noastre; oare meritǎm această ranchiună?” Dar neamţul, roşu la faţă, lui Bismut: „L-aţi auzit? L-aţi auzit? Să nu uitaţ niţiotat aţest vorbe! Europa, *Herr* Bismut, e problem european, n-are legătură niţi cu *Sibirien*, niţi cu *The Great Plains*”. „Şi totuşi, gazul nostru...” începe rusnacul, dar glasul i se pierde într-o explozie de urale: actriţa cu cei mai lungi sâni din lume se aşezase la pian şi lovea frenetic în clape. Încerca *Für Elise*, numai că bubuia atonal, căci pianul la care cântase Liszt se dezacordase de mult. Totuşi, lumea o îmboldea: cântă, cântă tare de tot, arată-le ce putem!

„Vino puţin”, îi şopteşte Doru Louisei.

„Doamne,” pufneşte ea, urmându-l pe Doru pe balcon, „tipa asta habar n-are ce-i ăla un pian!”

Ploaia s-a pornit mai tare. S-a înserat, maşinile au aprins farurile. Miroase a bălţi, se aud claxoane non-stop, pietonii înjură când sunt

stropiţi de maşini. Palatul lui Cantacuzino-Nababul, situat în apropiere, e iluminat *à giorno*. Cineva observă că Nababul, văzând că România se bâlbâia cu proiectele de infrastructură, plătise din buzunar segmentul de cale ferată Comarnic-Sinaia, unde pasagerii erau transbordaţi cu trăsuri de la o garnitură la alta, pe traseul Bucureşti-Berlin.

Pe balcon vine şi Şcolici. Îi sărută mâna Louisei, dar, naiba ştie de ce, trage cu ochiul spre salon. Oh, apare Cocârţ cu soţia şi bodyguarzii! Reţeaua de telefonie mobilă cade, cei mai lungi sâni din lume sar de la pian, lumea se repede în jurul lui *Herr Präsident*. Şi Şcolici: „Scuzaţi-mă, revin imediat!”

„Tu nu te duci?” îl ia Louise pe Doru. Dar el: „Nu noi avem nevoie de Băligărescu, el are nevoie de noi”. „Corect”, face Louise, urmărindu-l pe Bismut când îi e prezentat lui Cocârţ; băi, mai bine nu se uita! Nu trece mult şi o aude pe Crăcănată zicându-i Ancăi: „Iar mama, de când i-a murit pisica, a început să se simtă pisică. Că zice asta nu e nimic, dar am senzaţia c-a început să se *poarte* ca o pisică, iar unei prietene i s-a părut pentru o clipă, zărind-o pe stradă, că *vede* o pisică”. „Ce drăguuuţ!” sticlesc ochii Ancăi. Iar cei mai lungi sâni din lume: „Ginecologul meu iubeşte pisicile şi mi-a zis că nu-s diferenţe mari între noi şi ele. Cic-avem în comun optzeci şi cinci la sută din ADN”. Crăcănata dă din cap, încântată: „Aş fi pus mâna-n foc!”

Şcolici revine pe balcon. Slav îl urmează şi, nici una, nici două, o întreabă pe Louise ce a vorbit la Băneasa cu Ruşinaru. *Cine m-o fi turnat*, se întreabă ea, *Anca sau Ruşinaru? Dar dacă Vuia a pus să fiu urmărită? Bismut o fi la curent? Dacă da, de ce nu mi-a zis nimic?*

Strâmbându-se, face un rezumat: că Max a vrut să ia legătura cu ea, că i s-a confirmat că Igel a lucrat în servicii, că poliţistul care ancheta cazul Chupka a fost dat afară. În scurt timp, se prinde că ceilalţi nu ştiu că la întâlnire participase şi Anca, ceea ce e cam ciudat. Nu, nu i-a promis nimic lui Ruşinaru. Da, Ruşinaru i-a vorbit despre Vuia. Nu, nu era speriat de procurorii porniţi pe urmele fiului său. Da, Ruşinaru a zis că-l urăşte pe Cocârţ şi, în sfârşit, da, da, da, Ruşinaru se vede zilnic cu Max.

„Ei?” apare şi Vuia.

„Macu a aburit-o pe Louise”, râde Slav. „L-a trimis pe Ruşinaru ăl bătrân s-o vrăjească.”

„Dumnezeule!” zice Vuia şi, în ciuda vârstei, se scălâmbăie: „Max te-a curentat”, face pe electrocutatul. Râd toţi, chiar şi Louise, dar Vuia

redevine serios: „Ruşinaru nu l-a adus în discuţie şi pe tov Emin?” „Sunteţi în formă,” observă Slav hohotind, „tov Emin, vai... Mai bine i-aţi spune *camaradul* Emin: n-a inspirat el Garda de Fier?” Vuia îi dă *ignore*: „Şi dacă i-ai zice *da* lui Ruşinaru?” o iscodeşte pe Louise. „Cum adică *da*?” „Adică să mergi pe mâna lui, să ne bălăcăreşti, să-i dai prilej să...” Bătrânul se prinde c-a dat-o în bară şi-i face cu ochiul: „Te-ai speriat, este?” „Ei, m-am prins că glumiţi”, răspunde ea, sacadat. „Mda, glumesc”, mormăie Vuia privind gânditor peste Calea Victoriei. Şi apoi: „Măi, Radule, ia fii atent la tipul care se învârte în faţa Casei Vernescu. Nu-i Sache?”

Radu se zgâieşte în ploaie. Din salon se aude Cocârţ, comentând amuzat cele două banchete care se desfăşoară concomitent: „Unii sunt la putere, alţii fac scandal. La cine să merg? m-am întrebat...” „Şi ne-aţi ales pe noooi”, se fasoleşte Crăcănata. „Crezi?” o întreabă Cocârţ serios.

„Nemernicilor, huooo!” zbiară deodată un bărbos de pe trotuarul de vizavi. Îl însoţesc unii care desfăşoară un banner: „JOS CALEA DREAPTĂ! UNDE-S BANI, POLITICA MOARE!” Printre ei, Petrache-Ologul: şchiopătează, târând prin bălţi anteriul lui negru. „Ruşine, ruşine, ruşine!” răcneşte el ascuţit. Cei din jurul lui strigă lozinci, iar bărbosul scoate o portavoce şi se lansează într-un discurs.

„Hm”, face Slav. „E idiotul ăla de la Brăila, care ne-a pierdut alegerile.”

„Dă-l naibii!” zice Radu, şi, privind spre bărbatul care se foia la intrarea în Casa Vernescu, îi spune lui Vuia: „Aveţi dreptate, e Sache”.

Şi Vuia: „Să vezi c-o să apară şi Max din moment în moment”.

53. UN BANCHET (II)

Un Audi se desprinde din cârdul de maşini ce se târăşte pe Calea Victoriei, trece de porţile Casei Vernescu, trage la scară. E frig. Ploaia curge şiroaie printre copaci, e baltă în parcare.

„Salve, Sache!” zice Max ieşind din maşină.

„Să trăiţi, şefu’! Hai, că se apropie ora! Anderco e aici, iar acolo,” face semn din bărbie spre Casa Trubeţkoi, „acolo e Vuia. Stă cu ochii pe noi”.

„Să fie sănătos,” râde Max. Se apleacă spre Gala: „Ce faci, nu vii?”

Iese şi ea din maşină, o ia fuga către intrare. Ploaia îi face leoarcă rochiţa *fru-fru*. Şi Max, prinzând-o din urmă: „Ochiul, fii atentă cu ochiul!” Gala se înroşeşte. Merge cu paşi mărunţi prin holul uriaş, se bagă în primul WC. Revine după un minut.

„E bine?” întreabă.

„Da. Fir-ar el să fie de ochi, las’ că ţi-l schimb! Ăsta începe să facă figuri.”

„Hai, mai repede!” îi grăbeşte Sache. Max şi Gala o iau pe scara somptuoasă, adusă de la Paris cu căruţele acum două sute de ani. Fac dreapta şi, când să intre într-un salon, Sache primeşte un sms. „Pfuai,” zice, „nevasta lui Anderco s-a dus la *ăilalţi*!” „A naibii!” face Max, oprindu-se câteva clipe înainte să pătrundă în salon.

Anderco îl aşteaptă într-un fotoliu, fumează trabuc. Lângă el, pe o canapea, se lăfăie o pereche de picioare: uite de ce i-o trage nevastă-sa, şi-n loc să *bage divorţ*, face pact cu duşmanul.

„Ce mai faci, *husere*?” îl ia Anderco zâmbind.

„Ce să fac, bine. Cum merge?”

„OK, cum să meargă?”

Max se aşază, îi face semn Galei să stea şi ea undeva. Cei doi bărbaţi încep să vorbească verzi şi uscate, dar Sache îi zoreşte, zice că nu mai e mult şi-o să vină invitaţii de la banchetul de vizavi. Şi Anderco: „Contrabanchetul tău,” spune, „e o mare găselniţă”. Max recunoaşte că a fost ideea lui Sobek, după care trece la subiect: „O să vină Caşalotul aici. Fii băiat de comitet, te rog. Cazi la pace cu el”.

Anderco se uită în sus, parc-ar întreba cum stăm cu microfoanele. Sache a avut grijă, dar Anderco strâmbă din nas şi trimite afară perechea de picioare ce-l însoţeşte. Max dă să reia, însă Anderco se uită la Sache şi la Gala. Max le zice să iasă.

Rămaşi singuri, Anderco remarcă: „Ce matahală ţi-ai tras! Cam transparentă rochiţa, o să te cânte toţi”. Şi Max: „Cât timp nu-mi râd în nas, să mă cânte”. Anderco se miră: poftim, la asta nu s-a gândit. De pe hol se aud glasuri, semn că vin invitaţii. „Deci?” reia Max. „E vorba de foarte mulţi bani,” se bosumflă Anderco, „Caşalotul nu e un umanist”. „Şi tu eşti?” „Sper”, face Anderco, adăugând că ce vrea Max vine la pachet cu un cost uriaş. Nu-i ajunge c-a sprijinit Agenţia

Caritățîi fără să pună întrebări? Max ridică din umeri şi-i spune că pe Caşalot îl doare în cot de ONG-uri: el vrea o ofertă pentru amicii lui de peste Ocean; altfel, zăcămintele de gaz de la Est o să pice în mâna altora.

„Am amici şi în Est!” ridică Anderco un deget.

„Da, dar nu-s totuna cu amicii lui Bismut. Doar ăia de peste Ocean pot să se pună cu ei.”

Anderco bombăne, Max nu ştie dacă din cauza ameninţării voalate sau fiindcă aude râsul spart al Şalăului, pe care Anderco l-a ţinut ani de zile pe casă şi masă. „Nu pot să-ţi răspund pe loc,” spune el, „trebuie să vorbesc cu ai mei”. „Ai tăi sunt la o aruncătură de băţ de ISIS,” îi atrage atenţia Max, „vor să ştie cine-i protejează: ăia de peste Ocean sau ăia ai lui Bismut? Ugandezii, şi vorbesc de la miniştri în sus, se plâng că transporturile dinspre voi spre Kampala scad de la zi la zi. Partenerul meu de la firma de *ferry* e disperat, cică amicii lui Bismut îşi bagă peste tot coada. Fac raiduri, îi distrug utilajele...”

„Nu ştiu de ce crezi că Bismut e ataşat de ruşi. Face naveta în State, îl stipendiază democraţii Caşalotului, e amic cu sumedenie dintre comuniştii ăia ai lor... Şi nu mă lua cu Soros, că nu înghit flapsuri.”

„Eşti rău”, face Max, întinzându-i un bileţel. Iar Anderco, micşorând ochii în timp ce citeşte: „Eşti sigur pe ce-ai scris aici?” „E vorba de conturi, ce Dumnezeu? Şi-apoi, am şi eu amici printre comuniştii de peste Ocean. Ăia de la Departamentul de Stat or fi buni?”

„Sunt, *husere*, sunt”, rămâne Anderco pe gânduri. „Treaba e că, dacă fac ce vrei tu, îmi pun concurenţa în cap.”

„Ei, şi? Pupă-l pe Caşalot şi n-o să-ţi facă nimeni nimic.”

„Mda. Uite,” sare Anderco la alta, „eu ştiu că Igel a fost măgar, dar lumea vorbeşte... Cum de-a sărit în aer?” *Bine că n-a adus vorba de poze*, îşi zice Max, ridicându-se: „Dacă voiam,” spune, „îl *făceam* când mă spiona pentru tine şi tânărul Ruşinaru”. „N-am treabă cu Ruşinaru”, se apără Anderco. Şi Max: „OK, e o porcărie ce a păţit Igel”. La care Anderco: „Află că Oli se laudă că poate să te înfunde cu el”. „*Merci*!” face Max. „Cu plăcere!” surâde Anderco, fluturându-i bileţelul în faţă. „Mi-e dor,” reia el, „să petrecem la viloiul tău din Toscana. Încep să înţeleg de ce-o ţii pe matahală la tine”. Dar Max: „Hai c-a venit lumea”.

Ies, se bagă printre invitaţi. Gala şi perechea de picioare vorbeau însufleţit, dar, deîndată ce-şi văd partenerii, tac mâlc, urmându-i în sala de bal. Încăperea e mare, seamănă cu un catafalc văzut de pe locul mortului. Parchetul scârţâie, mobilierul e vechi, aerul miroase a odorizant – de!, pereţii au prins igrasie. Sobek nu s-a lăsat şi l-a invitat pe Alioşa, care, nebăgat în seamă, stă într-un colţ. Bietul de el, ce dac-a fost prim-ministru? Abia a ieşit de la ţuhaus, se *cacă* toată lumea pe el! Lui Max i se strânge inima când îl vede şi se duce să-i dea bineţe. Alioşa îl scarpină în palmă, ca odinioară, mulţumindu-i că l-a salutat şi, mai ales, că nu l-a turnat cât a fost în arest. „Se mai găseşte parfum Kouros?” adulmecă el, uimit. „Nu, e cel de la tine, mă dau rar cu el”, surâde Murgescu. Fostul Premier îl priveşte melancolic, Max simte că-l ia cu călduri: „Vezi că-i Gala aici”, găseşte o scuză. Şi Alioşa: „Dă bine din buci? Oh, uite-l pe porcovan!”

Cocârţ urca, glumind cu ambasadorul american: „Sper că ăştia au altă firmă de catering. Ăia, la Calea Dreaptă, m-au nenorocit cu mizeria lor de sushi”.

„Vă rog,” le iese Canta în întâmpinare, „aici mâncăm româneşte. File de păstrăv, porc împănat, papanaşi”. „Papanaaaşi!” exclamă Cocârţ. Şi Canta, făcând cu ochiul: „Zeloţii v-au dat semipreparate de la Atelierele Gastronomice”.

Preşedintele încremeneşte: „Ce Ateliere, domne’?”

„Alea din halele Danubiana, unde muncesc anarhiştii din *squaturi* cu ziua.”

„Să vezi,” constată Cocârţ, „că i-a făcut Chimir un *discount* lui Vuia”.

Cocârţ intră în sală, invitaţii se calcă-n picioare în jurul lui: Domn Preşedinte în sus, Domn Preşedinte în jos, în timp ce nevestele, ministrese şi pompadure de Vlaşca, îşi trimit bezele, râd zgomotos, se plâng de aripioare şi celulită. Zici că-s venite de la cununii şi tăieri de moţ, cu sărmăluţele alea montate în coafuri.

Max se învârte prin sală. Anderco a avut dreptate: lumea se zgâieşte la Gala, ploaia i-a transformat rochiţa în furou, huiduma a devenit preparat anatomic. Până şi Cocârţ se holbează la ea, dar observând că Max se îndreaptă spre el, le întoarce dosul ambasadorilor şi se duce la Lică. Mişcarea îi surprinde pe diplomaţi, dar sunt obişnuiţi cu Băligărescu; zâmbind strâmb, caută alţi parteneri de discuţie.

Caşalotului îi cad ochii asupra lui Max: „*Good evening*, mă bucur să vă revăd. Sper că n-a fost *that awful* la Rahova”.

Şi Max: „M-aş fi bucurat să trimiteţi Amnesty International după mine. Mă rog, timpul nu e trecut, Gaftoi e în stare să mă bage înapoi în arest”.

„Aveţi cam mult problem, *Herr* Murdzescu”, face neamţul. „Noroc cu prezumţia te nevinovăţie.”

„Vi se pare? M-au ţinut trei luni la beci şi nu m-au acuzat de nimic.”

„*Oh, mais ça c’est terrible!*” zice franţuzul.

Dar rusul, făcând cu ochiul „Să zică *merci* că n-a fost închis la noi”.

„*Vous, monsieur, vous êtes terrible aussi!* Şi ce-aţi făcut în ahrest toată ziua?”

„Eh, am citit Codul lui Napoleon, m-am apucat de arabă...”

„*Ach*,” râde neamţul, „şi-aţi înfăţat şi altţeva decât *salam aleikum*?”

„Cum să nu? *Banzai*, *banzai*, *banzai*!” se amuză Max.

Ceilalţi râd, numai franţuzul se froasează: *„Qu’est-ce que vous voulez insinuer par cela, mon cher?*”

„Rien du tout, votre Excellence.”

„*En êtes-vous sûr?*”

Fir-ar a naibii de franceză de bal, normal că Macu e sigur.

„În fine, bine că sunteţi sănătos”, zice Caşalotul. „Trei luni de detenţie nu-s *a piece of cake*.”

„Ştiu eu dacă-s sănătos?” se dă Macu lovit. Se uită după gubernator, dar Fănel e marşrutizat spre Cocârţ, trece pe lângă ei fără să-i bage în seamă.

„Ştiţi că-n această clădire,” face rusul, „a fost comandamentul nostru în timpul Războiului din Crimeea? Pe atunci,” îi zâmbeşte Caşalotului, „*noi* eram aliatul strategic al României”.

Dar Caşalotul: „Românii nu prea au de ales când e vorba de aliaţi”.

„*Quelle remarque hardie!*” zice franţuzul. Rusul ridică din umeri: „Voiam să spun că Tolstoi a fost de multe ori *şi* în această clădire, nu

doar în Casa Trubeţkoi". „*Ça va, ça va, il est omniprésent, votre Tolstoï*."

„Să înţeleg," spune Max, „că aţi fost la banchetul Căii Drepte?"

„Ei, Calea Dreaptă e vizibilă, ce vreţi?" râde rusul. „Domnii ambasadori au sprijinit vechile partide ani de zile, e normal să-i ajute *şi* pe noii veniţi. Nu zice poetul dumneavoastră naţional «s-avem parte egală fiecare şi să trăim ca fraţi»?"

„Facem ce putem", comentează Caşalotul, privindu-l pe rus. „Investim în democraţie, căci capitalul din România e mai degrabă al vostru."

„N-avem niciun merit," observă rusul, „se răzbună geografia pe voi".

„Te fapt," se bagă neamţul, „noi nu *vrem* să ne băgăm mai mult. Ţara tumneavoastră," se uită la Macu, „iertaţi-mă c-o spun, nu e sigură pentru investiţii. Banii tispar *wie der Esel im Nebel*, tupă cum ziţeţi aiţi".

„Bine că nu dispar ca evreii, *im Nacht und Nebel*", hohoteşte rusul.

Dar Caşalotul: „*Gaspadin* ambasador, *gaspadin* ambasador..."

„*Vous êtes bien malin ce soir*", se încruntă franţuzul. Şi rusul, căscând ochii: „Poate că am ordin să-l fac praf pe *gaspadin* Max. Vă daţi seama cât o să se comenteze pe Facebook hohotele mele de râs în prezenţa domniei-sale? Vă fac un serviciu, domnilor, vă scap de el, nu e o *persona non grata*?"

„*Why are you saying this?*" se miră Caşalotul. „*Mister* Murgescu e cetăţean român. Noi nu ne băgăm în problemele interne ale aliaţilor noştri."

„Dar nu mi-aş permite să sugerez aşa ceva!" clatină rusul din cap. „Nici dumneavoastră, nici noi nu procedăm atât de josnic!"

„Vremurile aţest au trecut, tomnilor!" intervine neamţul. „Totuşi, sfaturi putem ta: ceva mai mult rigoare în treburi te stat ar fi te folos ţării tumneavoastră, *Herr* Max", ridică el glasul când vede că Şalăul-Fritz şi Garfield-vomit se apropie.

Cei doi dau bună seara. Fritz râde spart, ca de obicei, iar rusul îi ţine isonul, fără motiv aparent. „Am auzit," spune Garfield, „că Prinţul-consort e bolnav. Mă aşteptam să vină aici şi cuplul regal, dar acum... Aveţi idee ce s-a întâmplat?"

„Cancer, se pare", răsare Lică între ei.

„*Comment ça, cancer*?” clatină franţuzul din cap. „Prinţul-consort nu fumează, nu bea alcool, locuieşte *à la campagne...*”

„*Hélàs, Excellence, on ne peut se fier à rien de nos jours*” remarcă rusul. „Sora mea locuieşte la Moscova, la bloc, şi ştiţi ce mi-a zis? Că la fiecare etaj e câte un bolnav de cancer şi că toţi locatarii se aşteaptă să facă boala...”

„Iar asta,” se ambalează neamţul, „în timp ţe alţii fumează şi beau până cat laţi, fără să păţesc nimic! Noi ţe să înţelegem? Ţe instrucţiuni să le tăm ţetăţenilor?”

„*Mister* Lică, văd că sunteţi mai bine informat decât noi”, revine Caşalotul la subiect. „Ce-aţi auzit? Sunt şanse pentru Prinţ?”

„Sursele mele nu s-au exprimat clar, dar, având în vedere tipul somatic al Alteţei-Sale, riscurile sunt u-ri-a-şe.”

„*How sad*, Alteţa-Sa e un om dintr-o bucată.”

„*Ach*,” face neamţul buzele pungă, „iată te ţe *Herr* Schmuck n-a fost tecât la banchetul Căii Drepte! Exţelenţa-Sa e un apropiat al cuplului regal”.

„Doamne,” pufneşte rusul pe nas, „numai noi ştim cât ne-a ajutat Prinţul-consort în relaţia cu China... De socrul dumnealui, regele, nu mai vorbesc: soarta Marelui Război pentru Apărarea Patriei a fost în palma Majestăţii-Sale la un moment dat. Oare de ce n-am fost anunţaţi de starea Prinţului? Vezi ce poţi să afli!” îi porunceşte lui Junker, „Cum de a făcut Alteţa-Sa cancer fără să ştim?”

Junker se înclină şi se pune pe telefoane. Preţ de câteva clipe, toţi se gândesc la Prinţul-consort. Şalăul e cel mai afectat: „Alteţa-Sa şi Custodele Coroanei sunt ultimii oameni de stat de la noi”, spune el cu glas tare, ca să-l audă Cocârţ. „Dac-am fi fost conduşi de dumnealor, n-ajungeam în situaţia îngrozitoare de azi. Doar monarhia, domnilor, are autoritate la români.”

„Vă cret,” zice neamţul, „te altfel, tocmai zîţeam că v-ar trebui puţin mai mult rigoare în afaţerile te stat”.

„Bine punctat,” face Garfield, „afaceri de stat! Sunt convins că la celălalt banchet n-aţi discutat despre asta. Calea Dreaptă e anti stat.”

„Şi vi se pare,” dă neamţul din cap, „că tumneavoastră vă comportaţi ca un stat? Te pildă, explicaţi-mi, *bitte*, ţe se întâmplă în Bucureşti?

Pene de curent, apa calt oprit, gunoi nestrâns... Ţe Tumnezeu faţe primar, *Herr* Garfield?”

„Îmi pare rău, nu-i din partidul nostru. E independent.”

„In-te-pen-tent!” silabiseşte neamţul, scârbit. „Ziţi că a cantitat ca să înfurie ţetăţeni! Vă plâng, *Herr* Garfield, aveţi viaţă greu, românii preferă reţeaua, nu ţitadela.”

„Suntem o democraţie tânără,” deschide premierul braţele, neputincios, „eu, unul, mă bucur că nu dăm erori majore, ca Republica de la Weimar”. Neamţul îşi rostogoleşte ochii, dar Garfield nu-l bagă în seamă: „Până una-alta, doar strada face excese. Chiar, cum vi se par zeloţii?”

„Lăsaţi-i să facă bani,” râde Caşalotul, „şi-o să le vină mintea la cap”.

„Credeţi?” face Max. „Părerea mea e că sunt defecţi din proiect.”

„*Qu’est-ce que vous voulez dire par cela*?”

„I-aţi auzit vorbind despre fizica socială? Vor să cuantifice comportamente, să catalogheze gesturi, să măsoare interacţiunile omeneşti... Pentru ei, societatea e un mecanism, vor să anuleze liberul arbitru în numele profitului colectiv.”

„*Soyons sérieux*! Sunt doar idealişti.”

„*À mon avis,*” face Max, „sunt sceleraţi. Ministrul Justiţiei, omul lor, şi-a permis să spună că, în zilele noastre, drepturile cetăţeneşti sunt un lux”.

„*Mein Gott*, foarte neferiţit afirmaţie!” îl aprobă neamţul.

„Corect,” îi dă Lică dreptate, „să fii ministru şi să proferezi o asemenea mizerie... L-ar fi costat scaunul în ţările dumneavoastră”, se uită el la ambasadori.

„Afirmaţia a fost făcută într-o situaţie specială, am dezbătut-o cu Fritz”, îi potoleşte Caşalotul.

„Să zicem că asta aş putea să înţeleg, dar cu proprietatea privată ce au?” face Max aluzie la ultimul articol al lui Doru.

„Vai, nu-mi spuneţi că nu v-a emoţionat John Lennon în tinereţe!” exclamă ambasadorul american. „Pe mine *Imagine* m-a dat peste cap.”

„Şi pe mine”, tresare neamţul. „Ţe vremuri! Şi noi am fost năbătăioşi, *Herr* Max, ţe Tumnezeu, şi noi am vrut să schimbăm lumea cânt am avut vârsta lor! Pe te altă part, oamenii tumneavoastră zic lucruri stranii tespre, *ach*, marele capital. Noi, pe Wilhelmstrasse, avem tificultăţi să vă urmărim tiscursul. Câteotat, păreţi la fel te revoluţionar ca ţei pe care-i combateţi... Ţe aveţi cu corporaţiile?”

„*En tout cas, l’Agence de la Charité est une connerie, vous devez l’admettre, monsieur Murgesco*” se bagă franţuzul, făcându-l pe Cocârţ să ciulească urechea din celălalt capăt al sălii. „E un exces, n-ahre nicio legătuhră cu *la démocratie*. *À propos*, a mai avansat cazul angajatului dumneavoasthră cahre a săhrit în aehr?”

„Mă tem,” face Macu, „că trebuia să vă interesaţi la celălalt banchet. Poliţia a găsit o chitanţă printre actele bietului Igel: se pare că un personaj marcant al Căii Drepte i-a făcut o plată cu o zi înainte de asasinarea lui Chupka. Mda, acest caz se încurcă pe zi ce trece”.

„Nu pot să cret!” rămâne neamţul cu gura căscată.

„Macule, exagerezi!” îl ia Şalăul. „Înţeleg, ţi-a fost greu în arest, dar de-aici până la a-i amesteca pe zeloţi într-o crimă...”

„Hei, am vorbit doar despre o chitanţă.”

„Mie-mi spuneţi?” hohoteşte rusul. „O chitanţă, aţi auzit? O chitanţă!”

Şi Garfield, dând-o pe glumă: „Să fim serioşi, Calea Dreaptă e necesară, aşa avem şi noi o opoziţie extraparlamentară! Suntem ca voi”, îl bate pe umăr pe ambasadorul neamţ, care înghite în sec. Dar rusul: „Sunteţi ca ei în ce priveşte opoziţia, dar în rest chitanţele le pitiţi sub preş, ca noi”. O zice atât de vesel, încât Băligărescu-Cocârţ nu rezistă şi se apropie: „Iertaţi-mă,” îl ia pe rus, rotind paharul cu whisky, „noi nu semnăm la fel de multe chitanţe”. „Păi, n-aveţi cum, că n-aveţi atâta petrol! *Am I right?*” se uită rusul la Caşalot.

„Petrolul n-ar trebui să constituie o problemă”, observă Caşalotul, nesigur.

„Ba da,” se hlizeşte rusul, „şi-apoi, pe români nu-i ajută nici numărul!”

Ceilalţi se uită în lături: iar o să facă rusnacul un banc idiot! Neamţul, însă, e nou la Bucureşti, n-a apucat să-l cunoască, îi dă apă la moară: „Ţe vreţi să spuneţi cu numărul?” Şi rusul: „*Herr Bottschafter*, e adevărat că în Occident aţi dat numere părinţilor?” „*Klar*.” „Ei, aşa cum nu pricep dacă tatăl meu e părintele unu sau doi, nu pricep nici

ce număr are România. Poate această ţară să facă ceva sau mai bine aşteaptă? E părintele unu sau doi?”

Cocârţ i-ar răspunde usturător, dar n-apucă, fiindcă francezul, făcut stacojiu, tabără pe rus: „*Qu’est-ce qu’il se passe, Excellence? Vous êtes impitoyable ce soir! Je sais, Moscou a des difficultés a accepter une société saine, mais, croyez-moi, les numéros des parents sont un gain colossal pour la démocratie*”.

„Assurément,” face rusul, *„je suis même prêt à accepter que les Imamates de Moellenbeck et de Stockholm vous ont apporté le bonheur et c’est justement pour cela que je veux comprendre quel est le numéro de mon père: un où deux?*”

Se lasă o linişte grea. Şi Garfield: „Ei, când nu vrei să reglementezi polarizarea averilor, revoluţionezi biologia”.

„OK,” dă rusul din cap, „şi atunci cine sunt iacobinii biologiei?”

„*Vous en allez trop loin, monsieur!*” i-o taie francezul. „Eu nu mi-am pehrmis să aduc în discuţie atacul asupra Ucrainei!”

„I’m afraid he’s right, your Excellency,” îl ia şi Cocârţ pe rus, „pur şi simplu nu vă recunosc: în seara asta aţi fost... cum să zic... excentric?”

„Vreţi să ziceţi c-am băut prea mult?” se uită rusul în paharul lui Cocârţ.

„*Mein Gott*, ţine se iubeşte se tachineşte”, intervine neamţul râzând exagerat din dorinţa de a destinde atmosfera.

Brusc, din stradă se aud sloganuri, strigăte şi fluierături. Iar Cocârţ, profitând că ambasadorii se duc la ferestre: „Noroc cu idioţii de demonstranţi, că mai aveam puţin şi ne băgam mâna-n gât”.

„’tu-l în cur de rus,” face Lică, „l-aţi văzut cum ne-a luat la mişto?”

Dar Canta: „Nu-l înjura, azi ţi-a ţinut partea”.

„Ei, şi? Dă-l naibii, cu samagonul lui cu tot!”

Larma de afară creşte. Sute de inşi blochează Calea Victoriei. Şoferii claxonează, motocicliştii sună din goarne, ciclişti ţârâie din sonerii – şi nu pentru că protestatarii i-ar deranja; din contră, scandează lozinci cot la cot cu ei. Invitaţii îi privesc, se încruntă: dac-ar fi după cei mai mulţi, le-ar da cu napalm. La un moment dat, gubernatorul pune mâna pe telefon şi, uitându-se pe fereastră, se lansează într-o discuţie animată. „Oh”, cineva o arată pe una care strigă mai abitir decât toţi.

E soţia lui Anderco, face o gălăgie cumplită, fără a fi ridicolă: are un aer distins, poate din felul în care-şi ţine picioarele drepte, poate pentru că nu-şi ia avânt când strigă, poate fiindcă trăsăturile nu i se strâmbă de furie.

„Dacă nu ne sparg geamurile, n-avem probleme”, zice Sobek, îndemnând personalul să le închidă, după care, într-adevăr, aproape că nu se mai aude nimic. „Totul e să nu bage *madame* Anderco o acută. Ştiţi c-a făcut canto, nu?” observă ambasadorul rus, stârnind râsete.

Între timp, Caşalotul s-a retras cu Anderco într-un *tête à tête*. Văzându-i, gubernatorul oftează şi-i şopteşte lui Sobek ceva. În scurt timp, Cocârţ le face semn să vină la el. Cei trei vorbesc agitat. Gubernatorul e încurcat, iar Sobek, deşi nu-l înghite pe Cocârţ, pare a-i da de astă dată dreptate.

„Şefu’, uite-o Louise”, zice Sache.

Max o caută în mulţime: tânăra nu strigă, nu ţopăie, doar se uită la el. La un moment dat, îi arată că se strâng tot mai mulţi demonstranţi, că vin alţii şi alţii. „Iertaţi-mă că întreb, protestatarii ăştia ce sex au? Unu sau doi?” îl aude Max pe ambasadorul rus. Şi neamţul: „Ţe contează, Exţelenţă? Noi contucem popoare”. „Fantastic,” face rusul, „Junker, notează vorba asta de duh!”

Gala se dă lângă Max. „Fir-ar să fie,” îi zice, „nu-l mai place”.

„Ce vrei să spui?” face Max.

„Că Louise nu-l mai place pe Bismut. Se mişcă *altfel*, nu ca la Berlin.”

„*I hozar Gala ia vaşil*,” zice şi Junker, „cred că Gala are dreptate”. Iar apoi: „Uluitoare această jurnalistă, nu vi se pare?”

54. TATĂL LUI BISMUT. LOUISE SARE CALUL. O CEARTĂ CU VUIA

A doua zi, la micul dejun, Bismut e agitat: cică vine taică-său la Bucureşti, trebuie să-l întâlnească la prânz.

„Pfuai, şi-mi spui abia acum? Ce-i punem pe masă?” se ambalează Louise. Bismut strâmbă din nas, cică nu e cazul să pregătească nimic,

dar ea vorbeşte de o salată cu frunze de valeriană, pere murate şi Gorgonzola, puteau s-o comande la Tazz.

„Nu, nu, nu," face Bismut, „las' că mâncăm în oraş, La Mama".

„La Mama? „ sare Louise ca arsă. Nici vorbă, o să dea comandă la Tazz, şi-aşa tatăl lui n-a fost nicicând pe la ei. Bismut nu dă înapoi: o să meargă La Mama, a făcut rezervare.

„Ţi-e ruşine cu casa noastră?" o cuprinde pe Louise bănuiala.

Bismut pretinde că nu, dar pufneşte, se bâlbâie şi când spune c-a reţinut un separeu cu intrarea prin spate, Louise cade pe gânduri: i-o fi ruşine cu taică-său? Ce-i drept, nici ea nu se simte în largul ei când îi vin rudele de la Fălticeni: au un miros *diferit*, stau pe marginea scaunelor, poartă pulovere croşetate, zici c-au debarcat din alt film.

La prânz, se văd cu tatăl lui Bismut. Poartă blugi şi pantofi maro, râde zgomotos şi are plete cărunte, cu bretonul şi lateralele tunse scurt, ca-n anii '70, când băieţii îşi ascundeau părul lung sub cămaşă, ca să nu-i ia Miliţia. Altfel, e haios: iese des la ţigară, ştie multe bancuri şi după cum spune, „şi-a băgat picioarele în pensie", încă predă matematică la şcoala din sat. „Copiii nu mai fac carte", se plânge. „Degeaba mă chinui cu *ai mei*, dacă restul învaţă probleme pe dinafară. Zece ani s-o mai ţinem aşa şi n-o să ne mai punem întrebarea *de ce*." Bismut îi zice că prea vede totul în negru: ce-i aia să nu-ţi pui întrebarea *de ce*? A întreba *de ce* e *innate*, comentează el, făcându-l pe taică-său să se uite lung în pahar: „*Innate*?" se miră. „Adică înnăscut." „Acum ar trebui să spun *fuck*, nu?" zâmbeşte tatăl din colţul gurii.

Lui Bismut i se pare că taică-său face fiţe, dar n-are chef să se certe, mai bine întreabă de maică-sa. „*She's OK!*" face tatăl râzând, după care le povesteşte de ce a venit la oraş: o rudă ucisă de comunişti ascunsese un act de proprietate pe care nu-l mai găsea nici dracu', iar familia n-avea cum să recupereze ditamai livada şi o casă. Tatăl spera că va aranja lucrurile, căci le adusese celor de la retrocedări vechiul cadastru, cópii legalizate, tot soiul de acte, iar ăia l-au asigurat că-l rezolvă. „Eşti naiv", spune Bismut, dar tatăl susţine că cel ce i-a promis ajutor e Teo Canta; individul nu doar că are relaţii şi cunoaşte situaţia din judeţ, dar nici n-a uitat că le-a călcat pragul de atâtea ori, după cum fac bucureştenii ajunşi.

Auzind de Canta, Bismut se uită scurt la Louise, dar ea tace, necăjită că Bismut n-a catadicsit niciodată să-i spună că-l ştie pe moş. Tatăl le

interpretează greşit mimica şi, simţind că vestea le-a picat prost, dă peste cap paharul, al şaselea din câte a numărat Bismut.

„Nu-mi mai ţine cont la pahare, te rog”, i se umbresc tatălui ochii. „La cinci jumate’ am tren. Fii liniştit: nu scap caii!”

Scuze, priviri în pământ, tatăl care mormăie resemnat. Bismut schimbă vorba: „Şi mătuşa ce face?” „Ce să facă? Bine! M-am sfătuit ieri cu ea. Îl ştie pe Canta pe dinafară, mi-a zis că-i om serios.” „Mda... Canta...” bodogăne Bismut. „Nu te îngrijora,” îl ia tatăl, „e între mine şi el, pe tine nu te-am amestecat, tanti-ta mi-a *zis* că nu v-aveţi bine... Mă rog, ea crede că eşti prea pornit. Şi nu doar cu el”. „Ştiu, mi-a reproşat-o şi mie”, se înnegurează Bismut, gândindu-se la grădina cu pruni a mătuşii, în care construise *cazemate* când era puşti. „Aş vrea s-o împac,” adaugă, „dar nu ştiu cum”. Tatăl ridică din umeri: „Nici eu. Tanti-ta e căpoasă, dar nici cu tine nu mi-e ruşine: prea multe vrei! De fapt, prea multe *vreţi*”, se uită şi la Louise.

Bismut oftează. Şi-ar dori să nu-i mai supere pe cei de-acasă. Toţi se uită la el cruciş, până şi rudele zic că are rahat la nas: ce-are, bă, ăsta cu lumea?, cine *dracu’* e el, de se crede singurul om corect?

„Mai zice mătuşa că-s ca ăia de la colectivizare?” întreabă Bismut.

„Ei, e supărată. Şi pe tine e supărată”, se uită tatăl la Louise, ca şi cum i-ar atrage atenţia că fi-su’ nu face de capul lui tot ce face.

Să vezi c-ai lui zic că l-am stricat, îşi dă seama ea. *De-aia n-or fi venit niciodată la noi?*

Îl duc pe tată la gară. El pufneşte tot drumul, nu suportă Bucureştiul: lumea e ţicnită, vorbeşte urât, parcă te calcă toate maşinile. În plus, a mâncat *hotdogs*: ah, păi să fi văzut crenvurştii din anii ’70! Nu se comparau cu mortăciunile din ziua de azi! Unde mai pui că, pe atunci, ouăle nu se spărgeau când le fierbeai – păi, în Paştele mă-sii, ăsta-i progresul? „Nu credeam c-o să zic asta, fir-ar ai naibii de comunişti, dar la crenvurşti *vă luau*”, îl apucă dracii pe tată înainte să se urce *pe* tren.

Seara, Calea Dreaptă *ocupă* Piaţa Victoriei. Ecologiştii li se alătură, îndemnând la o lume autonomă: o grădină cu zarzavat, chiar la bloc, nu e greu de ţinut, cât despre haine, ce, e greu să tricotezi pulovere şi ciorapi? La un moment dat, s-a zvonit că Garfield voia să-i atace cu refugiaţi din Regie, dar singurii care au venit peste ei au fost Sutanele Negre. Chimir a vrut să sară la bătaie, dar l-a ţinut Bismut în frâu:

„Europa e plină de capete sparte,” i-a spus, „ori noi trebuie să dăm altă impresie; şi apoi, ecologiştii au venit la un congres, nu să se omoare pe străzi”.

Prin urmare, s-a lăsat doar cu îmbrânceli şi înjurături, pe care şi Paisie le-a dezavuat, invocând simţul creştinesc al Sutanelor, chiar dacă nu-i scotea pe protestatari din degeneraţi ce loveau tradiţia românească. Printre cei veniţi cu Paisie fusese şi Lică. Îl însoţea un fotoreporter interesat mai mult de *portretele* manifestanţilor, semn că scopul lui nu era gazetăresc.

Atitudinea paşnică a Căii Drepte a dat roade: netul i-a lăudat. Ce-i drept, după luni de proteste, nimeni nu mai avea chef de violenţă, toţi voiau ca Guvernul să fie dat jos de o grupare fermă, dar potolită. Pe de altă parte, zeloţii ştiau că nu se pot încrede în semnalele online, căci Crucile Întreţesute, Sutanele şi refugiaţii nu prizau *social media*; pentru ei, www era un areal blestemat, bun doar pentru strigăte de raliere. Adio, linişte! Societatea se deşira, penele de curent se îndeseau, transportul în comun era varză, preţul carburanţilor creştea, iar raţionalizarea alimentelor bătea la uşă după ce ploile nesfârşite îngenunchează agricultura întregului continent. Lumea, predica Paisie pe străzile acoperite de bălţi împuţite, devenise „o Mare Roşie înfuriată ce nu-şi găsea un Moise să-i despartă apele”.

După protest, zeloţii ţin şedinţă la Vuia în birou. Delegaţii ecologiştilor sunt pentru prima oară aici; printre ei, un puşti cu *dreadlocks*, care stă în capul mesei, cu ochii într-un PC, privind când şi când la lumea strânsă claie peste grămadă. Toţi se foiesc pe taburetele incomode, doar Vuia e liniştit: se uită pe pânza cu primele versuri din Şah-Namé. Fiind în farsi, e singurul care le înţelege: „Înţeleptule, acesta-i locul de-a grăi molcom/ despre cât preţăluieşte-nţelepciunea la un om./ Deci vorbeşte, arată ce e în mintea ta,/ şi dă-i merinde în ureche celui ce te-o asculta”.

„... în două zile, scoatem în stradă oraşele mari,” zicea Doru, „Cluj, Timişoara, Iaşi, Craiova, Braşov. O să facem ordonanţele praf, m-auziţi? Praf!”

„La Iaşi şi Craiova nu merge”, observă Bismut. „Sunt fiefurile lui Garfield.”

Cineva propune să fie trimişi bucureşteni la Craiova, pentru *impresie*, dar Vuia dă din cap: planul ar răsufla, s-ar pomeni atraşi în confruntări,

ori ei nu vor tărăboi deocamdată. Cu toate astea, afişe vor pune şi la Craiova, ca să nu-i lase pe olteni nebifaţi.

„Hai să ne rezumăm la Bucureşti, Cluj, Timişoara, unde suntem siguri pe noi", propune Bismut. Unii nu sunt de acord, vor să-i zguduie pe politici peste tot, dar Vuia îi potoleşte: „Noi nu suntem Guvernul; cum să aruncăm cu bani pe ceva ce nu aduce beneficii? Credeţi că dacă la Iaşi am scoate oameni în stradă, localnicii i-ar urma?"

„OK," face Şcolici, „ieşim la Bucureşti, Cluj, Timişoara. Întrebarea e: cum incităm lumea?"

„Hai să postăm poze cu Max, Garfield şi ambasadorul rus la Casa Vernescu", sugerează Slav. „Ai noştri o să ia foc când o să-i vadă împreună."

Louisei nu i se pare OK, căci ea, dac-ar fi Max, ar face publice pozele de la Casa Trubeţkoi, unde Bismut a stat bot în bot cu rusnacul. Mai mult, i se pare stupid să-l păstrezi ca ţintă numai pe Max, căci lumea o să ajungă să-l simpatizeze: „Ce-au, domne', cu el," ar întreba, „el e toată corupţia de la noi?" Louise tace însă, simte că altcineva o să spună ce nu spune ea şi *e mai bine aşa*.

Acel altcineva e Şcolici. Şi lui i se pare că trebuie să se schimbe macazul, părerea lui fiind că e cazul să *se dea* în Anderco, un mizerabil la fel de mare ca Max, care a atacat interesele ţării, şi anume exploatarea zăcămintelor din Marea Neagră. „Puţin naţionalism e ca sarea-n bucate", explică el zâmbitor, numai că, auzindu-l, ecologiştii sar ca arşi: ei vor să blocheze *orice* afaceri care ţin de carburanţi, indiferent ce interese naţionale sunt la mijloc.

Mai toţi le dau dreptate, doar Bismut rămâne stană de piatră. Şi Louise, iscodindu-l: „Corect, las' c-o s-avem grijă şi de combustibilii fosili!" Bismut dă să comenteze, dar Vuia îi arată PC-ul celui cu *dreadlocks*, făcându-l să-şi înghită cuvintele. „E clar?" îi şopteşte, după care trage concluzia: „Deci, ţinta e Anderco, OK?"

„Eu aş da în Sobek", i-o taie Louise. „Sobek e prieten cu Alioşa, Alioşa i-a fost patron politic lui Max, iar Max i-a dat bani lui Sobek pentru postul TV. Dacă-l lovim pe Sobek, îi lovim pe toţi."

Şcolici se opune: pentru el, ţinta perfectă rămâne Anderco, cu atât mai mult cu cât acesta i-a oferit lui Fritz o sinecură cândva. Apropo, Louise n-ar putea săpa după sinecura cu pricina? În fond, şi Max căutase

dosarul medical al lui Bismut (hopa, de ce spune asta?), deci zeloţii ar trebui să arate că şi ei pot să dezgroape morţi.

„Eu nu l-aş slăbi pe Max”, intervine Radu. „Aş profita de campania cu nevastă-sa…” Louise i-o retează: „Nu eşti compatibil cu subiectul!” Doi-trei râd, Şcolici zâmbeşte larg, bărbăteşte, dar nu scapă nici el: „Dacă-l vreţi cu orice preţ pe Anderco,” i-o trânteşte Louise, „hai să dăm şi în el, şi în Sobek”.

Chiar, să dea în amândoi, strigă ceilalţi, dar lui Şcolici nu-i cade bine: Sobek ştie că Pârşu i-a făcut cadou editura şi va da combinaţia în vileag dacă va fi atacat. Când s-o ţină pe-a lui însă, Vuia îi arată ecranul celui cu *dreadlocks*.

„Nu pot să cred…” cască Şcolici ochii.

Ce naiba? se întreabă Louise. Se ridică să vadă ecranul. „Nu te căzni”, îi spune ăla cu *dreadlocks*, îndreptând PC-ul spre ea.

În ecran se văd toţi cei din birou. Sunt tăguiţi şi sub imaginea fiecăruia e o bară de progresie, care oscilează între gri sterp şi roşu aprins. „*Real-time body language*,” face puştiul cu ochiul, „vă recunoaşte, vă culege firimiturile lăsate pe net şi – minune! – vă citeşte pe loc”.

Louise pufneşte de parcă pândise momentul: „Singura problemă, dacă intrăm peste Anderco şi Sobek,” le zice celorlalţi *en passant*, „e c-o să ne caute ăştia şi heroina din vene”.

Slav îngheaţă, toate barele de progresie din ecran virează la roşu, în timp ce zeloţii, ştiind că fiul lui Slav se droghează, întorc capul la el.

„Ce ai?” o ia Bismut pe Louise. „Nimic”, face ea. „Ba ai”, insistă el. Dar Chimir: „Las-o! Mai bine să ştim ce puncte slabe avem”.

Slav e mut, îşi spune că ar fi trebuit să se prindă c-o s-o încaseze de la cea care o făcuse pe prietena ei cea mai bună să i-l toarne pe taică-său. Atunci fusese încântat, nu comentase, dar acum, ghinion, îi venise şi lui rândul. Fură o privire spre Şcolici, numai că editorul se preface preocupat de mobil, aşa că singura ieşire a lui Slav e să ridice miza: „Nu-mi zice,” o ia pe Louise, „că vrei revoluţie”. Şi ea: „Nu-mi zice că tu nu vrei! Dacă mai stăm, o să facă Max revoluţie… N-ai văzut ce scriu oamenii lui?”

„Să luăm o pauză”, intervine Vuia. „Louise, hai la tine în birou. Veniţi şi dumneavoastră, domnule Şcolici. Voi doi sunteţi la curent cu subiectul”, le spune lui Bismut şi Slav.

„Ce-i cu tine, Louise?” face Vuia, odată intrat la ea în birou.

„V-aţi supărat c-am zis de revoluţie?”

„Nu întinde coarda, vezi că nu-s Slav! Ce-ai cu el?”

„Nimic.”

„Ba ai.”

Louise vrea să se apere, dar Vuia i-o taie: „Ţi l-am dat pe Max pe tavă, ţi-am oferit vizibilitate, te-am ajutat să-ţi construieşti o imagine şi-acum mă pui în situaţia tâmpită de a-ţi aminti toate astea! De ce nu-mi spui tot ce ştii despre Max?”

Louise se înroşeşte: „Păi, e o aiureală”.

„O aiureală, corect, dar îi interesează pe unii de care trebuie să ţin cont.”

„Doar Max mai e activ dintre ei, iar el e pe ducă.”

„Pe bune? Dacă zici Max, zici Junker, dacă zici Junker, zici Canta, iar dacă zici Max, Junker şi Canta, zici Emin. De ce te faci că nu ştii?”

„Iar Emin?” sare Şcolici în sus. „Domnule Vuia...”

„Domnule Şcolici,” îl întrerupe Vuia, nervos, „aveţi habar ce s-a întâmplat la Grădiştea, ultima oară când s-a discutat despre Emin?”

„Of... Cum se spune... Nu mă *aburiţi*!”

Dar Vuia: „Ce abureală, domnule? Ştiţi că din cauza caietului lui Emin unitatea Grădiştea a fost desfiinţată? A început cu o beţie în sala de propagandă PCR, a continuat cu un concurs de pişat-înălţime...”

„Poftim?” face Louise.

„... studenţii au vrut să vadă cine face pipi mai sus şi s-au pişat pe lozinci şi pe portretele Ceauşeştilor. Apoi au dat foc şi au fugit în dormitoare, beţi-praf.”

Louise râde. Dar Şcolici: „Şi ce legătură are asta cu Emin?”

„Are, fiindcă în aceeaşi noapte a dispărut caietul ăla nenorocit, iar la anchetă s-a aflat că cineva i-a dus *special* pe studenţi în sala de propagandă, unde caietul era ascuns într-un seif.”

„Slav ştie povestea asta?” se încruntă Şcolici.

„În amănunt.”

„Ciudat, nu mi-a zis nimic”, se îmbufnează Şcolici.

„Şi cu Macu ce s-a întâmplat?” se interesează Louise.

„E singurul care a scăpat cu faţa curată. Colegii lui, inclusiv Gaftoi, au primit calificativul *satisfăcător* şi au fost trimişi de unde veniseră.”

„Deci Max a ciripit”, conchide Şcolici. „N-a fost cazul,” spune Vuia, „fiindcă l-a sprijinit partidul. Ştiţi că partidul controla Securitatea, nu?” Şcolici se miră: el credea că fusese pe dos. Dar Louise: „L-a ajutat Ruşinaru?” Nu, Ruşinaru se zbătea să rămână pe linia de plutire, căci îl luase partidul la ochi. „Canta l-a sprijinit”, mărturiseşte Vuia.

Şi Şcolici: „Bun, întreb încă o dată: ce legătură are Emin cu asta?”

„Dacă Louise era drăguţă, ne-ar fi spus, dar ea nu ne spune nimic, aşa c-o s-o fac eu. Emin a făcut parte dintr-un grup de presiune numit Hansa. Otto von Bismarck a crezut în grupul cu pricina, l-a susţinut, le-a oferit membrilor contracte cu statul, chestie care a ţinut până când s-a prins că e folosit, după care a pus Hansa sub urmărire... De Steluţa Wexler ai auzit?” o ia pe Louise. Ea tace. „Cum? N-ai auzit de concitadina străbunicii tale, care s-a dus în Argentina după Emin? S-a iubit cu lorzi, cu miniştri, cu administratori coloniali şi, după ce n-a mai ajutat-o vârsta, a făcut şcoală la Hollywood. Filme, chefuri, actorie licenţioasă... Eleva ei, sora Vaselina – nu râdeţi, domnule Şcolici! – era să-l bage în pământ pe Pershing, comandantul armatei americane din Franţa în Primul Război Mondial. N-ai auzit de aceste doamne, Louise?”

„De Steluţa am auzit,” răspunde ea cu jumătate de gură, „dar de sora Vaselina, nu”.

„Mare specialistă BDSM”, zice Vuia visător. „Sigur n-ai auzit de ea?” Louise neagă. Şi Vuia: „Ciudat. Starostele din tuneluri te-a plăcut, credeam c-a ajuns cu povestea până la această curvă distinsă. Sau mai încoace”.

Louise şi-ar înghiţi saliva, dar n-are curaj. *Dacă află că ştiu de Vaselina*, îşi zice, *sigur îşi dă seama că ştiu şi de Gala şi de Şalău, iar de-aici până la preşedintele american e doar un pas...*

„Fainã poveste, dar care e treaba cu Max?” întreabă Şcolici.

„Max,” face Vuia, „a fost adus la Grădiştea pentru caietul ăla, în care dumneavoastră nu vreţi să credeţi. Lumea nu *prea* pricepea ce scria în

el, căci amesteca figuri de stil cu trimiteri la viaţa poetului, greu de înţeles pentru profani. Cu toate astea, Max cunoştea subiectul şi a desluşit *intenţiile* politice consemnate de Emin, din care unele au efect şi azi. Ştiţi câte capete au căzut după ce caietul a dispărut?”

„Cum să nu cadă? Pe atunci, orice pretext era suficient, ce naiba!”

Vuia face un gest de lehamite. „Ştiţi că,” se uită el lung la Şcolici, „după scandalul Grădiştea Canta a deschis o firmă privată, în plin socialism?”

„O fi fost sucursala Securităţii.”

„Ba bine că nu! Era a lui Canta şi a unui prinţ saudit şi a fost binecuvântată de Ceauşescu. Max a lucrat şi la firma cu pricina.”

„Uite, Louise, subiect!” râde Şcolici.

„Degeaba i-l dăm, că ea nu ne spune nimic. Sunt om bun, însă, şi-i mai dau nişte informaţii, ca să-şi completeze povestea pe care o ţine pentru ea. Ceauşescu i-a zis unui *coleg de-al meu* să-i transmită lui Canta că închide ochii apropo de firmă, fiindcă avea nevoie de nemţi. Atunci a început *conglomeratul din Köln* să prospecteze zăcămintele de la Marea Neagră, pe-asta o ştii, Louise?” Nu, n-o ştia. Şi Vuia: „Firma a rezistat trei ani, până ce Canta a fost închis: câştigase tabăra care pierduse la Grădiştea, cea care *nu* voia ca nemţii să-şi dea mâna cu saudiţii prin firma cu pricina. Asta e povestea, Louise, tu ai picat în mijlocul ei şi mie nu-mi zici nimic. Credeai că ţi l-am dat pe Max de florile mărului?”

„Nu era mai bine să-mi fi spus de la început de ce mi l-aţi dat?”

Dar Vuia, oftând: „Ştiu eu ce relaţii ai tu cu Hansa, Louise?”

În clipa aia, Slav dă buzna în birou: e agitat, cică Vlad l-a fotografiat pe Lică în magazinul Haine cu trecut şi cu viitor, cel în care fusese arestat Max.

Cei patru ies pe culoar. Lumea se bulucea în jurul lui Vlad, care se străduia să ţină pasul cu întrebările: spunea că patronul magazinului e un evreu, unul Dessner, că vinde haine *second hand* din Spania şi Portugalia, că mai are un bar, în Centrul Vechi, şi o ceasornicărie de lux, unde repară ceasuri cu mâna lui; se pare că e foarte priceput şi că vine clientelă din toată Europa la el.

E târziu însă. Zeloţii sunt obosiţi, încet-încet îşi pierd interesul, cu atât mai mult cu cât habar n-au ce ştiu Louise şi Vuia despre magazin. De

altfel, moşul îi bate obrazul tinerei: vezi?, vezi? parcă i-ar spune, lăsându-i pe ceilalţi să bată câmpii, înainte să se întoarcă la ale lor. Bismut îi ia deoparte pe ecologişti, plănuind acţiunea de poimâine, Şcolici se bagă într-un colţ şi vorbeşte în şoaptă cu Vuia, iar Louise simte un nod în gât văzându-l pe Slav cum se gudură pe lângă ultimii doi; totodată, surprinde mina de triumf a lui Chimir, chipul încruntat al lui Bismut, silueta înfiptă a lui Doru şi se gândeşte: *bă, voi umblaţi după caşcaval! Dintre toţi, doar Vlad pare să facă opinie separată.*

„Cum merge?" îl întreabă. El face mişto, zice că e mare spion, dar ochii îi sunt atât de zglobii, încât Louise se uită pe geam, căci altfel ar râde, iar *la femme qui rit est d'un pied dans le lit*. „Domnu' Vlad," se apropie Şcolici de ei, stricându-le veselia, „dac-aveaţi tema făcută, nu ne mai canoneam să vedem ce-l leagă pe Max de Lică. Cum adică evreu? Ce-i aia ceasornicar? Ce face cu magazinul ăla? Câţi bani are? E gay, bigot, familist?" Louise se schimbă la faţă, dar Şcolici îi face cu ochiul: „V-am încercat, porumbiţo, v-am încercat! Of, fii mai înţelegătoare cu Vuia, crezi că îi e uşor?" „Scuze, ştiu c-am fost scorpie." Şcolici face un gest vag, cum că n-a pus la suflet, numai c-o roagă să-i spună şi lui, când o avea timp, care e treaba cu Hansa, şi gata, se îndepărtează.

Şi Vlad, uitându-se zâmbitor la ea: „Chestia de care mi-ai zis... Poţi să-i dai drumul când vrei".

„Chiar şi acum?" face Louise, simţind c-o apucă râsul din nou.

„Zi ceva în telefonul meu şi-o să se audă în toată lumea."

Acasă, Louise şi Bismut nu-şi vorbesc. *O fi el un tip marfă*, îşi zice ea, *dar n-o să admită nici mort că face activism ca să intre în politică pe uşa din faţă*. Nenorocirea e că a mai fost intransigentă cu *cineva* şi că n-a fost bună de nimic şase luni după aia. „Am fost o nazistă când i-am tras-o lui Slav", spune spăşită.

„Ai fost nazistă cu toţi. Cu Şcolici ce-ai avut? Nu e un înger, dar e al nostru."

„A făcut aluzie la depresia ta", i-ar trânti-o Louise. „Chiar, tu îţi mai iei medicaţia?" dă să-l întrebe, dar nu spune decât: „Poate că şi eu sunt ca Max".

„Toţi avem păcate", face Bismut pe bătrânul, deşi e de vârsta ei. Louise se forţează să rămână zâmbitoare. *Of, se duce, se duce şi asta*, îşi zice. El aruncă o privire la ceas şi pleacă în sufragerie; e ora când

face băi de mulţime pe Facebook: vorbeşte cu lumea, se lasă văzut, compune mesaje motivaţionale, postează fotografii.

Louise se bagă în pat. Nu poate să adoarmă, simte că-i merge din rău în mai rău, că e prinsă la mijloc, că n-are cu cine vorbi: *ce îl leagă pe Vuia de Chupka?, cât de mult ştie Vuia despre Hansă?, şi cu caietul ăla, ce e?, dar cu amărâtele de femei din subterane?*

Îi sare somnul. Se propteşte în cot, se uită în sufragerie prin uşa întredeschisă. Bismut ascultă Rahmaninov. În Port răsună sirena unui vapor. Un motociclist goneşte spre autostradă, poate c-o să doneze organe la noapte. *Ce chestie*, observă Louise, *sertarul biroului e închis de tot şi eu nu-l las aşa.*

Dă să-l deschidă. Nu reuşeşte, iar s-a blocat, că de-aia nu-l împinge niciodată până la capăt. Zdrang!, izbuteşte să-l tragă. Futu-i, înăuntru e vraişte; Louise se gândeşte la bani, se repede la şifonier: uf, banii-s la loc, dar totul e răvăşit. Hainele ei, mai ales chiloţii şi sutienele, sunt claie peste grămadă. Ciudat, în hainele lui Bismut nu s-a umblat. „Ai căutat ceva în şifonier?" îl întreabă. „Nu, nimic, de ce?" Louise inventează un răspuns, se uită prin cameră, se duce la baie şi, simţind pardoseala rece sub tălpi, se întreabă: *unde-mi sunt şlapii?* Caută, scotoceşte, vede că nici deodorantul nu e la locul lui şi că periuţa de dinţi e pusă aiurea, pe marginea căzii. Şi totuşi, unde sunt şlapii? Oh, uite-i în debara, zici că-s două urme simetrice în nisip. Ea nu-i bagă niciodată acolo, îi lasă pe unde apucă.

Piuie telefonul, a primit un mesaj. Îl deschide şi ochii îi cad pe o fotografie de grup, pe malul Lacului Albert, dacă e să se ia după legenda ce însoţeşte mesajul. Unul dintre tipii din poză e înconjurat cu roşu. Nu trece mult şi primeşte un alt mesaj, în care individul cu pricina e mărit. *Ce* fake *idiot!* îşi zice, recunoscându-l pe Junker, numai că se pomeneşte cu încă un mesaj: „Caută *Plecarea din Ecuatoria* la *National Gallery Online*. P.S.: Scz, n-am avut timp să-ţi pun lucrurile la loc".

Bismut dă muzica mai tare. *Chiar îi place Rahmaninov sau vrea să se dea mare?* se enervează Louise scotocindu-l din ochi, la timp ca să-l vadă cum scoate din buzunar o pastilă pe care o înghite furiş, fără apă.

55. AFRICA. CONGO. BAGAMOYO

Junker voia să se odihnească o zi-două la Boma, dar, debarcând, a aflat că Yaya plecase pe Congo în sus de o săptămână. Plin de draci, a avut chef de un biftec în sânge înainte s-o ia pe urmele lui, numai că birtul i-a întors stomacul pe dos: mirosea a putreziciune, carnea din farfurie era neagră şi-l bâzâiau nişte ţânţari uriaşi. Fir-ar al naibii, bănuise c-o să se ajungă aici, după ce Emin scrisese cândva: „Ieri am aflat că Ecuatoria e Noul Sion”.

Trecuseră şaisprezece ani de atunci. La Berlin, neamţul se ţinuse departe de poet, căci Mili, iubita lui, i-l turna zi de zi; la Iaşi şi la Bucureşti îl intersectase de două-trei ori, cât să afle cu cine se vede, ce plănuieşte şi să-şi lase oameni de încredere în jurul lui. De-acum, îl cunoştea bine, era la curent cu activităţile lui, citise ce scrisese în ascuns, aflase că-l trădase pe Carp, că se întâlnea cu W în secret, că-şi minţea colegii din Hansă, împreună cu Peter B. Între timp, războaiele zguduiseră Europa şi Junker alergase ca un ogar: Otto i-a bătut pe austrieci, a spulberat Franţa şi a întemeiat un Imperiu, Rusia a fost cât pe ce să-i distrugă pe Otomani, Anglia urmărea totul din adăpostul ei insular, ştiind că Ţarul şi Cancelarul trag cu ochiul la ea; cel dintâi voia să se întindă în Asia, cel de-al doilea îi punea beţe-n roate în Africa.

Pe seară, Junker s-a dus în târg ca să angajeze hamali. Pe când se tocmea, s-a pomenit încolţit de doi funcţionari belgieni: ce căuta el, un neamţ, în Congo?, de ce nu făcea afaceri în coloniile germane, la Lüderitz sau la Bagamoyo? Noroc că avea acte false, care arătau că era însărcinat să bată Katanga în căutarea unor zone propice pentru plantaţii de cauciuc. Ţinta lui, însă (ca şi a lui Yaya, de altfel) era Ecuatoria, ordinul lui Otto era clar.

Bietul Otto! Visase ani buni alături de Hansă, dar Hansa îl dusese de nas. Ce-i drept, şi el dorise să ducă Hansa de nas; îşi imaginase că, alături de ea, o să ia faţa Angliei, dar Peter & co. au fost mai dibaci: ei nu voiau o colonie, ci o societate pe acţiuni, sprijinită de trupe germane, căci cine să le păzească minele, porturile şi turnurile pentru aerostate? Totodată, Otto fusese informat că Hansa ura monarhia şi se întreba dacă o Ecuatorie de succes, condusă ca o companie, n-avea să clatine tronul; pe de altă parte, nu voia nici să le permită englezilor să se extindă în Ecuatoria, înfiptă în mijlocul Africii, ca un pivot. Aşadar, ce să facă? Să-şi trimită diviziile unde a înţărcat mutul iapa, sprijinind Hansa? Aşa ar fi blocat Londra, dar dacă neamţul de rând prindea gust pentru antrepriza lui Peter şi voia s-o importe în Germania în loc de

Guvern? Ideile noi puneau stăpânire pe Europa, suceau minţile oamenilor: libertate, egalitate, fraternitate... Prostii! Să fi uitat lumea că revoluţiile duc la război? Mă rog, dacă asta se vrea, Bismarck are oţel pentru toţi, chiar şi pentru Hansă, care-i stârneşte pe africani să-şi dorească o ţară a lor. Ce credea Peter? Că Bismarck nu ştia că Hansa l-a trimis în Congo pe Yaya, *le marabout de* Fouta Djalon? Păi, tocmai de-aia i-a poruncit lui Junker să bată Africa după el! Bismarck habar n-avea însă că Junker avea o problemă personală cu emisarul lui Peter şi că trebuia să-i ia urma nu doar pentru Cancelar, ci şi în propriul lui interes. Din ce se vorbea în Boma, la târg şi la cafenea, nu era clar dacă *le marabout* o luase spre Ecuatoria, dar puteai să fii sigur?

De la Boma la Léopoldville Junker a făcut şase săptămâni şi a pierdut cinci hamali: trei s-au îmbolnăvit de dizenterie şi doi au fugit cu bagaje cu tot. Noroc că în Congo hamalii sunt ieftini, astfel că Junker a angajat unii noi şi a ajuns la Léopoldville la termenul prevăzut. În aceeaşi seară, Bungo, călăuza lui, un *askari* din Kamerun, a aflat de la localnici că Yaya se ducea spre Katanga, cu gând să aprindă răscoala printre triburile regelui Msiri, şi că belgienii îi puseseră capul la preţ. Bungo se mira însă: cum putea un *marabout* străin de aceste meleaguri să convingă neamurile pădurii să se răzvrătească? Şi Junker era sceptic: „Eu cred că Yaya vrea să prindă din urmă expediţia lui Stanley, care se îndreaptă spre Ecuatoria. În fond, guvernatorul Ecuatoriei e Emin Paşa, cu care Peter a uneltit la Berlin; ce să caute Yaya în Katanga?”

La care Bungo: „Şi-atunci, ce facem, *Mein Herr*? Mai întrebăm de Yaya sau pornim direct către Ecuatoria şi-l prindem acolo?”

„Om vedea”, a mormăit Junker privind în gol.

Ecuatoria era o provincie egipteană care l-a avut ca guvernator pe generalul Gordon, fost membru în Comisia Dunării de la Galaţi, fost comandant în China şi prieten al lui Mazar Paşa. Gordon a fost ucis în 1885, în timpul revoltei anti egiptene a lui Mahdi, Ecuatoria fiind condusă ulterior de Isak Schnitzer, alias Emin Paşa, un evreu neamţ trecut la Islam care, uluitor, absolvise în tinereţe Universitatea de Medicină din Königsberg. Acesta a continuat războiul cu Mahdi şi, deşi împresurat undeva în apropierea Lacului Albert, a reuşit să trimită la Londra cereri disperate de ajutor. Englezii, impresionaţi de cerbicia lui, i-au dat exploratorului Stanley câteva sute de oameni şi l-au trimis într-o expediţie de salvare. Junker ştia că Anglia nu organiza misiuni filantropice şi mai ştia că Emin Paşa nu era un simplu guvernator: el continua munca de cartografiere a soţilor Baker, după cum stabilise de

multă vreme cu Peter B. Iată de ce Junker credea că Stanley şi Yaya, împreună sau separat, puteau pecetlui soarta Ecuatoriei, dăruind-o fie Angliei, fie Hansei.

În Congo soarele apune sec, dispărând subit într-o pâclă. De cum s-a înnoptat, Junker l-a luat pe Bungo aşa: „Ascultă, ce-ţi doreşti cel mai mult?" Lui Bungo i-a căzut ţigara din gură. „Nimic, *Mein Herr*," a căscat el ochii, „mi-e de ajuns că m-aţi întrebat asta". *Dobitocul!* s-a gândit neamţul, dar n-a zis decât: „Totuşi, ceva-ceva îţi doreşti şi tu".

„Ştiu eu ce să spun?" s-a scărpinat Bungo în creştet.

„Nu te sfii!"

„Of, *Mein Herr*! Cel mai mult aş vrea să fiu dumneavoastră!"

„Poftim?!"

„Uite-aşa. Vreau să fiu alb."

„Am înţeles", i-a tăiat-o Junker, simţind că discuţia devenea intimă. „Ia vezi ce fac hamalii, că mi se pare că scotocesc prin bagaje!"

„*Jawohl, Mein Herr!*" a ţâşnit Bungo în poziţie de drepţi şi, cât timp i-a zburătăcit pe hamali, Junker s-a cufundat în gânduri: *Ce-ar face Otto în locul meu? Păi, şi-ar zice că nu e mare diferenţă între minerii din Silezia şi hamalii din Congo: pune un miner lângă un negru şi-o să vezi că şi la culoare-s la fel. Otto i-a potolit pe silezieni cu duminici libere, bani cât să nu moară de foame, doctori şi şcoli, adică un fel de mărgele şi sclipici pentru europeni. Întrebarea e: am atâta sclipici şi mărgele ca să-i fac viaţa amară lui Yaya? N-am, deci risc să pierd Ecuatoria, căci Emin Paşa a lucrat cu englezoiul de Gordon, iar noi i-am făcut zile fripte pe când îl chema Schnitzer, retrăgându-i dreptul de practică a medicinei. În plus, individul e un jidan ordinar, aşa că n-am de ales, o să merg în Ecuatoria şi o să dau piept cu el. Dacă e şi Yaya acolo, îi ucid pe amândoi. Despre Stanley, mai văd, iar în ceea ce priveşte sarcina mea şi numai a mea, o să improvizez.*

A doua zi, coloana lui Junker pleca spre Bolobo. Pe drum, la Misiunea Baptistă din Ngombe, Bungo a găsit un vas pitit în mangrove: îl ascunseseră misionarii, după ce Stanley le rechiziţionase un vapor. Mica navă se numea *Sutcliff*, iar Junker nu s-a sfiit s-o confişte, urcând bagajele şi hamalii la bord.

Au pornit în amonte, iar la Bangala au aflat că Stanley a împărţit expediţia în două. De Yaya băştinaşii ziceau că nu ştiu nimic, deşi,

ciudat, se uitau în lături când îi pronunţau numele. După o săptămână, au început ploile şi *Sutcliff* a acostat la Bopoto, unde localnicii pretindeau că Tippo Tip, şeful de trib cu care plecase Stanley la drum, se certase rău cu englezii. Tippo, mare negustor de sclavi, se supărase că Stanley nu l-a sprijinit când a vrut să extermine un trib inamic şi-şi dusese oamenii pe fluviu în sus, la Şapte Cataracte, lăsând baltă expediţia. Alţii ziceau că nici pomeneală de aşa ceva, cică însuşi Stanley îl trimisese pe Tippo la Şapte Cataracte, unde acesta, întâlnindu-l pe Yaya, i-a prezentat omagii. Faptul era incredibil pentru cine-l cunoştea pe bătrânul şef (un tâlhar neînfricat, care se uita la oameni de sus), dar tam-tamurile din junglă spuneau că Tippo era îngrozit de Yaya, căci nu doar că nu-l atingeau săgeţile, dar era mereu înconjurat de un stol de colibri din fier, plus că vorbea despre nişte porţi ce duceau într-un regat subpământean, în care păcătoşii n-aveau acces. Cu aceeaşi ocazie, Junker a aflat că Stanley atacase satul Yambuya, situat la vărsarea râului Aruwimi în Congo, învingându-i pe localnici cu o armă nemaivăzută, ce azvârlea gloanţele precum ploaia.

„O mitralieră, *ach*”, a rânjit Bungo.

„Auzisem că au una cu ei”, a zis neamţul. „E un Maxim, e mai rapid decât Nordenfeldt-ul pe care-l ştii tu, Bungo.”

Dar Bungo: „În junglă, mitraliera nu face cât o călăuză bună, *Mein Herr*!”

Ia uite, şi-a spus Junker, *a prins puteri în sălbăticie! Să nu uităm asta.*

Cei din Bopoto au mai zis că Stanley n-a rămas la Yambuya şi că, după ce a lăsat în sat zeci de oameni bolnavi, s-a îndreptat spre est, cu gând să-l găsească pe Emin Paşa, un nebun care toca scarabei, fluturi şi şerpi ca să-i privească printr-un fel de ochean.

Junker a poruncit ca *Sutcliff* să încingă căldările şi a pornit spre vărsarea lui Aruwimi în Congo. Jungla, numai abanos şi *lombi* uriaşi, cu rădăcini precum contraforturile, era împănată cu oamenii lui Stanley, plecaţi după hrană, obligându-l pe Junker s-o ia pe jos cu câţiva inşi, în speranţa că se va strecura nevăzut. Drumul a fost cumplit: potecile, late doar cât să treacă un om, erau înţesate cu ţepuşe pitite sub frunze, furnicile ce picau din copaci te muşcau la sânge, era cald, beznă din cauza coronamentului des, cât despre aer, era atât de umed, încât hainele nu se uscau niciodată. Ca să pună capac la toate, băştinaşii le-au ucis cu săgeţi otrăvite opt oameni, iar într-o seară, la râu, un crocodil a prins un hamal de picioare şi l-a tras în adânc. Când

să ajungă în Yambuya, Junker şi ai lui au fost nevoiţi să se ascundă, căci un ofiţer de-ai lui Stanley cumpărase o fetiţă de la Tippo Tip, făcând-o cadou unor canibali, ca să consemneze ştiinţific cum e mâncată. Gestul i-a scos din minţi pe sătenii întorşi în Yambuya, care s-au răsculat, numai că Tippo i-a pus cu botul pe labe. Junker a dat să ocolească satul, dar Bungo s-a dus la şeful local, zicându-i că Junker, fiind neamţ, n-avea vicii britanice. „E alb, are altele", a replicat şeful. La care Bungo: „Albul meu e dușmanul celor ce v-au atacat". „Atunci," a zis şeful, „să-i ucidă pe englezi". Bungo a spus că n-au venit să facă război: „Poate facem unul mai încolo, dar acum nu".

În cele din urmă, Junker a fost ascuns într-o paiotă, la doi paşi de tabăra oamenilor lui Stanley, lângă un crâng în care păşteau un fel de girafe corcite cu zebre, numite *okapi*. La miezul nopţii, în sat au apărut Yaya şi Tippo. Junker i-a iscodit printr-o crăpătură în perete; pe Yaya nu-l mai văzuse de la al doilea Târg Mondial de la Viena, când negrul făcuse pe exponatul alături de alţi africani; atunci, Bánnfy pretinsese că vrea să-l cumpere (era o glumă idioată), iar Sanderval fusese cât pe ce să-l provoace la duel. Acum, Yaya stătea de vorbă cu englezii la foc, iar Junker şi-a dat seama că întreba de el: „*C'est un barbu mince, un officier allemand*", îl descria *le marabout*. Pe urmă, a schimbat subiectul, povestindu-le băştinaşilor de porţile ce duceau spre un rai subpământean, de care se auzise şi pe tărâmul omului alb, unde un poet, al cărui nume aducea cu al nebunului de guvernator din Ecuatoria, îl descria de parcă l-ar fi văzut aievea.

Dumnezeule, ăsta-i nemernicul de Emin! şi-a dat seama Junker. L-a chemat pe Bungo la el şi, deşi avea puţini oameni, i-a poruncit să aleagă unul viclean şi să-l trimită înapoi cu un bilet – nu la oficiul telegrafic de la Boma sau de la Matadi, ci tocmai la Pointe-Noire, pe malul Atlanticului, unde riscul de a fi depistat de englezi sau de spionii Hansei era minim. Otto trebuia să afle ce povestea ticălosul de Yaya, la mii de leghe de Europa, dovedind că Peter B. şi Emin continuau să-şi facă de cap. *Ca să vezi cum se brodesc lucrurile*, s-a gândit Junker, *ca să vezi cum interesul meu şi al Cancelarului se îngemănează...*

Mesagerul a plecat în zori pe furiş. Peste o oră, Yaya pornea pe Aruwimi în sus, însoţit de un uriaş din garda lui Tippo.

„Blestemat *marabout*!" a observat Bungo. „Nu merge, zboară! Cu toate astea, *Mein Herr*, o să-i luăm urma fără să ne simtă."

„Să fim atenţi, Bungo. Netrebnicul ştie că-l căutăm."

„Vă dau o călăuză, ca să puneţi mâna pe el”, le-a zis şeful satului. „Omorâţi-l, că-i înnebuneşte pe tineri cu basmele lui blestemate.”

Dând ochi cu călăuza, Junker a înlemnit: omul *nu era negru* şi avea haine groase, în ciuda căldurii sufocante: purta o manta grea şi era încălţat într-un fel de opinci din blană, prinse cu sfori. Aducea cu un ţigan bărbos, numai că avea ochi albaştri, iar la centură îi atârna un toporaş din oţel brumăriu. N-a zis cum îl cheamă şi le-a vorbit hamalilor în limba lor, dar, când Junker şi Bungo au discutat în germană, s-au prins că bărbosul îi pricepea. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, Junker avea impresia că întâmplările spre care se îndrepta se năşteau, cumva, din *notele lui zilnice*, plus că amintirile lui căpătau un *ceva* îngrijorător, deosebindu-se de ceea ce ţinea minte. De pildă, fiindu-i foame (mâncase pe sponci de când plecase din Boma), se surprindea c-ar dori un gulaş, deşi nu suporta gulaşul; totodată, avea senzaţia că pe cel ce-şi dorea gulaşul nu-l chema Junker, ci Goltz, şi că era doar una dintre nenumăratele sale dubluri. Mai mult, potecile pe care mergea i se păreau ireale, căci ţinea minte *şi* un drum larg, pietruit, ce ducea spre nişte târguri cu străzi, pieţe şi case albe, cu multe etaje, pe lângă faptul c-avea senzaţia că atât amintirile, cât şi prezentul se multiplicau: i se părea că ploua chiar atunci, deşi soarele se întrezărea prin frunziş, ba chiar că era noapte în timpul acelei zile, care, indubitabil, îl scălda în lumina ei. Nelinişstea i-a sporit şi mai şi când l-a surprins pe bărbos că-l privea jucăuş, ca şi cum îi ghicea vedeniile, drept care l-a întrebat pe Bungo în şoaptă: „Cine o fi omul ăsta? Parcă l-am mai văzut undeva”.

I-a răspuns chiar bărbosul, în nemţeşte, zicând că nu e de-al locului, dar când Junker a dat să-l descoasă, nu i-a mai spus nimic. *Porcul*, şi-a zis Junker, după care, trăgând cu urechea la răcnetul unei maimuţe şi lăsându-se pătruns de mirosul unei orhidee, a simţit că lumea din jur redevine din nou una şi a luat-o din loc. Pe atunci, încă nu se învăţase cu întâmplările, nu prea înţelegea cu *ce* şi cu *cine* are de-a face.

Călăuza nu l-a prins pe Yaya din urmă; în schimb, a dus grupul, întreg şi nevătămat, la pigmeii Ba Benzele. Satul acestora era înconjurat de copaci doborâţi ce alcătuiau un labirint lat de vreun kilometru, prin care ba te căţărai pe trunchiuri căzute, ba o luai târâş-grăpiş pe sub o perdea vegetală. Ajunşi în sat, au aflat că Ba Benzele îi uciseseră pe mulţi însoţitori de-ai lui Stanley şi că tâlhăriseră proviziile expediţiei; aşadar, englezoii mureau de foame, în timp ce pigmeii aveau burţile umflate şi râgâiau. Totuşi, Stanley reuşise să străbată jungla Ituri şi apoi savana, ajungând la Lacul Albert, fără a da de Emin Paşa.

„Şi nici n-o să dea de el prea curând”, a râs călăuza. „Yaya unde e?” i-a întrebat pe pigmei. Ei au făcut semn spre pământ, spunând că Yaya s-a dus pe tărâmul lui strâmb, după care, văzând că bărbosul s-a încruntat, s-au oferit să-i cânte ceva. „Lasă că-mi cântaţi mâine pe drum”, i-a repezit el. Şi Junker: „Ce ştii tu despre Yaya?” La care bărbosul: „E târziu. Să ne odihnim”.

S-au trezit dis-de-dimineaţă şi au plecat însoţiţi de corul pigmeilor, care, i se părea lui Junker, amesteca *yodlerele* ritmate cu timbrele zbârnâitoare ale unor mongoli auziţi la un chef la Istanbul. Cântul nu i-a lăsat nicio clipă, semn că pigmeii îi petreceau, nevăzuţi, prin pădure. La prânz, când grupul a ieşit în savană, călăuza i-a zis lui Junker: „De-aici, mă întorc. Pe meleagurile astea trăiesc negustori de sclavi”. „Ţi-e frică de ei?” l-a luat Bungo peste picior, dar bărbosul s-a uitat pe cer şi, spunând că în curând o să plouă, a tulit-o în junglă.

Junker a mers mai departe. După-amiază, Bungo a zărit prin binoclu un convoi de negri înlănţuiţi. Tot atunci s-a pornit şi potopul prezis de bărbos, astfel că Junker şi ai lui au ajuns ciuciulete în cătunul numit Uggarowwa. Sclavii văzuţi mai devreme erau o parte dintre cele patruzeci de mii de suflete expediate anual din Africa în Persia şi Oman. Locuitorii Uggarowwei, în cea mai mare parte arabi, erau primitori, dar Bungo nu-i plăcea şi le-a zis hamalilor să stea cu ochii pe ei. Mă rog, arabii i-au omenit şi au povestit cum Stanley, epuizat de atacurile pigmeilor, le-a dat provizii în schimbul unui adăpost sigur; prin urmare, Junker şi-ai lui cinau din merindele *englezoilor*. Stanley plecase apoi spre alt cătun, Ipoto, unde-şi lăsase răniţii, plătindu-i pe arabii de acolo tot cu mâncare. Părerea gazdelor era că Emin Paşa n-o să cadă la pace cu Stanley, căci, din zvonurile care băteau savana, reieşea că Yaya îi trimisese vorbă guvernatorului să nu-l bage în seamă nici mort pe englez înainte ca el, Yaya, să vină la faţa locului.

„Ce chestie!” s-a mirat Junker. „Cum de-i dă Yaya ordine lui Emin Paşa?”

„Păi, e mare vraci, iar pe englezi nu-i iubeşte. Nici noi nu-i iubim, căci nu ne lasă să vindem sclavi.”

„Şi-atunci, v-aţi alia cu noi?” i-a iscodit Junker.

„Dar voi ne-aţi lăsa să vindem sclavi?” l-au întrebat arabii.

Anul Nou l-a prins pe Junker lângă Ipoto. N-a intrat în cătun, căci Stanley se întorsese să-şi ia oamenii rămaşi la refacere. Bungo, în schimb, s-a strecurat la doi paşi de englez şi, aflând că n-a dat de

Emin Paşa, s-a grăbit să-l anunţe pe Junker, care a plecat încă din acea noapte spre Lacul Albert. Voia, bineînţeles, să ajungă la guvernator înaintea lui Stanley, ceea ce s-a şi întâmplat, numai că peste două luni, Africa fiind un continent în care totul, absolut totul, se desfăşoară mai lent. Poate că acesta a fost motivul pentru care Emin Paşa n-a bătut imediat palma cu Junker, după cum n-avea s-o facă nici cu Stanley, când avea să-l vadă. Discuţiile celor trei (mai bine zis, tratativele) au avut loc pe bastimentul *Kedivul*, iar Emin Paşa, un miop a cărui fragilitate te făcea să crezi că era mai înalt decât în realitate, avea o poziţie de negociere solidă, căci *dispunea* de provizii, inclusiv de şampanie şi, cel puţin faţă de Stanley, ajunsese din prezumtiv salvat, salvator, căci i-a scos expediţia din foamete. Aşadar, pe englez îl ducea cu vorba, în timp ce lui Junker îi împărtăşea observaţiile ştiinţifice făcute în Ecuatoria. Adevărul e că guvernatorul nu înţelegea de ce trebuia să plece cu Stanley în Zanzibar, după cum nu pricepea nici de ce Junker îi propunea un tratat cu Berlinul.

„Ştiţi că Germania are alt *Kaiser*?" i-a atras atenţia într-o după-amiază. „Wilhelm a murit, i-a luat locul Frederick."

„Când? Cum?" a căscat Junker ochii. Iar Emin Paşa: „Wilhelm a murit în ziua în care ne-am cunoscut. Garnizoana din Gondokoro mi-a trimis o depeşă şi m-a pus la curent cu situaţia". „Şi Cancelarul?" a înghiţit Junker în sec. „De Cancelar nu ştiu ce să spun," a zâmbit Emin Paşa enigmatic, „dar nu vă faceţi probleme, aici el nu înseamnă nimic".

Să vezi că nemernicul ăsta s-a dat cu Hansa, s-a înfuriat Junker, *să vezi că Yaya l-a convins să se ţină departe de noi, nemţii!*

Pretextând o indigestie, s-a dus pe malul lacului. Un stol de prigorii cu gât verde dădeau roată nuferilor, iar la câţiva metri de ţărm, un hipopotam îşi ţinea nemişcat creştetul afară din apă. Soarele se pregătea să apună, aerul era neclintit. *Ce Sion o mai fi şi ăsta?* s-a întrebat Junker scârbit. S-a aplecat şi a luat în palmă puţin pământ: poftim, semăna cu cel din Pomerania, numai că era roşu, prăfos. Ce agricultură să faci aici, de ce vor toţi tărâmul ăsta, la ce ţară speră? Negrii nu erau buni de nimic, îi văzuse, până şi pe polonezi îi trăgea aţa la muncă mai mult. Pe de altă parte, misiunea dată de Otto era clară, Ecuatoria trebuia să devină germană sau, în cel mai rău caz, să nu pună nimeni mâna pe ea, numai că *dieser Idiot* de guvernator n-avea chef de discuţii. În ceea ce privea problemele lui, Junker se întreba: *ce scop au Peter B. şi poetul, de fapt? Cu ce-i ajută locul ăsta? Dacă e o pistă falsă? Of, unde-i Yaya?* se perpelea, fiind sigur că

ticălosul sabota atât interesul lui Otto, cât şi misiunea lui secretă, manipulându-l pe miop.

Pe Stanley îl măcinau dubii mai simple, dar, văzând că nu cade la pace cu guvernatorul, a plecat după oamenii rămaşi la Yambuya. N-a trecut mult şi egiptenii s-au revoltat, acuzându-l pe Emin Paşa că negocia soarta Ecuatoriei cu puteri străine, drept care l-au închis într-un fort. Junker a profitat de situaţie şi l-a vizitat, promiţându-i că va face presiuni pentru a-l elibera dacă semna un tratat cu Berlinul („Te-ai născut la Oppeln, fiica ta locuieşte la Neisse, colegii din Breslau te aşteaptă"), numai că nici egiptenii nu stăteau cu mâinile-n sân. „Ecuatoria e a *kedivului* din Cairo," îşi pledau ei cauza, „e a poporului egiptean". Dar Emin Paşa, uimindu-i pe toţi: „Şi dac-am face o Ecuatorie independentă, numai a noastră?"

Când a zis asta, din spatele lui a răsărit Yaya. „*Qu'est-ce qu'il fait votre Otto?*" l-a întrebat pe Junker, provocând furia guvernatorului: „Vă rog, nu fiţi *superficial* în prezenţa mea, *Herr* Yaya!" i-a poruncit, invitându-l apoi pe Junker la un lichior de papaya, ca să-l împace.

Junker a sorbit lichiorul cu noduri, după care a trimis un mesaj la Bagamoyo prin Bungo, pentru a fi telegrafiat la Berlin. În aşteptarea răspunsului, s-a mutat în arest cu guvernatorul (nu-i era clar ce prizonierat era ăsta), luându-l pe toate părţile, dar, ori de câte ori încerca să-i trezească nostalgia faţă de *Vaterland*, Emin Paşa îl întreba dacă era sigur că dragostea pentru Ecuatoria se putea şterge cu una, cu două, iar când Junker i-a povestit că Berlinul se schimba de la zi la zi, Emin Paşa i-a arătat un varan cu zale, *Gerrhosaurus major*, care-l uluia tocmai pentru că era neschimbat din Mezozoic. Pe de altă parte, cică şi Africa se schimba: de pildă, Lacul Albert „respira", nivelul apei scăzuse sub ochii guvernatorului, iar legendele spuneau că lacul secase şi se umpluse la loc de câteva ori de când trăiau oameni aici. Când discuţia devenea înfocată, deşi Emin Paşa numai înfocat nu era, apărea Yaya, ba cu nişte ofiţeri, ba cu nevestele lor, care întrebau: cum e cu independenţa?, cum adică o ţară a lor? Ideea îi încânta, era clar că Yaya îi îmbrobodise.

Junker a primit răspuns de la Berlin în ziua în care s-a întors Stanley de la Yambuya, iar cele aflate l-au dat peste cap. În primul rând, murise şi *Kaiser*-ul Frederick, în locul lui venind Wilhelm II, prinţul cu braţ beteag, care-l ura pe Otto, iar în al doilea, Junker trebuia să plece cu Stanley şi Emin Paşa la Bagamoyo. La rândul lor, egiptenii au primit şi ei instrucţiuni (de fapt, bani) şi l-au eliberat pe guvernator în ovaţii şi

cânt de fanfară. A doua zi, notabilităţile au făcut o poză de grup pe malul Lacului Albert, după care o coloană uriaşă alcătuită din egipteni şi englezi, başca femei şi copii, a luat-o spre sud, cu gând să treacă pe lângă muntele Ruwenzori, cel mereu acoperit de zăpezi. Se duceau spre *Deutsch-Ostafrika*.

Peste trei luni, au făcut un popas mai lung pe ţărmul Lacului Victoria, iar într-una din seri, Stanley a făcut aceeaşi remarcă pe care o făcuse fostul guvernator despre Lacul Albert: apa scăzuse, prilejuindu-le celor doi o discuţie înfocată – ce se întâmpla?, se evaporau lacurile sau scădea volumul precipitaţiilor?, să fie ăsta semn că se încălzea Africa? Mă rog, apa n-avea cum să dispară, pesemne că se strângea în mări, oceane, nori sau zăpezi, asta dacă nu lua calea altor continente sau, mai ştii, a acviferelor din subteran. De aici până la proiectul inteligent ce stăpânea viaţa a fost doar un pas; în scurt timp, l-au atras şi pe Junker în vorbă şi au discutat toată noaptea. Cum de ştia puiul de crocodil să vâneze, deşi nu-l învăţa nimeni? De unde ştiau pelicanii încotro să migreze? Cine le arăta elefanţilor unde să caute apa în sezonul secetos? Ibişii de ce-şi îmbrăcau picioarele în noroi, în caz de fracturi? Toate păreau să facă parte dintr-un plan măreţ ce cuprindea instincte, graiuri, politică, descoperiri, războaie, cutremure, minciuni, musoni, arte, obiceiuri, maree... Ce le dirija? O intenţie? Hazardul? De ce se năşteau mai mulţi băieţi după războaie? De ce bolile înfrângeau orice medicament care le învinsese înainte?

Şi-au continuat drumul. După opt săptămâni, le-a ieşit în cale Wissmann, *Reichskommissar*-ul din Bagamoyo, care i-a înmânat lui Junker un mesaj de la Otto. Cancelarul pregătea un tratat cu pederaştii de englezi, dorind de la ei insula Heligoland, din Marea Nordului, în schimbul blestematei de Ecuatorii, care lui, unuia, nu-i arăta decât că „harta Africii e totuna cu a Europei”. Prin urmare, Junker trebuia să-l împiedice pe Emin Paşa să bată palma cu Stanley, astfel încât să-i permită Cancelarului să intervină, galant, în favoarea englezilor, ca să le dea un semn de bunăvoinţă în cursul negocierilor.

„Guvernatorul şi Stanley au bătut deja palma”, a îngăimat Junker. Dar Wissmann: „Nu vă faceţi probleme, Otto îşi trăieşte ultimele zile de Cancelar”.

Ajunşi la Bagamoyo, Wissmann a anunţat că va da un banchet în cinstea eliberării lui Emin Paşa, un act ce simboliza zorii luminoşi ai noilor relaţii anglo-germane. Totuşi, l-a sfătuit pe Junker să păstreze o distanţă politicoasă faţă de Stanley, avertizându-l totodată că la Berlin

se ştia că Hansa nu a abandonat visul legat de Ecuatoria. Din informaţiile Cancelarului, Peter B. se baza pe doi agenţi pentru a-şi atinge scopul: unul era Yaya, fireşte, iar al doilea se îmbarcase de la Triest pe un vapor cu destinaţia Alexandria, de unde intenţiona să vină în Africa de Est. „Ideea e că," a conchis Wissmann, „deşi lui Otto nu-i pasă de Ecuatoria, noul *Kaiser* o vrea; nu-i pasă nici cât negru sub unghie c-o să scoată Londra din minţi. Asta e politica din ziua de azi, *Herr* Junker, avem conducători orgolioşi, trebuie să fim pregătiţi pentru orice! Aşadar, aveţi permisiunea de a-i zâmbi când şi când lui Stanley, dar nu excesiv!"

Situaţia însă s-a complicat. Într-o dimineaţă, Junker a aflat că Yaya s-a văzut la sediul Companiei Germane Est-Africane cu un înalt funcţionar, numit Sonntag, după care a dispărut. Bungo a pornit pe urmele lui, dar l-a pierdut în Rubeho Gebirge, Yaya ducându-se, cel mai probabil, spre Tanganyka, pe Drumul Sclavilor ce lega Katanga de Bagamoyo. În ceea ce-l privea pe Sonntag, era un om serios: clădise şcoli şi spitale în colonie, lucru pentru care Wissmann îl aprecia, numai că Junker a fost informat telegrafic că acelaşi Sonntag era apropiatul lui Peter B., că se contrazicea sistematic cu superiorii din Biroul Colonial de la Berlin fiind, totodată, şi un republican năbădăios, dacă nu chiar socialist sau mai rău.

După câteva zile, în port a acostat vaporul de Alexandria, din care a debarcat, după cum a telegrafiat Junker la Cancelarie, „poetul Emin, asociatul lui Peter şi trădător al aliatului nostru, *Herr* Carp. Ce coincidenţă nefastă: poetul poartă acelaşi nume cu guvernatorul Ecuatoriei!" Cancelaria a răspuns pe seară, dând informaţia neliniştitoare că Emin decedase şi că ambasadorul Germaniei la Bucureşti asistase la ceremonia lui funerară. Cu toate astea, Junker era rugat să găsească pe cineva care să *deseneze* chipul noului venit şi să-l trimită la Cairo cu primul vapor. Îngrijorarea lui Junker a crescut când, după o săptămână, s-a pomenit cu Emin la banchetul pe care-l dădea Wissmann. Poetul, prezentat sub numele de Toma Nour, fusese invitat de Sonntag. Cei doi au stat mult de vorbă, Emin plângându-se mai ales de zăduful din Bagamoyo.

„Nu ştiaţi cum e clima aici, *Herr* Nour?" s-a băgat Junker între ei.

„Ba bine că nu, dar tot mi se pare cumplită", i-a răspuns poetul, prefăcându-se că nu-l recunoaşte. Ce-i drept, nici el nu voia să fie recunoscut: îşi lăsase o barbă patriarhală, îşi schimbase frizura, se vopsise roşcat, se îngrăşase cumplit, avea glas mai subţire şi făcea cu

totul şi cu totul altfel de gesturi, mai aşezate, de ziceai că nici nu-i român. Junker ştia însă ce-i poate pielea lui Peter sau a unuia ca el însuşi – nu-ţi lua mai mult de o lună ca să-l deprinzi pe un om să pară altcineva. Întrebat fiind de unde ştia o germană atât de fluentă, *Herr* Nour a spus că studiase la Universitatea din Königsberg, fapt confirmat de Emin Paşa, absolvent al aceleiaşi universităţi, cu care Nour a avut o discuţie bogat stropită cu vin. A fost o conversaţie spumoasă, concretizată în căderea guvernatorului de la etajul doi al clădirii, după ce a confundat o fereastră uriaşă cu ieşirea pe balcon.

Până la incidentul cu pricina, Nour a vorbit însufleţit despre civilizaţia Monomotapa, dezvăluind motivul vizitei sale: venise pe urmele lui Karl Mauch, exploratorul platoului dintre Zambezi şi Limpopo. Intenţia lui era să caute călăuze şi s-o ia spre sud cu prima ocazie.

„*Sie haben mut,* aveţi curaj, *Herr* Emin!” l-a testat Junker. Poetul nici n-a clipit, iar de răspuns, a răspuns Emin Paşa: „Abia acum mi-o spui?” a râs el şi, arătându-i-l pe poet lui Stanley, i-a zis: „Omul ăsta vrea să exploreze Zambezi, ce sfat îi dai?” „Să înveţe să mănânce gândaci”, a hohotit englezoiul, adăugând: „Dacă plătiţi bine, *sir* Nour, vă car prin toate cotloanele Africii, căci eu sunt faimosul *Bula Matari*, Sfarmă-Piatră. Cât despre Monomotapa, am coborî spre Katanga, iar de acolo...” N-a isprăvit, căci Emin Paşa a deschis fereastra şi a căzut în gol.

Junker n-a înghiţit gogoaşa poetului şi, cel mai probabil, poetul s-a prins şi el cu cine are de-a face, dar au continuat piesa: nu te ştiu, nu mă ştii. Pe noapte, neamţul a profitat că Emin a rămas să bea la banchet şi i-a scotocit camera. N-a găsit mai nimic, cu excepţia unor stranii fâşii de hârtie, pe care le-a sustras fără să stea pe gânduri. Nu mai văzuse nicicând ceva atât de fin, atât de plăcut la pipăit – mda, o să le studieze pe îndelete după ce va ajunge înapoi în civilizaţie. Înainte să plece, i-a lăsat poetului în aşternut nişte ouă de *Cosum Ectimae*, un parazit purtător de streptococ piogen, ca să nu uite călătoria în Africa.

Peste trei săptămâni, Toma Nour părăsea Bagamoyo cu nouă hamali şi un ghid. Suspicios, Junker i-a poruncit lui Bungo să-l urmărească şi bine a făcut, căci poetul s-a întâlnit cu Yaya la misiunea presbiteriană din Msata, de unde s-au îndreptat spre Lacul Albert, deci nicidecum spre Zambezi. Pe seară, altă surpriză: Junker, care trimisese portretul lui Nour la Cairo, a primit confirmarea că insul cu pricina era poetul declarat mort. De altfel, la Bucureşti se vorbea că decesul lui a fost

praf aruncat în ochii opiniei publice din motive politice, cel mai fervent colportor al acestor zvonuri fiind Mazar Paşa, care menţiona detaliul bizar că Emin avea o piatră de tanzanit, ca semn de recunoaştere pentru cei din Hansă.

Lui Junker mai-mai să-i cadă telegrama din mână: călăuza de la Yambuya avea la gât un tanzanit, Yaya purta un cercel din aceeaşi piatră, iar el, Junker, nu observase coincidenţa. *Cum de nu mi-am dat seama?* l-a cuprins ciuda. *Ah, de-aş putea da timpul înapoi*, şi-a mai zis, neştiind că dorinţa lui făcea parte din planul vast despre care vorbise cu Stanley pe malul Lacului Victoria, cu jumătate de an în urmă. Calmându-se, a parcurs telegrama până la capăt, aflând că Mazar era sigur că Emin trebuia să ajungă în Ecuatoria. Informaţiile englezului erau că, după falsul deces, poetul a întâlnit-o la Berlin pe Florica Baker, cu care a plănuit cartografierea zonelor din jurul Lacului Albert, a platoului Oubangui şi ai îndepărtaţilor munţi Ennedi, din deşertul Tchadului.

Junker a luat foc. Pe Emin Paşa, fiind în comă, n-avea cum să-l interogheze, deci singurul de la care putea să afle ceva era Sonntag. A dat fuga la el, dar pe drum l-a întâlnit pe Wissmann, care i-a zis, tremurând de indignare, că funcţionarul a dispărut.

„Ne-au tras pe sfoară!” a strigat Junker. „Plec după ei! Pun eu mâna pe nenorociţii ăştia, Excelenţă, uitaţi-vă la mine!”

Nu ştia că, luând-o pe urma lor, avea să ajungă în Patagonia. Ce-i drept, Junker cel de atunci nu era totuna cu cel de azi.

56. MAX ÎŞI ŢINE PRIETENII ÎN FRÂU

Se dă o femeie alcătuită din carne, oase, gesturi şi vorbe, iar mie îmi cad cu tronc nişte şlapi lăsaţi alandala. Ideea e că, dacă am reuşit să mă îndrăgostesc, m-am îndrăgostit de o Louise absentă, de urmele ei din apartament: periuţa de dinţi căzută lângă chiuvetă, parfumul azvârlit printre bluze, jeanşii din şifonier.

Şi dacă m-am îndrăgostit de felul în care a tocit şlapii? Dacă m-a *uimit* faptul că, aparent, calcă mai apăsat pe piciorul stâng? Dacă aceiaşi şlapi mi-au sugerat cum stă picior peste picior şi asta mi-a vârât-o în suflet?

Bismut nu e ca ea. El ţine hainele în ordine, ceea ce e firesc pentru un bancher răspopit. Ţoalele lui sunt la linie – oare el şi le calcă? Asta ar însemna că detestă haosul, ori politica înseamnă dezordine, deci avantaj eu. Dar dacă rânduielile lui semnalează rigoarea? Ar fi avantaj *el* şi mi-ar arăta că vreau să mă îndrăgostesc de Louise din compasiune, fiindcă firea ei năstruşnică se veştejeşte lângă un tipicar.

În fine, bine că *simt* din nou; mi-e teamă doar că Gala va strica tot dacă se pune de-a buşilea. În fond, n-am nevoie decât de o masă de carne cu potenţial lactant, care dă drumul la sânge din când în când... Nu, nu sunt sadic, nici misogin, de vină e Sossa. Chiar, ea ce mai face?

„Te mai gândeşti mult?" mă ia Ristache.

„Ne grăbim undeva?"

„Cum adică *ne grăbim undeva*?" se enervează Ristache şi-i încinge pe toţi: „Bismut umple străzile, n-ai văzut?" „Cât să mai stăm aşa?" „Porcul l-a băgat şi pe Oli în arest cu mincinile lui!"

„Pe Oli l-aţi scos afară în două zile", izbucnesc.

„*Husere*," spune Anderco, „acum o lună nu ştia nimeni de Bismut, azi vorbesc toţi de el!"

„Nu el arestează lumea, ci procurorii lui Garfield."

„Procurorii nu-s ai lui Garfield, ci-ai lui Cocârţ", mi-o taie Canta.

„Ba-s amestecaţi!" tună Ruşinaru.

Ristache cere linişte: „Frate," îmi zice, „noi nu vrem decât să atragi lumea de partea noastră. Atât".

„«De partea noastră» adică a cui? A premierului sau a preşedintelui?"

„Să înţeleg că tu vrei să păstrezi echilibrul sau cum?"

„Pentru tine, echilibrul e Garfield, un socialist care fură pe faţă."

„Dar tu pentru ce eşti acuzat, *bă*?" explodează Ristache.

„Voi m-aţi vrut", spun şi mă uit la Lică: „Tu de ce taci?"

„Fiindcă nu mi-e clar unde baţi."

„Auzi," mă ia Anderco bănuitor, „tu-i dai cumva dreptate lui Bismut?"

„*Husere*, crezi că liberalii tăi şi socialiştii lui Ristache n-au nicio vină pentru unde am ajuns?"

„Coane, lasă filozofia," se bagă Sobek, „e plină strada de derbedei".

„Fir-ar al *dracu'*, ce discuţie-i asta?" înnebuneşte Lică şi se apucă să urle, zice că presa e aservită zeloţilor, că românii, potoliţi până mai deunăzi, se organizează şi sar la gât. „Ba-s organizaţi de-afară!" zbiară Sobek, punând paie pe foc. „Păi, da, îi plătesc corporaţiile!" bate Ristache cu pumnul în masă, în timp ce Anderco dă vina pe ONG-uri, care au ademenit-o *şi* pe nevastă-sa, dar las' c-o să vadă ea, *vita*, el a fost un domn şi a tot iertat-o, numai că gata, i-a ajuns până-n gât!

Îi las să-şi plângă de milă, mă gândesc la Louise. Ea n-are *asset*-urile Galei şi e genul mânat de resentimente, că nu degeaba e atât de pornită. Cu toate astea, părul ei... Ba nu: părul ei, oricât ar fi de mişto, nu-mi ajunge dacă vreau să fiu *sigur* că simt din nou ce simţeam cândva. Ca să mă verific, intru pe Facebook, pe pagina Sossei.

O fac şi mă ia cu frig.

„...protestatarii sunt tot mai mulţi, ceea ce, recunoaşte, e o mare problemă", îl aud pe Sobek, ca din altă lume.

„Foame le e?" întreb, mai degrabă absent, răsfoind postările Sossei.

Nu pot să cred că văd ceea ce văd.

Dar Ristache: „Ce *foame*? Te uiţi la ei când zbiară la mitinguri şi vezi că-s bine hrăniţi, futu-i în *arípă!*"

„Salarii au?" îi dau înainte, deşi singurul lucru care mă interesează e cine naiba scrie pe pagina Sossei, căci eu n-am mai făcut-o de o săptămână. „Salarii au?" repet, ca să nu se prindă băieţii că înnebunesc aflând că Sossa s-a întors în oraş, că merge la restaurante, că se vede cu X, cu Y, cu Z.

„Cum să n-aibă salarii," se ambalează Ristache, „o duc bine, n-au unsoare pe mâini". „Şomeri sunt?" întreb, odată ajuns la ultima postare prin care îi dădusem viaţă Sossei înainte să capete autonomie. „Sunt, bă, şomeri?" strig. „De unde şi până unde şomeri?" tresar ei.

Închid pagina Sossei. Cine scrie acolo? „Să înţeleg că-s bine îmbrăcaţi!" mă montez. Normal, Ristache a fost pe teren, cică mizerabilii fac parte din *middle class*. „Care *middle class*?" dau în clocot. Şi Ristache: „*Vroiam* să zic că-s graşi şi frumoşi". „Păi, dacă-s graşi şi frumoşi de ce vă speriaţi?"

Fiindcă-s mulţi şi Garfield n-are curaj să pună jandarmii pe ei. „De ce să pună jandarmii pe ei?" ridic vocea. Dar Ristache: „Bă, tu cu cine ţii?

Porcii fac tărăboi, poţi să-i termini cu legea pe care chiar ei o invocă”. „Păi, să-i amendeze”, zic. „Cum adică să-i *amendeze*, mai bine-i bagă-n spital!” sar ei la mine. „Şi voi credeţi,” îi iau, „că Garfield ar trimite jandarmii, numai că-l ţine careva de mână?” Lică mi-o întoarce: din ce ştie el, Garfield s-a înţeles în secret cu Cocârţ, care are legături cu lumea ieşită în stradă; prin urmare, Garfield n-are cum să pună jandarmii pe protestatari fiindcă aceştia sunt, într-un fel, şi ai *lui*.

„Deci noi ne luăm de Cocârţ”, conchid.

„Dă-te bă-n puii mei, de-aia am făcut zid în jurul tău? Ca să ne ţii teorii?”

„Nu pricep de ce vă e frică. Nu *foamea* i-a scos în stradă!”

„Ei şi?” se răscoală băieţii. Ei tot o să facă scandal, tot o să facă fiţe pe Facebook, tot o să vrea să ne termine; boii folosesc jargon de stânga şi susţin idei neocon, asta când nu-i apucă ecologismele şi urlă că trebuie să ţinem telefoanele în cutii de plumb, ca să nu facem cancere şi infarcte.

„Lasă-i, domne, să urle”, zic.

Dar Ristache: „Bă, se înmulţesc ca gândacii. Hai să băgăm frica-n ei! De ce-ai mai făcut Sutanele, dacă nu le folosim?”

„Fiindcă e prea puţină lume în stradă.”

„Prea *puţină*? Au umplut Piaţa Victoriei!”

„Şi? Au spart vreun geam? Au dat foc la vreo anvelopă? De ce să-mi stric, mă, Sutanele pe fătălăi?” Bun cuvânt, „fătălăi”, îi face să tacă. Profit de tăcere, mă uit la Anderco şi-l rog: „*Husere*, mi-ai promis un tur prin oraş. Hai, că nu i-am mai văzut de mult pe vechii tovarăşi”.

Înainte să plecăm, deschid din nou pagina de Facebook a Sossei şi-i las un mesaj celui ce scrie acolo de o săptămână. Civilizat, îl anunţ că m-am uitat după caietul lui Emin la Louise acasă, numai că nu l-am găsit.

57. OLI-PAPAINOAGE. O PROCUROARE. UN NOU POST DE RADIO

Max s-a dus cu Anderco la Uniunea Patronatelor şi au petrecut de minune: whisky cu gust de turbă, trabucuri cubaneze, vită Kobe cu

fibre de aur. Convivii erau îngrijoraţi, ziceau că protestele le încurcă afacerile şi că marile corporaţii, care, culmea, beneficiau de scutiri de impozite, finanţau strada ca să-i spulbere pe patronii mici şi mijlocii. Totodată, erau speriaţi de Parchet: cică procurorii le puneau în cârcă infracţiuni *fake*, târându-i prin tribunale pe cei *neiubiţi* la vârf, ca să-i scoată de pe piaţă. Concluzia? Calea Dreaptă şi Parchetul au bătut palma cu stratosfera financiară; iată de ce angajaţii transnaţionalelor îi aclamă pe procurori când intră cu cizmele peste antreprenorii locali.

„În cazul ăsta, hai la Parchet", le-a zis Max. „Le punem afacerile în braţe şi le cerem acordul: e voie, bă, să facem cutare biznis sau nu?"

Ăia s-au uitat unii la alţii. Ce dracu' vrea Max? L-a *întors* Gaftoi împotriva lor? Cineva a zis că n-are de gând să le ceară voie procurorilor să facă afaceri, că şi-aşa îi şpăguieşte prea mult; din acel moment, nimeni nu s-a mai uitat la Murgescu, aşa că s-a ales praful de dezbaterea publică pe care voia s-o provoace, făcând balet la Parchet.

A doua zi, Max s-a dus la o recepţie dată de ambasada SUA într-o vilă, pe Kiseleff. Investitorii şi politicienii se călcau pe picioare, recepţia fiind prilejuită de faptul că, odată cu refugiaţii din Orientul Mijlociu, se ivise motivul să canalizeze bani europeni în sănătatea publică; mobilul era umanitar, *of course*, dar asta nu însemna că investiţiile nu erau profitabile, cu atât mai mult cu cât UE era garant. La întrebările legate de riscuri, investitorii au râs: transnaţionalele l-ar spânzura şi pe Putin dacă s-ar pune travers, plus că la Bruxelles s-a bătut palma, afacerile o să meargă ca unse, lucru confirmat şi de Bismut, care se fâţâia printre invitaţi. Ca să-i dea peste bot, Max a bârfit cu Caşalotul pe faţă; acesta a observat că trimisul Germaniei nu venise, supărat că Bayer nu intrase în aranjament. „Încă avem pârghii în Europa", a zis înainte să iasă în întâmpinarea unui întârziat: „*I'm glad you came, Volodya! Everybody knows him*, *right*? *His Excellency comes from an old Russian-German family*", a anunţat el. „*His great-grandfathers settled in Saint Petersburg during Kaiser Wilhelm's reign.*"

Junker, căci de el era vorba, l-a ameninţat pe Caşalot în joacă: de ce l-a numit *His Excellency*? O să-l strice cu plenipotenţiarul Kremlinului... Dar Caşalotul: „O să-i iei locul curând, crezi că nu ştiu?" Junker a oftat şi a făcut zâmbitor turul celor de faţă. Profitând de forfotă (de ce a venit rusul şi nu neamţul?, de ce ambasada Rusiei şi-a trimis doar secretarul?), Bismut s-a uitat lung la Max şi, văzând că Junker l-a îmbrăţişat călduros, oferindu-i *ceva*, a părăsit recepţia, făcându-i pe invitaţi să-şi dea coate. Cu toate astea, zeloţii n-au comentat prezenţa

lui Max la cocktail, dar ei nu ştiau că pe Bismut nu-l iritaseră doar efuziunile dintre el şi rusnac, ci, mai ales, fâşiile de hârtie pe care Junker i le oferise lui Max, prinzându-l pe picior greşit.

Azi aşa, mâine aşa, până când Max, fiind eliberat condiţionat, a făcut prezenţa la Poliţie, unde se vedea cu Odăgescu, procurorul cel bun. „Ne plimbăm puţin?" i-a sugerat procurorul. Au ieşit prin spate, au făcut câţiva paşi prin curtea secţiei şi au ajuns la un gard de sârmă, dincolo de care parcase un Cielo jegos. La volan, o cucoană – *ce sâni*! a căscat ochii Max. „Doamna procuror lucrează la cazul lui Oli," a zis Odăgescu, „ce spui, o ajuţi?" Max se aştepta la aşa ceva, dar încă îl proteja pe Oli, deşi ticălosul îi trimitea avertismente pretins anonime: „Ştiu unde-ţi stau fetele!", „Ştiu de unde cumpără Erika pâine!", „Cine vrei să ţi-o *crape* pe Gala: un bărbat, o femeie, un negru, un alb, un chinez?"

„Umblă zvonul că Oli vă ameninţă", l-a luat procuroarea direct. Dar Max, făcând stânga împrejur: „N-am auzit ce aţi zis". Odăgescu s-a repezit după el: „Macule, Macule..." „*Vă* rog", a trecut Max la pluralul de politeţe, purtându-se, după cum singur şi-a spus, ca un mizerabil: se îndepărta fără să-l privească pe omul care-i vorbea, semnalând că discuţia s-a încheiat.

A sărit în taxi, l-a schimbat, l-a schimbat încă o dată, s-a dus la o garsonieră în Macaralei. N-a trecut mult şi, pac!, Gala. Era îngrozită: „Ne-a umblat cineva prin lucruri", a zis, întârâtându-l pe Max într-un mod neaşteptat – a luat-o în hol, ca militarii în permisie. Dă-i, dă-i de-a-n picioarelea, dă-i până cade! „Te mai gândeşti la *aia*?" făcea ea. „Îţi mai pui muzică de-a *ei*?" „N-am cunoscut femeie ca tine", a zis el şi *go, go, go*, ca vânătorii de munte. Gala, deşi încinsă, îl studia. „Ce-i?" s-a încruntat Max. „Nimic", a trecut ea la munca de jos, după care i-a spus, de parcă recita o manea: „Ţi s-au înmulţit duşmanii, Macule, vor să te *facă*, cică i-ai dat pe unii în gât". Şi el: „Bagă-ţi minţile-n cap, n-am trădat niciodată". Totuşi, a căzut pe gânduri: cine le scotocise acasă? Oamenii lui Oli, care se temeau că Max o să-l toarne pe şeful lor? Ai lui Gaftoi, care căutau probe ca să-l bage din nou la beci? Ai lui Junker, care voiau să afle ce era cu fâşiile de hârtie furate din plicul Silvanei? Chiar, Junker de unde avea fâşiile de hârtie?

Între timp, oraşul lua foc. Lumea se strângea în pieţe, făcea tărăboi, ţopăia, se veselea, ţinea discursuri despre morală şi despre uitarea de sine a activiştilor, dar aşa s-a întâmplat *şi* când a fost decapitat Louis XVI, *şi* când a mers Lenin cu trenul blindat, *şi* când Obamov a stârnit

Primăvara Arabă. În fond, suntem filantropi, trăim pentru alţii; altfel spus, Bismut era sincer când cuvânta, dar aşa erau şi Paisie, şi Garfield, şi Cocârţ, ba chiar şi Martirii Apusului când săreau în mulţime cu bombe la brâu.

„Pune Sutanele pe protestatari”, era îmboldit Macu, dar el zicea că nu e momentul. Într-o zi, Anderco i-a pus în vedere că el, unul, îşi pierde răbdarea; în loc de răspuns, Macu l-a întrebat dacă protestatarilor le era foame, dacă-şi luau salariile sau dacă-i *speriase* ceva.

„*Husere*,” a oftat Anderco, „nu ştiu dacă ei sunt speriaţi, dar eu am o nelinişte”.

„Dacă-i doar o nelinişte, şezi blând. Eu am nevoie de-un alibi.” „Dar ce, Bismut are vreunul?” s-a enervat Canta. „Are,” i-a replicat Macu, îndemnându-i să uite de Clausewitz (dacă-l ştiau), căci războiul, răzmeriţa, caftul nu mai erau prelungirea diplomaţiei, ci o treabă de *alibi*. Măiestria era să-ţi calci duşmanul pe cap fără a fi înjurat şi, în privinţa asta, Bismut le dădea clasă: era un sfânt ce dezlănţuia haite de *cyberbullies*, în timp ce procurorii îi făceau treaba murdară, ceea ce nici nu era greu, căci Garfield, Cocârţ şi ei, cei de faţă, făceau politică cu picioarele. Aşadar, afacerea era încurcată, sarcina lui Max fiind să-l facă pe omul de rând să *jinduiască* să-i spargă pe zeloţi, numai că, momentan, omul de rând voia să-i spargă pe *ei* – pe Max, pe Garfield, pe Cocârţ. „Eu vreau ca picioarele în gură şi trasul de păr al protestatarilor să fie primite cu urale, aşa că lăsaţi Calea Dreaptă să dea prima, lăsaţi-i pe zeloţi să dea foc! Voi doar arătaţi că nu le e foame şi că-s bine îmbrăcaţi. Până lumea nu se convinge că n-au decât fiţe în cap, *n-am alibi*!”

„Şi nici n-o să ai”, i-a prezis Sobek. „Ăia, la Calea Dreaptă, sunt paşnici.”

„Sunt paşnici fiindcă-s puţini! Lasă-i se se înmulţească, lasă-i să scoată cât mai multă lume în stradă... Cum a fost la mineriadă? *Populaţia* a umplut cimitirele, nu minerii, *populaţia* a vrut sânge, nu ăia din şut!”

Plouă torenţial, dar vremea infectă nu-i ţine în case pe protestatari. Canalele refluează, parcurile băltesc, dâre de umezeală se preling pe clădiri, metroul duhneşte a igrasie, în oraş s-a aşternut pâcla; cu toate astea, Bismut scoate pe străzi mii de manifestanţi.

„Vezi că Bismut îşi ia elan,” i se zice lui Max, „vezi că lumea a început să-l *iubească*”. „Asta-i lume?” întreabă el. „Eu am nevoie de hoarde; într-o lună, *ele* o să-l sfârtece.”

Bismut e non-violent, e un flower power rătăcit la cinci decenii după parastasul mişcării hippy. Când şi când, Max şi-l evocă; i se pare că-i un *altfel* de activist, unul care chiar crede în ce spune: politicii ne încalecă, cetăţenii sunt carnea de tun a partidelor, viaţa e un hău mizerabil, vrăjeşte el demonstranţii. Ei îl consideră un „înger ridicat de la firul ierbii", sunt gata să sară în foc pentru el; mai nou, scot tricouri cu chipul lui şi împart brelocuri cu lozincile „Va veni o zi" şi „Monstrul va muri", căci Bismut le rosteşte mereu, iar ei aşa se salută.

Cine a generat un asemenea activist? Zici că-i un inocent pornit în Cruciada Copiilor, un Iisus care-şi semnalează virtutea lansând SOS-uri; of, cum de nu s-a gândit şi Max să inventeze un *loser* ca Bismut? Cu doi-trei ca el, convingi pe oricine că Apocalipsa e indispensabilă.

Nu doar Max îl pizmuieşte. „Şi dacă protestatarii s-ar canibaliza?" întreabă Cocârţ tot mai des. Iniţial, el sprijinise Calea Dreaptă, dar, după ce zeloţii l-au pus în aceeaşi oală cu restul politicilor, a vrut să încaiere grupările stradale, după cum se întâmplase la Köln între Cruci şi Soviete.

Consilierii sunt sceptici însă. „Vreţi să ziceţi," îi simte Cocârţ, „că nu-i spulberăm?" Unul dintre ei constată că cel mai probabil protestele se vor stinge de la sine, dar preşedintele face o criză de nervi, aşa că ceilalţi îi dau dreptate, spun că circumstanţele sunt complexe, că strada e doar vârful aisbergului şi că totul pleacă din mediul *online*: acolo e patria demonstranţilor, o necunoscută pentru unii ca ei.

„Internetul e un instrument şi atât!" tună Cocârţ.

Dar consilierul lui personal: „La mijloc sunt şi *altfel* de influenţe", spune el cu glas tare înainte să-i vorbească preşedintelui la ureche.

Pe seară, Cocârţ se retrage în Sala Norvegiană, la Cercul Militar. Acolo se ascunde când ia hotărâri importante. Îi plac lustrele mari, în formă de *drakkar*, îl încântă faptul că încăperea n-are ferestre, acolo îşi caută inspiraţia. A doua zi, dă ordin ca activiştii occidentali care vor să intre în „Elveţia săracă din Est" să fie opriţi la graniţe; în consecinţă, UE ameninţă cu blocarea fondurilor europene, iar primele acţiuni care se prăbuşesc sunt ale firmelor ce asigură sănătatea refugiaţilor. Problema e că mulţi dintre ei sunt *deja* în România şi riscă să rămână în sarcina Bucureştilor, ceea ce provoacă furia lui Cocârţ, forţându-l să iniţieze negocieri discrete cu X – nu-l suportă, dar bugetul e gol, are nevoie de bani. Deîndată ce informaţia ajunge la public, zeloţii lansează două sloganuri pe afişe create de Iovik: „Dacă-l votezi pe

Cocârţ, îl alegi pe Garfield” şi „Dacă-l votezi pe Garfield, îl alegi pe Cocârţ”.

Odată declanşat potopul de critici, preşedintele l-a convocat pe Junker, ajuns ambasador între timp, supunându-l unor acuzaţii nemeritate: „Acum două luni, când NATO ne-a cerut să expulzăm diplomaţi ruşi, n-am dat decât unul afară, iar Putin m-a sunat personal, mulţumindu-mi pentru moderaţie. I-am zis atunci că ştiu de agitatorii voştri de aici şi l-am rugat ca, în spiritul aceleiaşi moderaţii, să-i ţină-n frâu, dar nu s-a ţinut cont de rugămintea mea. Eu nu cred că e vina domniei-sale şi mai cred că voi, *căţeii*, faceţi exces de zel ca să fiţi remarcaţi. Ce v-a venit cu afişele alea?” „Vă jur,” s-a apărat Junker, „că n-avem legătură cu ele. Când şi când folosim haosul, dar nu şi acum. La ce ne-ar ajuta, de exemplu, imamatele din Moellenbeck şi din Stockholm?” La care Cocârţ: „Daţi-le încolo de imamate, eu vorbesc de afişele ce au împânzit Bucureştiul!” Dar Junker: „Nu cred c-aveţi pe cine să daţi vina. Aşa-s vremurile”. „Şi-atunci, *dânşii* cu ce se ocupă?” a scos Cocârţ nişte dosare. „Pe aceşti doi domni,” a indicat Junker două nume, „îi urmărim şi noi. De la un timp, lumea vrea prea mulţi bani: de ce să lucreze doar pentru unii când şi ceilalţi sunt dispuşi să plătească? Erau mai OK convingerile, te bazai, cât de cât, pe oameni”.

„Hai, lăsaţi-mă! Aceşti doi domni, cum le spuneţi,” a bătut Cocârţ în dosare, „se văd toată ziua cu Iurievici, ataşatul vostru cultural. Îmi pare rău, dar îl expulzez”.

„Nu cred că asta o să vă împace cu Bruxelles-ul.”

„N-am nimic cu Bruxelles-ul! Iurievici şi cei doi jurnalişti fac sloganuri în care e vorba de mine, nu de Bruxelles!”

„Vă rog, Excelenţă, nu turnaţi gaz pe foc. Uitaţi, eu o să am grijă de Iurievici, iar dumneavoastră ocupaţi-vă de jurnalişti. N-am nicio bucurie să-i ştiu apţi de scris. O fi presa un rău necesar, dar pe *freelanceri* n-ai cum să-i ţii în frâu.”

„Pe noi ne încurcă cumplit!” izbucneşte Cocârţ. „Vă daţi seama că din cauza lor UE ameninţă că ne taie banii? Iar asta când preţul la combustibil creşte din zi în zi... Câteodată, cred că v-aţi vorbit cu Bruxelles-ul, domnule ambasador.”

Junker deschide braţele: „Nici gând, Excelenţă! Piaţa e de vină pentru preţuri; ce-i drept, putem să ne înţelegem cumva...”

„Peste capul pieţei?” face Cocârţ pe miratul.

„Of,” se scutură Junker, „la altceva mă gândeam. Am auzit că un general român în retragere are un filmuleţ, să-i zic deochiat, cu un fost preşedinte american. Noi vrem acel film şi, având în vedere că generalul e pensionat şi că preşedintele american e defunct, ne-am gândit c-am putea discuta problema... Un contract avantajos pentru gaze, un aranjament pentru zăcămintele dumneavoastră de la Est... Ce părere aveţi?”

După câteva zile, Ruşinaru a venit cu noaptea în cap la mansarda de la „coada calului”. Era nebărbierit, mergea nesigur, ochii îi erau injectaţi. Fiul lui, ditamai viceguvernatorul BNR, fusese arestat în acelaşi lot cu un Secretar de Stat de la Finanţe şi cu unul de la Fonduri Europene, sub acuzaţia că au folosit bani comunitari pentru a întări serviciile, ceea ce era, bineînţeles, ilegal. Pe lângă ei, mai erau anchetaţi doi jurnalişti implicaţi în aceeaşi problemă; mai mult, ataşatul cultural al ambasadei ruse fusese rechemat la Moscova, dar nu se ştia de ce. Era clar că preşedintele punea presiune pe Bruxelles, căci înalţii funcţionari erau filoeuropeni înrăiţi, cu relaţii la Comisia Europeană, în timp ce jurnaliştii erau apropiaţi site-urilor eurocrate, inclusiv Căii Drepte. De altfel, Bruxelles-ul şi-a exprimat indignarea faţă de măsura Parchetului, lăudând prestaţia Căii Drepte, care atrăgea sistematic atenţia asupra derapajelor româneşti.

„Mare lucru că n-a fost arestat nimeni de la Calea Dreaptă”, a comentat Canta, dar Ruşinaru i-a replicat că ăsta-i Băligărescu: îi săltase pe jurnalişti ca să-i arate lui Vuia pisica. „E vina ta, Macule,” a conchis, „tu vrei alibiuri, iar Bismut prinde aripi. Dacă-l miruiam la timp, n-apăreau afişele alea şi fi-miu’ nu era în arest”.

„Are dreptate, *husere*,” face Anderco, „tu freci menta şi Bismut îşi face de cap. Cocârţ stătea pe coada lui dacă nu ieşeau afişele alea nenorocite”.

„Bă, nu-i momentul să atacăm”, a zis Max.

„Ţi-e frică?” l-a întrebat Anderco.

„Nu mi-e frică. Aştept.”

Şi Ruşinaru: „Dar tu nu vezi că se strânge laţul? Ei cresc şi noi o-ncasăm”.

„În cazul ăsta, acţionaţi, nu mă mai bateţi la cap.”

„Am acţiona, dar nu noi controlăm Sutanele”, a spus Anderco.

„Sutanele nu-s Miliţia mea!” s-a răstit Max. „Nu mi-i puneţi în spinare cum aţi făcut cu banca! Vreţi să mă încărcaţi acum şi cu belelele din stradă?”

Canta a dat să-i potolească: „Dacă vă face să vă simţiţi bine, aflaţi că şi la Bruxelles e tărăboi. Pe Humbert l-au scos din şedinţă cu targa – i s-a strâmbat gura, cic-a făcut atac cerebral”. „Of, Humbert ne era prieten...” s-a pleoştit Ruşinaru. *Da*, şi-a amintit Max, *era omul meu, i-am dus cândva la hotel două ucrainence*.

Pe seară, Max o scoate pe Gala la Pescăruş, în Herăstrău. La aperitiv se trezesc cu Ina la masă: s-a îngrăşat şi mai şi, ochii ei mari şi frumoşi rătăcesc în grăsime. Văzând-o, huiduma pune bot, dar Inei nu-i pasă, scoate telefonul şi-i arată lui Max nişte poze cu fetele lor: sunt surprinse acasă, pe stradă, la club, ba chiar, în câteva cadre, Anca e pozată în pat cu amicul ei, cocostârcul. În final, un mesaj avertiza că Max se pregătea de proces, numărul expeditorului fiind afişat fără jenă. Era un număr pe care Max îl ştia de mulţi ani pe de rost.

„De când primeşti mizeriile astea?” se aprinde el. Şi Ina: „De o săptămână”. „Şi de ce nu mi-ai zis până acum?” „De frică! Ne-ai lăsat singure!” izbucneşte Ina, privind-o urât pe Gala, care, văzând pozele, tace mâlc. Dar Max: „Dacă-mi ziceai mai repede, aveam timp să acţionez”. „De *timp* ai nevoie?” „Normal! Am mâine proces, ce pot să mai fac? Oli îmi suceşte mâna la spate cu pozele astea.” „Oh, ai proces,” se fandoseşte Ina, jucându-şi fălcile ca un buldog, „cineva ne urmăreşte, ne trage în poze, dar tu ai proces, cum de nu m-am prins?”

Lui Max nu-i mai arde de masă, o şterge, cu femei cu tot, lăsându-i mască pe chelnerii care vin cu platourile. În parcare dă peste un cerşetor şi, superstiţios, îi îndeasă o sută în buzunar. A doua zi, la tribunal, când se duce cu Odăgescu la pisoare, îi arată un bileţel pe care a scris cu pixul „M-AM RĂZGÂNDIT” şi-i dă foc imediat.

După-amiază, se vede cu Sache. „Oli mi-a pozat fetele, porcul e cu ochii pe noi”, îi zice. Şi Sache: „Lasă, şefu’, c-o să fim iuţi”. „Voiam să mă potolesc,” face Max, „să stau pe un şezlong, să fie călduţ, să n-am treabă...” „Hm, aşa a vrut şi Casamonica,” observă Sache, „şi, după două zile, i-a dat Dumnezeu odihnă: l-au apucat hemoroizii şi a stat pe burtă trei săptămâni, c-aşa i-a spus doctorul”.

Seara, Macu se duce la magazinul Haine cu trecut şi cu viitor. Se strecoară în spate, în debaraua cu ţoale vechi, coboară într-un tunel din cărămidă îngustă, se afundă în galerii, apoi în reţeaua de

canalizare, o ia printre nişte ţevi din care picură apa şi se pomeneşte în faţa unei uşi de fier. Bate în ea într-un fel anume, i se deschide, dă peste nişte inşi strânşi în jurul unui bec chior. Îi ştie, când şi când fac afaceri. Ăia-l poftesc la un chef, dar el n-are timp de aşa ceva. Atunci, unul înalt, starostele, întreabă ce e pe afară: „E adevărat că plouă în draci?" „Plouă de rupe", admite Max. „Pe la noi de ce vii *aşa rar*?" sare ăla la altceva. „Ei, m-am făcut domn." „Domn ai fost mereu," zice starostele, „de-aia ţi-am păstrat locul, nu intră nimeni la tine. Pe Marga o ţii minte?" „Cum să nu?" râde Max. La care celălalt: „Macule, citesc frica în ochii tăi". Şi Max: „Nu-mi spune că vezi ceva pe bezna asta". „Păi," face starostele, „sunt aici de mult, m-am preschimbat în liliac. S-o aduc pe Marga?" „Nu, că se prinde Gala." „Cum vrei", lasă starostele de la el, după care-l întreabă dacă nu vrea să-l cheme pe cerşetorul cu bardă la brâu. Max rămâne pe gânduri: *Să-l cheme sau nu? Ăla ar şti să-mi spună cum au ajuns fâşiile de hârtie la Junker*. Starostele îl simte: „Mişelul se laudă că te scapă viu şi nevătămat dacă ieşi cu el pe partea *ailaltă*". „Voi aţi ieşit vreodată pe acolo?" „Nu, că nu ne ia nimeni gâtul, unde mai pui că frica e mare." „Auzi, dacă tot ai vorbit de frică", îl ia Max, „zi-mi cum alegi ce-mi spui mie şi ce-i spui lui Vuia?" Starostele bagă un deget în gură şi-l ridică în aer: „Văd de unde bate vântul", zâmbeşte el. „Bine c-a bătut cum trebuie apropo de Şalău", observă Max. „Păi," zice starostele, „Şalăul a fost comanda ta". „Dar Gala," face Max, „a cui comandă a fost?" Celălat tace câteva clipe, după care întreabă: „Sigur n-o vrei pe Marga?" „Nu încă", se întristează Max. Vine şi Sache. „Bun găsit", îi salută. Starostele îi dă mâna, spune c-a făcut rost de tot ce i s-a cerut, iar Max se duce cu Sache în camera lui secretă. „N-am încredere în *ăştia*", face Sache. „Îmi sunt credincioşi", spune Max. „Şi Gala îţi e", zice Sache cablându-l pe Max, de parc-ar împerechea un laptop cu un transformator. „Vrei să te distrezi?" îl iscodeşte. Din tuneluri se aud manele, râsete, mirosul de aurolac şi de iarbă ajunge până la ei. „Vreau două fete," îi cere Max, „dar n-o aduce pe Marga, că n-am chef de belea". Sache răsuflă uşurat, iese, îi aduce două netrebnice. Când să plece cu ele, starostele îi aţine calea: „Sigur n-ai chef să-l vezi pe solomonar? El *hoz* că doar un gest dacă faci, scapi! Cică dacă *gaii solevar* cu el pe *fista ludel*, o să-ţi găseşti *nuţchii* vechi". „Poate cu *ludla ocasion*", spune Max. Peste zece minute iese cu netrebnicele din magazin. Dessner, patronul, e dezamăgit: „Of, n-ai luat-o pe Marga" , îi zice.

Pe Calea Moşilor e potop. Maşinile se târăsc pe bulevard printre şirurile de blocuri de zece etaje, trecătorii merg ascunşi sub umbrele, pe trotuare sunt bălţi. *Parcă nicicând n-a plouat aşa*, se gândeşte Max. De

altfel, i se pare că nu doar ploaia e ciudată, ci şi oamenii: calcă altfel, cu paşi mai lungi, mai întinşi, ca într-un vis care nu e vis. Lumina felinarelor cade sub un unghi straniu, iar asta, se prinde el, nu din cauza ploii, ci fiindcă becurile sunt montate *mai jos* şi dau o lumină mai *aspră*. „De ce nu ne duci cu maşina? Ne-au spus că eşti mare boier”, face una dintre fete. „Păi, sunt”, zice Max, dar nu cheamă taxiul, e mirat de ce vede în oraş. „O să ni se umfle picioarele de atâta mers”, insistă fata, dar Max îi spune că nu mai e mult. Gata, intră în casa din Delea Veche, pe care n-o s-o mai poată folosi ca ascunzătoare, le îmbată pe cele două, le plăteşte regeşte şi le face *felul* fără să se dezbrace, ştie că Oli e cu ochii pe el. Ajuns acasă, Gala îi simte mirosul de canal, dar a auzit de la Sache că-i groasă şi nu comentează. Zice doar: „Mi-a spus văr-miu’ că n-ai vrut-o pe Marga. Mulţumesc, Macule, mulţumesc!” se face ea mică.

Dimineaţă, îi face o cafea trăsnet. Max o dă peste cap ca pe vodcă şi sună la numărul pe care-l ştie pe dinafară de atâţia ani. „Salutahre, phrietene!” răspunde Papainoage după ce-l lasă să sune de şapte-opt ori. „Ce chestie,” spune Macu, „eşti la fel de râr âit ca Bismut când are draci”. „Te hrog, nu mă compahra cu toţi idioţii. Ce mai faci? Mi-a fost dohr de tine.” Macu aşteaptă câteva clipe, cât să aprindă o ţigară: „Fac bine, îs acasă”, zice. Papainoage râde gros: „Eşti acasă, dahr n-ai fost cuminte! Nu ţi-a fost fhrică că iei vhreo boală de la *sechelahrele* alea?” „Ştii c-am ceva la cap”, face Max. Oli ştie, dar nu-l înţelege: „Pahrc-ai vhrea să phredai bocancii, Macule... Ce-i cu tine?”

„Am stat trei luni în arest.”

„Ia zi, n-ai chef să lingem ceva? Am un whisky d-ăla.”

Păi, da, Macu are chef de un whisky d-ăla. „Da-mi trimiţi maşină, da?” face. „Păi, nu te-aduce Sache?” se miră Oli. Şi Macu: „E mai bine aşa”.

Vine maşina, Macu traversează oraşul, se duce la Mogoşoaia. E prima zi însorită de o lună încoace. A bătut vântul, a alungat norii, şoseaua şi câmpurile se văd ca într-un ecran 4K. La intrarea în comună, e coadă la sensul giratoriu. Aşteptând să scape din el, Max deschide geamul şi trage aer în piept. Miroase a verde şi a pământ plouat din belşug; dintr-un crâng se aude un cuc, iar nişte vrăbii împieliţate ţopăie pe asfalt, ciugulind seminţele scurse dintr-un camion.

Oli stă pe malul lacului, vizavi de Palatul Mogoşoaia, casa lui imită stilul colonial, are coloane înalte ce privesc spre luciul de apă. În grădină e o piscină, dosită într-un labirint vegetal. Pe gazon, într-un

fotoliu de rafie, Oli se bucură de soare. „Nu chredeam că eşti aşa de sonat”, îl întâmpină pe Max. „Ce-ţi threbuiau othrepele alea? Înţeleg, ai stat în ahrest, ai suhrplus, dahr îţi thrimiteam eu bohrfet: neghru, alb, galben, de cahre voiai”.

„Oli, de ce mi-ai pozat fetele?”

Papainoage îi face cu ochiul: „Făhră pozele astea nu threceai pe la mine. Anul trecut, ehram mehreu bot în bot. Acum, nici telefon nu-mi mai dai”.

„Oli, de ce *Paştele mă-sii* le-ai pozat?”

Papainoage se uită brusc într-o parte, arătând că e serios. „Of,” zice, „ne leagă mai mult decât o phrietenie, suntem un pic hrude. După ce ne-am cunoscut la Sinaia...”

„Las-o pe mătuşă-mea în pace!” i-o taie Max.

Dar Oli: „Matuhrizează-te! Pozele sunt un cadou penthru că nu m-ai trădat”.

„Nu te-am trădat, dar asta nu înseamnă c-o să cad la pace cu tine.”

Oli se bucură că Macu e sincer. Având în vedere ce-a spus, însă, trebuie să priceapă că anumite măsuri sunt fireşti: pe procurori îi doare-n cot de *dreptuhrile* omului, iar presiunile îşi spun cuvântul oricât de vajnici am fi, deci Max să n-o ia personal, „cu atât mai mult, dhragul meu, cu cât pozele, îţi juhr, n-au fost făcute de oamenii mei”.

Şi Macu, prefăcându-se că-l crede: „Şi-atunci, cine le-a pozat?” Oli se uită iar într-o parte, semn că nu poate să spună: „Am phromis să păsthrez sechretul. S-a stabilit un echilibhru precahr, n-am cum să-l tulbuhr”. „Şi tot ca să nu tulburi echilibrul ăsta precar ai vorbit despre operaţiunile noastre?” „Aşa ceva n-am făcut!” sare Oli în sus. Nu e clar de ce se înfurie: din cauza acuzaţiei sau a unui zmeu ce pluteşte peste grădină? Se ridică, vede că zmeul e mânuit de un copil aflat peste lac, în parcul Palatului, şi cheamă paza. Bodyguarzii spun că nu sunt probleme, zmeul n-are camere şi nu transmite nimic, e doar jucăria unui copil. Papainoage e sceptic. Pufneşte, oftează, ia un binoclu, se uită lung la puştan.

Dar Macu, revenind la oile lui: „De unde ştia Gaftoi că *tu* ai intervenit pentru A.N.?” „Chrezi că-s nebun?” îi ies lui Oli ochii din cap. „Cum să-l dau în gât pe Alioşa?” „Ei, uite că Gaftoi ştia de la cine am luat bani din cont ca să-i virez lui A.N. peste mări şi ţări.” „Pe bune?!”

înnebuneşte Oli. E uluit, operase *doahr* cu oameni *siguhri*, vorbise *pehrsonal* cu fiecare. Nu intervenise el pe lângă cei care s-au prefăcut că nu-şi dau seama că li se umblă în conturi? Nu vorbise cu cei care primiseră bani de la aceştia din urmă, şpăguindu-i sub forma unor plăţi europene pentru proiecte de care n-auzise nici dracu'? „Cum l-am potolit pe X? Nu i-am zis să tacă fiindcă-şi ia pahrtea dacă închide ochii? Dahr pe Y? Nu s-a ales cu un puhrcoi de bani penthru nişte drumuhri pe cahre Alioşa nu le-a făcut niciodată?" „Nu-mi spune mie lucrurile astea," zice Max, „întreabă-l pe Gaftoi ce şi cum".

Oli e uimit în asemenea hal, că lui Max i se face teamă că i-a citit dosarul: poate că *ştia* că Gaftoi n-a adus vorba despre atari chestiuni. De altfel, ia telefonul şi vorbeşte cu nume sonore, n-ai zice că unii ca ei i-ar răspunde, dar el e *casual*, râde cu ei. Deodată află ceva nasol şi înjură: „Pizda mă-tii, fă cum ţi-am spus!" strigă, după care, văzând că zmeul pluteşte prea jos, dă cu telefonul în el, doborându-l. Vizavi, copilul răcneşte. Doi adulţi se pun pe zbierat (morţi, dumnezei), dar Oli pune să i se aducă Dărâmătorul de Elefanţi, cu care vânase în Serengeti, şi trage două focuri în aer. Zbieretele încetează.

„Nu chredeam că pe lacul ăsta e ecou", zice mirat. Şi Max, aplecând capul: „Da, bă, e ecou! Mai trage o dată!" Blam-blam! Luciul apei se cutremură, vizitatorii din parc o iau la sănătoasa. „Aş putea să le fac mizehrii," se uită Oli la ei, „să le trimit Poliţia pe cap, să-i înthrebe de zmeu. Sunt om bun însă, de amăhrâţi nu mă iau". Râde, îl bate pe Max pe spinare: „Mai ai suhrplus? Am fete măhreţe, cum îţi plac ţie. N-o schimbi pe Gala? Ţi-o aduc pe Mahrga cât ai zice peşte".

„Mai bine nu", zice Max. Îmbătrânise, până şi puchinoasele de aseară au supt măduva din el. De altfel, se miră că n-a paralizat.

„Phrieteni din nou?" îi întinde Papainoage mâna.

„Prieteni!" face Macu şi dă noroc.

La care Papainoage, dregându-şi glasul: „Am văzut-o iehri pe Sossa în faţă la Muzica". Max e cât pe ce să caşte ochii, dar se abţine. „Cum de n-ai pus gheahra pe ea?" reia Papainoage. „O iubeai phrea mult şi nu ţi se scula?"

„N-am mai văzut-o în ultima vreme", face Macu buimac. „Ce mai zicea?"

Oli ridică din umeri, cică nu vorbiseră, fiindcă el era în maşină şi ea o ardea pe trotuar.

Iar începe să plouă, norii s-au adunat în zece minute. Cei doi se îmbrăţişează şi gata, maşina îl ia pe Macu şi-l duce acasă: *Sossa, Sossa, ce naiba se întâmplă?* se întreabă el pe drum. Intrând în sufragerie, uită de ea; n-ar trebui, numai că găseşte pe măsuţă un plic de la Sache: „Casa e sigură. Caută pe net, vezi că a apărut un post nou de radio. Îi zice Radio Gavagai”.

Max deschide laptopul. Postul dă muzică indie, The National cu „Graceless”. După un timp, cineva bagă sloganuri cu glas filtrat, nu-ţi dai seama dacă-i bărbat sau femeie: „De ce plăteşti taxe? Ca să-şi salarizeze statul slujbaşii tembeli? Ca s-arunce cu bani pe mizerii de care nu ai nevoie? Mai bine fă-ţi insula ta, fii autonom! Pune panouri solare, montează eoliene, învaţă online! Uită de stat, căci statul te falimentează! Uită de stat, căci statul te fură!”

Of, de ce faci asta, Louise? se pleoşteşte Max. Se duce la geam şi-l sună pe Sache: „Poţi să localizezi de unde emite Gavagai?” Sache se ocupa deja, dar treaba era încurcată, fiindcă emisia avea loc dintr-o maşină în mers. Max îl întreabă dacă oamenii lui sunt tipi de încredere. Sache se necăjeşte, dar Max se apără spunând că doar el, nu altcineva, trebuie să afle pe unde umblă postul ăla de radio rătăcitor. Şi Sache: „O să afli primul, şefu’, normal, dar uite, băieţii mei... Na, le place ce aud la radio”.

„Ce dracu’ le place, că ăia bat câmpii!”

„Cre’ că fix asta”, observă Sache.

După o oră, Gala îl cheamă pe Max în oraş. Vrea să reia cina ratată de-acum două seri, cică a găsit un loc fain, mai retras. „Am chef de o masă indiană, cu mâncăruri iuţi, iuţi de tot”, se hlizeşte. Şi el, pe limba ei: „Ţi s-a făcut de răscoteţ!” Gala râde şi, cine ştie de ce, îşi aminteşte de Jurilovca: *uf, ce face mama?* se întreabă. *Mai ţese preşuri de lână, ca să le vândă la târg?*

Se întâlnesc pe Batiştei, vizavi de ambasada Vietnamului, şi-o iau pe jos spre Schitul Darvari. Localul e marfă: aflat pe o străduţă lăturalnică, într-o casă ascunsă în fundul unei grădini, are mese din lemn masiv, scaune tapisate şi chelneri nepalezi care vorbesc româneşte. Iei foc când mănânci şi, pe lângă faptul că poţi plăti cincizeci la sută din consumaţie în *notgeld*, mai are ceva special: din separeul pe care l-a rezervat Gala, Max deschide o uşă şi intră într-o cameră cu microfoane, staţii, vumetre. Odăgescu e acolo, Sache a venit şi el, mai recunoaşte doi inşi cu care a avut treabă cândva şi, oh,

înăuntru e şi doamna procuror: *chiar* e o brunetă voluptuoasă, cu ochi negri şi ţoale de bikeriţă, numai că atunci când zâmbeşte te ia cu frig.

Îl despachetează ăia pe Max, îi scot stickul din chiloţi şi-l înfig într-un laptop. Amuzată, procuroarea comentează apariţia noului post de radio: „Anarhişti haioşi, câteodată îţi pare rău că trebuie să te autosesizezi, bieţii copii". Sache n-o bagă în seamă, dă jos cablurile de pe Max. Nici ceilalţi nu-s interesaţi, ba chiar unul se strâmbă, cică Gavagai e un flaps, căci „cine mai ascultă azi radioul? Lumea nu se uită nici măcar la TV, stă doar pe Facebook!" „Păcat, fiindcă revoluţiile de pe Facebook ies prost", observă Max, făcând-o pe procuroare să râdă.

Tehnicienii descarcă înregistrarea şi, după un minut, toţi îl ascultă pe Oli: află ce a fost cu A.N./Alioşa, cu X, cu Y, plus discuţiile telefonice purtate de Oli în grădină. „Ce tare," dă Max să intre-n vorbă cu procuroarea, „nu credeam că se înregistrează şi asta". Ea îl ignoră, iar el, ce să facă, trage cu ochiul la gleznele ei. Dar un tehnician: „Sunt scule coreene, dacă ne forţăm, îi auzim şi p-ăia cu care vorbeşte boul de Oli. O scutim pe doamna procuror să mai scoată un mandat".

Ea îşi drege glasul: „Auziţi, pe Carmen o ştiţi?" îl întreabă pe Max. Carmen era aia care urla ca-n Tibet. „O ştiu", spune el. Procuroarea se umanizează subit: „Am fost colege în facultate, cele mai bune prietene". Max îi priveşte inelarul: are verighetă, dar se pare că lui Odăgescu nu-i pasă de asta. „Carmen e deşteaptă", se grăbeşte să zică Max. Şi procuroarea: „*Extrem* de deşteaptă. Păcat că e-n avocatură, c-ajungea departe. Aşa, câştigă doar bani. Ca mâine îşi trage şi ea un căsoi în Toscana, ca dumneavoastră", bagă ea frica-n Max. „Ne vedem după ce scot băieţii înregistrarea", mai zice şi-o şterge pe uşa din dos.

Max se întoarce în separeu. Pe de-o parte, i s-a luat un pietroi de pe inimă, pe de alta, se întreabă cum de s-a aflat de vila lui din Toscana. Câţi ştiu de ea? În altă ordine de idei, ce poate să facă? Nimic, aşa că bagă sosuri iuţi până-l ia transpiraţia.

„Cum a fost?" face Gala. „OK", zice el. Într-un separeu, cineva pune mobilul pe difuzor: „Fă-ţi insula ta, fii autonom!" se aude glasul filtrat. Afară fulgeră, plouă cu spume. Un chelner vorbeşte în şoaptă, puţin sâsâit, făcând-o pe o doamnă să râdă frumos. Apoi, gata, sună telefonul lui Max. E Sobek: „Vino," îi zice, „n-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat!"

Max închide. „Nu te răci,” îi spune Galei, „nu întârzii mult!” Ea strânge din dinţi: „Iar pleci?” „N-am încotro.” „De luni de zile mă ţii cu n-am încotro! M-am săturat!” Cei de la masa alăturată întorc ochii la ei. „Mai încet”, face Max. „Nu vreau,” şuieră Gala, „nu vezi că nu-ţi iese? Gata, las-o naibii, hai să ne ducem la Jurilovca!” „Şi din ce-o să trăim la Jurilovca?” „Nu ştiu, dar nu mi-ar mai fi frică. Aici mor, Macule, mor!” „Gala...” „Nicio Gala! Că stai la zdup sau eşti liber, pentru mine-i tot aia! Dă-i dracu’ pe *porcii* ăştia, hai să ne cărăm. Asta nu-i viaţă!” Max o împunge: „Ţi-era mai bine la Roma?” „De ce mă iei aşa? La Roma eram tânără, da? Să-ţi spun ce mi-ai promis când m-ai luat de la Casamonica? C-o să fiu liniştită, c-o să scap de belele... Nu zic că n-a fost aşa, dar acum nu mai e, a ieşit un căcat! Nu-s supărată pe tine, dar, *te rog*, hai la Jurilovca, c-acolo n-ar mai suna telefoanele, nu te-ai mai duce la aurolacii ăia ai tăi.” „Sunt şi-ai tăi”, îi atrage Macu atenţia. „Tocmai, că-i ştiu! Crezi că-s proastă? Crezi că nu m-am prins că...?” „Că *ce*?” i-o retează el. Şi ea: „Macule, te rog, hai să plecăm din oraşul ăsta nenorocit, mi-ai zis că-ţi place la mine acasă, mi-ai zis c-o să pescuieşti...”

Dar el: „Trebuie să fug. Hai că nu întârzii”.

Ba întârzie. Ajuns la mansardă, îşi dă seama că-i groasă. Îl aşteptau toţi, erau strânşi în jurul lui Ruşinaru şi se chiorau la nişte poze; cică moşul le primise pe mail, le printase dintr-un reflex bătrânesc şi le adusese cu el. Într-un set, un tip o fotografia pe Miha la club, la şcoală, pe stradă; în alt set, acelaşi tip o fotografia pe Anca la club, la serviciu, pe stradă.

„Cine-i *ăsta*?” ia Macu foc recunoscând pozele din telefonul Inei, numai că cele de acum îl prinseseră în cadru *şi* pe fotograf.

„*Ăsta*-i colegul lui Bismut de la Basel, din studenţie”, i-o trânteşte Ruşinaru.

„Face Bismut d-astea?”

Ruşinaru nu ştie ce să răspundă, nu-i e clar dacă Bismut nu e mână-n mână cu Oli sau dacă nu cumva Oli l-a infiltrat. Apoi se uită la ceilalţi, pe rând, şi le dă una în cap, zicând că Junker i-a trimis pozele. „Îl cunoşti aşa de bine pe Junker?” le cade lor faţa. Ruşinaru spune că n-a fost lucrarea lui, ci al lui Canta: prietenul lor îl invitase pe ambasador la Sinaia, la vila pe care o cumpărase recent, la o întâlnire la care participase şi trimisul nostru special la Berlin. Naiba ştie ce căutase un diplomat român care-i simpatiza pe zeloţi la aceeaşi masă cu emisarul

lui Putin, dar cert e că Junker i-a scris lui Ruşinaru că i-a oferit pozele la sfatul lui Canta, ca să poată negocia (atenţie!) cu Garfield sau cu cine o fi cazul scoaterea din arest a lui fi-su'.

„Poftim," face Sobek, „abia l-au pus în scaun şi şi-a băgat nasul, al naibii!"

„E *ciolovec*, doar nu credeai c-o să stea deoparte", pufneşte Max.

Dar Ruşinaru: „Ce zici, Macule? Acum, c-ai văzut pozele, ieşi la bătaie?"

„Vi se pare c-a scos Bismut oameni flămânzi în stradă?"

„Corect," se scârbeşte Anderco, „sunt îmbuibaţi şi au haine de firmă, am învăţat lecţia!"

„Şi nu mi-aţi dat nici alibiul pe care-l aştept", adaugă Max.

„Frate, ne înnebuneşti", îl ia Sobek. „Gaşca lui Bismut creşte! Cu câţi vrei să ne batem? N-ai auzit că până şi nişte ortodocşi schismatici au bătut palma cu el? Ăştia vor să-l *facă* pe Patriarh, vor reformarea dogmei, futu-i în cap..."

„Ei, să-ţi bagi pula!" se îngrozeşte Ristache.

Şi Max: „De câte ori să vă zic? Lăsaţi-i pe ei să dea primii, că mai am de aflat nişte lucruri... Uite, Paisie le-a dibuit tactica, vreţi să ştiţi cum fac? Au trei clustere de postaci care ne asmut pe unii împotriva altora, ei ne îndârjesc, ei recrutează strada, ei creează... zi să-i zic... un *bazin* pentru revoluţie".

„Hai, că şi tu vorbeşti câteodată ca ei..." se strâmbă Anderco.

„*Husere*, ia fii atent: tu ştii ce au în comun zeloţii, naziştii şi comuniştii? Fac pe altruiştii şi folosesc furia oamenilor ca să ia puterea. Ce-i drept, nu le e greu să găsească inşi furioşi, căci banii sunt distribuiţi aiurea, cu bunele practici în mână, alea cu care zeloţii ne împuie capul non-stop. Culmea e că au dreptate când spun că sistemul e greşit, numai că nu ne explică de ce... Tu ce mărfuri produci, *husere*? Haine, maşini, blocuri? Nici gând, tu trăieşti din chirii, bagi profitul în imobiliare, aştepţi să le crească preţul şi pândeşti când să vinzi. Nu te uita la mine, ştiu c-am făcut la fel, dar ăsta nu-i management, e speculă. Cu toate astea, Bismut nu atinge subiectul, pentru că ar trebui să admită că şi sponsorii lui fac la fel, ba, mai mult, că ei *internalizează* tot potul. Ai uitat cum te-a făcut porcul de Caşalot? Eh, uite-aşa, Bismuţii ne învaţă că sărăcia e dată de corupţia

concurenţei şi că sponsorii lor sunt iubitori de aproapele; de-aia fac pe sfinţii, de-aia înlocuiesc dezbaterea cu demonizarea, de-aia iubesc tribunalele: acolo sunt procurorii, *sniperii* lor. De fapt, zeloţii sunt nişte *rackeţi*, când spun revoluţie, se gândesc la şantaj."

„Şi tu," râde Anderco, „ai de gând să faci revoluţia aia adevărată?"

„Bă, mă iei la mişto? Eu vreau să fac nişte ajustări, ca să nu ne ia dracul. În fine," revine Max la ale lor, „mâine să-mi spuneţi pe câţi inşi ne bazăm".

„Auzi," se încruntă Anderco, „despre ce ajustări vorbeşti?"

„Despre unele la care o să pui şi tu umărul dacă vrei să nu rămâi lefter! Apucă-te să produci, nu mai fi rentier! O să introducem o mare reformă fiscală, o să taxăm speculaţia, da?"

„Şi bani cum mai facem?" se albeşte Anderco.

„Stai lângă mine, adu-mi voturi, oameni nervoşi şi mulţimi furioase şi-o să faci bani!"

„Băi, Macule, tu vrei să faci un partid!" îi ies ochii lui Anderco din cap.

„Ce partid, *husere*, te-ai tâmpit? Eu doar îi urăsc pe zeloţi."

A doua zi, Max se duce la biroul procuroarei, ascultă înregistrarea prelucrată la Parchet. Trece un minut, trec două, vocile se recunosc, dar dialogul e lipsit de sens: una zicea Max, alta răspundea Oli. De pildă, când Max îl întreba dacă l-a pus la curent pe Gaftoi cu manevrele lor, Oli răspundea fără legătură: „Gaftoi a fost cu noi la Grădiştea. El e marinar".

„Nemernicul e aici," strânge procuroarea din dinţi, „are oameni aici, la Parchet!" Lui Max nu-i vine să creadă, zice că s-a greşit ceva, c-o fi copia înregistrării aiurea, dar procuroarei îi dau lacrimile: „M-a făcut, m-a făcut!" Max ia foc, zice c-anunţă presa, că are cu cine vorbi, însă un tehnician îl bate pe umăr: „Ne-a spart la noi acasă, ce să faci cu presa?" „Că doar n-o să mergeţi la Calea Dreaptă", îşi varsă procuroarea năduful. Dar Max: „Vouă vă e uşor să vorbiţi, însă eu m-am ars".

Fetele, îşi zice, *mi le bagă Oli în pământ!* Speriat, cu un gol în stomac, şi-o aminteşte pe Miha când a avut varicelă: „Pot să mă scarpin, tati?" îl întreba. „Nu, că-ţi faci semne", o mângâia Max şi-l luau şi pe el mâncărimile. *Nu te scărpina, nu te scărpina*, îşi spunea, *că dacă tu nu te scarpini, n-o să se scarpine nici Miha*.

Pleacă de la procuroare trântind uşa. Ajuns la mansardă, Ristache îl întâmpină încântat: „Veşti bune, coane!” „Mă piş pe ele!” face Max şi dispare cu Ruşinaru în chicinetă unde, bufnind şi trăsnind, îi spune ce a păţit la Parchet. „Of,” se înmoaie bătrânul, „o să am grijă, chiar dacă tu şi fi-miu’... chiar dacă voi... De ce v-aţi certat, mă, de ce v-aţi certat?” Moşul înghite în sec, se uită într-o parte, ca să nu-şi dea mâhnirea pe faţă. „Ei,” zice, „o să vorbesc cu Teo, că-i ştie pe toţi”. Mormăie, se întreabă dacă să spună mai mult, în fine, se hotărăşte: „Teo a aflat cine l-a mânuit pe Bismut la bun început. Bietul om a murit, era din garda veche”. Şi Max: „Deci Bismut e de-ai noştri”. „Păi, da, Teo a făcut rost de dosarul lui. În sfârşit, tu descurcă mizeria cu Calea Dreaptă şi eu te descurc pe tine.”

Max mulţumeşte şi se duce în birou. Ristache răsare lângă el, ca un şoricar zglobiu. „Zi-i”, îl ia Max plictisit. Şi Ristache: „Azi-noapte zeloţii au vandalizat Facultatea de Arhitectură. Jandarmii au intrat în ei, dar zeloţii erau mai mulţi şi i-au cotonogit. Au dat foc, au spart geamuri, au scris cu spray pe pereţi... Am şi clipuri cu acţiunea... Ce zici, ţi-am dat un alibi?”

Dar Max: „V-am rugat să-i număraţi pe ai noştri. I-aţi numărat?”

Ristache atât aştepta: spune câţi sunt, în câte grupe sunt împărţiţi, ce nume au şefii de grupe, unde-şi fac veacul. Iar Max: „Dacă e să înceapă bătaia, suntem pe muchie de cuţit, dar să zicem”. Îl sună pe Paisie, îi spune că poate să atace „ca de început”, după care îi roagă pe cei din mansardă să facă un tabel cu grupările de suport ale Căii Drepte: vrea să ştie ce orientări şi obedienţe au, cu cine au conexiuni, cum sunt finanţaţi etc.

Ristache hăhăie: „Sunt negrul tău, Macule”, zice şi-i întinde tabelele cu pricina pe birou. Max se uită pe ele; la prima vedere, distribuţia pare OK: credincioşi vs. necredincioşi, hetero vs. LGBT, dreapta vs. stânga, ecologişti vs. industrii, neocon vs. anarhişti; mda, nimic nou faţă de ce-i spusese Paisie. „Păi,” face Max, „să le dăm zeloţilor două zile de triumf. Sunt şi ei oameni, nu? Trebuie să-şi împartă prada, să tragă de zgârci: Chimir o să vrea să-i ia faţa lui Bismut, Bismut o să se sprijine pe refugiaţi, ortodocşii o să se înfurie, Doru o să-şi amintească de prietenii lui ruşi... Să-i lăsăm să-şi arate muşchii”.

„Iar pierdem timpul?” răbufneşte Sobek.

„S-o crezi tu: de azi umplem oraşul cu afişe. Pe unele o să scrie «Dacă-l votezi pe Cocârţ, îl votezi pe Bismut», iar pe altele, «Dacă-l votezi pe

Garfield, îl votezi pe Bismut». De restul se ocupă Paisie”. Se uită în jur, se întinde de-i trosnesc oasele, îl strigă pe Sache. „Din clipa asta,” îi ordonă, „acoperi geamurile cu pânză de sac, tragi heblul, nu mai laşi pe nimeni să intre cu telefonul aici. Aduci sculele lui Casamonica, verifici pereţi, tavan, WC, oameni, tot! Mă verifici şi pe mine, ’nţeles?”

„Tâmpitule!” îi joacă ochii în cap lui Ristache.

„Băi, ia ascultaţi o chestie, până nu ne ia Sache telefoanele”, zice Lică şi pune pe speaker glasul filtrat de la Radio Gavagai. „Ţi-ai făcut insula? Eşti autonom?” se aude în mansardă.

Max dă să se prefacă surprins, dar se pomeneşte cu un mesaj trimis de pe telefonul Sossei şi faţa îi cade fără să fie nevoie de circ. Ar scoate diazepamul din buzunar, însă folia are alt rol.

58. UN RAPORT (VI)

„... ploua cumplit când am ieşit de la recepţie, dar i-am dat liber şoferului şi am mers pe jos. Eram într-un cartier eclectic: *des villas classiques, appartenant aux grands bourgeois de jadis, côtoyant des bâtiments art déco et des jardins qui s’affaissent sous le poids de la pluie. Rassurez-vous, je ne veux point parler d’urbanisme, car c’est* l’étoffe *de cette cité malsaine qui me hante: rien ne se passe* ici *comme auparavant, les gens et les faits deviennent de plus en plus méconnaissables. De toute façon,* sieur *Max m’éblouit, puisqu’il ne montre aucun signe d’empressement auprés du cahier qu’on lui a volé; on the other hand, if you watch him closely*, *no puedes evitar his mischievous eyes looking around, as if he was el guardián de un secreto to which us, ordinary mortals, have no access. Did I ever mention to you that he acts as if he was still in control? Ye yatha mam prapadyante tams tathaiva bhajamy aham.*

Aşadar, Max e tot cel pe care îl ştim: sclipitor, îşi provoacă duşmanii! Vă daţi seama că m-a îmbrăţişat când ne-am văzut la recepţie, doar ca să-l zădăre pe *sieur* Bismut? În ceea ce-l priveşte pe cel din urmă, mai are de învăţat, căci, realizând că mă am bine cu Max, a plecat *like a petty devil*, *proving that right now, as we speak, he’s not useful to the enemy*. *Extraño*: *Max no tiene ningun idea de la desaparición del cadáver de Chupka*, deşi, la relaţiile lui, trebuia să fie la curent cu situaţia. I-am spus eu ce şi cum şi, ca să fiu mai convingător, i-am înapoiat fâşiile de hârtie pe care le oferise solomonarului în vară.

Gestul l-a descumpănit, a înţeles că cerşetorul nu face singur legea pe lume şi că el, Max, n-are încotro: va trebui să dea un brânci scandalului din oraş. Dacă am calculat bine, va susţine o reformă (în sensul dorit de noi), ca să contracareze dinamica de *aici*. În acest scop, îl voi instrumenta şi pe Emin, care nu doar că umblă cu ochii scoşi după Max, dar, de *astă dată*, a dat semn la Bagamoyo că e gata să se arunce în vâltoarea evenimentelor. E cazul deci să-l învrăjbesc cu Louise.

Pe ea şi pe comisar i-am întâlnit pe Popa Savu, parcaseră sub un platan, ca să se adăpostească de ploaie. «*Votre* Bismut,» i-am zis Louisei, «s-a supărat când l-am îmbrăţişat pe Max. *You'd better soften him up*». În loc să răspundă, ea a mormăit plictisită. «Şi tu ce mai faci?» l-am întrebat pe comisar. «Trag mâţa de coadă. Şefii nu mi-au zis nici până azi de ce m-au dat afară.» «Să fi sosit clipa unei alianţe cu Max?» l-am testat. El mi-a zis că Max e un ticălos şi că n-o să se alieze cu el nici mort. «*You also need to soften up*», i-am spus. «Poate, dar n-o să fiu părtaş la o trădare de ţară», mi-a zis, făcând aluzie la legăturile lui Max cu patria mea de adopţie. Atunci l-am întrebat dacă a se sfătui cu mine ca să descâlcească o crimă nu e tot o trădare. Dar el: «Crima e una, ce face Max e alta. Să ştii că şi cu tine am probleme. Eşti un rus cu nume de neamţ, adică tot ce-i mai rău pentru un român».

A fost hazliu să-l aud cum recriminează apropo de un fleac – *cât cântăreşte patriotismul*, m-am întrebat, *în comparaţie cu ce dorim noi?* Era cât pe-aci să-l ironizez, dar n-am avut loc de Louise: «Ce naţionalist!» l-a luat ea. «Ce-i cu voi toţi? Sunteţi groaznici!» Neavând cum să le spun *cine* sunt cu adevărat, i-am lăsat să se certe: mi s-a părut interesant că tânăra, deşi părea că-mi ţine partea, mă privea suspicios. Ea a început să priceapă câte ceva, iar eu i-aş fi fredonat, de-al naibii, câteva măsuri din piesa muzicală care o bântuie, ca să-i văd reacţia, dar m-am abţinut. Lăsând la o parte acest episod, sunt sigur că pe Louise o putem folosi, condiţia fiind să nu plece urechea la cuvintele lui Emin.

Îmi permit o sugestie: dacă l-am elimina pe poet, ca să-l privăm pe solomonar de o pârghie? E drept că Emin nu scapă de ectima cu care l-am pricopsit (îl scoate din minţi, are momente când e incapabil să ia decizii) şi că, totodată, nu mai posedă semnele de recunoaştere, dar, pe de altă parte, e pe cale să plece în Argentina, unde îl aşteaptă o Estrellita pregătită de Kristol mai bine ca niciodată. Ce părere aveţi,

tăiem nodul gordian? Ne asumăm un dezechilibru major, ca să sugrumăm din faşă o revoluţie?”

59. PREMIERUL. AMBASADORUL GERMAN. UN DISCURS SCAPĂ DE SUB CONTROL.

„Ce faci dimineaţa după ce te trezeşti? Te speli, iei micul dejun şi te îmbraci, deci plăteşti nişte firme pentru apă, cafea, mâncare şi haine. Unde e statul în toate astea? Nicăieri, e doar parazitul care îţi ia taxe, deşi pe tine te plătesc nişte firme, iar tu plăteşti alte firme ca să trăieşti.

Fă-ţi insula ta, fii autonom!”

Urma un calup de ştiri nepreluate de mass-media standard: ciocniri în Edinburgh între separatiştii scoţieni şi poliţie, blocaje efectuate de Crucile Întreţesute pe Dealul Negru, ca să vămuiască TIR-rile turceşti, situaţia refugiaţilor africani din Spania, care *sclavageau* în serele din Almería.

„Vă place?” întreabă premierul Garfield închizând telefonul.

E la Predeal, la reşedinţa oficială, se plimbă prin burniţă cu ambasadorul german. Din vale se aude tropot de cai. „Eu v-am spus,” îi aminteşte neamţul, „că situaţia scapă te sub control. *Mein Freund Volodya, von den Russischen Botschaft*, m-a avertizat că asemenea acţiuni se vor înmulţi”.

Garfield priveşte Bucegii înnoraţi. „Problema e,” se plânge el, „că nu ştim al cui e radioul. Gavagai, vă daţi seama ce nume?” „Ţe înseamnă?” „E imposibilitatea de a deduce ce spune un om a cărui limbă n-o ştii. Eu vorbesc într-o limbă necunoscută, vă arăt umbrela şi vă zic: «Gavagai!» Dumneavoastră vă gândiţi: «Ah, *gavagai* e umbrela», dar poate că eu m-am referit la spiţele ei, sau la ploaie, sau la faptul că umbrela poate fi folosită ca armă ad-hoc. Mă rog, ideea e că serviciile noastre susţin că acest radio face parte dintr-o operaţiune montată afară. Dumneavoastră ce credeţi?” Neamţul pufneşte: ce să creadă? Nimic. Şi Garfield: „La fel mi-a răspuns şi *gaspadin* Junker. S-a interesat, dar nici ai lui n-au ştiut ce să spună”.

„Şi bănuiaţi c-aş şti eu mai bine?” devine neamţul băţos.

„Vai, nu, doar vă ceream o mână de ajutor. Situaţia noastră, după cum aţi binevoit să observaţi, e neclară. Uitaţi-vă şi la arestările recente: au fost închişi oameni nevinovaţi.”

Neamţul ţuguie buzele: i-ar trânti-o lui Garfield, că-l ştie de mincinos, dar acum are dreptate. Arestările par a fi lucrătura preşedintelui, căci politicienii săltaţi sunt amicii premierului şi, prin urmare, duşmanii celui dintâi, excepţie făcând jurnaliştii, care, deşi ai lui Cocârţ, au fost ridicaţi ca să nu se uite că nevinovăţia e un viciu. Pe de altă parte, chiar dacă neamţul ar fi sigur că arestaţii sunt ticăloşi, n-ar putea să-i închidă gura lui Garfield, căci acesta l-a ajutat să-şi ia *eine wunderschöne haus* la Şirnea, în Piatra Craiului, la preţ de *dumping*. Totodată, Garfield i-a fost amic, cei doi trăindu-şi tinereţea la Paris, în Marais, prinşi în zbuciumul şi excesele socialiştilor aspiranţi, iar un asemenea trecut nu se uită. În altă ordine de idei, îşi mai zice ambasadorul, românii spun că hoţul neprins e negustor cinstit, dar, nemţeşte vorbind, asta nu-l face pe hoţ mai puţin hoţ decât e, cu atât mai mult cu cât până şi nemţii au hoţii lor neprinşi. Of, gândurile astea, înlănţuite de la o naţiune la alta, îl fac pe ambasador să înnebunească: *ce fac cu vila mea de la Şirnea?* se întreabă, simţind cum o gheară îi scociorăşte în stomac.

„E aşa te gravă povestea cu radioul... cum i-aţi zis? Gavagai?”

„E jale. Patruzeci la sută din şoferii bucureşteni îl ascultă.”

„Asta-i mâna URSS-ului... *Entschuldigung*, voiam să spun Rusia.”

„Ah, deci nu credeţi că Sovietul din Köln e amestecat.”

„Ţe v-a venit cu Sovietul din Köln? Aţesta e proţedeu rusesc! Totuşi, nu cred că *Herr* Junker e la curent cu problema. Îl cunosc, faţe parte dintre aţei ruşi care întrevăd viitorul european în cooperare.”

„Mda, un fel de Gerhard Schröder pe dos”, surâde Garfield. „Ca mâine-poimâine îl vedem preşedinte la Mercedes-Benz.”

„Personal, la Merţedes îl văd pe Lavrov”, râde ambasadorul, grăbindu-se să adauge: „*Es war ein Witz, ich hoffe du verstehst.* E o glumă, sper c-aţi înţeles”.

Garfield zâmbeşte: „Normal că e o glumă, dar nu mă ajută. Cocârţ face mizerii, dar bastoanele de la Berlin eu le încasez”.

„Îmi pare rău, *baston* trebuie încasat! Sunt prietenul României, însă ţelul european e, vai, uriaş: tepăşeşte interesul naţional! Ţe contează

un banal conflict personal între un premier şi un preşedinte? Uniunea nu poate fi creată fără dureri, iar eu nădăj… nădăjduieşt," se chinuie ambasadorul cu un cuvânt învăţat recent, „*nădăjduiesc* c-aţi rămas fidel valorilor europene".

„Cum să nu, cum să nu!" face Garfield.

„Şi-atunci, ţe e un baston? Gândiţi-vă! Tac-am respecta democraţi *zur letzten Konsequenz*, ţine ştie când am finaliza integrarea, căţi, tupă cum vedeţi, e imposibil să obţinem un acord sută la sută. Noi, nemţii, avem experienţa Dietei: tacă trimişii burgurilor şi ai prinţipatelor nu făţeau compromis într-o zi, discuţiile se suspendau, emisarii preferând să menţină unitatea Imperiului tecât să alimenteze contradicţii steril. Te aşa ţeva e nevoie şi azi, hai să vedem ţe ne aduce împreună, nu ţe ne desparte, te parc-am fi *einige* polonezi cârcotaşi. Să mai zic că, la cum e acum Parlament European, noi, soţialiştii, avem viaţă grea? Păi, tocmai pentru că suntem soţialişti trebuie să acţeptăm un proiect atât de ambiţios: n-am fost noi mai mereu promotorii unui anume fel de internaţionalism? Suntem umanişti, ideea jertfei generaţiei actuale pentru un viitor mai bun e parte din gena noastră… Pe te altă part, Occidentul răsplăteşte *loialitet*. Sunt funcţii în Comisie care îi aşteaptă pe soţialiştii români: am negociat cu popularii, nu v-am uitat. Veţi avea oamenii voştri la Bruxelles şi Strasbourg, daţi naibii baston!"

„Of," se întristează Garfield, „haideţi să vorbim ca odinioară, la *36 Busolles de Marais*…" Dar neamţul: „Tomnule Prim Ministru, nu pot oferi mai mult! Ştiu că vă e greu cu lumea ieşit în stradă şi cu un preşedinte cu care n-aveţi dialog, tar preferaţi un război ţivil? Sau vă bazaţi, *ach*, pe coleg de peste Oţean, care a scos firma Bayer din cărţi în România? Să fim serioşi, noi vă suntem veţini, nu Casa Alb! Revenind la post te radio care vă preocupă, vă zic sinţer că nu ştiu ţe e cu el, deşi nu pot să nu constat că e un simptom trist. Fiţi ferm, susţineţi Bruxelles, nu Beijing, nu Washington! Aţi mai trecut peste capul Berlinului şi ştiţi ţe-aţi păţit! Puteţi să-mi ziceţi că niţi noi n-am ieşit bine atunci, dar azi nu intenţionăm să invadăm Rusia".

„Dumnezeule mare," face Garfield, „aşa vorbiţi şi la Varşovia?"

„Bucureşti nu e Varşovia! Polonezii sunt de două ori mai mult ca români şi n-au niţi nebun ca Paisie!"

La ora aceea, Paisie conducea un marş pe Calea Victoriei, alături de un Petrache-Ologul mai bălos ca oricând. Ploua de rupea. Dacă până mai ieri Calea Dreaptă stăpânise mediul online, după ce Paisie şi-a lansat

postacii, comentariile zeloţilor au fost înăbuşite, Sutanele năvălind în roiuri pe site-uri şi forumuri. Pe Max nu-l interesa să se comenteze ceva anume, el voia să *ocupe* paginile, să-şi sufoce adversarii prin număr. Useri reali, aplicaţii şi boot-uri s-au infiltrat în toate ungherele netului şi, pe când Garfield vorbea la Predeal cu ambasadorul german, Sutanele au ieşit pe străzi, revărsându-se din prea plinul mediului electronic. Desantul lor era cu atât mai înfricoşător cu cât mărşăluiau în tăcere, privind lupeşte la trecători, *en brandissant des noirs étendards* ce n-aveau legătură cu dulcele anarhism. Ceilalţi demonstranţi au părăsit bulevardele, iar Louise, cuprinsă de ciudă, a postat un eseu, argumentând naiv (dar corect politic), că a protesta înseamnă să-ţi faci cunoscut crezul, nu să-ţi îngrozeşti adversarul.

După un minut, Sutanele au năvălit pe site-ul Căii Drepte. N-au scris nimic, doar au ilustrat materialul Louisei cu poze din timpul marşului: tineri uitându-se ca unul spre Cercul Militar, o femeie cu basca într-o parte zâmbindu-i unui copil zgribulit, un pensionar binecuvântat de Petrache-Ologul cu un crucifix. N-a trecut mult şi Paisie a poruncit (acesta a fost termenul oficial) invazia platformelor ce nu-i conveneau: prima ţintă a fost Bismut, care s-a pomenit pe pagina de Facebook cu sute de inşi ce dezbăteau subiecte religioase, fără legătură cu gazele de şist.

În sediul din strada Columb s-a stârnit tărăboi: se dădeau telefoane, se striga, se trimiteau sms-uri în încercarea de a recăpăta controlul paginii lui Bismut. Colac peste pupăză, Paisie şi-a desfăşurat hackerii, iar căsuţele de email ale Căii Drepte au căzut una câte una. Mai mult, Vuia a ieşit pe hol, negru de supărare, vorbind la mobil: un consilier de la Cotroceni îl lua la refec, acuzându-l că dă foc străzii: „Ce-i cu radioul ăla? Păi, noi te-am trimis ca să-i ajuţi pe tinerii *ăia* şi tu ne faci una ca asta? Vezi că sari calul!” Vuia s-a enervat, a zis că serviciile sunt scăpate din mână, că nu ştie dreapta ce face stânga, din moment ce învinuiesc Calea Dreaptă pentru un post de radio de care el, unul, n-are habar. Pe de altă parte, l-au apucat pe el pandaliile, cum să nu pui mâna pe nişte idioţi care emit, cel mai probabil, dintr-un coteţ? Dar consilierul: „Când îţi spun că sari calul, sari calul!”

„Ţara arde şi baba se piaptănă”, a zis Vuia după ce a închis telefonul.

Fusese luat ca din oală, nu auzise de Radio Gavagai. Ascultându-l, i s-a părut o tâmpenie: mesaje cretine, muzici tembele, plus ştiri pe care nu le prelua nicio agenţie serioasă de presă. Cine era interesat de o mână de sclavi din Almería? Cine voia să afle că un artist promova avorturile

pe pereţii Varşoviei? S-a întrebat: *să-i fi căşunat lui Cocârţ fiindcă nu i-am dat filmul cu Şalăul şi nespălata din canalizare? Sau îmi poartă pică pentru afişele din oraş?*

Nervos, şi-a băgat oamenii în şedinţă, punându-i să vadă cine erau imbecilii cu radioul. „Nu pot să mă ocup *eu* de toate!” bufnea, în timp ce Louise făcea pe mironosiţa: scria în carnet, conştiincioasă, promiţând că se interesează ce e cu Radio Gavagai. Radu a fost singurul care a comentat, zicând că în spatele postului trebuie să fie Max, care ataca de pe un versant anarhist, ca să atragă de partea lui aripa libertariană a Căii Drepte.

„Eu v-am tot lăsat,” i-a închis gura Vuia, „dar gata! Lăsaţi mentalitatea de ONG, hai să fim un partid, că asta *se* cere!” La care Bismut: „Domnule Vuia, noi oferim un alt mod de viaţă, mai bine lansăm aplicaţiile pentru alegeri dinamice... Ştiu,” a ridicat glasul, văzând că Vuia se pregăteşte să-l contrazică, „ştiu că se zice că vreau să distrug Parlamentul, dar eu am ce am cu ticăloşii, nu cu Parlamentul în sine. Uitaţi, aplicaţiile ar permite oricui să voteze cu un singur click”. Şi Vuia: „Dă-le naibii de clickuri, vreau oameni! Deci: de la tine, Louise, aştept un comunicat anti Radio Gavagai, iar de la tine,” l-a pironit pe Bismut din ochi, „un material în care să susţii *ferm* sistemul parlamentar. Chiar dacă te costă în sinea ta”.

Ajunşi acasă, cei doi s-au pus pe scris ca nişte elevi silitori. La un moment dat, Louise a vrut să comenteze situaţia, dar a tăcut: dacă trăgea cineva cu urechea la ei, după cum a avertizat-o Junker? Pe de altă parte, putea să-l creadă pe rus? Dacă o manipula? În altă ordine de idei, cum să uite că Vuia i-a oferit nişte fişe scrise de un mort dispărut, care n-a fost nici măcar jurnalist?

S-a uitat la Bismut: tasta de zor. Mda, cedaseră amândoi, executau ostăşeşte ordinele lui Vuia. Ce-i drept, ea îşi mai spăla din păcate, scria mesaje de mână pe bileţele, i le pasa lui Vlad şi el le ducea la o Dacie care, cutreierând Bucureştiul, îi lansa ideile în eter: una scria acum pentru Calea Dreaptă şi alta va scrie la noapte, pentru ea însăşi, numai că, gândind astfel, a luat-o cu frig: ce-ar zice Agapia de chestia asta?, cu ce ochi ar privi-o?

„Ai ascultat Radio Gavagai?” o întreabă Bismut. Şi ea: „Ce s-ascult? Mesajele lor n-au mai mult de un minut”. „Să fie Max în spatele postului, cum a zis Radu?” a mai întrebat el. *Radu?* s-a mirat ea. *N-a zis-o Doru? Nu, nu Doru, Radu a zis-o, corect. Şi Doru ce-a zis, că parcă nu l-am văzut azi...* Dacă se gândea bine, Louisei i se părea că

Doru n-a mai trecut de multişor pe la sediu, dar n-a spus decât: „Max e ocupat să ne-o tragă, n-are timp de Radio Gavagai”.

Peste noapte s-a înteţit ploaia, temperaturile au scăzut şi, preţ de câteva zile, ştirile meteo le-au înecat pe cele despre proteste. Demonstraţiile n-au încetat, Calea Dreaptă şi Sutanele se ciocneau tot mai des, obligându-i pe jandarmi să-i despartă, în timp ce televiziunile nu mai invitau în platouri inşi cu păreri diferite, căci nu-i puteau ţine în frâu. Cu toate astea, sociologii spuneau că manifestanţii reprezentau doar treisprezece-paisprezece la sută din populaţie; în Bucureşti, de pildă, lumea se interesa mai mult de *city breaks* decât de politică. Tot atunci s-a semnat Brexitul, dar, ciudat, în UK era aceeaşi situaţie: deşi activiştii şi politicii se încăierau, populaţia se preocupa mai mult de agenda cotidiană. Louise nu pricepea de ce atât de puţini făceau gură, nu le era clar ce se întâmplă?, nu se prindeau că n-aveau legătură cu deciziile luate în numele lor?

Într-o dimineaţă, la sediu, a sunat-o fostul iubit. „Ce faci?” a întrebat-o. „Ce se vede”, a râs ea. Şi el, amuzat: „Vezi că dai foc!” Şi ea: „Asta fac de când ai plecat”. El era genul care se lua pe sine însuşi peste picior şi i-a zis că se simte aiurea fiindcă din cauza lui o să înceapă o revoluţie. „Şi-ţi pasă?” l-a repezit ea. „Ce ştii tu ce vreau eu? Tu nu mă cunoşti, te gândeşti doar la tine... Băga-mi-aş, mă faci să vorbesc ca o piţipoancă!” a mai spus Louise, înainte să-i închidă în nas. Furioasă, a ieşit pe hol şi a schimbat câteva vorbe cu Radu, fiind cât pe-aci să-l întrebe de Doru, căci, pe bune, nu-l mai auzise în ultima vreme, nu-i mai văzuse silueta prelungă şi zâmbetul preocupat, în timp ce se plângea de microbii de pe clanţe, WC-uri, hârtii.

„Ce ai?” s-a prins Radu c-o frământa ceva. „Nimic”, a zis ea şi a luat-o prin sediu. A băgat capul în biroul lui Doru şi a dat peste o tipă: „Cu ce te ajut?” a făcut aia. „Scuze, am greşit uşa”, a spus Louise şi a pornit pe culoare, chitită să găsească *semne* de-ale colegului dispărut. S-a dus în redacţie, a vorbit cu Vuia, cu Anca (ea încă o evita), s-a dus la IT-işti, apoi la contabili, pretinzând că vrea nişte bani în avans. Nici urmă de Doru, parcă nu fusese nicicând în clădire. Dând ochi cu Vlad, a dat să-l întrebe dac-o şti el ceva, dar i-a fost jenă.

Zilele au trecut. Louise lansa mesaje tot mai vehemente pe Radio Gavagai: statul ca raptor, statul ca distrugător al ideii de *workaholism*, statul condus de o gaşcă de impotenţi ce călăreau munca cetăţenilor. La finele fiecărui mesaj, îşi îndemna ascultătorii, cu glas filtrat, dar din ce în ce mai pătrunzător, „să-şi facă insula, să devină autonomi”; apoi

difuza ştiri cenzurate de marile agenţii de presă. Le primea de la userii de pe Awareness, fostul site de *media literacy*: interviuri cu activişti, proteste ţinute sub obroc, podcasturi trase pe blat, ba chiar *breaking news*, care, în vremuri normale, ar fi făcut deliciul televiziunilor; de exemplu, nebunia cu *Albalonga*, petrolierul detonat de Soviete în estuarul Scheldei, blocând portul Anvers.

Era încă toamnă când a căzut prima zăpadă. A nins abundent şi ecologiştii au blocat bulevardele, criticând inacţiunea vizavi de încălzirea globală. Aleseseră un moment prost: de câteva zile, în Bucureşti abia se circula. Transportul în comun era în colaps, zloata umplea străzile, plugurile primăriei zăceau în garaje, căci se scumpiseră combustibilii. Dând ochii cu verzii, orăşenii au luat foc: urlete, înjurături, bătăi; erau la capătul nervilor, mai ales că se auzea tot mai des de raţionalizarea alimentelor, recoltele putrezind pe câmp din cauza precipitaţiilor interminabile.

Într-o seară friguroasă, Calea Dreaptă şi-a chemat simpatizanţii la Sala Palatului. Nu-i speriase vremea rea, dar Vuia voia să joace după reguli consacrate: mediu liniştit, preluări TV, bufet pentru jurnalişti. „Ca mâine intrăm în *establishment*”, l-a luat Louise pe Bismut peste picior, intrând în foaier. Dar el, în şoaptă: „Las’ că schimb foaia!” „S-o văd şi pe-asta!” a pufnit ea, căci, influenţat de Vuia, Bismut se moderase.

Într-o zi, cei doi se plimbaseră prin Pădurea Comana. Ningea, se pusese un strat gros de zăpadă. Au luat-o agale spre luminişul unde fusese ucis, chipurile, Vlad Ţepeş. La dreapta, lacul îngheţat, plin de stuf, în jur, stejari pârâind în ger, la nord, pe o colină, clădirile fostei şcoli a Securităţii din Grădiştea. „Dragul meu,” a început moşul, „vorbeşti numai despre computere şi aplicaţii pe telefon... Crezi că aşa atragi lumea de partea noastră? Ce-i aia să spui că cipurile ne vor dirija viaţa? Eu te-aş ruga să fii mai atent, nu-l simţi pe Chimir că-ţi suflă în ceafă? Nu-i vorbă, el bagă cu averile şi cu proprietatea, zici c-abia aşteaptă să ne taie pe toţi, dar nici tu nu eşti mai breaz! Parc-ai fi de gheaţă, aşa vorbeşti... În fond, ce vrem noi? O societate pentru IT-işti? Una pentru lumpeni? Nici gând! Noi vrem ceva previzibil: familie, job, concediu, pensie... De ce sperii lumea? Chimir ducă-se naibii, dar tu? OK, te excită inteligenţa artificială; o fi bună, nu zic, dar oamenii n-o pricep, n-au cum, că-s bătuţi în cap! Sutanele s-au prins că vorbeşti la pereţi, au *simţit*, ticăloşii, că de-aia urlă în pieţe: «Daţi-i lui Bismut, bă, un grant la Hollywood, trimiteţi-l să-şi vadă de SF-urile lui!»„

„Zeloţii nu sunt tâmpiţi,” a replicat Bismut, „ei înţeleg tot ce spun”.

Dar Vuia: „Eu îţi recomand să fii precaut. Dac-o mai ţii aşa, pierdem partida. Ce Dumnezeu, vrei să-l *luăm* pe Chimir în braţe?”

La Sala Palatului a venit multă lume, se înghesuiau şi pe strapontine. Verzii erau de faţă, Sovieţii trimiseseră o delegaţie, iar Parlamentul aşijderea – comisia pentru minorităţi, cel puţin, ocupase, în păr, primul rând.

„Spuneţi-mi George”, şi-a început Bismut discursul, făcând-o pe Louise să tresară. Nu-l asociase nicicând cu numele de botez; pentru ea, el era Bismut şi basta. Cuvântarea promitea să fie cuminte, cu atât mai mult cu cât spectatorii erau aleşi pe sprânceană, dar n-a trecut mult şi din public s-au ridicat strigăte şi fluierături: „Cin’ te păpuşează, bă? Cin’ te plăteşte? Marş la tine în Analistan!”

Pe când scandalagiii erau daţi afară, Bismut a trecut la ironii şi atacuri *ad hominem* (călduţe, ce-i drept), după cum îl învăţase PR-ul, făcându-i pe zeloţii vechi să privească în lături, jenaţi: păi, ăsta-i discurs?, unde-s alegerile dinamice?, de ce nu zice nimic de banii marilor corporaţii, care trebuie să se reverse în programe publice?, a uitat că cetăţenii sunt adevăraţii *stakeholders* ai societăţii?

„E la fel ca ceilalţi”, a comentat cineva, în timp ce ici-colo se şoptea: „Gavagai”, „Gavagai”, singurul pol care alimenta flacăra unei revolte reale.

„Nu-i lua în seamă”, i-a şoptit Radu.

Bismut însă, roşu la faţă, a dat deoparte hârtia pe care-şi notase ideile, s-a uitat într-o parte şi-n alta, de parcă nu se putea aduna, şi brusc a întrebat: „Există vreun *om* printre ticăloşii de la putere? Dacă da, vreau să-l văd. Ei, acolo sus, nu-şi *dau* seama că n-avem pe cine vota? Un om, să ne arate un *singur* om, căci am vorbit, am strigat, am protestat, dar n-au ţinut cont de nimic!” „Ce faci?” s-a speriat Radu, numai că Bismut s-a pornit şi mai şi: „Am vrut linişte, am sperat c-o s-o rezolvăm paşnic, dar ne-a ajuns cuţitul la os. Ce cred *ei*? C-o să tăcem la nesfârşit? Că rămânem cu mormăitul? Iar voi credeţi cumva că n-avem cum să *dăm* cu ei de pământ? Vă îndo*iţi*, vă e fri*că*?” „Nu ne e frică, nu ne îndoim”, a vociferat sala, simţind că ia o gură de aer. „Oh,” a surâs Bismut, „v-aţi săturat! V-a ajuns până peste cap, nu-i aşa? Eu v-am spus că va veni o zi când n-o să mai suportaţi, v-am spus c-o să trebuiască *să-i nimicim*! Ei, bine, acea zi a venit! N-o să ne fie uşor, n-o să schimbăm lumea bătând din palme, dar hai să jurăm, aici şi acum, că mergem peste politici şi-i *fă-râ-măm*! Noi vrem cinste,

ei fură, noi vrem investiţii, ei sunt birocraţi, noi facem proiecte, ei taie frunză la câini! Vă jur că n-o să am pace până nu le smulgem puterea din mâini, noi, cei ce ne purtăm singuri de grijă, dar care ne uităm şi-n jur, la *sărmani*! N-o să am pace până n-o să-i zdrobim, n-o să am *nicio clipă de pace* până nu ne luăm *viitorul înapoi*! Avem insule, suntem autonomi, credeţi-mă: o să-i *zdrobim*! Spuneţi-mi George, căci sunt dintre voi şi-o vă scap de trecut! Spuneţi-mi George, căci azi şi aici, declar clasei politice războiul total! Monstrul va muri, monstrul va muri!”

„Mon-strul va mu-ri! Mon-strul va mu-ri!” a izbucnit publicul ţâşnind din scaune, în timp ce Bismut părăsea scena grăbit, ca şi cum voia să scape de lumea ce dădea fuga la el. „M-am speriat, am crezut că te-ai stricat şi tu,” ţopăia o poetă în urma lui, „dar eşti la fel, eşti la fel!”

„Ai înnebunit?” l-a luat Vuia în culise. „Ţi-am zis să schimbi foaia, nu să pui foc!” Şi Bismut: „Dacă nu vorbeam aşa, dispăream ca mişcare”. „Bravo, bravo!” l-a îmbrăţişat Louise. La care el, în şoaptă: „Vreau să dăm cât mai repede de cei de la Radio Gavagai!” Ea era cât pe ce să-i spună adevărul, dar cum să uite că Bismut şi Vuia i-au dat un dosar *fake*? Cum să uite că Igel e mort?

Deîndată ce şi-a zis asta, vocile din jur au devenit distincte, de sine stătătoare cumva, ca şi cum le auzea cu mii de urechi, ataşate la mii de creiere. Aerul se lichefia, mirosurile se prefăceau în ceva *zgrunţuros*, iar două femei care părăseau sala, îmbrăcate în fuste-pantalon cum ea nu văzuse nicicând, i-au lăsat impresia că dispar într-o lume alăturată, târând sute de ani şi milioane de oameni pe urmele lor.

Louise s-a dus la cea mai apropiată fereastră: a privit străzile scăldate în ploaia îngheţată, lumina lichidă a reclamelor, maşinile şi autobuzele împotmolite pe carosabil şi, dintre toate semnele pe care i le putea da Bucureştiul, s-a pomenit că-l pierde pe Doru din minte: chipul îi era vag, mersul îi aducea cu al unei fantoşe, glasul i se dilua în flecăreala foştilor prieteni, tovarăşi, amici, ba chiar şi în încruntarea severă a lui Vuia – unchi, tată, ce i-o fi fost. Oraşul îi dădea *delete* pe bucăţi, îl deporta din substanţa clădirilor şi a bulevardelor, făcând loc unui caiet furat şi unei poze alb-negru din Delea Veche.

Când Louise s-a reîntors printre tovarăşii ei, Slav îi strângea mâna lui Bismut: „Felicitări! Îţi place să rişti”, zicea. „Ne-ai făcut,” râdea Chimir, „sigur te cheamă George? Nu cumva Ştrul?” întreba, făcându-l pe Bismut să i-l arate pe Vuia cu coada ochiului, numai că bătrânul n-

avea chef de prostii, voia să-i aducă cu picioarele pe pământ: „Toţi o să sară pe noi," i-a reproşat lui Bismut, „toţi o să ne caute nod în papură după discursul tău! Ce ţi-a venit?"

„N-aţi văzut că publicul era ca şi mort?" a replicat Bismut.

După o săptămână, confruntările au escaladat. Prima mutare a făcut-o Slav, inocent, într-o emisiune *kult*, unde a dezbătut cu Şcolici şi Pârşu un curent artistic uitat: Bauhaus, şcoala utilitariştilor de pe vremea Republicii de la Weimar. Înainte să ucidă zeci de progresişti pe insula Utoya, Anders B. scrisese că Bauhaus „a fost un rezervor de marxism, care a subminat Occidentul", aşa că Slav & co. au criticat curentul cu pricina, dorind să arate că orientarea lor e de dreapta după ce discursul lui Bismut îi făcuse pe mulţi să-i acuze că sunt de stânga. Prin urmare, Slav a susţinut că la Bauhaus ideologia bătea utilitarismul, căci, întreba el: „De ce-ai construi acoperişuri plate, care ţin umezeala, în Nordul Europei, unde plouă şi ninge? O faci ca să semnalezi că înfrunţi masculinitatea şi autoritarismul la care trimite acoperişul în pantă!"

Max a sunat în platou şi i-a atacat în direct: „Aţi şi uitat că Bismut i-a citat pe comuniştii de la Radio Gavagai! Să vă amintesc cum a plâns cu lacrimi de crocodil pe umărul *sărmanilor*? De ce Şcolici, ca să justifice alegerile dinamice, susţine că sumedenie de alegători mor şi că, la finele unei legislaturi, Parlamentul e irelevant pentru că reprezintă mii de defuncţi? Umblaţi cu cioara vopsită, domnilor, sunteţi neomarxişti!" „Şi dumneavoastră fascist!" şi-a pierdut Şcolici cumpătul. „Dacă eram fascist," i-a răspuns Max tăios, „mi-aţi fi vorbit de pe un pat de spital". „Domnule Murgescu," a intervenit moderatorul, „ce vorbe-s astea?" „I-am reamintit domnului Şcolici ce înseamnă fascismul. Spre deosebire de dânsul, eu nu cochetez cu totalitarismul." „Mai bine v-aţi vedea de proces," s-a băgat Pârşu, „nu vă acuză nimeni de totalitarism, ci de privatizări ilegale". Şi Max, voios: „Credeţi că privatizarea unei uzine e diferită de a unei edituri?"

În cinci minute, Facebook a luat foc, zeloţii s-au năpustit pe străzi, iar Sutanele s-au strâns în faţa postului TV din care Şcolici, Slav şi Pârşu au fost scoşi sub protecţia Jandarmeriei. „Huooo, comuniştilor! Politrucilor! Securişti în blană de oaie, huoooo!" strigau oamenii lui Paisie.

A doua zi, cu noaptea-n cap, Gaftoi l-a săltat pe Max de la domiciliu, agitând spiritele şi mai şi. Presa s-a strâns în faţa Ministerului Public, orele au trecut, Max nu mai ieşea, presa şi *social media* comentau

situaţia în fel şi chip. Pe seară, avocaţii lui Max au prezentat un comunicat sobru, de parc-ar fi fost purtătorii de cuvânt ai unui oficial: „Domnul Murgescu a fost reţinut pentru, citǎm, «instigare la violenţă în cursul unei emisiuni TV», după ce Parchetul s-a autosesizat la sintagma «mi-aţi fi vorbit de pe un pat de spital». Avem de-a face, bineînţeles, cu un abuz al organelor de anchetă. În ceea ce ne priveşte, vom contesta cererea de arestare preventivă, deoarece, prin măsura luată, Parchetul îngrădeşte dreptul la liberă exprimare, intimidându-l nu doar pe clientul nostru, ci întreaga societate”.

N-a trecut mult şi Sutanele au pornit în marş către Ministerul Public, cerând eliberarea lui Max, dar nici Calea Dreaptă n-a stat cu mâinile-n sân şi a ocupat Parcul Izvor, acuzând „imixtiunile unei organizaţii extremiste în actul de justiţie”. La ora douăzeci şi unu, purtătorul de cuvânt al lui Garfield-vomit a pus paie pe foc declarând că Guvernul va da o ordonanţă de urgenţă pe legile justiţiei, incriminând abuzurile Parchetelor. Fireşte, zeloţii au interpretat că ordonanţa îi era dedicată lui Max, drept care n-au mai plecat din Parcul Izvor. „Credeţi că ne sperie ninsoarea?” le râdeau ei în nas jandarmilor. La rândul lor, Sutanele au acuzat Calea Dreaptă de presiuni asupra executivului şi n-au mai părăsit piaţa din faţa Ministerului Public, un spaţiu în care de regulă se ţin concerte de rock şi târguri de bere. Până dimineaţă, grupările, despărţite de o aruncătură de băţ, s-au luptat în sloganuri şi au sărit când şi când la bătaie, numai că Jandarmeria s-a vârât între ei, împiedicând vărsarea de sânge.

A doua zi, şeful ierarhic al lui Gaftoi a constatat că „au fost încălcate dispoziţiile legale în ceea ce priveşte aducerea lui Max Murgescu la Parchet”, punându-l în libertate *înainte* de înfăţişarea la judecătorul de drepturi şi libertăţi. Gaftoi, prins de ziarişti în faţa Parchetului, n-a comentat – negru de supărare, s-a dus val-vârtej la maşină. La ora aia, încă putea fi oprit tăvălugul, numai că Max (unii zic c-a făcut-o special, ca să scape de proces) a ţinut un *speech* pe trotuar, într-o manieră care n-avea cum să *nu* pună pe jar Sutanele Negre: „Slavă Celui de Sus că nu suntem un stat totalitar, după cum vrea Calea Dreaptă!” şi-a făcut el cruce, uimindu-i pe toţi. „Slavă Celui de Sus că justiţia noastră nu acceptă excesele unor procurori discreţionari! Slavă Celui de Sus că cei ce ne trollează viaţa (hopa!) din tranşee *online* s-au demascat! Jos comunismul, jos fascismul! Doamnelor, domnişoarelor, domnilor: sunt liber! Oare voi, însă, jurnaliştii, veţi fi liberi să vă exprimaţi sau o să vă faceţi carte de muncă la Radio Gavagai ca să vă spuneţi păsul?” A mai zis două-trei lucruri, cum ar fi că nu e necesar

să fii zelot ca să vezi nedreptăţile sau că ipocrizia e direct proporţională cu preţul hainelor pe care le porţi (el era în jeanşi), după care a plecat relaxat. Sache îl aştepta după colţ.

Era o dimineaţă senină, neobişnuită în ultimul timp. La prânz, cerul s-a făcut roşu aprins, ca un amurg abătut mai devreme peste oraş; unii au dat vina pe o furtună saharianã, care lansase o mare masă de pulbere peste Balcani, dar alţii ziceau că nici gând de aşa ceva, căci în deşert, surprinzător, era potop, oraşul Tamanrasset, de pildă, fiind luat pe sus de viituri cumplite. Mulţi au zis că „ni se arată un semn” şi au umplut *social media* cu mesaje alarmiste: veneau vremuri grele, poate chiar un război. Pe seară s-a înseninat, numai că s-a făcut atât de frig, încât chiciura a îmbrăcat clădirile, carosabilul şi copacii. Aerul zăcea, cerul era plin de stele, în oraş domnea o linişte nefirească, până şi claxoanele se auzeau ca din studio. La miezul nopţii, s-a luat curentul. Ici-colo s-au aprins lumânări la ferestre, pe bulevarde se târau farurile răzleţe ale unor maşini – de-acum, nu Bucureştiul era în Bărăgan, ci Bărăganul conţinea un accident geologic: cartiere seci socialiste, înrudite cu frustrarea lui le Corbusier, case neobrâncoveneşti, art déco, brutaliste, străduţe întortocheate, trasate peste fostele drumuri negustoreşti, ele însele bătute de-a lungul vechilor poteci ale codrilor, parcurse odinioară de lupi, vulpi, râşi şi mistreţi; Capitala, o geometrie haotică, urma îngheţată a unui bocanc gigantesc.

Ascuns în Sala Norvegiană, Cocârţ a fost informat că a crescut numărul maşinilor intrate pe la vămile Nădlac, Borş şi Porţile de Fier. A doua zi, mai rău: sumedenie de maşini intrau pe la Huşi, Sighetul Marmaţiei şi Siret. Garfield a primit un raport similar, dar, fiindcă nu-l înghiţea pe Cocârţ, n-a luat legătura cu el; în schimb, au folosit amândoi canalele la care îi îndrituiau funcţiile, ventilând informaţia pe căi subterane, ceea ce numai liniște n-a adus. Totuşi, străzile au rămas goale mai bine de o săptămână. Mulţi au dat vina pe ninsorile abundente declanşate între timp, dar lumea, simţeau toţi, aştepta doar un motiv ca să-şi dea frâu liber furiei.

Motivul a fost un articol semnat de Lică, intitulat „Până unde se întinde Europa?” Lică scria că în 1938 Europa se întindea de la Atlantic până în Cehoslovacia, ţară abandonată de Anglia şi Franţa în mâna lui Hitler, de parc-ar fi fost un dominion pentru care nu merita să ţii cont de principii. În 1948, Europa ajungea până la Cortina de Fier, dincolo de care dormitau guberniile ruseşti, iar în anii ’90 Europa a înghiţit sateliţii URSS, pentru ca apoi, aceeaşi Europă să încapă pe mâna unor politici „mai tâmpiţi decât liberalii şi mai răi decât comuniştii, agenţii

unui postcolonialism ce anula idei, obiceiuri şi gusturi. *Enter the neomarxists!*” clama Lică (îl şi vedeai cum rânjea), numai că, scria el, „noii politici habar n-au cu ce se mănâncă Marx, căci, pe lângă tradiţii, ei anulează la pachet şi istoria. În fond, dânşii nici nu-l citesc pe Marx, căci *Das Kapital* n-are acţiune şi efecte speciale, dar ce pretenţii să ai de la nişte suferinzi de astigmatism social?”. Din cauza lor, observa autorul, conservatorii români visau la victoria unei drepte occidentale *eliberatoare*, ceea ce, atrăgea el atenţia, „ne-ar termina, căci ce interes ar avea dreapta Vestică să sprijine Estul? E cineva atât de naiv, încât să creadă că va renunţa la *Drang nach Osten*, teza care a mânat-o încoace mereu? În fond, vorbim despre pieţe de desfacere, protecţionism şi guverne cu capul plecat, aşteptând ordine de la NATO, o maşină de făcut bani pentru un Stat Unit (sic!) care produce arme şi combustibil”.

A doua zi Louise i-a replicat lui Lică pe site-ul Căii Drepte: „Când scrieţi despre tradiţii, vă referiţi la opresiunea endemică de la noi? Când lăudaţi familia clasică, aveţi nostalgia violenţei casnice? Apropo, mortalitatea infantilă face parte tot dintre obiceiurile noastre străbune? Terminaţi cu ipocrizia, căci libertatea după care plângeţi e clientelismul de tip românesc, iar drepturile după care tânjiţi nu sunt proprietatea comanditarilor dumneavoastră, ci ale tuturor. Câte şcoli am fi putut construi cu banii furaţi de politici? Câte spitale am fi putut ridica, dacă nu exista parandărăt? Câţi oameni inteligenţi am pierdut, pentru că mafiile de partid tronează în capul mesei?

Ah, scuzaţi-mă! Asta e tradiţia noastră verificată în timp!”

După câteva zile, tatăl lui Bismut a reapărut în oraş. După ce şi-a rezolvat treburile, a luat masa cu Louise şi cu fiul lui la restaurantul La Mama, lângă Ateneu. Era fericit, casa şi livada reintraseră în patrimoniul familial.

„Nu treceţi într-o zi pe la Malul cu Flori?” a întrebat clipind şugubăţ. Louise n-a ştiut cum s-o ia, dar şi-a zis că omul era vesel (îl ajuta şi vinul, din care bea pahar după pahar) şi a promis că vor veni cu prima ocazie. În contrapartidă, i-a propus: „Rămâneţi peste noapte la noi!” făcându-l atent că prognoza meteo era groaznică.

Dar Bismut: „Avem şedinţă, Louise. Ce faci, îl chemi ca să-l lăsăm singur?”

Tatăl a căscat ochii: „Măi, Ghiţă, crezi că-s copil? Ţi se pare că nu-s în stare să-mi port singur de grijă?”

Ghiţă? s-a mirat Louise. *Ghiţă de la Gheorghe*, şi-a zis, amintindu-şi că, din trei vorbe („Spuneţi-mi George”), Bismut îşi anulase numele real la Sala Palatului. *Şi cu taică-său ce-o fi având?* s-a mai întrebat.

„De ce nu vrei să vină la noi?” a tăbărât ea pe Bismut când tatăl a ieşit să fumeze. A primit un răspuns în doi peri, care a enervat-o în asemenea hal, încât s-a gândit, răutăcioasă, cum ar fi fost dacă Bismut şi-ar fi început discursul zicând: „Spuneţi-mi Gheorghe!” *Pe de altă parte,* nu-i ieşea ei din minte, *cum de s-a ajuns de la Gheorghe la Bismut?*

Întors de la ţigară, tatăl i-a liniştit: „Nu rămân la voi, c-am bilet la tren. Maică-ta,” i-a surâs el cald lui fi-su’, semn că nu-i purta pică, „abia aşteaptă să vadă actele pe casă... Şi-altfel, ce mai faceţi? Tot cu lupta, tot cu lupta?”

„Tot cu lupta,” a răspuns Bismut rece, „câinii ăştia nu se lasă. Dacă n-am mai avea atâţia hoţi...” a zis el, dus pe gânduri. Nici taică-său nu-i suporta, numai că, după cum a ţinut să remarce, erau hoţi şi hoţi. „De pildă, Canta”, l-a taxat Bismut. „Păi, la el mă refeream,” a spus tatăl naiv, „am fost curios dac-o să zică ceva despre tine. Ei bine, n-a zis nimic!” „Fiindcă-i uns cu toate alifiile”, s-a încins Bismut. Dar tatăl: „Uns-neuns, te-a făcut mai bogat, Ghiţă”.

Iarăşi Ghiţă, s-a îmbujorat Bismut. „Nu Canta m-a făcut mai bogat,” a izbucnit el, „casa şi livada erau ale noastre”.

„N-aveai decât ce aveai”, i-a atras atenţia taică-său. „În România, ce ai nu-i totuna cu ce e al tău.”

După şedinţă, în drum spre casă prin palele viscolului timpuriu, Louise s-a luat *rău* de Bismut. Nu i-a vorbit de joaca de-a numele, în privinţa asta îl pricepea, deşi, cinstită să fie, nu se prindea de ce un nume ca Vasile, să zicem, suna ca dracu la noi, în timp ce-n engleză Basil suna boiereşte. Ce-i drept, românii dispreţuiesc uşor, iar Gheorghe e mai plin de glod decât George, plus c-avem şi damblaua că ţăranii sunt nişte cretini care nu merită respect. Momentan însă, îi reproşa lui Bismut cum se purta cu taică-său, iar el i-a povestit de femei *braconate* la chefuri, înşirate precum cărnurile în frigare (exact astea au fost cuvintele), arătând că supărările lui veneau de mult mai departe, deşi, dacă Louise se gândea bine, poate că tocmai sinceritatea lui era semn că umbla cu cioara vopsită. În fond, nu îi dăduse el zâmbind larg, stând alături de Vuia, falsul dosar al lui Chupka?

Disputa nu le-a prins bine. Ajunşi acasă, Bismut a rămas în sufragerie, iar ea s-a băgat în dormitor, pregătind mesajul de a doua zi pentru Radio Gavagai:

„Cumpărăm maşini, benzina şi taxele de drum le plătim, cumpărăm bilete de tren şi de avion. Ce face statul pentru dreptul nostru la deplasare? Nimic! Ne ducem oriunde, cum vrem şi când vrem, fără să avem nevoie de stat! Făceţi-vă insule, fiţi autonomi!”

Trecuse o lună de când nu se mai adresa *indivizilor*: de acum, vorbea de sănătate comunitară, de uniuni agricole, de firme stăpânite de angajaţi, îndemnându-i pe tineri să trăiască în *squaturi*, iar pe cei între două vârste să-şi cumpere case de vacanţă în grup. Audienţa îi crescuse, s-a scris despre Gavagai pe portalul Microsoft şi pe Google News, drept care Max a replicat (cam subţire) prin clusterul lui de pe Facebook, sugerând ca emisiunile radioului să înceapă cu sloganul „Progresişti din toate ospiciile, uniţi-vă!”.

Dimineaţă, când Louise s-a văzut cu Vlad, i-a zis că ar trage o tură cu Dacia din care emitea Gavagai. Puştii cu maşina erau precauţi însă: treaba mergea brici, de ce să facă breşe în securitate luând-o pe jurnalistă cu ei? Mai bine îşi punea pofta-n cui decât să rişte să atragă Poliţia pe urmele lor.

Contrariată, Louise a luat un Uber şi a plecat la sediu. Ningea fioros, se circula vraişte. La un semafor i-a mai trecut supărarea, căci şi-a auzit glasul filtrat, dat la maximum, dintr-un Volvo. După câteva minute, trecând pe lângă Marele Mall Medical, l-a văzut pe Lică: îndoit de şale, se căznea să scoată dintr-un taxi o femeie palidă, numai piele şi os, care abia sufla. Un bodyguard a dat fuga la ei cu un brancard, a băgat în buzunar o bancnotă şi a cărat-o pe bolnavă prin zloată. Jurnalistul se uita în jur ca un animal hăituit: nu clipea când fulgii îl loveau peste faţă şi vorbea dând din cap, ca şi cum avea Parkinson. La un moment dat, a apărut Sahib, medicul pe care Louise nu-l plăcea, şi i-a băgat pe Lică şi pe femeie în spital.

„A păţit Lică vreo belea?” s-a interesat Louise, odată ajunsă la sediu. „Are nevastă-sa cancer,” a spus Chimir, „de ce întrebi?” Louise a povestit faza de la Marele Mall Medical: o dăduse peste cap imaginea soţiei lui Lică, „un cadavru viu”, după cum zicea. Şi Chimir: „Pfuai, să vezi că i-au aprobat ăia de la asigurări tratamentul! Ştii cât costă o cură? O sută cinzej’ de mii. Ce baftă! Dacă nevas’sa e naşpa, animalul ăla o să mai tacă din gură”. „Ţi se pare că asta e baftă?” i-a reproşat

Bismut. La care Chimir, ismenindu-se: „Păi, trimite-i urări de viaţă lungă – şi lui şi lui Max”.

Şedinţa de prânz a fost furtunoasă. De o zi se ieşea iar în stradă: Sutanele trecuseră la sumane de blană şi-şi făcuseră bivuac în Piaţa Constituţiei, de unde urlau la zeloţii strânşi non-stop în Parcul Izvor. Vuia credea că nu mai era mult şi-o să se ajungă la confruntări, cu atât mai mult cu cât nu aflase nimic despre cei care intraseră cu maşinile în ţară în urmă cu o săptămână. Unde se ascundeau? Voiau să incite la lupte de stradă, ca-n ’89? Îi lega ceva de Radio Gavagai?

„Dacă-i pe-aşa,” a propus Louise, „hai să ocupăm definitiv Parcul Izvor”.

„Pe viscolul ăsta?” a replicat Radu, făcând-o să-şi amintească, bizar, de Doru: îi era tot mai greu să-şi evoce trăsăturile lui, iar cârtelile lui, neauzite de atâta vreme, dispăreau într-un cor surd, îndepărtat. N-a adus-o cu picioarele pe pământ decât glasul vesel al lui Chimir: „Dă-l încolo de viscol! Ne-mbrăcăm gros. Nu dăm înapoi niciun pas”.

Louise a mai venit atunci cu o sugestie: dacă tot ninge *aşa* de tare, ce-ar fi să organizeze jocuri de iarnă în Parc? Să facă un patinoar, un *halftube* de snow-board, o scenă pentru muzică *indy*, iar accesul să fie plătit în *notgeld*.

„Te-ai ţăcănit?” a întrebat-o Vuia.

„Păi, avem simpatizanţi printre ăia cu muzici şi sporturi extreme. Lor le-ar plăcea o... Tabără de Iarnă!” a găsit ea un nume.

Pufnind în râs, Vuia a dat înapoi: „Tabără de Iarnă să fie. Dar îmi faci un proiect cum ştii tu, bine?” Realizase că Tabăra de Iarnă putea fi un magnet pentru *crowdfunding*. Deşi nu mai făcuse aşa ceva, Louise s-a pomenit că scoate din ea sumedenie de idei: să monteze corturi de-a lungul a două căi, perpendiculare între ele: una de la gura de metrou spre parcarea Fosei Septice, iar cealaltă între parcul de câini de la Alpha Bank şi terenul de sport de lângă Institutul Cantacuzino. Ecologiştii au propus (şi aşa s-a făcut, din motive de PR) ca la marginea Taberei să se ridice igluuri în care, pretindeau ei, traiul era mai bun decât în cort. Tabăra mai necesita un punct sanitar, o cantină cu bucătărie, un atelier în care să se confecţioneze bannere, abţibilduri, brelocuri şi obiecte artizanale, ba chiar şi un cort-bibliotecă. La ora aia, ei n-o ştiau, dar Tabăra avea să capete o viaţă cu mult peste ceea ce îşi imaginase Louise, care se inspirase din

taberele urbane din Bucureşti (1990), de pe Wall Street (2009), din Piaţa Taksim (2013) şi din Kiev (2013 – 2014).

În aceeaşi zi, pe seară, lovitură de teatru: Lică a fost invitat la GigaNews, la emisiunea Cantropului, de care-l lega o ură veche; de astă dată era binevenit, căci îl ataca pe Max din toate poziţiile. I-a trecut în revistă trecutul, a povestit cum decurgeau şedinţele găştii lui, unde se ţineau, cine participa, a amintit de firmele petroliere din Uganda, legate de Federaţia Rusă, ce mai, a vărsat tot. Cantropul ridica din sprâncene, mima uluiala; la un moment dat, i-a reproşat lui Lică articolul „Până unde se întinde Europa?”, dar n-a insistat, căci oaspetele, dorind să arate că s-a întors pe calea cea bună, a plusat cu o dezvăluire şocantă: „La ei, la Securitate, exista un caiet în fondul special, scris de Emin. Ştiţi că Max e expert în caietul cu pricina?” Şi Cantropul: „Are Max habar de Emin?” „Emin,” a replicat Lică, „era sarcină de serviciu la securiştii de rang înalt. Ciudat e că protestele din ultima vreme au început după ce caietul a dispărut”.

„Domnule,” s-a frichinit Cantropul, „am spectatori serioşi, ce-i cu prostiile astea?”

„Dacă mă credeţi, bine, dacă nu, nu, dar asta-i realitatea.”

„Păi, ce legătură au protestele cu un amărât de caiet?” şi-a jucat Cantropul sprâncenele.

„Nu e orice caiet. Poetul naţional...” „Lăsaţi-mă, vă rog, cu poetul naţional,” a întins Cantropul palmele într-un gest de refuz, „poetul naţional e un slogan fără bază!” Lică a dat din cap, de parcă nu se putea hotărî dacă să-i dea dreptate, şi a reluat: „În caiet sunt trimiteri la politica externă germană din secolul XIX, la un *lebensraum avant la lettre*, mai precis”.

„Şi ce treaba a avut Emin cu aşa ceva?” s-a încruntat Cantropul.

„Păi, era germanofob.”

„Ba eurofob!” i-au scăpărat ochii Cantropului. „Eurofob, antisemit... Cine să fure caietul unui asemenea... *individ*?”

„Orice naţionalist-ortodox. De pildă, Paisie.”

„Paisie poate obţine caietul oricând. E prieten cu Max.”

„Greşiţi, sunt doar tovarăşi de drum. O să se sfâşie între ei, fiţi atent la mine!”

A doua zi, Macu a scos de la naftalină clusterul pregătită pentru televiziuni. Nou-veniţii n-aveau multe idei; în schimb, îi cunoşteau *perfect* pe colegii de platou şi, deîndată ce aceştia deschideau gura, trimişii lui Macu ştergeau cu ei pe jos, scoţându-le la iveală trecutul, compromisurile şi orice altceva discutabil.

„Începe, nu mai e mult”, a zis Vuia la şedinţa de seară.

Cei din jur s-au foit, aţâţaţi de îngrijorarea rudă cu veselia ce-i cuprinde pe oameni înainte de acţiune. Louisei însă, i-a sărit în ochi că Vuia privea la Radu cu o duioşie nelalocul ei, de parcă el i-ar fi fost fiu şi Doru n-ar fi existat niciodată.

60. MAMA LOUISEI. LUPTE DE STRADĂ

Intrând în apartamentul mamei, pe Louise o loveşte mirosul de urină. În hol, în faţa bucătăriei, o vecină se fâţâie cu mâinile în şolduri: „Să ştiţi că nu v-am chemat degeaba!” o întâmpină pe Louise, cântărind-o din ochi. *Pantalonata*, trebuie că-şi spune, *nu dă pe la noi, ăştia bătrâni!*

„Mulţumesc că m-aţi sunat”, face Louise. „Ion unde e?”

„Păi, l-a mai văzut careva? Lipseşte de-o săptămână.”

În clipa aia, mama începe să zbiere. O luase de dimineaţă: ieşise în viscol în cămaşă de noapte, vecinii o aduseseră înapoi şi, odată intrată în casă, se repezise în baie, muşcase dintr-un săpun, apoi se pusese pe spart pahare şi farfurii.

„De-aţi şti ce putere are!” face vecina. „N-ai zice când o vezi.”

Louise se duce în dormitor: „Ce-i cu tine, mamă?”

„Curvo”, îi strigă mama. „Curvo, curvo, curvo!”

E-n pat, urlă, înjură, *vrea sex*! Louise se îngălbeneşte.

„De-o săptămână ne ţine aşa,” o toarnă vecina, „a dat peste cap toată *scara*, nu mai putem să dormim”. Şi Louise, în timp ce sună la SMURD: „O s-aveţi linişte, vă promit”. Vecina se îmbunează: „Măcar de s-ar face bine, biata de ea... Of, dacă era Ion acasă, nu se ajungea aici”, adaugă, ieşind din apartament.

Unde-i Ion? se înfurie Louise. *De ce a trebuit ca vecinii să vadă mizeria asta? Ce-o să zică despre noi, despre mine?* Deodată, o apucă ruşinea:

dacă mă gândesc la mine când mama e în halul ăsta, sunt la fel ca Bismut când pretinde că nu-l cheamă Gheorghe.

Televizorul merge în gol. Moderatorii sunt turbaţi: lupta care începuse dimineaţă, pe Chei, se întindea în oraş. *Ce naiba, ieri era linişte*, îşi zice Louise. Şi mama, din pat: „Tu de ce nu eşti în stradă cu colegii tăi?" „Nu lucrez la TV", răspunde Louise, dându-şi seama că maică-sa vorbise normal. „Vorbeam de *cafteală*, nu de TV", reia mama, ca şi cum n-ar fi avut niciodată nimic, dar, brusc, o cuprinde iar furia. Louise se repede în dormitor, dă s-o aşeze în pat. „Nu mă-mbrânci," urlă mama, „te-am spălat la cur când erai mică, de ce mă baţi?, de ce mă baţi?"

Soseşte ambulanţa. Vecina revine în apartament. Doctoriţa zice că e caz de internare, numai că nu e loc în spitale: din cauza luptelor, camerele de gardă s-au umplut de răniţi. „Şi noi ce facem," strigă vecina, „de-o săptămână nu mai dormim!" „De ce nu ne-aţi chemat până acum?" o ia doctoriţa. Şi vecina: „Nu era treaba mea! Bătrâna are copii!" zice şi, ieşind, zbiară pe scară, ca s-o audă vecinii: „Dracu' ne ia, n-au loc la spital". Louise o întreabă pe doctoriţă: „Ce se întâmplă cu mama dacă n-o putem interna?" „Nu ştiu", ridică ea din umeri. O ia totuşi pe bătrână cu ambulanţa.

Pe străzi, jale: viscol, şleauri, lume alergând printre maşini. Se urlă, se strigă lozinci, se aruncă cu bucăţi de gheaţă, cu pietre. Ambulanţele sună de zor din sirene, maşinile claxonează, paramedicii scot capul pe geam, răcnesc la trecători să se dea la o parte. „Doamne, unde-o s-ajungem?" face doctoriţa. Şi şoferul: „La balamuc, doamna doctor! Nu ne-ajungeau înfometaţii din parlament, acum ne-am pomenit *şi* cu Sutanele şi Calea Dreaptă pe cap! Alţi hămesiţi!"

Ce dracu' se întâmplă? se întreabă Louise. *Dimineaţă era linişte...*

Salvarea ajunge la UPU: tărăboi, capete sparte, răcnete, sânge. „Aici trebuia să venim?" se miră Louise. „Păi, ăsta-i spitalul de nebuni," zice doctoriţa, „dar au adus răniţi şi aici. Mai e puţin şi-i ducem şi la atelierele de croitorie". Dar mama: „*Ce* ateliere de croitorie? Pe lume nu mai sunt croitori! Auzi, Louise, eu am avut vreun servici, ceva? Cu ce m-am ocupat?"

Doctoriţa o lasă în grija cuiva, pleacă în fugă: „Gata, vin!" urlă în staţie.

Pe hol, medici, asistente, brancardieri. Răniţii zac pe scaune, pe tărgi, pe podea, dar vin alţii şi alţii, s-a spart ţeava cu buşiţi, sângerânzi şi

bătuţi. Louise îl sună pe Bismut, îi zice că mama s-a mai liniştit, dar că ea, una, îşi pierde capul aşteptând să vină un medic, fiindcă în gardă e o aglomeraţie de nedescris.

„Şi pe străzi e nebunie curată”, spune Bismut. „Sunt mulţi răniţi la spital?”

„Ca la război. Ce naiba se întâmplă?”

„Război, i-ai zis bine”, zice el şi închide.

Din reflex, Louise dă să facă fotografii, dar o asistentă o saltă pe mamă din scaun, o duce în sala de consultaţii. Mama face spume la gură, asistenta o trânteşte într-un pat: „Are epilepsie?” întreabă. „Nu, e doar agitată”, spune Louise. „Dacă n-are epilepsie, de ce face spume la gură?” rânjeşte asistenta. „Nu ştiu, nu-s medic”, ia foc Louise. „De fapt,” îşi aminteşte ea, „mama a mâncat săpun!” „Păi, ziceţi aşa!” pufneşte asistenta.

Apare un medic. E tânăr, vorbeşte frumos, dar e speriat, face anamneza ghidându-se dintr-un iPhone. Mama se zbate, scuipă, după care, văzând un tip plin de sânge, îi face ochi dulci: „Frumosuleee!” Şi ăla: „Morţii mă-tii de hoaşcă!” Louise dă-n clocot, însă maică-sa se descurcă, se ia cu ăla în beţe, iar ăla, normal, o înjură din nou. „Vă rog să vorbiţi frumos,” face Louise, „mama e bolnavă”. „Ea?! Bolnavă?! *Eu* sunt bolnav”, îşi arată el faţa plină de borş, clipă în care se prinde cu cine vorbeşte: „Aici erai? De ce n-ai ieşit la bătaie? Dai din gură, dar când se lasă cu pumni, nu te bagi! Tu stai în hogeac şi noi o furăm pe străzi!”

Ce puii mei se întâmplă? se întreabă Louise. Deschide telefonul, numai că rămăsese pe Radio Gavagai, care vorbea ca din altă lume: „De ce nu-ţi alegi şcoala pe care o doreşti? De ce laşi statul să-ţi educe copiii?” Brusc, mama se dă jos din pat ca o harpie mânioasă şi alunecă într-o baltă de vomă. Asistenta o prinde din zbor, o pune la loc. Louise n-are ce face, îi strecoară o bancnotă în buzunar.

„Ăştia-s bani?” cască aia ochii. Louise se prinde c-a şpăguit-o cu *notgeld* şi scoate o hârtie adevărată. „Nu e nevoie, da’ hai”, face asistenta. „V-aduc eu un doctor bun”, se uită ea în silă la tânărul care se holba în iPhone.

Într-adevăr, aduce unul ca lumea, dar ăsta-i cu fiţe şi, după consultaţie, îşi dă arama pe faţă: „Mama dumneavoastră nu e o

urgenţă, astea-s urgenţele azi!” face el semn spre salvările ce vin în UPU. „Doamna o să servească un cocktail calmant, punct!”

Mai soseşte un vraf de răniţi, care reiau caftul de unde l-au lăsat, căci boii cu ambulanţele nu ţin cont de tabere, îi aduc la acelaşi spital. „Da’ eu de un’ să ştiu care cu cine ţine,” ţipă un pompier, „ce, scrie pe ei?”

Cocktailul o linişteşte pe mamă, nu se mai zbate, doar plescăie, lansând priviri vagi. „Vezi?” zice doctorul. „S-a potolit. O să-i dau o reţetă.”

„Cum s-o duc acasă *aşa*?” se enervează Louise.

„Ce nu-ţi convine?” sare doctorul în sus. „Făcea ca fiara când ai adus-o!”

„Cum vă permiteţi s-o faceţi fiară?” se încontrează Louise.

Şi ăla: „O s-o ducă ambulanţa acasă, punct! Nu vezi că e revoluţie?”

Louise se pomeneşte luată pe sus cu mamă cu tot, sunt aruncate într-o ambulanţă cu pereţi plini de sânge. Şoferul conduce ca un zevzec, maşina scrâşneşte, staţia urlă, răniţi pe strada cutare, unii căzuţi jos, dincolo. La o intersecţie, maşina încetineşte şi cineva dă cu pumnii în ea. „Muie, muieeee...!”

Când Louise intră în apartament, îl găseşte pe Ion cu ochii-n TV. „Care-i situaţia?” se ridică el din fotoliu, clătinându-se. „Futu-te-n cur!” face Louise, dar zâmbetul lui încleiat şi ochii speriaţi îi dau semn că vrea veşti bune, săracul.

Salvariştii o duc pe mamă în dormitor. Viscolul izbeşte fereastra, camera e cufundată în beznă. Louise trage perdelele, lumina cenuşie a ninsorii scoate la iveală covorul dezurzit, pânzele de păianjen, praful gros de pe mobilă. Pe noptieră, o poză alb-negru cu Louise la pian, cu Ion încremenit, nevenindu-i să creadă că soră-sa scotea ceva coerent din clape, cu mama din care se vedea doar capul fericit, ca un pop-up publicitar, şi cu tatăl privind cu drag la Louise cum interpreta, cu mâinile pline de cârcei, „Campanella” lui Liszt.

Louisei îi e ruşine de salvarişti (mizeria din cameră, poza cretină) şi-i şpăguieşte, atentă să nu le dea *notgeld*. *Tată*, se trezeşte ea deodată că-şi spune, prinsă din urmă de ochii lui din fotografie.

Mama rătăceşte în lumea ei chimică. Ion se aşază pe pat: „Mi-au zis vecinii c-a făcut urât, dar văd că-i mai bine,” se bucură el, „nu-i aşa că-i mai bine?” Şi Louise, cu reţeta mamei în mână: „Vreau să stăm de

vorbă”. Se duce în sufragerie. Ion, după ea. „Mă mut la voi”, zice Louise. „Poftim?” face Ion.

Din televizor se ridică brusc hărmălaie. Un reporter transmite de sub calea ferată aeriană de la Podul Izvor. Zice că jandarmii i-au despărţit pe bătăuşi: Sutanele viermuiesc în nămeţii de lângă Teatrul Bulandra, în timp ce zeloţii tropăie dincolo de pod, la gura de metrou. Se strigă, se agită pancarte, se dă cu gheaţă, cu bolovani. În Parcul Izvor se văd igluuri, corturi, un *halftube*, scena pentru concerte şi, într-un colţ, biserica circulară a schismaticilor ce susţin Calea Dreaptă. Sunt atâţia nămeţi în Tabăra de Iarnă, de-ţi vine să crezi că zeloţii sunt în Laponia şi că-l aşteaptă pe Santa Noël, cu tot cu renii lui chinezeşti.

„De ce nu eşti acolo?” o ia Ion pe soră-sa, făcând semn spre TV.

„Tu de ce n-ai fost aici?” îl ia şi Louise pe el. „Auzi,” schimbă ea vorba, „o să stau cu voi până-i găsim loc *lui mami* într-un azil”.

„Ce azil? Nu-s eu aici?”

„Mă laşi? N-ai fost acasă o săptămână!”

„Asta ţi-a zis nemernica de la unu!” se ambalează Ion.

„Te încurcă dacă rămân cu voi?” face Louise.

„Normal! O să-mi amintesc că din cauza ta a murit Igel şi că eu, tot din cauza ta... Of, stai cu noi, n-o duce pe mami la azil!” cedează el dintr-odată şi, bizar, îşi descheie pijamaua, examinându-şi pieptul scofâlcit, cu fire de păr încărunţite înainte de vreme. „N-o duce la azil”, repetă lăcrimând.

Din TV se ridică răcnete. Jandarmii făcuseră baraj pe Podul Izvor, drept care, ca să reia lupta, protestatarii trec Dâmboviţa îngheţată: au bâte, lanţuri de bicicletă, *robineţi* de fontă în pumni. Iureş, urlete, plesnete. Jandarmii vor să-i oprească, dar au pierdut startul, bâtele, lanţurile şi robineţii izbesc în plin: *cranţ*-borşul! *cranţ*-borşul!

„Mişto caft,” îi sticlesc ochii lui Ion, „ai pus şi tu umărul la el”.

„La aşa ceva, niciodată”, face Louise.

„Ba l-ai pus”, n-o iartă Ion.

Louise se îmbracă şi dă fuga la farmacie, ţopăind prin troiene. *De unde-a ieşit nebunia asta? Ieri era linişte*; *mă rog, nu de tot, dar lumea nu părea gata să se omoare.* Sună la Vuia ca să afle ce s-a întâmplat,

numai că nici lui nu-i e clar: ştie doar că oamenii lui Paisie au atacat primii.

De la farmacie, Louise ia metroul, se duce acasă, în Militari. Umple o geantă cu schimburi, deodorant, săpun şi, odată întoarsă la maică-sa, sună la Bismut. Rahat, telefonia mobilă a căzut, se întâmplă des în ultima vreme. Ciudat însă, Wi-Fi-ul merge: intrând pe Facebook, Louise îl prinde pe Bismut într-un podcast în care deplânge violenţa în faţa a mii de zeloţi. Îi lucesc ochii, zici că a luat atropină şi, când *proclamă* înfiinţarea unui Comitet de Criză, o face cu propoziţii scurte, pline de nerv. Lângă el, Radu e dus pe gânduri. Ceva nu-i convine, poate chiar Bismut, care pare a fi altul de când cu Tabăra de Iarnă. Porunceşte, arată ce şi cum să se facă, nu scapă niciun detaliu: patinoarul va fi aici şi va fi oval, nu dreptunghiular, *halftube*-ul îl punem în mijloc, ca s-avem unde ţine adunări pe viscol, nu vă grăbiţi cu scena, că vin trei zile de vreme rea. E practic, arată cu degetul şi, când îi vorbeşti, dă senzaţia că te ascultă, dar te lasă să dai din gură, dacă nu-i convine ceva.

Se simte ameninţat? Probabil, căci îl încolţeşte Chimir. La început, Chimir cuvântase printre corturi, dar acum îşi mână ciracii în *halftube*, unde ţine discursuri cu glas tunător: „Noi îngheţăm şi politicii stau la căldură! Ei dau legi scelerate şi noi o frecăm în ger! Să-i tragem de păr afară din Fosa Septică, nu ne-a ajuns vorbăria?” Într-o seară, a pus muzică la maximum în Tabără. Zeloţii s-au distrat, au băgat iarbă şi-un basamac din scoarţă de copac de-al ecologiştilor, până ce Piaţa Constituţiei a intrat în vibraţii cu tot cu bivuacul Sutanelor şi cu sediul Parchetului. Locatarii din blocurile învecinate au sunat la 112, iar Sutanele, în uniforme ce aduceau cu ale Jandarmeriei, au dat iama printre zeloţi; n-a trecut mult şi pe Facebook au apărut zeci de clipuri cu pseudo-jandarmi ce călcau lumea în picioare, umplând nămeţii de sânge.

Guvernul s-a delimitat de acţiune, Sutanele au pretins că nu sunt dovezi împotriva lor, iar Bismut a dat o declaraţie dură, invocând arbitrajul lui Cocârţ. Acesta l-a acuzat pe premier de joc dublu în favoarea Sutanelor, după care s-a dus în Tabără cu Dacia lui de PR, pozându-se cu zeloţii printre munţi de zăpadă: mânca şniţel din soia şi cartofi fierţi, gătiţi la cantina ecologiştilor. Din ce zicea Vuia, venise în răspăr, căci nu uitase nici de afişele de acum câteva săptămâni, nici de sloganurile Căii Drepte, care îl puneau la zid, alături de Max şi de Papainoage.

Louise îi dă mamei medicamentele. Bătrâna deschide gura ca un pui ce-şi primeşte tainul. Louise ar mângâia-o, dar, fiindcă Ion trage cu ochiul, se rezumă să-i spună: „Hai, ia pastilele”. „Auzi,” face mama, „de banii ăia ai dat?” „Ce bani?” „Cum ce bani? Banii după care umblă toţi, de la revoluţie încoace... Banii Securităţii, pitiţi de Max.” Mama se opreşte, cască de-i trosnesc fălcile. „De ce-s... ameţită?” întreabă ca beată. „Ai avut o zi grea”, zice Ion din uşă. Şi bătrâna: „Tare grea! Bine c-ai scăpat... de incendiu... dragule”. „M-au speriat artificiile şi-am fugit de la club. Dacă nu era focul ăla,” râde Ion la Louise, „nu ieşea caft”. „Ce foc?” dă să se intereseze Louise. Dar mama: „Tu de ce... nu te-ai dus... Louise?” începe ea o poveste încurcată cu Louise care promisese că vine să-l ia pe Ion la concertul de aseară, din clubul de pe Chei. Nu venise însă, avusese treabă, ca de obicei. „Ei, Louise s-a scuzat, ţi-am spus că e ocupată”, îi ţine Ion partea. „S-o fi scuzat, nu zic nu”, face mama. „Of... Ce meserie... am avut? Voi ştiţi?” mai întreabă şi gata, pastilele o răpun.

Adoarme. Louise se duce în sufragerie. Dă televizorul încet. Incendiu, club, incendiu, club... Scrie şi pe burtiera TV de incendiul de aseară, dar ştirea se îneacă în *breaking news*: jandarmii au vrut să împiedice trecerea Dâmboviţei şi au aruncat gheaţa în aer, numai c-au făcut-o înainte ca bătăuşii să iasă pe mal. Parte dintre ei, ba chiar şi nişte jandarmi, au fost tăvăliţi în explozie; printre alţii, Petrache-Ologul, care face mătănii pe Splai. „Ruşine, ruşine, Analistanul e aici!” răcneşte el ascuţit, anunţând că e regele Malorusiei şi al Cisnistriei şi c-o să facă prăpăd printre zeloţii necredincioşi. În scurt timp, burtiera titrează, având zăpoarele Dâmboviţei în fundal: opt morţi şi patru răniţi grav umflă bilanţul luptelor de azi-dimineaţă şi ale incendiului de aseară din club.

Louise închide televizorul. „Vezi câţi morţi laşi în urmă, surioară?” o ia Ion. „Ai început cu Igel, iar acum...”

Ochii-i lucesc. Stă nemişcat. N-aşteaptă răspuns.

Louise se duce în camera ei. Mama i-a lăsat totul pe loc ca într-un templu de aducere aminte: păpuşi, diplome, haine. Un caiet dintr-a X-a, nişte blugi turceşti cărora le colorase cusăturile în oranj, ca să fie ca Levişii, căţelul de pluş cu care dormea când era mică, un afiş cu The National... Lucrurile astea nu-i mai spun nimic; *sunt moartă*, îşi zice. Ba nu! Dimineaţă, venind spre maică-sa, îi zărise pe Max şi pe Sossa într-un taxi şi se enervase cumplit. Oare de ce? Fiindcă el o privise în

felul *ăla* la Berlin? Fiindcă ştia că-i intră în casă pe şest? Fiindcă era strănepoata Agapiei şi voia să aibă tot sub control?

Mama sforăie. Pesemne că Ion ascultă muzică în căşti, căci la un moment dat urlă: „Se *cacă* pe noi Jeff Beck!” „Mai încet, doarme mama”, îi trimite Louise un sms. *Incendiu, club, incendiu, club*, se gândeşte, dar mintea nu-i reflectă decât cele două cuvinte, nicidecum o amintire, n-are nici emoţii, nici parti-pris. Se bagă în pat, scoate *burner*-ul, intră pe GloomNet, se duce pe Awareness, unde ţine un forum pentru cei ce ascultă Radio Gavagai. La prima oră, înainte ca vecina s-o anunţe ce-a păţit mama, dar *după ce aflase de incendiul din club*, realizează ea, în sfârşit, lansase un *thread* delicat: „Războaiele între naţiuni au o bază reală sau nu?”

Mulţi scriau că *şefii* se războiau, nu naţiunile: Temistocle, Marc Antoniu, Flavius Josephus trecuseră dintr-o parte în alta bine-mersi, războindu-se cu ai lor, saducheii evrei uciseseră haşmonei evrei şi viceversa, goţii se aliaseră cu Roma şi-şi omorâseră fraţii, germanii se hăcuiseră unii pe alţii, veneţienii şi genovezii se bătuseră ca chiorii, creştinii ambiţioşi se dăduseră cu Poarta, până şi Dumnezeu-Tatăl schimbase taberele de câteva ori, de ziceai că singurele războaie cinstite erau cele civile. „corect,” scria cineva, „anticii nu puneau botul la tâmpenii, graniţele nu contau pe atunci: dinarii romani circulau de la Alep la Londinium fără oprelişti, deci n-am inventat noi libera circulaţie sau moneda comună”. „păi, da,” comenta altul, „şi în Ţările Române s-au făcut plăţi în taleri, ruble şi scuzi când n-am bătut lei, plus că am avut două-trei ţări diferite, care s-au războit între ele, fără sentimente de vină”. „naţiunile sunt o conspiraţie,” scria un al treilea, „conservatorii vor să ne facă să uităm că suntem, în primul rând, oameni. sunt om înainte de a fi român”. „internaţionalistule,” l-a luat cineva la mişto, „cominternul ne-a arătat că suntem rusnaci”. Iar altul: „regilor le dădeam tribut, republicilor le dăm taxe, dar tot sclaveţi suntem!” „bine ar fi să nu mai plătim taxe,” se bagă Caliban, cârcotaşul de serviciu, „numai că, dacă n-o facem, ne bagă statul la zdup”. Şi Louise: „dă-l naibii de stat! cuplează ong-urile în reţea, fă o suveică între ele şi substituie statul”. Caliban observă că suveicile sunt ilegale, însă Louise i-o taie: „şi revoluţiile sunt ilegale. tu fă din ong-uri o reţea independentă de stat”. Caliban nu se lasă: „ca să am datorii la cine bagă bani în reţea?” „la cine să ai datorii dacă finanţatorii sunt tot ong-uri?” Caliban afişează un *smile*: „n-am chef să mă trezesc cu andrele în mâini şi să-mi croşetez singur ciorapii!” Louise parcă-i aştepta argumentul: „ecologiştii au insula lor, n-avem treabă cu ei”.

„bine măcar că nu eşti ecologistă”, scrie Caliban, după care o întreabă: „de ce nu-l cauţi pe max? el şuntează statul ca nimeni altul”. „nici gând”, pune Louise emoticonul care varsă scârbit, apoi anunţă că şterge *thread*-ul şi dă *delete*, nu fiindcă s-ar simţi mai protejată, ci ca să dea bine pe grup.

Când să se culce, primeşte un mesaj de la un necunoscut; îl cheamă Rojas y Morenas, după cum afişează fereastra de Mess: „nu ştiu limba română. folosesc google translate. pot să spun câteva cuvinte?” „cine eşti?” întreabă Louise. „sunt un om din rojava.” „rojava? enclava libertariană din siria?” „dap”, scrie Rojas y Morenas, afişând trei emoticoane ce fac cu ochiul. Şi apoi: „ţi-am văzut forumul pe gloomnet, nu trebuie să vă grăbiţi cât costă!” Louise dă să scrie că pot texta în engleză, dar Rojas mai trimite un mesaj: „nu cunosc faptele dincolo de mişcarea dvs. şi google translate nu mi-a fost permis să înţeleg totul. totuşi, simt că trebuie să digeraţi temeinic evenimentele din ţara dvs. te pot ajuta mult, ştii? cel mai important e să arătaţi că puteţi susţine o astfel de mişcare. o să vă ofer un dispozitiv pentru a le face pe ceilalţi să înţeleagă că vă referiţi la afaceri”. Dar ea: „*you mean that i mean business*?” Iar el: „*i supposed you knew english, but i wanted to behave myself, lol. unlike your friends, i think there is a bias tied to your being romanian, english, kurdish, or whatever*”. Louise scrie că e atât de supărată, încât ar prefera să fie *whatever*, apoi îi mulţumeşte pentru buna intenţie. El o asigură c-o s-o mai caute, „... *but please, please, please! don’t rush! your friends need a proof and i am eager to offer you that!*”

Ăsta de unde a ieşit? se întreabă ea. *Îşi zice Rojas y Morenas, dar n-o fi vreun Ionescu pus pe urmele mele? N-o fi vreunul care mă abureşte, ca să mă tragă de limbă şi să mă tăvălească în presa duşmană?*

A doua zi, la TV, isterie: zeci de oameni se zbat între viaţă şi moarte după incendiul din club şi luptele din oraş. Textele de pe burtiere arată la fel, zici că toate redacţiile au un unic redactor cretin, care nu e în stare să întrebe decât dacă incendiul a fost provocat şi cine a ridicat securea gherilei urbane. De comentat însă, se comentează pe două voci: unii strigă că Sutanele au pus foc şi au ieşit la bătaie, încurajate de Garfield, în timp ce alţii urlă că zeloţii, susţinuţi de servicii şi de Cocârţ, au declanşat criza.

La prânz, cade ca trăsnetul ştirea că procuroarea care-l cablase pe Max e în comă la Marele Mall Medical. *Tocşourile* nu mai ştiu ce să dezbată: morţii sau procuroarea, cu atât mai mult cu cât se aude că

subalternii ei au fost transferaţi unde se pune harta în cui, la indicaţia lui Oli. Zvonurile se înteţesc, se vorbeşte de maşinile intrate în ţară, iar vinovaţi sunt, cine alţii, politicii, fiindcă n-au luat măsuri. Ca să pună capac la toate, seara se află că a murit un protestatar scos din Dâmboviţa după ce jandarmii au aruncat gheaţa în aer. „Statul ne omoară!” strigă Chimir în Tabăra de Iarnă, iar scurta secvenţă cu glasul lui disperat e difuzată în *loop* pe toate canalele.

„E un exaltat!” îi zice Bismut Louisei la telefon. „Uită-te la el, uită-te la el!”

Chimir, înalt şi încercănat, cu brâu lat şi ie bătută de viscol, perorează în *halftube*-ul din Parcul Izvor, la minus opt grade. Pletele îi flutură, ochii îi scapără: „Oamenii nevinovaţi sunt ucişi,” glăsuieşte el aprig, „iar procuroarea care-l ancheta pe Oli a ajuns o legumă”.

„Trebuia să ai grijă de el, nu să-mi spui că l-ai aşteptat”, îi dă Louise peste nas lui Bismut, amintindu-i ce i-a zis despre Chimir în vară. Dar Bismut: „De Chimir n-ai grijă decât dacă-l omori”. „Glumeşti?” face ea. „Ei,” râde el, „era clar că dobitocul o să vrea să-mi ia locul. În sfârşit, dă-l naibii! Cum e mama ta?”

E OK, dar Louise se teme s-o lase singură. Bismut o întreabă dacă a vorbit cu Ion despre azil şi ea îi răspunde cu jumătate de gură: „Nu cred că e caz de azil. Pastilele i-au făcut bine”.

Când se întunecă, oamenii Căii Drepte o iau prin viscol, ca mii de stafii, spre Marele Mall Medical. Aflând că Sutanele le-au întins o ambuscadă, se regrupează la Operă, aşteptându-şi aliaţii din *squaturi*, în timp ce Chimir, urcat pe o camionetă abandonată, clamează: „E zi de doliu naţional! Ne plângem morţii! O să aprindem brichete în faţa spitalului, ca să arătăm că suntem alături de cei scoşi din *volbura* Dâmboviţei, fie că-s ai noştri, fie că-s ai Sutanelor!” Speranţa lui e ca Paisie să priceapă că adevăraţii inamici sunt în Fosa Septică, nu în Tabără, şi încheie îndemnând Sutanele şi Calea Dreaptă să uite de războiul lor fratricid: „Ne unesc datoriile la bănci, ne înfrăţesc creditele! Monstrul va muri, monstrul va muri!” preia el, nesperat, sloganul lui Bismut.

Louise înlemneşte: visase discursul. Dimineaţă, după ce-i dăduse mamei pastilele, îi sărise în ochi deodorantul pus pe chiuvetă în baie, de parc-ar fi fost singurul obiect din lume ce merita interes. Lung şi îngust, nu semăna cu cel luat de acasă, iar ea şi-a amintit că şi în vis se *gândise* la un deodorant preschimbat, după cum păţiseră o

grămadă de lucruri, căci întregul Bucureşti părea defazat. De pildă, între Operă şi Marele Mall Medical se întindea un labirint inexistent în viaţa de zi cu zi; acum, însă, acea încrengătură de alei, mărginite de ziduri, apărea pe toate canalele TV şi în toate podcasturile.

Louise se duce la maică-sa şi, văzând-o că doarme adânc, îl anunţă pe Ion că iese în oraş. Cheamă un Uber. Afară e viscol. Pe Călăraşi nu se circulă, pe Unirii se merge pe o singură bandă, la Hanul lui Manuc e blocat. Mai departe, pe Splai, la fel. Bucureştiul geme de maşini, în ciuda orei târzii.

Louise coboară din Uber pe strada Grădina cu Cai, o ia spre staţia PECO de la Facultatea de Drept. Se bagă printre zeloţii care pornesc ca o armată rebegită de ger spre Marele Mall Medical, merge cu ei o vreme, apoi intră în labirint. E totuna cu cel visat, aleile lui încep din faţa Operei, care aici şi acum se află în capătul bulevardului Elisabeta, în timp ce alături e *vechea clădire a Operei*, care, îşi dă Louise seama, găzduise mereu Teatrul de Operetă.

Atinge zidul labirintului. E îngheţat. Îşi suflă în palme, aburul se răspândeşte în ger. *Şi dacă de celălalt Bucureşti*, realizează ea, *îşi aminteşte o altă Louise, a cărei viaţă n-o s-o trăiesc nicicând? Dacă* aici *e război, ca în vis?* îşi aminteşte de şarja tancurilor T-14, pe Champs-Élysées, pe deasupra cărora zburau în *rassemotte* Suhoiuri, aclamate de parizieni – celebrau o victorie? o eliberare?

Ninsoarea s-a domolit. Biserica Sfântul Elefterie e la locul ei. La fel e şi calea ferată suspendată de dincolo de Teatrul de Operetă. Pe străzile adiacente, iluminate oranj de felinare mai joase decât cele ştiute, forfotesc Sutanele Negre, urmărindu-i în tăcere pe oamenii lui Chimir. În oraş sunt mai mulţi trecători decât de obicei, de unde au venit?, cine sunt?

61. O DISCUŢIE CU RADU. LOUISE VREA O ŢIGARĂ

Pe strada Columb, totul a rămas la fel: curtea, casa, birourile sunt neschimbate; se ghiceşte până şi havuzul persan, îngropat în troiene. În sediu e cald, vânzoleală, lumea forfoteşte. Bismut e în birou, nu poate vorbi cu Louise, îl asaltează colegii, telefoanele, e-mailurile, mesajele. Anca iese din WC, intră în redacţie:„Tu nu scrii nimic?” o ia pe Louise. „Coma procuroarei nu-ţi *sfâşie* sufletul? Nu iei foc când vezi cum ne omoară ăştia?”

Louise tace. Îşi aminteşte de întâlnirea cu ea, cu Ruşinaru şi Junker de la Pădurea Băneasa; se gândeşte la Canta, la tatăl lui Bismut, la ea însăşi. *Toţi umblăm cu şoalda*, îşi spune.

Radu are ochii roşii de oboseală. „Hai încoa'!" o cheamă la Vuia în birou. „Vin," zice Louise, „numai nu mă pune să stau pe-un scaun d-ăla nenorocit!" Şi el, chicotind: „Cafea?" „E unşpe' noaptea, n-o să mai dorm." „Pfuai, am pierdut şirul," se strâmbă Radu, „vrei sau nu?" „Vreau."

„Cum e maică-ta?" „E mai bine azi decât ieri." La care el: „Ne toacă Max". „Da, mulţi morţi şi răniţi." „Lasă morţii, mi-e frică să nu ne rupă-n bucăţi. Facţiuni, ştii." Louise soarbe o gură de cafea: „Fii serios!" spune. Radu aprinde o ţigară: „Vuia zice că n-avem o linie clară. Cică singura soluţie e să lovim".

„Nu-i ajunge câtă lume a murit?"

„Mmm , îl enervează mai mult că n-am alungat Sutanele din Piaţă."

„Şi noi asta am vrut? Să gonim Sutanele?"

„Convinge-i tu p-ăia din Tabără să se astâmpere. Sutanele i-au tocat, vor să le-o plătească... Vuia zice că furia lor ne vine mănuşă."

„Asta e o tâmpenie."

„Aşa spune şi Bismut, aşa că va fi pus în discuţie."

„El ştie că va fi pus în discuţie?"

„I-am zis, dar n-a înţeles. Adevărul e că lumea vrea un şef tare."

„Adică Chimir", face Louise.

„Păi, da, un şef care bate, fute şi omoară. Şi nu mă lua cu pacifismele tale, nu vezi ce-a ieşit?"

„Nu-s atât de fraieră, dacă asta vrei să spui."

„Eu nu spun decât că Bismut ar face bine să-şi păzească curul. Chimir n-o să-l ierte; de fapt, n-o să-l ierte nimeni din Tabără. Dacă vrea să scape neciufulit, trebuie să vină cu o soluţie, iar soluţia e un partid."

„*Altul*? Avem zeci de partide."

„Putem să-i spunem Mişcare, Acţiune, Front..."

„Băga-mi-aş, tot aia e."

„Nu-i tot aia. Oamenii vor lucruri concrete.”

„*Lucruri* concrete? Eu m-am născut într-o *lume* concretă: UE, NATO, liberalism, grijă faţă de cei slabi... Ah, şi era linişte! Acum, totul s-a dus naibii din cauza nenorocitelor de partide şi voi vreţi să facem *încă* unul? I-aţi spus lui Bismut ce vreţi?”

Au făcut-o, dar trebuie luat din mai multe părţi, fiindcă el nu se lasă, îi dă lui Chimir *atuuri* ca să-l facă praf. „Şi mai e ceva,” adaugă Radu, „îl ştii pe Guevara? Îl acuză pe unchi-miu’ că e slab, că din cauza lui ne-am luat-o în cap şi că nici până acum n-a găsit nu-ş’ ce bani”.

Louise se duce la sertarul în care ţine Vuia ţigările. „Ce cauţi?” o ia Radu. Şi ea: „Mi-ai spus atâtea tâmpenii, că mi s-a făcut de-o ţigară”. Dar el: „Păi, *şefu’* nu fumează!” Ba fumează, ţine ea minte, dar Radu o priveşte atât de ciudat, încât nu poate decât să-i răspundă zâmbind: „Ei, e şef, are el nişte ţigări în birou”.

Deschide, scotoceşte, nimic. În schimb, vede o piatră gri-albăstruie pe nişte coli vechi, gălbui. *Tanzanitul?* se întreabă, grăbindu-se să închidă sertarul. *Şi cu hârtiile alea ce e?*

„Ia de-aici!” îi întinde Radu ţigările lui. Dar ea: „Mai bine îmi iau nişte iarbă de la băiatul din colţ”. Dă să plece şi, când să iasă, întreabă: „Auzi, ţi-a povestit Vuia vreodată despre Estrellita, iubita lui Emin?”

62. PATAGONIA. EMIN ARE UN PRIETEN EVREU. TANZANITUL

Afară e frig, bate un vânt viforos. Cabana se zgâlţâie, dar înăuntru e cald, pereţii de lemn transpiră. Într-un colţ duduie un godin, lumina intră prin două ferestre mărunte, lângă perete sunt trei taburete şi un pat fără aşternut. Stând pe marginea patului, Emin fumează. Vizavi, pe un scaun, e Popper: se uită la poet cu ochi mari: „Eşti nebun?” îl întreabă. „Cum s-arunci tanzanitul?”

„Uite-aşa”, face Emin şi, mototolind o hârtie, o azvârle în godin. „Mi-am lăsat un semn. Ştie Yaya de ce.”

„Nu vorbit aşa. Vrut trage rău?” face *le marabout*.

„Of, Yaya, am scăpat noi din Buenos Aires, ce naiba să mai păţim?” râde Emin. „Ărş!” face deodată şi veselia îi trece pe loc.

Iar i s-a aprins ectima. De la un timp încoace, îl ia pe nepregătite: acum n-are nimic şi, în secunda doi, îl ard picioarele de-l înnebunesc.

„Ărş, ărş, ărş!” şuieră. Îi dau lacrimile, se întinde în pat. Suflând printre dinţi, îşi ridică pantalonii, privind rugător la indianca ona care trebăluieşte prin cameră. Ea s-a învăţat cu el: ia unsoare de *drymis winterii*, o amestecă cu grăsime de tuco-tuco, veveriţa de Patagonia, şi-i dă pe gambe. Răbdător, poetul închide ochii; nu poate decât să asculte clănţănitul geamurilor izbite de vânt. Curând, pomada o să-şi facă efectul.

„Măi, Iuliule”, îl ia pe Popper într-un târziu. „Tu zici că locul ăsta e numai bun, dar nu ţi se pare că-i prea frig?”

„Îţi place mai mult Fouta Djalon?” se supără Popper.

„În Fouta Djalon ploua de rupea, dar măcar era cald. Aici ne omoară frigul şi vântul.”

„În locul lui Peter,” zice Popper, „trimiteam aici încă un martor, unul pe care să nu-l ştie nimeni. Nici tu, nici eu”.

„Poate că de-aia e Yaya cu noi”, face cu ochiul Emin.

„*À mon avis, il fait trop froid ici*”, observă *le marabout*.

Popper se strâmbă: „*Ne m’emmerde pas*! Aici e Sionul, locul e numai bun”.

„Ce naiba, Iuliule,” îl ia Emin, „tu nu vezi cum dârdâi? Sanderval o domneşte, face plajă oricând are chef. În plus, e rege, peulii i-au dat voie să bată monedă cu efigia lui”.

„Fir-ar a dracului de Fouta Djalon!” înjură Popper. „Eu am bătut monedă fără să cer voie şi-o să ridic un oraş, i-am găsit şi un nume, Ciudad Maximilian, după bietul frate-meu. Ăsta-i Sionul, nu-i loc mai bun.”

„*Peut-être*,” observă Yaya, „*mais il fait trop froid*”.

„Iuliule, hai să mergem,” se uită Emin la ceas, „că până hotărâm unde facem Sionul, îţi fură chilienii Ţara de Foc!”

Yaya şi Emin se înfofolesc. Popper, în schimb, iese cu hainele descheiate, deşi frigul îl taie până la os. *Ce nu le place aici?* se întreabă. *E pustiu, băştinaşii-s puţini, aur e pretutindeni; Patagonia, o pană între două oceane, o balama între lumi: ce loc mai bun ca să faci un stat din nimic? Peter stă la căldură, se uită pe hărţi şi citeşte*

rapoartele lui Emin, habar n-are cum te înnămoleşti căutând aur, făcând drumuri, case, WC-uri... Ştie el să conducă nişte colonişti descreieraţi sau să bage frica-n pitecantropi? Ce-şi imaginează că e Sionul? Un dosar? Legenda lui Emin? Futu-l în cap! se înfurie Popper încălecând.

Se crapă de zi, cerul e cenuşiu. Emin se ridică în scări, se uită de jur-mprejur: a plouat cu broaşte, cadavrele lor îngheţate zac pe acoperişuri, poteci, utilaje; să vezi putoare când s-or dezgheţa! Popper strigă, coloniştii şi indienii ona se pun în mişcare; în zece minute, vor lăsa în urmă căsuţele din El Paramo, care i-au amintit poetului de cabana grănicerilor de la Omu. Până şi mirosul lor e la fel: izul de haine stătute se aşterne peste aroma de vin fiert, amestecată cu fum.

Grupul iese în câmp deschis, se îndreaptă spre graniţă. Deocamdată se deplasează în linişte, cu capetele vârâte în umeri, să se protejeze de vânt. Yaya, aflat în frunte, merge pe jos. Când şi când se apleacă, se uită la ierburi, la pământul înţepenit de ger. Deodată, intră într-un smârc. „Aici fost iscoadă!” strigă. Popper se enervează, îl face cu ou şi cu oţet pe un irlandez. Dar ăla: „Don Julio, îţi jur pe ce am mai scump: am patrulat, zău! Nu-i aşa, băieţi?” îi ia martori pe ceilalţi.

Începe o discuţie: să fi ajuns chilienii aici? Dacă lui Yaya i s-a năzărit c-a văzut urme? În fond, nu-i de-al locului. Auzindu-i, Popper dă-n clocot: chilienii le-au dat târcoale, iar oamenii însărcinaţi cu paza au băut şi au stat la taclale!

Emin le sare în ajutor: „Iartă-i, don Julio! Sunt căutători de aur, nu militari”.

Merg mai departe. Răsare un soare cu dinţi. Vântul bate din Est, Atlanticul luceşte în zare precum mercurul. În faţă, ierburi înalte, kaki, împestriţate cu petece de zăpadă murdară. A plouat cu broaşte şi aici. Lui don Julio i-a trecut supărarea şi-l ia peste picior pe Emin, întrebându-l dacă Estrellita s-ar muta în Ţara de Foc. Emin strâmbă din nas: pe Estrellita abia o scoţi pe Avenida Rivadavia, cum să vină aici? În plus, e cochetă, îi place să-i ia în balon pe bărbaţi, de cine şi-ar mai râde la El Paramo? „Atunci, mulţumeşte-te cu indiencele ona”, se hlizeşte Popper. Şi Emin, devenit deodată posac: „Mai bine mă mulţumesc singur”.

După trei leghe, ajung la vărsarea râului Santa Maria în Golful Porvenir, într-o parcelă cu băi de aur. Aici e spălătoria lui Duja, albanezul, care scoate patruzeci de grame de aur pe zi cu

motocosecha inventată de Popper. S-a făcut groaznic de frig, te rupe în două vântul ce coboară din munţi.

„*Hola,* don Julio, chilienii au mai deschis două spălătorii”, strigă Duja din poarta cabanei. Şi Popper: „Blestemaţii! Unde sunt?” „În Golful Inutil. Crapă-le capul, don Julio! E pământul nostru, ce dracu’ fac ăia la Buenos Aires?” „Sparg seminţe”, îi răspunde Popper, ca în Balcani. „Boii! Să trimită armata!” face Duja. „*El ejército soy yo*”, stabileşte Popper, ridicând carabina.

Grupul traversează râul prin vad. De jur-împrejur, numai băi de aur, duduitul pompelor şi foşnetul nisipului în site se ridică de peste tot, abia-l acoperă vuietul vântului. „Uite ce bogăţie”, îl ia Popper pe Emin. „Dacă aducem şi oi, ca-n Malvine, n-avem cum să nu facem o ţară *autonomă*, asta să-i spui lui Peter!” „Măi, Iuliule, nu eu hotărăsc”, se apără Emin, dar Popper se ambalează: „Ştii că Benz mi-a citit rapoartele? Mi-a scris că locul e numai bun”. Poetul tace. Şi Popper, nervos: „Vrei să zici că Peter n-are încredere în Benz?” „Iuliule, eu scriu doar un raport. Ţara asta, nu zic nu, e interesantă, dar, uite, nu văd copaci”, face Emin, ridicându-se în scări. „Cu ce o să ridici Ciudad Maximilian?”

„Cu piatră, că piatră am din belşug! O să construiesc un oraş în terase, cu viaducte şi turnuri pentru aerostate, ca citadela Prenzlauer Berg. Radetzky zice că dirijabilele lui încarcă două sute de oameni, cu tot cu calabalâc, şi că pot ajunge fără probleme la El Paramo. Aur şi oameni: e nevoie de altceva ca să faci o ţară?”

„Bate vântul de înnebuneşti. Cum o să se descurce aerostatele?”

„O să fac şi-un port! Dacă nu merge cu aerostate, merge cu vapoare.”

„E ger, e vânt, e pustiu, o să te înjure toţi coloniştii.” „Ei, asta-i acum, tu vrei şi cu sula-n cur, şi cu sufletu-n rai! Locul ăsta e *greu*, recunosc, dar ai tu unul mai bun? S-a ocupat tot!” Şi apoi, cu năduf: „Mă tot gândesc la ăia, acasă, care-şi ponegresc *ţara*; ia s-o ia ei prin lume, să vadă ce-njură”. Şi Emin: „Vorbeşti despre România?” „Bineînţeles!” „Păi, de ce nu ridici Ciudad Maximilian în Dobrogea?”

Popper izbucneşte în râs: „Întreabă-l pe Peter! Şi întreabă-te şi pe tine, că-i ştii pe-*ai noştri* ce poame sunt... Ţi-am citit articolele, ce credeai?”

Emin se opreşte. „Când spui *ai noştri*, la cine te referi?” întreabă, negru la faţă. Şi Popper, frichinindu-se: „La ăia ca mine şi ca tine! Noi v-am evreizat, voi ne-aţi românizat şi a ieşit o ciorbă călâie. Ţi-am zis

că evreii *mei* au închis şcoala tatei? Cic-avea programa prea liberală, de-aia am învăţat la Paris şi am lucrat la Canalul Suez. Auzi," schimbă vorba, „dar tu ce-ai cu evreii?"

„Ce am şi cu ai mei, numai c-ai tăi fură şi speculează mai rău..." Şi, după o pauză: „Mă enervaţi, mă, mă enervaţi!"

„Hopaaa! Şi-atunci de ce umbli cu mine, că şi eu sunt tăiat împrejur?"

„Tu eşti prietenul meu", râde Emin, „Oricum," redevine el serios, „să ştii că nu m-am gândit niciodată la vreun pogrom. Nu asta-i soluţia".

„Las', că m-am gândit eu", face Popper cu ochiul. „La nervi, îţi trec multe prostii prin cap... Să-ţi zic că ai *mei* i-au închis şi ziarul lui tata, tot pe motiv de liberalism? Ziarul se chema *Timpul*, ca ziarul tău, iar liberalii tăi şi conservatorii mei s-au aliat şi-au făcut ziarul praf. Ştii că jurnaliştii tatei au scris (la fel ca tine!) că dacă exportăm materie primă ca să importăm produse finite transformăm România într-o colonie? Deci, cine-s mai răi? Ai mei sau ai tăi?"

„Mama lor de politicieni!" mormăie Emin.

„Mama lor, corect; noroc că lumea e mare şi e loc pentru toţi."

„Serios? Şi nemţii din Chile ce zic de asta?"

„Ţi se pare că ăia din Buenos Aires sunt mai breji? Cine crezi că-mi pune beţe-n roate la Guvern? Pe Goltz şi pe Fulda i-ai cunoscut?"

I-a cunoscut pe dracu'! Doar i-a văzut, a fost cât pe ce să iasă din ascunzătoare şi să se bată cu Goltz pentru Estrellita, noroc că l-a ţinut Yaya în beci. Nemţălăii le luaseră urma şi, tot vizitându-l pe bătrânul Wexler, lui Goltz i-a picat cu tronc Estrellita – Steluţa, de fapt, care-i zicea lui Emin: „Nu pune la suflet, nu-l plac*, er ist ein Holzkopf*".

„Goltz e gură mare", pufneşte Emin.

Popper strâmbă din nas: „Goltz e omul lui Bismarck, de-aia mă sapă". Şi apoi: „Hai mai iute, că dacă ne lăsăm în nădejdea oamenilor mei, n-ajungem nicăieri. Sunt căutători de aur, nu militari, tu ai spus!"

Măresc pasul. *De fapt, ce-o fi urmărind Iuliu?* se întreabă Emin. Se preface că se uită în zare, dar trage cu ochiul la el. Stă drept în şa, are privire pătrunzătoare şi mustaţă de muschetar. E hotărât, neobosit, poetul îl place, e prietenul lui; mda, e ciudat să te împrieteneşti după vârsta de treizeci de ani. În fine, asta-i situaţia, nenorocirea e că nici acum nu scapă de neîncredere, de când se ştie taie firul în patru: deci,

ce-i cu Iuliu? se întreabă din nou. A lucrat la Canalul Suez, la New Orleans, la Havana (canalizări, diguri) şi acum caută aur în Patagonia; dacă a venit aici pentru un scop personal?, dacă trage Hansa pe sfoară? *La fel ca noi*, îşi spune Emin, cu gândul la el şi la Peter, numai că el vrea să afle cu ce fel de *om* are de-a face. E cinstit? Se ascunde? Cât de mult pot să-i spun? Zâmbeşte în sinea sa: *dracu-a ştiut că Hansa o să-mi slujească într-o zi ca revelator?* Mă rog, avusese aceleaşi reţineri şi faţă de Sanderval (cu el nu se punea problema prieteniei), care le poruncea peulilor să-i iscodească pe germanii din Togo, de teamă ca blestemaţii să nu pună gheara pe Fouta Djalon. Peulii erau oricum cu ochii pe nemţi, căci aceştia, sub pretext că le studiau fermele *cuuntuje*, trimiteau în zonă nu doar askari din tribul Hausa, desculţi, dar în uniforme de *gefreiteri*, ci şi funcţionari prusaci, aduşi să cerceteze permaculturile din colonie. Doi dintre ei, susţinea Yaya, n-aveau legătură cu agricultura: făceau relevmente pentru un canal între fluviile Niger şi Senegal şi pentru o cale ferată ce avea să coboare din munţii Loura la Conakry, deşi Berlinul n-avea posesiuni în acele ţinuturi. Acţiunile lor îl scoteau din minţi pe Sanderval, guvernatorul din Fouta Djalon, făcându-l pe Emin să se întrebe: cum rămâne cu *identitatea naţională*? Pot membrii Hansei să uite de ea, după cum îi învaţă Peter? Omul ca mecanism, creierul ca abac, inima calculabilă: până când n-ai prieteni, să tot crezi în aşa ceva.

După ce se întâlniseră în Ecuatoria, Emin şi Yaya bătuseră Africa cu Junker pe urmele lor, dându-i lui Peter veşti din fiecare factorie care avea telegraf. Nu găsiseră teritorii potrivite scopului lor nici lângă Lacul Albert, nici pe platoul Oubangui, nici în munţii Ennedi, dar făcuseră hărţi, tabele demografice, consemnaseră obiceiuri şi vocabulare, ca să aibă de unde alege „dacă va fi cazul”, după cum scria poetul, prudent, la Berlin. Vestea bună era că legenda pusă la cale de el şi de Peter prinsese mai peste tot. Multe triburi ajunseseră să creadă în lumea subterană imaginată de ei ca o prefaţă a Sionului, sub forma unui tărâm fără sclavi şi fără stăpâni. Păcătoşii n-aveau drept să pătrundă acolo, fiind trimişi după moarte înapoi, în iadul de pe pământ, şi doar cine rezista ispitelor rămânea dedesubt, la curtea unui rege pe care îl numiseră, cinic, Ahzo, după ticul verbal al lui Peter: „*Ach, so, ach, so*”. Ani de zile străbătuse Yaya deşertul şi junglele cu învăţăceii, răspândind legenda ce prinsese propria-i viaţă: astfel, în anumite zone, Ahzo avea un frate şi era însurat cu o leoaică, în altele nu-l chema Ahzo, ci Songha sau Kenti, dar oricum l-ar fi chemat îşi cârmuia regatul dintr-un târg cu case albe, înalte, în care păsări uriaşe îi aduceau înţelepţi pe spinări, gata să-i facă pe plac.

Ţara subpământeană era denumită cel mai adesea Azania şi, cu trecerea anilor, i s-a dus vestea nu doar pentru apele cristaline şi şesurile verzi, ci şi pentru cum era împărţită dreptatea, astfel că oameni de toate rasele, spuneau vracii, jinduiau să rămână acolo după moarte. Mai mult, se vorbea despre nişte *porţi* ce duceau în Azania (peşteri, lacuri, vulcani), drept care nenumăraţi curioşi, împrăştiaţi între Tombuktu şi Kilimanjaro, porniseră în căutarea lor.

Ei, şi? se întrebase Emin. *Ce mare brânză am făcut cu legenda? După cum zic cei de la Cooperaţia Vieţii Noi, am* permeat *modul de gândire al africanilor, i-am dus pe nesimţite unde am vrut, n-a fost nici prea greu şi nici nu ne-a luat mult. Ce legende merg însă în Europa? Dar în Americi? Cât ar dura să le băgăm în cap francezilor un construct amplu, pe potriva minţii lor iscoditoare? Dar unor anglo-saxoni pragmatici sau unor nemţi stricţi? Pe de altă parte, cum să-i încântăm pe toţi oamenii ca să ne urmeze cu trup şi suflet? Să le vorbim de selecţia naturală, de credinţa că trebuie să scoatem ce e mai bun din biologie, după cum propun cei de la Viaţa Nouă? Să-i învăţăm că societatea e îndrituită să arbitreze dreptul de a trăi? „Dacă un om e apt de viaţă, să trăiască în condiţii decente, iar dacă nu, să-l* ucidem *decent", spune scriitorul irlandez admirat de Lord Kelvin. „Să pătrundem în presă," mai spune el, „să ne facem loc în cluburile elitei, în sindicate, să facem propagandă la serate dansante, la recepţii, la curse de cai; să speculăm libertatea de expresie pentru a ne ademeni semenii, să profităm de politeţea lor, de umanismul lor superficial, de ruşinea pe care au deprins-o în familie: toate portiţele unei societăţi libere sunt de folos Cooperaţiei noastre..."*

Te pomeneşti că am luat-o pe căi greşite, se gândea Emin, *dacă Sionul nu înseamnă productivitate în cine ştie ce geografii? Dacă îl construiam mai bine în minţi, unde nu costa nimic? Dacă trebuia să declanşăm un război cultural? Pe de altă parte, de ce Cooperaţia Vieţii Noi propune eugenia? De ce vorbeşte mereu de extincţie? Fir-ar a naibii de egalitate, chiar nu poţi s-o obţii decât dacă înfricoşezi lumea, ameninţând-o cu o penurie ucigătoare?Lipsuri, mintea le stă doar la lipsuri: că rămânem cu hambarele goale, că mâine-poimâine se termină fierul, lemnul, inul şi cânepa, cărbunele şi ţiţeiul, ba chiar şi nou descoperitul cauciuc; tare bine le-ar prinde să citească basmul cu drobul de sare! Ciudat: printre ei îi găseşti pe scriitorii care visează la zborul spre Lună, spre Marte sau te miri spre ce lumi; păi, dacă-şi imaginează asemenea călătorii, nu le dă prin cap că şi acolo există*

fier, ţiţei, păduri, ape? Nu-şi dau seama că dacă părăsim Pământul (şi o vom face!), scăpăm de apocalipsa lor?

Odată ajunşi în Fouta Djalon, Emin şi Yaya au lăsat deoparte legende, Sion, revoluţii şi permeaţii, căci realitatea i-a luat pe sus. Picaseră în scandalul mocnit dintre francezi şi nemţi, iar Sanderval i-a cerut ajutorul lui Yaya.

Yaya, un *marabout* sufit, era la curent cu tot ce mişca între Kamerun şi Fouta Djalon. Printre altele, ştia că în Sebe, capitala coloniei Togo, trăiau treizeci şi unu de nemţi (din care patru femei), ceea ce-l făcea să se întrebe cum de a potrivit Allah lucrurile astfel încât o mână de albi ce nu suportau căldura să ţină în şah mulţimea triburilor Ashanti.

Într-o zi, Emin şi Yaya au stat de vorbă lângă cascada unde *le marabout* îşi aduna învăţăceii. Poetul l-a rugat să-i dea o călăuză ca să-l ducă în Togo, să vadă cu ochii lui ce se întâmplă: dacă nemţii făceau atât de multe acolo, nu era un loc bun pentru Sion? *Le marabout* s-a scuturat: în fond, ce voia Emin? Să vadă cum fac unii canale şi căi ferate sau să descopere ceva ce nu necesita expediţii, ci înţelegere? „Eu ştiut cum gândit Hansa," i-a zis, „şi văzut cum gândit oameni în Tennessee, Berlin şi Viena. Voi albi, nu crezut în mister, nu crezut că timp e văl pus de Allah pe ochi; unii nu crezut nici în Allah, ceea ce nu e *grand chagrin*, căci El iubit pe noi toţi, aşa scris în cărţile mele. *D'autre part*, nu întâmplare că tu eşti aici, cum nu întâmplare nici că Hansa vrut ţară nouă. *Je veux dire* că firul tău, al Hansei şi al celor din Togo, cu tot cu legenda pe care tu şi Peter gândit, nu împletit aiurea, ci vorbit pentru cine ştie privit, şi nu zis mie acum de cupru, grâne şi aerostate! *Je'n suis pas imbécile, moi!* De-aceea, te rog, *ne sois pas seulement* (cum spus Peter?) *martorul* Hansei, căci n-ai fi decât săpăliga sau cuţitul ei, iar asta e nebunie, căci atunci tu mort viu. Nu uitat, *mon ami*: Peter nu văzut bine fire, el avut nevoie de ochii tăi, căci dacă Sion pe urma căruia trimis pe noi doi e doar un pretext?"

Pretext? a tresărit Emin. *Ce ştie Yaya? I-a spus Peter de solomonar?*

Simţindu-i grijile, *le marabout* a zâmbit: „la o banană, nu te speria! Dacă vrei dus în Togo, *pas de problème*. Ai chef văzut nemţi supăraţi pe viaţă? Eu nu certat cu tine dacă ţii morţiş să-i cunoşti".

A doua zi, Emin i-a zis lui Yaya că nu mai pleacă. N-a făcut-o din înţelepciune: pur şi simplu îl mâncau gambele, ectima i se reaprinsese în umezeala din Fouta Djalon. *Le marabout* s-a pus pe un râs cumplit: „Ectima, auzi, ectima", nu se putea el opri din hohotele sale homerice.

„O fi întâmplare că mâncat la tine picioarele? Oh, cine-i *plus fort*, Peter, nemţii sau ectima?”

Şi acum, din nou ectimă, din nou nemţi: pe Emin îl mănâncă picioarele, iar Patagonia, Chile şi Buenos Aires sunt pline de nemţi.

După o oră, Popper găseşte spălătoriile de aur ale chilienilor, fuseseră părăsite în grabă. Poposesc la una dintre ele, îmbucă ceva şi ţin sfat. Să le arunce în aer? Să pună otravă în cabane, după cum propune un colonist din Vilnius?

„Mai bine lăsăm totul aşa cum e”, hotărăşte don Julio. „Curând o să venim noi aici şi-o să reluăm exploatarea.”

La amiază, ajung la poalele muntelui Carmen Sylva. Popper speră ca numele să-l bucure pe Emin, dar poetul are un gând răutăcios: de ce se laudă Iuliu că dă toponimice din ţara în care e un coate-goale? E cât pe-aci să se ia de el, dar, chiar atunci, Yaya le face semn să stea: „*Attendez, s’il vous plaît*”. „Iar începi?” râde Popper. Yaya îşi trece palma prin iarbă, culege nişte fire de nisip, le gustă. „Ei fost aici acum două ore,” zice, „sunt albi, dar nu călărit ca voi şi avut cizme la fel”. „Or fi militari?” se interesează Popper. „*On verra bien*”, ridică Yaya din umeri.

Grupul reia marşul, ţinând-o pe la poalele muntelui. Popper îi arată lui Emin o trecătoare pe care a botezat-o Punta Sinaia. De astă dată, nu mai are scăpare: ciufut, poetul îl întreabă dacă numele ăsta îi spune ceva unui bucureştean de pripas. Popper surâde, crede că Emin a glumit, îl aşteaptă să mai zică ceva, numai că Emin îşi drege glasul, oftează. *Sunt un bou*, se gândeşte, *ce mi-a căşunat pe Iuliu? Cine-s eu, ca să-l judec? De ce am început să urăsc atât de uşor?*

„Tu când ai fost prima oară la Sinaia, măi Iuliule?” schimbă el foaia.

„Eram mic, m-a dus tata la W. El m-a făcut să vreau să călătoresc.”

„W ar fi fericit să ştie că există o Punta Sinaia în Ţara de Foc.”

„Păi,” se însufleţeşte Popper, „i-am scris şi s-a bucurat. Nu e ciudat? El e neamţ, io-s evreu, tu eşti român, dar numai tu strâmbi din nas la numele de aici. Ce naiba au românii de-s mereu nemulţumiţi?” Emin face cu ochiul: „Nu ştiu să-ţi spun ce-i cu alţii, dar mie mi s-a suit la cap că-s martorul Hansei”. „Ba,” zice Popper, rânjind, „de vină e Estrellita, doar o femeie are puteri atât de mari”.

N-ar fi trebuit să zică aşa ceva. Pufnind, Emin dă pinteni calului şi-o ia înainte. Aprinde o ţigară, se uită în jur: cu ce ochi ar privi Estrellita sălbăticia asta? Doar nu plecase din Fălticeni ca s-ajungă în Ţara de Foc! Ea locuise la Pesta, la Triest, la New York, cum să trăiască unde a înţărcat mutul iapa? Ciudată făptură: de ce umblă aşa, de ce nu-şi găseşte locul? *Of, a fost mai deşteaptă Elena, ea nu s-a dus nicăieri*, se gândeşte Emin, cuprins de alean.

După o oră, Yaya zăreşte nişte *indios*. Vântul bate dinspre ei, n-au cum să-i simtă pe coloniştii ce se strecoară, nevăzuţi, prin ierburile înalte. Popper dă să-i pozeze, dar *los indios* îl zăresc în cele din urmă şi-o iau la sănătoasa, dispărând în spatele unor tufe de *calafate*. Nu trece mult şi dau semnale cu rotocoale de fum: trei mari, două mărunte, apoi unul uriaş. Indienii ona încep să se văicărească.

„Nu-i a bună", face Popper. „Pregătiţi-vă!"

Dar Yaya: „*Ne vous dépêchez pas*". Din nou se pune de-a buşilea, din nou gustă nisip şi, când se ridică, adulmecă precum un prepelicar. „*Los indios* nu singuri. Ei fost aici cu călăreţi cu cizme la fel. *Los indios* mers *aux buissons*, iar călăreţi mers colo", arată el un luciu de apă.

„Ăla e Golful Inutil", observă Popper.

Iar Yaya: „*Allons* spre răsărit, vrem prins la ei între noi şi golf".

Zis şi făcut. Don Julio îi duce la un râu năvalnic şi-o ia spre Est, prin apa rece ca gheaţa. Irlandezul care-o făcuse de oaie ţăcăne din gât, ca o pasăre caracara, iar de pe câmpia din spatele râului îi răspunde un ţăcănit similar.

„Ce-i asta?" face Emin.

„*Ruse de guerre*", rânjeşte Yaya.

Don Julio merge cam cinci sute de metri prin apă înainte să iasă pe mal. Ţăcăniturile din spate nu contenesc, se apropie: ce chestie, e grecul pitic din El Paramo, călare pe un catâr. Îi asigură că nu e nimeni în spatele lor.

„Hai", îşi îndeamnă Popper oamenii, iar ei dau jos samarele de pe cai, punând în locul lor nişte momâi înţolite în cârpe.

„Crezi că-i fraiereşti cu paraliticii ăştia din paie?" râde Emin. Popper se strâmbă: „Ai o idee mai bună?" Dar Yaya: „*Ça ira*".

Bun. Pornesc spre Golful Inutil. Depăşesc nişte smârcuri, ocolesc o râpă adâncă. Piticul o ia înainte făcând pe iscoada. E după-amiază, vântul a stat, aşa-i regula în Patagonia. Într-un sfert de oră, ajung la Rio Ureche, un râu volburos, care curge printre nenumărate vetre: aici se aciuiază chilienii, trimişi de Montt, preşedintele lor, ca să-i fure aurul lui Popper. Emin nu ştie, dar relaţiile dintre Chile şi Argentina se vor înrăutăţi din pricina asta. Momentan, se uită în zare cu binoclul lui Iuliu şi i se pare că degeaba a îmbătrânit: poftim, nu e-n stare să folosească o unealtă simplă ca asta. Imaginea se clatină, e ceţoasă, Emin habar n-are să potrivească ocularele alea nenorocite; noroc că nu-i Estrellita aici, să râdă de el.

Yaya le face semn să stea. Iarăşi a dat de urme. Vine şi piticul: vorbeşte cu Yaya şi cu Popper în şoaptă. Cei trei zâmbesc a proşti, ca băieţii înainte de caft. Emin pune din nou binocul la ochi, dar tot nu vede nimic. „Un' te uiţi," face Popper, „porcii de chilieni sunt în stânga, dincolo de crângul ăla mărunt".

Să te caci în el de binoclu, Emin i-l dă lui don Julio. Grupul înaintează. Yaya nu-i scapă din ochi pe *los indios*: ieşiseră dintre tufele de *calafate*, luând-o pe lângă un şir de coline cafenii. Nu trece mult şi Emin vede cu ochiul liber cu cine au de-a face: sunt vreo patruzeci de inşi călărind la pas. În fruntea lor, trei bărbaţi îi privesc cu binoclurile. *Los indios* sunt de nevăzut, însă Yaya ştie unde s-au ascuns.

„Nu suntem nici pe jumătate cât ei", observă Emin.

„Nici tu nu-i numeri pe indieni?" râde Popper. „Ei, suntem puţini, dar ăştia-s nemţi de birou. Îl vezi p-ăla care a pus binoclul la oblânc? E Junker, l-am cunoscut la Port Saïd. El, Goltz şi Fulda mă sapă la Buenos Aires."

„Îl ştiu pe Junker," zice Emin, „s-a ţinut toată Africa după noi". „Fost şi la Conakry," prinde Yaya vorba din zbor, „*et Goltz aussi*, ţinut minte?" Emin ridică din umeri, nu-şi aminteşte: la Conakry a fost ocupat, s-a iubit cu *mademoiselle* Fadiga, la hanul Le Petit Bateau, de pe Cornişa de Nord, pe când *le marabout* îi păzea spatele.

La semnul lui Popper, grupul coboară într-o văioagă în trap săltat. Momâile stau bine pe cai, dar, odată ajunşi la adăpost, coloniştii le mai leagă cu ceva sfoară. Ţin sfat. Cu indienii ona nu prea ai ce face, n-au decât nişte amărâte de arcuri, dar Popper se bazează pe cincisprezece puşti Remington cu repetiţie. Emin scoate capul, vede că trupa lui Junker s-a oprit. Şi ei stau la sfat.

„Ştii să tragi?” îl întreabă Popper.

Nu ştie, dar Popper zice că nu e greu: „Pui cătarea pe ţintă, îţi ţii respiraţia şi apeşi pe trăgaci. Nu te grăbeşti, bine?” Popper se întoarce la pitic şi-i dă ordin să ia momâile şi să-l învăluie pe Junker, „... dar vezi să faci un cerc larg! Iar tu,” îl ia pe un ona, „du-te cu ai tăi cât mai aproape de *los indios*. Nu-i ataci până nu trag eu. Fumăm?” îi face cu ochiul lui Emin.

Da’ ce, îs proşti să nu fumeze? Aprind ţigări. Când şi când, scot capul şi se uită la trupa lui Junker. Ăia bănuiesc ceva şi o iau către frontieră, dar nimeresc în smârcuri. N-au spor. Cu toate astea, îşi văd de drum, făcându-l pe Popper să-şi dea ochii peste cap:

„Cum să nu vrei locul ăsta când vezi ce dobitoci ţi se pun în cale?”

„Măi, Iuliule, asta e ţara reumatismului,” pufneşte Emin în râs, „e bună pentru eschimoşi”. Dar Popper: „Să vezi ce filarmonică o să fac la Ciudad Maximilian! Îl aduc pe Dvořák, să dirijeze «Simfonia Lumii Noi», îl plătesc pe Horta, să înalţe o citadelă pe dealuri, şi-o să fac cel mai mare port din America, să treacă pe aici toate vapoarele care ocolesc pe la Capul Horn! O să întind căi ferate, o să...”

Se aud strigăte: indienii lui Popper se ridică din mlaştini ca strigoii, repezindu-se spre trupa lui Junker, urlând şi trăgând din arcuri.

„Of, ce idioţi, dar vezi cum i-am deprins cu războiul? Până să vin eu, se băteau ca ţâncii, dar acum, ia-uite-i! Trageţi, băieţi!”

Plesneşte valea de împuşcături. Emin trage un foc şi-i trage şi puşca una în umăr: „Pfuai, don Julio, nu mi-ai zis nimic de recul!” Între timp, piticul cu momâile le pică în flanc duşmanilor, punându-i pe fugă, iar cei de lângă Emin deschid foc de voie. Oamenii lui Junker abia se mişcă în smârcuri, aşa că Popper îi scoate pe ai lui din văioagă şi se repede la chilienii ăia, nemţi, ce-or fi, trăgând glonţ după glonţ. Le răsar în cale *los indios*, dar îi calcă în picioare; duşmanii n-au de ales, o iau la goană spre munţi. Coloniştii, după ei, trag, urlă, pe când momâile bântuie ierburile ca nişte duhuri scoase din minţi.

Ce vânzoleală! Emin dă pinteni calului. Maaamă, ce *bine* e! Se şi vede, de parc-ar fi pasăre în zbor, cum şarjează alături de colonişti, de ona, de momâi, mai-mai că-i înţelege pe oştenii din toate vremurile şi zău că-i vine să împuşte un om. Parcă n-ar fi el, parc-ar avea alţi ochi, altă minte, totul e altfel, caii-s mai iuţi, puştile mai lucioase, strigătele mai ascuţite. Estrellita, *mi amor de hoy*, de ce nu eşti aici să mă vezi?

„Pe ei, mă, pe ei!” strigă Emin, ca atunci când se bătea pe terenul de joacă din Cernăuţi. Pe Popper îl umflă râsul: „Pe ei, pe mama lor!” îşi aduce şi el aminte de mahalaua bucureşteană. Junker şi ai lui fug, câţiva cad din şa, Emin ia foc, speră c-a dat şi el jos un duşman. Caii chilienilor mai mult se târăsc, boul de neamţ nu cunoaşte terenul şi se trezeşte cu trupă cu tot în mlaştina de la vărsarea lui Rio Rosetti în Golful Inutil. Acolo, stop, *halt*, se împotmolesc.

„Aruncaţi armele!” strigă Popper. „Vă dau cuvântul meu de onoare că ne vom comporta conform uzanţelor militare! Tu,” îl recunoaşte pe un chilian, „tu ştii că Julio Popper nu minte!”

„*Carajo*, nu minţi, dar eşti *un pendejo!*”

„*Muy bien, habibi, soy un pendejo... Te rindes*? Ia trageţi câteva săgeţi la picioarele cailor”, le porunceşte Popper indienilor.

Şfiu-şfiu-şfiu! zboară săgeţile prin aerul îngheţat. Caii se sperie, doi-trei cad în noroi cu nemţi cu tot. Popper şi ai lui mai trag câteva focuri în aer, dar Junker reuşeşte să-şi ducă telegarul pe pământ tare şi-o ia la galop. Fulda şi Goltz scapă şi ei, iar coloniştii se pun pe o răpăială sinistră, nimerind calul lui Junker, care se rostogoleşte în ierburi ca o minge uriaşă din carne.

„Trageţi,” zbiară Popper, „nu-l lăsaţi să scape!”

Emin îl ia pe Goltz în cătare: ticălosul s-a întors să-l salte pe Junker pe calul lui. Zdraf, trage Emin. Zdraf-zdraf, trag ceilalţi. Goltz călăreşte ca diavolul şi-l culege pe Junker, dar un glonţ îl plesneşte, se înmoaie ca o cârpă, se scurge din şa. Junker strigă la el, e rândul lui să-l ajute, numai că-n jur zboară săgeţi, sfârâie plumbi. „Fugi,” urlă Goltz „*Rette dich!* Salvează-te!”

Junker se uită cu ochi bulbucaţi de la Goltz la colonişti. Văzându-l pe Emin, dă un chiot: „Tu?! Aici?!” Rânjind, scoate din veston fâşiile de hârtie furate la Bagamoyo: „Le cauţi?” îi strigă. „De-acum, sunt ale mele, n-ai ce să dai mai departe” şi, pintenând calul, o ia la sănătoasa. Iar Fulda, care aştepta mai încolo: „N-o să-ţi meargă, jidan împuţit!” zbiară la Popper. „N-o să pui mâna pe Ţara de Foc! O să te ucid ca pe un câine, ascultă la mine!”

Cei doi dispar în galop printre ierburile înalte. Coloniştii i-au înconjurat pe chilieni, dar Popper, Emin şi Yaya trec de ei şi se duc la Goltz. „*Por favor, no dispares*, nu trageţi!” strigă neamţul. „*Me rindo*, mă predau.”

„Ţi-am spus că-s nemţi de birou?” se uită Popper la Emin, îmbujorat.

„Ăsta totuşi a fost viteaz!” face Emin.

„Bun călăreţ, aşa-i... Ia să vedem: şi el o să mă facă jidan?”

„*Ach, danke schön*”, zice Goltz. Înghite în sec, respiră iute, are ochii scoşi de efort. *Nu e rănit, de ce-o fi căzut din şa?* se întreabă Emin. „*Viele danke*, *viele danke*,” se uită neamţul de la unul la altul, după care adaugă, lăsându-i paf: „*Omnia in mundo*”. Chipul îi înfloreşte într-un surâs şi-i întinde mâna lui Popper, sub privirile respectuoase ale indienilor ona. Pentru ei, albii sunt nişte zei coborâţi pe pământ, cu tot cu certurile lor presărate de decese nenaturale. „Sunteţi aici, *mein Gott*”, îi spune lui Emin, scoţând din tunică piatra de tanzanit. Uimit, Emin o ia fără vorbă. „Ce iute de picior sunteţi,” reia Goltz, „v-am pierdut urma în Togo. Spuneţi-mi, vă rog, aţi luat vaporul din Sebe?” Emin cască ochii, e gata să-i dezvăluie că plecase din Conakry, numai că, cine ştie de ce, îl lasă pe Goltz să creadă ce vrea: „Aveţi dreptate; aţi fost şi dumneavoastră la Sebe?”

„*Nein*, Peter mi-a ordonat să merg la Conakry, să lansez zvonul că sunteţi acolo. Noroc c-aţi plecat din Sebe, căci *Castelnau*, vaporul de la Conakry, s-a scufundat lângă Bahia.” Emin îngheaţă. Cum să naufragieze *Castelnau*? Ţine minte cabina, micul careu, şi-l aminteşte pe comandant. Dar Goltz: „În sfârşit, iată-vă aici. Trebuia să vă prind, am o scrisoare pentru dumneavoastră” zice, scoţând din tunică un plic şifonat.

„O scrisoare?” se miră Emin.

„Mi-a fost înmânată la Conakry. Peter mi-a transmis să v-o dau odată cu tanzanitul.”

Emin deschide misiva, recunoaşte scrisul lui Yaya. „*Lisez, s’il vous plaît*”*,* îi zice *le marabout* zâmbind larg.

„Vezi că făcut alegere bună? Eu trimis pe tine pe cale mai anevoios decât din Conakry, dar asta grande *chance*, căci tu viu! Nu avut teamă că nu ţinut minte călătorie peste Ocean, căci e una din multe care fost şi vor fi. Fii liniştit, tu amintit de ele cândva, căci Allah dat ţie cheie, iar tu văzut pe ce drum pornit. Vezi ce zis acelei femei, când vorbit, căci ea, nu altcineva, dus pe tine la Max. Ia o banană, nu te speria!

Cu drag, Yaya Boubakar.”

„Vă mulţumesc”, îi spune Emin lui Goltz şi împătureşte scrisoarea.

„Cu plăcere”, răspunde neamţul. „Aveţi grijă de tanzanit. Peter vă omoară dacă-l mai pierdeţi o dată”.

Am tanzanitul, îşi zice Emin, *dar fâşiile de hârtie sunt la Junker şi eu tot n-am aflat cum să dau de Max.*

Nu mai are ce face aici. Poate doar să scrie legenda pentru Siberia, pe furiş, ca să nu-l mâhnească pe Iuliu: dragul de el, o să moară peste câteva zile, iar Emin n-are cum să-i dea nicio mână de ajutor. I se rupe inima, îi vine să intre în pământ fiindcă l-a jignit azi şi, neştiind cum s-o dreagă, îl îmbrăţişează, cu atât mai mult cu cât Patagonia n-o să fie nicicând un Sion.

63. UN SCANDAL. MAMA LOUISEI. UN ANUNŢ RADIOFONIC

Ninge non-stop. În case se dârdâie, preţul la energie creşte, penele de curent se îndesesc. De o săptămână încoace, Sutanele au schimbat calul de bătaie: se duc în Regie, ciomăgesc musulmani şi sovieţi, îi gonesc în frig şi se instalează în locul lor. Prinzând elan, o iau prin sate, împart *flyere* cu Arsenie Boca, conserve cu carne şi saci de făină. „O să vă ia pământul!” strigă ei pe uliţele troienite. „Cine, cine?” zbiară ţăranii. „Zeloţii de la Calea Dreaptă!” se duce vorba.

Într-o seară, Chimir dă buzna în sediu, însoţit de câţiva tineri din Tabără. El poartă suman alb şi căciulă miţoasă, ceilalţi au *jeanşi* şi *hoodies*. În primul minut, nou veniţii păşesc sfios: sunt plini de zăpadă, nu vor să facă mizerie. Apoi, îşi revin, îşi dau coate, se uită la cei din sediu ca la handicapaţi: „noi ne batem cu ticăloşii şi voi staţi în lux!” par să le spună.

Auzind gălăgia, Bismut iese din birou.

„Frate, mi-ai zis să-ţi spun George!” îl ia Chimir. „Eu credeam că George sare la gât; când colo, George doar dă din gură!”

„Uite că, dând din gură, scot oameni în stradă! Tu *ce* faci pentru noi?”

Bismut clocoteşte. CNN acceptase să filmeze în Tabără, dar totul s-a dus de râpă după ce Chimir a afirmat într-un interviu că ar desfiinţa proprietatea privată. Bismut înnebunise: doar el ştia cu ce chin obţinuse reportajul cu pricina, îşi pusese la bătaie toate relaţiile de peste Ocean şi acum, poftim, tot Chimir face scandal. Zeloţii vechi

sunt şi ei furioşi, îi înghesuie pe noii veniţi, strigă că ei au ce au cu politicii, nu cu proprietatea privată: „Noi vrem doar insule autonome, chiar nu te-ai prins, băi, Chimir?”

„Aha, deci vă luaţi de mine fiindc-am pus în discuţie proprietatea privată şi voi vă bateţi pe burtă cu Radio Gavagai! Vreţi insule autonome, frumos, frumos...”

„Lasă-ne, domne, în pace!” îl ia Anca. „Nu pricepi că n-avem chef de revoluţia ta?”

„Fătucă, tac-tu e mai radical decât tine! L-ai auzit ce zice? Îţi vine să crezi că *el* schimbă lumea, nu noi! Cât mai aveţi de gând să ne jucăm de-a Tabăra? Unde-aţi mai văzut schimbări sociale cu ski acrobatic şi supă la plic?”

„La New York, când cu *Occupy Wall Street*”, face unul.

„Lasă-mă, tată, cu fraierii ăia! Auzi,” se întoarce Chimir la un puşti care-şi face veacul în Tabără, „tu eşti fraier?” „Nu, dom’ Chimir!” Dar Chimir: „Ce mă domneşti? Nu stai cu mine în ger? Ia zi, ce vrem noi, Tabăra?” Ăla se fâstâceşte: „Păi, se ştie...” Iar altul, nervos: „Băi, ciutane,” îi dă un ghiont puştiului, „noi vrem legea noastră în trei puncte! Jos băncile, jos politicii, jos banii lor de rahat!”

Oamenii lui Chimir se ambalează, tropăie, strigă la vechii zeloţi: „Voi nu staţi în frig, voi nu vă daţi cap în cap cu Sutanele! Voi *numai* scrieţi şi staţi la căldură! Hai, dracului, să acţionăm!” Şi unul înalt, mai guraliv decât toţi: „Ziceţi odată ce politică facem, că m-acuză lumea că-s comunist şi nu ştiu de ce”.

„Asta să i-o spui lui Chimir,” îl pune Bismut la punct, „că nu eu am adus în discuţie proprietatea privată”.

Dar Chimir: „Era vorba de proprietatea de la vârf, nu de a ta sau a mea! Mă rog, eu am venit aici fiindcă mă enervaţi: nu vă înţeleg, bă, nu vă înţeleg! Voi nu vă întrebaţi de ce face Max pe reformistul? Nu vedeţi că vă dă firimituri ca să păstreze el grosul? Vă credeţi tari fiindcă aveţi joburi bengoase, dar sunteţi sclavi, bă! Sclavi, da, v-au pus boşii contracte în mână şi gata, vă credeţi jupâni. Ce diferenţă e, tată, între ce *incentives* vă dau boşii la job şi ţoalele *second hand*, pe care le primeau sclavii de la stăpâni? Sunteţi oi, bă – da, oi! – , vă tund boşii cum vor, fiindcă vă e frică! Vă e frică de revoluţie!”

„Mai slăbeşte-ne!” îl ia Bismut. „Noi credem în legi şi în autonomia comunităţilor, clar?”

„Uaileu!” se frichineşte Chimir. „Te înregistrezi? Faci *live* pe Facebook?”

Zeloţii vechi strigă: „Termină, bă! Ce dracu’ te-a apucat?” Cei din Tabără îi privesc scârbiţi, unii mormăie, alţii înjură în barbă. „Auzi,” îl ia ăla înalt pe Bismut, „alor mei le-au luat comuniştii pământul şi mă tot întreabă: de ce vrea Bismut, domne’, s-o rupă cu partidele? Dacă vrea să ne ia şi el pământul, ce drac de proprietate om mai avea?” La care Bismut: „Vezi că mă confunzi cu Chimir. Eu vreau să se confişte *doar* proprietatea dobândită prin furt”.

„Păi, eu tot despre furt vorbesc,” se răsteşte Chimir, „despre furtul cu acte, patronat de bogaţi... Doamne, voi nu vă daţi seama? Suntem într-o clipă de-aia... Suntem mulţi, hai să terminăm cu dansul reformelor, hai să terminăm cu *îţi dau pâine şi circ, numai nu mă întreba de putere!* Putem să blocăm porcăria asta, veche de când lumea, dar tu, George, tu vrei doar nişte alegeri din care nu pricepe nimeni nimic”.

„Ba, pricep toţi. Nu mai votaţi escroci, asta le zic oamenilor.”

„Frate, ei au învăţat altă lecţie: votează-mă şi te las să furi!”

„Eu îi învăţ ceva mult mai simplu: nu vota hoţi şi banii-ţi rămân ţie.”

„Pe bune? Politicii-s organizaţi până-n ultimul grajd şi-i şpăguiesc pe votanţi cu bani, cu haleală... Tu ce le dai? Zi-mi ce le dai!”

„Băi, noi suntem *şi* înapoiaţi”, se bagă cocostârcul Ancăi. „Ia să nu mai pună ţăranii botul la sacii de făină... Să fie arestaţi!”

„Au două sute pe lună şi tu-i arestezi pentru nişte făină?” face Chimir.

Dar Anca: „Adevărul e că şi eu m-am gândit să atragem lumea cu ceva cadouri. Nişte *vouchere* culturale ar fi numai bune”.

Cei din Tabără hohotesc: pfuai, copiii de bani gata vor să schimbe lumea! Până şi Louise strâmbă din nas auzind de *vouchere* culturale, dar tace, căci Rojas o zăpăceşte cu mesajele: „rămâi răcoroşi,” texta el, „nu te opri în argumentul lor. nu râdeţi, ştiu că traducerea pare groaznic, dar vreau să te amuz *until you get my gift. i know what you’re going through, but everything’s gonna be all right, mark my words!*” *Ăsta ne ascultă*, se necăjeşte Louise, în timp ce Rojas bagă emoticoane ce râd cu lacrimi. „*politics is schizophrenia. if you don’t split yourself, drop it*”, adaugă el.

Între timp, scandalul lâncezise. De undeva se aude Bullet for my Valentine. Afară ninge, geamurile exterioare sunt îngheţate pe sfert. Louise se uită la Anca: abandonase de mult cearta şi băga sms-uri la greu, căuta un job nou. Mda, scrie în engleză, o fi găsit ceva bun... *Poftim?* îi cade Louisei faţa văzând că Anca schimbă mesaje cu o Popească. Jobul e în Bucureşti, e o chestie cu mentenanţă de ATM-uri şi ele îşi scriu în *engleză*? *Futu-i*, pufneşte Louise, trăgând cu urechea la versurile melodiei: „*There's always something different going on/ The path I walk is in the wrong direction*". Se apucă s-o fredoneze, nescăpându-l din ochi pe Chimir, care îi dădea înainte cu ale lui, dar n-o ţine mult, căci o sună Ion: cică mama are din nou o criză.

„Ai chemat Salvarea?" întreabă Louise în şoaptă.

A chemat-o, dar dispeceratul a zis c-o să întârzie din motiv de nămeţi.

„Probleme?" face Bismut. „Mama", îi strecoară Louise, luându-şi lucrurile. „Ai grijă, sunt minus treişpe' grade", şopteşte Bismut. „O duc eu cu maşina", face Vlad. Bismut se linişteşte: „Mersi, fiţi atenţi. Eu..." dă el să se scuze, însă Louise ridică din umeri: „Nu te scuza, ce, nu văd?" Îl strânge de cot şi-i face cu ochiul, deşi o irită mutra lui plângăreaţă, i se pare c-o afişează cam des în ultimul timp.

Maşina e îngropată în troiene lângă Biserica Anglicană, Vlad trebuie s-o hâţâne de câteva ori ca s-o scoată în drum. Au trecut plugurile pe Dionisie Lupu, dar omătul s-a pus din nou, noroc că nu mai e viscol.

„Îmi place liniştea asta", zice Vlad când opreşte la semafor. Louise nu-i răspunde, căci îi piuie telefonul: „*i hope your mom is ok*", scrie Rojas. Plină de draci, scrie înapoi: „de unde ştii care-i treaba?" Şi Rojas: „ţi-am hăcuit telefonul, ce crezi? nu închide, nu închide! uite, m-am autohăcuit ca să vezi şi tu pe mine", textează el, iar mobilul ei începe să afişeze documente, clipuri, fişiere audio. „ai răbdare, cadoul vine ca jesus" adaugă Rojas. I se vede chipul, e un bărbos cu trăsături de hittit. „*hello*," îi face semn dintr-un hangar, „*see the small red button below? whenever you want, cut me off!*"

„*that's not fair*", se răscoală Louise. Dar Rojas: „*you don't know how much help you need! too many messiahs and too few guys near you*. dacă o să aveţi vreodată probleme după ce mă alungi, *push the red button and I'll get back to you in a glimpse!*" „îl apăs acum", scrie ea şi Rojas dispare. „De parcă-aş putea să fiu sigură", spune cu glas tare, aruncând telefonul în rucsac.

Şi Vlad, luându-şi inima în dinţi: „Ştii... Rojas... ei, el ţine în spate Radio Gavagai”. Louise dă să strige, numai că Vlad i-o ia înainte: „Stai, stai, stai! Te rog! Rojas ţi-a citit eseurile, zice că eşti fix ce trebuie pentru *mişcare*”. Dar ea, ca un tăvălug: „Îţi baţi joc? De ce nu mi-ai spus nimic? De ce?” Şi Vlad: „N-am ştiut cum să încep... Eu... uite... îl ştiu *bine* pe Rojas, când ai zis că vrei un radio aşa şi pe dincolo, cu el am vorbit”. Louise deschide geamul; e groaznic de frig, oraşul a amuţit ca pitit sub o pătură. Vlad intră în Piaţa Rosetti printre maşini care patinează şi se înfig în nămeţi. „Bă, eşti la fel ca ceilalţi,” spune ea, „toţi mergeţi pe burtă! Îi trebuia lui Rojas o Mesia puţin feministă, puţin isterică sau cum?” „Nu, nu, nu”, se apără Vlad. Şi apoi, luând-o pe Pache: „Am greşit, iartă-mă!” „Uită-te-n faţă, că derapezi dracului!” pufneşte Louise. Dar Vlad: „Nu-ţi face griji, am învăţat să conduc în Afganistan. Acolo l-am cunoscut pe Rojas”. „Tu? În Afganistan?” „Dap. Freelancer. Bani buni, meserie marfă, dar am furat-o.” „Fii liniştit, o s-o furi şi-acum. Acolo ce tâmpenii ai mai făcut?” Nu făcuse nicio tâmpenie, dar i-au murit nişte colegi la Jalalabad, nici până azi n-a aflat cine i-a omorât: „Talibanii sau şefii noştri? Mă rog, m-am cărat dup-aia. Atunci s-a tirat şi Rojas, s-a dus în Uzbekistan”. „Păi, da, ca să stea acum cu ochii pe mine!” „Louise, nu-ş’ cum să-ţi spun... Rojas nu-i porc...” „Corect, e şi el un Mesia. Mi-a hăcuit telefonul *by default*.”

Gata, ajung la blocul mamei. „Hai sus”, îi zice Louise lui Vlad. „Las’ că stau în maşină”, face el. „O să te plictiseşti”, spune ea. Dar Vlad: „Asta nu e o maşină obişnuită. Uite, face cafea”.

Când să intre în casă, Louise aude strigăte înfundate. Deschide uşa şi mama, placată la sol de Ion şi de un vecin, se zvârcoleşte muteşte, sub ochii vicleni ai ăleia de la unu. Mama poartă ochelari de soare, a spart geamul din bucătărie şi a dat drumul la apă, inundând toată casa. Înăuntru e ger. Covorul din hol e leoarcă, mai are puţin şi îngheaţă. Pisica miorlăie în debara.

Louise sună la Vlad; el vine şi, fără vorbă, ia o pătură şi se apucă să caute cuie şi ciocan, vrea să acopere fereastra. Cât timp el bocăne prin debara, Louise o potoleşte pe mamă, o duce în dormitor. Vecina, rămasă în hol, se smiorcăie: „Mi-a stricat zugrăveala, mi-a făcut lac în casă”. Şi Ion: „V-am zis că plătesc!” Dar mama, din pat: „Tu? Să plăteşti? De unde, *curlandistule*?”

„Asta nu e viaţă”, zice vecina ieşind. „Face pe nebuna, da-i hoaţă,” strigă ea de pe scară, „mă pândeşte când fac baie, ca să se

încălzească apa în ţevi. Nu se spală decât când mă spăl eu, profită de mine că-i încălzesc apa!”

„Vaco!” ţipă Ion. Dă un pumn în uşă, vecina o ia la fugă, iar el se repede în dormitor, la mamă, îi potriveşte ochelarii de soare pe ochi. „Ce naiba ai?” face Louise. Şi el: „O enervează lumina! I-am pus ochelari ca să stea potolită”.

Mama însă se zbate şi aşa, drept care Louise îi dă jos ochelarii: „Stai cuminte, stai cuminte”.

În sfârşit, vine Salvarea. I se fac mamei injecţii. „E bătrână şi, la boala ei, n-o *ia* niciun spital”, zice medicul. „Şi-o lăsăm să moară?” se aprinde Louise. Dar medicul: „Nu e pacientă de spital, e de *hospice*”. „Păi, s-o ducem la *hospice*.” „Oh, în România nu-s *hospice*-uri”, proclamă medicul.

Vlad bubuie în bucătărie, bate pătura în cuie peste geamul spart. Louise stă lângă maică-sa. Ion se învârte prin casă. Brusc, se întoarce în dormitor: „Ce-ai, mamă, cu mine? De ce m-ai făcut *curlandist*?” i se gâtuie glasul. Dar mama: „Păi, asta eşti: *curlandist*!” „Voi m-aţi făcut aşa,” explodează el, „din cauza voastră-s *gay*! Te-am iubit, Louise, te-am iubit cum nu trebuia, ştii, nu? Cum era să scap de tine dacă nu mă făceam *gay*? Cui pe cui se scoate, blestem pe blestem”. Medicul i-o taie: „Vă rog, doamna n-are nevoie de nervi”. „Aşa-i,” spune mama, slobozind un vânt puturos, „n-am nevoie de nervi”. „Doamne, a făcut pe ea”, şopteşte Louise. Şi medicul, cu reproş: „Făcuse dinainte! Ştiu, e greu să ai grijă de cineva în situaţia ei, dar *cum* s-o lăsaţi aşa? E drept că nu mai dau ăştia căldură, dar de spălat, trebuie s-o spălaţi”. „Scuze, scuze”, se bâlbâie Louise, grăbindu-se s-o şteargă pe maică-sa, numai că nu se pricepe, plus că, agitându-se, e cât pe-aci să-i smulgă perfuzia. Vine şi Vlad să ajute şi, cum medicul şi asistenta s-au apucat deja de treabă, are loc un nesperat moment de cooperare între necunoscuţi.

Louise iese din dormitor, umblă-n rucsac după bani: cât să-i dea medicului? Se sfătuieşte cu Vlad, dar nici el nu ştie. Procedura trebuie să fie însă ca la Kabul, Moscova, Berlin, New York: îi dai omului banii şi gata. „Trei sute?” se uită Louise la Vlad. „Cred că-i OK,” zice el, „dacă ţi-e târşă, îi dau eu”. „Am mai dat, mă descurc,” spune ea, „tu ai grijă să nu se mai uite Rojas la mine!”

Pleacă salvariştii, Louise se duce în bucătărie. *Ce mă fac cu Vlad?* se întreabă. *M-a ajutat, mi-a dat sfaturi cu şpaga, situaţia a devenit*

discret conjugală. Noroc că gerul intră prin geamul spart şi că poate s-o dea pe chestii concrete: „Acoperă odată fereastra, că mor de frig”, se răsteşte în glumă la Vlad. „Vă certaţi?” apare Ion în bucătărie. *Oare am folosit un ton aiurea?* se sperie ea şi-i zice lui Vlad, cu gând să îndulcească pilula: „Vrei o cafea? Sunt mai pricepută decât maşina ta”. I se pare c-o ţine din gafă în gafă, cu atât mai mult cu cât Ion o întreabă în gura mare: „El e noul tău *boyfriend*? Pare un tip marfă, dar să n-o păţească *ca* Igel”.

Louise pleacă în dormitor. Pisica e lângă pat, îşi linge lăbuţele. Mama s-a liniştit, dar se uită la Louise ca o bufniţă: „Ai deschis caietul?” o întreabă pe neaşteptate. „Caietul?” cască ochii Louise. Şi mama, plictisită: „Eram sigură! De când te-am văzut cum te uitai la *Herr* Junker, mi-am dat seama că doar gura-i de tine! Of, îl dezamăgim, îl dezamăgim”. „Poate că nu,” face Louise, simţindu-l pe dracu-n ea, „poate o să mă uit în caiet. Junker e persuasiv”. Dar mama: „În primul rând, e un domn! Rar am văzut un om atât de politicos; şi când te gândeşti că-i rus... Parcă-l văd cum stă în sufragerie, explicându-ţi hărţile, desenele, lămurindu-te cine sunt personajele... Îţi dai seama că nimeni, chiar *nimeni*, nu ştie cât ştii tu despre caiet? Vezi ce faci”, îi mai zice, întorcându-se cu faţa la perete. „Vreau să dorm, stinge lumina, te rog.”

Caietul, îşi spune Louise. Se duce în bucătărie, face cafea. Vlad a acoperit fereastra, îi zice lui Ion că pătura e doar o soluţie de moment; ştie un meseriaş însă, o să-l sune mâine să pună geamul, nu poate acum, că-i târziu. Dar Ion: „După cum ai văzut, sor’mea e cam nebună. Fii atent cu ea, bine?” „Înţeleg că n-ai chef de cafea”, îl ameninţă Louise. „Ba da, ba da, nu eşti nebună”, se fandoseşte Ion şi se duce cu Vlad în sufragerie. *Caietul*, îşi zice Louise învârtind linguriţa în ibric, *caietul, fir-ar să fie*!

Le duce cafeaua. TV-ul verbigerează, un *breaking news* intră pe post ca expresul în gară: poftim, Bismut & Chimir dau o declaraţie comună. Deşi n-au popcorn, Louise, Ion şi Vlad se chiorăsc în ecran ca în familie. Presa mainstream îl scoate pe Bismut la rampă ca pe moaşte, iubitul Louisei e *live*, e *resplendissant*, are costum, cravată şi ochi blânzi, cabalini.

Declaraţia a fost redactată în pripă, Louise se prinde că *der berühmte* Chimir a făcut presiuni şi că Bismut a înghiţit-o. Totuşi, mesajul e OK: Bismut e şeful, Chimir e numărul doi, iar verzii din toată lumea le oferă sprijinul lor. Nu se pronunţă cuvântul *partid*, dar, dacă s-au delimitat

competenţele, cam asta a devenit Calea Dreaptă, mai ales că hotărârile se vor lua, democratic, într-un aşa-zis Comitet de Criză. Totodată, Bismut e însărcinat să elaboreze un plan de acţiune supervizat de garda veche (Vuia, Pârşu, toţi mahării), în timp ce Chimir „va dirija acţiunile de protest şi va organiza filialele (insulele) mişcării".

„L-aţi făcut secretar de partid pe Chimir", se hlizeşte mama din dormitor.

„Calea Dreaptă nu e partid", spune Louise, dar e cam tuflită.

„Ei, nu! Junker ţi-a zis că ăsta e riscul", zice mama, clipă în care Ion îi şopteşte Louisei: „M-am răzgândit. Mama... hai s-o ducem la azil... Dac-o apucă din nou pandaliile?" Louise strânge pumnii: „Să-i mai dăm o şansă..." se roagă ea, numai c-o sună un curier: îşi cere scuze de oră, dar e-n faţa blocului, cic-a adus un colet uriaş. Rojas îi scrie şi el pe Whatsapp: „cadoul!" şi dispare, mesajul lui ştergându-se instant de pe ecran.

Coletul e cât o maşină de spălat. Vlad se uită la el, dă un telefon, se linişteşte, despachetează. „Pfuai, o imprimantă 3D!" exclamă. Louise se strâmbă: „Ce naiba să fac cu ea?" Şi Vlad: „Rojas spune c-ai scris în eseuri ce-ai face". Frichinindu-se, Ion dă târcoale imprimantei: oare n-ar putea Louise să printeze un Igel mai mic, ca să nu-l uite în veci? „Încetează", îl zgâlţâie ea, după care îi zice lui Vlad: „Mai stai puţin, trebuie să-ţi dau bileţelul pentru Gavagai".

Se duce în camera ei, scrie: „Vreţi o canapea, un telefon, un rinichi? Spuneţi şi vedem noi de restul. Ei ne domină cu copyright-urile lor blestemate, cu salariile lor blestemate, cu ierarhia lor blestemată, dar voi făceţi-vă insula, fiţi autonomi! Până atunci, pregătiţi-vă de cadouri: zece snow-boarduri personalizate pentru zece ascultători traşi la sorţi vor ajunge în Tabără! Oferim lucruri moca, fără copyright-uri plătite marilor companii!"

„Bismut o să înnebunească", zice Vlad după ce citeşte mesajul.

„Să înnebunească, dar imprimanta e a mea, fac ce vreau cu ea! Cu rinichii o să-mi fie mai greu, că plastic pentru snow-boarduri îmi aduci tu!" Louise rămâne câteva clipe pe gânduri, nu-i e clar dacă e bine să facă ce-i dă prin minte: ce-o să zică lumea?, oare nu sare calul? O strânge inima când îşi închipuie consecinţele, dar, până la urmă, îşi spune: *dacă tot ai luat-o cu Gavagai, mergi până la capăt!* „Auzi," se uită la Vlad, „Rojas nu vrea să-şi mai spele din păcate?"

„Băi, crede-mă, n-a vrut decât să te ajute...”

„Păi, zi-i să mă mai ajute o dată. Zi-i că vreau să facă treaba aia cu banii, o să înţeleagă el... Nu s-a lăudat c-a citit ce-am scris în eseuri pe GloomNet?”

64. APARE UN PSIHIATRU

A doua zi, mama are încă o criză: scuipă, strigă, o ia goală prin casă, iar asta cu un străin de faţă – venise meseriaşul lui Vlad, schimba geamul din bucătărie. Louise sună la un psihiatru, unul poreclit Tapirul, zelot şi el. Ăla apare rapid: zici că e paraşutat din Siberia, are căciulă cu clape şi bocanci militari. „Nu te speria,” îi spune Louisei, „nu m-am aliat cu Paisie, căca-m-aş pe el!”

După consultaţie, vine tiptil în sufragerie şi dă verdictul: „Îmi pare rău, doamna are nevoie de supraveghere permanentă. Puteţi s-aduceţi pe cineva să aibă grijă de ea, dar costă”, pretinde el că le dă de ales. „Cât?” face Ion. Tapirul îi dă un preţ. Of, nu-şi permit, aşa că psihiatrul se vede obligat să pronunţe cuvântul fatidic, „azil”, care, auzit din gura unui străin, o face pe Louise să se surpe în ea însăşi. Simţind-o, Tapirul reformulează: „Sunt *aşezăminte* curate; costă, fireşte, dar ieşiţi mai ieftin decât îngrijind-o acasă. Mama dumneavoastră ar avea camera ei, baie separată, masă dietetică, program ocupaţional...”

Ne descotorosim de ea ca de-o ladă, îşi zice Louise, *o să se simtă ca dată jos din mărfar la Auschwitz*. Mama simte că i se pregăteşte ceva: urlă, sare din pat cu o viteză nebănuită, fuge la baie, se încuie. Începe o negociere, Louise şi Ion o roagă să le deschidă, în timp ce Tapirul, stând lângă ei, îi asigură, civilizat, c-aşa fac toţi bătrânii. Mama nu se lasă, ba chiar răsuceşte cheia încă o dată, anunţând: „O arunc în WC, măgarilor! O curvă şi un pidosnic, o curvă şi un pidosnic!” strigă din spatele uşii, după care se aude *pluf* şi zgomot de apă trasă.

„Băi, a aruncat cheia”, beleşte Ion ochii.

„Sparg uşa”, zice Louise.

„Staţi, aranjez eu”, se bagă meseriaşul.

Dar psihiatrul: „Ce potriveală, aţi venit la momentul oportun... Nu vi s-a părut niciodată,” o ia pe Louise, „că lucrurile se aşază într-o matcă programată în cele mai mici amănunte?”

„Ce matcă?!” face ea ochii mari.

„Gata”, zice meseriaşul, deschizând uşa. Mama era încovrigată pe plăcile de gresie, parcă dormea. „Repar şi uşa?” face meseriaşul. „Vă rog”, zice Ion şi, zâmbitor, îl ia pe Tapir: „Ştiu la ce vă referiţi cu matca, la noi în familie e ceva curent”. „Nu mai spuneţi,” rămâne psihiatrul *bouche bée*, „să ştiţi că nu-i lucru de şagă,” se lansează el în româna veche, „*sincronicităţile* au semnificaţii adânci”. Dar Ion: „Aşa zicea şi iubitul meu. A lucrat pentru Max Murgescu, îmi spunea că ăla le avea cu *sincronicităţile*. Cic-ar fi nişte fracturi în ţesătura lucrurilor, care ne arată portalul deschis către...”

„Bun,” le-o taie Louise, „ce facem cu mama?”

„Păi, alegeţi,” zice Tapirul, „*aşezământul* sau supraveghere douăzeci şi patru din şapte la domiciliu. Acum, iertaţi-mă, trebuie să plec; sunt solicitat s-o văd pe procuroarea *aceea*,” se uită la ei cu înţeles, „o ştiţi, nu? Cea care a avut un aranjament cu... Pfuai,” îşi trage o palmă peste frunte, „cum să nu fi auzit *tocmai* dumneavoastră de ea? Ce *aglomeraţie* de coincidenţe: ticălosul de Max, procuroarea cu care a colaborat tâlharul, jurnalista care l-a dat în faptă pe Max, fratele ei, care l-a avut ca iubit pe angajatul aceluiaşi Max, şi acum un meseriaş minunat, ajuns în această casă la fix!”

„Procuroarea şi-a revenit?” se interesează Louise.

„Vai, nu... M-a solicitat un coleg s-o examinez. Eu i-am zis că n-am cum s-ajut, dar el o ţine una şi bună, că vrea opinia mea”, pare să se scuze Tapirul, dând semn că, în ceea ce-l priveşte, cazul procuroarei e închis.

Pleacă, promiţând că până deseară rezolvă cu azilul. Louise îl sună pe Bismut; e în afara ariei de acoperire, dar pesemne că iar s-a buşit reţeaua, căci Radu o sună fără probleme: „Ne certăm din nou”, zice. „Tot cu Chimir?” „Păi, cu cine? Naşpa e c-a mai apărut unul, nici nu ştim cum îl cheamă. Ăsta-i nebun de-a dreptul, are un *notes* cu reţete pentru cocktailuri Molotov şi amestecuri explozive.” „Şi voi staţi de vorbă cu el?” înnebuneşte Louise. „Normal, îl susţine jumătate din Tabără. E ecologist, îţi dai seama? Face parte dintr-un ONG cu nume fiţos, *The green grass of home*, gen...”

Louise îi ştie, sunt unii pe care i-a plătit Garfield ca să blocheze drumul ce duce la un cartier de vile din pădurea Băneasa, construit de un amic al Şalăului-Fritz; ONG-ul motivase cu argumente specifice verzilor, numai că, la o oră după ce Garfield s-a aliat cu Şalăul, drumul

a fost deblocat. „Să vezi că dobitocul de Chimir ni l-a adus p-ăsta pe cap”, bombăne Louise. Dar Radu: „Află că nici el nu-l place. Buba e c-am dat prea mult frâu liber în Tabără, intră cine vrea şi cine nu vrea... Ştii c-avem şi Sovieţi? Până şi musulmani ne-au venit; culmea, s-au aciuiat pe lângă bisericoşii ăia schismatici... Vin la noi de frica Sutanelor”.

Tapirul o sună pe seară, cic-a găsit un azil la Snagov, îl ţine un coleg de-ai lui şi, dacă Louise e de acord, colegul e dispus să trimită o maşină ca s-o ia pe mamă pe loc.

„E prea din scurt”, se sperie Louise, dar, dându-şi seama c-a vorbit prea nu-ştiu-cum, o dă la întors: „Mama doarme atât de liniştit... N-aş trezi-o... Hai să stăm până dimineaţă, nu te supăra”.

„Nu mă supăr, dar vezi că e un azil căutat. Hotărăşte-te!”

„Mâine dimineaţă, mâine dimineaţă”, face Louise cu lacrimi în ochi.

Discută cu Ion: aşa o să facă, mâine o duc pe mamă la azil. Ca la înmormântări, e bine să fii practic; Louise şi Ion uită că vorbesc despre un exil şi-şi zic unul altuia c-o să-i fie bine mamei acolo, că serviciile private sunt pline de umanism, plus că-s curate şi manageriate corect. Doar pisica e agitată: aleargă din dormitor în sufragerie, bezmetică, din nou şi din nou.

Înainte să adoarmă, Louise coboară în GloomNet. În casă e linişte. Mama sforăie, iar Louise lansează un nou *thread* pe forum: „Până unde putem să ducem violenţa dacă avem în vedere un scop nobil?”

65. MĂNĂSTIREA COTROCENI. UN PREŞEDINTE. UN AMBASADOR

„*Cool*”, face Caşalotul. E mort de frig, ar dori să continue discuţia în Palat, la căldură, dar Cocârţ îl îndeamnă să se apropie de pridvorul bisericii. Curios, Caşalotul apasă cu degetul înmănuşat într-o coloană. „*This small church*,” face el pe miratul, „*doesn’t compare to Notre-Dame, but it looks more resilient!*”

Şi Cocârţ, mustăcind: „A ctitorit-o un bun navigator între ape”.

„*Really*? *Who*?”

„Şerban Cantacuzino. A fost la asediul Vienei, numai că le-a pus turcilor beţe-n roate. Dacă nu era el, marele Jan Sobieski n-ar fi avut ce despresura.”

„Şi... ah, a scăpat viu, acest Cantacuzino?”

„Ei, a scăpat... L-au băgat ai noştri în pământ.”

Caşalotul pufneşte în râs. Ferestrele Palatului Cotroceni îl îmbie cu lumina lor caldă, amintind de buşteni arzând în cămin, dar Cocârţ nu-l invită înăuntru.

„Hm, şi tot din cauza alor voştri vreţi să vorbim în frig?” face ambasadorul cu ochiul.

Dar Cocârţ, fără legătură: „Ştiţi că s-a pus problema ca Şerban Cantacuzino să fie înscăunat la Constantinopol? Cândva, tronul Bizanţului a fost al familiei lui”.

„Bine că familia dumneavoastră n-a avut niciun tron”, zice ambasadorul.

„Mie-mi spuneţi?” râde Cocârţ.

Caşalotul se zgribuleşte, se uită la un geamlâc: „Ce chestie,” se miră, „parc-ar fi o ambrazură. Mănăstirea a avut şi rol militar?”

Cocârţ apucă gratiile geamlâcului: le smuceşte, dar nu se clintesc. „La război,” spune el bătăios, „până şi subsolurile au rol militar. Aţi văzut filme despre Berlinul din 1945?”

„Of, Berlinul... Când ne-am dus în Irak, Berlinul era departe şi voi aţi fost tare drăguţi cu noi. Acum, Berlinul e aici; oare de-asta ne beştelesc prietenii dumneavoastră din Tabără?”

„Dacă vorbiţi de zeloţi, aflaţi că mai toţi au fost *treinuiţi* în State.”

„Şi talibanii au fost”, observă Caşalotul, oprindu-se lângă un pom acoperit cu folie, ca să fie ferit de ger. „*What’s this*?” „E un smochin, e adus tocmai de la Constantinopol.” „Adică de la Istanbul.” „Prefer Constantinopol, la Istanbul se ţin cam multe predici în ultima vreme.” „Şi-n Bucureşti nu se ţin? L-aţi disperat pe predecesorul meu, îi ţineaţi predici non-stop, nu terminaţi cu una, că scoteaţi alta din pălărie. Cică n-a mai văzut oameni care să se sape unii pe alţii ca aici. Calcă-l pe cap, calcă-l pe cap, asta auzea mereu.”

„Ei, lăsaţi, că-i plăcea... Excelenţa-sa s-a românizat.”

„Eu nu”, punctează Caşalotul. Cocârţ îl priveşte lung, izbucnesc amândoi în râs. Ambasadorul reia: „Nici dumneavoastră nu v-aţi americanizat. Cât despre jurnalista aceea din Tabără... Ah, cum o cheamă?” Preşedintele ridică din umeri, nu-i e clar la cine se referă. Dar Caşalotul: „Tânăra de la Calea Dreaptă, *scandalagioaica* – pronunţ corect?” „Pronunţaţi corect, dar nu ştiu despre cine vorbiţi.” „Ba ştiţi, e cea care a scris despre *that white collar embezzler*, Murgescu. Părea pornită să se americanizeze. Credeţi că degeaba i s-a permis să intre în silozul din Bărăgan când a fost războiul cu ISIS? Of, cum o cheamă?”

„Gata, o ştiu!” exclamă Cocârţ. „Vă deranjează?”

„Pe predecesorul meu l-a deranjat.”

„Predecesorul dumneavoastră a devenit putred de bogat cât a stat la noi. Ce treabă are dumnealui cu o jurnalistă?”

„Bogătaşii află multe. De pildă, că tânăra are un forum pe GloomNet, unde redactează o listă cu datornicii la bănci. Ciudat, lista nu are date de identificare, nici chiar sumele datorate de clienţi, dar predecesorul meu se întreabă: de ce s-ar chinui cineva să arate că la banca X sunt atâţia datornici, că la banca Y sunt nu ştiu câţi şi că datoriile cumulate, defalcate pe bănci, au valoarea cutare? Numărul datornicilor din listă creşte de la zi la zi, în paralel cu suma datoriilor, iar dumneavoastră ştiţi cât de sensibil e mediul financiar la zvonuri... În plus, tânăra n-a făcut *training* cu oamenii actualei administraţii, iar asta mă îngrijorează pe *mine*, nu pe predecesorul meu.”

„*Well*,” zice Cocârţ, „*democrats... sorry, democracy’s full of flaws*”.

Ambasadorul ridică din umeri: „De fapt, ce e cu smochinul de la Constantinopol?” Şi preşedintele: „Ne aminteşte de tronul sultanilor, care i se cuvenea lui Cantacuzino. E o legendă, o las moştenire succesorului meu la fel cum predecesorul dumneavoastră v-a spus una-alta”.

„Excelenţă,” se zgribuleşte Caşalotul, „nu meritam să-mi ziceţi aşa ceva”.

„Scuze, m-a tulburat ce mi-aţi spus. Îmi imaginam c-o să discutăm politică şi, când colo, m-aţi luat cu jurnalista aceea... De ce vă preocupă una ca ea?”

„De ce să *nu* mă preocupe? În fond, Osama era un vagabond care se ascundea în peşteri în 10 septembrie 2001”.

„Ah, vă sperie feministele!” o dă Cocârţ pe glumă.

Dar ambasadorul: „Mă sperie femeile care fac liste cu datornici: fac deranj şi fără a fi feministe”.

Cocârţ îşi afundă mâinile în buzunare, o ia pe lângă biserică. *O listă cu datornici*, îşi zice. *L-o fi având fata aia la mână pe fostul ambasador sau e vorba de un fleac?* Politica, preşedintele a avut prilej s-o constate, nu e ce crezi că e atunci când nu faci politică. *Eh, om vedea*, se gândeşte. Se opreşte în faţa unor troiene. Şi lui îi e frig. La un moment dat, vede un punct luminos lunecând pe bolta cerească; oh, e Staţia Orbitală, i-o arată Caşalotului, fericit ca un copil. Şi apoi: „Cum aţi spus că o cheamă pe tânără?”

„N-am spus că o cheamă nicicum, nu-mi amintesc nici mort numele ei. Pot să v-arăt ceva?” face Caşalotul brusc şi, fără să aştepte răspunsul, scoate mobilul şi i-l pune sub ochi lui Cocârţ. „Până unde putem să ducem violenţa în numele unui scop nobil?” întreba cineva pe un forum. Cei mai mulţi răspundeau că oricât de departe, că violenţa e legitimă în numele libertăţii, că gata, s-au săturat. „Vă daţi seama,” reia ambasadorul, „că userii de pe acest forum au pseudonime, ca spionii. Şi totuşi, predecesorul meu ştie cum semnează jurnalista cu pricina”.

„Excelenţă, jurnalişti sunt pe toate drumurile.”

„Da, dar cei ce scriu despre naţiuni şi teritorii sunt rari. Fata asta îşi spune Gudrun şi dezbate *inconsistenţa* ideii de neam, după cum îi spuneţi aici. Până şi amicii voştri de la Bruxelles sar ca arşi când îi citesc materialele... Mda, face prozeliţi, jurnalista *noastră*, şi-o ajută şi anarhistul ăla din Rojava, kurdul.”

„Serios? Mi se părea o fată rezonabilă. Cam agitată, dar rezonabilă.”

„Credeţi? Citiţi mai jos.”

Cocârţ zgreapţănă în ecran. „Îmi imaginam,” scria Gudrun, „că trebuie să acţionăm doar *in self-defence*, dar, de când Sutanele au atacat Tabăra, mă întreb: să escaladăm conflictul? Dacă n-o facem, politicii o să ne încalece, iar dacă o facem... Chiar aşa, ce o să se întâmplă dacă o facem?” Nimeni nu i-a răspuns că o replică dură ar duce la vărsare de sânge; de fapt, toţi erau iritaţi că *sângele celorlalţi n-a curs suficient*, iar Gudrun comenta că, deşi aşa ceva aducea a terorism, teroriştii unora erau luptătorii pentru libertate ai celorlalţi, după cum se ştia. Apoi, s-a lansat într-o diatribă: „Suntem superidioţi dacă dăm

vina doar pe Hitler pentru al Doilea Război Mondial; dacă ne imaginăm că Adolf e t₀ al dezastrului şi că nazismul a apărut ca o generaţie spontanee, suntem pierduţi! Să dea primul cu piatra cel fără de păcat, să nu uităm că zecile de milioane de morţi din Primul Război Mondial au fost investiţia, iar reparaţiile postbelice, profitul, şi să nu uităm nici că Franţa, pentru a răzbuna înscăunarea *Kaizerului* la Versailles, a vrut să rupă Germania anilor ’20 în bucăţi! Ce-ar fi, s-au întrebat nişte politicieni sumbri de la Paris, dacă am termina odată cu nemţii? Ce-ar fi dacă Bavaria s-ar uni cu Austria, ca un Anschluss pe dos, la fix cinci ani de la armistiţiu, *pour que le sang abreuve nos sillons*? Ce-ar fi dacă am găsi nişte politicieni germani lacomi? Ei bine, i-au găsit, i-au plătit ca să susţină tendinţe autonomiste, au întreţinut o campanie de presă în acest sens, vorbind despre libertate şi autodeterminare locală, i-au încurajat pe bavarezi şi austrieci să se ia în braţe, apăsând pe pedala catolicismului împărtăşit de München şi Viena şi tot aşa. Puciul de la berărie al bestiei de Adolf a avut loc chiar în acele zile jubiliare pentru francezi şi nefaste pentru nemţi: de-atunci şi-a început nazismul marşul triumfal spre putere, profitând de o Germanie înfometată, călcată în picioare! SS-ul s-a născut dintr-o pace negociată ca un *hostile takeover* venit la pachet cu milioane de şomeri, inflaţie galopantă, *self esteem* prăbuşit; drumul spre Holocaust a fost pavat cu frustrări, trufie engleză, caşexie teutonică, pălării date jos în faţa militarilor francezi din Ruhr şi antisemitism reaprins. Copii înfometaţi! Umilinţă! Speranţe devenite amintiri fără sens! Depresie socială fără Prozac la îndemână! Pune toate astea într-o eprubetă şi-o să rezulte un Hitler!

Întrebarea e: cine urmează? Câţi Hitleri se adapă din creditele care ne transformă în şerbi? Câţi Adolfi se hrănesc din puterea noastră de cumpărare scăzută? Câţi hitlerjugenzi se îngraşă din profitul marilor companii? Câte milioane de inşi se pregătesc de avort social? Ce Holocaust urmează? Cine sunt noii evrei?”

Cocârţ cască ochii: „Sunteţi sigur că-i vorba de *acea* jurnalistă?”

„Aşa spune predecesorul meu.”

„Şi-l credeţi?”

Caşalotul râde: „În România, zvonurile se răspândesc ceva de speriat! Norocul vostru e că, fiind inconstanţi, luaţi lumea prin suprindere”.

„Naţie de supravieţuitori,” se amuză Cocârţ, „când n-au fost turcii, au fost tătarii, când n-au fost tătarii, au fost ruşii, apoi ungurii, nemţii, din nou, ruşii...”

„Şi azi cine e? Noi? UE? Ruşii? China?”

„Azi suntem în NATO.”

„*Right!*” îl împunge ambasadorul cu degetul. „Fiţi atent!” selectează el altă replică de pe forum. Un oarecare Caliban aducea în discuţie ceva bizar, şi anume dispariţia unui caiet, dispariţie care provocase, nici mai mult, nici mai puţin, decât tărăboiul care răvăşea Bucureştiul. Că acel caiet îi aparţinea lui Emin, Caliban o ştia; ceea ce nu ştia, însă, era ce scria în el atât de important, încât să precipite asemenea evenimente.

Cocârţ izbucneşte în râs: „Dumnezeule, sunt nebuni de legat!”

„Tânărul meu coleg rus nu crede asta.”

„*Gaspadin* Junker? Nu ne înţelegem prea bine, dar e om cu scaun la cap.”

„Sunteţi sigur? Ia-uitaţi ce-i scrie tinerei noastre jurnaliste.”

„*Gaspadin* Junker intră pe acest forum?”

„De ce nu? În fond, el şi colegul de la Berlin au dirijat intrarea a mii de maşini în România. Ştiu eu ce codificări folosesc dumnealor? Dacă-şi dau de ştire despre lucruri la care nu ne gândim? Dacă vor să dea foc unui alt club? În sfârşit, ideea e că *gaspadin* Junker e Caliban.”

„Asta e... asta e...” face Cocârţ, dar Caşalotul nu-l bagă în seamă, trage de document în sus: „ar fi bine,” scria Caliban, „să vezi cât de multe ştie zburătorul despre caiet. îi poţi solicita zece minute de conversaţie *tête à tête*?”

Gudrun îi răspundea că-i e greu să discute despre o sminteală, însă Caliban îi atrăgea atenţia că Zburătorul e mai *open minded* decât credea ea. „ok, vorbesc cu el”, a dat Gudrun înapoi, într-un cor de comentarii ironice: ce-i copilăria asta? discutăm revoluţii, nu fenomene paranormale! dacă-i pe-aşa, întreabă-l pe dumnezeu-tatăl! La care Caliban: „nu glumiţi! zburătorul e un *lesser God*, ce credeaţi?” S-a lăsat cu emoji-uri haioase, rofl-uri şi omfg-uri, numai că Gudrun a comentat: „mi-e târşă să-l atrag într-o conversaţie aiurită”.

Pe Cocârţ îl ia cu frig. „Cine e Zburătorul?” întreabă. Şi Caşalotul: „E Vuia, prietenul dumneavoastră. Se joacă cu focul”. Ca să câştige timp, Cocârţ zice că toată Europa se joacă cu focul în ultimul timp. La care ambasadorul, făcând cu ochiul: „Aşa e, dar Vuia are ditamai asul în mânecă! Noroc că avem şi noi unul”.

Cocârţ mormăie. Ar bea un whisky. „Am senzaţia,” zice, „că abia acum începem discuţia”. „O introducere lungă era necesară”, face ambasadorul. „Cum altfel să vă spun că suntem în posesia unui film cu un domn pe care, în fond, îl stimăm? E vorba de Fritz. Pasiunile lui sunt... ah, rafinate! Am fi dispuşi să vă dăm filmul cu pricina sau, mai bine, să vă cerem permisiunea să-l folosim. Excelenţă! Vrem ca Fritz să trântească un guvern care, ştim, vă scoate peri albi. Suntem aliaţi, dorim să vă ajutăm. Mai mult, intenţionăm să vă salvăm din capcana carburanţilor, căci preţurile scăpate de sub control bagă România în comă. Totodată, preferăm să nu-i fiţi datori lui Junker. Domnia-sa v-a înţeles ezitările, ştie că sunteţi legat de tratate şi, după cum aţi spus, e om cu scaun la cap; cu alte cuvinte, ne putem *noi* înţelege cu el. În schimb, *vreau* asul lui Vuia. E o chestiune de *national pride*. Sintagma e desuetă, dar, la anii mei, m-aş simţi ca un trădător dacă n-aş recupera un film în care *şi* preşedintele Reagan a dat dovadă de rafinament.”

„Mda,” se întristează Cocârţ, „ştiam că Vuia are filmul ăla nenorocit”.

„E o povară, domnule preşedinte. Nu vă reproşaţi că n-aţi negociat filmul la maximum de potenţial. Iertaţi-mă, dar sunteţi o ţară mică.”

Cocârţ i-ar da Caşalotului una în cap, însă mai bine spune, ca să nu pice cu totul de prost, că nicicând nu i-a fost clar în curtea cui joacă Vuia.

„Vuia e o persoană complexă”, îl liniştеşte ambasadorul. „Habar n-aveţi cât de bine-l cunosc. Necazul e că are principii: n-ar da filmul decât în schimbul a ceva extrem, dar *extrem* de valoros! Preşedintele Reagan... of, a fost mai mult decât crede lumea... Ştiţi c-a fost preşedinte de sindicat? Ştiţi că le-a pus bețe-n roate comuniştilor de la Hollywood, în timpul mccarthysmului? Ştiţi că şi-a dat colegii în gât? Scopul lui era nobil, dar... În sfârşit, mi-e imposibil să las un asemenea subiect să fie scos la iveală de un filmuleţ. Totodată, mi-e clar că sunteţi singurul care-l poate convinge pe Vuia că un preţ bun la petrol face mai mult decât un video de colecţie... şi decât caietul poetului dumneavoastră naţional, dacă-mi permiteţi.”

„Ce treabă are Emin cu povestea asta?” pufneşte Cocârţ.

„E o legendă la fel de bună ca cea cu smochinul. Ambasadorul Berlinului o aduce des în discuţie, mai ales de când i-o toarnă pe Gudrun lui *gaspadin* Junker.”

„Of, simt că îngheţ... Bem un whisky înăuntru? Despre legenda lui Emin pot să vorbesc liber”, râde Cocârţ mânzeşte, luându-l pe Caşalot la braţ.

„Aş intra,” zice ambasadorul, „dar mai bine rămânem afară. Trimisul Berlinului şi-ar da o mână ca să afle ce vorbim despre poetul vostru naţional! Chiar nu v-a spus nimeni câte ni se trag de la el şi de la Estrellita Wexler?”

66. MEDIA MAINSTREAM E INVITATĂ ÎN STRADA COLUMB. UN CALCAN DE CASĂ

Deîndată ce intră în cabinetul lui Sahib, Tapirul dă ochi cu Max: *ce caută ticălosul ăsta aici?* se întreabă. *Dacă mi-a întins o cursă?*

„Potoliţi-vă,” îl simte Murgescu, „am venit cu procurorul T., soţul pacientei”.

Acesta stă într-un colţ, îşi ţine capul în mâini şi are o barbă de trei zile. „Bună seara, domnule doctor!” îl priveşte el pe Tapir, cu ochi tulburi.

„Tapirule, e OK!” îl asigură Sahib, încercând să-i adoarmă suspiciunile. Psihiatrul îi întinde o mână moale: „M-ai chemat pentru un caz,” zice, „nu ca să cunosc oameni noi... Nu e vorba de dumneavoastră, domnule T.!” precizează şi, fără alte comentarii, se duce cu Sahib s-o consulte pe procuroare.

Doamna T. zace într-un salon, Tapirul o examinează neurologic, căci de psihiatrie nu se pune problema. Femeia care-l incitase pe Max e în comă, s-a împuţinat, obrajii îi sunt supţi, e hrănită cu un furtun. Lângă ea, două fete de vârsta liceului aşteaptă o veste bună, dar Tapirul nu ştie cum să le spună că nu mai e nimic de făcut. „O să mă sfătuiesc cu nişte colegi”, le ia el pe departe.

Şi una dintre fete: „Voi, doctorii, doar vă sfătuiţi între voi”.

Tapirul iese şi-l ia pe Sahib la refec: „De ce naiba m-ai chemat? Femeia e *pa*, cum s-o ajut?” La care Sahib: „Nu pe ea trebuie s-o ajuţi, ci pe bărbat-so’”.

Într-adevăr, procurorul îl aşteaptă pe Tapir, zâmbind stupid, a speranţă: „Ce credeţi, domnule doctor?” *Băga-te-aş în pizda mă-tii, Sahib*! se gândeşte Tapirul, dar nu zice decât: „Sunt un umil psihiatru. Specialitatea mea, din păcate, nu-i e de folos. Nu acum, în orice caz”.

„Numai psihiatrii n-au văzut-o până acum”, strânge T. din dinţi.

„Sahib a crezut că... şi-a imaginat...”

„Spuneţi-o pe-a dreaptă, domnule doctor! Am auzit de toate de la colegii dumneavoastră.”

Tapirul face buzele pungă, e sensibil când vine vorba de doctori. În fond, odată intrat la medicină, îşi schimbase şi mersul: păşea apăsat, gânditor, ca şi cum doctoria îl stigmatizase dinainte s-o practice.

„Trebuie să înţelegeţi că soţia dumneavoastră e într-o situaţie... ah... dificilă. Colegii mei nu se puteau pronunţa fără să nu vă tulbure.”

Şi Max: „Să-l tulbure? Au fost de-un cinism...”

„Cum cutezaţi să vorbiţi,” i-o taie Tapirul, „sunteţi responsabil de starea doamnei!”

T. capătă glas: „Domnule doctor, toţi m-au lăsat după ce Marta... după ce ea... Când aveau nevoie de noi, eram buni, dar, cum am păţit-o, cum ne-au uitat! Doar Max mi-a fost aproape, spuneţi-i-o şi lui Bismut!”

„Ce treabă am eu cu Bismut? Sunt independent, domnule procuror! Iar cu Murgescu, fiţi precaut, se oploşeşte pe lângă dumneavoastră, nimic altceva.”

„Ce dracu ai, mă?” îl ia Sahib.

„Ce *am*? M-ai pus într-o situaţie imposibilă! Ce-o să se spună când *se va afla* c-am respirat acelaşi aer cu Max Murgescu la tine în cabinet?”

„OK, iartă-mă că mi-am permis să te chem.” „Te iert, dar nu uit,” se înfoaie Tapirul, „să-mi faci tu mie una ca asta...” „Bine, am fost un cretin.” Dar T.: „Să ştiţi că Max a colaborat cu Marta, iar acum, cu necazul, e singurul care *ne-a* sărit în ajutor”. Tapirul se uită strâmb la Sahib: „Auzisem eu că te scalzi în ape tulburi! De-asta m-ai chemat? Ca s-aud reproşuri?” Dar Sahib: „Nu *vrei* să stai jos? Nu *vrei* s-auzi ce

s-a întâmplat? Nu te-am chemat degeaba". „Eu nu-s sigur că..." „Te rog!" Ce naiba eşti *aşa câine*? l-ar întreba, dar l-ar jigni pe procuror, care ar pleca imediat dacă n-ar avea de *rezolvat* coma Martei. Iar Max, simţind încărcătura din aer: „Eu ies. Mai mult stric". La care Tapirul: „Nu e cazul, m-aţi făcut curios. Şi ziceţi că," se întoarce la procuror, „ziceţi c-aţi auzit *de toate* de la colegi... Ce-au zis? Poate v-ajut, ia să vedem..."

„Ia să vedem, ia să vedem", zice şi procurorul, prostit de cap. Începe cu cablarea lui Max, ajunge la coma soţiei, la preumblările ei din spital în spital. Tapirul nu pricepe de ce e obligat s-audă aşa ceva, dar Sahib îl roagă să asculte până la capăt, ca să vadă de ce a fost chemat *tocmai* el. T. îi dă înainte, spune cum o consultau profii pe Marta, cum promiteau c-o fac bine, dar zilele treceau şi nimic. Disperat, T. cerea o a doua opinie, o a treia, numai că acestea sunau aşa: „La *boul* ăla v-aţi dus? O omoară, tembelul, aduceţi-o *la mine* urgent!", aşa că, după un prof de neuro, a văzut-o unul de infecţioase, care l-a făcut arşice pe ăla de neuro, apoi s-a băgat un toxicolog, care l-a făcut imbecil pe infecţionist, după care a apărut un internist, care i-a făcut dobitoci pe toţi cei dinainte, acuzându-i că escaladaseră ierarhia universitară dând şpăgi (dacă procurorul voia, internistul avea dovezi!), drept care T. să facă bine s-o aducă pe soţie la *el*, ceea ce i-a înfuriat pe ceilalţi, care l-au făcut pe internist lichea, fost securist, aşa că Max a vorbit cu Sahib, iar Sahib a luat-o pe Marta la el şi l-a chemat pe Tapir, cel care, credea el, putea găsi o soluţie *omenească*, nu de alt fel, pentru acest caz.

„Nu-mi spuneţi nimic nou," îl ia psihiatrul pe T., „unu la mână, *invidia medicorum pessima*, şi doi, în zilele noastre, doctorii vor să se pună la adăpost. Un procuror e o umbrelă formidabilă, nu?"

„Bun," se enervează Sahib, „o ajuţi pe doamna T. sau nu?"

„N-am cum."

„Ba ai. Vorbeşte la Calea Dreaptă, că ăia duc pacienţi afară." Tapirul ridică un deget: „Te rog! *Ăia*, cum le zici tu, sunt tipi de ispravă!" Şi Sahib: „OK! Zi-le tipilor tăi de ispravă s-o ducă pe Marta afară. Niciun doctor din Vest n-o să se pişe pe el pentru că doamna T. l-a anchetat pe Papainoage".

„Şi dacă nu scapă nici acolo?"

„Atunci, domnul T. o să ştie c-a făcut tot ce-a putut pentru ea."

„Domnule T.,” se înmoaie Tapirul, „dar puteaţi să contactaţi direct Calea Dreaptă...”

„Am făcut-o şi m-au trimis după formulare. Le-am obţinut, dar ei... Of, am formularele,” dă procurorul să le arate, „dar *unde* mă duc? Pe cine caut *afară*? Vreau s-o scot pe Marta din ţară, familia ei zice că nu fac nimic.”

Tapirul promite c-o să vorbească la Calea Dreaptă şi pleacă. Are draci, nu acceptă ideea că face parte dintr-o poveste care are legătură cu Max. Luând-o spre strada Columb, ajunge la concluzia că, profitând de buimăceala firească a procurorului, porcul de Max manipulase situaţia astfel încât să-l pună pe Bismut într-o situaţie delicată. Ajuns la sediu, îi spune lui Radu ce s-a întâmplat, iar acesta îi dă dreptate, zicând că Max putea să intervină la el, indiferent de vrajba ce-i despărţea: în fond, era vorba de o viaţă.

Auzindu-l, Louise pufneşte şi, când Radu o întreabă de ce, ea ridică din umeri, n-are chef să se contrazică pe probleme de morală cu el. Şi Radu, zâmbind: „Să fie o întâmplare că Max ne dă *semnalul* ăsta fix când am scris despre Marta T.?”

„Ai scris despre ea?” se miră Louise.

„Da. Te deranjează?”

„Nu, mă întreb doar de ce nu ne comportăm ca o redacţie, de ce nu ştim ce scrie fiecare. Dacă scriam şi eu despre Marta T.?”

„*Noi* ne comportăm ca o redacţie, dar tu nu mai dai pe-aci”, îi reproşează Radu. Şi apoi, bătându-l pe Tapir pe spate: „Max te-a manevrat, e clar c-a auzit de articolul meu”. „Mda, tehnici specifice şcolii lui”, râde Bismut, făcându-l pe Vuia să-şi dreagă glasul. Şi Louise: „Pot să văd ce ai scris?” îl roagă pe Radu. El îi dă printul şi, ca să scape de ea, se preface că are ceva de vorbit cu Chimir. Acesta, însă, nu se uită la el, are treabă, Vuia i-a cerut să pună la punct vizita lui Pârşu, Şcolici & Slav în Tabără.

„Ce-i cu tine?” o ia Bismut pe Louise odată intraţi la ea în birou. „Ştiu că toată ziua alergi: du-te la maică-ta, vino înapoi, dar nici nouă, aici, nu ne e uşor”.

„Mai ai puţin,” spune ea, „şi-o să zici *oh my God, oh my God*!”

„Ascultă,” ridică el vocea, „Garfield trimite jandarmi să ne spargă în Tabără, presa lui ne atacă, Chimir se poartă ca idiotul şi ţie nu-ţi

convine că Radu a scris nu-ş' ce articol!" Ea nu-i răspunde: citeşte materialul şi la sfârşit spune că Radu n-a amintit nici în treacăt, măcar, că Max a colaborat cu Marta.

„Ei, şi? E timpul propagandei, Louise, tu nu asculţi Radio Gavagai?"

„Nu-mi spune că tu îi asculţi!"

„De ce nu i-aş asculta? Ştii ce mă întreb? Cum de nu dă nimeni de ei? Nu ştim cine sunt, cine-i plăteşte... Mai nou, fac o listă cu datornici la bănci: nu se înţelege mare lucru din ea, dar i-a înnebunit pe bancheri... Şi totuşi, Gavagaii scapă neprinşi, zici că cine ştie ce protecţie au. Vuia e siderat, crede că-s oamenii lui Max, dar, indiferent ai cui sunt, ne iau faţa. Dimineaţă urlau că profitul corporaţiilor creşte neîncetat şi că salariile bat pasul pe loc, ce dracu' i-a apucat? Au schimbat foaia, nu mai sunt cei de acum o lună, vor altceva."

„Şi de-aia vrei să faci propagandă?"

„În locul meu, tu n-ai face?"

„Propagandă faci, propagandă iese!" izbucneşte Louise. „Nu-ţi dai seama că după articolul lui Radu, fir-ar a naibii de propagandă, numele Martei o să fie târât în noroi? Praful o să se aleagă din munca ei! O să iasă scandal, presa celorlalţi o să bată câmpii, o să spună că *ştiu ei* cum a şpăguit-o Oli pe procuroare, iar lumea o să strige, fericită: uite-i, sunt toţi o apă şi-un pământ... Radu trebuia să fie corect în articol, să ia în discuţie toate aspectele."

„Adică să scrie că Max a colaborat cu justiţia? Zău dacă te înţeleg... Tu ştii că eu *nu* urăsc, dar lui Max i-aş crăpa capul: el e tot ce-i mai rău, el e puroiul."

Ea dă să-l întrebe ce se întâmplă cu adevărul dacă pui problema aşa, dar, căutând o formulare care să nu sune jalnic, o aude pe Anca strigând pe hol: „Paisie e tot ce-i mai rău, el e ciuma", făcând-o să-l repeadă pe Bismut: „Uite, propaganda, uite cum ne dă *copy-paste*!"

Şi Bismut, coborând vocea: „Louise, de ce îi iei apărarea lui Max?"

„Ce-ţi pasă?" face ea şi, când să pună tunurile pe el, Radu deschide uşa: „Ei, ai citit?" întreabă. „Da. Ai un stil bizar." Radu râde mânzeşte şi zice că, de fapt, a venit să-i anunţe că Pârşu, Şcolici şi Slav vor sosi din moment în moment (e prea frig, nu se mai duc în Tabără) şi că ar fi frumos ca Louise şi Bismut să-i întâmpine.

Ies tustrei pe hol. E foială, se face curat, căci Şcolici are obiceiul idiot să aducă presa mainstream cu el. La un moment dat, Louise o vede pe Anca: *fir-ar să fie, fiecare zi care trece mă îndepărtează de ea. Oare o discuţie n-ar lămuri lucrurile?* „Hei, ce mai faci?” o ia cu glas vesel. Dar Anca, privind-o în ochi: „Să ştii că n-o să-ţi zâmbesc”, zice, lăsând-o pe Louise mască.

Apar Şcolici, Pârşu şi Slav, împreună cu ambasadorul care băuse cu ei la *Die Böse Buben*, sunt plini de zăpadă. În jurul lor, blitzuri, camere de luat vederi, jurnalişti de apartament. Şcolici şi ambasadorul fac pe neprihăniţii, dar Pârşu şi Slav sunt jenaţi, căci ceilalţi doi se prefac c-abia acum i-au văzut, deşi au venit împreună. Bismut râde ca un bursuc şi o ia cu cei patru prin sediu, timp în care ei fac gesturi largi, hohotind când şi când (blitz, blitz!). Deodată, le iese în cale Chimir, ca un mareşal norvegian, gata să invadeze Rusiile pe la Capul Nord, iar Şcolici se prosteşte, băgând un salut cazon, numai că duce mâna stângă la frezâ.

„Auzi,” o întreabă Tapirul pe Louise în şoaptă, „crezi că Max s-a folosit de mine?” „Ce te-a apucat?” Tapirul se fâstâceşte: „Păi, nu mi-e clar care-i treaba. Domnul T. mi-a atras atenţia că Max a schimbat tabăra, am impresia că voia... hm... să-l susţinem cumva, numai că noi l-am *laşat*”. „Ce-am făcut?” tresare Louise. „E din franceză”, zice Tapirul. Dar ea: „*J’ne le sais que trop bien*”. Tapirul se pierde şi mai şi: „Problema e... of, înţeleg, Max a colaborat cu binele, dar dacă m-a folosit?” La care Louise: „Marta scapă sau nu?” Tapirul afişează o morgă tragică, semn că nu. Şi ea: „Atunci, măcar să-i *salvăm* soţul. Sunt sigură,” se uită la Bismut, „c-o să-l ajutăm cu deplasarea afară”.

„Mai încape îndoială?” zâmbeşte Bismut.

„Pot eu să aranjez,” se bagă ambasadorul, „vorbesc cu managerul spitalului *Charité* din Berlin”.

„Oh, *notre chère Louise*”, se înclină Şcolici. „Această tânără jurnalistă are un noroc chior: dă mereu cuiva o mână de ajutor”, face el pe aspicul, expunând-o pe Louise camerelor de luat vederi. Blitz, blitz, blitz!

„Vă rog,” face ea, „fără poze! Ştiţi ce vă paşte, nu?”

„*Ach*, *sie ist unsere Jeanne d’Arc*”, se bagă Pârşu mieros. E drăguţ, după cum e mereu, dar Louise îşi dă seama că ceva s-a schimbat la el: ochii îi caută mai iute şi, straniu, *trupul lui* pare stingherit de efuziunea din jur. „Ce s-a întâmplat?” îl întreabă cu glas coborât. Pârşu se

scutură, priveşte la Şcolici, la ambasador şi-i răspunde în şoaptă: „E prea târziu. Am senzaţia că noi doi, *ca atare*, n-o să ne mai întâlnim niciodată”. Nici Slav nu pare mai la îndemână, dar tace – doar Şcolici e cel dinainte: „Louise a făcut şcoală la Calea Dreaptă! Iată, Radu a scris un articol trăsnet despre procuroare; e încă în comă!” „Doamne ajută!” o trânteşte Pârşu, făcându-i pe cei din jur să-i ia elipsa nefericită drept banc. „Aţi auzit? Doamne ajută, Doamne ajută!” chicoteşte lumea. În scurt timp, se râde de-a dreptul, o fac şi cei ce nu pricep ce şi cum, doar Slav drege busuiocul: „Slavă Domnului *că n-a murit*, după cum se aude. Poate are noroc”.

Anca îşi dă coate cu cocostârcul („Ce *Paisisme* pe şefii!”), iar hohotele se pornesc mai abitir: „Slavă Domnului, şefii sunt în formă,” se comentează, „Slavă Domnului, Slavă Domnului!” fac toţi cu ochiul, imitându-l pe Petrache-Ologul.

Brusc, uşa de la intrare se dă de perete. În sediu se năpustesc câţiva tipi din Tabără: „A căzut Guvernul!” strigă ei. „Sutanele sunt în Piaţa de Gaulle! Paisie şi-a adus oamenii din ţară! Vor să atace Tabăra!”

Poftim? Cum adică? Strigăte, întrebări, vânzoleală. Ce-i de făcut?

Prin uşa rămasă deschisă, Louise îl zăreşte în bezna din curte pe solomonar: el îi face semn, o cheamă afară, în ninsoare. „Îmi dai un leu dacă-ţi arăt ceva?” o întreabă şi-o iau amândoi grăbiţi spre Parcul Ioanid.

67. UN RAPORT (VII)

„... voi relata ce am aflat de la persoane inteligente, cu relaţii înalte, în atâta amar de ani; domniile lor nu vorbesc doar în limbile de *aici*, ci şi în celelalte, şi nu exagerează pentru a atrage atenţia. Totodată, întâmplările despre care vă scriu sunt consemnate în dări de seamă, articole, cărţi, dar şi în clipuri de *stand-up comedy* şi în podcasturi, ca să nu vorbesc de filme şi piese de teatru, cele din urmă conferindu-le o aură suplimentară de adevăr, pentru care pun mâna în foc.

Să revin la fapte: *Mein Herr* a adus în România cinci mii de Cruci Întreţesute, iar eu, doar o mie. Crucile Întreţesute, vă reamintesc, sunt aliaţii occidentali ai Sutanelor Negre, cu care au constituit aşa-numitul Falanster din Câmpulung. În principiu, şase mii de inşi ne-ar fi de ajuns, dar, din nenorocire, şi Tabăra de Iarnă geme de lume. Pe lângă zeloţi, sunt acolo Sovieţi, care cred că Radio Gavagai e mâna ce le-a

fost întinsă de o facţiune a Taberei, ecologişti, care predică Apocalipsa Climatică (ţin cursuri de tricotaj, de reciclarea materialelor, se ocupă de salubritatea locală), o grupare hibridă, care crede că telefoanele provoacă psihoze, cancere, psoriazis şi o sectă de ortodocşi schismatici, fuzionată cu nişte protestanţi *off label*, alcătuind Biserica Federată (au un sediu circular, din lemn). În zonă se mai află o mică bibliotecă, un cabinet medical (uman & veterinar), unde se dau consultaţii pro bono, şi un magazin în care se vând hărţi ce reprezintă Tabăra, broşuri despre Calea Dreaptă şi talismane. În parc e agitaţie permanentă: au loc concerte, concursuri de snow-board în *halftube*, expoziţii de artă; totodată se ţin cuvântări, dezbateri şi slujbe, în timp ce localnicii cască gura printre corturi şi vizitează igluurile, nevenindu-le să creadă că pot fi folosite ca locuinţe. Atenţie: Tabăra e mai întinsă de atât, căci în Bucureşti prosperă numeroase *squaturi* anarhiste ce sprijină Calea Dreaptă, găzduite în clădirile abandonate de care oraşul e plin (*i.e.* Casa Radio, o construcţie faraonică ridicată de comunişti).

În context, *sieur* Canta mi-a zis: «Dragul meu, va ieşi iureş, iar vina o să pice pe tine, deşi partea lui *Mein Herr* trage mai greu la cântar». «Ce să fac, românii vor Merţane, nu Volgi», i-am răspuns. Hăţurile nu s-au scăpat însă din cauza mea sau a lui *Mein Herr*, ci din cauza unui discurs provocat de *sieur* Max. Prietenul nostru a vorbit în secret cu fiica regelui defunct, Custodele Coroanei, (cuvântul «custode» n-are gen feminin), şi i-a explicat că ţara, slujită cândva exemplar de tatăl ei, se duce de râpă, că UE sărăceşte poporul, că oamenii simpli sunt insultaţi sistematic, că activiştii îi fac tembeli pe bătrâni ş.a.m.d. Alteţa-Sa, deja capsată de nenorocirile abătute asupra ei (moartea tatălui, boala soţului, bârfele presei), a plecat furioasă la Forumul de la Davos, unde, iniţial, i-a umplut de noroi pe cei pe care-i reprezint ca ambasador. Trimişii UE au râs în barbă, dar Alteţa-Sa i-a spurcat şi pe ei, azvârlindu-le în faţă că politicile lor n-au legătură cu democraţia, nefiind decât un set de duble măsuri ce privilegiază pătura conducătoare. Discursul ei a devenit viral şi, după ce Fritz a trântit Guvernul (m-am opus din răsputeri, dar degeaba), evenimentele au luat turnura care ne sperie *de atâta timp*. Pe scurt, Sutanele au ieşit pe străzi ca să facă ce ştiu mai bine, adică urgie, ducând la bun sfârşit manipularea iniţiată de Max.

În ceea ce priveşte aspectele minore, vestea rea e că Max a întâlnit-o pe Sossa. Înlesnind acest fapt imposibil, solomonarul ne-a dat o lovitură teribilă, căci armele noastre sunt blânde, apăsarea noastră-i ca puful, în timp ce Sossa îl împinge pe Max pe o secvenţă

defavorabilă nouă. Mai mult, solomonarul i-a arătat Louisei calcanul casei din Parcul Ioanid, cel acoperit cu graffito-ul bineştiut, atrăgând-o de partea lui. Grav, însă, e altceva: nemernicul i-a scos lui Emin în cale vechea pravilă, pe care o credeam pierdută. Din ce am aflat, pravila conţine *tot o corespondenţă*, care l-a făcut pe poet să înţeleagă mecanismul conflictului nostru, arătându-i totodată că bănuielile lui sunt justificate şi că bietul de el nu e nebun.

La fel de alarmant e faptul că Estrellita Wexler interferă profund cu interesele noastre. După ce relaţia ei cu Emin s-a stins la Moisesville, Argentina, Estrellita s-a întors la New York şi a reluat legătura cu Kristol. Acesta era un pion important al mafiei locale, răspunzând de conexiunile cu *high-life*-ul monden, politic şi cultural. Anii au trecut, secolul s-a schimbat, iar Estrellita şi Kristol au căpătat o respectabilitate nemeritată. Cum arta filmului se dezvolta cu paşi mari, cei doi s-au lansat în producţia cinematografică, sub egida unui club progresist, Cooperaţia Vieţii Noi. Pe de o parte, i-au atras în club pe regizorii David Griffith şi Henry Ford, iar pe de alta, au continuat să importe operatoare sexuale din Europa de Est, graţie legăturii cu patronii Reţelei Galiţiene. Nu mi-e clar dacă tot ce aud despre ei este adevărat, căci unii pretind că Estrellita şi Kristol s-au preocupat ca noua artă să deprecieze marile trăiri omeneşti (eroism, simţ epopeic, respect), transfigurând viaţa într-o comoditate şi îndrumându-i pe căi greşite pe spectatori, adică spre curvăsărie, obscenitate, mod de viaţă comercial. Din ce mi s-a spus, Cooperaţia, aristocraţia Lumii Noi, dar şi *anumiţi* evrei (!) şi-au propus să distrugă gândirea clasică, sentimentul religios şi tradiţiile, lovind în concepţiile de bază ale societăţii. Altfel spus, cinematografia încurajează apariţia unor generaţii de idioţi care nu-şi dau seama că sunt idioţi, dat fiind că sunt învăţaţi că orice om e îndrituit, ba chiar e dator să creadă ce pofteşte despre orice. Am şi argumente împotriva acestor acuzaţii: n-o să amintesc decât că atari opinii se datorează conspiraţionismului inerent fiinţei umane, care, mixat cu antisemitismul ce pare să nu se şteargă nicicând, duce la blestemul unui Holocaust dosit ca o ciumă latentă în istorie.

Prin urmare, trebuie să-i includem pe Wexler şi pe Kristol în arhive, pentru a le studia activitatea în domeniul pornografiei folosite pentru şantaj, activitate care continuă şi azi. Astfel, Vuia foloseşte ca armă un film de acest gen, înregistrat de nepotul lui Kristol (actor principal e un preşedinte american), în timp ce o altă înregistrare, în care Fritz apare în hub-ul operatoarelor sexuale din Bucureşti, a fost utilizată pentru a trânti Guvernul. Acţiuni similare au loc peste tot, rezultând în

manipularea unor politicieni de vază, dar şi în decesele premature ale unor traficanţi de imagine. Una peste alta, e necesar să documentăm acţiunile Reţelei Galiţiene încă de la apariţia ei, pentru a le contracara.

Atenţie, însă: duşmanii Reţelei sunt ultranaţionaliştii; propaganda lor constă din texte mincinoase, dar cu o penetranţă îngrozitoare. Retorica lor constă în generalizarea problematicii, indubitabil nefaste, a Reţelei Galiţiene la întreg poporul evreu, ori noi ştim unde duc toate astea, ştim cât de mulţi vor muri, şi mai ştim şi în ce *fel* vor muri. E drept că poetul spune «că îi plângem pe cei ce nu trebuie plânşi, că n-a fost nicio vreme când eu, sau tu, sau toţi aceşti oameni să nu fi fost, după cum nu vom înceta vreodată să fim cu toţii în viitor», dar mi-e imposibil să nu mă gândesc la cei ce vor pieri, să nu le simt spaima, să nu văd *negura abătându-se asupra lor*; n-am cum să ignor grozăvia unei *cancel life*, chiar dacă e vindecabilă, după cum ne arată corespondenţa. Cu alte cuvinte, strategia prin care vom «corecta ceea ce s-a făcut şi s-a comandat împotriva ordinii şi a bunului simţ» ne obligă la precauţii, pentru a nu declanşa un dezastru mai mare decât cel ştiut.

Revenind *aici* şi *acum*, trebuie să ştiţi că aerul e mai dens, că sunetele sunt mai înfundate şi că temperaturile oscilează flagrant. Asta n-ar fi nimic, dar camerele de supraveghere de lângă Port şi din Balta Albă (un cartier bucureştean) au surprins haite de lupi la periferie. Să mai spun că magazinele sunt goale, că mâncarea a devenit o problemă, că transportul urban a încetat cu desăvârşire? Să amintesc că singura dovadă că oraşul e viu sunt cozile de la supermarketuri, cetăţenii aşteptând ore în şir pentru a primi bunuri de strictă necesitate? Unica speranţă de *aici* e lista datornicilor despre care v-am scris deunăzi: cetăţenii cred că hackerii vor ataca băncile ca să-i scape de datorii, drept care simpatiile lor se îndreaptă spre zeloţi, cei care, susţin zvonurile, au redactat lista.

P.S.: Aveţi în anexă o listă a cuvintelor nou apărute; sunt peste o mie, fac parte din vocabularul curent şi mare parte dintre ele nu au echivalent la noi. Un exemplu e «potrem», un joc de cărţi, al cărui scop e să asociezi figuri similare (câte două, trei, patru), să obţii combinaţii de două plus trei sau o serie de cinci crescătoare. Un alt cuvânt straniu e «zebră» (plural, «zebre»), acestea fiind nişte animale africane, asemănătoare cailor, numai că au dungi albe şi negre. Subliniez că n-am văzut *nicio zebră* între Bagamoyo şi Conakry, deşi, din ce am auzit, aceste făpturi n-ar fi rare. O situaţie aparte e a cuvântului «vaşil», care şi-a schimbat sensul de când sunt *aici*. Iniţial,

«vaşil» însemna «corectitudine», dar acum are un sens tehnic, şi anume «act de justiţie», ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă agitaţia exagerată din acest fir nu are cumva legătură cu lexicul exuberant, care a indus un mod diferit de gândire.”

68. BUCUREŞTI. STARE DE ASEDIU. UN VISCOL

Ieşind din metrou la staţia Aviatorilor, Vlad şi Radu se pomenesc direct în mulţimea strânsă în Piaţa de Gaulle. Lumea viermuieşte, strigă, agită torţe ce iluminează ninsoarea în tonuri oranj. Spre Parcul Herăstrău e o tribună plină de oameni, iar pe Dorobanţi mişună jurnalişti, care de reportaj şi jandarmi. Lângă hotelul Helvetia, cinci şenilate ambalează motoarele: sunt ale Falansterului din Câmpulung şi au Cruci Întreţesute pe blindaj.

„Hai printre ei”, zice Vlad.

Radu strâmbă din nas, dar se bagă cu Vlad în aglomeraţie, o iau spre tribună. Dinspre Arcul de Triumf se aude bubuit rar de tobe, ca la galere.

„Ăla, de lângă Paisie, nu-i Ristache?” face Vlad. „Ba da”, spune Vlad.

Ristache zâmbea ca prostul, în timp ce Paisie răcnea la microfon, terfelindu-l pe Bismut: „*El* ne face pe noi securişti? Cum îşi permite? Păi, ştiţi cine a fost unchi-su’? A fost şeful securiştilor din Elveţia, un *rusofil*, el i-a pus pilă lui Bismut să facă şcoală la Basel! Banii îi vin însă de la alt unchi, care cumpără petrol de la ruşi. De-aia s-a luat Bismut de gazele de şist ale lui Anderco, că-i încurcau parandărătul sovietic al celui de-al doilea unchi!”

„Huooo, mincinosul, jigodia!”

Glăsuind molcom, ardeleneşte, Vlad o întreabă pe o tipă: „Ce are Sfinţia-sa Paisie cu Bismut?” Cei din jur se holbează la el. „Cum adică ce are?” se miră femeia. Dar Vlad: „No, ce-a făcut? La noi, la Cluj...” „Ce-i, bă,” îl ia un slăbănog, „voi la Cluj n-aţi auzit de Bismut? I-un porc, da? Un porc!” „Aha”, zice Vlad şi-i spune lui Radu, în gura mare: „Vezi, bă? I-un porc! Sau nu?” o întreabă din nou pe femeie. Dar aia: „Ba-i un porc! I-un *cotonog*!”

Cei din jur râd: „Ardeleni bătuţi în cap, auzi tu, nu ştiu cine-i Bismut...” „Da’ ce, bă,” sar alţii în sus, „noi nu s’tem din Ardeal? Ştim ce lepră e Bismut!” „Păi, da,” urlă slăbănogul, prinzând momentul, „porcul

xeroxează euro ca să ne ia sondele pe nimic şi să le dea la străinii lui din Elveţia!” Dar ardelenii: „Bă, proştilor! Banii falşi nu se xeroxează! Se scoate *di-rect* din imprimantă!” „Ete pula!” face slăbănogul, însă ardelenii au mai multe rude afară decât sudiştii şi ştiu mai multe: de pildă, că Bismut le dă petrol „la *nemţi*, nu la elveţieni”.

Între timp, luase Ristache cuvântul, zicea de mafia homosexuală din fruntea Ţării, numai că manifestanţii îl tocau mai departe pe Bismut: „Dă-l, bă-n, pula meaaa! I-un *bankster*!” „Vrea s-aducă bănci arăbeşti în Ţară! Ţine cu îmbăsmălaţii de la Martirii Apusului!” „I-un comunist ordinar, futu-l în cur!”

„Futu-l, că-i place,” rage un barosan cu părul plin de fulgi de zăpadă, „a adus Securitatea înapoi, să ne-ncalece iar!” În jur începe să se scandeze: „Noii *se*-curişti! Noii *se*-curişti!” Se tropăie, se sare, se rotesc torţele.

„Bă, Securitatea s-a desfiinţat!” zbiară Vlad. „S-o fi desfiinţat,” zice slăbănogul, „da’ s-a împuiat! N-auzi că Bismut e plod de securist? Copiii la securişti vrea să ne ia petrolul! Noi muncim şi ei ne ia petrolul!” „Pe bune?” face Vlad. Dar Radu, la urechea lui: „Gata, ţi-ai făcut damblaua, hai s-o tăiem”.

La tribună urcă Sobek. „Şi mai e la Calea Dreaptă,” începe el, „ziarista aia care... ştiţi voi, ea *îl*... pe Bismut... ea e cocoşul, clar?” Auzindu-l, Petrache-Ologul zvâcneşte din şale, sugerând că Louise e partea activă în cuplu. „Ruşineee, ruşineee!” urlă schilodul, făcând lumea să chiuie: „Ea-l fute pe Bismut, hă, hăăă! I-o dă la găoz!” răcnesc unii, pe când Sobek zice că Louise însăilase minciuni pe seama unui „magnet pentru investitorii strategici, mă refer la Max Murgescu, un bun român!” „Şi eu îs buuun şi rrromâââân! Sunt regele Malorusiei şi al Cisnistrieeei!” face Petrache, umplând o portavoce de bale. Se râde în hohote, se zguduie ninsoarea de atâta râs.

„Da’ Louise asta ce-a făcut?” se uită Vlad în jur. Radu îl trage de mânecă: „Taci”, îi şopteşte, numai că Vlad îi dă înainte cu accentul lui de Ardeal: „No, cine-i Louise?” Şi slăbănogul: „Mă-nnebuneşti! I-o foanfă!” strigă el, acoperindu-l pe Sobek. „Foan-fa! Foan-fa!” se apucă lumea să urle, uluindu-l pe Sobek: la cine se referă patrioţii? Se prinde însă că-i vorba de Louise şi sare la gât: România, colonia UE, tomberonul Occidentului, Patria pe coji de nucă! Brusc, schimbă registrul, cică la vârf, în Calea Dreaptă, sunt neînţelegeri: „Nu toţi sunt năimiţi, nu toţi scot Ţara la mezat! Azi, un şef de-ai lor m-a sunat ca

să-mi spună că nu mai poate trăi lângă ei! Nu mai vrea să-şi joace Ţara în *picioareee*, călcând pe Credinţa Strămoşească!”

„Cine? Ci-neee?” răcneşte lumea.

„Nu spun!” tună Sobek. „O să-l vedeţi singuri, o să se abată *năprasnic* asupra marionetelor trădătoare de Neam! Voi ştiţi că Vuia, unul dintre şefii zeloţilor, finanţează Tabăra de Iarnă cu bani din afară? Ştiţi că-l plăteşte *străinătatea*? Ştiţi? Ştiţi?”

„Huooo, blestem, bestiile!”

„Ce mincinos!” face Vlad. Dar Radu: „Hai să ne cărăm, că ne omoară ăştia”. Vlad însă e cu ochii la Sobek, care, încoţopenit la microfon, strigă că românul se chinuie să muncească, în timp ce Bismut îl dă pe gratis Uniunii Europene, care nu ştie decât să-şi bată joc de oameni: „De ce a plecat, bă, Anglia din UE? De ce Franţa a organizat trei referendumuri, toate *picaaateee*, şi a ignorat voinţa poporului, cedându-şi suveranitatea pe sub masă? («Asta cu suveranitatea e cu regii», remarcă slăbănogul.) Dar Norvegia de ce nu vrea, bă, în UE? Şi-n plus, cine e UE de-a adus peste noi emigranţi? Cine i-a *permis*, mă, să cheme arabi, să *facă califate* printre biserici, pe care, altfel, le *dărâââmăăă*? Şi Sovieţilor cine le-a dat nas? Neterminaţi ca Louise şi ca Bismut, securiştii care ne fac pe noi securişti!”

„De ce minţi?” zbiară Vlad la Sobek. „Şi tu ai fost securist! La Grădiştea!”

Sobek nu-l aude, dar lumea s-a prins că cei doi nu-s de-ai lor. „S’teţi zeloţi?” îi ia slăbănogul. „Da’ de unde,” face Vlad, „treaba e că Sobek a fost securist! A lucrat la îmbunătăţiri funciare”. „Ce îmbunătăţiri, bă?” îl îmbrânceşte slăbănogul. „Vă rog frumos,” se trage Vlad într-o parte, „eu v-am vorbit civilizat”. „Ce civilizat, bă? Bagi vrajă, crezi că nu ştiu?”

Radu îl trage pe Vlad de cot, vrea să-l scoată dintre Sutane, dar Vlad se zbate ca pudelul: „Lasă-mă, domne, să vorbesc! Demonstraţi-mi,” îl ia pe slăbănog, „că Sobek n-a fost securist la îmbunătăţiri funciare! Întrebaţi-l dacă n-a lucrat în Teleorman, la transformarea satelor în oraşe! Întrebaţi-l dacă blocurile pe care le-au proiectat subalternii lui aveau WC-uri!”

„Marş, futu-vă-n cap, că vă spânzur de coaie!” răcneşte slăbănogul.

Ghionturi, castane, şuturi: cei doi sunt împinşi de la unul la altul până sunt ejectaţi. „Tâmpitule!” face Radu. Vlad rânjeşte, îi vede pe ai lor

prin ninsoare, vin pâlcuri-pâlcuri dinspre Statuia Aviatorilor. Iar Radu: „Dacă ne călcau în picioare?” „Şi? Ne-au făcut ceva? Zi, ne-au făcut ceva?” fornăie Vlad ca un cal nărăvaş.

O iau spre ai lor: pfuai, sunt mulţi, mulţi de tot. Chimir e în primul rând, arată cu degetul spre Sutane şi le zice celorlalţi: „Am spioni la ei. Mi-au zis că vor să facă praf Tabăra”. În rândul doi sunt Louise, Bismut şi, ciudat, bătrânul Vuia. Îngrijorat, Bismut îi spune lui Chimir: „Bine era să evităm bătălia asta”.

„N-avea frică,” râde Chimir, „nu-nţelegi c-am spioni la ei?” „Şi ei au spioni la noi,” face Radu, „Sobek a zis că cineva ne trădează”. La care Vuia: „Vedem mai încolo cum e cu trădarea, deocamdată trebuie să salvăm Tabăra”, zice privind lung la Louise. Dar ea, încrâncenată: „O să ţinem de Tabără cu dinţii”.

„Aşa, Louise, aşa”, se bagă ecologistul cu molotoavele, făcându-i cu ochiul. Ea îi zâmbeşte, dar, deîndată ce poate, îl întreabă pe Vlad: „Ai aflat cine e tipul?” Vlad zice că nu. Iar ea, privind încoace şi-ncolo: „Of, ceva e-n neregulă, o să fie naşpa... Nu, nu mi-e frică”, răspunde întrebării nepuse de Vlad şi-şi trage gluga pe cap. Mda, bate un vânt tăios, să vezi c-o să vină viscolul.

Paisie ia din nou microfonul: Sutanele aplaudă, se foiesc, tobele răpăie mai tare, mai repede. Se strigă la megafon, lumea se dispune în coloane, se aud vuvuzele, se aprind telefoane mobile. Un tip împrăştie benzină în zăpadă şi-i dă foc iluminând noaptea, clipă în care Paisie *porunceşte* să se plece. Uraaa, Sutanele se urnesc, pornesc în marş spre Piaţa Victoriei. Vum! Vum! Vum-vum-vum!

Oamenii Căii Drepte se retrag. Se tot întreabă unii pe alţii dacă să atragă Sutanele în Tabără sau să-i atace pe drum, dar nu se pot hotărî. Între timp, oamenii lui Paisie ridicau bannere, steaguri, urlau în megafoane: „Ţa-ra ma-xima! Ţa-ra ma-xima!” Cele două grupuri sunt despărţite doar de vreo douăzeci-treizeci de metri şi, văzând că-s mai mulţi, Sutanele se reped când şi când la zeloţi, punându-i pe fugă.

Odată ajunsă la Statuia Aviatorilor, mulţimea se împarte în două, tălăzuind de-o parte şi de alta a piedestalului uriaş, ca o viitură ce izbeşte un pilon de pod. „Comunişti, securişti, *bank-steeeri*, *bank-steeeri*!” strigă Sutanele, silaba *bank* pocnind ca un strănut exploziv. Iar Calea Dreaptă, ca la fotbal: „Hoţi! Tâlhari! Eia-la, eia-la! Hoţi! Tâlhari! Eia-la, eia-la!”

„Ăla nu-i Macu?” îl înghionteşte Bismut pe Vlad.

Ba da, el e! S-a băgat printre zeloţi, e cu Sossa şi cu patru inşi ce iscodesc ca ulii. Sache e şi el acolo, se uită după Anca, o vede cum strigă din răsputeri pe trotuarul de vizavi. O zăreşte şi Max şi, răsuflând uşurat, o ia cu Sossa pe lângă un tip căţărat pe nămeţii de la marginea bulevardului. Deodată, ăla ia un bulgăre de gheaţă şi, nici una, nici două, dă să-l arunce în Paisie.

„Un provocator!” strigă Vlad repezindu-se, dar Sache şi însoţitorii lui Max sunt mai iuţi, îl înconjoară pe tip. Max o ia şontâc după ei şi-i strecoară ăluia ceva la ureche, făcându-l să lase bulgărele din mână.

„Aţi văzut? Să-l tăvălim, să-l tăvălim!” îl arată Radu pe Macu.

Dar Vuia, scrâşnind: „Tot ce vreau e să nu-l scapi din ochi, da?”

Gata, lumea ajunge în Piaţa Victoriei, iar Sutanele ţâşnesc pe trotuare, ca să-şi prindă duşmanii în cleşte. Oamenii lui Bismut sunt luaţi ca din oală, se bulucesc spre Calea Victoriei, numai că sunt încolţiţi. Iese o busculadă, se dau primii pumni, jandarmii vor să-i despartă, fluieră, ţipă la ei, dar mai mult se hlizesc. „*Bank-steeeri*, *bank-steeeri!*” urlă Sutanele, dar nici zeloţii nu se lasă: „Ciuma Ro-şi-e! E URSS! Ciuma Ro-şi-e! E URSS!”

„Hai şi noi!” face Vlad, dar, până să se bage, jandarmii fac cordon între bătăuşi. Oamenii lui Bismut intră pe Calea Victoriei cu Sutanele suflându-le în ceafă, strigând după ei: „Homălăi promusulmani! Homălăi promusulmani!” „Procurorii vă aşteaptă! Procurorii vă aşteaptă!” răspund cei din Tabără, însă şenilatele se năpustesc pe carosabil şi-i pun pe fugă, în timp ce Sutanele se revarsă pe străduţele lăturalnice, ca să-i ia din flancuri. Se *share*-uiesc locaţii, se trimit poze, se aleargă în draci, câţiva dau fuga la benzinării, umplu peturi şi fac molotoave, unii vor să scape, ceilalţi vor să-i spargă, minutele trec, începe viscolul, le intră fulgii în ochi, vântul îi taie până la os. Războaiele se opresc când vremea e naşpa, dar ei nu, frontul se mută ca o tornadă, cuprinde străzile Sevastopol, Moxa, Iorga, bubuie, crănţăne, scoate fum. Ajunşi în dreptul Caselor Trubeţkoi şi Vernescu, manifestanţii le sparg geamurile, le devastează, aruncă mobilierul în stradă, cu tot cu pianul la care a cântat Liszt şi parchetul pe care a dansat Tolstoi, după care iarăşi se dau cap în cap, iarăşi îşi fărâmă feţele. „Băga-mi-aş, n-am făcut baricade!” strigă Chimir. „Las’ că-i futem în Tabără!” urlă ecologistul ăla nebun. Capete-n gură, lume trântită, jandarmi zdupăind, chirăieli; se scot bâte, se rup crăci îngheţate, se sparg parbrize, se smulg retrovizoare, ba chiar şi-un hidrant: orice e bun ca să crăpi o ţeastă! Jandarmii pierd controlul,

caftul se extinde, ajunge la Ateneu, se revarsă în Piaţa Palatului, se scurge, trosnind, în parcul Bisericii Kretzulescu, prin faţa hotelului Continental, lunecă pe lângă Cercul Militar precum un torent de lavă, traversează bulevardul Elisabeta, lasă în urmă vitrine sparte, maşini răsturnate, trupuri zvâcnind în troiene, furie, borş, icnete, borâtură.

„Pe ei!" zbiară Sutanele, împingându-i pe zeloţi spre Gara Constantin Vodă. Oamenii lui Bismut îşi caută scăparea în Centrul Vechi, dar ai lui Paisie pândesc pe Lipscani, pe strada Franceză – dau cu borduri, cu cărămizi, cu piatră cubică. „Pe Chei, pe Chei!" răcneşte Chimir. Încasează un par în cap, dă un şut, îi înmoaie ăluilalt balamalele, bolovanii şi gheaţa zboară de peste tot, din case, curţi, ganguri. Sutanele şi-au înconjurat vrăjmaşii, îi zburătăcesc ca pe vrăbii, îi iau pe sus, iar zeloţii n-au de ales: se reped, în mă-sa, spre Splai.

„Ne crapă ăştia capetele!" zbiară Radu.

„Tai-o spre Chei, fugi – fugi în *pula* mea!" îl mână Vlad din urmă.

Bismut aleargă urmărit de huidume, Louise e speriată, nu ştie încotro s-o ia. Dinspre Chei vin unii din Tabără: „Muie! Ba'-pula-n voi!" Bufnete, şuturi, colcăiala coboară în Piaţa Naţiunilor Unite, zici că tot oraşul e acolo: „Huooo! Moarte Sutanelor!" „La beci cu Ciuma Roşie!" „Călcaţi-i pe cap, călcaţi-i pe cap!" Deodată, de pe blocuri zboară ghivece, blocuri de gheaţă, cataroaie: pică peste Sutanele Negre. „Uraaa," răcneşte Chimir, „şi eu v-am pândit, băăă!" Uşile clădirilor se deschid şi zeci, sute de inşi, zeloţi şi locatari furioşi, se reped pe străzi. Sutanele se ţin băţ, dau cu steaguri, cu ciomege, haidamacii lor se bagă peste gealaţii celorlalţi, dar nu rezistă decât până ce nişte Sovieţi şi Martiri ai Apusului ies din spatele CEC-ului mare, spulberându-i. De pe pasarelele de la Constantin Vodă cad pietre, sticle incendiare, pungi cu pişat; oamenii lui Bismut îi împing pe ai lui Paisie spre Gara Centrală, Louise se pomeneşte lângă Vlad, Vlad îl plesneşte pe unul care dă s-o lovească, altul îi pică în spate, dar pe-ăsta îl miruieşte Chimir. Sutanele s-au înmulţit din nou ca prin farmec, Louise se prinde c-ai ei n-au şanse şi dă să intre într-un gang, dar n-are cum. „Unde-s ai noştri," strigă Radu, „de ce ne-au lăsat aici?"

„Nu te speria!" aude Louise de deasupra.

Hait, e solomonarul! Pute ca naiba, coboară de pe pasarele, urmat de unii din Tabără: „Suntem aici!" strigă ăia sărind în iureş. Solomonarul o ia pe Louise după umeri, o fereşte, ştie să se bată, al naibii, scoate toporişca, urlă rostogolind ochii şi băgându-i pe toţi în sperieţi: „*Braha,*

braha, teu solevru, fista ludel!", da-s' prea multe Sutane, zeloţii fug, trec podul, ajung la Sfântul Spiridon Vechi, unde ai lor sunt mai numeroşi: se năpustesc la Sutane, le asomează, le calcă în picioare. E una, o grăsană în roşu, ca o valkirie, smulge steagurile Sutanelor, le rupe, le joacă-n picioare, le dă foc. E bulibăşeală, Vlad şi Louise se despart de Radu, solomonarul dispare în bezna unor străduţe, Bismut fuge urmărit de Sutane, numai că un pluton condus de ecologistul nebun îl scoate din mâinile lor. În mulţime se vede şi Max, bătut de viscol şi iluminat de un bec cu halogen, fumează în faţa unui notariat, şoptindu-i Sossei ceva la ureche.

„Macule," strigă Radu, „cu cine pizda mă-tii ţii?" Dar el: „Unde-i Anca?" În clipa aia, Vlad e luat pe sus, abia apucă s-o acopere pe Louise, dă un pumn, sunt îmbrânciţi amândoi, el mai dă un pumn, dă şi ea un şut, aşa-i la înghesuială, el încasează una la boaşe, dar numai pe jumătate, reuşeşte s-o tragă pe Louise sub porticul bisericii. „Ai păţit ceva?" face ea. „Nu", cârâie el, dar nu poate să tragă aer în piept, e îndoit de şale, noroc cu valkiria, că-i pune pe fugă pe ăia care-l buşiseră. „Respiră, mă, respiră!" strigă Louise la Vlad. Ce chestie, lângă ei e slăbănogul care s-a luat la harţă cu Vlad când Sobek proclama că Louise îl fute pe Bismut în cur: tremură, priveşte ca un iepure hăituit, dă să scoată de la rever sigla Sutanelor, dar nu poate, are degetele îngheţate. Îl vede pe Vlad, rupe butoniera, azvârle sigla, i se văd dinţii, albul ochilor, şuieră. „Lasă-l!" strigă Louise la Vlad, care, rupt în două, o ia către slăbănog. „Lasă-l, lasă-l," i se ascute ei glasul, „nu vezi ce facem?" Şi Vlad: „Tai-o," îi zice slăbănogului, „du-te-n *morţii* mă-tii de-aci!"

Slăbănogul o şterge pe Apolodor, numai c-acolo e valkiria, îl dă peste cap ca pe un hopa-mitică (splarc! ţeasta), clipă în care din Hanul Berarilor ies nişte cheflii chiuind pe urma unui taraf. Îi durea-n cot de bătaia din stradă: ţambalagiul şi vioristul băgau o sârbă îndrăcită, iar muierile, în rochii lungi şi cu pelerine de blană, plus bărbaţii burtoşi, la costum, jucau în viscol, azvârlind din picioare, pocnind din degete, te şi mirai cum de nu cădeau pe gheţuş.

„Spre Tabără!" ţipă Chimir.

„Tăiaţi-le calea," zbiară Paisie, „nu-i lăsaţi să scape! Voi," le urlă unora, „ocupaţi Tribunalul! N-aţi auzit cum ne ameninţau cu procurorii lor de căcat?"

„Mă, ce faceţi aici," urlă un chefliu, „Paştele mamii voastre, astăzi şi mâine!" Şi dă-i, se bagă şi petrecăreţii la caft, cu femei cu tot, încinşi

de ciocănelele ţambalagiului şi de ciupeala iute a vioristului. Dusă din pumni şi din şuturi, vânzoleala ajunge în faţa bisericii. Sutanele o trântesc pe una pe jos, ăia în costum îi sar în ajutor; de sus, dintr-un bloc, se aruncă gunoaie, televizoare stricate, cratiţe cu sarmale, borcane cu garniţă, murături.

Louise şi Vlad o taie de lângă biserică. „Care-i treaba, frate?" îi ia un chefliu. „Noi petreceam liniştiţi, când..." N-apucă să termine, căci îl iau unii pe sus, Sutane, zeloţi, nu se mai ştie. În Tribunal e vacarm, se răcneşte, e zgomot de geamuri sparte. „Am învins, am învins!" strigă unii, în timp ce pe Chei, dinspre Turnul lui Litvak, năvălesc sute de Sutane Negre.

„În Tabără, în Tabără!" se aude de peste tot.

Louise şi Vlad o iau spre Parcul Izvor. Într-un gang, Lică e cu valkiria, care îi arăta cu degetul pe cineva. „Ce ne-am face fără femei? Doar laba!" zbiară el ca un bou şi, cât e de ochelarist, se repede după unul, în hohotele celor din jur. Râde şi Louise, numai că brusc se pomeneşte că se întreabă: *Ce s-o fi întâmplat cu nevastă-sa?* şi veselia îi îngheaţă în gât. Dar Vlad, gâfâind şi făcând haz în acelaşi timp: „Cine-i împuţitul care ne-a ajutat la gară?" „Habar n-am," minte Louise, „ştiu doar c-o să iasă naşpa". „*Mai* naşpa?" face Vlad. Şi Louise: „Da, am văzut eu". *A văzut ea, pfuai*, se gândeşte el. I-ar pune mâna pe umăr, că încă n-are tupeu s-o privească în ochi după cum ar vrea, însă se apropie Sutanele şi n-au încotro, o iau la fugă spre Parcul Izvor.

Nu trece mult şi oamenii lui Paisie dau buzna în blocuri, vor să-i spargă pe locatarii care, de câteva minute, îi bombardau cu ce nimereau; curând, din apartamente se ridică strigăte, trosnete, bubuieli. Zeloţii se năpustesc după ei, intră şi în blocurile învecinate, mânaţi de ecologistul ăla nebun: „Nu-i lăsaţi să domine Piaţa, vreau control pe Piaţă, vreau control!" striga el ţinând mâinile în şolduri. De undeva, dintre două maşini răsturnate, Bismut zbiera: „Aţi înnebunit? Lăsaţi lumea paşnică în pace!" „Lasă-mă, domne', cu lumea ta paşnică," urlă ecologistul, „nu vezi că Paisie pune mâna pe clădiri? Războaie au fost, sunt şi vor fi mereu!" şi gata, luptele se întind pe scări de bloc şi-n apartamente, iar ici-colo, de la ferestre, izbucnesc ţipete şi primele limbi de foc.

„Hai, hai, hai!" o îndeamnă Vlad pe Louise şi, pe măsură ce se apropie de Tabără, se aude o muzică tot mai puternică: e stupid, dar ciudaţii de la Vagoane în Zbor lansează un solo bezmetic de chitară peste oraş. Când să iasă în bulevardul Libertăţii, Louise şi Vlad se pomenesc

cu Sutanele ieşindu-le în cale. „Ah, n-am un pistol!” face el. „Asta lipsea!” zice ea şi, chiar atunci, dinspre Fosa Septică se aud focuri de armă. Două Sutane cad în mijlocul străzii, dinspre Chei îşi fac apariţia şenilatele, lucesc sub luminile oranj ale felinarelor, trec peste oameni, lansează lacrimogene, iar în Tabără, fir-ar al dracu’, se *cântă*: chitaristul bagă un vibrato, trage de corzi, zici că le rupe, vaierele Gibsonului fac ecou între blocuri. Bătălia se lăbărţează, ajunge în Tabără, uite: încep urletele şi strigătele de ajutor.

Louise şi Vlad se preling printre Sutane, sar peste troiene, se împiedică de cablurile corturilor de la marginea Taberei, aleargă printre copacii care se scutură de promoroacă. Pe lângă ei ţopăie, claxonând nebuneşte, un SUV, zburătăceşte oameni, câini vagabonzi, veveriţe urbane, başca animalele de companie aduse în parc de zeloţi: pechinezi, bişoni, birmaneze, plus colecţia de găini pitice a modistei care face tanga pentru bărbaţi. Se latră, se miaună, se cotcodăceşte, dobitoacele fug care încotro, zici c-au capetele tăiate. „Ce naiba?” zbiară ăia din Tabără. Şi Vuia din SUV: „Tâmpiţilor! A luat foc oraşul!” „Pfuai, şi noi am stat la concert!” dau ei în clocot. Se reped în corturi, scot molotoave, le aruncă în Sutane, dar şenilatele fac zob igluurile de la marginea Taberei. „Zdrobiţi Antihristul, faceţi-l una cu pământul!” strigă alte Sutane, venind dinspre Fosa Septică. Dau năvală pe scenă, chitaristul îi pocneşte cu Gibsonul, bateristul sare ca tigrul, dă cu cinelele-n ei, dar apoi, vai, dinspre Institutul Babeş vin alţii şi alţii, calcă în picioare igluurile, corturile, incendiază scena. Se bagă şi jandarmii: ies de sub căile ferate aeriene şi se pun cu pulanele pe zeloţi.

„Dar mi-au promis,” beleşte Vuia ochii, „mi-au promis”, se chiorăşte el la jandarmi. „Ce v-au promis?” face Louise. „Mi-au promis, mi-au promis”, îi dă înainte bătrânul, ca un copil, şi, dându-şi seama că Louise e acolo, îi zice lui Vlad: „Ia-o de-aici! Ne-au trădat! Unde-i Bismut? *Unde?*”

„Ce v-au promis? Cine ce v-a promis?” strigă Louise la el.

N-o ascultă nimeni, se uită toţi după Bismut, dar cum să-l vezi în iureşul ăla? Ei îi vine să verse, vede sângele curgând valuri (*ce-am făcut?* se întreabă), aude strigăte, icnete, oase pârâind (*ce-am făcut? ce-am făcut?*), o cuprinde frica, i se face ciudă că ei, Calea Dreaptă, pierd, *ah, solomonar împuţit, asta de ce nu mi-ai arătat?*

Dar ecologistul: „Au avut bulan pân-acum. Ia trageţi, mă, de ţepuşe!”

„Ce să facă?!” îngheaţă Louise.

„Las’ că vezi! Hai, trageţi de ţepuşe! Ajunge, m-am plictisit!”

Clac. Clac. Clac. Pe aleile Taberei se ridică zeci de ţepuşe de plastic de un metru jumate’ înălţime. Sunt ca nişte litere L şi sunt ascuţite la vârf: intră prin haine şi sfârtecă. „Eşti nebun?” face Louise. Şi ăla: „Îs nebun furios, noroc cu Radio Gavagai!” Clac-clac-clac! alte ţepuşe. Clac-clac-clac!

Sutanele dau înapoi. Trece un minut, trec două, se face linişte. Doar Petrache-Ologul zbiară de lângă scena făcută praf: „Ruşine! Ruşineee!”

Dintr-o şenilată scoate capul un tip: „Tu eşti, bă, Bilă, futu-te-n cur?” Şi ecologistul: „Io, bă”. „Te-ai dat cu *luzării*, frate?” Dar Bilă: „Îmi place caftul, ce vrei?” Celălalt râde: „’i-al dracu’ de descreierat! Cum plătesc *luzării*, bă?” Bilă se fasoleşte, îi face Louisei cu ochiul: „Aici vii din convingere, tati! Noi vrem o revoluţie sustenabilă! Hai, marş, că ştii ce pot!”

Apare şi Paisie: iese dintre atelierele ecologiştilor, vorbeşte cu ăla din şenilată. Bilă se duce la Chimir, îl ia şi pe Vuia cu el. Răsare şi Bismut, buimac, dintre ruinele fumegânde ale Bisericii Federate. Louise se grăbeşte să-i prindă din urmă; hai, că nu mai e mult, le-ar zice ea tuturor, însă tace.

„Mai poţi?” îl întreabă Chimir pe Bilă.

„Normal. Îi fac, şi ştiu şi ei asta. Pe boul din şenilată l-am scos de câteva ori din rahat.”

„Mai bine negociez cu Paisie”, zice Bismut.

„A curs sânge, frate”, îl ia Bilă. „Nu da înapoi, c-ai căcat steagul. Îi fac, *înţelege-te* că-i fac!”

„Şi totuşi, o negociere...” se bagă Louise.

Dar Bilă: „Fătucă, ei vor să ne gonească, noi vrem să rămânem aici: primul care cere pace beleşte belengherul”.

„Dumnezeule, am încălcat toate legile!” spune Louise.

„De-acu-s încălcate, ce să mai faci?” zice Bilă.

Mai discută o vreme şi, în cele din urmă, Vuia se pune pe telefoane. Bilă dă ochii peste cap: „Cu cine vreţi să vorbiţi? A curs sânge!” Vuia

se strâmbă: „Ştii tu cum e cu sângele...” pufneşte şi sună el ştie unde. La care Bilă: „Ăştia-s români, nu americani, ce credeţi c-*obţineţi* cu telefonul?”

Viscolul se înmoaie. Sutanele au făcut scena ţăndări. Bateria e praf, zace în zăpadă, claviaturile sunt fărâmate. Solistul Vagoanelor în Zbor plânge, cic-a pierdut o sută de mii şi c-o să piardă încă pe-atât, căci Sutanele ţin boxele în şuturi, sar pe staţii, smulg cablurile, dau foc instalaţiei. Igluurile de la marginea Taberei sunt una cu nămeţii, Biserica Federată arde de tot, peste tot se văd pături sfâşiate, căni şi cafetiere făcute bucăţi, bocanci, PC-uri, geci, telefoane – na, ce-a adus fiecare pentru o şedere mai lungă în Tabără. WC-urile ecologice sunt sparte, iar de lângă gura de metrou, din depozitul de snow-boarduri, se ridică flăcări pârâitoare.

Ce-am făcut? se uită Louise de jur-împrejur. *Mai bine eram din zăpadă, mai bine mă topeam, mai bine nu mă născeam.*

„Bilă,” strigă ăla din şenilată, „ia fii atent!” Ca la un semn, din sediul Parchetului se aud urale şi zboară hârtii, dosare, computere. „Adio procurori, bă!” face ăla din şenilată. Şi apoi: „Ia vezi, GigaNews ce zice?”

Louise prinde Giga pe telefon. Poftim, studioul e plin de Sutane. Într-un colţ, Cantropul înghite în sec, iar Paisie i-a luat locul pe scaunul de moderator: „În aceste clipe de cumpănă,” zice, „noi, adevăraţii români, ne-am implicat! Cu voia Domnului, vom stârpi Calea Dreaptă, care şi-a înfipt gheara în sufletul Neamului”.

„Auzi, da’ tu prinzi CroTV?” strigă Bilă la ăla din şenilată. „Ce treabă ai tu cu CroTV?” se miră Louise. La care Bilă: „Întreabă-l pe Bismut! Eu mă descurcam doar cu Gavagai, dar el e băiat serios, vrea *show*-uri, fiţe, costume...”

Louise mută pe CroTV şi-l vede pe Lică: cu o jumătate de oră în urmă, alerga după Sutane, iar acum cuvânta despre valorile fundamentale ale democraţiei. Pe Louise o ia ameţeala, se uită în jur, caută un cal de bătaie pe care să-şi verse nervii: „Zi-mi că ştiai de CroTV”, îl ia pe Bismut. El scoate telefonul şi-i trimite un document pe Whatsapp: e înţelegerea lui cu patronul postului, contrasemnată de Chimir şi de Vuia. „Te-ai liniştit?” o întreabă. Nu, nu s-a liniştit, nu era cazul să-i zică şi ei ce şi cum? Dar Bismut: „Nici tu nu-mi spui tot”. „Aşa, deci? Aşa?” se încinge ea.

Între timp, Bilă parlamenta cu ăla din şenilată: cică aştepta din minut în minut nişte curieri cu o comandă angro. „Dacă-i opriţi, vă trag una mai tare!” ameninţă el. Şi ăla din şenilată: „Am ordin să mă retrag cinzej’ de metri, dar dacă tragi una mai tare, al dracu’ să fiu dacă nu-l încalc. V-am înconjurat, bă!” „Ai înconjurat-o pe mă-ta! Hai, execută-ţi ordinul, că n-am timp.”

Sutanele se retrag şi în Tabără intră un convoi şerpuind prin nămeţi. Aduce primusuri, conserve, petromaxuri, folii termoizolante, cabluri, îngrăşăminte (!), deodorante, detergent şi un vraf de ţevi din plastic, pe care Tabăra n-o să le plătească nicicând – e cadou, sponsorizare, cum vrei să-i zici, de la Radio Gavagai.

„Vreau să-i cunosc pe Gavagai ăştia,” hăhăie Bilă, „vreau să le zic ce ţepuşe marfă ies din ţevile lor. Poate-mi trimit şi nişte pistoale scoase la imprimantă, că m-am săturat de bormaşinile de la Dedeman”.

Louise înghite în sec: *dar eu n-am cerut niciodată ţevi*, se gândeşte, *eu nu voiam să, eu n-am crezut că... Şi dacă ăsta-i aranjamentul lui Vlad cu Rojas? Dacă m-au lucrat?* Se uită la Vlad, dar şi el e speriat, fi-i-ar Afganistanul de râs! Apoi, gata, mintea i se spulberă, căci dinspre Labirintul de pe Splai se aud urlete şi explozii, în timp ce peste Tabără trece razant o escadrilă de drone. Şenilatele ambalează motoarele, Sutanele se foiesc, strigă, se răsucesc: le-au picat unii în spate, bătălia s-a reluat, fix ca-n nenorocitul de *graffito* din Parcul Ioanid.

Şi ăla din şenilată: „Bilă, te-ai aliat cu Martirii, băga-te-aş în mă-ta! Ai uitat, bă, cine ţi-a pus pielea pe băţ?” Dar Vuia, pierzându-şi cumpătul: „Cine i-a adus pe Martiri, căca-m-aş pe el, cine? Nenorocitule, tu?” îl scotoceşte din ochi pe Bilă. „Ziceai că eşti ecologist, dracului, ziceai că eşti oengist!” „Nu e vina lui, dom’ general, eu i-am adus”, se aude un glas. E comisarul care anchetase crima aşa-zisului jurnalist francez, născut în Algeria. „Sunt prieten cu Martirii,” zice, „ei mi-au zis că pe Chupka îl chema Ali Rauf”.

Şi-atunci, viscolul s-a potolit brusc, de parcă cineva ar fi tras heblul.

69. TABĂRA DE IARNĂ. O CONVERSAŢIE MULT-AŞTEPTATĂ

Se zice că Crăcănata, necunoscând poziţia patronatului CroTV şi nedorind să-şi bată din nou cuie în talpă, n-a avut curaj să se uite pe

geam în timpul bătăliei (biroul ei era pe Calea Victoriei), preferând să discute cu doamna Anderco despre un *coach* de *mindfulness*. Adevărul e că nici GigaNews, nici CroTV n-au făcut publice violenţele decât după ce au fost ocupate de zeloţi, respectiv de Sutane, iar asta s-a întâmplat târziu, când confruntarea părea că se stinge. Totuşi, luptele au continuat în focare rătăcite în oraş: în căminele din Regie, în jurul ruinelor Casei Radio, în fostele hale IMGB, în clădirile unde-şi avea Chimir *squat*-urile.

La miezul nopţii, apartamentul în care funcţiona ONG-ul lui Bismut a fost spulberat; totodată, sediul Căii Drepte din strada Columb a încasat un atac cu sticle incendiare şi a ars până la temelie. Nici Sutanele n-au scăpat: zeloţii le-au făcut zob cartierul general şi au săltat-o pe sora lui Paisie, ducând-o într-o direcţie necunoscută. Chimir a *dispus* însă să fie eliberată: „Vina unui dement," a zis el, „nu e a întregii familii. Noi nu suntem terorişti, noi nu suntem Sutanele Negre".

A doua zi, studenţii au dat în clocot. Ca să-i pună cu botul pe labe, Paisie a chemat în ajutor refugiaţi avsakani care, deşi musulmani integrişti, erau în conflict cu Martirii din Tabără. Aflând că Sutanele au primit întăriri, Lică şi-a internat soţia în spital, şi-a ascuns copiii în comuna Pantelimon şi a dispărut în oraş. Se zicea că Paisie avea un tabel cu ţinte umane şi că Lică era cap de listă, fapt confirmat când apartamentul i-a fost devastat şi i s-a dat iama în hârtii. Ce-i drept, Lică nu doar că-l trădase pe Max, dar şi dăduse jos de pe net articolul „Până unde se întinde Europa?" ca să-i facă lui Bismut pe plac.

Nu e singurul care s-a dat la fund: descinderile violente ale Sutanelor i-au făcut pe mulţi să se refugieze în Tabără, îmbrăcaţi în trei-patru rânduri de haine, cărând rucsaci, târând trollere prin nămeţi. Chimir a făcut un live pe Facebook în timp ce-i întâmpina, anunţând că a „declarat stare de asediu", că a ordonat ca Bismut să fie însoţit de gărzi de corp permanente şi că a pregătit Tabăra împotriva oricărui fel de atac, cu santinele, puncte de control, camere de supraveghere.

După-amiază, Garfield, rămas premier interimar după căderea Guvernului, s-a întâlnit cu Cocârţ. N-au bătut palma: preşedintele s-a luat de premier pentru că susţinea Sutanele, în timp ce Garfield i-a reproşat preşedintelui că i-a dat jos Guvernul, manipulându-l pe Fritz. Cocârţ a replicat că nu-i vina lui că Şalăul s-a lăsat filmat în reţeaua de canalizare (cică regula o matahală) şi că, cel mai probabil, la mijloc era mâna lui Max, omul premierului, nu al lui Cocârţ.

„Ce importanţă are al cui e Max?” s-a enervat Garfield. „V-aţi folosit de film ca să-l manevraţi pe Şalău, domnule preşedinte!”

„N-am fost eu!” i-a strigat Cocârţ.

„Dar cine? Rusnacii? Amerlocii? Vă place acum ce-a ieşit în oraş?”

Între timp, luptele continuau în surdină, ca între găşti de cartier, mai ales în Port şi în blocurile din Piaţa Constituţiei, dar n-aveai cum să ştii ce se întâmplă cu adevărat, căci canalele de ştiri ori se contraziceau, ori intraseră în *silenzio stampa*. Un singur lucru era clar: după ce s-a întâlnit cu Cocârţ, Garfield a şters-o la Uzlina, în Deltă, cu ofiţerii loiali din Servicii, care l-au pus la curent cu focul ce cuprindea, doar online pe atunci, întreg continentul.

„Credeţi că Garfield o să dea o lovitură de stat?” l-a întrebat un jurnalist pe Cocârţ, după ce s-a aflat de plecarea premierului demis. „Păi, el e trei sferturi din stat, ce lovitură să dea?” a hăhăit preşedintele. „Ştim noi? Dacă vă suspendă?” a insistat jurnalistul. La care Cocârţ: „Vă dau *scris* că dacă-i vine vreo idee aiurea, nu-l urmează nici dracul! Sutanele îi sapă groapa, ascultaţi la mine”.

Pe seară, Garfield a declarat stare de urgenţă. Actul era ilegal, căci Guvernul picase, dar interimarul a motivat că n-avea de ales: trebuia să pună punct haosului. Drept răspuns, Cocârţ a ordonat Armatei să *nu intervină*, aflând cu surprindere că acelaşi lucru îl ceruse *şi* Garfield, contrar voinţei Marelui Stat Major, care-şi punea problema să scoată trupe în stradă, pentru restabilirea autorităţii de stat. „Nu-i treaba voastră,” a strigat Cocârţ, „e a Internelor!” Când l-a căutat pe ministrul de resort însă, acesta nu i-a răspuns. „Sunaţi-l până-l prindeţi!” a zbierat Cocârţ în Sala Norvegiană, dar ministrul n-a fost găsit niciodată; în locul lui, la telefon, se auzea un mesaj preînregistrat: „Transmiteţi-i preşedintelui că nu-mi văd capul de treburi! Transmiteţi-i că Garfield mi-a ordonat să ţin situaţia sub control”.

Noroc că lumea era obişnuită cu balamucul, zarva fiind sarcină de serviciu în Bucureşti: gunoieri, ambulanţe, şoferi, vânzători, copii, cerşetori, biciclişti, toţi zbiară şi fac tărăboi. Nici spectatorii ieşiţi de la Operă în seara bătăliei *nu au realizat* că are loc o confruntare la doi paşi de ei şi au profitat că viscolul încetase ca să se plimbe pe bulevardele troienite ca-n basme, în timp ce mii de inşi care habar n-aveau ce se întâmplă umpleau mallurile, făcând cumpărături pentru ceea ce se anunţa a fi „cel mai sărac Crăciun din ultimii treizeci de

ani”. În zilele următoare, s-a mers în cluburi şi baruri, iar premiera de la TNB (*Drumul Damascului*, în regia lui Litvak) a strâns crema oraşului, revărsată apoi în localuri („cina cea de taină”, se făcea mişto, căci uleiul şi făina se cartelaseră), unde a dezbătut nişte ciocniri despre care nu se ştia mai nimic; mulţi ziceau c-au văzut sânge cu ochii lor, dar, la ora aia, sângele nu curgea decât pe TikTok şi pe Facebook, făcându-i pe unii să spere că „luptele sunt un *fake*” sau că, dacă sunt totuşi reale, se vor sfârşi, dat fiind că oamenii „se războiesc doar în Africa şi în Orientul Apropiat”. Bruxelles-ul nu a făcut caz de situaţia de la Bucureşti; mai mult, a ignorat şi conflictele stradale izbucnite pe continent după ce Tabăra a făcut pui în Occident; singur Rojas a spus ceea ce politicii nu voiau să recunoască, şi anume că Radio Gavagai a „declanşat o revoluţie tribalizată”. Declaraţia lui s-a viralizat şi a stârnit furia lui Cocârţ, care i-a răspuns dur, contrar sfatului ambasadorilor din Bucureşti, dându-i lui Garfield prilej să-l atace din Deltă, de la Uzlina: „De ce s-a supărat preşedintele? Nu-i convine că un hacker susţine Calea Dreaptă, grupul de presiune al domniei-sale? Se teme că Rojas va da pe faţă, tocmai din Rojava, cum Cocârţ l-a vândut Jandarmeriei pe Zburător, prietenul lui?”

Garfield fusese înregistrat pe malul Dunării îngheţate, sub o salcie doldora de polei, lângă un *snowmobil* din care ieşeau aburi. Era roşu-n obraji şi dădea din cap, pasămite dezamăgit de parti-pris-ul kurdului. Rojas ieşea online tot mai des: înţolit în negru, cu mască de ski pe chip, perora dintr-un depozit igrasios: „Vrei un Bentley? Fă-ţi-l la imprimantă! Vrei o puşcă? Fă-ţi una din ceramică! Vrei haine Kenzo? Trage-le la xerox! Jos copyright-urile, luaţi producţia în mâinile voastre! Fabricaţi, nu cumpăraţi!” Mesajele lui aduceau atât de mult cu cele de la Radio Gavagai, că nimeni nu s-a mirat să afle că *dăruia* o mie de bitcoins, hrană şi îmbrăcăminte de iarnă radioului clandestin şi *revoluţionarilor* de la Bucureşti. „Suntem mutualişti,” proclama, „azi ajut eu, mâine ajuţi tu, poimâine ajutăm toţi! Avem insulele noastre, suntem autonomi!”

Paradoxal, primii care şi-au declarat autonomia au fost Sutanele, nu zeloţii: Paisie a decretat independenţa Falansterului din Câmpulung, odată cu Zona Liberă Moellenbeck din Bruxelles, din care Crucile îi alungaseră pe Martiri. Lică susţinea într-un podcast înregistrat într-o hrubă că situaţia nu trebuia să surprindă: Sutanele blocaseră TIR-uri, ceruseră taxe de tranzit pe Dealul Negru şi cumpăraseră pământ pe care-l administrau în cooperative, prefaţând autonomia Falansterului, după cum făcuseră şi Crucile Întreţesute, care achiziţionaseră sute de

hectare la Waterloo. La două ore după anunţul Sutanelor şi al Crucilor, Barcelona cădea în mâna Sovieţilor (ei nu achiziţionaseră nimic de la nimeni), iar Rojas lansa un *short squeeze* pe burse: mii de *useri*, răspândiţi în lume, au cumpărat acţiunile unei companii pe ducă, sub pretextul că erau subevaluate de marile corporaţii. Volumul tranzacţiilor a crescut fulgerător, acţiunile companiei pe ducă au urcat la ceruri, fondurile de garantare au secat, acţiunile firmelor mari au intrat în picaj (Starbucks şi McDonald's au muşcat primii ţărâna) şi, când s-a instalat panica, s-a aflat că *userii* cu pricina nu existau: erau doar nişte aplicaţii ce operaseră cu criptomonede. Prin urmare, criptomonedele s-au apreciat, *notgeld* a primit şi el un brânci consistent, agitaţia a dat pe afară din burse, a cuprins guverne, transnaţionale, bănci, a contaminat firme, fabrici şi lanţuri de magazine, punând lumea întreagă pe jar. N-a trecut mult şi hackerii din Rojava au atacat, spulberând registrele electronice de împrumut pentru persoanele fizice. N-au reuşit să fărâme *tot*, dar mii de oameni s-au trezit peste noapte cu datoriile şterse, dimpreună cu recomandările de a tăcea mâlc, dacă voiau să rămână cu banii în buzunar. Bucuria a cuprins oraşele, lumea aşteptând cu inima cât un purece sms-urile ce anunţau eliberarea din jugul financiar; pe de altă parte, încrederea în autorităţi s-a dus de râpă şi, pe când băncile se străduiau să recapete controlul, a urmat lovitura de graţie: serverele SWIFT de la Londra şi Frankfurt au fost puse pe butuci în urma unui atac online concertat, împiedicând orice fel de transferuri de bani. N-a contat că nimeni nu şi-a asumat paternitatea atacului, căci lumea îngheţase, nu mai mişca nimic, după cum anunţa, plin de vervă, Radio Gavagai. În tot acest timp, mass-media standard a tăcut mâlc, dar efectele se vedeau cu ochiul liber: omenirea revenise în paradisul *cash*.

În ultimii douăzeci de ani, muzica s-a schimbat radical. Unii zic că aşa a fost mereu: de la crăci lovite ritmic şi fluiere de os până la orchestre simfonice şi trupe de rock, muzica s-a modificat non-stop. De douăzeci de ani, însă, nu mai e nevoie de virtuoşi, acum avem platane, sintetizatoare, vumetre. Caruso? Freddie? Orfeu, Paul Diaconul, Rubinstein, Netrebko, Hendrix? Dă-i naibii: orice DJ aruncă masele în trip colectiv. Noii maeştri fumează pe când dau drumul lucrărilor lor efemere, consultă mobilul, discută pe Mess, timp în care asaltul lor sonic devine extaz.

Ritmul. Melosul. Armonia. Nu mai e chin în spatele lor, nu mai sunt ani de studiu: lumea a îmbrăţişat noul demon, cui îi pasă că impresarii,

preschimbându-i pe muzicieni în bilanţuri contabile, ne-au dus de la *all is bliss* la *all is fake*? Şi totuşi, omul dansează. Nu e idiot, doar trăieşte la foc mic. Nu ştie ce-i moartea: gamingul l-a învăţat că eternitatea e la un click depărtare, sunt aici şi voi fi mereu, *all is bliss, all is bliss*. Am vrut, deci am. Vreau şi o să am.

Max nu s-a adaptat la deriva muzicală: e încă în anii ’90. Louise a dat în partea cealaltă, ascultă muzică complicată, distonică, semnalând, cu voie sau nu, sinceră sau de-a naibii, că e altfel decât generaţia ei. Lui Bismut îi e mai uşor: pentru el, muzica e propagandă.

După bătălie, Louise şi Bismut s-au refugiat în Parcul Izvor. Într-un fel, îşi vedeau visul cu ochii: nu doar că Tabăra era plină de simpatizanţi şi prieteni, dar s-a şi extins, cuprinzând clădirile adiacente Institutului Babeş, plus câteva case vechi, nelocuite, dintre Dâmboviţa şi Cişmigiu.

„Sediul Căii Drepte a fost pârjolit şi ONG-ul lui Bismut a fost devastat. Tabăra însă e *safe*”, ziceau cei doi într-un podcast lansat dintr-un cort, în Ajunul Crăciunului. Pe jos, dublând pardoseala de pânză, erau pături de polar gros, un laptop pâlpâia între ei, un petromax dădea o lumină caldă. Din miniboxe se auzea Implant pentru Refuz, cu „Rezistenţa Continuă”. Aveau tacâmuri şi veselă din materiale refolosibile, pe pereţi atârnau tapiserii hand-made de lână, iar pe o măsuţă de camping abureau două porţii de supă de la cantina Taberei. „Avem un economat,” se lăudau cei doi, „avem material termoizolant, hrană şi, cel mai important, trăim printre oameni cu care împărtăşim aceleaşi vise. Suntem ca la Vama Veche, numai că-i ger şi ninge. Avem insula noastră, suntem autonomi!”

N-au spus că Bucureştiul se parcela între zeloţi şi Sutane, după cum n-au comentat nici fenomenul bizar ce stârnise discuţii în oraş. Într-o seară, un zumzet a străbătut cerul, păsările s-au ridicat brusc în aer, gheaţa Dâmboviţei, din Port şi din lacuri, s-a crăpat din senin. Ciudăţenia a durat un minut: cei slabi de înger au zis că e un semn, cei tari s-au întrebat de ce autorităţile nu dădeau explicaţii şi, în concluzie, toţi au ajuns să se aştepte la ce e mai rău.

E noapte. În Biserica Federată licăresc flamele aparatelor de sudură; se aude sfârâit de arcuri electrice şi bubuit de ciocane. De când lăcaşul a ars, preoţii slujesc în aer liber, în ger; acum sunt în *halftube*, înconjuraţi de enoriaşi şi de câţiva Martiri ai Apusului, curioşi să asiste la serviciul divin al creştinilor.

„Cum de ne-am amestecat, băi, tată, cu ăştia?” întreabă Bilă de undeva din apropiere. Dar Chimir: „Crezi că pe ei nu-i calcă bogătaşii în picioare?”

Câţiva inşi trag un cablu spre atelierul ecologiştilor. O garnitură de tren iese din Gara Constantin Vodă, huruie pe şinele aeriene. Nămeţii trepidează înfundat, semn că în subteran trece un metrou. Glasurile lui Bilă şi Chimir se îndepărtează, e ora când verifică santinelele. Foarte bine! Ieri noapte, Paisie făcuse o diversiune: Petrache-Ologul şi nişte oameni ai străzii aruncaseră cu petarde militare dinspre Fosa Septică, timp în care un grup de Sutane intrase în Tabără prin zona pentru câini, distrugând igluuri şi corturi. Au fost alungaţi, dar au lăsat dezastru în urmă.

Louise e singură în cort, schimbă mesaje cu Caliban. El scrie că Tabăra n-are cum să fie autonomă, cu tot *notgeldul*, punctele sanitare şi bucătăria ei, şi că autorităţile trebuie că-şi spun: la ce bun să te baţi cu nişte amărâţi care stau în ger? Înfometează-i, aminteşte-le că acasă e cald, atât, nimic altceva. Louise îi dă contraargumente, însă Caliban nu se lasă, îi vâră ghimpi în suflet: „câţi sunteţi? câţi vă urmează? mutaţi tot bucureştiul în parcuri? dacă aşa cum ne scriem noi doi, îşi scriu sms-uri şi alţii? dacă unii ca mine vă fac să vă îndoiţi de voi înşivă încet, uşor, dulceag, fluturându-vă prin faţa ochilor plăcerile mărunte la care aţi renunţat? uite, tu când ai făcut baie ultima oară?” pune el trei emojiuri care râd în hohote, înainte să schimbe vorba: „ce mai face zburătorul?” Şi ea: „e în tabără, să vezi şi să nu crezi”. Dar el: „de ce te miri? se simte în siguranţă cu voi după ce cocârţ l-a abandonat. ia zi, nu-i vorbeşti despre caiet?” „băi, mie mi-e frig şi tu ai fost toată seara cam *creepy*”, scrie Louise.

Dinspre patinoar se ridică aplauze. Într-un cort vecin, vocalistul Vagoanelor în Zbor înjgheabă un cântec: „Sunt câinele tău, mereu mă îmbrânceşti în rahat/ Şi apoi mă trimiţi după corbii cu aur în plisc”. Acordurile îi aduc aminte Louisei de piesa care o bântuie din copilărie, dar mai bine nu se gândeşte la ea. Deodată, Chimir bagă capul înăuntru: „Ce faci?” Şi ea: „Stau pe telefon. Pe Vlad l-ai văzut?” „S-a dus cu Bilă la Casa Radio. Vor s-aducă un transport de ciuperci la economat.”

Chimir trece la altele, cică ninsorile vor înceta, numai că se va înăspri gerul şi-o să le fie mai greu; Louise râde, spune că gerul e democratic, vine pentru toţi, nu doar pentru cei din Tabără. La un moment dat, se aud paşi scârţâind în zăpadă. „Ce faci, tataie?” îl ia Chimir pe noul

venit. Şi ăla: „Zi-i Louisei să fie gata de drum”. „Da’ mata cine eşti?” face Chimir. Celălalt nu răspunde, pleacă agale. „Ce handicapat,” râde Chimir la Louise, „e-un moş în gioarse. Îl ştii?” „Îl ştiu. Vezi că nu-i moş.”

Chimir o şterge. Telefonul piuie stins, afişează sms-ul lui Caliban: „de ce taci, louise? nu vrei să vorbeşti cu zburătorul? sau mai bine să-i zic tov vuia?” Ea scrie că nu-i pasă că Vuia a fost *tov*, căci acum, iată, îşi ispăşeşte păcatele. Dar Caliban: „păi, dacă şi le ispăşeşte, acordă-i puţin respect, stai de vorbă cu el. ştii c-a avut o misiune cândva acolo unde se află garfield acum?” „dacă vorbesc cu el, îmi spui cine eşti?” Caliban bagă un smile: „mă cunoşti, ne-am şi văzut de câteva ori”.

Să fie Max? se întreabă ea înainte să-l lase baltă. Se mută pe Awareness, unde a lansat o discuţie: „Cum de-au ajuns Sutanele să asculte Radio Gavagai?” Sunt din ce în ce mai multe semne că o fac, se vede după mesajele primite pe site-ul postului. Speranţa Louisei e că unii dintre ei ar fi dispuşi să treacă de partea zeloţilor, dar mulţi de pe forum nu sunt de acord cu ea.

„poate sutanele ascultă gavagai,” îi scrie Rojas, „dar ei nu contează. sutanele nu există, calea dreaptă nu există. focul e doar al tău”.

Ce-o fi vrând? se întreabă Louise. Încă nu l-a iertat pentru că a tras cu ochiul la ea şi n-ar dori să-i răspundă, numai că nu se poate abţine: îi scrie că *are* necazuri, că s-a trezit pe cap cu morţi, cu răniţi, că nu ştie cum să termine cu violenţa, pe care, n-are cum să se mintă, a stârnit-o şi ea. O doare, da? O doare.

Dar Rojas, sec: „sarcina dvs. este de a păstra lucrurile în desfăşurare. nu există necazuri, nu există violenţă. revoluţia e mai înţeleaptă decât noi, se rezolvă singură”. Şi, nici una, nici două, îi trimite un emoji surâzător, scriind că, spre deosebire de ea, lui îi e cald şi bea *Passion Me*, un cocktail cu fructul pasiunii. Apoi, la fel de brusc, redevine serios: „există un vechi prieten al tău lângă mine. de asemenea bea pasiunea mea. sunteţi de acord să vorbiţi cu el?” „cine e?” face Louise, iar Rojas îi scrie, băgând o tonă de smile-uri, că e treaba ei să se prindă.

Se joacă? Ce vrea? Bani? Revoluţie? Amândouă? Louise nu e în stare să-l definească: Rojas e împrăştiat, confuz, poate şi un pic voyeur, dar, pe de altă parte, a ajutat-o mereu, fără să pună întrebări. *Şi atunci, ce am cu el? Omul trăieşte în realitatea lui, iar realitatea fiecăruia e tot ce contează, nu de-asta vrem revoluţie? Singura problemă (şi nu e a lui!)*

e ce fel de revoluţie vrem sau, mai bine zis, câte, dacă fiecare o ţine pe-a lui? Ce distrugem? Zidul Berlinului, pe care-l înjura Ruşinaru, sau cel de la Ierusalim, pe care-l înjura Rojas când ne scriam des?

„*are you still here*?" vine un nou sms. „da", răspunde ea. Şi el: „deci! eşti de acord să aveţi un *chat* cu vechiul dumneavoastră prieten, care bea pasiunea mea lângă mine?" „e cumva caliban?" se interesează Louise. La care Rojas: „prietenul ştie calibanul, dar nu e el. hai, e frumos dacă discutaţi". „k", acceptă ea.

„Bună seara, duduie," începe necunoscutul, „sunt fericit că v-aţi învoit să ne scriem". *Duduie? Învoit?* se miră ea, şi textează înapoi: „sal. rojas zice că suntem prieteni, dar prietenii îmi vorbesc la per tu". „Vreţi să vă tutuiesc?" afişează ecranul. „de ce nu?" tastează Louise. Şi necunoscutul: „Nu-mi permit. Nu v-am văzut niciodată. Eu n-am manierele lui Caliban".

Aici trebuia pus un emoji, dacă nu două, dar străinul n-o face. „k," lasă Louise de la ea, „despre ce vreţi să vorbim? ştiţi ce fac aici, nu?" scrie, râzând dintr-un emoji. Trece aproape un minut înainte ca celălalt să răspundă: „Eu fac acelaşi lucru de mult. Dac-aş fi sigur că nu mă luaţi peste picior, aş zice că..." După câteva clipe apare, timid, un emoji mirat-întrebător. „Îmi plac aceste chipuri mărunte," comentează străinul, „mă ajută să nu mă ruşinez". *Să nu se ruşineze, ah*, îşi zice Louise, nefiind sigură cum să continue. „sunteţi român?" dă ea glas unei suspiciuni. Şi necunoscutul: „Cum să nu? Nu mi-e clar dacă înţelegem acelaşi lucru prin român, dar, *im Wesentlichen*, sunt aşa ceva". „bănuiesc că nu puteţi să-mi spuneţi cine sunteţi."

„Ba da. Sunt cel ce vă scrie acum." Louise aşteaptă emojiurile: nimic! Celălalt reia: „Sunt aici, cu pretinul dumnevoastră, vă jur că nu e nicio glumă la mijloc". (*pretinul? o fi un typo?)* „Nu-l plac pe Caliban," continuă necunoscutul, „v-a inoportunat ca un burtăverde, însă mă văd obligat să admit că are dreptate. Trebuie să-i vorbiţi lui *sieur* Vuia. Dânsul cum arată?" Louise dă să-l descrie, dar se răzgândeşte: „rugaţi-l pe rojas să vi-l arate. sigur găseşte o poză pe undeva". După o vreme, străinul răspunde: „Ciudat, pe *sieur* Vuia nu l-am văzut nicicând. În sfârşit, întrebaţi-l despre caiet, rogu-vă". „vă referiţi la *acel* caiet?"

„Bineînţeles, ha, ha, ha!" se înscrie bizar râsul celuilalt pe ecran. „Ca să zic aşa, caietul n-a fost când era, dar e când nu e. Of, nu-mi place să insist, însă TREBUIE să-i vorbiţi lui Vuia. Făceţi-o cât mai iute!" dă el semn că e agitat. Louise tresare, vrea să-l întrebe de ce atâta grabă,

numai că străinul reia: „Scuzaţi majusculele, *alsayid* Rojas spune că e de prost gust să scrii în halul ăsta aici”. „np,” face Louise, „nu mă supăr”. Şi celălalt: „Mulţumesc. *Sieur* Vuia e departe de dumneavoastră?” Nu, e la doi paşi, numai că nu stă într-un cort, ci într-un iglu, se amuză ea. „Iglu, adică o casă laponească din zăpadă?” se miră străinul. Chiar aşa, scrie Louise căscând ochii, casă laponească, normal. „Mi-a zis Rojas că trăiţi vremuri grele”, continuă celălalt, după care tastează: „Dumneavoastră faceţi parte dintre cei ce distrug statui şi-l cenzurează pe Shakespeare?” Pe Louise o umflă râsul, scrie înapoi: „Nici gând, românii sunt *too broke to be woke*”. Pauză, necunoscutul nu răspunde mai bine de un minut. Şi apoi: „*Was für eine entzauberte Welt*! *Alsayid* Rojas s-a străduit să-mi explice ce aţi spus, dar mi-e greu să pricep! N-am înţeles nici cum a făcut vicleşugul cu banii; cu toate astea, m-a încântat să văd cum a clătinat lumea, ha, ha, ha! E un om bun, să nu credeţi cumva că-l animă nostalgia bombelor nearuncate!” „nici prin cap nu-mi trece” face Louise. „Mulţumesc. Lumea ne judecă, ştiu, dar, nici dumnealui, nici mie nu ne plac crimele.” Louise vrea să-i scrie că nu se pune problema, însă celălalt reia, punând un emoji trist: „*Meine liebe* Louise, nu irosiţi ocazia deschisă de *alsayid* Rojas! Vorbiţi cu *sieur* Vuia, vă rog, căci altfel n-aveţi cum să veniţi la mine”. „la dvs, adică unde?” întreabă ea, amintindu-şi că solomonarul făcuse aluzie cu câteva minute în urmă la o călătorie. „Aici, unde sunt”, scrie străinul. Şi Louise, afişând un smile: „păi, daţi-mi un loc de întâlnire, că vin imediat”.

Trec secundele, se face un minut. Şi celălalt: „Iertaţi-mă, dumneavoastră ştiţi ce sunt mamuţii?” *Mamuţii? Cum adică* mamuţii*?* Louise dă fuga pe Google, dar nu găseşte nimic. „mă tem că nu”, scrie. „Asta ar trebui să vă dea de gândit”, observă străinul. „Mamuţii sunt nişte elefanţi acoperiţi cu blană. Aici au fost mamuţi, dar oamenii i-au exterminat.” „glumiţi,” se supără Louise, „cum să aibă elefanţii blană? în africa şi india e cald”. Dar celălalt: „Dumnezeule, chiar nu ştiţi ce e cu mamuţii… În fine, pe Max îl cunoaşteţi?” Louise zice că da, numai că nu se are bine cu el. La care necunoscutul: „Asta ne încurcă şi mai şi. Of, rogu-vă, vorbiţi-i lui *sieur* Vuia! Vă implor, discutaţi cu domnia-sa despre caiet. Altminteri, vom pierde şi acum”.

Caietul, îşi zice Louise. *Max şi caietul, mda.*

Şi Rojas: „ascultă-l, gudrun, vorbeşte cu vuia”. Dar Louise: „cine e prietenul tău?” „veţi afla în curând. acum vorbiţi cu vuia. asta e important.”

70. O CINĂ ÎNTRE TOVARĂŞI DE DRUM. E VORBA ŞI DESPRE EMIN

Pe Eremia Grigorescu, colţ cu strada Columb, e un restaurant cu circuit închis. Are trei saloane, pereţi acoperiţi cu tapiserii de secol XVI – XVII (baluri, partide de vânătoare) şi un separeu retras, dosit într-un bovindou. În separeul cu pricina obişnuiau să cineze patru bărbaţi: unul era în floarea vârstei, ceilalţi erau mai degrabă bătrâni. A trecut un an de când cei patru nu s-au întâlnit; azi însă n-au avut încotro şi au cinat din nou împreună.

„Politica ne-a despărţit, politica ne-a adus înapoi la aceeaşi masă!” observă Vuia. Canta, căruia îi sunt adresate cuvintele, tace. Dar *Mein Herr*: „Nu *politik* atus împreună, ci interesul nostru comun: tacă Paisie nu hăcuia telefonul Louisei şi tacă nu-i spunea lui *Herr* Canta ce a găsit, nu ne vedeam în aţeastă sear”.

„Mda, mare pocinog”, zice Canta.

„*Was ist das*, pocinoc?”

Şi Junker, trăgând din ţigară: „Pocinog, adică ce aţi început dumneavoastră în Occident şi v-a explodat în faţă *aici*, băgându-vă în sperieţi”.

Chelnerul apare pe nesimţite, goleşte scrumierele. „Nu sunt speriat”, zice *Mein Herr*, „e toar *eine Situation* încurcat. Te-aia am acţeptat post la Bucureşti, am vrut să văd cu ochii mei ţe se întâmplă. Altfel, preferam să cinăm ca te obicei, fără bătai te cap”. Chelnerul dispare în linişte. Iar neamţul, urmărindu-l din ochi: „*Wunderbar*, toar Cuba mai avut serviţii de calitat atât de înalt... *Gut*, şi-acum că am aflat ce este pocinoc, cum procetăm?”

Canta se uită pe geam. Ninge. Puţini oameni pe stradă: li se văd doar capetele, iscodind temător pe deasupra nămeţilor. În Bucureşti, ca mai peste tot, nu doar că au loc lupte de stradă, dar lumea ia cu asalt supermarketurile, face provizii, dă iama în biserici, se roagă, strânge lumânări pentru cazul în care...

Văzând că ceilalţi tac, *Mein Herr* începe: „Ţe-ar fi să organizăm o întâlnire între opozanţi? Conflictul nu tă semn că se linişteşte, iar la Berlin, Londra şi New York populaţia a înnebunit. Toţi for *autonomi*. Fă taţi seama că activişti te la noi au trimis în Tabără telegaţi? Să-i atucem faţă în faţă pe Bismut cu Garfielt, ce spuneţi?”

„De ce nu pe Bismut şi Paisie?” întreabă Canta. „Ei sunt cei ce se bat.”

„Mai bine pe Cocârţ şi pe Garfield”, propune Junker.

„Nu pot să-l expun pe Cocârţ”, clatină Vuia din cap.

„Nici după ce te-a vândut?” îl înţeapă Canta. Vuia se strâmbă. Dar *Mein Herr*, nebăgându-i în seamă: „Pe Paisie să nu-l scoatem în faţ, căţi printe aripi. El e bun pe partea ţealalt, cu Louise. Cret că Bismut şi Garfielt sunt mai potriviţi”.

„Garfield n-o să discute cu Bismut”, observă Canta.

„Te ce?”

„O vedeţi, cumva, pe doamna Cancelar stând la masă cu un anarhist?”

„Proprietarian, *bitte*! Bismut a ţinut *ein* tiscurs ieri şi şi-a clarificat poziţia.”

„Timp în care Radio Gavagai a emis mesaje anarhiste.”

„Noi nu suntem Radio Gavagai!” se zburleşte Vuia.

„Ştiu eu?” face Canta. „Oricum, doamna Cancelar n-ar negocia cu un ins care doarme în zăpadă în faţa Reichstagului.”

„Tar nu e cazul să facă aşa ceva, *Herr* Canta, nu e cazul!”

„Nu încă”, se bagă Junker. „Întrebarea e: cum veţi reacţiona când Sovieţii şi Martirii vor face bivuac la Berlin?”

„I-ar spulbera Crucile Întreţesute,” râde Canta, „doamna Cancelar se bazează pe asta”.

„Făceaţi glum mai bun”, se supără neamţul.

„Aş vrea eu să fie o glumă...”

„Atunţi, opriţi *diese verdammte Situation*! Focul se întinte *in ganz Europa*!”

Chelnerul vine din nou, se asigură că totul e în regulă. Din salonul central se aude o piesă de jazz – sau e un Debussy cutezător? Un glas plăcut râde, un tip se preumblă prin faţa separeului, vorbind la mobil; în rest, clienţii fac planuri pentru Crăciun: unde să meargă? La Poiană, la Rovaniemi, în Alpi?

Canta îl priveşte pe chelner, care pricepe că n-are sens să mai zăbovească. Afară, un girofar pâlpâie pe deasupra tunelurilor săpate în

troiene, o ambulanţă lunecă prin ninsoare. Iar neamţul, privind vizavi, la ruina îngropată în omăt a sediului Căii Drepte: „Uitaţi clătire prieten nostru," clipeşte el către Vuia, „asta pânteşte tacă nu facem pace: nişte nemernici tat foc! Te ce n-aţi vorbit între tumneavoastră, tomnilor?" îi dojeneşte pe Canta şi Vuia. „Vă cunoaşteţi tin tinereţ, *aber*, te cânt a început pocinoc, nu v-aţi băgat în seam."

Cei doi tac. Şi Junker: „Dar voi de ce n-aţi oprit focul în Occident?" îl ia pe *Mein Herr*. Neamţul dă ochii peste cap: „*Bitte*, tin nou vreţi să-mi explicaţi că temocraţia zace pe un pat te spital? Nu e atevărat, temocraţia e bine-mersi!" „*Otlicino*, şi-atunci ce facem?" Iar *Mein Herr*: „Tomniile-lor," se uită la Canta şi Vuia, „o să stăvilească foc la Bucureşti, şi tumneavoastră, Excelenţă," îl scotoceşte pe Junker din ochi, „o să-i ajutaţi".

„Caşalotul nu e aici, ce pot să fac singur?" îl înţeapă Junker, ruseşte.

„*Bitte*, ambasator american e acas," zice *Mein Herr*, „are problem cu extrema stâng! Şi ei au o *Situation* imposibil, americani tevenit te-a treptul comunişti".

„Corect, mai ales ONG-urile unde a făcut Bismut *training*", punctează Canta. La care Vuia: „A făcut *training*, n-a furat ca Max!" „Max n-a furat decât în visele lui Gaftoi!" „Nici Bismut nu e comunist!"

„Tomnilor, tomnilor," se înroşeşte *Mein Herr*, „*bitte*! Avem problem greu pe cap! Tumneavoastră nu spuneţi nimic, *Herr* Junker? Faceţi presiune asupra apropiaţilor tumneavoastră, şi eu o să fac la fel cu ai mei", se uită el de la Canta la Vuia. „Tacă România se umple cu insule autonome sau mai ştiu eu ce, se iau şi alţii tupă ei! Aşa ceva trebuie oprit, forbiţi-le oamenilor!"

„Discursurile nu rezolvă nimic, azi fiecare înţelege cum vrea acelaşi cuvânt", se încruntă Junker.

„*Ja*, teoria lui Berlin!" zice neamţul afanisit, făcându-l pe Junker să-i ia vorba din zbor: „Isaiah Berlin, *genau*! Păi, să ţinem cont de sfatul unui evreu, căci, de atâta lingvistică, democraţia a luat-o la vale".

„Fă rog! Aveţi partea tumneavoastră te vină," îi atrage neamţul atenţia, „voi, ruşii, sprijinit toate astea. Vreţi să spuneţi că nu fă plac ape tulburi?"

„Naiba a ştiut că filozofia o să coboare în stradă în halul ăsta?"

„Trebuia să fi învăţat *Lektion* după ce aţi văzut ce făcut Stalin cu Marx!”

„Bun, admit, am greşit,” lasă Junker de la el, „întrebarea e dacă voi o să faceţi ceva ca să opriţi acest... *avânt* tineresc”.

„*Es fällt mir schwer, selbst zu entscheiden*, mi-e greu să hotărăsc singur,” coboară neamţul vocea, „o să cer instrucţiuni”.

Dar Junker: „Cereţi-le odată! Kremlinul n-o să stea după dumneavoastră!”

Canta pufneşte: „Poftim,” îl ia pe Vuia, „pe noi nu ne întreabă nimic”.

„Mă laşi,” face Vuia, „dacă erai maleabil, nu ajungeam aici”.

„*Eu* să fiu maleabil? Tu ce cusur ai? N-ai stat pe gânduri când l-ai asasinat public pe Max.”

„Ah, deci Bucureştiul a luat foc fiindcă am tăbărât eu pe Max!”

„Păi, n-a fost aşa? Îl ştii de mic, ai fost în vizite cu ai lui şi-acum, ce să vezi? L-ai terminat!”

„Ţi se pare că l-am terminat? A scos Sutanele în stradă!” izbucneşte Vuia.

„Voi l-aţi obligat să le scoată, voi aţi făcut Sutanele, voi le-aţi moşit!”

Mein Herr n-are chef de scandal: „Unte e Max?” întreabă, închizându-le celor doi gura. Nu se ştie, iar Junker observă că Max a fost şters de pe piaţă. „Acum era bun unul ca el,” zice, „nici prea hoţ, nici prea intransigent. Mă întreb,” se uită la Vuia, „de ce a căzut măgăreaţa pe el, când îi aveaţi la dispoziţie pe Anderco, pe Garfield, ba chiar şi pe tov preşedinte Băligărescu”.

Neamţul pufneşte în râs: „*Herr* Junker, *bitte*!” Şi apoi: „Aş mai bea vin”, zice. Trage de şnurul clopoţelului şi, până vine chelnerul, face o remarcă temerară: „Mai bine că ambasator american nu e aici. Sunt anumite lucruri pe care toar noi, europenii, le apreţiem... Şi nu-l mai puneţi, *bitte*, în *Situation* telicat pe *Herr* Vuia! Are multe pe cap şi noi otat cu tânsul. Sper că măcar, *ach*, cealalt problem care ne-a adus laolalt,” se uită la Vuia, „e sub control”.

„Ce să zic,” se strâmbă Vuia, „Louise m-a descusut ieri apropo de caiet; de fapt, nu m-a descusut, m-a *înghesuit*... Am mai atins subiectul ăsta cu ea, numai că acum voia detalii precise, ce scrie în caiet, de ce atâta lume aleargă după el, iar asta deşi la discuţia

precedentă pretindea că povestea i se pare trasă de păr. Când am întrebat-o de ce, s-a răsucit şi a dat vina pe un tip de pe net, Caliban. Voi îl ştiţi?" Mesenii ridică din umeri. Iar Vuia: „În fine, n-am avut ce face, i-am spus câteva lucruri, dar m-am rezumat la firul pe care l-a prins ea".

„Şi anume?" se încruntă *Mein Herr*.

„Ei, o misiune de-ale mele, din tinereţe. Pe atunci, habar n-aveam că Emin e o chestiune delicată; ştiam de caiet, de restul mai auzisem câte ceva, dar ce voiau şefii mi se părea o ţicneală. Voi nu ştiţi, însă în anii '70 Securitatea dădea atenţie... ezoterismului." Junker zice c-aşa au păţit şi ei în URSS, iar neamţul recunoaşte că şi-ai lui au avut damblaua asta, în DDR. „În fine," reia Vuia, „am crezut că şefii m-au trimis în Deltă pentru o tâmpenie: voiau o pravilă după care se dusese Emin, la Uzlina, în 1921. Ce să fac, am bătut zona, dar n-am găsit mare lucru; m-am ales doar cu o discuţie cu un călugăr, care mi-a zis că pravila era foarte veche, că fusese a unui grec din Halmyris, actual Murighiol, care grec găzduise un chinez trimis în Bizanţ ca ambasador acum vreo mie de ani. Chinezul n-a ajuns în Bizanţ, dar i-a povestit grecului despre o ţară, Azania, undeva pe Nil. Din ce zicea călugărul, grecul credea că era vorba de Ţara Punt, aşa că s-a rugat de negustorii din Argamum să finanţeze o călătorie acolo, ca s-aducă fildeş şi aur. Mă rog, nu istoria asta negustorească îl interesa pe Emin; pe el îl preocupa, ştiţi bine, politica conaţionalilor dumneavoastră", îl priveşte pe *Mein Herr*.

„Mă mir," face neamţul cu parapon, „că nu ne-aţi împărtăşit până azi aţest poveste. N-am promis că ne spunem tot?"

„Ce era să vă spun? Singurul lucru interesant pe care l-am aflat atunci a fost că Moruzov l-a dus pe Emin la Uzlina, drept care poetul i-a dat caietul în schimb."

„Moruzov?" face *Mein Herr*. „*Wer ist Moruzov?*"

„E fondatorul Serviciului Secret Român. Louise ştie că e şi el implicat."

„Louise să facă bine să-şi vadă de treab!" izbucneşte neamţul. „Liniştiţi-o, *Herr* Vuia. Nu i-aţi spus că ea va fi... cum se ziţe... că ea va scrie ideile noastre măreţ? Are mintea care ne trebuie, face parte din gruparea care trebuie, e *die geliebte verlobte*, iubita logodnică a omului care trebuie. E aleasă deja, va fi o femeie important, potoliţi-o!" „E greu să cazi la pace cu ea", remarcă Vuia. Şi neamţul: „Greu? Tar tacă aţest caiet tevine public, cât te greu o să fie, *Herr* Vuia? Vă

zic eu, o să fie cumplit! Vă taţi seama cum o să joaţe Max o asemenea carte? O să pună semn egal între al III-lea Reich şi Bundesrepublik!” Apare chelnerul, îi umple paharul. Iar *Mein Herr*: „Cine a furat caietul, tomnilor, cine?”

Dar Junker: „Până aflăm, hai să-i convingem pe şefi să ne scape de tineretul ăsta sărit de pe fix. Altfel, Louise n-o să scrie ce ne-am propus noi, ci despre cum zeloţii au făcut lumea bucăţi”.

71. EMIN SE REÎNTÂLNEŞTE CU MORUZOV. O VIZITĂ ÎN STUFĂRIŞ

„Tovarăşi,

Demonstraţi în faţa ambasadelor Poloniei din ţările voastre! Trimiteţi-le rezoluţiile voastre de protest! Recurgeţi la măsuri extreme! Proletariatul revoluţionar nu trebuie să permită opresiunea bravilor luptători pentru Libertate şi Anarhie din închisorile poloneze! Doar intervenţiile viguroase ale muncitorilor îl pot salva pe Mahno!

Grupul tinerilor anarhişti din Varşovia”

„Manifestul tău m-a salvat, Mihail Gheorghevici”, face Mahno.

Şi Emin, râzând: „Oh, a circulat peste tot. În plus, am lansat zvonul că, dacă nu vei fi eliberat, anarhiştii bulgari o să pună bombe la ambasadele Poloniei din Europa”.

Iureşul începuse când Mahno fugise din România în Polonia: polonezii au pus mâna pe el şi l-au trimis înapoi, românii l-au prins şi ei şi l-au trimis în Polonia, jocul având loc de trei ori până ce polonezii l-au acceptat, numai că l-au închis într-un lagăr.

Pe atunci, Emin făcea propagandă pentru Mahno la Iaşi. Oraşul fierbea, comuniştii şi extrema dreaptă se ciocneau zi de zi. Se luaseră de la şepci: dreptacii le luau comuniştilor şepcile bolşevice, făceau din ele mormane şi le dădeau foc, iar comuniştii înnebuneau dacă te vedeau fără şapcă. Aşa a apărut bancul: „Ai şapcă? De ce-ai, mă, şapcă? N-ai şapcă? De ce n-ai, mă, şapcă?” De la şicane, s-a ajuns la bătăi: extremiştii lui Zelea atacau redacţiile de stânga şi-i aruncau pe evrei din trenuri în mers, comuniştii boicotau Universitatea şi provocau lupte de stradă; primii dădeau foc, ceilalţi făceau greve şi toţi, fără excepţie, îşi tocau oponenţii. Emin îi scria lui Peter că zarva creştea de

la oră la oră, că strica prietenii, dezbina familii, umplea spitalele cu capete sparte şi că el, unul, nu mai ştia cu cine să se dea. Dimineaţa ţinea cu Zelea, căci internaţionalismul bolşevic îi „ameninţa limba strămoşească”, iar seara, văzând evrei snopiţi în bătaie, se simţea atacat „în fibra lui omenească”. Îl scoteau toţi din minţi, căci cereau ascultare fără crâcnire după lozincile „Mişcarea ştie mai bine” şi „Uită de tine pentru binele colectiv!”

„Ăştia ne vor morţi de vii”, conchidea Emin, cu obidă, dar Peter i-a scris amuzat: „*Meine lieber*, ţine-mă la curent cu ce vezi: nu eşti tu solomonarul meu personal? P.S.: Ce noutăţi ai despre pravila din Halmyris?”

Na, s-a înfuriat Emin, comuniştii, extrema dreaptă, Hansa, toţi te iau în tărbacă: ţi-ai împlinit misiunea?, te-ai achitat de sarcini? Pe de altă parte, de unde să ştie Peter ce-l măcina pe Emin? Editorialele lui din *Timpul* erau citate după cum voia fiecare: patria în pericol, ne înghit ruşii, ziceau oamenii lui Zelea; corupţia ne distruge, politicienii îşi văd doar de interesele lor, ziceau comuniştii; jidanii conduc lumea, aşa a scris Emin, proclama dreapta, pe când bolşevicii decretau că *sistema* partidelor e un eşec, după cum susţinuse acelaşi Emin. La Iaşi, se trăia între „de la Nistru pân-la Tisa tot românul plânsu-mi-sa” şi „copiii săraci şi sceptici ai plebei proletare”; oamenii se luau cu japca pe străzi, studenţii îşi băteau profesorii, ţăranii deveniseră fiare, muncitorii zdrobeau; într-o parte se ridicau steaguri roşii, în cealaltă se înălţau cruci. Ţara? Hai că vedem mai încolo. Patrioţii? Ucideau pentru românism. Curajul? Gaşca ţinea loc de bravură.

Iar Kristol era acolo şi filma tot. Făcea *newsreels* pentru cinematografele lui taică-său din NY şi LA.

Într-o seară, Emin a luat trenul şi a părăsit Iaşii, reuşind să scape de Kristol şi de camera lui de filmat. La Galaţi, în gară, îl aştepta grăsanul: „Ce haos,” îşi freca el palmele, „îmi place de mor”. La care Emin: „Ştii c-au vrut unii să-l arunce pe Yaya din tren?” Şi grăsanul: „Păi, evreii se mai pierd în peisaj, dar Yaya?”

„Mergem?” i-o taie poetul.

„Mergem, dar ai ce-mi doresc?”

„Poftim”, face Emin şi-i dă un caiet. Grasul îl frunzăreşte: „Of,” zice privind trist la Yaya, „ce s-a ales, *mon cher*, din visul tău?” Dar Yaya: „Nu vorbit aşa! La mine acasă, dacă vorbit de vis, însemnat că *grande*

vengeance pândeşte la tine”. „Fii serios,” hăhăie grăsanul, „la mine acasă dorm neîntors”.

Iau ei şalupa şi pornesc, târ-târ, târ-târ, spre Murighiol – Lacul Vânăt pe turceşte. Ajunşi la prima oră a dimineţii, o iau pe lângă Sărături, pe pământ tare, se duc la han, îmbucă ceva, iar grasul îi roagă pe cei doi să-l aştepte, căci are o treabă. Iese, o ia printre bălţi, Emin şi Yaya nu-l mai zăresc. „E om puternic, dar nu prea puternic,” remarcă *le marabout*, „vrei ca eu spus la el cum murit?” „Dă-l naibii, că nu te ascultă”, mormăie Emin.

După o vreme, se aud nişte focuri de armă. În scurt timp, grăsanul revine. Hangiul, un tătar, îşi fereşte privirea. „Ce e?” îl ia grăsanul. „Nimic”, face hangiul. Iar grăsanul: „Să mergem,” le spune celor doi, „hai c-am făcut rost de o lotcă şi de-un lipovean aprig”.

Trec ei braţul Sfântul Gheorghe, o iau pe canale, ajung pe lacul Uzlina, intră-n alte canale, apoi într-o pădure de stejar inundată. Grăsanul îi zice poetului că Mahno a dat de dracu’: cică trimitea scrisori după scrisori Guvernului de la Varşovia, Partidului Socialist şi mareşalului Pilsudski, cel ce-i alungase pe bolşevici în stepa şi izbele lor, şi, cu toate astea, nu-l scotea nimeni din lagăr. „Mahno însă e prietenul tău,” face grăsanul, „şi, dacă tu îl ajuţi cu propaganda, o să-l ajut şi eu. Pilsudski mi-e dator până-n gât. Anul trecut am aflat că Stalin nu-l înghite pe Tuhacevski şi că n-o să-l sprijine în bătălia Varşoviei: asta i-am transmis lui Pilsudski şi el a câştigat războiul. Am om în Politburo, ha, ha, ha! Ştiu *tot* ce plănuiesc bolşevicii, cum crezi c-a aflat Mahno pe unde să treacă Nistrul?”

„Deci vrei să-l îndatorezi şi pe Mahno”, observă Emin. Şi apoi, cu schepsis: „Adevărul e că şi noi îţi suntem datori pentru chestiunea de azi”.

„Nici voi, nici Batko, nu-mi sunteţi datori”, se încruntă grăsanul. „Iar tu,” îl ameninţă pe Yaya în joacă, „ştiu ce fel de om eşti. Ştiu că ştii ce-mi trece prin cap”. Yaya oftează: „Tu nebun. Pe de o parte, cerut caiet, ca să citit vise noastre, pe de alta, zis că ele spulberate. La ce mai trebuit vise atunci?”

„Fac colecţie, bre! Seara, la Zebil, stau pe prispă, beau vodcă, mă uit la egrete şi mă gândesc cum se fac praf visele unora ca voi. Ce poate fi mai frumos?”

Cei trei coboară din lotcă. E cald, îi omoară ţânţarii, iar pe Emin îl apucă mâncărimile de la nenorocita de ectimă – nu mai scăpase de ea

din Africa. În jur, păpuriş şi bălţi pline cu mătasea broaştei. Un fâlfâit de aripi se aude peste copaci.

„Nu te mişti de-aci!” îi zice grăsanul lipoveanului şi-o ia prin iarba înaltă. Intră în pădure, se bagă în stufăriş pe un taluz abia ghicit, strârneşte nişte chire mărunte, iese într-un luminiş. „Staţi aşa!” zice şi trage un fluierat ascuţit. Nu trece mult şi apare unul cu şapcă de bolşevic. „Pfuai, nu scap de ei nici aici!” exclamă Emin. La care grăsanul, visător: „Mucles, băi, poezie... *Priviet*, Vasia!”

„*Priviet*”, face noul venit. Beleşte ochii la Yaya şi-şi face cruce. „Ăsta-i om?” întreabă. Şi grăsanul: „Da, l-a scos mă-sa mai ars. Mergem?”

O iau printr-un crâng inundat, se înnămolesc, iar pe Emin îl mănâncă pielea din ce în ce, pe bază nervoasă. După un sfert de oră, se simte *miros de bărbaţi* şi, gata, cei patru ajung într-un cătun. Alături e o baltă, în baltă foiesc nişte porci, mai încolo e o bisericuţă albastră. Un bărbos uriaş iese în întâmpinarea grăsanului şi-l îmbrăţişează: „Vă e foame?” întreabă. Le e. Uriaşul face semn şi un pricăjit dă fuga după nişte găini, le suceşte gâtul din mers. Din colibe îşi fac apariţia alţi bărboşi, se înghesuie să-i strângă mâna grăsanului. „Care mai e treaba?” îi ia el. Ăia-i spun ce e la Odessa, la Mikolaievsk, la Voznesensk, ba chiar şi la Cerkassk. „Bine, să-mi raportaţi în scris ce şi cum”, stabileşte grăsanul.

„Ai venit după pravilă?” se încruntă uriaşul. Grăsanul face semn că da. „Ah”, oftează ăla, după care reia: „Am auzit că nemţălăii care băteau grindurile după noi nu mai sunt”. Dar grasul: „Ete, na!” „Haide-haide,” mormăie uriaşul, „ne-a dat tătarul de veste cu porumbeii lui călători”.

„Trimite-i porumbeii înapoi şi zi-i că-l împuşc *şi pe el*.” Iar apoi: „Nemţii o ardeau prin Murighiol şi mă enervau. I-am ucis, ce să fac?”

„Foarte bine. Vasea zice însă că erau oamenii tăi.”

„Dacă erau oamenii mei, nu trăgeau cu ochiul la voi.”

„Şi nici n-ar fi căutat pravila”, rânjeşte uriaşul.

„S-au crezut şmecheri. Vezi, nu pica în păcatul lor. Cum e dincolo?” face grăsanul semn către miazănoapte.

„Pierdem, coane. Ai dracu’ bolşevici se-ntăresc.”

„E vremea lor, na. Curând o să trebuiască să nu mai daţi pe-aici, să nu se prindă ce hram purtaţi. Aşa-i, Vasea?”

„Aşa-i, aşa-i...”

„Pân-atunci, beliţi-i şi tăiaţi-le sulile! Stau eu de strajă, bine?”

Bărboşii aprobă şi, naiba ştie de ce, îi umflă râsul. Cel mai tare râd doi, mari şi voinici, care se pregătesc să se ducă în ascuns la Cerkassk.

„Bravo, băieţi”, zice grăsanul şi-i face semn lui Emin să-l urmeze în bisericuţă. Uşa e închisă. Şi uriaşul: „A venit un jeg de om la Solovei şi-au băut. Solovei ne-a afurisit şi s-a-nchis înăuntru”. „Ete, na”, se încruntă grăsanul şi bate la uşă: „Mă, Solovei, îs eu, Mişa! Îs Mişa, mă!”

„Antihristule,” strigă Solovei dinăuntru, „bine-ai venit!” Uşa se dă în lături şi-apare un călugăr cu părul vâlvoi, plin de paie: „Te-a trimis Satana să mă încerci, eşti binevenit, eşti binevenit!” se înclină el. „Ăsta-i omul?” întinde degetul spre poet. „Ăsta-i”, face Mişa. „Pfuai,” se miră călugărul, „îl credeam mai înalt. Hai înăuntru, ce staţi?”

În bisericuţă miroase a usturoi şi a cetină. Trec printre scaune desperecheate, ajung la un fel de amvon, iar Emin se întreabă cum de reuşeşte călugărul să predice, căci tavanul e coborât din cale afară. Călugărul face cu ochiul: „Mă căznesc, frăţioare, mă *chircesc* când îi mân pe tâlhari pe calea cea dreaptă. Mă fac mic, mic de tot”.

În spatele amvonului zace un jerpelit, sforăie ca un porc. „P-ăsta-l ştiu”, face Emin. Şi grăsanul: „Toţi îl ştim”. Îi trage un şut în joacă: „Solomonărie, trezeşte-te! A venit Emin!”

„Dă-l dracu’, că nu se scoală”, zice Solovei. „A băut ca târlanul şi nu ţine la vodcă. Erau mulţi nemţii ăia din Murighiol?” îl ia pe grăsan.

„Preasfinţite, vezi-ţi de-ale tale!”

„Îmi văd, îmi văd, dar prea mulţi dau cu bunghiul după pravilă. Nemţi, ’ai? Ce treabă au nemţii? Junker cine e? Ce vrea?”

„Du-te naibii, Solovei!”

„Mă duc, mă duc.” Se apleacă, scotoceşte într-o ladă. Îl apucă dracii, se duce la altă ladă, scotoceşte şi-n aia. De nervi, strigă la grăsan: „Până găsesc pravila, pun-te-n genunchi! Ai păcătuit, am auzit focurile de pistol”. „Ete, na, cum să le auzi?” Dar călugărul: „Le-am auzit, le-am auzit! În genunchi, Antihristule, în genunchi, că te spun la coana Maşa!”

„Gata, mă pun”, îngenunchează grăsanul în faţa unei icoane. „Nu mişca!”, îi porunceşte Solovei. Îi trage şi el un şut solomonarului, dar ăla, nimic.

În sfârşit, Solovei găseşte ce caută: ditamai cărţoiul. Îl deschide, îl frunzăreşte şi-l ia pe Emin: „Ăsta să fie?”

Emin îi dă paginile. Ah, e în elineşte... Scoate o hârtie, compară înscrisurile. „Λοιπόν, σας λέω για τον απεσταλμένο του Αυτοκράτορα του Ουρανού που εμφανίστηκε εδώ, στον Πύτιο, εδώ την άλλη εβδομάδα ...” – adică: „Aşadar, îţi spun despre trimisul Împăratului Cerului, care a venit la noi, în Halmyris, la ultima lună nouă...” „Mda, par a fi unul şi acelaşi lucru”, zice Emin.

„Mulţumit?” face călugărul. Iar apoi: „*Smirrrnaaa!*” zbiară la Mişa, care dă să se scoale. „Am amorţit, părinţele”, se smiorcăie grăsanul. „Ei, şi?” se răsteşte Solovei, după care se ia de Emin: „Ce tot verifici? Asta cauţi! Satana e priceput în lucrare, ne foloseşte pe toţi, pe toţi!” strigă el şi trage un pumn în pravilă, stârnind colbul din ea. „Pun-te şi tu în genunchi! Mai iute, mai iute!” îi porunceşte poetului. „Hai că v-aştept afară”, zice.

Iese, îi cere vodcă lui Vasea, dar ăla nu-i dă. Se lasă cu harţă. „Cât stăm aşa?” îl întreabă Emin pe Mişa în şoaptă. Iar călugărul: „*Smirrrnaaa*, staţi pân-vă zic eu! Ia-uite, au adus şi-un negru!” mai zice, apucându-se să stuchească.

72. FĂLTICENI. O PETRECERE NEAŞTEPTATĂ

Seara îi prinde într-o şalupă, navigând spre Galaţi. Mişa sforăie în cabină, Yaya fumează pe punte, iar Emin e cu mintea la pravilă: scrisorile solomonarului sunt joc de copii pe lângă ce citise în ea. Poetul se rugase de Solovei să i-o dea, dar ăla, nimic; pesemne că grăsanul o voia pentru el, în aşteptarea unui cunoscător de sanscrită, care să-i desluşească ultimele pagini.

La Reni şalupa trage la mal. Miraţi, marinarii se uită unii la alţii, dar căpitanul le face semn să-şi vadă de treabă. Mişa urcă pe punte, frecându-şi ochii. Târguşorul e cufundat într-o beznă rusească, mare şi grea, care ţine până la Oceanul Pacific. E linişte, doar un vaporaş descarcă marfă în port.

„Ete c-am ajuns”, zice Mişa. „De-aici luăm maşina.”

Emin şi Yaya s-au obişnuit cu el, mereu schimbă planul în ultima clipă. Coboară de pe şalupă, se văd cu şoferul lui, o iau printre birourile şui ale portului, ajung la maşină. E răcoare.

„Du-ne, bre, la Focşani”, porunceşte Mişa. Emin nu comentează, dar, după ce ies în şosea (fir-ar a naibii, zici că-i din bitum, ca la oraş, nu macadamul pe care-l ştia), îi aminteşte grăsanului că ţinta lui e Varşovia şi c-ar fi cazul să meargă la Iaşi ca să ia trenul sau aerostatul, nicidecum la Focşani. Dar Mişa, făcând cu ochiul: „Ce faci, renunţi la cadou?” „Ce cadou?” „Unul ca pentru poetul naţional”, suflă Mişa în şoaptă, după care, frunzărind un braţ de rapoarte la lumina chioară de pe bancheta din spate, povesteşte ce-a mai păţit Mahno: cică depusese cerere de plecare la Berlin, numai că polacii nu-i dădeau drumul, deşi, culmea, nici în Polonia nu-l doreau. Biata Galina, nevastă-sa, fusese primită *cu curul* la Ministerul de Interne, oficialii imputându-i că bărbat-so’ a adus doar belele pe capul polonezilor din Uniunea Sovietică; pentru ei, cel mai bine ar fi fost ca el să *nu existe deloc*. Pe de altă parte, serviciile secrete îl voiau în Polonia, ca să-l alieze cu naţionaliştii ucraineni ai lui Petliura.

„Prost e dacă-i ascultă pe beţivii de polonezi”, face Mişa şi trece la alt raport. Na! Nici bolşevicii nu se potoleau: îl însărcinaseră pe un anarhist să-l convingă pe Batko să conducă insurecţia din Galiţia. Batko n-a pus botul, dar ruşii l-au învăţat pe anarhistul cu pricina să „evadeze”, ca să-l prindă polacii cu nişte documente trimise pasămite de Batko, la ambasada URSS din Varşovia. „Îţi zic toate astea ca să ştii în ce viespar te bagi, măi, Emin”, face Mişa. „Vezi ce mult ţin la tine?”

Dar Yaya: „Noi datori toată viaţa la Măria-sa, Mişa!”

„Îs suflet bun, bre, Yaya! De la tine nu vreau să aflu decât ce fel de musulman eşti, că nu semeni cu ăia de-i ştiu eu.”

Grasul parcurge alte rapoarte. Bineînţeles că polacii l-au prins pe anarhist, decodificând mesajul plantat de bolşevici, din care reieşea că Batko şi-a dat acordul pentru insurecţia roşie din Galiţia poloneză. Mesajul conţinea şi altă trăsnaie, şi anume că Batko voia să fugă în Ucraina cu ajutorul bolşevicilor, aşa că autorităţile l-au mutat la închisoarea politică Paviac, sub acuzaţia de subversiune. Şi, uite-aşa, s-a ajuns la campania libertariană a lui Emin în favoarea lui Batko („Libertarian, îmi place cum sună”, face Mişa cu ochiul), drept care polacii s-au înmuiat. Adevărul e că judecătorii de la Varşovia n-au crezut în documentele false ce le-au fost prezentate (scrisoarea

nescrisă de Mahno), iar în ceea ce-l priveşte pe anarhist, a fost dovedit ca cekist şi deferit presei *libere*.

Maşina ajunge la Focşani înainte să se crape de ziuă. Şi grăsanul: „Te mai duci la Varşovia?" Emin zice că aşa a promis. Mişa ridică din umeri: „Bine, vezi-ţi cadoul şi descurcă-te", spune, după care îi destăinuie că diseară e chef lângă Fălticeni şi că participă toţi Haidamacii, inclusiv Elena, iubita din tinereţe a lui Emin, precum şi Irina, fiică-sa. „Petrecerea începe la opt şi te-am invitat eu, ha, ha! Nu ştiu ce-o să te faci cu Yaya, dar las' că-ţi vin ţie idei."

Pe Emin îl ia ameţeala. „Irina, fiică-mea, trebuie să aibă... pfuai, merge pe cincizeci şi opt de ani! *Câţi* copii o avea?" Dar Mişa: „N-are decât o fată; mă rog, o femeie. Face afaceri cu evreii, le vinde cherestea. Multe chibuţuri s-au ridicat cu lemnul ei, pe Valea Jezreelului".

„Afaceri?! Cu evreii?!"

„Păi, cineva trebuia să spele ruşinea pentru ce ai scris!" tună grăsanul.

Dar Emin: „Coane, jur, a fost o chestiune de principiu: articolul 7 din Constituţie, pe care Bismarck ni-l băga pe gât ca un porc, deşi nu era de acord cu legi similare în Germania, plus că mă enervau şi unii evrei, fiindcă, să ştii, n-au fost toţi uşă de biserică! Despre asta am scris, altminteri am avut şi *prieteni* evrei".

„Da, dar ai scris, ce să-ţi fac!" zice Mişa. „Te-ai pus cu cine nu trebuia, liberalii-s lichele şi azi, chiar nu-i vezi? Unde mai pui că boii lui Zelea te-au răpit în efigie: se laudă că s-au luat după tine, iar tu eşti mort, n-ai cum să-i contrazici. Şi mai află ceva: crezi că moare vreunul de grija evreilor? Nu, frăţioare, doar se folosesc de necazul lor ca să dea în cine au chef – eu cum fac? Bine, şi evreii se pretează la asta, că prea-s masochişti."

„Paştele mă-sii!" se enervează Emin, aprinzând o ţigară.

„Paştele mă-sii, corect... Eu văd că ai prieten negru şi nu cred c-ai avea ceva cu evreii, dar gata, ţi-au pus ştampila, ales-bules, dracu' te ia!"

Trece un minut. Iar Emin, schimbând vorba: „Şi vine şi nepoată-mea la petrecere? Aia cu afaceri în Palestina?"

„Ei, vine... E ocupată, băi, poezie! E femeie vajnică, e mai tare ca voi toţi!"

„Cum o cheamă?"

„Auzi? Ia află şi singur, dă şi tu un semn că te interesează familia!”

„Afaceristă”, pufneşte Emin în râs. „Pe cine o moşteni?”

„Nu pe tine, fii sigur! Hai, cară-te, că mă emoţionez.”

Yaya se gândise tot drumul să-i zică lui Mişa cum o să moară, dar pas s-o mai facă acum, după ce i-a vândut lui Emin pontul cu cheful. „Mai bine zi-mi, nu mă lăsa aşa”, râde grăsanul, arătând că-l ghicise pe Yaya. „Eh, toţi murit,” bâiguie negrul uimit, „tu om puternic, minte ascuţită, poate eu văzut prost”.

„*Hozar na hozam*, eu zic să-mi zici”, i-o trânteşte grăsanul.

„*Solevro fista ludel i ia hozar nortru*, mergem pe lumea cealaltă şi-ţi zic acolo”, face Yaya.

Şi Mişa: „Bă, nu-s de-ai voştri!” Iar apoi: „Nu uitaţi că v-am arătat pravila! Poate o să mă ajutaţi şi voi cândva... Ah, încă ceva,” îi zice lui Emin, „vezi că omul pe care-l cauţi, Max ăla, băi poezie: e pur şi simplu de negăsit! Mi-au sărit capacele căutându-l, dar n-am dat de el, aşa că ai grijă, frate, hi, hi, hi...”

Îşi iau la revedere, grăsanul se urcă în maşina lui, iar Emin şi Yaya se suie în limuzina fiţoasă pe care le-a lăsat-o grăsanul. Pleacă la Fălticeni.

Ajung pe la şapte seara. Oprit în capătul uliţei, şoferul le arată noua casă a Haidamacilor. „Du-te”, îl îndeamnă Yaya pe Emin. Dar Emin: „Nu ştiu dacă pot”. Tremură, fumează în draci, îl iau mâncărimile: o să-l recunoască Elena după atâta timp? Of, de ce n-a rămas cu ea? Ani de zile n-a făcut decât să alerge şi să imagineze poveşti pentru Hansă, sperând c-o să dea la o parte vălul ce acoperă lumea. Când colo, făcuse rahatul praf!

Până la urmă, iese, dă târcoale casei. Înăuntru râsete, conversaţii, cineva cântă la pian. *Ce să fac,* ce *să fac?* îl ia pe Emin cu frig. Se întoarce în limuzină şi-l roagă pe şofer să meargă-n oraş, să-l caute (dac-o mai trăi) pe Dessner, ceasornicarul, vărul violonistului care i-a cântat până-n ultima clipă de aşa-zisă boală în casa soră-sii, Harieta, la Botoşani.

Are noroc. Ceasornicarul avea un fiu, iar fiul era acasă. Emin îi zice ce vrea, ăla face zâmbre: „Eu cu ce m-aleg?” „Îţi dau orice,” îi promite Emin, „bani, un cec, niscaiva bucăţele de aur...” Şi Dessner: „Aur? Să-l văd!”

Aha, îşi zice Emin. *Ia să ia aminte liberalii sau ăia care m-au făcut antisemit, să-l analizeze pe Dessner de la înălţimea poziţiei lor de judecători: păi, fir-ar să fie, eu sunt îndrăgostit buştean de Elena şi el vrea aur din Patagonia, nevoia mă-sii de treabă!*

„Am o idee”, face Dessner deodată, jucând aurul în palmă. „Raşelo, ia cheam-o pe Safta!”

Safta vine iute. E o ţigăncuşă frumoasă, are ochi vii, se uită la Emin dintr-o parte. „Ce-i, coane Dessner?”

„Zi-i mă-tii să facă un buchet d-ăla frumos, da’ frumos! Să fie... cu ce să fie, boierule?

„Hm, cu trandafiri roşii... Ba nu! Să fie cu hortensii şi nu-mă-uita! Dar multe!”

„L-ai auzit? Ţuşti!” Ţigăncuşa o şterge. Şi Dessner, furând aurul din priviri: „Raşelo, adă hârtie şi cele trebuincioase scrisului. Iar tu, boierule, zi-mi ce-i cu aurul ăsta”.

Năuc, Emin îi spune de Popper, de Ciudad Maximilian, de Ţara de Foc, îi spune de căutătorii de aur, de indienii ona. „Bine, bine,” îl ia pe Dessner plictisul, „hai, scrie-ţi biletul de amor, c-acu vine ţigăncuşa. Aur de Patagonia...” mormăie el.

Emin scrie în fugă, Dessner pufneşte admirativ. Când Emin crede c-a terminat, evreul, care-i citise peste umăr biletul, îi atrage atenţia: „Vezi că n-ai chemat-o afară din casă”. „Dumnezeule, nu vreau decât să-i fac un cadou”, zice Emin. „Scoate-o din casă, că n-o s-o mai vezi; scrie, că la asta eşti meşter, se simte de la o poştă.” Pe Emin îl trec apele, dar, în cele din urmă, o întoarce frumos din condei. Între timp, ţigăncuşa venise cu florile. Dessner îi zice: „Te duci cu boierul acasă la Haidamaci, el o să stea în stradă niţel, *c-aşa trebuie*, şi tu-i dai biletul ăsta, cu flori cu tot, coanei Elena, doar ei, înţelegi? Doar ei! Să nu te vadă nimeni, pricepi?”

„Dacă nici eu nu pricep...” dă ţigăncuşa din cap, gata s-o zbughească.

„Mai încet, Safto, că boierul nu-i tânăr!”

Emin mulţumeşte, îi zice lui Dessner că nu i-ar fi dat prin cap aşa ceva, că el venise doar ca să-i ceară un serviciu mărunt şi, când colo... „Mergi, boierule,” face evreul cu ochiul şi-i dă aurul înapoi, „ia-l, nu-mi e de trebuinţă”. Emin zice că Dessner îl merită cu vârf şi-ndesat, Dessner se enervează, ia-ţi aurul, ba păstrează-l, cei doi se ceartă,

până ce Safta strigă la Emin: „Ia-l, boierule, c-odată se răzgândeşte Dessner şi-l ia!”

Pleacă. Odată ajunşi la Haidamaci, Emin scoate tanzanitul pe care dorise să i-l trimită Elenei prin Dessner, îl împătureşte în bileţel şi ascunde bileţelul în buchetul de flori. „Ai grijă să nu pierzi nimic”, îi spune ţigăncuşei, strecurându-i un bob de aur în palmă.

Şi ea: „Să mă ia dracu’ dac-oi pierde ceva”. Iese din limuzină, intră în curte, se duce pâş-pâş în spatele casei. Nu trece mult şi se întoarce: „A zis că-n cinci minute, boierule!”

Emin înghite în sec, se uită la ceas. I-au transpirat palmele. Un minut, două, trei... „Pregăteşte-te”, îi zice şoferului. Ăla porneşte motorul, sfrrr-sfrrr, habitaclul se umple cu miros de petrol. Emin se cufundă în bancheta din piele, inima i-o ia razna, îi aruncă o privire lui Yaya. „Nu greşit, nu greşit”, îl încurajează *le marabout*, dar Emin ştie că Yaya îl minte. Ei, şi?

Elena iese în pridvor. E adusă de spate, face paşi mici, poetului i se pare că şchiopătează niţel. Ce-o fi păţit? „Mergi încet, încet de tot”, îi zice şoferului. Elena aprinde o ţigară (*ia-uite, s-a luat de fumat!*), se uită pe uliţă, zăreşte limuzina. Of, au lăsat-o ochii, fiindcă-şi pune ochelari şi se apleacă în faţă ca să vadă mai bine. Limuzina se apropie, Emin lasă jos geamul. „Opreşte”, îi zice şoferului.

Elena are părul nins. Se uită la el, îi tremură degetele, obrazul îi e zbârcit, doar zâmbetul i-a rămas la fel. În casă se râde, se cântă la pian, în curte miroase a liliac înflorit. Emin ar zice ceva, ar ruga-o pe Elena să-l înveţe cum să dea de Irina, dar ea pune un deget pe buze, trage un fum şi pleacă înapoi şchiopătând.

„Parcă trebuia să fie altfel”, îi zice Emin lui Yaya. „Nu trebuia să-mi văd fiica? Nu trebuia să vorbesc cu nepoata?” Dar *le marabout*: „Ia o banană, nu te speria! Ce amintit tu e în alt fir şi ieşit rău, uitat? Tu trebuie doar găsit Max, *ne pense plus aux bagatelles, compris?*”

73. DANZIG. EMIN. NESTOR MAHNO

Odată ajuns la Varşovia, Emin află că Batko a fost eliberat şi c-a şters-o la Danzig. Bineînţeles că s-a dus după el, dar, sfătuit de Peter, s-a dat la fund până la noi ordine: a închiriat cu Yaya o cameră de hotel, nu ieşea din ea decât ca să ia de-ale gurii şi câte-un ziar. Într-o zi, un

articol i-a adus veşti rele de acasă: Zelea, campionul extremei drepte, îl împuşcase pe prefectul poliţiei, Manciu, în faţa Judecătoriei din Iaşi, aruncând ţara în foc. Autorul articolului specula că grăsanul de Moruzov (of, Mişa!) era implicat în crimă, în calitate de şef al spionajului românesc.

„E posibil," i-a scris Emin lui Peter în aceeaşi seară, „să-ţi împărtăşesc doar sentimentele mele *feminine* trezite la viaţă de mizeria petrecută la Iaşi. Glonţul n-are *niciun* rol în a schimba ideile oamenilor, cât despre revoluţie, e un tăvălug ce întinează chiar şi un scop *just*, încărcându-l cu poveri de neşters până la următoarea revoluţie şi tot aşa. Crima revoluţionară spulberă răul doar pe moment, iar a ucide şi a tortura, după cum a făcut Manciu cu extremiştii lui Zelea, dar şi extremiştii cu comuniştii, care comunişti fac la fel, nu înseamnă decât că refuzăm să argumentăm. Mă tem însă că de-aici înainte aşa ne va fi viaţa, căci am primit în sfârşit scrisoarea Louisei, iar ce mi-a scris m-a dat peste cap. Să-ţi zic că şi *acolo*, la ea, e la fel? Să-ţi spun că iureşul care ne-a spulberat pe noi i-a luat şi ei lumea pe sus? Of, Peter, trebuie s-o văd! O să ne înţelegem, în ciuda anilor şi firelor care ne despart, căci oamenii au puţine idei, totul e simplu, filozofia e doar vorbăria prin care ne scuzăm pentru că ne hrănim şi ne reproducem. Şi apoi, am nevoie de ea, vreau să-mi scrie în următoarea epistolă ca *nu care cumva* să nu-ţi spun, încă de la întâlnirea noastră de la Bolta Rece, că-l cunosc pe solomonar.

Cât despre Danzig, află că *der Große Krieg* nu s-a isprăvit şi că dezastrul nu poate fi oprit prin conferinţe de pace. De altfel, Freud susţine acelaşi lucru, opinia lui fiind că oamenii trebuie să trăiască în ţarcuri; e pur şi simplu îngrozit că Louise, în Bucureştii aceia ai ei, nu face altceva decât să prelungească conflictul căruia noi nu-i punem capăt *nici* cu Liga Naţiunilor ce veghează pacea Oraşului Liber Danzig. Aşadar, o fi bine c-am inventat legende şi c-am alergat după un Sion negăsit? Cui îi foloseşte că noi doi ştim ce ştim, din moment ce evenimentele ne duc înapoi de unde am plecat?"

Peter, aflat cine ştie unde, i-a răspuns cu o telegramă seacă: „ia legătura cu batko stop vezi că i s-a reaprins ftizia la plămânul stâng stop nu părăsiţi danzigul stop nu luaţi hotărâri pripite stop sunteţi înconjuraţi de duşmani stop".

Păi, da, aflase că bolşevicii aveau o nouă stratagemă: dându-se drept comersanţi, doi cekişti l-au contactat pe Mahno, promiţându-i un salvconduct către prima patrie comunistă din lume, cea la care,

oarecum deviaţionist, visase şi el. Mahno, însă, şiret, le-a zis că nu le putea da răspuns înainte să se consulte cu tovarăşii lui refugiaţi la Berlin. La ora aia, habar n-avea că Emin şi Yaya îi luaseră urma în Danzig.

„Şi zi aşa," râde Batko, înapoindu-i lui Emin manifestul, „ai scris că bulgarii voiau să pună bombe la ambasade. Cu cine ai pus sperietura asta la cale?"

„Cu amicul Arbore."

„Arbore ţi-e amic?" se miră Batko. „Păi, să mă tem de tine, Mihail Gheorghevici! Despre Arbore am auzit doar lucruri ciudate: se întâlneşte cu Troţki, îl place pe nebunul de Kascei, face propagandă pentru bolşevici..."

„Las' că şi de mine se zice că-s mort", i-o taie Emin aprinzând o ţigară. Mahno i-o ia dintre degete, trage un fum şi, uite-aşa, poştind ţigara, îi mărturiseşte că vrea să se folosească de cei doi rusnaci (*il n'est pas dupe, il sait qu'il sont des tchéquistes*) ca să ajungă la Berlin. Acolo voise s-ajungă de la bun început, dar fusese sfătuit să n-o facă, fiindcă Germania era plină de bolşevici.

„Nu-s mai mulţi ca-n Crimeea", comentează Batko sigur pe el, răsucindu-şi mustaţa. La care Emin, îmbufnat: „Ştiu că eşti curajos, dar hai să mai aflăm una-alta". Batko clatină din cap: „Nu înţelegi că vreau la Berlin? Am nevoie de un doctor bun: scuip sânge de câteva zile". Emin se foieşte, nu-i mai dă ţigara: „Nu mai fuma", zice. Batko se prinde însă că ceva e-n neregulă: „Ce-i cu tine, Mihail Gheorghevici?"

„Nimic, *batiuşka*", priveşte Emin într-o parte.

„Mişa!" se încruntă Mahno, dar Emin tace.

Şi Yaya, dregându-şi glasul: „Mai bine stat în Danzig, *mon cher*".

„Dacă stau, mă saltă bolşevicii!" se înfurie Batko.

La care Emin: „Şi dacă te saltă când *pleci*?"

„Fraţilor," face Batko, „de ce ţineţi morţiş să rămân aici?"

„Pentru c-aşa scris în pravilă!" izbucneşte Yaya.

„Fi-v-ar pravila de râs să vă fie, ce-am eu cu ea?"

Dar Emin: „Dacă pleci de-aici, s-ar putea ca eu s-o sfârşesc, iar pentru tine va fi mai rău. Scrie în pravilă că pierzi dacă părăseşti Danzigul”.

Uite-te la el, e bătrân şi tot îi e frică de moarte, îşi spune Mahno. *Pe de altă parte, ce treabă are el cu războiul meu?, de ce să-şi ia măsuri de coşciug pentru o luptă care nu e a lui?, iar eu, dacă pierd...*

„Ţie de ce-ţi pasă dacă pierd, Yaya?” face Batko, micşorând ochii.

„Poate că tu putut făcut Sionul. Tu, Batko!”

„Aşa scrie în pravilă? Că dacă ţicnitul de Kascei n-a făcut Sionul în Siberia, eu, Nestor Mahno, îl fac la Danzig?”

Prins cu minciuna, Yaya pleacă privirea. Ruşinat, schimbă foaia: „Poate încercat totuşi ceva, poate vorbit cu Benz *pour aider* Batko”, îi zice lui Emin.

„Benz!” pufneşte Emin. „Benz e dus cu capul, nu l-ai văzut?”

Dar Batko, plin de năduf: „Dus cu capul sau nu, vorbeşte-i! E prietenul tău, e apropiatul lui Peter... Am cumpărat de la el zeci de autotractate în războiul civil, a făcut o grămadă de bani pe seama mea, să mă scoată, naibii, de aici! Vreau s-o şterg, nu înţelegi?”

Emin şi Yaya pleacă îngânduraţi la hotel. Emin îl sună pe Benz, dar acesta nu-şi vede capul de treburi: cică bolşevicii din Stuttgart s-au infiltrat în consiliul lui de administraţie şi au înfiinţat un blestemat de Soviet. „Şi-atunci, ce mă sfătuieşti? Să-l sun pe Radetzky?” face poetul. Benz pufneşte nervos, spune că la Berlin e mai rău: spartachiştii, braţul teutonic al URSS-ului, se bat cu Căştile de Oţel, pe care Benz şi Radetzky le-ar călca în picioare, numai că, zice el ruşinat, „Ne-am aliat cu ei, răul mai mic, căci dacă pe ruşi îi ia filoxera, pun mâna pe arme şi *se lasă cu gros*. Când vreţi să plecaţi din Danzig?” Emin zice că într-o zi-două, dar Benz se plânge că e prea din scurt, nu-i poate promite nimic. „Află că nici în Peter nu mai am încredere,” îi mărturiseşte, „câteodată cred că e bolşevic”. În fine, fiind vorba de Emin, Yaya şi Mahno, zice c-o să se dea peste cap.

Cu toate astea, îi lasă în aer, căci Germania e zguduită de greve, mişcări secesioniste şi lupte de stradă. După trei săptămâni, pierzându-şi răbdarea, Batko îl roagă pe Emin să-i ceară ajutor grăsanului, cel ce-i înlesnise trecerea Nistrului, numai că, ghinion: a căzut telegraful, Moruzov nu poate fi contactat.

„Plec orice-ar fi”, stabileşte Batko atunci, iar Emin şi Yaya se hotărăsc să-l însoţească; în fond, dă-o naibii de pravilă, cu tot ce scrie în ea!

A doua zi, pe când fac bagajele, soseşte scrisoarea lui Benz. Emin e repezit şi-i zice lui Batko că are veşti bune, dar, citind misiva, realizează că Benz e mistuit de întrebări ce n-au legătură cu Mahno: „Peter a dispărut! Contele Radetzky face ca toţi dracii, iar noi, ceilalţi, ne întrebăm: de ce a plecat Peter fără să ne zică nimic? Ce-i drept, vina e numai a noastră, căci nu ne-am îngrijit de urmaşi, asta ca să nu spun că toată viaţa am călărit fantasme. Sionul? Statul perfect? Am bâjbâit după un teritoriu aşa şi pe dincolo şi nu ne-am ales (mă refer la unii dintre noi) decât cu oportunităţi de afaceri: din industriaşi, iată-ne imperialişti, în timp ce englezii, cu blestemata lor de Cooperaţie a Vieţii Noi, ne-o iau înainte, până şi la noi îşi fac loc: vor, de pildă, să-i ucidă pe handicapaţi, ceea ce e ciudat pentru nişte socialişti... În sfârşit, asta e; întrebarea e unde e Peter? Crezi că mai caută vreun Sion? Dacă planul lui n-a fost decât o eroare de calcul sau, pur şi simplu, o joacă? După câte legende ai scris, nu mă îndoiesc că ai priceput că ştiinţa înaltă nu te pune la adăpost de naivitate etc...”

Niciun cuvânt, deci, despre Batko. Emin se simte ca dracu’ văzându-şi prietenul cum soarbe scrisoarea din ochi, aşteptând fuga din Danzig, care, fir-ar să fie, nu e cuprinsă în rândurile ei.

„Benz n-are cum să ne ajute, dar hai să plecăm”, face poetul, negru la faţă. Batko nu comentează, se apucă să-şi strângă lucrurile. La un moment dat, lasă să-i scape: „Fiţi dârji! O să-i folosim pe cekişti ca să ieşim din oraş”.

În cinci minute, coboară toţi trei. În faţa casei e limuzina rusnacilor, nu pleca nici noaptea de acolo. Se urcă Emin, Batko şi Yaya pe bancheta din spate; în faţa lor, cu spatele la sensul de mers, sunt cei doi aşa-zişi comersanţi bolşevici. Se uită la Yaya şi-şi dau coate râzând ca doi dobitoci. Unul e slab şi are o privire de peşte prăjit, iar al doilea e însuşi Kristol, americanul care filmase odiseea lui Mahno în Ucraina. „Cine-i domnul?” se prosteşte el privindu-l pe Yaya. „E tovarăşul meu, ce te faci că nu ştii?” îl înfruntă Batko. Dar Kristol: „Ne-am înţeles pentru o persoană şi voi sunteţi trei. Negrul să coboare!” „Auzisem că bolşevicii nu ţin cont de rasă”, se burzuluieşte Emin. Ruşii se uită unul la altul. Şi Kristol: „Tovarăşul Lenin nu s-a gândit la negri. Dânsul a scris despre oameni”.

Yaya scoate un creion, scrie ceva pe o hârtiuţă, i-o dă lui Peşte Prăjit: „Aici numele tău. Corect?” Individul se uită pe hârtiuţă, o întoarce de

pe o parte pe alta. „Ştii ruseşte?” îl întreabă pe Yaya. Şi negrul: „Da, învăţat în Ucraina”. Iar Batko: „Dacă nu-l luaţi şi pe el, mă dau jos”. Peşte Prăjit îl ignoră şi-l testează pe Yaya: „Pe maică-mea cum o cheamă?” „Olga Petrovna.” „În cazul ăsta, veniţi cu noi,” zâmbeşte Peşte Prăjit, „lumea ne vorbeşte de rău pe noi, bolşevicii, dar, după cum vedeţi, se proferează numai minciuni”.

„Mergem sau nu?” face Batko.

„Mergem”, zice Peşte Prăjit ciocănind în geamul despărţitor.

Şoferul dă să plece, când cineva bate în portieră: e Peter, poftim! Emin şi Yaya se uită unul la altul, uimiţi: ai văzut?, ai văzut? parcă-şi spun. Ruşii se sperie, dar poetul îi potoleşte: „E prietenul meu”. „Câţi mai sunteţi?” se enervează Peşte Prăjit. Şi Batko: „Vreau să-l luăm şi pe el”. „Bine”, face Kristol şi-l invită pe Peter B. în maşină.

Of, cât a îmbătrânit, se mâhneşte Emin; nu l-a mai văzut de la Mikolaevsk, au trecut ani de atunci, a albit, mustăţile nu-i mai stau drepte, are ochi lăcrimoşi. Dă să-l întrebe unde a dispărut, de ce nu le-a zis nimic colegilor din Hansă, dar Peter nu se uită la el, se repede să-l sărute pe Mahno: „Ce faci, *batiuşka*?” Cei doi se purtaseră mereu rece unul cu altul, dar Mahno e hârşit, pare fericit că-l revede pe neamţ, se pupă cu el pe gură, ca slavii: „Oi, vere,” zice, „nu credeam c-ai să mai vii!”

Maşina porneşte, o ia pe străduţe. Şi *vărul* Peter: „M-am gândit mult la problema noastră”, îi şopteşte lui Emin în germană. Rusnacii fac pe proştii, dar sunt numai ochi şi urechi, în timp ce Batko, educat în închisori, stepe şi munţi, vâră mâna în buzunar, ca din nebăgare de seamă. „Hai să stabilim nişte reguli pentru călătoria asta, că drumul e lung”, zice deodată Peter în rusă.

„Păi, da”, îl aprobă Emin. „Tu ce părere ai, Batko?”

„Da, nişte reguli ar fi numai bune”, face Batko, examinându-l pe Peter. Nu prea ştie cum să-l ia, dar simte că la el e scăparea şi strânge tocul pistolului.

„Reguli?” se miră Peşte Prăjit, bătând în geamul depărţitor: „*Bâstroie*, *bâstroie,* mai repede, mai repede! Ce reguli?”

„În primul rând, discuţiile de la Berlin,” stabileşte Peter, „vor avea loc doar în prezenţa tovarăşului Junker, ambasadorul vostru în Germania”. Peşte Prăjit zâmbeşte, chit că nu-i convine ideea. Dar Batko: „Ai

dreptate, vere, şi eu am încredere în *tavarisci* Junker, chiar dacă m-am omorât cu fi-su' în Crimeea".

„Ce suspicioşi", face Kristol. „Că vorbiţi cu noi sau cu Junker, totuna."

„Îmi cer scuze, dar noi pe el îl dorim", zice poetul. Face pe nepăsătorul, deşi luase foc auzind de Junker.

„Dumneavoastră de ce vă băgaţi?" face Peşte Prăjit. „Mai lipseşte să ne înveţe şi negrul ce-avem de făcut."

„Uite, eu privit în podea", pleacă Yaya capul, spăşit.

„Şi mai e ceva", adaugă Peter. „Cu Junker nu ne întâlnim decât la această adresă", le întinde ruşilor o hârtie. „Domnia-sa poate să aducă cu dânsul pe cine doreşte, dar nu călcăm în ambasada voastră cu niciun chip."

„Unde-i adresa asta?" se strâmbă Peşte Prăjit.

„În Citadela Prenzlauer Berg, la casa familiei mele, la doi paşi de cascadă."

Ruşii se uită unul la altul. Şoferul îi anunţă că se apropie de frontieră.

„Sunteţi de acord?" face Batko muşcându-şi mustaţa. Peşte Prăjit ştie din auzite ce înseamnă asta, cât despre Kristol, o văzuse cu ochii lui, în campania din Ucraina.

„Ce condiţii stranii!" pufneşte Peşte Prăjit. „Şi dumneavoastră sunteţi straniu," se uită el lung la Peter, „aţi apărut în ultima clipă şi-aţi pus paie pe foc".

„Vărul meu mă consiliază pe probleme externe", observă Batko. „Sunteţi de acord să ne vedem cu *tavarisci* Junker la adresa pe care v-a dat-o?"

„Cum spuneaţi că vă numiţi?" îl întreabă Peşte Prăjit pe Peter.

„Numele lui nu spus vouă nimic", se bagă Yaya.

„Opreşte maşina!" porunceşte Peşte Prăjit.

Dar Mahno: „Ţi-e frică?" se frichineşte, privind la mâna lui Kristol, care şerpuieşte în buzunar.

„Batko, Batko, ne ştim de atâta vreme", afişează Kristol un zâmbet larg. „Să nu ne prostim! Cum să fim de acord ca *tavarisci* Junker să se

ducă la o adresă necunoscută? Trebuie să-i întrebăm pe şefi. Pân-atunci, nu mergem la niciun Berlin."

Şoferul trage la bordură. Batko, Emin, Yaya şi Peter coboară.

„Sper să ne reîntâlnim", zice Peşte Prăjit. „Tot nu vreţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?" îl întreabă pe Peter. Dar Emin: „Las' că-ţi spun şefii tăi".

Limuzina pleacă în trombă. Cei patru pornesc spre casă. Batko e încruntat şi Emin, nervos, tabără pe Peter: „Ce-a fost asta?" Iar Peter, privind suspicios în jur: „Voiau să vă ducă în URSS, nu la Berlin. Asta mă încurcă". Emin se înfurie, îl întreabă ce ştie, fiindcă *în pravilă nu scrie aşa*, plus că ei s-ar fi descurcat cu cekiştii, dar, neprimind răspuns, îl ia pe Peter cu binişorul, îi zice că i-a speriat pe colegi, că nimeni din Hansă nu ştie unde a dispărut. „Benz habar n-are ce să creadă, Radetzky e nervos, cred c-au început să bănuiască... ştii tu..." Peter se uită la Batko cu înţeles (nu vorbim de faţă cu el) şi, ajuns la o intersecţie, spune: „Mă bucur că v-am revăzut, *Herr* Mahno. Păcat că n-o să se scrie mai mult despre dumneavoastră. Pentru mine, sunteţi o *ocazie* irosită, cel puţin *aici*".

„Cu puţin noroc," se mâţâie Batko, „poate nu vă mai irosesc ocaziile". Peter ridică din umeri şi-o ia pe ulicioara ce duce spre docuri. Iar Batko, lui Emin: „Tot mai scrii în caietele alea pentru el?" „Da." „Eşti nebun. Şi tu eşti nebun", îi zice lui Yaya. „Of, eu nu vreau decât să plec din Danzig."

N-ajung ei bine la hotel, că dau buzna nişte agenţi şi-i saltă. Pe Mahno îl duc direct la închisoare, iar pe Emin şi pe Yaya îi cară la secţie. A doua zi, Peter vine la poliţie şi garantează pentru cei doi: cel alb e jurnalist român şi, după cum se vede, vorbeşte o germană excelentă, cât despre negru, e sluga lui. Nu, n-au legătură cu anarhiştii sau cu bolşevicii. Ce mai tura-vura, îi scoate din arest, dar nici acum nu dă explicaţii; îi trimite, în schimb, la hotel, sfătuindu-i să stea în banca lor. Recepţionerul le anunţase dispariţia şi, după o oră, apar alţi agenţi, care, pentru o declaraţie, îl scot pe Emin din cada fierbinte în care se relaxa. După plecarea lor, poetul şi Yaya încep să discute: nu-şi dau seama ce-a păţit Peter, nu le e clar ce doreşte. „Poate că trebuie să-l lăsăm baltă", zice Emin. „Sau poate trebuie primit încă o dată scrisori," dă Yaya din cap, „căci văzut ce scris tu demult, în pravila lui Solovei". Emin ia foc: „*Cum* să fi scris eu în pravilă?" Iar *le marabout*: „Cine ştie cum împletit fire. Ia o banană, nu te speria!"

Pe seară, Emin îi scrie lui Benz că s-a văzut cu Peter, că acesta a refuzat să-i dea explicaţii, ba-i spune şi de casa din Prenzlauer Berg, a cărei adresă n-o ştie, căci nu lui i-a fost înmânat bileţelul. Trec câteva zile şi, într-o dimineaţă, Emin primeşte un răvaş de la Peter. După ce-l citeşte, se duce la închisoare, la Mahno. Capătă permisiunea să-l vadă, căci, pe lângă auşvaisul de jurnalist, are o hârtiuţă semnată de preşedintele Senatului din Danzig, trimisă de Peter B. în răvaş.

„S-au purtat rău cu tine?" îl ia pe Mahno, văzându-l tras la faţă.

„Nţ," surâde Batko amar, „dar scuip sânge. Aseară m-a luat şi cu friguri. Ce mai face Piotr?"

Emin se uită încoace şi-ncolo. „El m-a trimis", zice. „Of, Batko, iubesc poezia, îmi place să citesc, să mă plimb fără grijă; acum, însă, o să ajut nişte necunoscuţi să te scoată din puşcărie! Peter vrea să te scape."

Mahno cere o ţigară. Emin nu-i dă; în fond, batiuşka scuipă sânge. Şi Mahno: „Ce vrea Piotr? N-a spus că-s o ocazie irosită?" Oftând, Emin aprinde o ţigară şi, na, ce să facă, îi dă şi lui Batko un fum. „Nu ştiu ce vrea," zice, „dar îţi poartă de grijă". „Mişa! Ne-au zburat gloanţe prin păr, am stat în frig, ai văzut cum mi-au murit fraţii, surorile... Dracu' i-a luat pe copiii Ucrainei Anarhiste şi tu ai văzut tot! Ce vrea, domnule, Piotr? Să mă transforme într-o ocazie cu sorţi de izbândă?"

Emin tace. Îi lasă o ţigară, iese fără vorbă, sare într-o birjă şi dă fuga la hotel. Peter e acolo, bea ceai cu Yaya. „Ştii," începe nemţălăul, „am făcut greşeli mari. Poate era mai bine să ne stabilim în Fouta Djalon şi să nu ne batem joc de religii". Iar apoi: „Ce face Batko?"

„Scuipă sânge şi are friguri."

„Of, poate mai avem o şansă."

„Vorbeşte omeneşte, că nu înţeleg nimic! Ce vrei să facem?"

„Uite-aşa vorbit şi cu mine," mormăie Yaya, „nu priceput nimic".

„Să mergem", face Peter, ca de pe altă lume, şi iese cu Emin din hotel.

O şterg în cartierul muncitoresc de lângă docuri. Miroase a heringi fierţi şi a cărbuni arşi în sobă: de la Marea Sinagogă până pe chei duhneşte aşa. Văzând sinagoga, Emin se întreabă ce-o mai fi făcând Moşe Gaster, care l-a prezentat în *Britannica* drept poet turco-tătar. *Ce răutate*, îşi spune, *s-o fi supărat c-am scris ce am scris despre ai lui, dar de ce nu mi-a zis nimic?* Se gândeşte la prietenia ce-l legase de

focloristul evreu: Moşe venea la el, studia pergamentele pe care punea mâna Emin, discutau, beau cafea până-i lua dracul şi, în rest, adio şi-un praz verde, niciun reproş. *Asta e*, conchide poetul şi, ajungând la doi paşi de Krahntor, bastionul greoi de pe malul Motławei, intră cu Peter în atelierul unui ceasornicar. Ciudat! Deasupra uşii e un basorelief ce închipuie un hipopotam, identic cu cel văzut acasă la W, îşi aminteşte Emin.

Odată intraţi în atelier, meseriaşul pune lupa deoparte şi-i duce în spate, unde şapte-opt slăbănogi, ca scoşi de pe gârlă, stau la o masă din lemn crăpat. „Ce face Mahno?" întreabă unul. Are accent slav şi Emin îi răspunde în rusă: „Scuipă sânge". Dar ăla: „Oi, ăsta-i catarul lui vechi... Tu trebuie să fii Mişa Gheorghevici, Batko mi-a zis de matale. Sigur vrei să te bagi?"

Emin scoate o panglică de român neaoş: cică nu *suportă* să-l ştie pe Mahno la închisoare, mai ales că scuipă sânge în halul ăla. La care alt slăbănog: „Să fie catarul, Evgheni Naumovici, sau plumbul încasat la Cerkasî?"

„*Zamovkny*! Gurrra!" face cel dintâi.

„*Bitte*," se bagă Peter, „să lăsăm chestiunile astea... N-avem timp. Bietul Emin, aici de faţă, nu mai poate sta la hotel. Poliţia e pe urmele lui".

„Bine", zice cel dintâi. „Noi îl scoatem pe Batko din pârnaie şi voi staţi cuminţi, că vă văd şubrezi. Câţi ani ai, Mihail Gheorghevici?" „Merg pe şaptezeci şi cinci." Dar un slăbănog: „Tata s-a căsătorit a treia oară la şaptezeci şi trei".

Mă rog. Începe ăia o discuţie, cică au la închisoare un doctor care o să-l trimită pe Mahno la spital. „Voi însă," se uită cel dintâi slăbănog la Emin şi la Peter, „n-aveţi treabă cu asta, voi vă întâlniţi cu Puwak, tovarăşul nostru. Vine de la Hamburg cu bani. El e biletul lui Batko pentru Germania".

„Dacă mai rămâne Germania", ridică degetul cel de-al doilea slăbănog.

„*Zamovkny*", face al treilea.

Le dau lui Emin şi lui Peter parola de recunoaştere, le zic în ce speluncă să-l aştepte pe Puwak; restul îl vor stabili după ce vine ăla cu banii. Între timp, Emin şi Yaya aveau să se mute la ceasornicar, într-un

fel de debara care aduce cu un pat olandez, din cele încastrate în perete şi acoperite cu draperii groase, ca să ţină de cald.

În drum spre hotel, Emin îl înghesuie pe Peter: „Ce se întâmplă? Ce interes ai să stau cu Batko în Danzig? De ce nu mi-ai scris nimic atâtea săptămâni?”

„N-am vrut să te expun.”

„Serios? Şi-acum de ce nu-mi spui ce ai de gând? De ce mi-l bagi pe Junker pe gât?”

„Eu cred că... sper să...” se bâlbâie Peter privind peste umăr la trecători. „Mai avem o şansă! E *minusculă*, nici nu cutez să mă gândesc la ea, de frică să n-o ratăm. Mi-e şi ruşine să ţi-o împărtăşesc după atâtea înfrângeri! E povara mea, trebuie s-o port singur.”

„Deci nu merit să aflu!” ia foc Emin. „Peter, uite ce e, am îmbătrânit şi pot să-ţi zic ce-n tinereţe nu ţi-aş fi zis! Luna trecută am văzut-o pe singura femeie pe care-am iubit-o; să-ţi mai spun că pe fiică-mea n-o cunosc şi că doar acum am aflat că am o nepoată? Ştiu, sunt egoist, trufaş, dar aş fi vrut să le fac cadou o lume care costă cât noi: Elena, Irina şi eu... Păi, fir-ar al naibii să fie, m-ai pus să scriu în caiete, să născocesc legende, să mă duc la dracu’ cu cărţi, dar te-ai gândit vreodată câte poezii puteam să scriu în aceşti ani? Am notat nişte eboşe, am aşteptat ziua când puteam să le rafinez şi ce să vezi? Le-a scos Titu neterminate, neşlefuite, ca să-mi facă rost de bani, fiindcă, vezi Doamne, eram nebun! Şi ştii cum s-a ajuns aici? Ştii de ce o să se spună că-s un poet de duzină? Fiindcă am avut încredere în tine.” „Mai avem o şansă”, face Peter, dar Emin i-o taie: „Nu mă interesează şansele tale! Mă doare că m-ai lăsat de izbelişte şi că nu vrei să-mi spui nimic!”

„Te rog, *meine Lieber*, dă-mi voie să mă răscumpăr.”

„Peter, nu te mai da fată mare, zi-mi ce se întâmplă!”

„Ce să-ţi zic? Că unii dintre noi se dezic? Că Radetzky se vede cu Junker?”

„Şi tu vrei să ne vedem cu Junker, iar noi doi (te faci c-ai uitat?) ne-am dezis de toţi prietenii noştri. Ani de zile am minţit Hansa.”

„Noi doi am avut un plan.”

„Ei şi? Radetzky are alt plan! Ce dacă se vede cu Junker? Ce poate să facă Junker acum? Îl urăsc, îl urăsc pentru tot ce ne-a făcut,

nemernicul, dar azi Junker e rus, patronul lui, Bismarck, e mort şi Germania nu mai e ce a fost."

„Nicio ţară nu mai e ce a fost, dar Junkerii supravieţuiesc. S-au schimbat doar drapelele, tu nu vezi? De-aia grăsanul de Moruzov îl vrea pe Mahno în Ucraina, de-aia Berlinul îl vrea pe Henric de Prusia pe tronul din Kiev, iar Viena pe Franz Wilhelm... Asta-i lumea pe care o doreşti? Un cazinou imperial?"

„Vezi c-ai uitat de solomonar!" i-o trânteşte Emin simţind că-l iau mâncărimile, fir-ar a naibii de ectimă. „Vezi că şi el doreşte ceva!"

Ajung la hotel. Emin şi Yaya îşi fac bagajele, se pregătesc să se mute la ceasornicar. Şi Peter, ţinând-o pe-a lui: „Pe Radetzky l-am văzut de *dincolo* cum se întâlneşte cu Junker... Pricepe c-am învăţat să mă duc *acolo*, pricepe c-am văzut cum ajung scrisorile de la unii la alţii... Şi eu am ţinut pravila în mână şi, dacă vrei să ştii, am stat de vorbă cu Max!" Emin îşi împătureşte puţinele schimburi, caută prin dulap, ca să nu uite nimic, iar Yaya, tăcut, face acelaşi lucru.

„O fi cum spui tu", zice Emin. „Poate că te duci *dincolo*, poate că l-ai văzut pe Max, dar eu vreau să-l scap pe Mahno din Danzig cu orice preţ!"

„Şi dacă l-am duce *dincolo*, ca să nu-l irosim?"

„N-avem cum!" izbucneşte Emin. „Degeaba te lauzi cu pravila, fiindcă de scris în ea, *eu* am scris. Nu ştiu cum, nu ştiu când, dar asta e! De câte ori să-ţi spun de solomonar? De ce nu înţelegi că suntem la mâna lui?"

Peter nu mai zice nimic, doar îi ajută pe cei doi să se mute la bătrânul ceasornicar, după care pleacă fără a-şi lua la revedere. Yaya îl ceartă pe Emin: „Poate că Peter greşit, dar ce costat vorbit frumos? Voi doi vechi prieteni".

„Lasă-mă, Yaya! Ai citit şi tu în pravilă, ştii ce avem de făcut."

Peste o săptămână, Batko a fost trimis de la închisoare în spital. Bolşevicii de la docuri i-au pus la cale răpirea, ca să se dea bine pe lângă şefii lor moscoviţi, dar nici comisarul McDonnell, de la Liga Naţiunilor, omul forte din Danzig, n-a stat cu mâinile-n sân şi a trimis doi agenţi în spital. Anarhiştii au fost mai dibaci, însă, şi l-au făcut pe Mahno scăpat înainte ca englezii sau comuniştii să ajungă la el. În aceeaşi zi, Emin şi Yaya s-au mutat din nou; n-au avut încotro, căci în jurul casei ceasornicarului forfoteau sumedenie de agenţi: pe lângă

englezi, apăruseră nişte nemţi şi doi-trei franţuji. În plus, la noua lor locuinţă aveau să stea cu Mahno. Bietul de el! Era palid, scuipa sânge, dar, neputând sta degeaba, sculpta păsări, cărăbuşi şi căluţi, pe care-i dăruia copiilor gazdei. În ceea ce-l privea pe Emin, se ducea seară de seară în speluncă, să-l aştepte pe Puwak, numai că nemernicul nu dădea nici un semn.

„Parcă m-ar urmări un blestem", se plânge Batko într-o noapte. „*Tavarisci* Volin, de la Berlin, m-a prăduit de şaptezeci şi cinci de dolari, pe care-i ţineam pentru paşaport. Acum, ce să-i fac lui Volin? Are nevastă, cinci copii şi mi-e şi prieten. El mi-a mâncat dolarii, eu nu mai am paşaport şi Puwak n-apare. Oare Piotr ne-ar putea ajuta cu ceva bani? Iertaţi-mă că vorbesc despre bani, dar *mor* dacă nu plec de-aici."

„Peter n-o să-ţi dea nici o para chioară", se strâmbă Emin.

„Aşa hapsân e?"

„Nu, dar crede că dacă te foloseşti de bani ies lucrurile greşit..."

„Tâlharul! Zici că-i bolşevic... Auzi, pe tine cum te plăteşte?"

„De ce să mă plătească? Fac ce fac pentru c-aşa vreau."

„Mişa, eşti un tâmpit!"

După două zile, apare Puwak. Emin e-n tavernă şi-l recunoaşte după fularul albastru şi botforii roşii. De ce dracu' l-au îmbrăcat aşa? Sare în ochi de la un kilometru! În fine, se duce la el, îi spune parola, iar ăla răspunde conform planului. „Am aranjat tot," îl asigură pe poet, „am dat trei sute de lire sterline unui marinar ca să ne ducă la Stettin. Zi-i lui Batko să pregătească nişte aur. În Germania nu mai sunt bani adevăraţi. Au *notgeld*, bani de urgenţă, care se devalorizează de la oră la oră".

„*Notgeld*, aha", face Emin. Germania se îneca în inflaţie, foametea defeca peste disciplină. O fi bine să plece acolo? Mă rog, altă soluţie n-au. Stabileşte cu Puwak o oră şi-un loc de întâlnire şi fuge acasă. Îl anunţă pe Mahno, îl trezeşte pe Yaya, îşi vâră lucruşoarele în traistă şi-i scrie lui Peter: „Plec! În Danzig nemţii sunt mai beţivi decât polacii, iar polacii sunt mai de cuvânt decât nemţii. Află că din cauza acestui Oraş Liber o să fie război; nu doar că e o insulă germană într-o mare polacă, care mare polacă e un stăvilar între nemţi şi nemţi, dar Liga Naţiunilor ridică aici un edificiu în aer, care o să se spulbere la prima furtună: Cămăşile Brune, Cămăşile Brune! Cât despre planul nostru,

Peter, ce să-ţi zic? De acum, nu mă interesează decât să-l revăd pe solomonar!”

Ies ei din casă cu noaptea-n cap, se duc pe malul Motławei, să se vadă cu Puwak. Ăla avea ochii umflaţi şi era plin de sânge: „Nici apă nu pot să mai beau,” se tânguia, cu gura încleştată, „mi-a rupt falca, nenorocitul”.

Cică se dusese la marinarul pe care-l plătise ca să-i scoată din Danzig şi-l găsise beat mort, lătrând la stele ca boul. Băuse toţi banii şi, când Puwak i-a zis că luase trei sute de lire, dobitocul îl trosnise. „Păi, n-ai zis că era beat praf?” izbucneşte Emin. „Ba da, dar era cu un cap mai înalt decât mine.”

Se întorc acasă. Batko înjură tot drumul, îl întreabă pe Puwak dacă n-a găsit o cărămidă, ceva, să-i crape capul marinarului, la care Puwak zice că el e contabil, avea la el un creion şi a vrut să i-l bage marinarului în ochi, dar n-a reuşit.

„Un creion?” scuipă Mahno în silă. „Fir-ar a naibii de revoluţie! Mai e niţel şi o să vă bateţi doar dacă v-aţi parfumat!”

E un pachet de nervi, vrea să scrie un eseu despre portul de armă într-un stat cu adevărat liber, la care Puwak zice c-aşa e-n SUA, nu ca-n reumatica Europă. „Taci!” îi dă Batko un brânci şi, văzând că Emin pufneşte în râs, îl pune la punct şi pe el: „Vezi că nu eşti departe de Puwak! Sunteţi doi nătângi. Pardon, trei, c-am uitat de Piotr, care nu-ţi dă bani ca să nu tulbure realitatea când trece *dincolo*. Bolşevicilor!” Emin înghite în sec şi Batko îi râde în nas: „Ce? Credeai că nu ştiu ce faci tu cu Piotr? Voi şi revoluţia voastră cea mare, voi şi lumile voastre... Vă credeţi poeţi, oameni de ştiinţă, dar vă jucaţi ca nişte copii! Zevzecilor!”

Bun, iar se carantinează. Puştii se bucură de întoarcerea lui Mahno, dar el nu mai are răbdare, nu mai sculptează jucării. Emin scrie versuri, Yaya se cufundă în tăcere, Puwak se doftoriceşte: îl tocase mărunt marinarul.

Într-o dimineaţă, apare Peşte Prăjit. E singur, naiba ştie unde e Kristol. „Am vorbit la Berlin,” zice, „tov Junker a fost de acord cu cerinţele voastre. Era dispus să vă vedeţi în Prenzlauer Berg, numai c-a făcut cercetări: la adresa pe care ne-a dat-o vărul tovarăşului Mahno...” „Nu-s tovarăşul tău”, zice Batko. „În regulă, la adresa pe care ne-a dat-o vărul *tău* e un depozit. Tov Junker s-a interesat de locul cu pricina, cică lângă cascadă n-au fost locuinţe nicicând.”

Pe Batko îl umflă râsul: „*Sukin sîn*, fac ceva pe amicul tău, Piotr”, îi zice lui Emin, care cască ochii ca jderii. Şi Peşte Prăjit: „Tov Junker vă transmite c-ar fi încântat să vă revadă”, îi spune lui Emin. „Vă urmăreşte demult, ne-a încredinţat că sunteţi un om fascinant.”

„De mine nu spus nimic?” face Yaya pe prostul.

„Nu”, se înnegurează Peşte Prăjit. „Aşadar? Veniţi la Berlin?”

Mahno zice c-o să-i dea răspuns cât de curând. Mda, trecuseră patruzeci de zile de când fusese scos pe blat din spital, „Putem să punem de-un parastas”, zice deîndată ce pleacă Peşte Prăjit. Dar Emin: „Ia mai dă-i naibii pe ruşi, că prea des aud de Junker de la o vreme! Hai să plecăm, fie ce-o fi”. Mahno îi face cu ochiul: „Ţi-a venit mintea la cap! Problema e că n-avem bani”. „Ştii ceva? Fiind băiet, am mers de la Cernăuţi la Sibiu mâncând doar mere pădureţe. Las’ că ne descurcăm! Mai bine morţi decât asupriţi!”

Puwak n-are chef să plece, dar Mahno îl convinge cu o scatoalcă. Emin şi Batko se duc la gazdă, spun ce au hotărât, iar ăla scuipă în sân şi zice că au nevoie de bani ca să-i ungă pe grăniceri. „Are Yaya ceva pentru ei”, îl liniştеşte Emin. Mahno îl pune să facă o hârtie de mână cu ce-o să dea Yaya, ca să nu rămână dator, iar gazda promite să găsească pe cineva de încredere la porţile Danzigului, pentru la noapte.

După ce se întunecă, se duc la Krahntor, pe cheiul Motławei. Vine şi fiul cel mare al ceasornicarului, o ia înainte prin şantierul naval, urmat de fugari. Încotoşmănaţi şi fără bagaje, cei patru evadează din Oraşul Liber; le ia optsprezece zile ca s-ajungă la Berlin, traversând trei ţări prin mlaştini, câmpii şi păduri.

Odată ajuns la Berlin, Emin se duce acasă la Peter, însă nu-l găseşte; să fi rămas la Danzig? „Anunţaţi-l că sunt în oraş”, le lasă vorbă vecinilor şi pleacă la Benz, numai că acesta e la Stuttgart, supraveghează şantierul noii sale fabrici. Când Emin îi dă telefon, Benz ţipă la el: „M-am săturat să fiu luat de prost! Du-te dracului, cu Peter cu tot! Ne-aţi minţit ani de zile, porcilor!” Şi-i închide în nas.

Emin simte că o ia totul la vale. Se şterge tot ce l-a mânat, se scufundă tot ce l-a făcut să-şi pună pielea pe băţ: şi Hansa dintâi, care voia un Sion, şi Hansa ascunsă, a lui, a lui Peter şi, mai ales, a solomonarului. Pe de altă parte, Berlinul renaşte şi, din ce scrie-n ziare, la fel e la Londra, la Paris, ba chiar şi la Bucureşti; pământul e brăzdat de căi ferate şi de şosele, cerul e sfâşiat de aerostate şi

avioane, New York-ul sfârtecă orizontul, Shanghai şi Tokyo la fel, până şi cuvintele se preschimbă: uite, lumea nu mai zice nici autotractate, nici maşini, ci *automobile*.

Ce-ar mai fi de făcut? se întreabă Emin cu năduf. Cum ce? Să-l vadă pe Radetzky, despre care Peter i-a zis că-i trăda. Nu e primit însă, aşa că se duce în Tiergarten şi fumează un pachet de ţigări pe o bancă, lângă statuia lui Wagner. Koch e mort, Freud e la Viena (nu-l mai interesa Hansa), Yaya s-a reîntors la sufism, Kelvin e mort, la fel sunt Swinburne, Mendeleev, Sanderval, Brazza, Paul-pictorul, W, Popper... Dintre toţi, doar Peter şi Emin mai au treabă cu ce a fost Hansa odată, *solis relicti in urbe*, numai că Emin n-are acte de om viu.

Ba nu, mai e Graf von Zeppelin, concurentul lui Radetzky, unul dintre cei cu care pornise Hansa la drum. Emin nu-i fusese apropiat; cu toate astea, îi face o vizită la Charlottenburg. Surprinzător, contele îi întinde o masă fastuoasă: bucătăreasa a pregătit *sauerbraten* din spată de cerb, marinată în vin de Mosela, piper de Cayenne şi tarhon. Carnea se topeşte în gură, piureul de castane răspândeşte aburi amărui, vinul are gust rotund; ce mai încoace şi încolo, limbile se dezleagă, iar Zeppelin prinde viaţă: „O pâclă din *numere* se lasă peste noi", îi prezice poetului. „Ca mâine ne punem copiii în tabele şi le spunem progenitură!" Emin îl întreabă de Junker, iar Zeppelin izbucneşte în râs: „Pentru Hansă, Junker a fost mai cumplit decât Bismarck. Cineva mai puternic decât Cancelarul l-a mânat contra noastră. Nu mă întreba cine, că n-am aflat". La desert, îl invită pe Emin să rămână la el, dar poetul refuză politicos: o să stea până-n ultima clipă cu Mahno, vrea să-l scape de Junkeri, de bolşevici, de ruşi albi, de visători idioţi. Şi Zeppelin: „Ha! Vezi că trebuie să-l scapi şi de Peter... Dar ia zi-mi: eşti aşa de bun prieten cu Mahno?"

Emin nu e sigur, l-a cunoscut la o vârstă când nu se mai leagă prietenii, dar simte că nu mai e mult şi n-o să-l mai vadă pe bietul ţăran de care Hansa şi-a legat atâtea speranţe. În plus, în afara lui nu are pe nimeni, căci fiică-sa şi nepoată-sa nu-l cunosc, asta ca să nu punem la socoteală că, oricum ai lua-o, efigiile naţionale n-au o viaţă a lor.

„Mai bine hai la Paris, Mişa Gheorghevici", îl ia Mahno când se întoarce la hotel.

„Sunt bătrân, Batko, mă pregătesc de *Şambala de gheaţă*", îşi aminteşte Emin poezia pe care a scris-o la Danzig, înainte să fugă:

„Deschide colivia, că dulce-i văzduhul din Mandalay,

Sunt ochii ultimului delfin, sunt copita celei din urmă cămile,

Mă cheamă sipetele cu comori ale marilor zăpezi,

Mă cheamă aerul rece ca gheaţa,

Ţâşnesc, zbor spre Micul Ladakh

Spre Tsaparang, spre Tsaparang!”

Îi plăceau versurile alea, nu semănau cu ce mai scrisese, scăpase din vechiul hău.

După câteva zile, se pomeneşte cu un plic lăsat la recepţie. În plic, un bilet de tren şi o notiţă. O parcurge de două-trei ori, cere un şvarţ, mai parcurge notiţa o dată. Îşi priveşte mâinile: au pete maronii, pielea îi e uscată şi, dacă se gândeşte bine, nu mai e în puteri – uite, poartă şi ochelari. Pe de altă parte, se făcea arşice un *anumit* Bucureşti, Louise intrase în belea, iar Emin putea să-i scrie de-acum, din câte se pare, la un fel de maşină ce-i trimitea misiva pe loc. Cu alte cuvinte, nu mai era nevoie de corespondenţa aia nesfârşită ca să ia legătura cu ea.

Se duce să-şi facă bagajul. Şi Batko: „Un’ te duci, frate?”

Emin îl îmbrăţişează, îi arată biletul de tren: îl plătise cu o viaţă post-mortem, aşa că, cine ştie, poate are noroc. „Frate Emin,” îl ia Mahno, „te rog mult, ascultă-mă! La Paris e frumos, artişti sunt pe toate drumurile, în oraşul ăla să-ţi tot zburde mintea. Revoluţionarii nu citesc pravile, ci se plimbă *de boîte en boîte*, ca prin vagoane de tren, cât despre femei...”

„Lăsat în pace la el”, se bagă Yaya mohorât. „Cu o moarte tot e dator.”

Batko îl conduce la gară. Yaya n-a vrut să-i însoţească. Aşadar sunt doar doi proşti pe peron şi, deşi nu se cred prieteni, le dau lacrimile când vine trenul. „Piotr, *sukin sîn*!” strigă Batko mâhnit, când garnitura o ia din loc. Dar Emin: „Şi dacă ne vedem *dincolo*? Tu, Peter şi cu mine?”

Fumul locomotivei îi desparte. Emin ridică geamul, deschide caietul: „Prima oară am auzit de Batko în 1913, la Peter acasă. Acum suntem în 1922 şi, slavă Domnului, Batko nu s-a schimbat: doar o scânteie să scapere şi o să-şi ducă iar semenii în luptă, căci e din stirpea ce taie noduri în camerele cu minunăţii”.

Se opreşte din scris. Se uită pe fereastră: a trecut de Spandau, sub ochi i se aştern câmpuri, copaci răzleţi, cerul e cenuşiu. *Am scris mii de versuri: n-au ieşit cum am vrut; am visat nopţi întregi la Sion: nu l-am găsit; le-am pierdut pe Elena, pe fiică-mea, pe nepoată-mea, şi nici pe Iuliu, ultimul meu prieten, nu l-am salvat, deşi ştiam ce-l paşte, din pricina ambiţiilor mele nemăsurate. Am fugit de oameni, mintea mi-a stat doar la mine, i-am ignorat pe cei din jur, mi-am bătut joc de toţi. Acum sunt într-un tren, nu ştiu unde merg... Doamne, Ţi-o jur, azi vreau să cred în Tine, vreau să exişti, nu-Ţi cer să mă ierţi, doar dă-mi voie să mă las în mâna Ta!*

Trenul trecea pe lângă un lac. Se apropia de gara din Nauen.

74. UN HACKER DIN BASEL

În cortul Louisei miroase a stătut. Sacii de dormit sunt jilavi, petromaxul emană un damf de alcool. Vlad strâmbă din nas: îi place în Tabără, dar ar vrea câteodată apă curentă – *oare cum se reproduc eschimoşii?* se întreabă tot mai des. O face şi acum, pândind un moment potrivit ca să-i dea Louisei vestea cea rea; ea e atentă, însă, la ştirile de la Radio Gavagai:

„... Falansterul din Câmpulung fiind prima zonă autonomă *ever* care a iniţiat schimburi cu un stat, în speţă cu Republica Saha din Federaţia Rusă, căreia i-a vândut producţia de soia de anul trecut. Tranzacţia s-a efectuat la o zi după ce insula *Safe Space Napoca* a semnat acordul Soft pentru nutriţie aviară contra ouă, cu Asociaţia Wiklosz din Polonia, o companie privată. (*Jingle:* «Aici Radio Gavagai, Gavagai, Gavagai*...*»)

Cursul *notgeld* e în creştere. Aseară, la închidere, bursa afişa 5,9097 unităţi *notgeld* pentru un Euro.

Anunţam acum două zile că o aplicaţie chinezească a penetrat telefoanele activiştilor europeni. Azi am aflat ce numere din Bucureşti au fost sparte. Gruparea care a suferit cel mai drastic atac este Calea Dreaptă, membrii ei fiind...”

„Louise, vezi că avem probleme mai mari de atât!” zice Vlad nerăbdător.

„Adică?”

„Adică un hacker ciuguleşte din Radio Gavagai. Puştii vor să te vadă.”

Cei doi ies din cort, se afundă pe cărarea săpată în nămeţi. La punctul de control de la marginea Taberei, jandarmii dau mâna cu ei, glumesc, râd. Nu mai ninge; în schimb, e un ger cumplit.

Vlad parcase lângă Teatrul Bulandra. Intră cu Louise în maşină, o ia pe sub calea ferată aeriană, urcă pe Schitu Măgureanu printre munţi de zăpadă, ajunge la punctul de control de pe Ştirbey Vodă, vizavi de intrarea în Cişmigiu. Opreşte în pantă, aşteaptă să vină Sutanele să-l verifice şi, fiind polei, bagă roata din dreapta faţă în troienele de pe margine. Dinspre reşedinţa Nunţiului Papal se aud strigăte şi paşi zdupăind: oamenii lui Chimir de la Casa Radio se ciocnesc cu gealaţii în negru; păcat că nu se văd din cauza nămeţilor uriaşi.

Sutanele ridică bariera: dacă n-ai arme, treci fără probleme. Vlad face dreapta, spre Ateneu. Cârdul de maşini e blocat. O dronă trece ca un bondar pe deasupra străzii, în timp ce o ambulanţă cu girofaruri pornite dă să iasă din Luigi Cazzavillan, pe lângă casa care fusese cândva sediul Societăţii Carpaţii.

„Suflete nobile-n puii mei!” mormăie Vlad când Sutanele îi înghesuie pe dreapta, făcând loc ambulanţei.

Se întâlnesc cu puştii în gangul dintre Ion Câmpineanu şi strada Narciselor, sub grafitto-ul *Water L’eau* cu Napoleon. E prânz, e aglomerat, Louise speră să treacă neobservaţi printre corporatiştii ieşiţi la *brunch* din obişnuinţă, căci în afară de un aşa-zis nechezol din cicoare, n-au ce ciuguli.

Puştii intră direct în pâine: cică hackerul îi adulmecă de câteva zile. E profesionist, stă ca păianjenul în ţevăria netului, dar i-au luat urma: e din Basel, îi ştiu şi adresa. Are un laptop de asalt, un *burner*, o colecţie de cartele *prepay* şi le-o trage dintr-o cafenea situată la doi paşi de casă. Greşeala lui a fost că, fiind la cafenea, a primit un email şi s-a conectat din grabă la reţeaua de acasă, drept care puştii i-au intrat în reţea şi în mobilul personal.

„Comanda a primit-o,” îşi drege un puşti glasul, „de la şeful de *security* al unui conglomerat din Köln. Ăsta-i conglomeratul”, îi întinde Louisei un bileţel scris de mână. „Am intrat în serverul lor şi am aflat că *number two* din *board* e la Bucureşti. Iartă-mă că-ţi zic, dar omul ăsta e...”

„Ştiu cine e”, îl opreşte Louise. „Şi zici că e-n Bucureşti?”

„Da, i-am luat urma până în camera de hotel. Uite-l”, scoate puştiul o poză.

Şi Louise: „Gavagai a încasat-o rău?”

Cică nu, deocamdată e *safe*, dar nu se ştie pentru cât timp, căci tipul din Basel e ca un buldog, plus că a luat bani să atace până iese fum gros.

Louise o ia către blocul Turn. Vlad şi puştanii *emboîtent ses pas*.

„Aţi tras cu ochiul şi la alţii, după ce-aţi văzut cine ne-a atacat?”

„Tu ce-ai fi făcut?”

„Şi?”

Unul dintre puşti se scarpină-n cap. Se uită la Vlad, ăla pune ochii-n pământ. „Zi odată!” face Louise. Şi puştiul: „Lasă-mă să fiu sigur”. Dar ea: „De ce nu-mi spui?” La care al doilea puşti: „Vrem să verificăm. N-avem chef să-i dăm lui Max o poliţă-n alb. Nici lui, nici lui Garfield”.

„OK. Unde a tras tipul din Köln?”

„La Inter, în apartamentul prezidenţial.”

„Inter e-n zona Sutanelor”, constată Vlad.

„Ei şi?” face Louise.

75. BUCUREŞTI. O ÎNTÂLNIRE ŞI UN TELEFON

Seara îi prinde pe Louise şi pe puşti dând ture pe la Universitate. Au pufoaice, căciuli cu clape, mănuşi. Vlad e singurul care stă la căldură; a parcat la Facultatea de Arhitectură şi stă în maşină, ca să nu-i îngheţe sculele foto. Deocamdată, trag cu ochiul la Sutanele Negre din Piaţă, care au un punct de control spre Bulevardul Elisabeta, un altul spre I. C. Brătianu şi o baricadă în faţa Ministerului Agriculturii, unde au făcut focul într-un butoi de tablă, în jurul căruia beau cu nişte fete rezistente la ger.

La un moment dat, tipul din Köln, un tânăr obez, blond, iese din Inter şi-o ia spre un Merţan cu motorul pornit. Din Merţan se iveşte un moş, cei doi se cunosc: îşi zâmbesc, dau mâna, vorbesc. Nu, nu se urcă în maşină, o iau prin faţa Teatrului Naţional. Când se apropie de căruţa în

care zac actorii ăia din bronz, Vlad îi trage în poză de câteva ori, iar Louise îl recunoaşte pe moş. E Canta.

Cei doi intră în Pasajul Universităţii şi ies la Palatul Suţu, urmaţi respectuos de nişte Sutane. Louise, aflată în spatele lor, sună la Bismut: îi trânteşte o minciună, cică e-n drum spre maică-sa, la azil. „Io-s acasă," râde Bismut, „fac baie, c-au dat ăştia apă fierbinte". Şi ea: „Abia aştept să fac şi eu una. M-am umplut de *rapăn* în Tabără". „De *ce* te-ai umplut?" nu pricepe el. „De *ra-păn*!" dă Louise să-i surâdă din glas, însă se abţine în ultima clipă.

Între timp, Vlad s-a postat în gangul ce dă în curtea interioară a Universităţii. Vizavi, Louise s-ar apropia de cei doi (s-au oprit la „coada calului", la statuia lui Mihai Viteazul), numai că se teme să n-o vadă Canta. Puştii n-au problema asta şi o iau spre ei, făcând pe drogaţii, dar n-aud decât: „... în felul lui, Mihai a fost un european," spunea Canta, „*er hatte enge Kontakte zu Rudolph dem Zweiten*, a avut niscaiva legături cu Rudolf al II-lea". „*Genau, genau*" dă neamţul din cap plictisit.

Cei doi se îndreaptă spre clădirea în care se întâlnesc amicii lui Max. Uşa de la parter se deschide şi în cadrul ei apare însuşi Manetă, scurt, gras, cu capul cât o minge medicinală, zâmbind româneşte, cu gura până la urechi. Cât timp îi invită pe cei doi înăuntru, Ristache iese pe lângă ei, în costum Armani şi ciocaţi Ferragamo. Clac-clac-clac: Vlad îi prinde pe toţi într-o rafală foto. Unul dintre puşti se uită la ceas. E nouă şi zece: de regulă, la ora asta nu-i nimeni în clădire, dar la mansardă se văd trei ferestre luminate. Nu trece mult şi se mai luminează una. Clac-clac-clac: Vlad e pe fază.

„Ce n-aş da să ştiu ce-şi vorbesc!" face Louise. La care puştiul: „N-am cum să-i ascult, dar pot să văd lista de convorbiri şi emailurile ăluia din Köln".

Sună telefonul Louisei: număr necunoscut. Îl respinge, dar telefonul sună insistent: hm, e o avocată. *Avocată?* se miră Louise. Exact, avocată, trebuie să lămurim ceva apropo de succesiune, se aude glasul ei înţepat. „Ce succesiune?" face Louise. Avocata tace câteva clipe, după care întreabă: „Sunteţi Louise Baghiu?" „Da eu sunt." Şi cealaltă: „E o problemă cu apartamentul mamei". Pe Louise o ia ameţeala: „Ce succesiune? Ce apartament?" „Bine c-am sunat", oftează femeia şi o anunţă pe Louise că maică-sa a murit de *trei* zile.

76. ION. O MINCIUNĂ. STARE DE ASEDIU

E unsprezece noaptea, Louise şi Ion sunt în cabinetul avocatei. El se chiorăşte în telefon, uluit de zborul Houston – Bahrain, care trece pe deasupra *squatului* lui Chimir din halele Uzinei Faur, fostă 23 August, fostă Malaxa.

„Ce faceţi?” îl aduce avocata cu picioarele pe pământ.

„Scuzaţi-l”, îi ia Louise apărarea. „Ştiţi, el, câteodată...”

Se opreşte. O fiică normală ar plânge, dar ea n-are cum: *ce* naiba *a făcut Ion?* se întreabă. *Ce a crezut? Că pune mâna pe apartament dacă nu aflu că a murit mama? Să vezi c-a fost* high*, idiotul...*

Şi avocata: „V-aţi dat acordul ca mama dumneavoastră să fie incinerată?” Louise spune că abia a aflat că maică-sa a murit şi că nu i-a cerut nimeni părerea. „De acest document ştiţi ceva?” reia avocata, întinzându-i un document olograf.

E un soi de consimţământ informat, scris de mamă după o ceartă cu Ion. El o rugase să se spele „ca să nu mai pută”, ea replicând că fi-su’ i-a cerut-o „de-al naibii, fiindcă eu nu puţeam” (schimbul de cuvinte e transcris ca atare), drept care mama îşi asuma toate riscurile ce decurgeau din ruperea relaţiilor cu el. Sublinia, totodată, că asta era voinţa ei şi că Ion n-a exercitat presiuni ca ea să semneze respectivul angajament, care-l exonera de orice responsabilităţi legate de ea.

„Nu ştiam nimic de hârtia asta”, zice Louise. „De unde aţi scos-o?”

„Apartamentul mamei a fost percheziţionat. Fratele dumneavoastră n-a vrut să lase poliţia să intre, dar exista un mandat.”

„Mandat? De ce?”

„Pentru că mama dumneavoastră n-a dorit să vă lase apartamentul niciunuia. L-a donat azilului, iar azilul a făcut demersuri ca să intre în posesiune. Cunosc problema în amănunt, am vorbit cu doamna Baghiu cu câteva zile înainte de deces, când m-a însărcinat să mă ocup de ultimele ei dorinţe.”

„Corect, era dreptul ei”, observă Louise.

„Ce drept?” izbucneşte Ion. „Suntem copiii ei, apartamentul e al nostru.”

„Al *nostru*?” se miră avocata. „Aţi vrut să fiţi *singurul* proprietar!”

„Pe mine nu mă interesa”, precizează Louise, mai mult iritată decât mâhnită: *poftim discuţii când mama a murit!* Ce-i drept, nici *ea* nu se simte pe cât de tristă s-ar cuveni, iar asta o umple de draci. Şi dacă nervii i se trag de la boul de Ion, care dorise s-o tragă pe sfoară, sau de la maică-sa, care-i dezmoştenise? Cum să jeleşti în atare context? În altă ordine de idei, nu *poate* să-l dea naibii pe Ion, căci ştie ce-a fost între ei, mai ales strania lui febleţe?, iubire?, obsesie?, de care ea profitase până în adolescenţă. „Serios, nu voiam apartamentul”, insistă Louise.

„Legea e lege”, zice avocata. „Uitaţi,” scoate altă hârtie plină de parafe şi semnături, „testamentul care certifică dorinţa *defunctei* de a lăsa apartamentul azilului”. Dar Ion: „De unde ştim noi că ăia de la azil n-au omorât-o ca să-i ia casa?” „Domnule Baghiu, raportul medico-legal e ferm, nu s-au identificat semne de violenţă sau de substanţe toxice. Mai mult, avem depoziţiile celorlalţi clienţi ai azilului: doamna Baghiu le-a urat noapte bună şi s-a retras în cameră unde, slavă Ţie,” ridică ea ochii-n tavan, surprinzându-i pe Louise şi pe Ion, „a *decedat* în pace. Dacă dumneavoastră n-aţi fi vrut să intraţi de unul singur în posesia apartamentului, ceea ce, iertaţi-mă, a fost o nesăbuinţă, n-am fi fost acum aici”.

„Apartamentul e al meu!” bate Ion din picior. „Spune-i, Louise! Tu ai casa ta, ţi-a lăsat Agapia bani, dar eu am nevoie de un acoperiş. Unde o să stau dacă azilul îmi ia apartamentul?”

„Chiar aşa”, zice Louise. „Îl daţi afară din casă?”

„Aş putea, dar nu asta e problema. Problema e că dânsul a făcut fals şi uz de fals. A aranjat cu un idiot de notar ca să-i facă acte *pe el*, neştiind că există un testament prin care mama dumneavoastră lăsa apartamentul azilului.”

Dar Louise, buimăcită: „Vă rog, n-am chef acum să vorbesc despre asta. N-a trecut decât o oră de când am aflat c-a murit mama”.

„Dacă vă duceaţi mai des la azil,” pufneşte avocata, „aţi fi aflat în timp *util* că mama a decedat. Nu mai zic că cei de acolo n-au *putut* să ia legătura cu dumneavoastră, căci n-aveau decât telefonul domnului Ion. Pe de altă parte, Doamne, iartă-mă!” se închină ea, oftând, „dânsul a făcut ce-a făcut”.

„Şi eu cum să v-ajut? Oricum, n-am niciun drept asupra apartamentului.”

„Mă uluiţi”, zice avocata. „Voiam... în fine, speram să găsim o cale de a stinge amiabil problema...”

„Ce problemă? Nu înţeleg.”

„Uitaţi, într-un fel, vă înţeleg fratele. Vreţi să scape de acuzaţii?”

„Poftim?” cască ochii Louise. Şi apoi, privindu-l pe Ion: „De ce ai ars-o pe mama?”

„Nu ştii c-aşa *vroia*?”

„Unde e acum?”

„La columbar, în Vitan. Unde a fost şi Igel!” o străpunge el cu privirea.

Louise se ridică, o ia spre ieşire şi, pentru câteva clipe, avocata şi Ion au senzaţia c-o să plece fără să-şi ia la revedere. Dar ea, din uşă: „Mai vorbim mâine, după ce văd urna mamei. Noapte bună!”

Coboară în stradă. Urcă în maşină, Vlad o ia din loc pe nişte străduţe, iese în bulevard. *De ce o fi lăsat mama apartamentul azilului?* se întreabă Louise. *Dă-o naibii de casă, dar cum să* ne *facă aşa ceva? Cât de rău i-am greşit?*

Ajuns în Piaţa Romană, Vlad intră pe Dacia şi, când să facă stânga pe Victoriei, opreşte la un punct de control al Căii Drepte. Cei de acolo îi recunosc: „Mon-strul va muri! Mon-strul va muri!” îi aclamă, ca nişte diavoli iluminaţi de focul din mijlocul străzii. Vlad le face cu mâna.

Louise deschide din reflex radioul*:* „Toată puterea în mâna zonelor autonome! Banii cetăţenilor nu trebuie să ajungă la raptorii de stat! Priviţi la *Safe Space Napoca*!” („Prezent!” se aude din fundal) „Priviţi la Falansterul Câmpulung!” („Prezent!”) „Priviţi la Enclava Cristian!” („Prezent!”) „Toată puterea în mâna zonelor autonome!” Urmau ştirile. Cursul *notgeld* crescuse cu opt sutimi, iar lista cu telefoanele hăcuite din Bucureşti se lungea de la oră la oră. Printre cei atacaţi erau Louise, Bismut şi Vuia, drept care zeloţii dăduseră în clocot. Nu erau singurii; şi în alte capitale europene se întâmpla la fel, autorităţile anunţau peste tot că se aşteaptă la tulburări.

Când să intre în Piaţa Palatului, un grup de Sutane opresc maşina: „Marş, bă, ticăloşilor! Ne vedem mâine în stradă!” strigă, repezindu-se cu pumnii în capotă. În spatele lor, pe trotuar, nişte tipi îndeasă saci cu nisip la intrarea în Athénée Palace: „Daţi-i, bă, drumul!” zbiară şi ăia. Un barosan îi zice lui Vlad: „Ştim cine sunteţi, ’tu-vă-n gură! Max a pus pe net convorbirile lui Bismut; de ce ne urmăriţi, bă? Vreţi să ne

omorâţi, vreţi să ne vindeţi? Ce vreţi, bă, să ne faceţi, ’re-aţi ale *dra*cului de jigodii! *Aşa foame* vă e? Marş, c-*acu’* ne urcăm pe voi!”

Vlad întoarce, o ia pe lângă Catedrala Sfântul Iosif, spre Berzei. E forfotă peste tot: pe garduri se întinde sârmă ghimpată, în faţa curţilor se îngrămădesc tomberoane şi mobilă veche. „Care-i treaba?” scoate Vlad capul de geam. Şi ăia de afară: „Mâine-i omor, frate, n-ai auzit? Sutanele vor să ia oraşul pe sus, aşa zice Chimir!” Louise sună la Bismut, dar reţeaua de telefonie e căzută. Vlad iese pe Chei, în dreptul tunelului de cale ferată. În ruinele Casei Radio s-au aprins focuri, pe holurile ei vaste pâlpâie aparate de sudură, iar din subsol, dintre culturile de soia, ciuperci şi andive, se aude bubuit de picamere. Oamenii lui Chimir se întrezăresc prin ferestrele enorme, lipsite de geamuri, iar jos, printre troiene, un şir de camioane aşteaptă să intre în clădirea uriaşă şi stearpă, care trosneşte şi emite scântei în ger.

Louise şi Vlad sunt opriţi la alt punct de control. E unul nou, nu fusese azi dimineaţă. După un minut, sunt lăsaţi să plece: „N-o luaţi spre Academie, că-i blocat”, le zice unul. Vlad mulţumeşte, o ia din loc, vrea să meargă în Tabără. „Te deranjează dacă mă duci acasă?” îl roagă Louise. „Deloc”, face el.

Conduce atent, e un polei infernal între Cotroceni şi Grădina Botanică. *Ce zi!* îşi spune Louise. *Mama nu mai e, Ion m-a tras în piept, un hacker buşeşte radioul, tipul din Köln e la Bucureşti, nişte boi ne sparg telefoanele... Să-i sun pe puşti? Să-i întreb dac-au* devenit *siguri că pot să-mi spună ce ştiu sau să-i rog să tragă cu ochiul în PC-ul lui Bismut?* Şi apoi: *A murit mama!* o cuprinde panica în sfârşit, numai că-şi dă *shut down*, zicându-şi că Agapia ar fi înţeles-o: *Mergi înainte, Louise, las’ c-o plângi pe maică-ta după!* Chiar şi aşa, îi dau lacrimile, e gata să scâncească, dar îşi încordează gâtul, ţine tot în ea. Până să ajungă la Leu, îşi revine şi dă să intre pe Awareness, realizând că i-ar fi mai uşor să-l roage pe Rojas să-l *hăcuiască* pe Bismut, dar nu, nu, nu: Bismut e povara ei.

În apartament e plăcut: au dat nenorociţii căldură. Bismut miroase a lavandă, ca lesbienele din Potsdamer Platz, ochii îi lucesc. Louise nu-i spune de mamă, amână tot, se lasă în voia atmosferei casnice, se preface c-ar bea un vin. Îi e silă, dar nu face nazuri când e dusă în pat, nici nu se spală, suportă desantul trupesc zicându-şi că poate muşchii, poate pielea, poate mucoasa vaginală sau cea bucală: ceva tot o s-o ţină pe linia de plutire, natura a înzestrat-o cu reflexe perfecte. *Iartă-mă, mamă*! îi dau lacrimile. Bismut îi interpretează greşit plânsul, ia

foc, e din carne şi oase, *dă din* buci, îşi zice Louise scabros, *noroc că-s fată*, se uită ea în tavan, *noroc că-s* femeie *şi pot să zac în timp ce plâng după mama, în timp ce-l înjur pe Ion, în timp ce mă joc cu un revoluţionar prespălat, ras, tuns şi frezat.*

„Uitasem cum e”, se hlizeşte el la sfârşit.

Louise se hlizeşte şi ea. Ţuşti! în baie. Apă, aburi, săpun – pfuai, apă fierbinte! Iese. Bismut îi ia locul în cadă, iar Louise profită şi-i intră în PC. Suntem în mileniul III, realitatea e la un click depărtare, hai să vedem ce-a căutat Bismut.

A căutat *teambuilding, Uzlina* şi a salvat nişte poze cu proprietatea lui Garfield, pe care le-a trimis cuiva pe email. Aceluiaşi contact i-a trimis şi un PDF, nişte pagini scrise de mână. *Caietul!* îşi spune Louise văzând majusculele răsucite elegant, literele înclinate spre dreapta, caligrafia ce se căţăra discret spre capătul rândului: „Heinrich von Preußen (neamţ), pregătit pentru tronul Ruteniei Albe, Suprem Comandor al Mării Baltice, care, după ce a forţat Marina Imperială Rusă să se retragă în porturi înainte de Revoluţia din Octombrie...” Ah, altă pagină: „Wilhelm *zu* Wied (neamţ), nepotul poetei Carmen Sylva, traducătoarea mea regală, care l-a rugat pe *sieur* Take Ionescu să intervină pe lângă Marile Puteri, astfel încât Wilhelm, căpitan emerit de cavalerie, să urce pe tron la Tirana, plan pus la cale de Bismarck, la sfatul lui Junker, încă de la naşterea micuţului Willy la Koblenz. Peter i-a atribuit poziţia nouă în tabelul Hansei, considerându-l dovada irefutabilă a politicii de *Lebensraum*, care...”

Louise închide PC-ul, se uită în sertar. Colile gălbui văzute la Vuia în birou sunt acolo, dar n-apucă să se uite pe ele, căci Bismut iese din baie: iată-l în hol, se prosteşte (ta-daam!), sare în pat. Louise plonjează lângă el, dar, ce să vezi? Bismut primeşte un telefon. Vorbeşte în germană, râde, zice că „dacă-i pe aşa, ne mişcăm” şi, deîndată ce închide, veselia îi trece, ca scos din priză. Louisei i se strânge inima, Bismut cel vechi e încă în sufletul ei, tresare în flashbackuri: ba surâzând, ba privind-o uimit, ba traversând în bermude strada Vasile Lascăr, unde-şi avea ONG-ul, ba aruncându-se în luptă, cu trup şi suflet, alături de Calea Dreaptă. „Of,” zice el la un moment dat, „nu era mai normal s-avem şi noi un job? Eu la o bancă, tu într-o redacţie, fără să-i avem pe porcii de politici pe cap...”

Şi Louise, în sinea ei: *Era mai normal să-ţi spun c-a murit mama.*

La şase dimineaţa o trezeşte telefonul. E Radu: „Deschide televizorul! A început”, strigă el agitat. Louise dă să-l întrebe de ce a sunat-o pe ea şi nu pe Bismut, dar, uitându-se la TV, vede rugul ce a cuprins Biserica Rusă şi nu mai întreabă nimic. Vâlvătăile se înalţă în văzduh, două şenilate ard lângă Palatul Suţu, se aruncă fumigene din Centrul Cultural Cehesc, se urlă, se aleargă. „Bilă şi Chimir,” reia Radu, „ei au dat foc... A început, a început...”

Stinge televizorul. Nu mai are nevoie de el, căci sub fereastră răsună bubuieli live. Bismut doarme dus. Telefonul sună din nou.

E unul dintre puşti, vrea să-i dea numărul la care sunase tipul din Köln (îl cheamă Heinz, ca pe ketchup, cretinul!) după ce ieşise de la întâlnirea cu Max. „La ce oră a sunat?” întreabă Louise. Puştiul îi spune. Şi ea: „Te rog, nu-mi trimite nimic”. „Ba-ţi trimit, ca să ai şi tu o dovadă, până nu publică ăştia tot”, face puştiul încrâncenat. „Netul e plin de transcripturi de convorbiri telefonice”, mai zice el şi închide.

Mesajul puştiului ajunge instantaneu, dar Louise nu-l deschide, nu-şi spune decât că acum, când e nevoie de el, solomonarul nu dă niciun semn.

Şi-atunci aude sirenele ambulanţelor: începea pandemia, boleşniţa ce avea să blocheze spitalele, se pornise concurenţa pentru oxigen între politraume şi Covid. Louise a crezut însă că luptele de stradă scăpaseră de sub control şi s-a grăbit să-l trezească pe Bismut.

77. AZILUL. REVOLUŢIA

Louise se trezeşte la nouă jumătate. *Poftim, dorm ca-n tinerețe*, îşi zice. Se dă jos din pat şi, simţind că genunchii şi gleznele n-o mai dor, o ia prin cameră. Ah, şi de văzut, *vede* mai limpede decât ieri. *Oare şi device-ul intim o fi mai eficient?* chicoteşte în sinea ei.

Asistenta îi aduce micul dejun. Dar Louise: „Aş mânca în sala de mese”. „Sunteţi sigură?” *Hm, parcă are alt glas*, se gândeşte bătrâna. „Sunt sigură,” îi răspunde, „vreau să mănânc *mai biiine*”, îngroaşă ea vocea, ca lupul din Scufiţa Roşie. Asistenta e tânără însă, nu ştie cum se spune povestea: „Deci duc micul dejun jos”, se asigură, nepricepând gluma. Şi Louise: „Vă rog. Aţi fost şi ieri aici?” „Vă asist de nouă luni încheiate. Fix cât o sarcină”, pufneşte asistenta în râs. *OK, dar azi ai alt glas, aş băga mâna-n foc.*

Coborând scările, Louise o lasă s-o sprijine, ca să nu se abată de la regulament, căci, altfel, e ca nou-născută: trupeşte vorbind, Enclava o protezează perfect. Şi asistenta: „Parc-aţi fi întinerit. Vi s-a înnegrit părul la vârfuri”.

Louise se aşază la masă. Primeşte un ou fiert şi o feliuţă de pâine, dar ea moare de foame, vrea supliment. „Atenţie la colesterol, doamnă!” îi atrage atenţia dieteticiana. Şi Louise: „Dacă vreţi să faceţi economii, o să-i zic lui fi-miu’ să-mi aducă *trei* ouă!” „Nu-i vorba de bani, ziceam de colesterol”, se apără dieteticiana. „Iar eu ziceam că doresc trei ouă. Moi!” stabileşte Louise.

Le primeşte. Le înfulecă, o ia spre camera ei. Face circ când asistenta dă s-o ajute, spune că urcă singură, dar în scurt timp regretă: oboseşte, n-are antrenament. Totuşi, nu se dă bătută, merge fără să se oprească, se chinuie să nu respire mai repede şi, odată ajunsă în încăpere, trânteşte uşa, gândindu-se: *Ia-o uşor, ţi se pare c-a dat fericirea peste tine?*

Deschide computerul, intră pe net, o apucă dracii. Tâmpiţii! Nici azi nu i-au dat acces *full* în Enclavă. Sunt două luni de când a aplicat, două luni! *Să sparg un geam? Să dau foc azilului?*

Sună fixul. Se uită la ceas, e zece şi treizeci şi opt, ca azi-noapte, în vis. Ea o să ridice receptorul şi cineva o s-o întrebe: „Ce mai faci?”

„Ce mai faci?” aude în receptor. „Mi-e mai bine”, se abate Louise de la vis, dar numai puţin, căci tabără pe interlocutor, ca de obicei: „Cine eşti?” „Ghici!” se pomeneşte înapoi la firul din vis.

Trânteşte receptorul în furcă. *Fir-ar să fie*, îşi zice, *mereu e la fel. Când eram tânără, aveam enşpe variante din care să aleg, dar azi vreau doar să prind ziua de mâine. Mesele sunt trase la xerox, discuţiile, idem (medicamente, oboseală, dureri), mă plimb prin aceleaşi locuri, văd aceiaşi oameni...*

Se uită la ceas. E cazul să se aranjeze. O să vină Andrei şi cei doi jurnalişti.

„Pfuai,” face Andrei când o vede, „eşti ca mârţoaga din basme, zici c-ai mâncat jăratec!” Louise pufneşte în râs, iar jurnaliştii se prind că bătrâna râde altfel, că priveşte altfel, că vorbeşte altfel: „Iar m-a sunat boul ăla”, îi spune ea lui Andrei. Şi el: „Să-l ia dracu’!” Iar apoi, arătând spre computer: „Ţi-au dat ăştia acces *full*?” Maică-sa izbucneşte: „N-au dat nimic! Doar mă amăgesc cu suport metabolic”.

„Cred că vor să fie siguri,” observă jurnalistul tânăr, „că nu mai aveţi niciun rol public”.

Şi ea, privindu-l în ochi: „Rogu-te, unde-am rămas?”

„La Radio Gavagai, când cu proclamaţia lui Bismut, care cerea toată puterea pentru zonele autonome.”

„Aia a fost o tâmpenie. Proclamaţia, zic. Drept răspuns, Max şi ai lui s-au dus la «coada calului», au ars proclamaţia, au rupt nişte poze cu Bismut şi au pus totul pe net, ca să ne provoace. Noi am pus botul, ne-am dus peste ei, dar, ce să vezi? la Universitate ne aşteptau Sutanele. Am chemat ajutoare, lumea s-a strâns şi, vă daţi seama, a ieşit o trosneală cruntă... Ai noştri credeau că într-o oră-două se termină treaba, dar noi nu eram Bilă, nu ştiam că dacă îl dai jos pe unul, ăla se ridică şi-ţi sparge capul. «Suntem oameni», a râs Max de mine, când ne-am văzut, «am făcut războaie, am exterminat balene, lei şi urşi panda; cum de-aţi tras concluzia că puterea se lasă din mână»?”

„Deci e adevărat că l-aţi întâlnit în acele zile.”

„Normal, de mai multe ori.”

„Dacă nu vreţi, nu menţionăm asta”, zice tânărul, îndatoritor.

„Auzi? la scrie *tot*! Scrie că l-am văzut pe Max, scrie c-am făcut pe mine după ce-am văzut ce-a ieşit pe străzi, scrie că gherila urbană e *cool* până vezi primul om ucis în bătaie! Calea Dreaptă era majoritară în Bucureşti şi, în plus, eram furioşi, aşa că ne-am dus peste Sutane, le-am făcut praf punctele de control şi am invadat bulevardele. Voi nu ştiţi cum e când ieşi cu mulţimea! Inima-ţi sare din piept, râzi ca prostul, nu te mai temi de nimic... Ce să spun, am fugărit Sutanele până dincolo de Eva, pe Magheru. În jur, tot soiul de oameni: vânzători, curve, corporatişti, cucoane, artişti, funcţionari. Printre ei, Iovik, care, de felul lui, e visător, dar şi el avea faţa schimonosită de ură. Pe atunci, era un magazin Converse vizavi de McDonald’s, de-acolo mă încălţam; ei, când am trecut pe lângă el, ne-am pomenit cu pungi cu apă fiartă în cap. O tipă la vreo şaizeci de ani a răcnit: «De la etajul patru s-a dat! Am văzut eu, am văzut eu!» Lumea s-a repezit spre blocul cu pricina. Uşile au zburat în lături, oamenii s-au năpustit pe scări. Tipa zbiera: «La patru, la patru!», iar cei intraţi în bloc ţipau şi ei: «La patru, bă, la patru!» Până şi eu şi Bismut urlam, deşi *simţeam* c-o să iasă ceva cumplit. N-a trecut mult şi lumea l-a scos pe brânci pe un tip cu bărbuţă, în pijama şi-n ciorapi. Nevastă-sa şi copiii strigau de la geam: «Lăsaţi-l, oameni buni, lăsaţi-l!» Cel mai tare urla fiică-sa:

«Ce-aveţi cu tata, ce-aveţi cu tata?» Dar tipa aia de şaizeci de ani: «Aia-i fereastra, de acolo s-a dat cu apă!»

«Ce-arunci, bă, cu apă fiartă? Comunist împuţit!» «Crapă-i faţa!» «Sparge-l, futu-i mama lui de securist!» «Pe el! *Rupeţi*-i capul!»

«Fugi, tati, fugi!» striga fetiţa, dar bărbatul n-avea scăpare.

L-au doborât. Unii l-au lovit cu bâte, alţii l-au luat la şuturi. Ăla nu mai avea nimic de pierdut, a dat şi el, deşi fiică-sa chirăia: «Nu te bate, tati! Nu mai da, nu mai da!» El nu s-a lăsat şi, când n-a mai putut, a urlat: «Muie, bă, muie!», iar ai noştri au continuat să-l *şacalizeze* minute în şir. Am vrut să-i opresc, dar mi-a fost frică. Bismut înţepenise, la fel şi alţii de-ai noştri, aşa ne-am prins că de-acum nu *noi* ne băteam, ci madamele, hipsterii, ăia-n blugi şi-n geci de piele: «Moarte, moarte!» zbierau cu ochi goi. «Omorâţi-i ca pe gândaci!»

«Ăla pe care l-au ucis era liberal», mi-a zis Vuia. Siderat, se oprise pe carosabil şi dădea telefoane. În clipa aia, mi-am amintit de mama: *Vaco*! mi-am spus, *ai promis că mergi să-i vezi urna şi-ai ajuns în stradă, la revoluţie!* Între timp, lumea începuse să primească adrese: în blocul cutare stă nu-ş' ce *roşu*, pe strada X e unul care se ia de zeloţi pe Facebook, patronul magazinului de lângă Simeza îl şpăguieşte pe Garfield-vomit. Le-au dat foc maşinilor, au intrat peste ei în apartamente, au spart vitrinele. Ai *showroom* pe Magheru? Deci eşti bara-bara cu guvernanţii! Ai casă în centru? Deci i-o sugi lui Max! Printre furioşi, fostul meu iubit: era un pachet de nervi, împărţea şi el justiţia populară; *deci n-a fost contra Căii Drepte*, mi-am zis, *a ţinut cu binele*, am răsuflat uşurată, că-l mai visam câteodată noaptea, iar în somn (dar numai în somn!) încă-l iubeam. Apoi, l-am văzut că sare la un trecător: dă-i, omoară-l, buşeşte-l, dar, vai!, se bătea ca un descentrat. De altfel, a alunecat şi-a căzut în nămeţi după ce-a tras un şut.

Pe la prânz, în plină bubuială, politicii au dat un comunicat: pe de o parte, ne-au chemat la negocieri, pe de alta, ne-au zis că, dacă în *trei* ore nu încetăm lupta, armata iese în stradă. Comunicatul era semnat de preşedinte şi de premierul demis (primul act asumat împreună) şi, din ce se auzea, cei doi aveau girul Bruxelles-ului. Porcii! Nu ne-au invitat la discuţii doar pe noi şi pe Sutane, cei ce contam, au chemat şi delegaţi de-ai Crucilor Întreţesute, de-ai Sovietelor şi de-ai refugiaţilor din Orientul Apropiat, başca pe nemernicii de avsakani, care, în fond, erau mercenari. Era o infamie, voiau să îngroape negocierile, iar asta

ne-a stârnit şi mai şi, cu atât mai mult cu cât Patriarhul, personal, îi adresa lui Paisie un apel la calm şi la dragoste de aproapele.

Atunci l-am văzut pe Max.”

78. NEOREACŢIUNEA

Dacă un politic promite ceva, împarte la doi, scade jumătate şi aruncă partea bună din rest. Garfield şi Cocârţ sunt pe toate posturile, le promit manifestanţilor un răgaz de trei ore, dar, în acelaşi timp, din Piaţa Victoriei se ridică un zornăit de fiare. Tumultul creşte, se aude vuiet de motoare grele şi, în secunda doi, o masă de aer se abate peste mulţimea din Piaţa Romană, ca împinsă de un piston uriaş. Sutanele şi zeloţii îngheaţă, iar Paisie, urcat cu Petrache-Ologul pe gardul de la ASE, cer linişte. La ora aia, nimeni nu mai lupta.

În cealaltă parte a Pieţei, la Colonade, Louise se simte trasă de mânecă. E Max: îmbrăcat în pufoaică şi cu fes pe cap, o priveşte încurcat.

„Ce căutai aseară la «coada calului»?” îl ia ea.

„Condoleanţe, îmi pare rău de mama ta”, face el. Surprinsă, Louise mulţumeşte, iar Max reia, uitându-se în jur: „Ce dracu’ aţi făcut-o aşa de lată?”

În spatele lui e Gala, ochiul ei de sticlă *căuta* într-o parte. Huiduma înghite în sec, respiră grăbit, zici că vrea să-i ceară Louisei ajutor. Deodată, se aude o bubuitură sinistră, urmată de rafale şi răcnete.

„Ăsta-i *squatul* de la Casa Radio,” constată Max, „îl evacuează jandarmii”.

„Porcilor!” scrâşneşte Louise. „Ne-aţi dat trei ore! Trei ore!”

Max ridică din umeri: „Casa Radio e a statului, sunt evacuaţi golanii care au ocupat-o ilegal. Şi tu l-ai da afară pe cel ce-ţi intră fără drept în apartament”.

Să vezi că ştie ce a făcut Ion! îşi dă seama Louise, cuprinsă de ruşine. Noroc că Max nu e atent la ea, căci îl sună Odăgescu: pe procuror îl doare în cot că oraşul a luat foc, el vrea să afle ce se întâmplă cu Marta T., ce zic doctorii, scapă sau nu? Nu mai avea pe cine să întrebe şi, auzind că Max e prieten cu medicul la care era internată Marta, şi-a spus că...

Max se înnegurează, se gândeşte la domnul T., amărâtul umblă s-o scape şi Odăgescu... În fine, promite că se interesează şi dă *delete* tragediei casnice, căci în telefonul lui, ca-n toate celelalte, se revarsă un clip cu măcelul din Casa Radio. Văzându-l, lumea ia foc, urlă, se repede la Sutane, dar oamenii lui Paisie se dau în lături ca la un semn, făcând loc tancurilor ce pătrund zăngănind în Piaţa Romană.

„Eliberaţi carosabilul, eliberaţi carosabilul!” se aude din megafoane.

„Aţi văzut cum s-au dat la o parte Sutanele?” zbiară zeloţii. „Îs cozile de topor ale lui Garfield! Nu fugiţi, staţi pe stradă, staţi *toţi* pe stradă! Mon-strul va *muri*! Mon-strul va *muri*!”

Încet-încet, tancurile ajung pe Magheru. „N-au curaj să treacă peste noi, hai pe stradă, hai pe stradă!” se aud încurajări.

Louise dă să-i urmeze. Dar Max: „Te rog, nu te duce!”

„Sunt pe domeniul public,” îi scapără ei ochii, „vreau să mă plimb!”

„Te rog!” se schimbă el la faţă, speriat.

Acum ar trebui să-i răspund, realizează Louise, *mereu i-am răspuns* când ne-am întânit aici*,* numai că-şi şterge vorbele ce-i năvălesc în minte, gata s-o facă să zică ce trebuia să zică, scoţând-o pe Gala din minţi, din ce-şi amintea.

„Nu te duce!” repetă Max. „Cât de curând, un tanc o să scape de sub control.”

Într-adevăr, tancul din fruntea coloanei se năpusteşte pe trotuar, raşchetează o vitrină, revine pe carosabil, face un drift, decopertează poleiul cu asfalt cu tot. Lumea urlă, sare în lături, tancul se răsuceşte, dă jos un stâlp, trânteşte un snop de cabluri care fac scurtcircuit în zăpadă. Şi Max: „E ca naiba, Louise”, îi pronunţă el numele într-un fel nu-ştiu-cum şi adaugă repede, de parcă ar fi în criză de timp: „Bismut l-a dus ieri pe Heinz la Uzlina, ca să-l cunoască pe Garfield. Mi-e jenă că ţi-o spun: e ca şi cum...” face el o pauză, privind în altă parte, „e ca şi cum aş trişa”.

Şi dispare cu malaca de Gala în mulţime. În jur se strigă: „Ne-au luat *squatul* de la Casa Radio, ne omoară cu tancurile!” „Ne-au minţit!” „O să-mi fac *squat* la subsol şi tot nu mă las,” răcneşte un puşti, „nu mă las, nu mă las!”

Bismut şi Vuia se ivesc lângă Louise. „Ăla n-a fost Max?” o ia moşul. „Ba da.” „Şi de ce nu ne-ai chemat?” face Bismut. Dar ea: „Ca să *ce*?

Ca să-l duceţi şi pe el la Uzlina, cu Heinz? Ca să-l omorâm, ca pe ăla din bloc?”

N-aşteaptă să vadă cum le cad feţele şi dă să se care, însă i se udă chiloţii: pfuai, i-a venit ciclul. Ar intra la McDonald’s la WC, dar rămâne pe loc, căci un tip înţepenit în mijlocul străzii face pe chinezul de la Tian An Men. Tancurile frânează, ambalează motoarele, umplu bulevardul cu fum gros de eşapament.

„Dă-te din drum, *mboule*!” strigă o jumătate de tanchist din turelă. Dar ăla: „Traversam! Ce, n-am voie?”

Dinspre Calea Victoriei vin unii în goană. Sunt cei alungaţi din Casa Radio, se învârt încoace şi-ncolo ca pilitura de fier plimbată de un magnet: „A fost abator, au dat cu gaze, ne-au curentat, ne-au dat foc!” zbiară ei.

„Eliberaţi carosabilul!” se strigă în megafoane. Lumea se retrage în sfârşit pe trotuare. Louise trece pe lângă liberalul ucis mai devreme, fetiţa lui se repezea de la unul la altul urlând: „Las’ că mă fac eu mare! Pe toţi vă *ucid*! Moarte Căii Drepte!” rostogolea ea ochii. „Făăă!” o ia unul, dar n-apucă s-o lovească, fiindcă Sutanele răsar din ganguri odată cu tancurile ce intră în intersecţie. Între timp, la Cărtureşti s-a încins o horă nebună: „Nu sun-tem siiin-*guri*, nu sun-tem siiin-*guri*! Europa spune *prezent*,” se strigă în gura mare, „la Viena au făcut Tabără, la Paris a ieşit lumea în stradă din solidaritate cu noi!”

„Nu sun-tem siiin-*guri*! Nu sun-tem siiin-*guri*!” se întinde zvonul pe bulevard. Zeloţii ridică telefoanele, îşi arată unii altora ştiri, declaraţii, clipuri: „*Vive la France!* Mon-strul va mu-ri! Mon-strul va mu-ri!” Doar ciumecii care băduseră buzna în supermarket, la Eva, nu băgau în seamă euforia din jur: scoteau prin vitrinele sparte mixere, maşini de spălat, televizoare, pachete cu fleici congelate, carne de mici.

„*Monsieur* Vuia”, se aude un glas subţirel. Ce chestie, manifestanţii aclamau Franţa, iar consulul Hexagonului era într-o dubă blindată, în mijlocul lor. „*Venez chez moi,*” zice el, *„y’a point de chance ici! On doit discuter, sinon on s’engouffre! Je vous conjure, c’est pour le salut du continent!*” Vuia, obişnuit cu patosul galic, îi spune că nu e singur, zice că e însoţit de Louise şi de Bismut. „*Vous y êtes tous invités*”, îl asigură consulul.

Sar toţi trei în maşină. Şoferul pleacă uşor, *car tout le monde a la gachette facile aujourd’hui*; traversează Magheru printre tancuri, o ia

pe străduţe, intră în Piaţa Amzei şi gata, ajunge la ambasadă. *Mein Herr* era acolo, îi aştepta.

Se duc într-un salon, la parter. Vuia vorbeşte la telefon, naiba ştie cu cine, căci e roşu la faţă. Bismut îi mulţumeşte francezului, care îi invită la misiunea franceză pe capii Căii Drepte, ca să beneficieze *de la sacré protection diplomatique*. Bismut se opune, cică n-ar dezbate *acolo* probleme româneşti, după cum n-ar dori nici protecţie, căci toate astea pot fi intrepretate aiurea de răuvoitori. Consulul se simte *trahi*: în fond, i-a scos pe cei trei din foc, s-a expus unor riscuri cumplite, a ieşit cu maşina (nu-i aşa?) într-un oraş în plină insurecţie. Pe când perora, apare Caşalotul, însoţit de Guevara, bătrânul revoluţionar care îl făcuse om pe Gaftoi. Guevara tace, dar americanul are draci şi-l ia pe Bismut: „*You've gone too far! Don't expect me to endorse this shit! What I need here is stability, nothing else!*" Şi Bismut, sumeţindu-se: „*Stability? In a country undermined by corruption?*" Caşalotul râde mânzeşte: „*Fuck, I forgot that you follow Junker's advices!*" „Tin păcate," se bagă *Mein Herr*, „Junker n-are cum să-i tea sfaturi, căci are problem. Sovietul din Doneţk şi-a teclarat independenţa acum o oră". „Sfătuieşte-l tu atunci," strigă americanul, „nu e Bismut omul tău şi al lui *gaspadin* Junker?" Bismut dă să răspundă tăios, dar Caşalotul e de neoprit, sare la Schmuck, ambasadorul UE, care intra turbat în salon: „Ce căutaţi aici, Excelenţă? E *Mein Herr* cu noi, nu vă pierdeţi timpul!" Schmuck cască ochii, iar neamţul trece peste lipsa de tact, revenind la firul discuţiei: în oraş e dezastru, Calea Dreaptă trebuie protejată, dar şi el crede că e mai prudent ca protestatarii să se întrunească într-o *locaţie* neutră, chiar dacă ambasada Franţei e mai sigură.

Cât timp se dezbate situaţia, Louise fuge la toaletă. *Uită-te la mine*, îşi zice, *mi-a venit ciclul de frică! Ce dracu' fac cu chiloţii?* Îi aruncă şi rezolvă restul cu un pumn de hârtie igienică parfumată, adusă prin curier diplomatic de la Paris. Când să iasă, îi vede într-o oglindă pe Vuia şi pe cocostârcul Ancăi. Stau într-un colţ şi şoptesc, pe când ceilalţi se retrag într-o cameră la etaj, ca să se bucure de ospitalitatea franceză: *du vin, du fromage et des crêpes bretonnes, voilà*.

„Vă jur, Anca habar n-are unde-i ta'su", şopocăie cocostârcul. „Îţi baţi joc de mine?" face Vuia. Şi cocostârcul: „Credeţi-mă, şefu', fac din ea tot ce vreau! Idioata nu ştie unde e Max, pe cuvânt!"

Vuia face stânga împrejur, cocostârcul merge spăşit pe urmele lui. Louise iese pe hol. O enervează moloştocul de hârtie dintre picioare, dar îl dă naibii; *idioata, idioata*, nu-i iese din minte ce a zis cocostârcul

despre Anca. Când s-o ia spre camera de la etaj, o opreşte o secretară: „*C'est pour vous*", îi întinde un plic voluminos. „*Un pauvre bougre tout en lambeaux vous l'a apporté... Ne vous en faites pas, Son Excellence, monsieur l'ambassadeur, est au courant*."

79. UN CAZ DE TRĂDARE. ŞI ÎNCĂ UNUL

Întrunirea Căii Drepte are loc seara, în clădirea de pe strada Agnita, şi începe prost: la TVR, într-un studio plin de invitaţi, Slav îşi face autocritica. Privind în pământ, zice că doar ura anticomunistă l-a împins în braţele unei grupări a cărei violenţă n-o bănuia; susţine că l-a îmbătat retorica lor, că dezbaterile cu zeloţii l-au însufleţit, numai că, în ultima vreme, a asistat la derapaje hidoase. De pildă, Bismut vrea să instituie un sistem de vot cenzitar, bazat pe IQ-ul alegătorilor, şi promovează *fake news*, ca să-şi radicalizeze simpatizanţii; cât despre convorbirile lui telefonice, pe care acum le poate citi oricine pe net, ce să mai zici? Omul nu e un idealist, acţionează la ordin. Mobilul? Puterea, normal. În altă ordine de idei, schimbă Slav subiectul, el, unul, n-are nimic cu comunitatea LGBT, trebuie să se bucure de toate drepturile, dar i se pare suspectă insistenţa cu care gruparea (n-a spus Calea Dreaptă) capturează cuvinte precum „familie". „Ei practică," devine el brusc vehement, „o discriminare pozitivă în formă continuată! Chiar nu-şi dau seama că limbajul e un teritoriu pe care-l *vom* apăra cu preţul vieţii?"

„Porcul!" exclamă Chimir când Slav aduce în discuţie, preţios, „devenirea cuvintelor", considerând că „familie", că tot vorbise de ea, e un cuvânt cu sens neschimbat de milenii, spre deosebire de „*bully*", care din „iubită" a ajuns să-i denumească pe „agresori" printr-o evoluţie naturală, „numai că *ei* răstălmăcesc limbajul, îi dau valenţe politice, caută frustraţi şi-i preschimbă în cenzori ce bat cu pumnul în masă. De ce pretind că sprijină diversitatea, când, de fapt, vor să fim toţi la fel? Ce umanism e acela în care visezi la oameni abstracţi? Acum, poftim, au dat foc Bisericii Ruse! Nu mă înţelegeţi greşit, sunt ateu şi nu-l *suport* pe Putin, dar de ce să ataci creştinismul? De ce să-ţi baţi joc de tradiţii? Ce diferenţă e între teroriştii care pun bombe şi aceşti tovi care urăsc trecutul? Că arunci în aer clădiri sau că anulezi obiceiuri, tot aia e! Da, Inchiziţia a fost o mizerie, da, acatistele sunt semn de prostie, da, mulţi preoţi sunt ipocriţi, dar de ce ne prefacem că *nu* din preceptele biblice am învăţat iertarea, ruşinea, decenţa de a ne recunoaşte slăbiciunile? *Eli, Eli, lama sabachtani*: dacă Iisus a avut

smerenia să-şi asume neputinţa, noi de ce nu ne-o acceptăm? De ce ne pasă doar de *we want the world and we want it now*? Cum de-a ajuns un ignar pe nume Chimir să dea foc Bisericii Ruse?”

„Minte,” izbucneşte Chimir, „n-am dat eu foc!”

„Dar cine?” îl ia Radu. „Ai dat buzna înăuntru, tu şi protestanţii din Biserica Federată.”

„Am fost acolo, dar n-am dat eu foc!”

„N-a dat el foc,” îl susţine Bilă, „asta-i mâna lui Max!”

Iese hărmălaie: aşa e, Max a dat foc, cine altcineva, strigă lumea, deşi, dac-ar fi după ei, putea să fi pus foc şi Chimir, căci biserica aia, fiind rusească, n-avea decât să ardă *dracului* până la temelie.

Vuia dă în clocot: „V-aţi tâmpit? Nu vă daţi seama c-am pierdut într-o oră ce-am câştigat într-un an?” În clipa aia, o ştire îi buimăceşte: Petrache-Ologul a fost călcat în picioare, iar imaginile care arată cum prăpăditul e zdrobit de mulţime trezesc mânia publicului. Toţi îi învinuiesc pe zeloţi; provincia, mai ales, strânge din dinţi când îl evocă pe „bietul amărât, care nu merita s-o termine astfel”.

„Dar ei, când ne-au măcelărit la Casa Radio?” explodează Chimir. „De ce nu zice nimeni nimic de violurile la care s-au dedat Sutanele? De ce nu se arată cum au distrus Tabăra, cum ne-au zdrobit corturile, cum au dat jos eolienele, cum au incendiat Biserica Federată şi atelierele...”

„Tabăra mai mult ne-a încurcat”, face Radu, însă Vuia îl pune la punct: „Tu să taci! N-ai avut nimic de spus când am ridicat-o!” „Păi,” zice Radu, „cine a ştiut că Tabăra o să fie o anexă la Radio Gavagai? Asta-i doar vina ei”, o arată cu degetul pe Louise. „Ce treabă are Louise cu Gavagai?” sare Bismut ca ars. Iar Radu: „Poate că-i cazul să recunoască, nu crezi?”

Noroc că le închid gura televiziunile, prezentând declaraţia prin care UE condamna scoaterea tancurilor pe străzi: „Le reamintim autorităţilor de la Bucureşti că valorile europene sunt despre dialog, democraţia nu se face cu armele!” Auzind discursul bruxellez, zeloţii exultă: „UE nu ne ui-tă, UE nu ne ui-tă!” Vuia îi aduce însă cu picioarele pe pământ: „UE e departe! Ce se întâmplă *aici* e treaba noastră! O să negociem cu Cocârţ şi cu Garfield! Nu-mi convine, dar asta e situaţia, da? Întrebarea e: ce facem după?”

„Ce să facem? Nişte ajustări”, observă Bismut.

Louise i-ar da una în cap: păi, pentru *nişte* ajustări au răsturnat totul cu fundul în sus? Ea, una, l-ar sprijini pe Chimir, cu atât mai mult cu cât a aflat despre legătura dintre Bismut şi Heinz, deşi, pe de altă parte, a văzut ce poate Chimir şi nu are cum să nu se întrebe: *ce ne facem dacă se umple Bucureştiul cu morţi, ca liberalul de la Eva şi ca Petrache-Ologul?* „Planul nostru a fost...” începe ea, dar Bismut o întrerupe: „Nu uit ce ne-a adus împreună, dar nu suntem copţi pentru autonomie. N-avem de ales, o să negociem”.

Chimir ia foc: după el, există rezerve pentru *revoluţie*, căci în Armată sunt disensiuni, la Interne şi în Servicii, la fel, plus că mulţi ofiţeri tineri sunt de partea zeloţilor. El ar da o lovitură de stat prin mass-media; în fond, netul şi majoritatea posturilor TV sprijină Calea Dreaptă, aşa că hai să ocupe televiziunea naţională, hai să bombardeze agenţiile de presă cu pachetele *lor* de ştiri, căci UE ţine cu ei: nu s-a văzut, cât se poate de clar, că Bruxelles-ul i-a condamnat pe politicii de la Bucureşti? „Ţinem oraşul în mână câteva zile, ca şi cum am fi un Guvern,” propune Chimir, cu ochi scăpărând, „umplem netul cu declaraţiile noastre, punem UE în faţa faptului împlinit şi apoi facem ce *ştim*: dăm drumul autonomiei”.

„Eşti nebun”, face Bismut.

„Frate, ăia, la Bruxelles, o s-o înghită, fii sigur!”

„Dă-i naibii pe ăia de la Bruxelles, oamenii s-au săturat de violenţe. Dac-o mai ţinem aşa, n-o să mai aibă nimeni încredere în noi.”

„Fii serios, lumea o să ţină cu noi orice-am face.”

Tabăra şi politicii veniţi să amuşineze noul pol de putere îi dau dreptate lui Chimir, dar Bismut şi zeloţii vechi o ţin pe-a lor: sunt prea puţini, n-au cum să alcătuiască o majoritate, ce Dumnezeu, nu e clar?

„Dar mai lăsaţi-mă, domne’, cu majoritatea, că noi o inventăm!” strigă Chimir. „Suntem lideri ca să facem ce trebuie, nu ce vrea mulţimea.”

„Să înţeleg că vrei să pui de o dictatură?” îl ia Bismut.

„Frate, mă laşi? Trăim într-o dictatură de când politicii şi-au delegat puterea către bănci şi, poftim, a cârâit careva? Hai, te rog, spune cuvintele magice, ţine un discurs frumos, cum ştii tu, cere să se şteargă datoriile *tuturor* cetăţenilor, nu doar ale celor de pe lista de la

Radio Gavagai, arată că ştii ce-i doare pe oameni şi n-o să spună nimeni că eşti dictator.”

„Au mai încercat unii chestia asta şi a ieşit rău.”

„A ieşit rău fiindcă ăia şi-au pierdut minţile! Noi o să facem un act de providenţă socială, atât! Hai să luăm puterea, crede-mă c-o să iasă bine.”

„Te cred, domnule, te cred: pentru nomenclatură, şi comunismul e bun.”

Auzindu-l, cei din Tabără înnebunesc: stop, lăsaţi vorbăria! Chimir are dreptate, să luăm puterea; uite, corporatiştii sunt gata să ia frâiele-n mâini, că doar n-o fi mai complicată o ţară decât o afacere. Zeloţii vechi contraatacă: şi cu politica socială ce facem? Doar n-o lăsăm pe mâna corporatiştilor? Le răspund ONG-iştii: păi, cine s-a ocupat de societate în ultimii ani? N-am făcut noi scandal, n-am avut grijă de animale şi de săraci? Am ţinut ţara în picioare, ce Dumnezeu... Preţ de câteva minute, sala ia foc, oamenii simpli îl susţin pe Chimir, iar cei şcoliţi, pe Bismut; cei dintâi n-au nimic de pierdut şi vor să facă praf totul, pe când celorlalţi le stă mintea la agoniseală: i-a îngrozit dezastrul din Piaţa Constituţiei, unde nu doar că s-a spart şi s-a dat foc, dar locatarii au fost bătuţi şi goniţi din apartamente atât de Sutane, cât şi de zeloţi. La un moment dat, cineva e curios să afle ce părere au Şcolici şi Pârşu despre situaţie, însă Vuia face un gest de lehamite: de azi-dimineaţă, cei doi nu mai răspund la telefon.

„Normal, au dat bir cu fugiţii,” pufneşte Chimir, „la plăcinte înainte, la război înapoi! Nenorociţii! Au uitat că sângele e motorul revoluţiei!”

Susţinătorii lui Bismut răspund pe loc: ei n-au chef să omoare lumea, dar cei din Tabără îi acuză că-s laşi, că totul are un preţ. Atunci, cei dintâi urlă că şi-aşa a curs prea mult sânge, însă oamenii lui Chimir zbiară la ei: „Şi ce? Al nostru n-a curs?”

Piuie telefonul Louisei. E Rojas: „nu-l lăsa pe bismut să scape cu asta. fructul e copt”. Dar ea: „dacă trec de partea lui chimir, rup calea dreaptă în două”. Rojas scrie că poate s-o rupă şi-n zece, căci momentul e bun, Louise trebuie doar să *nu-i lase* să se dezmeticească: „împinge-le să lupte! tu eşti gavagai, nu ei!” o îndeamnă. Între timp, cei vechi au prins viteză, acuză violenţa la care şi ei au participat: „Uite cum dăm pe sticlă,” strigă Gaftoi, „toţi spun că noi l-am ucis pe Olog!” Iar Guevara, care până atunci tăcuse: „Nu repetaţi greşelile

noastre! Spre deosebire de noi, staţi pe un purcoi de bani”, zice, clipind amical către Bismut.

„îi auzi? vorbesc despre bani!” scrie Louise. Şi Rojas: „nu mă interesează vorbele lor! louise, uite, există cineva care vrea să vă spună ceva. ascultă-l”.

„bine, bine”, răspunde ea, în timp ce tărăboiul din sală creşte: cei din Tabără îi fac fătălăi pe zeloţii vechi, zeloţii vechi îi fac habarnişti pe ONG-işti, ONG-iştii acuză Tabăra de lipsă de empatie, Tabăra îi acuză pe corporatişti de lăcomie: se urlă, se ţipă, mai e puţin şi se iau la bătaie.

„Bună ziua, duduie!” afişează telefonul Louisei. „Îmi cer iertare că dau buzna, dar la dumneavoastră începe focul mult aşteptat.” „ce foc?” se simte ea băgată în ceaţă. „Of, trebuia s-o fi aflat până acum”, trimite celălalt un emoji trist. „Mă rog, ideea e să vă împotriviţi lui Bismut. Grăbiţi-vă, că nu ştiu dacă data viitoare vă mai găsesc. Simt c-o să-mi scăpaţi printre degete; cât despre *sieur* Max, simt că n-o să mai existe deloc. Ştiţi ce greu mi-a fost să dau de el?” „l-aţi văzut?” se miră Louise. „Ei, l-am văzut... L-a scos la iveală *alsayid* Rojas, s-a chinuit rău ca să dea de el. În fine, Max şi cu mine ne-am scris, aşa cum facem şi noi... Hm, nu mă aşteptam să fie *ce e*; chiar unul ca el să ne ajute?” „adică ce e? de ce să nu ne ajute?” „Scuze, nu pot să vă spun. Mă tem să nu tulbur firul, care şi-aşa dă semn că se rupe. Ştiţi cine ne-a încurcat cel mai mult?” Pauză. Şi celălalt: „Vuia, duduie, el ne-a încurcat! I-a furat lui Max tanzanitul, sfătuit fiind de Junker”. Louise întreabă în ce fel i-a încurcat chestia asta, dar străinul n-o bagă în seamă: „Vă rog, n-avem timp. Luaţi taurul de coarne!” „vreţi să torn gaz pe foc?” se înfurie ea. „N-avem altă ieşire. Dacă n-o faceţi, tot efortul dumneavoastră, al lui Peter, al lui Max, al meu, totul se duce de râpă.” Louise îi trimite un emoji roşu la faţă: „deja ne-am omorât unii cu alţii. vreţi să ne omorâm mai rău?” Trec câteva clipe. Într-un târziu, celălalt scrie: „Nu vreau să aud de moarte. Nu ştiu cum s-o interpretez. Aţi primit corespondenţa?” „cred că da”, se calmează Louise. Şi celălalt: „Înseamnă că v-a venit rândul să scrieţi scrisoarea. Lăsaţi ultima epistolă să vă îndrume, căci discuţia de acum trebuie pregătită din timp, e ca o înţelegere venită cu vârsta. Aflaţi că n-o să putem comunica oricând la fel de uşor. Şi mai am o rugăminte la dumneavoastră: scrieţi-mi că e obligatoriu să-i spun lui Peter, la Bolta Rece, imediat după jubileul Putnei, că l-am întâlnit pe solomonar. Bine?” Louise n-apucă să răspundă, căci străinul îşi ia rămas bun,

după care telefonul vibrează şi întreaga conversaţie cu Rojas se şterge.

În sală, Vuia bătea cu pumnul în masă: „Deocamdată," zicea, „o să dăm o declaraţie că negociem cu politicii. («Jegoşii! Boii!» se strigă.) E obligatoriu ca sintagma *benefică pentru toţi* să apară în comunicat! În rest, gândiţi-vă până mâine ce facem, în seara asta n-o s-ajungem la nicio concluzie. Mergeţi şi odihniţi-vă, că mâine dimineaţă aştept idei. Vreau să mă uluiţi".

„Lucrurile n-o să rămână aşa! O să vedeţi voi!" ameninţă Chimir.

„Eşti tare drăguţ, *merci*", se înclină Vuia în faţa lui.

Cei mai mulţi pleacă, rămân doar cei ce contează, inclusiv Chimir. În scurt timp, îşi fac apariţia câţiva tipi: plimbă nişte senzori pe lângă pereţi, o iau pe holuri, intră în WC-uri, bat clădirea în lung şi în lat. După o jumătate de oră, unul îi strecoară lui Vuia ceva la ureche, iar moşul le zice celor din jur: „N-au găsit nimic. Şi totuşi, ticălosul de Max ştie tot ce vorbim". „Cine dracu' ne dă-n gât?" mormăie Radu. Vuia ridică din umeri: „După ce ne-a făcut Slav, ce poţi să mai spui..."

Când să plece şi ei, telefoanele piuie ca la un semn. Sunt alerte pe Facebook, pe Whatsapp, pe Twitter, dau de ştire că peste tot apar zone autonome: la Berlin, Stockholm, Portland, Madrid, Buenos Aires, Londra...

Şi Chimir, rânjind: „Mai mergem mâine la negocieri?"

„Am zis că ne vedem dimineaţă", scrâşneşte Vuia.

„Vii?" o întreabă Bismut pe Louise.

Nu prea ar vrea. O macină întrebările: de ce l-a dus Bismut pe Heinz la Uzlina?, de când îl ştie Bismut pe Vuia?, despre ce bani a vorbit Guevara?, care a fost treaba cu Chupka?, el, Bismut, ştie de tanzanit? *O să ne certăm*, îşi dă seama şi, când să i-o trântească („Nu, nu vin"), *she's feeling lucky*, fix ca pe Google: o sună cineva.

E Lică, doreşte s-o vadă. „De ce?" face ea. Şi el: „Trebuie să vă arăt ceva". Louise iese pe hol, îl întreabă în şoaptă: „Ce să-mi arătaţi?" „Ceva ce prietenii dumneavoastră nu vă arată", chicoteşte Lică, adăugând c-o aşteaptă peste o oră la Club Ravaillac, la subsol, unde e voie să fumezi.

Louise strâmbă din nas, dar o înghite şi pe-asta şi, nelăsând pe nimeni s-o conducă, pleacă pe jos spre Club Ravaillac. În oraş, poliţie, bariere,

focuri. Începuse din nou ninsoarea, urmele bătăliei de dimineaţă dispăreau sub zăpada nouă. Louise îşi ia ţigări şi tampoane dintr-o staţie STB, intră în club, comandă bourbon cu mentă şi zahăr pudră, ca-n Louisiana, după care aprinde o ţigară. N-a mai fumat de mult.

„V-aţi albit la faţă de la ţigară”, apare Lică din spatele ei. Şi ea: „Aţi spus că-mi arătaţi ceva”. El nu întinde pelteaua, aşază nişte poze pe masă, cu faţa în jos. Louise îl lasă să-şi facă numărul, pentru că şi el o lasă să-l facă pe-al ei: mai cere un bourbon şi aprinde înc-o ţigară.

„Macu vrea să vă vadă”, spune el la un moment dat.

„M-a mai văzut azi.”

„Ei, vrea să vă mai vadă o dată. Uite, vă face cadou pozele astea”, adaugă şi, în sfârşit, le dezvăluie.

În poze sunt Bismut şi Heinz, la Uzlina, plus un necunoscut care le arată *şi lor* nişte poze. Louise tace. Atunci, Lică mai scoate un set, în care necunoscutul e fotografiat cum le pozează pe fiicele lui Max, plus un alt cadru, separat, în care Louise o recunoaşte pe Ina, fosta soţie a lui Max. Zici că-i o balenă eşuată-n nisip, iar deasupra ei e Radu, la fel de grăsan. Poza a fost făcută acum două zile.

„Dacă-s *fake*-uri?” face Louise.

„Intraţi în computerul lui Bismut şi-o să vedeţi dacă-s *fake*-uri sau nu.”

Ea mai aprinde o ţigară, începe să-i fie rău. „Pozele astea,” zice, „le aveţi pe un card?”

Lică atât aştepta, scoate cardul şi i-l dă. „Şi încă ceva,” spune el, „nu de la Max o să înceapă campania cu dumneavoastră, cu Ion, cu apartamentul, cu mama... Adevărul e... cum să zic... Calea Dreaptă trebuie să-şi înceteze activitatea”.

„Nu-mi spuneţi că vă pare rău.”

Dar Lică: „Ce-i zic lui Max? Vă vedeţi cu el?”

„Mă mai gândesc”, face ea.

Iese. Afară e iarna aia tâmpită, ninge ca-n apocalipsa vikingă. Pe străzi e gheţuş. Louisei îi vine să-l sune pe Bismut, să-i ceară socoteală *pe nemâncate*, dar îi e teamă: dacă o s-o mintă?, dacă ea o să înţeleagă, fără dubiu, că el s-a folosit tot timpul de ea? Nu e *fair* să-l ţină minte *aşa*. Pe de altă parte, să-l sune pe Vlad? Nu, n-are cum, cum să

discute cu Vlad când are cardul *ăla* în buzunar? Ar fi ca şi cum l-ar trăda pe Bismut înainte să lămurească situaţia.

Se duce acasă la maică-sa – de fapt, acasă la Ion sau poate la azil, dracu' ştie a cui e casa acum... Las' c-o să aibă ea grijă de avocată şi de patronii azilului, fir-ar Paştele mă-sii al dracului, dar, până atunci, trebuie să-şi care bulendrele cu tot cu afişele, cărţuliile de când era mică şi jucăriile ei din pluş, habar n-are ce i-a venit aşa, din senin. Îşi îndeasă lucrurile în rucsac, îl pupă pe Ion şi, pac, ia un Uber până în strada Agnita. Se spală, încropeşte un culcuş din fotolii, se întinde, închide telefonul, lumina, tot. Fumează. Are un pachet întreg.

A doua zi dimineaţa, se trezeşte cu lume pe cap. Bismut o priveşte lung, dar nu comentează. „Puteaţi să bateţi la uşă", îi repede Louise şi fuge la baie. „Te-ai luat de fumat?" face Vlad. „Nu-i treaba ta", îi răspunde ea peste umăr.

Bismut şi Chimir iar se ceartă. Chimir e tot mai pornit şi, ca s-arate că nu vorbeşte în vânt, a venit însoţit de un general şi de un civil, amândoi pântecoşi, pe care până şi Vuia îi salută cam nu-ştiu-cum.

„Băbăieţi," îi ia generalul, „lăsaţi supărarea, vedeţi-vă de treabă! Ce naiba, ţara se duce de râpă!" Şi civilul: „Reveniţi-vă, domnule Vuia: din câte îmi amintesc eu, sunteţi un adevărat patriot". „*Merci*", face Vuia, „dar să ştiţi că vom onora întâlnirea de la Cotroceni. Am promis".

„Mi se pare normal," tună generalul, „*noblesse oblige*". Şi apoi, lui Bismut: „Vă felicit! Nu credeam c-o s-aduceţi lucrurile pân-aici".

Bismut spune că-i pare rău, dar că el, unul, n-o s-o ţină pe linia asta, părerea lui fiind că haosul e trecător şi că lucrurile se vor angaja pe căi consacrate istoric. Civilul cască ochii: „Serios?!"

„Sehrios", face Bismut, graseind ca de fiecare dată când e iritat.

Situaţia e confuză, toţi vorbesc aluziv, zici că iau parte la un complot mesianic. Bizar: niciunul n-o bagă în seamă pe Louise, se uită la ea ca la un gard, deşi, când şi când, îi cerşesc din priviri aprobarea, mai ales când dezbat lucruri pe care nimeni, dar nimeni, n-ar trebui să le audă. *Taxe?* cască ea ochii. *Patriotism? PIB? Noi, la Calea Dreaptă, vorbim despre zone libere, idioţilor*, numai că, îşi dă ea seama, mai toţi liderii Căii Drepte sunt de faţă, discută pe stil vechi despre o mare trădare, cu un general pe care Bismut îl ştie bine, iar Vuia şi civilul acela...

La un moment dat, generalul îi spune lui Bismut: „Păi, na, dacă nu doriţi, nu doriţi... Aţi făcut şi-aşa foarte mult. Bănuiesc că vă duceţi la

Cotroceni, ca să-i aburiţi pe expiraţii ăia, cât timp noi... înţelegeţi... ca oameni de acţiune...”

„Domnule genehral,” îl întrerupe Bismut, „pehrmiteţi-mi să nu cred în demehrsul dumneavoastră”. Dar generalul: „Spuneţi-i lui Heinz să stea liniştit. O să vă propulsez pe cele mai înalte culmi. Cum se spune culmi în germană?”

„*Berggipfel*.”

„*Berggipfel*? Sună bine!”

Iar civilul: „Serios?”

Gaşca se sparge. Vuia şi Bismut pleacă falnici la Cotroceni, în timp ce Chimir, civilul şi generalul se duc naiba ştie unde, făcându-şi cu ochiul. *Puşti cordiţi*, îşi aminteşte Louise o vorbă urâtă şi se cară şi ea, numai că, ieşind, dă din nou peste ei. S-au oprit lângă maşini, au reluat controversa, naiba ştie de ce. Bismut sugerează să-i ia la negocieri pe Pârşu şi Şcolici, căci sunt personalităţi recunoscute de publicul larg, dar Chimir nu-i înghite şi nu e de acord. Până la urmă, tot el găseşte soluţia: rânjind, propune să se tragă la sorţi cine merge, ca să nu dea naştere la invidii. „Şi-aşa Calea Dreaptă e ruptă în bucăţi”, se justifică el.

„Vă urez o zi bună”, le zice Louise. „Să vă dea Domnul gândul cel bun”, adaugă ironic, îndepărtându-se de ei cu paşi mari.

Coboară la metrou. O garnitură intră în staţie sunând din sirene, cu flamura Sutanelor arborată la prova. Unii aclamă, alţii huiduie, dar hoardele de călători se reped laolaltă în vagoane, amestecându-se fără să ţină cont de opinii. E înghesuială, sunt traşi la faţă şi au chipuri la fel, zici că s-a întors comunismul, că nu se uită unii la alţii şi sunt îmbrăcaţi toţi în gri.

Acasă, Louise scoate scrisorile din plicul primit la ambasadă. Le răsfoieşte. Momentan nu-şi pune întrebări şi, amintindu-şi de sfatul străinului, ia ultima *epistolă*, o citeşte de câteva ori şi se apucă de scris. E ca naiba să scrie de mână, parcă n-ar avea încredere în cuvinte, dar astea sunt instrucţiunile, aşa că redă păţanii, discuţii, îi descrie pe Max şi pe Bismut, îi povesteşte pe Chupka, Vuia, Chimir, Junker, Gaftoi, evocă lupte, morţi şi distrugeri, iar la sfârşit, după ce aminteşte de Peter B., de Emin şi de Bolta Rece, printează harta Bucureştiului şi-o alătură corespondenţei.

Citeşte apoi scrisorile pe îndelete. Unele sunt arse la colţuri, semn că le-au atins flăcările din sediul de pe strada Columb, iar literele, ah, literele... Primele coli, din pergament, sunt acoperite cu caractere de neînţeles. Nu, nu-s hieroglife, ideograme sau orice altceva mai văzuse ea, sunt doar *altfel*, ţin de altfel de *alfabete*, căci nu e unul singur, e sigură. Treptat, apar litere pe care le recunoaşte, dar de priceput, nu pricepe nimic, căci textele sunt în limbi moarte. Mai încolo apar foi de hârtie; pe acestea le mai înţelege, dar nu pe *toate*, căci unele sunt scrise în chirilice, altele în variante vechi de engleză, franceză, germană. Pe măsură ce dă paginile, un cuvânt ici, altul colo devine inteligibil, numai că iar se îndesesc filele de pergament, care scârţâie când le frunzăreşti, şi din nou nu înţelege nimic, căci reapar alfabete pe care nimeni, dar *nimeni de-aici* n-ar fi în stare să le citească. După ce trece de jumătatea scrisorilor, predomină foile de hârtie; pe acestea le pricepe, numai că din nou apar file de pergament, care nu-i spun nimic, după care iar urmează unele de hârtie, cu înţeles tot mai limpede. Oh, dar iată scrisul lui Max! Textul e din adolescenţa lui, de când el şi Radu credeau că vor fi prieteni mereu, şi o menţionează pe Sossa, „sora mea, sora mea", după cum caligrafiase Max cu dor?, cu jind?, cu nostalgie absurdă?

„So-ssa", silabiseşte Louise, de parcă nu i-ar veni să creadă cum sună numele acelei fete, femei, ce-o fi, după care cască ochii văzând că Max însuşi a inventat-o, că *el* i-a dat viaţă din vorbe, minţindu-şi mama, cunoscuţii, păcălindu-i pe toţi c-avea o iubită aşa şi pe dincolo, care, cine ştie cum, căpătase un suflet al ei în cele din urmă, şi unde?, pe Facebook, de unde-i scria lui Max, speriindu-l, sfidându-l, lăudându-se că i-l băgase pe gât pe Emin de-a naibii, căci păţaniile cu poetul naţional, pe care ea i le-a povestit, n-au avut loc nicicând.

Louise dă paginile repede, ca şi cum n-ar avea timp, până ce-şi recunoaşte caligrafia îmbâcsită, aglomerată. Hârtia pe care a scris ea e verzuie, are o textură fibroasă, seamănă cu pânza de in. Cerneala e de un albastru electric, iar Louise face ochii mici: nu-şi aminteşte textul, deşi relatează un episod pe care n-ar fi avut cum să-l uite. Scrisese despre un scandal la sediu, când ea se certase cu Radu şi cu un oarecare Doru (fiul lui Vuia?!) apropo de difuzarea subiectului Max. Scrisese apoi despre Canta, despre întâlnirea cu Max, la Berlin, despre discuţia cu Erika din blocul ce aparţinuse firmei Shell Oil; scrisese şi despre prima ei întâlnire cu solomonarul, de parcă şi-ar fi lăsat un semn pe care azi nu e-n stare să-l desluşească. Mai mult, scrisese mesajul acum opt luni, iar din el reieşea că zeloţii nu protestau, ori ea

ştie c-o făceau de peste un an: îşi aminteşte şi-acum de primul *sit in* în faţa Guvernului, când profitaseră de uluiala jandarmilor, cărora nu le venea să creadă că circulaţia din Piaţa Victoriei era blocată. Despre asta însă n-a scris nimic.

Peste câteva coli dă peste caligrafia puchinoasă, cu litere mărunte, pe care a învăţat s-o recunoască în ultimul timp. Emin descria Ţara de Foc, povestea despre Popper, relata confruntarea cu Junker; mai încolo scria despre Ecuatoria, despre Yaya, fost sclav în Tennessee, emigrat în Liberia şi întâlnit de poet la Berlin, după care urmau din nou pagini scrise de Max: dintre acestea, bizar, cade piatra de tanzanit, ca un semn de carte atipic. Max o descria pe Louise, era grafic, putredul naibii: îi plăcuseră picioarele ei (în special genunchii), cât despre privire şi păr, ce să zicem... Îl preocupaseră şlapii ei, blugii, ba chiar şi felul în care dormea răstignită pe burtă, după care sărea, pe neaşteptate, la un episod în care ea citea scrisorile, aşezată la birou, în sufragerie, cu lampa aplecată pe trei sferturi, exact ca acum, cu ochelarii pe care şi-i tot scotea şi punea la loc, lângă tanzanit, exact ca acum, muşcând cu nesaţ dintr-un crenvurşt nefiert, înmuiat în muştar franţuzesc, *exact ca acum*. „Unde eşti?” se întoarce Louise când citeşte în scrisoare că se întoarce, rostind „Unde eşti?” Trece de textul lui Max şi ochii îi cad peste întâmplările ce vor veni cât de curând, le parcurge, neştiind ce să facă: să strângă din dinţi?, să-i anunţe pe cei implicaţi?

Dă paginile şi, nu cu mult mai departe, dar după ce trece de alte coli pe care nimeni n-o să le priceapă vreodată, îşi redescoperă scrisul. Nu e caligrafia ei întrutotul: e mai colţuroasă, mai tremurată, parc-ar rupe hârtia. Textul relatează o întâlnire cu doi jurnalişti, aduşi de un oarecare Andrei, nimeni altul decât fiul *ei*, şi, când realizează că discuţia *va avea* loc într-un azil de bătrâni, se grăbeşte să pună în plic colile pe care abia le-a scris, cu hartă cu tot. Se răzgândeşte însă şi adaugă la finele scrisorii ei un portativ notat în grabă, ca un fel de post-scriptum, plus un avertisment lansat lui Max, apropo de faptul că Vuia avea să-i fure tanzanitul ascuns în sertarul lui de adolescent. Apoi ia piatra cu pricina şi-o bagă în rucsac.

Mai are o ţigară. Transformă un şerveţel în scrumieră, trage un fum, priveşte scrisorile; e cea mai lungă corespondenţă din lume, de-acum ştie că e mai voluminoasă decât ultima oară când a primit-o. Se uită pe geam. Nu mai ninge. Cerul e vânăt ca o perlă uriaşă văzută dinăuntru. Sute, mii, zeci de mii de ciori sfâşie aerul, ca o flotă de drone cârâitoare ce plutesc spre apus. Deodată, simte o mişcare. Pe

perete, de-a lungul plintei, se târăşte ceva ce aduce cu un tardigrad. Repede, şerveţelul! Louise se repede la scârboşenie, o striveşte, dar scârboşenia *scârţâie*, se zbate, scapă, se târăşte spre crăpătura de lângă uşă. Se mişcă ciudat, şantaliu, iar când Louise se uită în şerveţel, vede că tardigradul a lăsat în urmă o excrescenţă. Nu curge din ea nicio zeamă; în schimb, se văd două fire, zici că-s liţa de la tabloul de siguranţă de pe vremuri.

Sună la Vlad. Naiba ştie cum de ajunge el atât de repede în Militari, pe nămeţii ăia! Louise îi arată rămăşiţa tardigradului din care ies sârme şi, fiind la capătul puterilor, îi dă cardul primit de la Lică. Vlad e gata să-l bage-n computer, dar se răzgândeşte: „Las' că-l deschidem la mine".

Se urcă amândoi în maşina lui, parcată lângă intrarea în Port, şi-şi încep excursia prin oraş. Pe drum, el zice: „Nu te băga în povestea cu Chimir şi cu generalul". Dar ea: „Cum să ratez subiectul?" El tace până la statuia Leului castrat al Eroilor Neamului, după care-şi ia inima-n dinţi: „Subiectul ăsta aduce ghinion", spune. Şi ea, fiţoasă: „Nu-l public decât în mintea mea, fii liniştit!"

Ajung la el acasă. Vlad se uită la poze: nu, nu-s făcături. La un moment dat, ea întreabă: „Ne uităm la TV?" „Mai bine nu," face el, „mai bine mergem la..." Mda, îşi dă seama că n-au unde să meargă, birturile au dat faliment. Cu toate astea, nu deschide televizorul. „Vreau să văd ce-au făcut la Cotroceni", insistă Louise. „Las' că-ţi fac eu rezumatul. Of," începe Vlad cu jumătate de gură, „mi-e milă de... *el*. Ştii c-a dat înapoi, nu? Ştii c-a picat totul pe tine, nu? Cineva a publicat convorbirile tale telefonice: doar alea care i-au convenit, normal. A ieşit circ cu apartamentul mamei tale, fir-ar să fie..." Louise ridică din umeri. Şi ei îi e un fel de milă de Bismut, o milă de-aia cu care se termină dragostea, dacă ce-a avut ea cu Bismut o fi fost dragoste. A fost mai mult o relaţie funcţională, dar milă tot îi e.

80. BISMUT ŞI LOUISE

A doua zi, Bismut susţine într-un podcast că „a sosit momentul ca noi, Calea Dreaptă, să ne regrupăm". Îi spusese dinainte Louisei ce avea de gând să declare şi că intenţiona, totodată, să arate cât se poate de clar că nu agrea poziţia lui Chimir. Nu, n-o să-l atace, nu era elegant, dar o să facă risipă de *body language* ca să-şi exprime dezacordul. „Restul e-n mâinile voastre, ale jurnaliştilor, voi o să-mi amplificaţi

mesajul. Tu, în primul rând.” „Adică?” „Hai că-nţelegi,” a zâmbit el, „ne-au prins pe picior greşit cu negocierile pe care ni le-au azvârlit în faţă. De tancurile din stradă, ce să mai zic? Şi mai e şi povestea cu...” „Cu ce?” i-au scăpărat ei ochii. „Hai s-o lăsăm baltă”, a spus el. „De ce s-o lăsăm baltă? Vrei să zici că din cauza mea şi-a lui Ion pierdem? Vrei să zici că te-ncurc? De fapt, vrei să scriu că e cazul să ne potolim, nu-i aşa?” Dar el: „Trebuie să ne regrupăm, Louise, asta e”.

Şi tatăl ei se regrupase o viaţă întreagă, la fel şi maică-sa, înainte să înnebunească, ba chiar şi Agapia, urmaşa lui Emin, şi ea se regrupase în cele din urmă. Nu era nicio ruşine în asta: în fond, şi Hitler se regrupase la sfârşitul războiului, mereu se retrăsese pe poziţii convenabile, stabilite în prealabil. Louisei îi pare rău că gândeşte aşa, dar Hitler e primul care-i vine în minte când îl aude pe Bismut că vrea să se regrupeze.

81. LOUISE. MAX. CLUB RAVAILLAC (I)

Trec pâş-pâş pe lângă Bismut. Doarme pe canapea, în sufragerie, s-a simţit jignit (da, jignit!) după ce a aflat că am fost acasă la Vlad. E cinci dimineaţa, ies din casă şi, aşteptând să vină liftul, sun la Lică: „Max să vină unde ne-am văzut noi”, îi şoptesc. Sunt idioată, ştiu: masculii care urzesc ca să ne răvăşească pe noi, pe femei, m-au contaminat cu limbajul lor de puşti care se joacă în spatele blocurilor. Nu-s singuri, presa face la fel. Cum spun non-jurnaliştii? Că presa mănâncă rahat de când e ea presă, de la afişele lui Octavian, care răspândeau *fake news* despre Marc Antoniu, până la *flyerele* lui Benjamin Franklin, care-i acuzau pe englezi c-au angajat piei-roşii în timpul Războiului de Independenţă, ca să-i scalpeze pe americani. Azi, presa o toacă pe Louise Baghiu, activista care a aflat prea târziu c-a murit maică-sa, fiindcă a uitat-o într-un azil. Sus-numita e-n conflict *şi* cu drogatul de frat-so’, pe casa defunctei, motiv pentru care, din ce se aude pe surse, s-a făcut fals în acte la un notar corupt.

Rahat cu perje!

Cobor la Club Ravaillac, în Piaţa Rosetti. E fum să-l tai cu cuţitul – bine că n-am luat ţigări, căci fumez pe gratis. Max e într-un colţ. E gras, buhăit, trage un joint: face parte dintr-o generaţie care se sinucide lent.

„Cum e să te sfâşie colegii?” mă întâmpină. „Şi tu ce mai faci?” îl întreb. Dar el: „Îmi place generaţia ta: luaţi bani şi ascultaţi de şefi. Nu s-a mai pomenit aşa ceva. Te-ai uitat la poze?” „Normal”, zic. Şi el: „Poze, şantaj, presiuni... Ce-a ajuns politica! Nu s-a mai pomenit aşa ceva”. „Hai, lasă mişţoul, mi-e naşpa”, îi spun. El zice că mă înţelege, fiindc-a avut şi el trei luni naşpa la ţuhaus, la care-i răspund că, într-un fel, trebuia să plătească, chiar dacă pe vremea lui nu se pomenise aşa ceva: ce-i aia să fii judecat pentru corupţie?

„Păi, aia e, că n-am fost judecat”, zice.

„O să fii.”

„Crezi?”

„Bun, ce vrei?” întreb. „Să te văd”, zice, într-un fel care mă ia prin suprindere, dar nu de tot, căci am citit scrisorile şi ceva-ceva, ca o amintire, mă bântuie şi pe mine. Noroc că Max reia firul discuţiei, readucându-mă pe pământ, la Club Ravaillac, cu pahare în faţă şi fum de jur-mprejur: îmi zice c-o să *renunţe* la parte dintre activele lui, ca să-şi răscumpere libertatea sau, mă rog, o bucăţică din ea.

„Cui le vinzi?” fac. Şi el: „Ţi-am zis eu că *vând*? M-am obişnuit la gherlă. Pentru unul ca mine, a sta la zdup e o investiţie”. Mă schimb la faţă. La care el, întristat: „Nu vând nimic, Louise, şi nici la închisoare n-ajung, indiferent ce mai scrii – asta, dac-o să mai ai vreo cotă de piaţă”. Ştie că e nesimţit, dar nu-şi cere scuze. „Azi n-ai fumat”, adaugă. Mă priveşte în ochi, clipind des, umplându-mă de celălalt fel de milă, de antipodul celei ce m-a cuprins aseară faţă de Bismut. „Te rog din suflet,” reia, „nu te băga cu Chimir! Şi, deşi cred că-ţi cer imposibilul, ia o pauză de la Bismut. *Tu* ai primit scrisorile, nu el! El doar le-a furat de la mine. Noroc cu solomonarul: ştii că lui nu-i scapă nimic, nu-i aşa?”

Ar mai spune ceva, dar i se face ruşine. La vârsta lui, ruşinea are un singur motiv, aşa că mă las dusă de un jind inexplicabil: „Am ascultat Zappa,” zic, „«Yo Mamma» sună într-un mare fel”. Max râde şi-mi spune că nu se aştepta la altceva din partea unei anarhiste, adăugând că şi el ascultă The National. „Nick Cave însă e groaznic,” zice, „îşi îngroaşă vocea ca s-arate că nu e gay”. „Hei, nu e gay!” mă răscol. „Pentru mine, e”, se prosteşte el. „Auzi,” îl întreb, „tu chiar ştii cine-s The National?” Şi Max: „După ce te-am văzut la Berlin, i-am gugălit şi, când am văzut că Dessnerii se trag din Fălticeni, m-am prins: ah, Louise e cea din scrisori... Băi, ia fii atentă,” schimbă vorba deodată,

„cine e tipul din insigna pe care o porţi? „Cum, cine? (m-am ars, mă trece un fior). Nu mi-ai ţinut o predică la Berlin despre el?” Max pufneşte în râs, cică făcuse un bluff. „E Hrant Dink,” zic, prefăcându-mă că nu-i mare scofală, „un ziarist turc de etnie armeană. A fost ucis pentru că a scris în ce a crezut. Şi nici măcar nu era extremist, le recomanda armenilor lui să nu mai vorbească de genocid. Spera într-o reconciliere cu turcii, amărâtul”. „Ei, na!” se miră Max şi, din felul în care o zice, realizez că degeaba m-am speriat; şi Max e un amărât: habar n-are de ce o să port insigna mereu.

Apoi, mi-a vorbit despre mama: a început cu placa cu „te-a iubit mult” şi a ajuns la Junker, care profitase de ea, fiindcă nu mai era întreagă la minte. Noroc cu solomonarul, a spus din nou, după care ne-am despărţit, oarecum stingheri, căci ne aminteam de ceea ce nu ni se întâmplase şi acum, căci nu eram cei dinainte. Cred că şi trupurile ne erau diferite, deci ce sens avea să spunem vorbe rostite cu alte ocazii, din care unele pe timp de război, dacă ţin bine minte?

După o oră, pe când Bismut şi Vuia reluau negocierile cu Cocârţ şi cu Garfield, Chimir a ordonat să se înceapă asaltul. Am strâns din dinţi şi m-am dus şi eu. A fost naşpa să mă bag în mulţime, căci oamenii mă priveau *altfel*; ei, şi?, n-aveam nevoie de simpatia lor, doar Gavagai conta pentru mine. La un moment dat, sună Vlad: „Tardigradul ăla sau ce dracu’ o fi, cu el te-a ascultat cin’ te-a ascultat”, zice. Îl întreb dacă i-a anunţat pe puşti, iar el îmi spune că da, a făcut-o. Aude apoi hărmălaia din jur şi mă ia tare: „Eşti pe stradă!” Nu-i răspund. Şi el: „Unde eşti?” Tac. „Vin să te iau!” zice. Nu-mi cere coordonatele, că-l descurcă puştanii cu GPS-ul din telefonul meu – alt hoţoman şi Vlad.

N-ajunge la timp, căci se porneşte asaltul. Nu cunosc pe mai nimeni: Calea Dreaptă pleacă la bătălie *under a false flag*. Aflu că, odată cu noi, se aruncă şi alţii în iureş: la TVR (bietul Sobek!), la Palatul Victoria, la Cotroceni; şi nu doar în Bucureşti, ci peste tot, dacă ţin cont de ce-mi scrie Rojas, râzând cu lacrimi din emoji-uri. Mă las dusă pe sus, mă reped prin nămeţi, ajung la gardul Fosei Septice, îl sar alături de ceilalţi, mă gândesc că iar o să se lase cu morţi şi răniţi, dar sunt o tâmpită: ne deschid unii porţile, iar noi îi dăm de-a berbeleacul pe poliţişti şi jandarmi, intrând ca-n brânză în Sfânta Sfintelor Parlamentare.

Chiuim, ne luăm în braţe; de undeva se trage, dar cui îi pasă? Din stradă vin alţii şi alţii. Mă despart de ceilalţi, o iau pe holuri, urc, mă pierd naibii în clădirea aia uriaşă, de califat balcanic. Unde-o fi Bismut?

Dar Vuia? Brusc, dau nas în nas cu nişte politici: „Aţi greşit drumul,” zic ei, „vedeţi că *ne*-am strâns la etajul doi”. Treaba e că nu ştiu la ce etaj sunt, însă ăia se prind şi mă duc într-o sală cât halele de montaj pentru Airbus. Acolo-s numai televiziuni frăţeşti, Crăcănata se ia în braţe cu lumea, se râde, se tropăie, ecologiştii se dau cu trotinete electrice pe culoare, iar unii rapează: „Am piramide, pira-piramide!” Dumnezeule care nu exişti, urât e triumful! Să mai spun că toţi colegii care mă toacă de douăj’patru de ore îi iau lui Chimir un sincron?

„Oamenii adevăraţi îşi iau viaţa în mână!” proclamă el ca un bou, chestie care, a doua zi, într-o ultimă zvâcnire a politicii clasice, a fost preluată la mişto de Paisie: „A luat-o în mână, a luat-o în mână!” Până a doua zi însă, mai e; deocamdată mă zăresc câţiva jurnalişti. Unii îmi întorc spatele, iar cei simţiţi îşi scot telefoanele din buzunare şi se dau ocupaţi. În rest, am senzaţia că asist la o partuză cu adventişti şi cu lilieci: vocile răsună în gol în clădirea aia defectă, plus că apar unii cu pistoale-mitralieră şi cu brasarde, privind în jur cu ochi macho. Pfuai, ce veselie! Îl văd până şi pe solomonar: e ars pe mâini, bea vodcă şi-mi dă *ignore*. Hai să mă car, că Vlad mă sună ca disperatul.

82. LOUISE. MAX. CLUB RAVAILLAC (II)

Acasă, nici urmă de Bismut. Şi-a luat haine, computer, tot: nici săpunul pe care l-a început acum două zile nu l-a lăsat în savonieră. Îmi zic c-aş putea să-l chem pe Vlad, dar mai bine nu. Până una-alta, cu Vlad împart doar Radio Gavagai – ba nu!, împart Radio Gavagai cu el, cu Rojas şi cu cei ce trag cu ochiul la mine printr-un tardigrad idiot. Max să mi-l fi trimis pe cap? Ce chestie, deîndată ce-mi spun asta, Max mă sună, de parcă n-ar fi trecut doar câteva ore de când ne-am văzut la Club Ravaillac.

„Ai plecat de la chermeza din Fosa Septică?” mă întreabă. Nu-i răspund, iar el crede că mă fraiereşte zicând că, după părerea lui, „s-a născut o punte între noi”. Mda, vrea să ne revedem, cică vrea să mă pună la curent cu o „dezvoltare nouă, sigur o să te intereseze”. Îi spun că nu mă mai interesează nimic, dar el e căpos, insistă: „Nişte porci ţi-au furat revoluţia. Am dovezi că-i aşa”.

Mă duc să-l văd. Când să ies, dau nas în nas cu Vlad. Mă ia tare: că de ce-am închis telefonul, că s-a speriat, c-a bătut oraşul pe urmele mele, după care se îmblânzeşte şi-mi spune că s-au petrecut lucruri notabile, Ruşinaru cel tânăr a fost scos de la zdup şi pus într-o funcţie de

răspundere, iar Pârşu, Şcolici şi Slav, care se delimitaseră de zeloţi la modul urât, făceau obiectul unei anchete legate de fonduri europene care, oricum, nu mai interesau pe nimeni de când UE respira ca peştele pe uscat. Anderco şi Oli au fost puşi sub interdicţie, în timp ce Garfield şi Cocârţ, deşi îşi păstrau aparatul (consilieri, miniştri), trebuiau să dea socoteală pentru orice decizie Comitetului de Criză al Căii Drepte. Erau şi alte veşti bune, şi anume că Sutanele au fost scoase în afara legii, că Paisie era dat în urmărire generală şi că, cel mai important, despre mine nu se mai comenta prin viu grai. Din ce povesteşte Vlad, problema *mea* a prilejuit zece minute de dezbateri în Comitetul de Criză, după care, culmea, Chimir a pledat pentru interzicerea subiectului în presa standard. Online însă, treaba mergea rău în ceea ce mă privea.

„Puştii întreabă," trece Vlad la alta, „ce poziţie are Radio Gavagai despre situaţie? Mulţi zic că s-a ales praful şi că Gavagai a rămas singura speranţă".

„Să fie puştii oameni siguri?" întreb.

„Ei ţin cu tine", mă asigură Vlad.

„Află atunci că mă văd cu Max. O să mă sfătuiesc cu el despre Gavagai."

Max e stresat, îi e teamă că-l saltă ai noştri. Să vezi c-a vrut să mă vadă ca să mă tragă de limbă, crezând că mai am acces la informaţii sensibile. Nu-i zic că-s dată deoparte; în schimb, îl întreb dacă poziţia lui n-a fost negociată, căci, iată, junele Ruşinaru a primit o funcţie oficială, iar Garfield şi-a păstrat-o pe-a lui. Max spune însă că Teo Canta, protectorul lui, nu-i mai răspunde la telefon. E momentul să-l împac (plânsul pe umăr e *pattern*-ul generaţiei lui), dar nu mă abţin şi-i vâr un cui în inimă: „Păi, nu ziceai tu că nu le dai nici bani şi că nici nu te duci la ţuhaus?"

Dar el: „Una plănuieşti, alta pândeşte la colţ: uite ce-a ieşit *şi* din revoluţia ta. Bismut se dă cu vechii lui amici," îmi întinde un stick, „iar Chimir cu ai lui", îmi dă un al doilea stick. „N-a spus Bismut," îmi aminteşte el, „că şi comunismul e marfă dacă faci parte din nomenclatură?" „La fel şi fascismul", i-o întorc. Iar el: „Şi fascismul, şi fascismul..." Dup-aia îl ia valul şi se interesează dacă nu m-am gândit să dispar, fiindcă revoluţia n-are sorţi de izbândă, n-a fost decât apa tulbure în care au pescuit toţi porcii, inclusiv el. Să vezi că nu mai are acces la tardigrad, îmi spun, dar nu întreb decât: „Şi dacă revoluţia

rezistă?” Şi el: „Nu rezistă. Dă-te deoparte!” „Dar tu de ce nu dispari?” În loc de răspuns, râde. Şi apoi: „Ce mai face Anca?” „E-n Fosa Septică, cu ceilalţi. Nu ştiu mai multe, c-a rupt căruţa cu mine.”

„Aşa e la revoluţie”, face el pe deşteptul, după care-şi ia inima în dinţi şi-mi zice că m-a visat. Îmi face rău chestia asta, dar îl întreb: „Şi cum arătam în visul tău?” El spune că eram mai slabă, c-aveam părul drept, că mă tot săruta, că se căznea să-mi vadă faţa; în plus, cic-aveam un şezut (chiar ăsta a fost cuvântul) mai mare decât acum, după *cum se cuvine*; pe de altă parte, însă, semnul meu de pe frunte rămăsese la fel. Nu se opreşte decât când îmi citeşte încurcătura pe chip, dar tot face o aluzie licenţioasă, cum că nu poate să-mi spună *chiar* tot.

„Hai taci, că nu pentru noi vorbim”, îl potolesc, după care plecăm, numai că el, fiind un derbedeu, îmi mai dă un sfat: „Lasă-le puştilor Radio Gavagai!”

83. AZILUL. CAIETUL. TANZANITUL. O RETRAGERE

Louisei îi dau lacrimile. Andrei o întreabă dacă nu lasă sfârşitul poveştii pe altă dată, dar ea vrea să scape *odată* de cei doi jurnalişti.

„Să v-arăt ce progrese am făcut”, se schimbă ea la faţă deodată şi, făcând pe zvăpăiata, coboară în grădină. Se aşază pe bancă, se uită în jur, le spune tinerilor ce culoare au crinii, le arată o gânganie care se târăşte în iarbă; o ţine aşa vreun minut. Şi apoi: „De ce dracu’ nu mă acceptă Enclava cu totul, Andrei?”

„Le-o fi frică, ştiu eu?”

„Mda. Aş fuma o ţigară.”

S-au lăsat toţi trei de fumat, aşa că tânărul jurnalist dă fuga în sat după ţigări. Cât timp e ăla plecat, Louise îl întreabă pe mustăcioară dacă-i convine situaţia actuală – se referă la viaţă, în general. El zice că da, cică e liniştit, ăsta e beneficiul noii societăţi. Nu poate decât să-i mulţumească Louisei pentru că fiecare trăieşte liber şi nestingherit în ceea ce, pe vremuri, se chema *bula lui*.

„Max,” adaugă mustăcioară, „s-a înşelat când v-a zis că revoluţia n-are sorţi de izbândă. A ieşit OK, fiecare cu pizda mă-sii, ce-i rău în asta?”

„Corect. Eu, una, nu-s supărată decât că nu mă acceptă ai mei înapoi în bulă. Bine, Enclava are grijă de fiziologia mea, dar în rest mă simt exilată.”

Vin ţigările. Louise fumează cu nesaţ. *Ar trebui să fiu fericită*, îşi zice, *ştiinţa, singura politică necesară, mă repară* in real time*. Văd mai bine, merg mai bine, nu mai am palpitaţii, nu-mi lipseşte nimic. Sunt la azil.*

„Atunci v-aţi văzut ultima oară cu Max?” întreabă jurnalistul tânăr.

„Ei, ne-am mai văzut. Într-o zi, Bismut a cerut Comitetului de Criză să se întrunească în aer liber, în Tabără; eram între două cocoaşe pandemice, ne relaxasem apropo de distanţarea socială, puteam să ne vedem *face to face*, doar măşti trebuia să purtăm. Nu ştiu ce i-a venit lui Bismut, dar a invitat şi zeloţi de rând la şedinţă, deşi dezbaterile se transmiteau oricum ca podcasturi. O fi vrut să-şi arate transparenţa totală? Habar n-am. În fine, atunci l-a împuşcat Radu.”

„N-am priceput cum de-a scăpat Radu viu după asta”, zice tânărul.

„Păi, de ce să nu scape? Timp de două ore, Chimir a bombardat publicul cu informaţii ţinute sub obroc. A vorbit despre opoziţia conglomeratului din Köln faţă de exploatarea gazelor de şist, despre legăturile conglomeratului cu Kremlinul, despre călătoria pe care Heinz a făcut-o cu Bismut la Uzlina... S-a dovedit că cei din Köln nu voiau ca lucrurile să ajungă atât de departe («Cum adică zone autonome?» zbierau) şi că Bismut i-a slujit până-n ultima clipă. În consecinţă, Chimir l-a învinovăţit de defetism în momentele critice ale revoluţiei, cocostârcul Ancăi l-a acuzat de trădare, iar Radu l-a împuşcat, primind milioane de *like*-uri. Lumea era încântată, avusese parte de un proces *live*, cu dovezi prezentate *live*, cu o sentinţă dusă la capăt, scurt şi cuprinzător. După execuţie, m-a sunat Max. Mi-a zis că i-a dat instrucţiuni lui Vlad, care o să mă conducă la el *negreşit* – ţin minte că m-am gândit că, dacă n-ar fi murit Bismut, cuvântul «negreşit» m-ar fi amuzat, cu atât mai mult cu cât bietul de el murise cu demnitate. El însuşi i-a strigat lui Radu să tragă, şi a făcut-o cu atâta înverşunare, încât nici n-a clipit când a fost împuşcat: glonţul l-a lovit direct în ochi, lăsându-i pleoapa întreagă, doar arsese nitel.

Mă rog. Iau scrisorile, tanzanitul, plec cu Vlad la magazinul Haine cu trecut şi cu viitor. Lică ne aştepta, că-l chemase Max şi pe el. Rânjea, dobitocul; scrisese un editorial, *Clipele ce ne-au despărţit de hău*, apropo de trădarea lui Bismut şi de necesitatea unei justiţii expeditive.

Cu greu m-am abţinut să nu-l scuip! În sfârşit, intrăm în tuneluri şi, la fel ca atunci când mai fusesem acolo, m-am dezorientat. Îl iau pe Vlad de mână (ţin minte că-i transpiraseră cumplit palmele) şi mergem, şi mergem... La un moment dat, auzim strigăte, încurajări şi un glas care anunţă pariuri, după care cineva pune o reluare a execuţiei din parc: Blam-blam-blam! bubuie focurile trase de Radu. Strigătele se preschimbă în urlete de groază, încurajările se aud mai tare, iar eu îngheţ de frică şi-i zic lui Vlad: «Hai înapoi!» Dar el: «Nu, c-am ajuns prea departe».

Brusc, strigătele încetează. Cineva zice: «Ia vezi, mai mişcă?» Nu ne-am prins care-i treaba, că, de unde eram noi, n-aveam ce vedea. «Gata, coane, s-a terminat», auzim, după care se ridică o chirăială de nedescris. Nu trece mult şi intrăm într-o încăpere uriaşă, cu un policandru de cristal atârnat de tavanul din ciment prost finisat. Duhnea a urină, a fecale, şi, mi-am dat seama, a sânge – mă învăţasem cu mirosul de când ne bătuserăm pe străzi. În încăpere, ciungi, şchiopi, chiori, ba chiar, mi s-a părut, şi leproşi, care, de cum ne-au văzut, s-au repezit la noi.

«Lăsaţi-i,» a strigat Max de pe un scaun de plastic, «sunt prietenii mei».

Era îmbrăcat gros, deşi în canale era cald de mureai. Lângă el, o malacă – nu, nu era Gala. Arăta ca ea, dar era brunetă şi avea amândoi ochii.

«Băi, Lică, băi, Vlade,» începe Max pe tonul nenorociţilor din tunel, «ia căraţi-vă! Am de vorbit cu Louise».

Lică ascultă, dar taică-tău face feţe-feţe, că ce vrea Max, că ce-a fost cu zbieretele alea, dar eu îi spun că-mi port de grijă şi singură, aşa că Vlad se cară şi el.

«Ţi-am zis că scap?» mă ia Max.

Dau să-l întreb despre execuţia din Tabără, dar am *simţit* c-aş face o porcărie. Deodată, apare Radu: «Bună,» îmi zice vesel, «noi am cam terminat treaba. Plecăm». «Unde?» întreb. Şi Macu: «Avem locul nostru. Vii?» În loc de răspuns, îi întind mâna. El mi-o sărută fiţos, numai că mă strânge cam tare. «Hai cu noi,» zice, «dincolo o să-ţi aminteşti tot».

«Mai bine nu,» spun. Şi apoi: «Mă gândeam să-ţi dau scrisorile, dar m-am răzgândit, vreau să verific ceva. În schimb, poftim tanzanitul». «De

ce nu vii?» se mai roagă Macu o dată, cu vocea aia demnă de milă, dar eu sunt câteodată ca mama, care mereu s-a culcat cu tata despărţită de un cearşaf, şi i-o tai: «Înţelege că nu vin!» «Bine», mormăie el şi, fără o vorbă, îmi întinde trei fâşii de hârtie.

Atunci mi-a dat prin cap că ar fi trebuit să-l pregătesc de călătorie: un pulover de lână era numai bun pentru bestia asta umană, pentru piticul ăsta hirsut care fusese cândva omul meu, după cum se zice, pentru tăiatul meu împrejur care dădea vina pe o fimoză cumplită pentru circumcizia lui din a opta zi. Frica, da, frica, frica.

«Dă-l naibii de pulover,» şi-l aminteşte şi el, «că nu mai am loc. Bagajul e plin». În clipa aia, solomonarul scoate capul dintr-un culoar, făcându-le semn lui Max şi lui Radu să-l urmeze. Gorila femelă pleacă cu ei, păşind ca un biftec în sânge. În scurt timp, cei patru dispar.

Şi Macu, îndepărtându-se: «Întoarceţi-vă!» strigă la Lică şi Vlad.

Ei dau buzna, Vlad e gata s-o ia după Max, dar starostele din tuneluri îi pune mâna în piept: «Nu fi tâmpit, alta ne-a fost înţelegerea».

Plecăm şi noi. Ieşim la lumină. Vlad şi Lică, buimaci, mă întreabă de ce a ţinut Max morţiş să mă vadă. Le-am zis că a vrut să-şi ia rămas bun, după cum fac cei din generaţia lui. Nu m-au crezut, dar nici eu nu le-am spus nimic altceva", isprăveşte Louise.

„Iar astea-s scrisorile", scoate ea un plic gros din halat.

I le dă jurnalistului tânăr. Ăla le frunzăreşte, nu-i vine să creadă că nu-s două la fel. „Pe noi ne interesa," spune el, „revoluţia. Cu corespondenţa asta ce fac?" Dar Louise: „Mi-e frig, vreau în cameră".

Cei trei o conduc. Se aşază în fotolii, vorbesc vrute şi nevrute. La un moment dat, jurnalistul tânăr întreabă: „Şi? V-a mai căutat Max?"

„Fă cumva şi nu te mai prosti, bine?" i-o taie Louise.

„Bine," se crispează el, „numai lăsaţi-mă să vă fac şi eu un cadou. Ştiţi cum am ajuns să vă căutăm? Am găsit un document cumpărat de Max de la strănepoata grădinarului W şi am luat-o pe urmele lui. Iată-l, vi-l dăruiesc".

Louise se preface că-l crede: ia documentul, spune *merci*, se uită la ceas. E ora plecării. Tânărul zice că abia aşteaptă să citească scrisorile, iar Louise recunoaşte că şi ea e curioasă să-şi vadă cadoul. „Apropo," spune, „îi cunoşti pe vreunii care ştiu greaca veche sau

sanscrita?” Jurnalistul pufneşte: cum naiba să nu găseşti nişte amărâţi de specialişti în limbi moarte?

Louise rămâne singură. Se uită la documentul lui W, scoate fâşiile de hârtie. Mda, se potrivesc. Nu-i rămâne decât să aştepte.

După un minut, sună fixul. Răspunde. „*Havno*”, aude în receptor.

„*Havno*. Tot nu vrei să-mi spui cine eşti?”

„Asta trebuia s-o fi aflat până acum. Uite, îţi dau un indiciu: m-am interesat de piesa care te obsedează, dar n-a auzit-o nimeni aici”, dă străinul semn c-a găsit portativul trecut în scrisoare.

Deja l-a descoperit? Dacă nu sunt unde trebuie? se întreabă Louise.

Ei, şi? Pune receptorul în furcă. Aprinde o ţigară şi, pentru că gândeşte cu cinci sute de mii de creiere comunizate, cărora vrea să le-o tragă, îşi spune că n-o mai interesează Enclava. O să recupereze parte din bani, după cum prevede contractul, o să-şi ia un pian, o să-şi cânte piesa pe care n-o ştie nimeni şi-o să-i rămână şi rest, pentru fiolele egiptene, cât să-i ajungă până la venirea marelui tot.

Scoate telefonul din priză. Se uită la insigna cu Hrant Dink, în care a ascuns tanzanitul lăsat de Agapia. E ora mesei de prânz. Temperatura e potrivită. E linişte în azil.